

Giới thiệu Bạch Thiếu Gia, Cung Chiều Vợ Như Mạng

Truyện Bạch Thiếu Gia, Cung Chiều Vợ Như Mạng nội dung xoay quanh cuộc tình của cô và anh . Cứ tưởng họ sẽ tiến tới hạnh phúc sau này nhưng , trong buổi sinh nhật của anh . Cô vô tình phát hiện thì ra trước giờ anh quen cô là chỉ để tiếp cận em gái sinh đôi của mình ...

Lòng đau như cắt khi biết rằng mình chỉ là kẻ bị lợi dụng , nhưng khuôn mặt cô lại là một biểu tượng vô cảm trước điều này . Quen nhau hai năm rồi , thoáng qua thì đó đã là quá khứ xa xưa ...

Và rồi cô đã quên được anh , cho đến khi gặp người thứ hai trong cuộc đời . Một vị thiếu gia , một người có địa vị cao trong xã hội đã đem lòng trao cho cô , hứa cho cô mọi thứ . Đây có phải là nửa kia của mình ?? Hay hắn cũng đang giấu giếm điều gì đó !!!

Bạn đang đọc truyện *Bạch Thiếu Gia, Cung Chiều Vợ Như Mạng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Bị vứt bỏ

Ở biệt thự Mạnh gia, lần đầu tiên trong đời, Quý Nghiên trực tiếp đứng nghe lên ngoài cửa phòng bạn trai.

Âm thanh cao thấp thỉnh thoảng từ trong phòng truyền ra, phụ nữ rên rỉ yếu đuối, đàn ông động tình gằm nhẹ, nếu như đây không phải là phòng của Mạnh Thiếu Tuyên, cô nhất định sẽ mặt đỏ tới mang tai, lúng túng không biết làm thế nào cho phải.

Dù sao âm thanh bên trong thật sự rất lớn, cho dù bị ngăn cách bởi một cánh cửa cô cũng có thể cảm nhận được hai người kia đang kịch liệt như thế nào.

"Bảo bối. . . . . Em chặt quá. . . . . Thả lỏng một chút. . . . ."

"Ừ. . . . . Thật sâu. . . . . A. . . . . Không cần. . . . ."

"Thiếu Tuyên. . . . . Không cần. . . . ."

". . . . ."

Quý Nghiên rất muốn thuyết phục mình là cô đã đi nhầm phòng. Thế nhưng âm thanh quen thuộc kia, hai năm qua đã sớm khắc thật sâu vào trong trí nhớ, muốn cô tự lừa mình dối người cũng khó. Nhưng tại sao giọng nữ đó lại nghe quen tai như vậy? Cực kỳ giống với. . . Sẽ không, em ấy bây giờ nên ở nước ngoài, không thể nào là em ấy!

Cả người cô cứng ngắc, ngây ngốc nhìn cánh cửa kia, mắt khô khốc, giờ phút này ngay cả dũng khí đi mở cửa chất vấn một phen cô cũng không có, thì ra cô là người hèn nhất như thế. Không nhìn thấy, ít nhất còn có thể cất giữ một phần chờ mong, nhưng cũng có thể, là cô nghĩ sai rồi?

Quý Nghiên vẫn đứng đó nhìn chằm chằm cửa phòng đang đóng chặt, dường như muốn đâm thủng hai cái lỗ trên đó, cho đến khi không thể chịu đựng nổi loại tra tấn này nữa mới xoay người, chết lặng nghiêng nghiêng ngã ngã đi về phía đại sảnh. Cô nghĩ, cô cần yên tĩnh một chút, sau đó sẽ hỏi hẩn tất cả mọi chuyện, mặc kệ sự thật có tàn nhẫn đến mức nào đi nữa, cô cũng muốn một câu trả lời hợp lý.

Từ cầu thang bước xuống, đại sảnh to như vậy, trang hoàng hoa lệ. Rất nhiều nam nam nữ nữ đi qua đó, quần áo sang trọng phù hợp, nói chuyện huyền ảo, phong thái ưu nhã. Đúng là đặc điểm của con nhà giàu.

Bản nhạc thanh thoát nhẹ nhàng vang vọng trong kháng phòng, không khí náo nhiệt càng làm cho lòng Quý Nghiên trùng xuống.

Hôm nay là đêm cuối cùng Mạnh Thiếu Tuyên là sinh viên đại học năm thứ tư, vừa vặn cũng là sinh nhật hắn, Mạnh Thiếu Tuyên mời mọi người đến nhà hắn tham dự party, cùng nhau ăn mừng một phen. Mọi người hớn hỷ đồng ý. Quý Nghiên từ trước đến giờ không có hứng thú với mấy loại hoạt động như vậy, nhưng dù sao cô cũng là bạn gái của Mạnh Thiếu Tuyên, tất nhiên không từ chối được.

Hôm nay Quý Nghiên mặc một bộ lễ phục màu trắng ngắn đến đầu gối, tóc dài đen mượt hơi xoắn xoắn bên vai, giữa ngực là một viên thủy tinh màu trắng tinh xảo, ở dưới ánh đèn lấp lánh lóe sáng. Cô gọi cho người ta một cảm giác vừa trong sáng vừa đáng yêu, khuôn mặt trái xoan đầy đặn, đôi mắt to xinh đẹp, chỉ là giờ phút này, trong cặp mắt luôn chứa ý cười kia lại không nhìn thấy một chút thần thái nào.

Mấy cô bạn học thấy cô đi xuống, trên mặt liền lộ ra vẻ giễu cợt.

"O, đây không phải là bạn gái của Mạnh thiếu gia sao? Tại sao lại mặc một bộ quần áo nghèo nàn như vậy, không phải là bị người ta vứt bỏ chứ?"

"Đúng vậy, bộ lễ phục này vừa nhìn liền biết là hàng thứ cấp, chất liệu kém không nói, nhưng ngay cả đường chỉ cũng đều lộ ra, chắc chắn...mình còn tưởng là hàng phế thải trong xưởng nào, đoán chừng cũng chưa tới một vạn."

"Nếu là mình... mình thà núp ở nhà, chứ chết cũng không ra ngoài. Cũng may là thân phận cô ta dễ tiện nên mới có thể mặc một bộ quần áo mắt mặt như vậy, thật không biết Mạnh thiếu gia coi trọng cô ta ở điểm nào nữa, Đình Đình ha?!"

Giọng điệu lộ ra sự xem thường không chút nào che giấu, cô gái gọi là Đình Đình kia khinh thường liếc cô một cái, hừ nói: "Anh Thiếu Tuyền cũng chỉ là vui đùa với cô ta một chút mà thôi, làm như mình có nhiều quyền rũ lăm vậy, cả ngày bày cái bộ mặt đáng ghét cho người ta nhìn, mặc bộ quần áo bỏ đi, còn vọng tưởng đàn ông có thể để mắt đến sao?"

Quý Nghiên không phải là người nóng bỏng, lần đầu tiên gặp mặt, có thể sẽ cảm thấy cô rất lạnh lùng, không dễ ở chung. Nhưng thật ra, khi quen thuộc sẽ liền phát hiện, cô chỉ là không giỏi chủ động kết bạn với người khác, tính tình có chút bị động, còn lại thì đối với người thân thiết cực kì tốt. Cô rất bao dung, lúc ở trước mặt bạn bè cũng sẽ không chút kiêng kỵ đùa giỡn, vô cùng trọng tình trọng nghĩa.

Có lẽ chính vì cái tính không nóng không lạnh này, mà làm cho người ta cảm thấy cô rất dễ ăn hiếp, cho nên luôn có người thích gây sự với cô. Những lời như thế cũng không phải lần đầu tiên cô nghe được, Quý Nghiên lười gây phiền toái, có thể không nhìn liền không nhìn. Dù sao cũng là người khác nhiều chuyện, cô còn có thể cầm băng dính dán lên miệng người ta hay sao? Bị người ta nói vài lời, cũng sẽ không đau.

Đây là ý nghĩ trước kia, nhưng hiện tại, khi người khác dùng cái giọng khinh miệt nhấn tâm này đâm trúng chỗ đau của cô thì cô mới biết, thì ra lời nói cũng có thể làm cho người ta đau lòng vô cùng. Trước kia cô không thêm để ý là bởi vì biết họ chỉ nói hươu nói vượn, họ không hề quen biết cô, chỉ là muốn hăm dọa cô mà thôi. Không tin cho nên không có chuyện gì, nhưng bây giờ thì sao? Cô còn có thể tự tin nói Mạnh Thiếu Tuyền là yêu cô sao? Còn có thể xem tất cả những lời này là gió thoảng bên tai sao?

Từng câu từng chữ rõ ràng rành mạch như thanh kiếm sắc nhọn nhất, đâm vào tim cô làm máu chảy đầm đìa.

Quý Nghiên chỉ cảm thấy vô lực, muốn phản bác, há miệng, lại không nói ra được một câu.

Dương Đình Đình thấy Quý Nghiên xem lời nói của bọn họ như không nghe thấy, thái độ chuyển thành tức giận và không cam lòng, cô ghét nhất chính là cái bộ dạng này của Quý Nghiên, giống như đang đánh vào không khí, một chút cảm giác thành tựu cũng không có. Những người khác cũng có chút thất vọng. Đang lúc ấy thì điện thoại di động của Dương Đình Đình vang lên, cô ta cầm lên nhìn một chút, trong mắt sáng lên, nháy mắt lại khôi phục nụ cười hả hê. "Chờ đó, sắp có trò hay để xem rồi."

Mấy người còn lại mặc dù nghi ngờ, nhưng vẫn làm theo.

Ánh mắt Dương Đình Đình không có ý tốt nhìn chằm chằm Quý Nghiên - chị nuôi của cô, bạn gái của Mạnh Thiếu Tuyền. Hừ, cô cố ý để cho Quý Nghiên đi xem Mạnh Thiếu Tuyền thân là nhân vật chính của yến hội tại sao lại trẻ như thế còn chưa có xuông? Nhưng không ngờ Quý Nghiên lại vẫn bình tĩnh như không có chuyện gì. Cô không tin, đến cuối cùng Quý Nghiên vẫn còn có thể giữ được bình tĩnh như vậy.

Quý Nghiên không có ý định đấu đá với cô ta, Dương Đình Đình từ nhỏ đã nhìn cô không vừa mắt, ở khắp nơi luôn nhắm vào cô, cô bởi vì cha nuôi mẹ nuôi nên vẫn nhẫn nhịn. Nhưng rốt cuộc, cô đã làm gì có lỗi với Dương Đình Đình hay sao mà cô ta vẫn luôn chán ghét cô như vậy. Họ từ nhỏ lớn lên cùng nhau nhưng Dương Đình Đình từ đầu đến cuối đều không muốn cô được sống tốt, cứ như hạnh phúc của cô ở trong mắt cô ta chính là một điều sai trái.

Quý Nghiên mơ hồ có loại dự cảm chẳng lành.

Dương Đình Đình mặc dù ghét cô, nhưng lại có cảm tình cực tốt với người kia, thường đi theo sau người đó, đối với lời của người đó cũng là nói gì nghe nấy. Nụ cười hả hê tự tin như vậy, sẽ chỉ xuất hiện mỗi khi cô ta bày mưu đặt kế chính cô hoặc là lúc đoạt đồ của cô.

Đột nhiên, cả đại sảnh đều an tĩnh lại.

Chỉ có âm nhạc là vẫn nhẹ nhàng du dương, tất cả mọi người đưa mắt nhìn về phía sau cô, Quý Nghiên cũng chú ý tới, nụ cười trên mặt Dương Đình Đình càng thêm rạng rỡ, thậm chí là cười ra tiếng.

Ý thức được cái gì đó.

Cô bỗng ngẩn ra, cứng ngắc xoay người. . . . .

Một màn kia, cô vĩnh viễn sẽ không bao giờ quên được, đó là giây phút mà cô tan nát cõi lòng. Đôi trai gái nắm tay nhau, nở nụ cười hạnh phúc, thật sâu đâm vào mắt cô, làm tim cô đau nhói.

Đó là người đàn ông mà cô yêu say đắm suốt hai năm trời, đó là người đàn ông gọi cô là bảo bối, đó là người đàn ông đã nói sẽ làm cho cô hạnh phúc cả đời, giờ phút này, lại đang dắt tay người em gái sinh đôi của cô, quang minh chính đại xuất hiện trước mặt cô.

Mặc dù cũng đã đoán được ít nhiều, nhưng so với tận mắt nhìn thấy, thì trị số tổn thương hiển nhiên vẫn là có chút chênh lệch.

Không ngờ, thật sự là em ấy.

Quý Nhu, em gái tốt của cô.

Bọn họ chỉ coi như cô không hề tồn tại, cười đến thật ngọt ngào.

"Nhân dịp tất cả mọi người đều ở đây, chúng mình có lời muốn nói."

Mạnh Thiếu Tuyên nhìn tất cả bạn tốt của hắn trong đại sảnh, đông đủ mọi người, giống như đã sớm chuẩn bị tốt.

"Nhân dịp tất cả mọi người đều ở đây, chúng mình có lời muốn nói."

Mạnh Thiếu Tuyên nhìn tất cả bạn tốt của hắn trong đại sảnh, đông đủ mọi người, giống như đã sớm chuẩn bị tốt.

"Hôm nay, là sinh nhật 23 tuổi của mình, cũng là ngày cuối cùng trước khi mình bước chân vào xã hội. Mình muốn gửi lời cảm ơn đến một người, cảm ơn cô ấy đã luôn bầu bạn bên cạnh mình, luôn tìm mọi cách làm mình vui vẻ, cũng cảm ơn cô ấy đã luôn khích lệ, cho mình lòng tin để cố gắng phấn đấu."

Âm thanh trong trẻo truyền vào tai từng người ở đây, mang theo sự vui vẻ và nhẹ nhõm như muốn tuyên bố với toàn thế giới. Nhưng bây giờ trong mắt Quý Nghiên chỉ nhìn thấy, người đàn ông trong trí nhớ của cô, đang nghiêng người, dịu dàng nhìn chăm chú vào cô gái bên cạnh hắn, thâm tình bày tỏ với cô ấy: "Tiểu Nhu, anh yêu em"

"Nghiên Nghiên, anh yêu em"

Rõ ràng đều cùng là một câu nói, cùng là một giọng điệu, vậy thì, rốt cuộc là cái gì đã thay đổi? Tại sao đang là tháng sáu, mà cô lại cảm thấy toàn thân lạnh lẽo như vậy? Mạnh Thiếu Tuyên, đây chính là cái mà anh gọi là yêu sao?

"Thiếu Tuyên. . . . ."

Trên mặt Quý Nhu hiện ra vẻ thẹn thùng, thận trọng nhìn Quý Nghiên một cái, do dự một chút, cuối cùng vẫn kéo Mạnh Thiếu Tuyên đi tới trước mặt cô.

Theo cử động này của em gái cô, tầm mắt của mọi người chung quanh trong nháy mắt đều tập trung lên người Quý Nghiên, có đồng tình, có thương hại, cũng có gườm gườm, xem trò vui. Quý Nghiên cảm thấy hiện tại mình giống như cá bị mắc trong lưới, cô không ngừng giãy giụa muốn chạy trốn, nhưng người giăng lưới làm sao mà chịu buông tha cô? Nhìn lướt qua những ánh mắt tò mò của mọi người bắn tới, vừa chỉ chỉ chỗ chỗ, cô nhìn thấy trong mắt Quý Nhu cũng như đang cười to: "Nhìn xem, em chính là muốn cho chị mất hết mặt mũi, đau lòng đến không muốn sống, chị vĩnh viễn cũng không thể đầu lại em"

"Chị, thật xin lỗi. Em là thật lòng yêu Thiếu Tuyên, em biết rõ em không nên tranh với chị, nhưng em thật sự không thể không chế được tình cảm của mình, huống chi Thiếu Tuyên anh ấy. . . . . Anh ấy cũng yêu em, cho nên, em cầu xin chị, xin chị hãy thành toàn cho chúng em"

Một chữ "Chị" này đã khiến cho mọi người hết sức kinh ngạc rồi, lời em gái cô vừa nói ra làm họ không khỏi cảm thấy cô gái này thật là dịu dàng thật là có tình nghĩa, ngược lại Quý Nghiên mới là người khi dễ cô ta, là người chia rẽ bọn họ.

Đây chính là Quý Nhu, vĩnh viễn là một bộ dáng nhu nhược thiện lương, dễ dàng nắm bắt lòng người, rõ ràng là cô ta đoạt bạn trai của cô, nhưng chỉ nói vài ba lời, cục diện trong nháy mắt liền trở thành Quý Nghiên mới là người hoành đao đoạt ái, là Tiểu Tam bị người đời唾弃.

"Chị Tiểu Nhu, chị cầu xin cô ta làm gì? Chị và anh Thiếu Tuyên mới chính là lưỡng tình tương duyệt, cùng nhau ở chung một chỗ là chuyện đương nhiên, cô ta chính là không biết xấu hổ mới có thể dây dưa với anh Thiếu Tuyên."

Dương Đình Đình - người chân thành ủng hộ Quý Nhu lập tức nhảy ra nói chuyện, Quý Nghiên cảm nhận được chung quanh càng ngày càng nhiều ánh mắt khinh bỉ, chua xót nhếch nhếch môi. Không nhìn Quý Nhu, chỉ nhìn chăm chăm Mạnh Thiếu Tuyên đứng bên cạnh em gái cô, hỏi: "Chẳng lẽ anh không có lời nào muốn nói với em sao?"

Vừa mở miệng, cô mới phát hiện cổ họng mình khô rất kinh khủng, khàn khàn, rất khó nghe.

Trong mắt Mạnh thiếu thoáng qua một tia áy náy."Nghiên Nghiên, thật xin lỗi."

Ánh đèn lưu ly sáng chói chiếu lên mặt hắn, mặt mày anh tuấn, sống mũi cao, môi mỏng đỏ mọng, người ta thường nói người môi mỏng là người bạc tình nhất, ừm, quả thật rất bạc tình. Khuôn mặt nhỏ nhắn của Quý Nghiên tái nhợt như tờ giấy trắng, cố chịu đựng không để cho mình rơi xuống một giọt lệ nào.

" Bắt đầu từ lúc nào?"

Cô không muốn để ý một tia đắc ý toát ra trong mắt của Quý Nhu, cũng không muốn quan tâm bây giờ mình có bao nhiêu nhếch nhác, có đúng là để cho mọi người chê cười hay không? Cô chỉ muốn biết, rốt cuộc Mạnh Thiếu Tuyên có từng thật lòng có yêu cô không?

Có lẽ phải hoàn toàn chết tâm, thì vết thương mới có thể khép lại nhanh hơn.

Mạnh Thiếu Tuyên trầm mặc không nói, Quý Nghiên càng cảm thấy trào phúng, Quý Nhu người cũng như tên, ôn nhu nói: "Chị, chị không nên trách anh Thiếu Tuyên. Là em không đúng, em định là sau khi về nước sẽ tới đây thăm chị, Đình Đình nói chị có bạn trai, em liền tò mò, muốn biết người đàn ông mà chị thích sẽ như thế nào? Em thật sự không có ý khác, nếu như em biết trước, sau khi quen biết với anh Thiếu Tuyên sẽ không kìm được mà bị anh ấy hấp dẫn, em nhất định sẽ không làm như vậy. Em vẫn luôn tự nói với mình là em không thể thích anh ấy, không thể thích anh ấy, nhưng em thật sự không khống chế được. Chị, chị tha thứ cho em được không?"

Cô ta nói lời này thật đúng tình hợp lý, than thở khóc lóc. Mạnh Thiếu Tuyên đau lòng không dứt, thương yêu ôm Quý Nhu vào ngực mình, nói với Quý Nghiên: " Chuyện này không liên quan tới Tiểu Nhu. Quý Nghiên, nói thật cho em biết, lúc đầu anh chịu đi cùng với em là do đánh cược với mấy người anh em tốt. Em quá bảo thủ, lại trời sinh tính cách nhạy cảm, chúng ta quen nhau hai năm, hôn một cái em cũng bắt đầu dỗi, chớ nói chi là lên giường. Em có biết là nói ra việc này, anh có bao nhiêu mất mặt không? Còn có, mỗi lần hẹn hò hay dự party, em không hề biết nghĩ cho anh, không chịu chú trọng vấn đề quần áo, ngay cả trang điểm cũng không làm đã đi ra cửa, lần nào cũng bị đám bạn cười nhạo, ông đây mẹ nó xấu hổ muốn chết !!!"

"Nhưng mà, Tiểu Nhu thì không giống vậy, ở chung một chỗ với Tiểu Nhu, anh rất hạnh phúc."

Cho nên? Đi cùng với cô không hạnh phúc sao? Lời nói này hình như cô mới là cản trở hạnh phúc của hắn .

Trái tim của một người, đến tận cùng có thể đau đến mức nào?

Một người khi bị tổn thương, phải đến khi nào mới có thể làm lại từ đầu?

Hắn đối với cô, không ngờ lại chồng chất nhiều bất mãn như vậy? Trong phần tình cảm này, cô luôn cẩn thận từng chút từng chút một, chính là sợ thời gian lâu dài, Mạnh Thiếu Tuyên sẽ chán cô, từ đó thay lòng đổi dạ. Cô không phải là người biết pha trò, đương nhiên sẽ không biết cách làm người khác vui vẻ, luôn nghĩ Mạnh Thiếu Tuyên đi cùng với cô có thể cảm thấy nhàm chán hay không? Luôn lo được lo mất. Đúng là vẫn mất đi.

Trong đại học Thánh Anh, Mạnh Thiếu Tuyên được công nhận là bạch mã hoàng tử, gia đình giàu có, phong lưu phóng khoáng, miệng lại ngọt, thật là làm người ta ưa thích. Quý Nghiên luôn cho rằng trong đại học sẽ có rất nhiều nữ sinh thích hắn, thế nhưng hắn nhìn cũng không nhìn một cái. Lúc ấy cô còn cảm thấy trong lòng thật ngọt ngào, cho là hắn yêu cô, không ngờ. . . . . Thì ra cũng chỉ là cô tự mình đa tình thôi.

Hắn nói cô không có nghĩ cho hắn, nhưng ai có thể nói cho cô biết, người nào từng vì hắn lục tung hết quần áo trong cửa hàng của người ta, mất hàng giờ liền thử một bộ lại một bộ, không ngại làm phiền người khác hết đôi lại đôi, còn phối với kiểu tóc, tất cả chính là muốn bản thân tạo được một ấn tượng tốt trước mặt hắn? Người nào rõ ràng không quen tiếp xúc với người lạ, luôn từ chối hắn nhưng vẫn nỗ lực muốn gia nhập vào đám bạn của hắn? Còn có, người nào rõ ràng là rất ghét cái loại ánh mắt khinh bỉ, người trên nhìn người dưới nhưng lại vì hắn mà cố gắng ăn nói khép nép lấy lòng mẹ hắn đây? Quý Nghiên làm những việc này còn gọi là không biết nghĩ cho hắn sao?

Quay đầu lại, Mạnh Thiếu Tuyên nói cho cô biết, tất cả đều là giả, chỉ là hắn và bạn bè đánh cược, chỉ là đùa giỡn.

"Còn nữa, chúng ta quen nhau lâu như vậy, cho tới bây giờ em cũng chưa từng nói cho anh biết, em là con gái của Quý Anh Bình- chủ tịch tập đoàn Thụy Hưng, là đại tiểu thư của Quý gia. Nếu như không phải là Tiểu Nhu trong lúc vô tình nhắc tới, thì em còn định giấu anh bao lâu? Quý Nghiên, anh là bạn trai em, nhưng ngay cả điều cơ bản nhất là thẳng thắn em cũng làm không được. Vậy thì em cảm thấy khi anh biết hết tất cả, sẽ nghĩ về em như thế nào? Em cảm thấy lấy địa vị của Mạnh Phi ngày hôm nay, sẽ cần phải đi lấy lòng Thụy Hưng sao? Buồn cười."(tyvybutchi.diendanlequydon)

Mỗi một câu Mạnh Thiếu Tuyên nói ra, đều giống như một dao ghim vào tim cô.

Hốc mắt Quý Nghiên ửng hồng, những lời muốn nói đều nghẹn ở cổ họng, cái gì cũng không nói ra được. Tay nắm chặt thành quyền, bởi vì quá gấp, móng tay bầu thụt sâu vào trong da thịt, đau, cái này tuy đau, nhưng rốt cuộc vẫn không bằng một phần vạn nỗi đau trong lòng. Không phải như vậy, căn bản không phải như vậy, cho tới bây giờ cô cũng chưa từng hoài nghi hắn. Thế nhưng hắn lại từng chữ từng chữ tố cáo, tuyệt không tin cô, hắn không tin cô, yêu nhau hai năm, ở trong lòng Mạnh Thiếu Tuyên hình tượng của cô hắn là vẫn luôn không đáng giá một đồng như thế. Từ đau lòng, đến uất ức, rồi đến thất vọng, hiện tại lại dần dần biến thành tức giận, các loại cảm xúc từ trong lòng chảy qua.(tyvybutchi.diendanlequydon) Quý Nghiên thử há miệng, nhưng mà âm thanh gì cũng không có, còn có thể nói cái gì? Cô còn có thể nói cái gì nữa đây? Tại sao mọi chuyện đột nhiên lại biến thành như thế này?

Quý Nghiên đột nhiên cảm thấy mệt quá, thật sự rất mệt mỏi.

Mạnh Thiếu Tuyên nhìn cô, Quý Nhu cũng nhìn cô, tất cả mọi người đều nhìn cô, trong mắt của bọn họ không một người nào là có ý tốt, họ đều đang chờ đợi cô diễn trò cười. Hai mắt Quý Nghiên đỏ bừng, mắt thấy lệ sắp thuận dòng mà rơi xuống, cô vội vàng gạt đầu, nhắm mắt lại, ép nước mắt trở về. Khóc, không phải là việc lúc này cô nên làm, sẽ không có bất cứ ai đau lòng vì cô, không thể khóc, ở trong lòng Quý Nghiên không ngừng tự nói với mình. Giơ tay lên, che trên mặt, vuốt xuống hai bên, sau khi lặp lại mấy lần, rốt cuộc cô đã bình tĩnh lại.

Hít sâu.

Quý Nghiên nhìn lại bọn họ, chỉ nói một câu: " Nếu đã như vậy, tôi chúc hai người về sau sẽ trở thành một đôi vợ chồng không hạnh phúc."

Những lời này, Quý Nghiên là cười nói. Khuôn mặt vẫn luôn thanh thuần ấm áp này, lần đầu tiên, lộ ra nụ cười diêm lệ như thế.

Mạnh Thiếu Tuyên ngạc nhiên, vậy mà, không cho bọn họ thời gian phản ứng, Quý Nghiên đã xoay người, chỉ để lại cho bọn họ một bóng lưng kiêu ngạo, không ai có thể nhìn thấy, sau khi xoay người, hai hàng lệ im lặng chảy xuống từ khóe mắt cô, cùng với nỗi tuyệt vọng áp chế nơi đáy lòng.(tyvybutchi.diendanlequydon)

Hai năm tình cảm, quay đầu lại, cũng chỉ là một câu chuyện cười.

Thì ra là, suốt thời gian qua thứ mà cô thấy không phải là một đoạn tình yêu khắc cốt ghi tâm, mà chỉ là một mình cô đơn phương ngu xuẩn.

Quý Nghiên, quên đi, quên, có lẽ cũng sẽ không khó vượt qua như vậy.

Nhưng mà, làm cũng dễ như nói sao?

Bạn đang đọc truyện *Bạch Thiếu Gia, Cung Chiều Vợ Như Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2: Chỗ nào mà không có cỏ thơm

Từ sau khi ra khỏi quầy rượu, Quý Nghiên cảm thấy rất chóng mặt, rất muốn ngủ.

Cô có một thói quen, hề gặp phải chuyện không vui, chỉ cần ngủ một giấc, trong lòng sẽ yên tĩnh lại rất nhiều. Nhưng chuyện xảy ra ngày hôm nay, hiển nhiên không phải nói ngủ là có thể ngủ được, ngược lại rất có thể sẽ mất ngủ.

Chỉ là Quý Nghiên còn có một đặc điểm, đó chính là không thể uống rượu. Cô được xưng là “uống rượu liền say”, nhưng may mắn là sau khi say rượu cũng không tệ lắm, bởi vì say rồi thì cái gì cũng không làm, yên lặng, liền muốn ngủ.

Cho nên lúc này, rượu đối với cô mà nói không thể nghi ngờ là loại thuốc tốt nhất.

Ngủ thiếp đi, thì cái gì cũng không cần nghĩ nữa rồi.

Trước mắt nhìn cái gì cũng đều mơ hồ, cô cố giương mí mắt, lão đảo nghiêng ngả đi về phía trước. Trước cửa quán rượu là đường cái, cô muốn gọi taxi, vừa đứng lúc có một chiếc xe con vững vàng dừng ở bên cạnh, một người phụ nữ từ trên xe bước xuống, đóng cửa, trực tiếp đi đến quầy rượu.

Quý Nghiên cho là taxi, không chút nghĩ ngợi, sau khi người phụ nữ đó xuống xe liền trực tiếp mở cửa sau xe ngồi xuống. Bây giờ cô nhìn cái gì cũng không rõ, đương nhiên sẽ không thể nào chú ý tới người ngồi ở ghế lái bởi vì hành động của cô mà ngơ ngẩn.

"Bác tài, phiền anh đến bờ biển."

Quý Nghiên hàm hồ nói, hơi dán lưng vào ghế dựa, sau đó liền không chống cự nổi mỗi mọt, ngoẹo đầu, ngủ.

Một giây trước khi nhắm mắt lại, cô mơ mơ màng màng nghĩ, xe taxi này thật thoải mái, so với mấy xe trước kia cô ngồi thoải mái hơn nhiều.

Dù là người phản ứng nhạy bén như Bạch Thắng thì trước một màn này, cũng không khỏi ngẩn người.

Nhìn qua kính chiếu hậu, cô gái kia nghiêng đầu, trông mắt nhẹ khép, nửa bên tóc rũ xuống, chặn lại hơn phân nửa gương mặt cô. Thế nhưng khuôn mặt quen thuộc này, anh vẫn còn nhận ra.

Là cô ấy.

Giữa bãi biển sóng vỗ dập dềnh, một cô gái đứng đó với lúm đồng tiền như hoa.

Cô giống như vừa mới tham dự một bữa tiệc, trên người còn mặc một bộ lễ phục màu trắng, mặt dây chuyền thủy tinh vẫn như cũ phát ra ánh sáng lấp lánh, chỉ là quanh thân cô, lại toát ra một loại ưu thương không rõ.

Cùng với lần đầu tiên anh nhìn thấy cô rất khác nhau. Lần đầu tiên Bạch Thắng nhìn thấy Quý Nghiên, là ở bãi biển, lúc đó phong cảnh thật tươi đẹp, gió biển cuốn theo sóng xô vào bờ. Anh nhớ lúc đó cô mặc một cái áo T-shirt đơn giản màu trắng, phối với quần short da bò có dây đeo, chân mang giày Cavans, còn vác theo hai cái bao thật to. Da Quý Nghiên rất trắng, tóc cột đuôi ngựa, cô cũng không phải quá cao, chỉ cỡ chừng 1m65, từ xa nhìn lại tựa như một học sinh trung học. Lúc ấy, cô đang cầm máy ảnh chụp phong cảnh, vừa lúc lấy góc độ, nụ cười trên mặt thanh xuân mà đầy sức sống, cứ như có thể lây sự thỏa mãn và vui mừng kia đến người bên cạnh.

Ánh mặt trời bao trọn cả người cô, giống như dát lên một tầng sáng vàng kim nhàn nhạt, thật sự là đẹp đến không thể diễn tả bằng lời.

Đó là lần đầu tiên, cũng là lần duy nhất, anh vì một người phụ nữ, còn là một phụ nữ xa lạ mà dừng chân.

Gần như là theo bản năng, anh lái xe, chở cô đến bờ biển.

Quý Nghiên ngủ rất chập chòn, trên đường đi bị tỉnh lại mấy lần, thấy xe vẫn còn đang chạy, lại nhắm mắt ngủ tiếp. Xe ngừng lại thì cô lập tức mở mắt, từ trong túi móc ra mấy tờ tiền mặt, qua khe hở giữa chỗ ngồi, đưa cho Bạch Thắng.

"Cám ơn."

Khóe miệng Bạch Thắng giật giật, nhận lấy tiền trong tay cô, có chút dờ khóc dờ cười.

Quý Nghiên xuống xe, gió biển thổi vào mặt, làm cô hơi tỉnh táo một chút. Chỉ là đầu còn choáng váng, gió thổi như vậy, càng làm cô có cảm giác buồn nôn. Thật ra thì khi ở trên xe cô cũng đã rất muốn nôn, nhưng dù sao cũng là xe taxi, cô không muốn nôn trên xe người khác, cho nên vẫn cố chịu đựng.

đến bây giờ.

Sau khi đến bờ biển, cô thật sự nhện không nổi nữa, liền ôm một tảng đá mà nôn ra.

Buổi tối còn chưa ăn cái gì cho nên căn bản không có bao nhiêu thứ để nôn, ngược lại rượu phun ra không ít, cả người thoáng thư thái một chút. Cô liền tìm một vị trí ôm đầu gối ngồi xuống, vùi đầu vào trong khuỷu tay.

Bạch Thắng đứng ở trước xe, chỉ lẳng lẳng nhìn động tác của cô, anh nghĩ, bây giờ nên để cô yên tĩnh một mình suy nghĩ.

Một hồi lâu sau, Quý Nghiên ngẩng đầu. Không ngủ được, từ trong túi lấy điện thoại di động và tai nghe ra, đeo tai nghe, mở nhạc, lại gục đầu xuống ngủ tiếp.

Giống như làm như vậy, đau đớn trong cô mới có thể giảm đi một ít.

Bạch Thắng khoanh tay trước ngực, khẽ nheo mắt lại, dưới màn đêm, bóng dáng của Quý Nghiên co lại thành một đoàn nhỏ nhỏ, có vẻ mỏng manh mà yếu ớt. Cô chắc chắn vô cùng đau lòng cho nên mới có thể toát ra hơi thở cô tịch như vậy, cho dù cách rất xa anh cũng có thể cảm nhận được.

Quý Nghiên có một đôi mắt to cực kỳ xinh đẹp, lần đầu tiên gặp mặt Bạch Thắng đã chú ý tới. Cô không phải loại người nhìn một lần liền thấy đẹp, mà làm cho người ta có cảm giác trước mắt tỏa sáng. Cặp mắt kia khi cười lên trong veo như nước, lông mi thật dài rung động, diện mạo của cô vốn là thanh thuần, chỉ cần cười một tiếng, cả người sẽ hiện ra vẻ hoạt bát linh động.

Nhưng tại sao một cô gái đã từng như vậy, bây giờ lại không thấy nữa?

Ở trên xe Quý Nghiên có tỉnh lại mấy lần, còn mơ mơ màng màng, trong ánh mắt lại không có thần thái những ngày trước, chỉ có ảm đạm làm người ta không đành lòng xem.

Anh thật không đúng, một cô gái uống rượu say, nửa đêm một mình tới bờ biển vắng vẻ là một cử chỉ không sáng suốt. Hướng chỉ gió đêm lạnh như vậy, cô ấy chỉ mặc một bộ lễ phục, sẽ rất dễ bị cảm lạnh.

Nghĩ đến chỗ này, Bạch Thắng nhíu nhíu mày, chân dài bước tới gần, đi tới bên cạnh Quý Nghiên, trên gương mặt tuần nhã của anh, khóe môi nhện không được mà nhẹ nhàng cong lên.

Cô thể nhưng cứ như vậy mà nghiêng đầu, nằm ở trên đầu gối ngủ thiếp đi.

Anh không phải là nên cảm thấy may mắn vì người hôm nay cô gặp là anh sao? Nếu không lấy tính cách mơ hồ này của cô, chị sợ là bị người ta lừa gạt lúc nào không hay.

Bạch Thắng cởi áo khoác xuống, khoác ở trên vai cô, đầu ngón tay không cẩn thận chạm được một vệt nước mắt, hơi ngừng lại, ánh mắt rơi trên sườn mặt cô, nhờ ánh trăng, anh có thể nhìn thấy lông mi cô khẽ rung động, cái mũi xinh xắn, cánh môi đỏ tươi, lệ kia, thế nhưng chỉ có một giọt.

Đang lúc ấy thì điện thoại di động trong ngực Quý Nghiên nhẹ nhàng rung lên, Bạch Thắng cầm lấy, trên màn hình là khuôn mặt một cô gái tươi đẹp với nụ cười xinh xắn, phía dưới màn hình viết hai chữ: Tây Tây.

Chắc là bạn của cô ấy.

Ngón tay dài của Bạch Thắng vuốt nhẹ, nghe máy.

Khi Quý Nghiên tỉnh lại thì mùi rượu đã tan đi không ít, cô biết từ lượng của mình rất kém, nên bản thân uống cũng không nhiều. Cô nhìn chung quanh một vòng, là ở trong phòng mình, cô thoáng yên tâm lại có chút kỳ quái, suy nghĩ một hồi, cô chỉ nhớ là mình ngồi một mình ở bờ biển, sau đó, cũng không còn làm gì khác. Vậy cô trở về bằng cách nào?

Nghe tiếng mở cửa, Quý Nghiên nhìn sang, chỉ thấy Mộc Tây bung tởm đi tới.

"Tỉnh dậy rồi sao."

Mộc Tây nhìn cô, đuôi lông mày nhếch lên "Vừa đúng lúc, cậu ăn đi này."

Mộc Tây ngồi ở mép giường, trực tiếp đặt tô mì vào tay Quý Nghiên.

Quý Nghiên im lặng.

Mộc Tây là sát thủ phòng bếp, chỉ nấu được một loại đồ ăn, đó chính là mì ăn liền, hơn nữa còn là mì ăn liền có thêm bánh sủi cảo và chân giò hun khói...

Chỉ là cô vừa đúng lúc đói bụng, người ta cũng khó khi nào thân thiết được như vậy, cho nên Quý Nghiên cúi đầu, yên lặng ăn mì.

Căn phòng này là cô và Mộc Tây hùng tiền thuê, diện tích không lớn, nhưng dù sao cũng ở vùng phụ cận đại học Thánh Anh. Mộc Tây lớn lên có tính tiểu thư, không quen ở kí túc xá, cho nên mới thuê phòng ở bên ngoài, học kỳ 2 của Đại Học năm 3 Quý Nghiên mới dời qua ở cùng cô ấy, quan hệ của

hai người vô cùng tốt.

"Nói đi, đã xảy ra chuyện gì?" Mộc Tây hỏi.

Động tác của Quý Nghiên thoáng dừng lại, nhớ tới chuyện buổi tối, trong nháy mắt liền không muốn ăn, chỉ là cô vẫn miễn cưỡng ăn xong mì. Hỏi ngược lại Mộc Tây: "Minh trở về bằng cách nào?"

Mộc Tây bình tĩnh nói: "Trai đẹp đưa về."

Quý Nghiên nghiêng đầu.

Mộc Tây kể, lúc cô uống rượu say nhìn lầm xe của người ta thành xe taxi, còn bảo người ta đưa cô đến bờ biển, sau lại ngủ ở đó luôn, thật may là nhân phẩm của người kia cũng không tệ, không yên tâm để cô một mình, nên vẫn chờ ở đó với cô, rồi sau đó nhận được điện thoại của Mộc Tây, lại tốt bụng đưa cô về.

Quý Nghiên sững sờ tại chỗ, khóe miệng giật giật, chuyện mất mặt như vậy, cô làm sao ra ngoài nữa đây? Quả nhiên, rượu không chỉ có thể làm cho người ta ngủ, còn có thể làm cho người ta ngơ ngẩn.

Mặc dù cô không quen người kia, thậm chí ngay cả người kia trông như thế nào cũng không biết, nhưng chỉ cần nghĩ đến hình ảnh kia, đã cảm thấy quá mất mặt.

Mộc Tây đã kích cô: "Đừng nghĩ nữa, cậu ngớ ngẩn cũng không phải là chuyện lần một lần hai, bây giờ cậu trả lời mình vấn đề hỏi này đi."

Quý Nghiên: ". . . . ."

Cô suy nghĩ một chút, hay là kể hết mọi chuyện xảy ra trong bữa tiệc cho Mộc Tây biết? Dù sao Mộc Tây cũng là bạn của cô, hơn nữa vào lúc này cô quả thật cũng hi vọng có người ở bên cạnh nghe cô tâm sự, như vậy sẽ dễ chịu hơn một chút.

Sau khi Mộc Tây nghe xong liền giận dữ, xông ra muốn dạy dỗ Mạnh Thiếu Tuyên, Quý Nghiên vội vàng kéo cô lại.

Mộc Tây mắng to: "Mẹ nó, cái thằng cặn bã này, đã sớm biết hắn ta không phải người tốt, bắt cá hai tay coi như xong đi, vậy mà lại dám ăn cò gần hang, hơn nữa còn là cò đại, đầu óc hắn bị cửa kẹp rồi sao? Mẹ nó, cậu đừng can mình."

Cô vừa nói vừa muốn xông về phía cửa, Quý Nghiên chặt chẽ ôm lấy cô. "Tây Tây, được rồi, cậu bình tĩnh một chút."

"Chị đây tỉnh táo cái rắm, không xử đẹp thằng khốn này một trận, mối hận trong lòng mình sẽ khó tiêu."

"Xử bằng cách nào?" Quý Nghiên nhìn cô, giọng nói bình tĩnh "Không chừng không giải quyết được gì mà còn làm cho chuyện ngày càng phiền toái, mình không muốn tiếp tục dây dưa với bọn họ như vậy nữa."

"Chẳng lẽ cứ để yên cho bọn họ khi dễ cậu như vậy sao, không ngừng rắc muối lên vết thương của cậu?" Nét mặt Mộc Tây vô cùng phẫn nộ.

Quý Nghiên lắc đầu. "Chỉ là một người thay lòng đổi dạ thôi, mình đã sớm không lạ gì."

Tính cách của cô tuy là ần ần, nhưng đôi lúc cũng vô cùng lý trí, Quý Nghiên là người cực kỳ mạnh mẽ, hơn nữa còn có chủ kiến của riêng mình, một khi cô đã quyết định chuyện gì thì sẽ không dễ dàng thay đổi.

Mộc Tây điều chỉnh lại tâm tình, gật đầu nói: "Cậu nói đúng, chỗ nào mà không có cò thơm, nhận ra bản chất của cái tên rác rưởi đó sớm chừng nào thì tốt cho cậu chừng đó, nói không chừng sau này cậu sẽ không cảm thấy hối hận."

Chỉ có thật dứt khoát cắt đứt, Quý Nghiên mới có thể hoàn toàn thoát khỏi đoạn tình cảm này, đi tìm hạnh phúc thật sự của cô.

Muốn không bị thương, thì trước tiên phải học được cách thờ ơ trước dư luận. . .

Trước khi đi, Mộc Tây dặn dò cô nghỉ ngơi thật tốt, Quý Nghiên nằm trên giường, nhìn trần nhà trắng bóng. Sau khi ngủ một giấc, đầu óc tỉnh táo lạ thường, đau đớn cũng càng thêm rõ ràng, người xưa nói rất đúng, tránh được một ngày cũng không thể tránh được một đời.

Bạn đang đọc truyện *Bạch Thiếu Gia, Cung Chiều Vợ Như Màng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: Ba Quý tuyệt thế

Mấy ngày nay Quý Nghiên đều ở nhà trọ lên web tìm tin tuyển việc làm, đã không còn tình yêu, thì cô vẫn còn phải sống.

Cô học đại học nhiếp ảnh, buổi tối, ăn hết một chén cơm cô liền ôm laptop ngồi trên ghế salon tìm quảng cáo tuyển việc, sau đó nhớ kỹ, ngày thứ hai mang theo hồ sơ lý lịch đi nộp đơn.

Chỉ là, mấy ngày trôi qua, cũng không có bao nhiêu thu hoạch.

Trung Quốc vẫn luôn đứng đầu về vấn đề thiếu thốn công ăn việc làm, nên đây cũng không phải là chuyện một sớm một chiều, coi như bạn có trình độ học vấn, có kiến thức, có tài năng, cũng bằng lòng chịu khổ, nhưng mà không có tiền, không có gia cảnh, rồi cuộc vẫn khó có đường ra tốt.

Mộc Tây nhìn cô ngày nào cũng bận rộn, ngay cả thời gian nghỉ ngơi cũng không có. Châm chọc nói: "Cậu đừng tự làm khổ mình nữa, nếu là thật không có công việc, chỉ đây liền nuôi cậu, chứ hành hạ thân thể làm mấy việc cực nhọc đó, lỡ may mệt đến hỏng mắt chẳng phải là càng lỗ sao?"

Quý Nghiên thật không muốn đả kích cô ấy, nhưng mà đại tiểu thư Mộc Tây ơi, mấy năm trước bởi vì một số sự cố mà cậu đoạn tuyệt quan hệ với gia đình, một mình từ Hạ Môn tới Hongkong đi học, cũng sớm xài hết tiền gửi ngân hàng trước kia. Cậu tiêu tiền như nước, lại không có nguồn kinh tế, bản thân còn không biết có thể chống đỡ được bao lâu, vậy thì làm cách nào nuôi mình được đây?

Hơn nữa Quý Nghiên cũng không phải loại người không làm mà ăn, bảo cô mỗi ngày ở nhà không làm việc, cô thật sự không làm được.

Cùng lắm thì tìm một công việc có thể sống tạm trước, chờ khi tìm được việc phù hợp thì đổi lại là được.

Mấy ngày này, Quý Nghiên cứ theo thường lệ đi ra ngoài nộp đơn, đến gần tối cô mới rời khỏi cái công ty cuối cùng trong ngày, ai ngờ đi chưa được mấy bước, liền nhận được điện thoại của Quý Anh Bình - ba cô.

Quý Anh Bình rất ít gọi điện thoại cho cô, nếu không có chuyện để nói thì chắc chắn sẽ không gọi.

Quý Nghiên cầm điện thoại di động lên, nhìn tên người gọi điện tới, đôi mắt liền tối sầm lại, cũng dừng bước chân, sắc mặt bắt đầu trở nên lạnh lùng Cô không nghe máy liền, mà chỉ nhìn chằm chằm màn hình điện thoại trong tay hồi lâu, cho đến lúc điện thoại ngừng reo, màn hình tối đen, sau đó lại sáng, tiếng chuông vang lên lần thứ hai, cô mới bấm nút nghe.

"A lô." Giọng Quý Nghiên có chút máy móc.

Người mà cô không muốn nhìn thấy nhất, giọng nói mà cô không muốn nghe thấy nhất, tuyệt đối không ai khác ngoài Quý Anh Bình, Mạnh Thiếu Tuyên và Quý Nhu cũng chỉ xếp thứ hai.

"Tại sao đến giờ mới bắt máy?" Đầu bên kia điện thoại truyền đến một âm thanh lạnh lùng, xen lẫn bất mãn.

Quý Nghiên nói: "Có chuyện gì không?"

"Lập tức trở về đây." Quý Anh Bình cũng không nói nhảm, trực tiếp ra lệnh.

Ông ta vẫn luôn như vậy, nói cái gì thì chính là cái đó, tuyệt không cho phép bất kỳ người nào trái lời ông ấy, chuyên chế lại tàn bạo.

Quý Nghiên đã sớm thành thói quen, bình tĩnh nói: "Cần đây con đang tìm việc làm, không thể xao lãng được."

"Tìm cái gì mà tìm! Xách hành lý, trở lại ngay lập tức." Quý Anh Bình lớn tiếng nói.

Nhà Quý Nghiên cũng không phải ở Hongkong, cô là người Hồ Nam.

Quý Anh Bình nói như vậy, xem ra là muốn cô rời khỏi Hongkong, cũng sẽ không quay lại nữa.

Vừa nghĩ tới phải về Quý gia, Quý Nghiên liền không khỏi sinh ra cảm giác muốn tránh né.

Im lặng một lúc.

Quý Nghiên hít sâu, phun ra từng chữ một: "Con muốn làm việc ở đây."

Quả nhiên, lời còn chưa có nói xong, giọng của Quý Anh Bình đã oang oang truyền tới: "Mày dám, lập tức trở về đây cho tao. Đừng để tao cho người ép mày lên máy bay."

Trong giọng nói đã tràn đầy tức giận, Quý Nghiên thậm chí có thể tưởng tượng đáng về nóng nảy của ông ta bây giờ như thế nào, hơn nữa cô tin tưởng, Quý Anh Bình tuyệt đối nói được làm được.

Quý Nghiên lẳng lặng đứng ở trước cửa tòa cao ốc, trong lòng như bị chèn tảng đá, thật là buồn bực khó chịu.

Mấy ngày nay, sau khi bị Mạnh Thiếu Tuyên phản bội, cô còn chưa có trở lại bình thường, tâm trạng cực kỳ tệ. Vừa nghe Quý Anh Bình hét như vậy, cũng không biết lấy dũng khí ở đâu ra, một hồi lâu, hướng người trong điện thoại, kiên định nói: "Con sẽ không trở về."

Đi về, đối mặt cũng chỉ là một căn nhà lạnh lẽo, một người cha không xem cô là con gái, một người em không xem cô là chị, mà mẹ cô, mặc dù mẹ sẽ

yêu thương cô, nhưng ở trong lòng mẹ, cô mãi mãi cũng không thể quan trọng bằng Quý Nhu và Quý Dương được.

Ở trong lòng Quý Nghiên, căn phòng mà cô và Mộc Tây cùng nhau thuê kia còn giống nhà cô hơn.

Bởi vì, nơi đó có ấm áp.

Mà Quý gia, sẽ chỉ làm cô cảm thấy hít thở không thông.

Quý Anh Bình rống giận: "Mày thử nói lại một lần nữa xem, trở về coi tao có đánh chết mày không. Tao cho mày biết, tao bảo mày về thì mày phải về, không muốn về tao cũng có cách ép mày về, mày tưởng mày có thể tự quyết định mọi chuyện sao?"

Lòng Quý Nghiên cực kì đau đớn, nước mắt lập tức dâng lên, cô nắm điện thoại di động thật chặt, khó khi nào kích động như vậy nói: "Ba kêu con về gấp như vậy, là muốn cho con đi xem mắt có phải không? Một khi con kết hôn, ba sẽ có thể mượn thế lực của nhà đối phương mà mở rộng Thụy Hưng, từ đó thỏa mãn dã tâm và dục vọng của ba đúng chứ."

"Đúng thì thế nào? Tao là cha mày, tao nói cái gì mày phải nghe cái đó, tao bảo mày làm cái gì thì mày phải làm cái đó, đây chính là đạo lý hiển nhiên. Nếu không tao sinh mày ra làm gì hả?" Câu hỏi ngược lại của Quý Anh Bình đương nhiên Quý Nghiên nghe rõ mồn một, cũng làm cho lòng cô càng thêm bi thương.

Quý Nghiên vô lực hỏi: "Ba có thật sự coi con là con gái ruột thịt không?"

"Quý Nghiên, tao nói cho mày biết, mày đừng nghĩ giờ trò trước mặt tao. Tao có thể cho mày đi ra ngoài, thì cũng có biện pháp bắt mày trở lại, mày. . ."

Không đợi Quý Anh Bình nói xong, Quý Nghiên đã nghe không rõ nữa, vội vàng cúp điện thoại, cô sợ nếu mình tiếp tục nghe nữa, sẽ thật sự không chịu nổi.

Cô không biết, tại sao mỗi một người bọn họ đều muốn ép cô như vậy? Chẳng lẽ không thể cho cô một cơ hội thở dốc sao? Cô rốt cuộc đã làm sai điều gì?

Mạnh Thiếu Tuyền, anh trách tôi không nói thân phận của mình cho anh biết, nhưng anh có biết không? Nếu như có thể lựa chọn, tôi thật sự hi vọng mình không phải họ Quý.

Quý Nghiên ngửa mặt lên nhìn bầu trời, tóc đen theo bả vai chảy xuống sau thắt lưng, mặt của cô vốn nhỏ nhắn, mấy ngày nay lại càng thêm tiêu tụy, người cũng gầy đi rất nhiều, cô chưa sót nhếch môi, trên mặt, nụ cười tái nhợt ấy lại mang theo giễu cợt, cười cười, dần dần cười ra nước mắt.

Cả người bị bao phủ trong bi thương nồng đậm.

Đây chính là ba của cô, Quý Anh Bình để cô tồn tại trên cõi đời này chỉ có một mục đích duy nhất, chính là lợi dụng hết khả năng để lấy được lợi ích từ trên người cô.

Ông ta không có lúc nào là không có dã tâm và kế hoạch to lớn, Quý Nghiên cũng không phải là không muốn nói mọi việc cho Mạnh Thiếu Tuyền, mà là trong lòng cô bây giờ, theo bản năng cũng không muốn thừa nhận thân phận này. Hơn nữa, một khi Quý Anh Bình biết quan hệ của cô và Mạnh Thiếu Tuyền, ông ta nhất định sẽ ép hai người bọn cô mau sớm kết hôn, đến lúc đó phần tình cảm này sẽ dung nhập thêm buồn bán và ích lợi, tình cảm vốn trong sáng cũng sẽ biến thành không trong sáng.

Còn nữa, nếu như Quý Anh Bình dùng đoạn quan hệ này mà đòi hỏi chỗ tốt gì đó ở Mạnh gia, cô sợ, đến lúc đó Mạnh Thiếu Tuyền sẽ xem thường cô.

Quý Nghiên không muốn bởi vì những nguyên nhân ngoài lẽ này mà khiến cho tình yêu của mình biến chất, cô chỉ muốn có một tình yêu thật đơn giản, không liên quan đến gia tộc, không liên quan đến thân phận, cả hai chỉ cần thật lòng là đủ rồi.

Cô đã từng lưu luyến ấm áp mà Mạnh Thiếu Tuyền mang đến cho cô, tưởng rằng đây chính là hạnh phúc, cho rằng đây chính là vĩnh cửu. Nhưng mà ai có thể biết, hạnh phúc đến đột ngột như thế, lúc đi cũng lặng yên không một tiếng động như vậy, cô muốn giữ cũng giữ không được.

Đến khi quay đầu lại thì cái gì cũng không còn nữa.

Chỉ cảm thấy đau xót tận đáy lòng.

Lúc Quý Nghiên về đến nhà, sắc trời đã tối, cô đeo tai nghe, cúi đầu, một mình dọc theo đường phố yên lặng đi về nhà trọ. Khi tâm trạng Quý Nghiên không tốt sẽ làm như vậy, vừa nghe nhạc, vừa đi bộ thật chậm, lững lờ cho đến khi tâm trạng bình tĩnh trở lại, như vậy mới có thể xoa dịu sự không vui trong lòng.

"Nghiên Nghiên, rốt cuộc cậu cũng chịu về. Nếu cậu mà về trễ thêm chút nữa, thì chị đây sẽ biến thành hòn vọng phu mất !" "

Mộc Tây vẫn đứng dưới lầu chờ cô, trong chung cư không có đèn đường, chỉ có thể mượn ánh sáng nhà người ta soi đỡ, xa xa thấy một bóng đen đi tới, mặc dù rất mơ hồ, nhưng chỉ cần liếc mắt một cái liền có thể nhận ra ngay đó là Quý Nghiên.

"Sao vậy? Cậu không mang theo chìa khóa sao?" Lúc Quý Nghiên thấy cô liền tháo ống nghe xuống, thấy Mộc Tây vẫn đứng ở dưới lầu không đi lên,

bộ dạng dường như đã đợi rất lâu rồi, còn tưởng rằng cô không mang theo chìa khóa, không khỏi có chút áy náy, nếu như cô không đi dạo thì đã sớm trở về, Tây Tây cũng không cần chờ lâu như vậy.

Mộc Tây liếc thấy Quý Nghiên lấy điện thoại di động ra tắt nhạc, mắt phượng liền héch lên, cất giọng nói: "Cậu nha, mang theo điện thoại di động, tại sao mình vẫn không gọi được cho cậu?"

"Hả." Quý Nghiên nhìn cô một chút, đành hoảng đáp: "Mình cài đặt chế độ máy bay."

Cô là vì phòng ngừa Quý Anh Bình lại gọi điện thoại tới, không ngờ lại vì vậy mà bỏ lỡ điện thoại của Mộc Tây.

"Thật xin lỗi." Quý Nghiên nói.

Mộc Tây trước sau như một tùy tiện tiện, loại chuyện nhỏ này, căn bản không để ở trong lòng, vừa kéo Quý Nghiên đi ra ngoài, vừa nói: "Chúng ta rất lâu không đi chơi rồi, ngày mai chị đây khó khi nào được nghỉ, hôm nay liền xả thân vì bạn tốt, dẫn cậu đi ra ngoài xả stress một chút."

Bạn đang đọc truyện *Bạch Thiếu Gia, Cung Chiều Vợ Như Mạng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Bạch thiếu gia hào hoa phong nhã

Mộc Tây trước sau như một tùy tiện tiện, loại chuyện nhỏ này, căn bản không để ở trong lòng, vừa lôi Quý Nghiên đi ra ngoài, vừa nói: "Chúng ta rất lâu không có đi chơi rồi, ngày mai chị đây khó khi nào được nghỉ, hôm nay liền xả thân vì bạn tốt, dẫn cậu đi ra ngoài xả stress một chút."

Mặc dù Quý Nghiên không nói ra miệng, nhưng Mộc Tây biết trong lòng cô ấy rất khó chịu, cô là người rất trọng tình trọng nghĩa, nhất là đối với người cô quan tâm, bình thường Quý Nghiên chỉ vừa rồi khỏi một chút cũng có thể làm cho cô lo lắng nửa ngày, huống chi bây giờ là bị người yêu phản bội.

Quý Nghiên là một người khó hiểu, có chuyện gì cũng chỉ biết chôn ở trong lòng, đau khổ như thế nào đi nữa cũng chỉ gặm nhấm một mình, cô không muốn tâm trạng của mình sẽ ảnh hưởng đến người khác, cho nên căn bản sẽ không biểu hiện ra ngoài mặt.

Còn tính cách Mộc Tây thì hoàn toàn ngược lại, cô rất là hấp tấp, mặc dù bề ngoài xinh đẹp, nhưng tính khí lại cực kì nóng nảy, nói chuyện rất thẳng thắn, cũng rất dễ xúc động, nếu như có người nào dám chọc đến cô thì không làm cho long trời lở đất thì cô nhất quyết không bỏ qua. Cô thường nói: cô thà làm cho người khác giận đến khó thở, cũng sẽ không để cho chính mình chịu một phần uất ức. Cho nên Mộc Tây lo lắng Quý Nghiên vẫn cố nén như vậy, sớm muộn gì cũng sẽ sinh bệnh.

Cô đã sớm không nhìn nổi rồi, nếu như không phải là mấy ngày nay có kỳ thi cuối kỳ (Mộc Tây nhỏ hơn Quý Nghiên một tuổi), Mộc Tây cũng sẽ không đến bây giờ mới kéo cô đi ra ngoài.

Quý Nghiên còn chưa kịp phản ứng thì đã bị cô kéo đi rồi, đi được một đoạn mới ngơ ngác hỏi: "Đi đâu vậy?"

Mộc Tây nói: "Yên tâm, sẽ không phải là nơi bậy bạ."

Quý Nghiên bị cô kéo đi. Mộc Tây rất thích những nơi huyền ảo như quán bar, sàn nhảy... từ nhỏ cô lớn lên ở nước ngoài, nên tính cách rất cởi mở, Quý Nghiên đương nhiên sẽ lo lắng. Chỉ là may mắn Mộc Tây vẫn còn tương đối biết đúng sai, suy nghĩ cũng tương đối hướng nội, cuối cùng mang cô đến KTV.

Chỉ là ——

Quý Nghiên nhìn tòa kiến trúc lấp lánh ánh sáng trước mắt, có chút hoài nghi, các cô không phải là đi nhầm chỗ rồi chứ?

"Thành giải trí Thánh Y?"

Mộc Tây: "Đúng vậy."

Cô trả lời rất nhanh, mắt cũng không nháy, Quý Nghiên mím môi, cũng không nói nữa. Suy nghĩ một chút liền biết, khẳng định có người theo đuổi nào đó đã tặng cô ấy thẻ hội viên, cô thừa biết, từ trước đến giờ Mộc Tây cũng không phải là người vì muốn được lợi mà lừa gạt người khác.

Thành giải trí Thánh Y thật ra chính là một nơi ăn chơi cao cấp, chiếm diện tích cực lớn, bên trong áp dụng thiết kế vòng tròn, tổng cộng có 32 tầng, bao gồm quán bar, KTV, phòng game, Gym và rất nhiều hạng mục giải trí khác, danh tiếng vang xa, và lại cả nước chỉ có duy nhất một tòa nhà này.

Điểm khác biệt với nơi khác chính là, người có được thẻ hội viên mỗi năm đều phải chi ra hơn ngàn vạn/người, một khi làm thẻ hội viên, đều phải trả chi phí theo từng quý (3 tháng), nói cách khác, Mộc Tây cầm theo thẻ của người khác tới Thánh Y chơi, lần này bọn họ xài tiền đều không cần trả tại chỗ, toàn bộ ghi vào sổ, đến kỳ người ta cũng sẽ chỉ tìm người ban đầu làm thẻ tính tiền.

Nếu không lấy điều kiện kinh tế của các cô bây giờ, làm sao có thể được chơi ở nơi cực tốt này?

Quý Nghiên và Mộc Tây bước vào đại sảnh, trong không gian tráng lệ, liếc mắt liền thấy quầy phục vụ chỉnh tề ngay chính giữa, Mộc Tây đi đứng xếp hàng theo số, còn Quý Nghiên thì ngồi ở khu nghỉ ngơi đợi cô. Không biết có phải là năm hạn xui xẻo hay không, mà chỉ chốc lát sau, liền nhìn thấy Mạnh Thiếu Tuyên và Quý Nhu cùng một đám người đi vào.

Quý Nghiên vốn là đang quan sát hoàn cảnh chung quanh, vậy mà lại gặp bọn họ, đầu tiên là sững sờ, sau đó trong lòng liền co rút đau đớn một chút, còn chưa kịp phản ứng thì Quý Nhu vừa vờn xoay qua bên này, Quý Nghiên cả kinh, cuống quýt quay mặt đi, cũng không muốn để cho bọn họ nhìn thấy cô. Nếu đã quyết định không dây dưa, vậy thì nhắm mắt làm ngơ là tốt nhất.

Vậy mà, mắt Quý Nhu thật tinh, trong nháy mắt liền bắt được bóng dáng quen thuộc này. ‘Quý Nghiên?’

Quý Nhu nhú mày, khẽ cười. Nhưng chớp mắt một cái, cô ta lại khôi phục dáng vẻ dịu dàng ngây thơ, kinh ngạc nói: "Chị?"

Cô ta kích động lời kéo tay áo Mạnh Thiếu Tuyên, vừa nhìn phương hướng Quý Nghiên, vừa nói: "Thiếu Tuyên, anh xem, kia có phải là chị hay không?"

Nói xong, không đợi Mạnh Thiếu Tuyên trả lời, liền vui sướng chạy tới chỗ Quý Nghiên. Nụ cười vui vẻ kích động này, người không biết còn tưởng rằng tình cảm của các cô rất tốt.

Mạnh Thiếu Tuyên nghe được lời nói của Quý Nhu, theo bản năng nhìn qua chỗ Quý Nghiên, chỉ thấy một bên mặt bị mái tóc đen dài thẳng rủ xuống che khuất. Đột nhiên, xúc giác trên tay biến mất, hần nhìn Quý Nhu đang chạy đi, lập tức lo lắng nói: "Tiểu Nhu, chậm một chút, coi chừng té."

Tay Quý Nghiên đặt ở trên đầu gối, ngón tay núp thật chặt lấy da thịt trên đùi, muốn mượn đau đớn trên đùi hóa giải đau đớn trong lòng. Một tiếng lo lắng kia của Mạnh Thiếu Tuyên lọt vào trong tai cô, Quý Nghiên chỉ cảm thấy lòng chua xót vô cùng, trong nháy mắt lại muốn rơi nước mắt.

Giờ phút này cô mới thật sự tin tưởng, bọn họ đã kết thúc.

Sau này, sự dịu dàng của hần, cũng sẽ không tiếp tục dành cho cô.

"Chị, đúng là chị thật rồi!" Quý Nhu đã đi tới bên cạnh Quý Nghiên, nhẹ nhàng nói với cô: "Tại sao chị ngồi một mình ở đây? Chị có đi cùng với bạn không? Thiếu Tuyên mới vừa vào công ty, mọi người nói muốn ăn mừng anh ấy, em vốn là không muốn tham gia, nhưng mà Thiếu Tuyên nói muốn cùng nhau chia sẻ niềm vui này, em cũng không thể làm gì khác hơn là đồng ý. Nhưng mà trong kia trừ Đình Đình ra, em không quen biết ai hết, bây giờ có thể gặp được chị, em thật sự rất vui mừng! Nếu không chị đi cùng tụi em đi, em cũng sẽ có thêm một người quen. Hơn nữa chị em chúng ta đã lâu không gặp, em có rất nhiều chuyện muốn nói với chị đó! Chị, chị thấy có được hay không?"

Im lặng.

Quý Nghiên cũng không quay đầu lại, để tùy cô ta tự biên tự diễn.

Vừa vặn đoàn người Mạnh Thiếu Tuyên cũng tới, Dương Đình Đình vừa nhìn thấy Quý Nghiên, lửa giận lập tức xông lên cao “ Cô ta tại sao cũng ở đây? Đây, không phải cô là biết hôm nay anh Thiếu Tuyên muốn dẫn chúng ta tới đây chơi cho nên mới cố ý chờ ở đây chứ? Chẳng lẽ cô còn muốn cướp Thiếu Tuyên từ tay chị Tiểu Nhu hay sao? Cô tại sao lại không biết xấu hổ như vậy, anh Thiếu Tuyên cũng không thích cô, cô còn mặt dày mày dạn quần lấy, tiêu chuẩn của thành giải trí Thánh Y này từ khi nào thì trở nên thấp như vậy rồi hả ? Cái thứ như vậy mà cũng có thể tùy tiện cho vào sao."

"Đình Đình, đừng nói như vậy, chị ấy không phải là người như thế." Quý Nhu đứng lúc ra mặt bảo vệ Quý Nghiên, thể hiện trọn vẹn sự trong sáng thiện lương của cô ta.

Mạnh Thiếu Tuyên triu mến nhìn cô ta, bao bàn tay nhỏ nhắn của Quý Nhu trong lòng bàn tay mình, Dương Đình Đình vội vàng nói: "Chị Tiểu Nhu, chị không cần lúc nào cũng nói giúp cho cô ta, cái loại đàn bà này căn bản chỉ là đang lừa chị, tại sao chị vẫn ngây thơ tin tưởng cô ta như thế! Cô ta chính là y vào sự ngây thơ này mới dám khi dễ chị như vậy, còn vọng tưởng có thể đoạt anh Thiếu Tuyên từ tay chị, chị nhất định không thể tiếp tục dung túng cô ta nữa."

Dương Đình Đình sợ Quý Nhu không tin mình, chỉ vào Quý Nghiên, hất cằm lên, ác ý nói: "Đây, tại sao cô không lên tiếng hả? Bị tôi nói trúng tim đen rồi chứ gì?"

Dương Đình Đình có tính cách trẻ con, một khi đã nắm thì sẽ không buông, hơn nữa âm thanh của cô ta lại lớn, không ít người nhìn sang, Quý Nghiên lần nữa cảm nhận được tất cả ánh mắt đều hướng vào trên người cô, thỉnh thoảng còn chỉ chỉ chỗ chỗ, cô cảm thấy lưng như bị kim châm.

Cô biết là sẽ xuất hiện tình huống như thế mới không muốn đối diện bọn họ, khuôn mặt Quý Nhu dôi trá, miệng Dương Đình Đình đầy gai, cô sợ nhất là gặp phải người như vậy, nên cũng không có tinh lực tranh cãi với họ.

Quý Nghiên nắm chặt tay, đứng dậy, Dương Đình Đình đang đứng đối diện cô, mắt dôi mắt, tất cả mọi người nín thở nhìn chăm chú, muốn biết cô sẽ có phản ứng gì.

Mà cũng trong lúc đó, bên trong một phòng ở lầu hai của thành giải trí Thánh Y.

Có mấy người nam nữ ngồi ở trên ghế salon, nam mang giày Tây, nữ mặc quần áo hở hang, nhất là cái thứ mềm mại kia, cảm giác như là muốn phá áo bật ra, khiến con mắt mấy tên thanh niên cũng muốn lòi ra ngoài.

Thật là đã con mắt!

Trong đó chỉ có một người là ngoại lệ, anh ta chỉ lẳng lặng ngồi ở đó, trên gương mặt trắng như ngọc mang theo ý cười nhợt nhạt, thường thì có rất ít đàn ông da trắng được như vậy, giống như một viên trân châu trong suốt, óng ánh, tỏa ra ánh sáng lấp lánh. Tóc của anh đen nhánh, cắt kiểu tóc đang thịnh hành nhất hiện nay, gương mặt đó, nói là kiệt tác tốt nhất của Thượng Đế cũng không quá đáng. Hình dáng của anh cực kỳ dịu dàng, sống mũi cao thẳng, khuôn mặt tuyệt đẹp, chỉ có cặp mắt kia, đen nhánh thâm thúy, mang theo một loại thăm thẳm cao thâm, rồi lại mỉa mai hoặc mỉa mai. Nhìn từ xa, trên người của anh giống như có một loại khí chất kiên cường chính trực, nhưng đó cũng không phải là người dễ dàng cho người ta đến gần. Cho dù là anh đang cong khom môi thì cũng chỉ lộ ra một chút thâm ý, không người nào có thể hiểu rõ anh.

Anh giống như thiên thần thượng cổ trong thần thoại, hoàn mỹ, lại xa vời không thể với.

Một người đàn ông vừa ngồi xuống bên cạnh vừa nhìn sắc mặt của anh, cẩn thận từng li từng tí nói: "Bạch thiếu gia, ngài nhìn chuyện kia xem, ngài cảm thấy như thế nào?"

Bạn đang đọc truyện *Bạch Thiếu Gia, Cung Chiều Vợ Như Mạng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Tên đàn ông vô hạn cận bã

Một người đàn ông vừa ngồi xuống bên cạnh vừa nhìn sắc mặt của anh, cẩn thận từng li từng tí nói: "Bạch thiếu gia, ngài nhìn chuyện kia xem, ngài cảm thấy như thế nào?"

Bạch Thắng lắc nhẹ ly rượu trong tay, tư thái nhàn nhã không thể tả, sắc mặt anh từ đầu đến cuối không hề thay đổi, người đàn ông kia cũng không đoán được tâm tư anh. Chỉ là thấy anh cả nửa buổi cũng không nói lời nào, liền lặng lẽ nháy mắt ra hiệu với cô gái có vẻ ngoài xuất sắc nhất, mặc đồ cũng là hờ hạng nhất.

Cô gái kia hiểu ý, lập tức nhiệt tình tới gần bên cạnh Bạch Thắng, thân thể của cô rất mềm, da trắng nõn nà. Lúc mới vừa vào đây, cô đã bị Bạch Thắng hấp dẫn hoàn toàn, người đàn ông này quá mức chói mắt, toàn thân đều giống như đang lóe sáng, cả một đêm cô chỉ lo nhìn anh, trong mắt căn bản là không thể chứa được những người đàn ông khác.

Dù sao cô ở nơi này đã lẫn lộn lâu như vậy, mắt nhìn người đương nhiên là vô cùng chuẩn, cô nhìn một cái liền đoán chắc Bạch Thắng tuyệt đối không phải người tầm thường, cũng chưa từng có một cơ hội nào may mắn như lúc này, bởi vì cô xinh đẹp kinh người mới có thể ở trước mặt nhiều người như vậy bộc lộ hết khả năng của mình, lấy được cơ hội đến gần anh. Cô gái hoàn toàn không hề cảm thấy khẩn trương, mắt thấy thân thể của hai người sắp dính sát vào nhau, ánh mắt của Bạch Thắng nhàn nhạt liếc cô ta một cái, anh rõ ràng không nói gì, thậm chí khóe môi vẫn cong lên như cũ, nhưng cả người cô gái lại đột nhiên run rẩy, chỉ cảm thấy rợn cả tóc gáy, động tác cũng ngừng lại.

Điện thoại di động trong túi nhẹ nhàng rung, Bạch Thắng đặt ly xuống, đứng dậy, giọng nói mát lạnh. "Tôi đi nghe điện thoại."

Bóng dáng đàn ông mạnh mẽ rần rờ dần dần đi xa, tên đàn ông khi nãy hung tợn trừng mắt nhìn cô gái, vẻ mặt cô gái cực kỳ vô tội, đây là lỗi của cô sao?

Tên đàn ông đó bây giờ cũng không rảnh khiển trách cô ta, cháu trai vẫn còn ở trong ngục giam Cục Quốc An chờ hán đi cứu, hán đã xin Bạch Thắng giúp một tay, lợi thế duy nhất chính là đồng súng ống đạn dược bí mật nằm trong tay cháu trai hán, nhưng Bạch Thắng vẫn luôn không tỏ thái độ gì, trong lòng hán cũng bắt đầu không nắm chắc rồi.

Cháu trai hán nói đồng vũ khí quân sự này chính là nghiên cứu mới nhất do tổ chức Liên Hiệp Hội Khủng Bạo số một thế giới tạo ra, uy lực cực lớn, chẳng lẽ anh không hề động lòng sao?

Bạch Thắng đi tới trước lan can bằng thủy tinh ở lầu hai, nhận điện thoại, chỉ nghe Kiến Surong nói: "Chi huy, đã tìm được vị trí đồng súng ống đạn dược kia của Lâm Dịch, chúng tôi đang vận chuyển về tổng bộ."

"Ừ." Bạch Thắng đơn giản đáp một tiếng, trên mặt cũng không vì vậy mà có bao nhiêu vui sướng.

Người đàn ông trong phòng là một thương nhân lớn ở Hong Kong, cháu của hán là Lâm Dịch, những năm trước đây ở thủ đô thành lập một tổ chức hắc đạo, sau đó cái tổ chức này ngày càng lớn mạnh, địa bàn cũng càng ngày càng rộng, súng ống đạn dược, ma túy, kim cương, cái gì Lâm Dịch cũng dám đụng, thậm chí gần đây còn mở một cuộc tập kích khủng bố.

Chính phủ không thể nhịn được nữa, cuối cùng Bạch Thắng mang theo đội đặc nhiệm bắn nát tổng bộ của bọn họ, đám người Lâm Dịch toàn bộ sa lưới. Cho đến lúc này, chủ của Lâm Dịch mới biết chuyện, cho nên hán mới đi chuyến này, trước khi Lâm Dịch bị bắt đã kịp nói cho chủ hán biết vị trí đồng súng ống đạn dược kia, hơn nữa còn bảo chủ hán nhất định phải cứu hán, nếu như không cứu được thì sau này cũng phải vì hán báo thù. Chủ hán là một thương nhân, làm sao mà hiểu được những chuyện này, hán còn tưởng rằng Cục Quốc An là cùng một dạng với bộ cảnh sát, chỉ cần thông qua quan hệ, cho bọn họ thứ họ muốn là được. Trong Cục Quốc An hán cũng chỉ biết mỗi tên của Bạch Thắng, thật vất vả mới liên lạc được người, hèn ra gặp mặt,

nhưng hần làm sao có thể nghĩ đến, Cục Quốc An có thể cường hần đến mức gần như chỉ ở trong khoảng thời gian ngắn như vậy đã tìm được vị trí đồng quân hòa kia, như vậy tin tức mà hần định tiết lộ để trao đổi đã không còn giá trị nữa. Mà hần, cuối cùng cũng không thể cứu được người, ngược lại còn vô duyên vô cớ cố gắng hiển vũ khí cực khổ nghiên cứu cho Cục Quốc An.

Bạch Thắng cắt điện thoại di động, đang muốn xoay người, ánh mắt trong lúc vô tình quét qua đại sảnh ở lầu dưới, cuối cùng dừng ở bóng dáng thanh lệ quen thuộc trong đám người kia.

Quý Nghiên nhìn Dương Đình Đình, ánh mắt người kia tràn đầy khiêu khích, sắc mặt Quý Nghiên càng lúc càng lạnh lùng, trầm giọng nói: "Tránh ra."

Dương Đình Đình làm sao chịu nghe lời chứ? Ngược lại bởi vì câu nói của cô mà vẻ mặt càng thêm hài lòng, đầu ngẩng cao hơn. "Thế nào? Chột dạ à? Rốt cuộc cũng chịu thừa nhận mình có động cơ không trong sáng rồi sao. Tôi ghét nhất là loại phụ nữ như cô, quá dối trá!"

"Con mịa nó, cô cũng có bao nhiêu tốt đẹp đâu mà đứng đó rống há? Miệng thúi như ăn cứt! Cô đó, cũng không đi soi gương nhìn lại mình đi, thật không biết xấu hổ ở đây la oai oái"

Mộc Tây lập tức xông đến trước người Quý Nghiên, cô chỉ mới vừa đi lấy sổ có một chút, quay người lại liền nhìn thấy một đám người vây quanh Quý Nghiên, trong đó ba người nam nữ cận kề kia là bắt mắt nhất, sợ Quý Nghiên bị khi dễ, Mộc Tây thật nhanh đi tới.

Dương Đình Đình không ngờ Mộc Tây cũng ở đây, trong nháy mắt sắc mặt trở nên cực kỳ khó coi, trừ Quý Nghiên, thì cô ghét nhất chính là Mộc Tây. Mỗi lần chỉ cần có Mộc Tây xuất hiện, thì cô tuyệt đối không chiếm được một chút tiện nghi nào, cô cuồng, Mộc Tây còn cuồng hơn cô, cô ngang ngược, Mộc Tây lại càng ngang ngược hơn cô.

Hơn nữa, vóc dáng Mộc Tây cũng cực kỳ xinh đẹp.

Phải nói là yêu điểm, mái tóc dài màu rượu đỏ quấn như rong biển, ngũ quan tinh xảo điểm lệ, vóc người lại đẹp, ở trong mắt của Dương Đình Đình, thì đó chính là gương mặt của hồ ly tinh, đến đời hần.

Quả nhiên, tất cả nam sinh chung quanh đều lộ ra nét mặt mê mẩn.

Dương Đình Đình cá giận nói: "Mắc mớ gì tới cô? Tôi thấy cô là cùng một dạng với Quý Nghiên, kiếp trước thiếu đàn ông, nên đời này mới bụng đói ăn quàng. Thật làm cho người ta chán ghét!"

Mộc Tây nổi giận, tính của cô cũng là nóng nảy, mắng người lại càng thêm không chút hạ thủ lưu tình. "Giỏi lắm, con mịa nó cô mới là ra đời Ngũ Hành thiếu tiện, tôi thấy lúc đầu mẹ cô đứng nên sinh cô ra, tránh cho sống trên đời làm lãng phí không khí."

"Cô. . . . . Cô. . . . ." Dương Đình Đình bị Mộc Tây chọc giận đến thốt không nên lời, chỉ vào Mộc Tây "cô, cô, cô" nửa ngày cũng không có đoạn sau.

Mộc Tây trừng cô ta: "Cô, cô cái gì? Cô có bệnh à? Một ngày không đáng khinh mấy lần thì cô liền nhàn đến phát chán phải không? Nếu sợ phải rảnh rỗi như vậy thì kiếm heo mà chơi đi, không có việc gì thì đừng chạy tới đây mà ừ ừ, làm cản trở việc làm ăn của người ta."

Không thể không nói, miệng Mộc Tây thật sự là rất độc địa, Dương Đình Đình giận đến thiếu chút nữa muốn sặc khí.

Quý Nghiên đứng ở một bên, lẳng lặng nhìn hai người họ đấu đá nhau. Thật ra thì cô rất tức giận, nhất là khi Dương Đình Đình nói lời vu nhục Mộc Tây, tuy rằng cô có thói quen ăn nhấm không hay so đo với người khác, nhưng lần này thì lại khác, Mộc Tây là bạn của cô, tính tình lại kiêu ngạo, cô tuyệt đối không cho phép người khác ở trước mặt cô nói điều không phải với Mộc Tây.

Đang muốn mở miệng, thì Mộc Tây vẫn là nhanh hơn cô một bước, dù sao Quý Nghiên cũng là miệng vụng, rất nhiều lần lời nói đến khước miệng nhưng lại không biết biểu đạt như thế nào, hiện tại Mộc Tây đã tự mình ra trận, cô cũng không dám cậy mạnh, dù sao đi nữa Quý Nghiên vẫn rất tin tưởng Mộc Tây, hiện tại cô chỉ cần đứng một bên xem trò vui là được rồi.

Ai biết Dương Đình Đình nói không lại Mộc Tây, lại đột nhiên giơ tay, một cái tát roi xuống, Mộc Tây căn bản là không kịp tránh nữa.

Chát ——

Một tiếng thanh thúy, vang vọng ở trong đại sảnh rộng rãi, tất cả mọi người ngẩn ra.

"Nghiên Nghiên." Mộc Tây mở to hai mắt nhìn Quý Nghiên ngẩn ở trước người mình, một bên mặt đã sưng lên thật to, trong phút chốc con mắt đỏ lên muốn nứt ra.

"Dương Đình Đình!" Mộc Tây hô to một tiếng, con mắt tràn đầy tức giận âm ngoan nhìn về phía cái người còn không chút nào cảm giác mình làm sai kia.

Cục diện càng ngày càng loạn, thấy mọi chuyện sắp phát triển đến mức không thể kiểm soát được nữa, Quý Nhu liền nhanh chóng đứng ra, đi tới trước mặt Mộc Tây, xin lỗi nói: "Chị Mộc Tây, lần này là Đình Đình không đúng, nhưng em ấy chỉ là trong lúc kích động lỡ tay thôi. Đình Đình còn nhỏ, không hiểu chuyện, chị đừng so đo với em ấy có được không?"

Mộc Tây không phải là người gây chuyện đầu tiên, hơn nữa lần này Dương Đình Đình còn chạm đến giới hạn cuối cùng của cô, chỉ cần vừa nhìn thấy một bên mặt đang sưng đỏ của Quý Nghiên, con giận dữ liền bùng nổ. Hết lần này đến lần khác Dương Đình Đình vẫn không cảm thấy mình sai, hơi bất mãn

nói với Quý Như: "Chị Tiểu Nhu, chị làm gì thế? Tại sao lại cúi người đi cầu cô ta? Quý Nghiên bị đánh là do cô ta tự mình chạy đến, mắc mớ gì tới em chứ? Tại sao lại đổ thừa em?"

"Mẹ kiếp." Mộc Tây cũng nhin không được nữa, vung tay áo muốn đi lên đánh người.

Quý Như ngăn ở trước mặt Mộc Tây, còn muốn khuyên tiếp, lại bị Mộc Tây một phen hất tay ra. "Cút ngay."

Sức của Mộc Tây cũng không phải là rất lớn, nhưng Quý Như bị cô hất một cái, thân thể lại lập tức giống như cánh hoa tàn, mềm nhũn ngã xuống đất.

Mạnh Thiếu Tuyên kinh hãi, vội vàng hô lớn "Tiểu Nhu", cũng nhanh chóng xông lên, cánh tay dài đuổi một cái, sau một giây liền đón được cô ta.

Quý Nghiên bị một cái tát kia của Dương Đình Đình đánh cho đầu vầng mắt hoa, nửa ngày cũng chưa thể trở lại bình thường, có thể thấy được cô ta xuống tay nặng bao nhiêu. Điều này cũng cho thấy cô ta hận Mộc Tây sâu đậm cỡ nào. Quý Nghiên cắn răng, chờ cho đau đớn rồi cuộc bớt đi một chút, mới nhìn thấy Mạnh Thiếu Tuyên đang ôm trọn cả người Quý Như, bộ mặt lạnh lùng đứng ở trước mặt cô.

"Quý Nghiên, hiện tại tôi nói rõ ràng cho cô biết. Tôi không yêu cô, cũng chưa từng yêu cô, cho nên từ nay về sau cô đừng tìm tôi dây dưa nữa. Đời này kiếp này, tôi cũng chỉ yêu một mình Tiểu Nhu, bây giờ cô ấy đang mang thai con của tôi, cô có biết nếu như vừa nãy cô ấy ngã xuống thì sẽ có bao nhiêu nguy hiểm không? Tiểu Nhu là em gái cô, tuy rằng tôi không yêu cô mà yêu cô ấy, nhưng dù sao hai người cũng là máu mủ ruột thịt, hơn nữa cô ấy thiện lương như vậy, tại sao cô lại nhẫn tâm đi hại cô ấy?"

Bạn đang đọc truyện *Bạch Thiếu Gia, Cung Chiều Vợ Như Mộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 6: Bạch thiếu gia ra tay, nháy mắt hạ gục toàn trường

"Quý Nghiên, bây giờ tôi nói rõ ràng cho cô biết. Tôi không yêu cô, cũng chưa từng yêu cô, cho nên từ nay về sau cô đừng tìm tôi dây dưa nữa. Đời này kiếp này, tôi cũng chỉ yêu một mình Tiểu Nhu, bây giờ cô ấy đang mang thai con của tôi, cô có biết nếu như vừa nãy cô ấy ngã xuống thì sẽ có bao nhiêu nguy hiểm không? Tiểu Nhu là em gái cô, tuy rằng tôi không yêu cô mà lại yêu cô ấy, nhưng dù sao hai người cũng là máu mủ ruột thịt, hơn nữa cô ấy thiện lương như vậy, tại sao cô lại nhẫn tâm đi hại cô ấy?"

Mạnh Thiếu Tuyên dừng chỉ trích, mặc dù Quý Nghiên không rõ đang xảy ra chuyện gì, nhưng ít nhiều cũng có thể nghe được một hai chữ.

Có lẽ là gần đây cô bị tổn thương quá nhiều, tim cũng đã chết lặng, bây giờ Quý Nghiên ngoài giễu cợt ra thì cũng chỉ có thể cười lạnh.

Cô bị sưng nửa bên mặt, tóc đen rũ xuống, mắt không hề chớp nhìn Mạnh Thiếu Tuyên, thái độ hết sức giễu cợt, ánh mắt càng thêm lạnh lùng, trước nay chưa từng có. "Mạnh Thiếu Tuyên, con mắt nào của anh nhìn thấy tôi quần quít không buông? Chẳng lẽ là bởi vì tôi xuất hiện ở Thánh Y sao? Đây rốt cuộc là nhà hay công ty của anh, tại sao không cho phép tôi xuất hiện ở cái nơi không thuộc địa bàn của anh chứ? Hơn nữa lại nói, tôi tới đây còn sớm hơn anh. Tôi không có đi trêu chọc các người, các người lại chủ động tới đây quấy rầy tôi, bây giờ Quý Như té còn muốn đổ trách nhiệm lên người tôi sao, anh không cảm thấy khôì hài à? Anh nói cô ấy đã mang thai, nhưng xin hỏi trước khi anh mở miệng thì ở đây có ai biết cô ấy là phụ nữ có thai không? Chỉ có anh và Quý Như tự mình biết, chính cô ấy lớn bụng còn không biết chăm sóc tốt cho mình, vậy thì lý do gì bắt người khác chịu trách nhiệm?"

Quý Nghiên đã từng câu từng chữ hằn nói trở về, cô ít khi nào tranh phong phải trái với ai như vậy, nhưng có một số người thực sự rất quá đáng. "Có câu nói thô tục giận còn cắn người, nếu như bị khi dễ đến mức này mà Quý Nghiên còn im lặng được thì cô không phải người nữa, mà là Thánh.

Trước đây, cô vẫn cảm thấy mình nói chuyện rất vững vẻ, nhưng hôm nay lại xả một tràng dài như vậy, không chỉ nói nhanh chóng lưu loát, mà lời lẽ còn chặt chẽ. Cho nên nói, tiềm lực của con người quả nhiên là phải có xúc tác mới có thể bộc lộ ra ngoài.

Ngược lại Mạnh Thiếu Tuyên, hẳn thật sự không ngờ Quý Nghiên sẽ phản ứng lại, sững sờ một chút, trong lúc nhất thời lại bị cô làm cho đứng hình. Trước kia, Quý Nghiên ở bên cạnh hẳn ngay cả nói chuyện lớn tiếng cũng chưa từng có, hẳn nghĩ tính cách của cô chính là ôn hòa dịu dàng như một ly nước suối. Nhưng thật không ngờ Quý Nghiên còn có lúc sắc bén như thế này, là cô giả bộ quá tốt hay là mình không để ý đến? Đình Đình nói không sai, người phụ nữ này không đơn giản như bề ngoài, giờ phút này, hẳn cảm thấy Quý Nghiên thật là đối trá.

Nhìn lại người trong ngực một chút, nhu nhược động lòng người, Mạnh Thiếu Tuyên càng cảm thấy Quý Như thật tốt.

Quý Nghiên từ nhỏ đã rất nhạy cảm, bắt được sự khinh bỉ chán ghét lóe lên từ đáy mắt Mạnh Thiếu Tuyên, mặc dù vẫn luôn tự nói với mình không cần quan tâm đến, nhưng trong lòng vẫn là không không chế được trùng xuống. Quý Nghiên tự giễu, thật là càng ngày càng không có tiền đồ.

Mộc Tây cũng rất muốn vỗ tay khen hay, cô cũng không ngờ Quý Nghiên sẽ có lúc bạo dạn như vậy, như thế này mới đúng, đối phó với tên đàn ông rác rưởi kia thì không cần phải lưu tình, nếu không người ta sẽ được nước làm tới.

Dương Đình Đình còn sợ thiên hạ chưa đủ loạn, cô ta hận không thể khiến cho người trên toàn thế giới cũng căm hận Quý Nghiên, vì vậy cố ý xuyên tạc ý tứ trong lời nói của Quý Nghiên, giọng nói the thé nâng cao âm điệu nói: "Nhìn xem, nhìn xem, cái đuôi hồ ly lộ ra rồi kia, đúng là bản chất đáng ghê

tỏm. Cô không chỉ ghét chị Tiểu Nhu, mà còn mong muốn chị ấy chết, cô thật là ác độc! Anh Thiếu Tuyên sẽ không bao giờ thích loại phụ nữ như vậy."

Cô ta vừa dứt lời, lập tức liền có người phụ họa, dần dần, trong đại sảnh càng ngày càng nhiều âm thanh, tất cả đều hướng Quý Nghiên mà đâm.

Lưng Quý Nghiên thẳng tắp, cắn chặt môi, nắm chặt quyền, tất cả cảm xúc đè nén thật sâu trong mắt, bóng dáng thanh lệ ấy đứng ở trong đám người nhìn thế nào cũng có chút mỏng manh, càng có vẻ không nơi nương tựa.

Mà những người tự cho là chính nghĩa kia, vẫn còn đang bắn các loại ánh mắt khó coi về phía cô.

Đó cũng không phải là chuyện liên quan đến bọn họ, bọn họ cũng không biết một chút gì về Quý Nghiên, nhưng lại bởi vì vài câu nói của Mạnh Thiếu Tuyên và Dương Đình Đình liền nhanh chóng đứng vững lập trường của mình, lấy danh nghĩa luân lý đạo đức trách cứ người rõ ràng là vô tội.

Mộc Tây tức giận không thôi, Quý Nghiên ghét nhất chính là bị người ta hiểu lầm, cô vốn là người không khéo nói chuyện, hôm nay miệng dư luận khó phân biệt, cô có uất ức muốn giải thích cũng nói không được, cô nhất định rất bất lực.

Thật ra thì Quý Nghiên thấy tức giận nhiều hơn, đồng thời trong lòng còn có một loại buồn khổ khó tả, thật giống như bị ghen ở cổ họng, làm thế nào cũng nuốt không trôi.

Dương Đình Đình tựa như con khổng tước kiêu ngạo, khiêu khích lại hả hê nhìn Quý Nghiên, mà thái độ Mạnh Thiếu Tuyên hồ hững, Quý Nhu trong ngực hẳn thì cúi đầu rũ mi mắt xuống, bộ dạng điềm đạm đáng yêu kia tựa như độc dược quyền rũ người triu mến, nhưng khoe miệng kia lại thì lặng lẽ cong lên một nụ cười ác độc tàn nhẫn, thờ ơ lạnh nhạt.

Quý Nghiên thu hết tất cả biểu cảm của bọn họ vào đáy mắt, bất chợt cảm thấy không đáng giá. Đây chính là người đàn ông mà cô yêu, người không ngừng hoài nghi cô, thậm chí còn vì người phụ nữ khác tổn thương cô như thế. Hẳn có thể chỉ vì một câu không yêu, mà dễ dàng gạt bỏ mọi thứ, để mặc cho người khác tùy ý nhục nhã cô. Nếu đã như vậy, thì tại sao lúc đầu lại muốn trêu chọc cô? Là vì thú vị nhất thời sao? Người không có trách nhiệm như vậy, là loại cô ghét nhất.

Trong lòng Quý Nghiên chưa xót không dứt.

Đối với Mạnh Thiếu Tuyên, cô thật là thất vọng.

Đột nhiên, những tiếng chỉ trích chung quanh đều im bật, thay vào đó là một tràng tiếng hút khí, sau đó, đại sảnh vốn ồn ào náo nhiệt, nay lại lọt vào trong yên tĩnh trước nay chưa từng có, ngay cả tiếng hít thở cũng rất nhỏ, tựa như sợ quấy rầy cái gì. Đại sảnh nháy mắt tĩnh lặng như đêm, chỉ nghe thấy tiếng bước chân từ bên tai truyền tới, vang dội ở cả đại sảnh tráng lệ, mặc kệ là trai gái già trẻ lớn bé gì cũng đều tròn to mắt, kinh ngạc nhìn về phương hướng truyền đến tiếng bước chân kia. Ngay cả đám người Quý Nghiên đang là trung tâm của cuộc bàn tán, cũng không tự giác dừng lại tranh chấp, rồi rít thuận theo ánh mắt của mọi người nhìn lại.

Chỉ thấy cách đó không xa, Bạch Thắng mặc một bộ đồ thường ngày thoải mái, tướng mạo anh tuấn chậm rãi đi tới, dưới khúc xạ của ánh đèn, dát lên một tầng ánh sáng như lưu ly. Mày kiếm như vẽ, đôi mắt đen như mực, tĩnh mạch khó dò, lại có sức hút vô hình, giống như có thể quyến rũ người khác, hấp dẫn mười phần. Mũi anh rất mỏng, khoe miệng cong nhẹ, làn da trắng muốt như ngọc càng làm gương mặt anh nổi bật. Chỉ một người, sau lưng không cần bất luận người nào đi theo, lại có thể một mình tạo nên một cỗ khí thế cường đại, đẩy tất cả đàn ông trong đại sảnh đều hạ thấp xuống.

Mọi người rói rít suy đoán, người đàn ông hoàn mỹ này là ai ?

Cho đến khi Bạch Thắng đi tới bên cạnh Quý Nghiên, ngón tay thon dài mon trón vùng sung đỏ chói mắt trên mặt cô, thấy cô đột nhiên tròn to mắt, đôi mắt trong suốt phủ lên một tầng hơi nước, ánh mắt Bạch Thắng xưa nay luôn trong trẻo lạnh lùng cũng khó khi nào mang theo một tia nhu hòa như vậy, trong mắt lóe lên thương tiếc, đau lòng nói: "Anh chỉ đi gọi điện thoại một chút, làm sao lại làm mình biến thành như vậy?"

Lời này vừa nói ra, mọi người xôn xao.

Nhất là Dương Đình Đình và Quý Nhu, đều nhìn đến ngây người, hoàn toàn không nói nên lời.

Lần đầu nhìn thấy Bạch Thắng, họ chỉ nghĩ tới một từ, đó chính là hoàn mỹ. Thật ra Mạnh Thiếu Tuyên cũng rất ưu tú, nhưng khi đứng chung một chỗ với Bạch Thắng thì liền mờ đi không thấy. Ánh sáng của người đàn ông này thật là chói lóa.

Nhưng mà, anh ta lại biết Quý Nghiên! Không chỉ có biết, còn dịu dàng như thế, giống như người phụ nữ này là trân bảo trong lòng bàn tay anh. Tại sao có thể như vậy? Làm sao có thể? Quý Nhu không cam lòng, tại sao những thứ tốt đẹp đều bị Quý Nghiên lấy mất? Cô thật vất vả mới đoạt được Mạnh Thiếu Tuyên từ tay Quý Nghiên, kết quả bây giờ Quý Nghiên lại tìm được một người khác tốt hơn, trong lòng Quý Nhu cực kỳ ghen ghét.

Quý Nghiên càng thêm kinh ngạc, cô cũng không nhận ra người đàn ông trước mắt này, vẻ ngoài xuất sắc như vậy, cộng thêm phong cách bất phàm, nếu như cô đã từng gặp qua Bạch Thắng, vậy thì tuyệt đối không thể nào quên. Như vậy, tình huống bây giờ là thế nào? Quý Nghiên hoàn toàn bối rối. Nhất thời lại quên phản ứng, sững sờ nhìn Bạch Thắng. Ngay cả tay anh đặt trên mặt cô, cô cũng không ý thức được có gì không ổn.

Chỉ có Mộc Tây, bởi vì lúc trước Bạch Thắng đưa Quý Nghiên về có gặp một lần, hơn nữa ấn tượng cũng rất sâu nên mới vừa nhìn thấy anh thì Mộc Tây liền nhếch mày, có chút kinh ngạc. Bây giờ lại nghe anh nói lời như vậy, lập tức suy nghĩ, sau đó chỉ vào Dương Đình Đình nghiêng rằng nói: "Chính là cái thứ đề tiện này làm, cô ta nói không lại chị đây liền động tay động chân, Nghiên Nghiên là vì giúp tôi ngăn cản bàn tay thối của cô ta nên mới bị đánh. Cô ta còn chết cũng không biết hỏi cái, nói cái gì Nghiên Nghiên đây đưa đến cùng với Mạnh Thiếu Tuyên, lại muốn hại chết Quý Nhu, miệng thối như cú. Nghiên Nghiên bị mù mới có thể quên cái tên đàn ông rác rưởi đáng chết đó, còn có Quý đề tiện, giết cô ta tôi còn chê bản tay của mình."

Chương 7: Lời nói phúc hắc của Bạch thiếu gia

Mộc Tây nói chuyện luôn thẳng thắn như vậy, mặt của Mạnh Thiếu Tuyền và Quý Nhu đều tái xanh, nhưng lần này thì không ai nói gì nữa.

Mọi người đều hiểu, có bạn trai Bạch Thắng dịu dàng hoàn mỹ như vậy, trừ phi mất Quý Nghiên thật là bị mù, còn không thì làm sao có thể để ý đến Mạnh Thiếu Tuyền? Kẻ ngu cũng biết nên chọn như thế nào, lời lên án của Dương Đình Đình cũng lập tức mất đi sức thuyết phục.

Thậm chí có người còn cảm thấy Dương Đình Đình là bởi vì ghen tỵ Quý Nghiên mới cố ý nói xấu cô, trong nháy mắt mọi người liền tràn đầy khinh thường Dương Đình Đình.

Chỉ là không thể không nói, trình độ thiêu dẹt của cô ta quả thật không tệ, nói cứ như là sự thật không thể cãi vậy.

Ngón tay Bạch Thắng khẽ vuốt ve gò má Quý Nghiên, khoe mắt nhàn nhạt liếc nhìn Dương Đình Đình vẫn còn đang ở trạng thái hóa đá, Dương Đình Đình bị anh ta nhìn mà run lẩy bẩy, hoàn hồn, vừa lúc đụng phải ánh mắt trong trẻo lạnh lùng của Bạch Thắng, trong ánh mắt tinh mịch đó lộ ra một lực uy hiếp không khỏi làm người ta hoảng sợ, Dương Đình Đình chỉ cảm thấy sống lưng toát mồ hôi lạnh.

Bạch Thắng không chút để ý nói: "Quần lấy một người không có chút nhan sắc nào sao? Theo tôi thấy dây dưa không rõ là do mắt của cậu ta có vấn đề, Nghiên Nghiên bị người ghen tỵ, đó cũng chỉ có thể nói là điều kiện và nhân phẩm của người kia quá thiếu sót. Nhưng chẳng qua tôi tin tưởng, Nghiên Nghiên của tôi, mắt thẩm mỹ sẽ không kém như vậy."

Cái gì gọi là mắng chửi người mà không có một chữ thô tục?

Cái gì gọi là nói chuyện nghệ thuật?

Hôm nay Mộc Tây coi như đã thấy được, Bạch Thắng nói lời này tuy rằng là rất ngắn gọn, nhưng cẩn thận ngẫm lại, thì thật là vừa cao minh lại sắc bén. Không chỉ có dễ dàng giải thích cho Quý Nghiên, đồng thời còn đặt cô ở một vị trí cực cao, hung hăng mĩa mai đám người rác rưởi kia.

Anh lại còn vô cùng tự nhiên gọi Quý Nghiên là "Nghiên Nghiên của tôi", ngay người mấy giây, vừa định hỏi một câu: "Trai đẹp, có phải là anh nhận làm người rồi hay không?", thì Bạch Thắng lại giống như biết cô đang nghĩ gì, tay đặt trên mặt cô rơi xuống bả vai, nhẹ nhàng nhún một cái, Quý Nghiên lời đến khoe miệng lại nuốt xuống.

Thế giới này thật là kì diệu!

Mặt Dương Đình Đình trắng xanh lẫn lộn, bởi vì sự xuất hiện của Bạch Thắng mà đảo mắt trở nên xấu hổ không dứt, cô cùng một dạng với Quý Nhu, một chút cũng không nhìn nổi Quý Nghiên, ở trong mắt bọn họ Quý Nghiên làm sao có thể xứng với Bạch Thắng, cô nên tro mắt nhìn bọn họ hạnh phúc sau đó một mình thâm khổ sở sống cả đời mới đúng.

Với cái loại suy nghĩ ác độc ở trong lòng này, mặt Dương Đình Đình cũng từ từ trở nên vẩn vèo, cô cắn cắn môi, đột nhiên đánh bạo nói: "Tôi cũng không hề nói dối, Quý Nghiên không chỉ có ý định thâm trầm ác độc, cô ta còn đứng núi này trông núi nọ. Vị trai đẹp này, anh không biết chứ, lúc đầu cô ta là đi chung với anh trai tôi, sau đó lại coi trọng anh Thiếu Tuyền, liền quăng anh ấy đi, làm hại anh ấy đau lòng đi ra nước ngoài, anh Thiếu Tuyền chính là thấy rõ cách làm người của cô ta mới quyết định chia tay, tôi nghĩ cô ta đi cùng anh khẳng định cũng là có chỗ gì đó thèm muốn ở anh, phẩm chất của cô ta rất xấu xa, anh nhất định không nên để mình bị cô ta lừa."

Quý Nghiên không thể tin được ngược mắt, tầm mắt thẳng tắp nhìn Dương Đình Đình, cô gái này thường ngày tùy hứng khoe khoang nay khuôn mặt lại lộ ra một loại khí chất gần như hung ác, cô thật không ngờ, Dương Đình Đình lại hận cô đến như vậy, tới mức không tiếc lời mà chửi rủa cô. Cô ta biết rất rõ, quan hệ của cô và Dương Hàm Mặc không phải như vậy, tại sao còn phải nói như thế? Còn Mạnh Thiếu Tuyền cũng là vì như vậy mà mới vứt bỏ cô lựa chọn Quý Nhu sao?

Cứ tổn thương cô một lần lại một lần như vậy, giống như không có giới hạn cuối cùng, bọn họ thật sự coi cô là sắt thép sao?

Quý Nghiên muốn đính chính, lại bị Bạch Thắng ngăn lại, Quý Nghiên nghi ngờ nhìn anh, lại thấy đôi lông mày của người đàn ông tuần nhả này hơi nhíu lại, vẻ mặt có chút cô đơn, môi mỏng khẽ mở, vừa thâm tình chân thành lại kiên định nói: "Chỉ cần cô ấy nguyện ý ở bên cạnh tôi, tôi cũng cam tâm tình nguyện bị lừa."

Sau đó, đại sảnh lại một lần nữa tĩnh lặng không tiếng động.

Quý Nghiên sững sờ, mọi người ngây người, tiếng nhạc cũng dừng lại. Trong lòng hô to, không hổ là Bạch thiếu gia, kỹ năng diễn xuất này, chắc chắn, thật quá tài năng rồi! Vừa nhìn thấy vẻ mặt Dương Đình Đình y hệt như nuốt phải ruồi, cô liền không nhịn được muốn vỗ bàn cười to, Bạch thiếu gia à, tôi bái phục anh.

Bạch Thắng không quan tâm các loại ánh mắt xung quanh, dặt tay Quý Nghiên, xuyên qua đám người, đi tới cửa đại sảnh.

Sau một mảnh yên lặng, không khí chợt bùng nổ.

Có mấy nữ sinh rồi rít liên tục vỗ ngực, a a a vì sao mình lại không có một người bạn trai tuấn dật, xuất trần lại thâm tình, dứt khoát như vậy chứ?

Ánh mắt Mạnh Thiếu Tuyên nhìn chằm chằm bóng lưng bọn họ, bên tai truyền tới âm thanh hâm mộ đố kỵ của mọi người, vẻ mặt càng thêm khó coi. Đương nhiên, bên cạnh xuất hiện một người đàn ông ưu tú hơn mình, giành lấy danh tiếng của mình thì cho dù là ai cũng sẽ cảm thấy khó chịu, huống chi hắn còn là người cực kỳ trọng thể diện.

Mộc Tây hài lòng thưởng thức sắc mặt không ngừng biến đổi của bọn họ, trong lòng sáng khoái vô cùng. Thấy Quý Nghiên đi cùng Bạch Thắng, mình cũng thưởng thức đủ rồi nên ngay sau đó liền đi theo.

Cửa thành giải trí Thánh Y.

Thành phố phồn hoa, ban đêm Hongkong được muôn vàng ánh đèn chiếu sáng lung linh đẹp mắt, Quý Nghiên hơi cúi đầu, rút tay từ trong tay Bạch Thắng ra, cả khuôn mặt từ gò má đến cằm đều đỏ, mắt nhìn mũi chân của mình, thỉnh thoảng hơi ngược lên lên lên ngắm nhìn người đàn ông trước mặt, nhưng đập vào mắt lại chính là một mảnh áo trắng nõn, cô ngượng ngùng hướng lên trên nhìn mặt của anh, trong lòng cực kỳ xấu hổ.

"Ưm . . . . . Cảm ơn anh."

Do dự chốc lát, Quý Nghiên đột nhiên khẽ mở miệng, giọng nói lại cực nhỏ, nếu như không phải lỗ tai Bạch Thắng xưa nay rất thính thì chưa chắc có thể nghe được.

Bạch Thắng nhíu mày, cười nhạt không nói.

Quý Nghiên há miệng, trong lòng rất là rối rắm. Aiz, chẳng lẽ anh không nghe thấy sao? Làm thế nào bây giờ? Có nên nói lại lần nữa hay không? Dù sao người ta quả thật cũng vừa giúp mình nhưng cô nghĩ thế nào cũng đều cảm thấy mình không quen biết anh. Đầu óc Quý Nghiên như đang lơ lửng trên mây, nhất là sau khi Bạch Thắng xuất hiện, cô trước sau như một mỗi khi đụng phải người xa lạ thì luôn có chút không kịp phản ứng, nay đầu óc lại càng thêm có vẻ không đủ dùng rồi.

Chỉ cần Bạch Thắng không lên tiếng, cô sẽ vẫn cùng anh dẫu đưa mất thời gian như vậy. Một hồi lâu, chỉ nghe anh cười khẽ một tiếng, giọng nam mát lạnh mang theo một tia hài hước nhàn nhạt truyền đến. "Bộ dạng này của tôi khó coi lắm sao?"

Quý Nghiên sững sờ, theo phản xạ "A?" lên một tiếng.

Bạch Thắng nói: "Nét mặt của em làm cho tôi nghĩ đến bốn chữ, mau mau đi đi."

Quý Nghiên mím môi, im lặng. Ánh mắt của cô đã nói rõ ràng như vậy sao? Thật ra thì cô cũng không phải là muốn anh rời đi, mà là muốn kết thúc loại tình cảnh lúng túng này nhanh lên một chút mà thôi, cô thật sự rất là không quen giao tiếp với người lạ. Khóc!

Vừa đúng lúc Mộc Tây từ sau cửa đi ra ngoài, thấy vẻ mặt Quý Nghiên khóc không ra nước mắt, liền kỳ quái hỏi: "Nghiên Nghiên, cậu làm sao vậy?"

Nói xong, tầm mắt di chuyển trên người Bạch Thắng và Quý Nghiên, trong lúc bắt chợt đã hiểu ra cái gì, nhếch mày, chỉ vào Bạch Thắng cười nói: "Chắc cậu đã quên rồi, đây là Bạch Thắng, lần trước vào cái ngày sinh nhật của tên đàn ông rác rưởi kia đã đưa cậu về đó."

Quý Nghiên lại một lần nữa phản xạ có điều kiện, tiệc sinh nhật => bị phản bội => uống say ở quầy rượu => lên nhầm xe => đến bờ biển => sau khi ngủ say không hay biết gì thì được một người tài xế tốt bụng đưa về nhà. Tài xế tốt bụng? Lên nhầm xe? Trong đầu Quý Nghiên xoay chuyển giữa hai từ này, lại nhìn khuôn mặt phong hoa tuyệt đại của Bạch Thắng một chút, cố gắng tiêu hóa mọi chuyện.

Chờ khi đã ý thức rõ ràng, thì cô liền quỳnh lên.

Bạn đang đọc truyện *Bạch Thiếu Gia, Cung Chiều Vợ Như Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8: Đưa cô về nhà

Chỉ cảm thấy trên mặt nóng rang, hai má lập tức nóng hổi, càng thêm không dám nhìn Bạch Thắng.

Hu hu. . . Không ngờ cô lại luống cuống trước mặt một người đàn ông ưu tú như vậy, mất hết rồi, hình tượng của tôi!

Bạch Thắng rất thú vị thưởng thức dáng vẻ quần bách của cô, môi mòng nhệ cong, đôi mắt thanh nhã như chứa ý cười. Quý Nghiên da mặt mỏng, nhìn

thể nào cũng đều cảm thấy anh là đang cười cô, cô hận không thể lập tức đưa tay che mặt. Nhưng lại cảm thấy như vậy có thể quá lộ liễu hay không? Cô thật là rối rắm, một đôi mắt trong suốt như có nước, mờ ra thật to, khuôn mặt nhỏ nhắn lắc lắc như cái trống bỏi, có một loại đáng yêu không tả được.

Bạch Thắng cười khê, đưa tay, vô cùng lịch sự nói: "Chào em, anh là Bạch Thắng."

Quý Nghiên quýnh lên, lúng túng cũng nắm lấy anh, khách khí nói: "Chào anh, em là Quý Nghiên."

Tay của anh rất lớn, lòng bàn tay hơi lạnh, Quý Nghiên nhớ tới lúc trong đại sảnh anh dắt mình rời đi, lại lần nữa đỏ hết cả mặt.

Đồng thời cũng ở trong lòng khinh bỉ chính mình.

Mộc Tây không che dấu ở một bên xem trò vui, cũng không nói gì, Quý Nghiên di chuyển một chút, lại di chuyển một chút nữa, rốt cuộc di chuyển đến phía sau Mộc Tây, ôm cánh tay của Mộc Tây, tận lực để cho vẻ mặt của mình tự nhiên một chút.

Cô nhẹ nhàng nói: "Tây Tây, không phải là chúng ta nên trở về sao?"

Mộc Tây nhủ mảy, hôm nay vốn là muốn dẫn Quý Nghiên ra ngoài xả stress, kết quả ai biết lại gặp phải đám người Mạnh Thiếu Tuyền kia, hoàn toàn phá hư hết kế hoạch của bọn cô. Chỉ là, cô nhìn Bạch Thắng cách đó không xa, quần áo thường ngày thoải mái, thái độ tao nhã. Quá trình mặc dù khá phức tạp nhưng kết cục thì ngược lại, Mộc Tây vẫn rất là thỏa mãn.

Đang chuẩn bị gạt đầu thì Bạch Thắng đột nhiên nói: "Có cần anh đưa hai em về không?"

A?

Mộc Tây nhếch mảy, nụ cười trên gương mặt tỏa sáng, sáng khoải đáp: "Được thôi."

Một câu "Không cần" còn cấm ở cổ họng Quý Nghiên, một hồi lâu, im lặng.

Bạch Thắng gạt đầu một cái. "Vậy chờ một chút, anh đi lấy xe."

Vì vậy, kế hoạch bỏ chạy của Quý cô nương thất bại hoàn toàn, lại một lần nữa mơ mơ màng màng ngồi lên xe của "bạn học" Bạch Thắng.

Bạch Thắng lái một chiếc Lamborghini màu đen, sườn xe là một đường cong lưu loát tuyệt đẹp, lộ ra một loại xa hoa mà khiêm tốn, tựa như tính cách của anh. Không trách được ngày đó cô ngồi lại cảm thấy thư thái như vậy.

Xe từ từ lái ra khỏi phạm vi Thánh Y, Quý nghiên tựa vào cửa sổ xe, cái trán dán trên kính xe, mắt nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ, tận lực giảm bớt sự tồn tại của chính mình, trái tim nhỏ bé ở trong lòng không ngừng gào thét, a a vì sao chỗ của cô là ngồi ở ghế trợ lái chứ? (ghế trợ lái: ngồi kế tài xế = Bạch Thắng)

Trên đường đi Bạch Thắng vừa thỉnh thoảng nói chuyện phiếm với Mộc Tây, vừa xuyên qua kính chiếu hậu nhìn Quý Nghiên. Cô thật sự rất dễ xấu hổ, mỗi lần xấu hổ gương mặt liền đỏ hồng, ánh mắt còn phải làm bộ như rất tự nhiên, phi, suy nghĩ thật là rất đơn giản, so với lúc mới gặp thì bây giờ cô giống một con thỏ trắng nhỏ bé hơn, khó trách hay bị người khi dễ như vậy.

Quý Nghiên phát hiện tầm mắt của Bạch Thắng như có như không rơi vào trên người mình, suy nghĩ một chút lại cảm thấy không thể nào, chắc là do đêm nay bị anh nhiễu loạn tinh thần nên sinh ra ảo giác rồi!

Đột nhiên xe tấp vào lề ngừng lại, Bạch Thắng cởi dây an toàn ra, cười nhẹ với Quý Nghiên và Mộc Tây nói: "Anh đi xuống mua chút đồ."

Lúc này Quý Nghiên mới quay đầu, nhìn bóng lưng cao lớn của anh dần dần đi vào siêu thị ven đường, chỉ chốc lát sau, trong tay liền cầm theo thứ gì đó đi ra ngoài. Bạch Thắng ngồi vào trong xe, đóng cửa, đưa thứ gì đó trên tay cho Quý Nghiên.

"Cái gì vậy?" Quý Nghiên hỏi.

"Nước đá, thoa lên trên mặt, mặt của em cần tiêu sưng."

Bạch Thắng giải thích đơn giản.

Quý Nghiên ngẩn người, trong lòng không khỏi dâng lên một chút cảm động. Cô nhìn chằm chằm Bạch Thắng, sự xuất hiện của anh thật là quá đột ngột, làm cho cô tràn đầy kinh ngạc, không hề báo trước mà quen biết nhau như vậy khiến cho Quý Nghiên có chút ứng phó không kịp. Nhưng mà vào giờ phút này, cô chỉ chậm rãi cong khóe môi, nhận lấy túi chườm nước đá trong tay Bạch Thắng, chân thành lại vui vẻ nói: "Cảm ơn anh!"

Nụ cười trên mặt cô rõ ràng như vậy, khóe mắt cong cong, mắt to trong suốt sạch sẽ lộ ra ánh sáng rạng ngời, dễ dàng lây động người khác. Thật ra thì đáng người của Quý Nghiên cũng rất xinh đẹp, làn da cũng rất tốt, dung nhan thanh lệ không son phấn, mái tóc đen nhánh xõa đến eo, nhìn qua là loại người hồn nhiên vô hại. Nhất là nụ cười của cô, luôn làm cho người ta có loại cảm giác rất tốt đẹp, không tự chủ liền bị cô cuốn hút.

Bạch Thắng mỉm cười, lái xe.

Hình như cô rất dễ dàng thỏa mãn, bạn chỉ cần đối với cô ấy tốt một chút, cô ấy sẽ thật cẩn thận trân trọng giữ ở trong lòng, cực kì cảm kích bạn.

Mộc Tây nói: "Bạch thiếu gia, anh có biết chỗ nào nhận người chụp ảnh không?"

"Có chuyện gì sao?"

"Nghiên Nghiên gần đây đang tìm công việc, cậu ấy học chụp ảnh chuyên nghiệp, nếu như anh có quan hệ gì đó thì sẽ được nhận vào dễ dàng đúng chứ." Mộc Tây trước sau như một cực kì thẳng thắn, không có một chút ngượng ngùng.

Khi Mộc Tây vừa mở miệng, tim Quý Nghiên liền đập nhanh một nhịp, có một loại dự cảm xấu, kết quả còn chưa kịp ngăn cản thì Mộc Tây đã thốt ra rồi.

Quý Nghiên thật là muốn khóc, tay cầm túi chườm nước đá dừng lại, túi chườm nước đá còn dừng lại ở trên mặt, cô quay đầu nhìn Bạch Thắng, có chút gấp gáp nói: "Không cần, đã quá làm phiền anh rồi, tự em sẽ nghĩ biện pháp."

Bạch Thắng mỉm cười: "Không phiền, anh rất thích."

Àch, thích cái gì? Giúp người khác tìm việc làm sao?

Sở thích của Bạch thiếu gia thật đặc biệt.

Bạch Thắng lại đưa điện thoại di động của mình cho cô: "Bấm đi."

Lời của anh quá đơn giản, Quý Nghiên lại đang mất hồn cho nên nhất thời không kịp phản ứng.

Bạch Thắng bổ sung: "Số của em."

Quý Nghiên: "A."

Cô ngoan ngoãn nhận lấy điện thoại di động của anh, bắt đầu bấm số của mình vào điện thoại.

Cứ như vậy chạy một mạch đến nhà, Bạch Thắng nói tạm biệt với các cô, sau đó mới lên xe rời đi.

Quý Nghiên vừa vào cửa, đôi mắt liền oán hận nhìn Mộc Tây, sâu xa nói: "Mộc cô nương, cô thật quá thất đức."

Mộc Tây kinh ngạc: "Cái này mà cũng gọi là thất đức sao, MD chị đây còn không phải là vì cậu, cái người ngu ngốc thiếu não này sao, thật là làm cho tim chị đây quá mức đau đớn."

Cô dĩ nhiên biết cô ấy là vì cô, nhưng mà. . . . .

"Chúng ta mới biết Bạch Thắng chưa được bao lâu, còn chưa thể xem là quen thuộc, cậu lại nhờ người ta giúp như vậy, cảm giác không tốt lắm."

Quý Nghiên ăn ngay nói thật, ngồi tựa vào trên ghế sa lon, cầm gối dựa ở một bên lên ôm.

Mộc Tây ngồi ở bên cạnh cô, lơ đãng nói: "Đối với cậu mà nói dù có một sống một chết cũng chưa hẳn là có kết quả, còn anh ta chỉ cần ngoác ngoác ngón tay một cái là có thể tìm được việc làm cho cậu. Đã có đường tắt dễ đi, tại sao cậu không biết nắm bắt cơ hội chứ? Nghiên Nghiên, có lúc làm người không nên có kỳ quá nhiều, như vậy cậu sẽ sống dễ dàng hơn một chút."

Quý Nghiên suy nghĩ một chút, cũng có lý. Nhưng mà vẫn cảm thấy ngượng ngùng.

Ở trong mắt Quý Nghiên, cô và Bạch Thắng dù sao cũng chỉ mới quen biết ngày đầu tiên, ở trong thành giải trí anh giúp cô giải vây cô đã rất cảm kích rồi. Nay lại là chuyện công việc của mình, Bạch Thắng cũng không phải là người nào của cô, cứ nhờ vả anh như vậy, cô cảm thấy thất lễ cũng là chuyện đương nhiên.

Quý Nghiên hỏi: "Bạch Thắng rất lợi hại có phải không?"

Mới lần đầu gặp Bạch Thắng, cô chỉ là cảm thấy người đàn ông này có dung mạo xuất chúng, khí độ bất phàm, nhất định là xuất thân từ một gia đình cao quý. Nhưng cũng không biết rõ thân phận của anh ta, hôm nay lại nghe Mộc Tây nói như vậy, cô càng cảm giác có cái gì đó không bình thường.

Quả nhiên, Mộc Tây lạnh nhạt nói: "Cháu ngoại quý báu của nữ hoàng Anh quốc, hậu duệ của vương thất. Cháu ruột của cục trưởng Cục Quốc An nhiệm kì trước - Bạch Nguyên Niên, con trai của cục trưởng Cục Quốc An hiện giờ- Bạch Trì, đội trưởng đội đặc nhiệm chống khủng bố của Cục Quốc An, hơn nữa nghe nói bay giờ cha của anh ta chỉ là mang cái mào cục trưởng thôi, còn tất cả thù hằn, quyền lực và bao gồm các loại sự vụ lớn nhỏ gì của Cục Quốc An căn bản cũng đều giao cho Bạch Thắng xử lý, cho nên, thật ra thì bây giờ Bạch Thắng tương đương với người chân chính nắm quyền Cục Quốc An. Cậu nói xem có lợi hại hay không?"

Bạn đang đọc truyện *Bạch Thiếu Gia, Cung Chiều Vợ Như Mộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 9: Bạch thiếu gia và Mẫn lão đại

Danh tiếng lẫy lừng của Cục Quốc An, Quý Nghiên đã từng nghe qua.

Tên đầy đủ của nó là Cục An Ninh Quốc Gia, hay còn gọi là NSA, tổng bộ ở Bắc Kinh. Cục An Ninh Quốc Gia, tên cũng như ý nghĩa chính là nhằm duy trì an ninh quốc gia, bảo đảm lợi ích của quốc gia. Nó được thành lập từ hơn 40 năm trước, chính là cục giữ vai trò quan trọng nhất trong nước. Đồng thời, đây cũng là một tổ chức có địa vị đặc biệt nhất, thần bí nhất Trung Quốc. Sở dĩ nói Cục Quốc An thần bí vì tất cả mọi việc đều được bảo mật, bất kể là hành động gì, bên trong thành lập cơ quan nào, ngoại trừ người lãnh đạo tối cao và tên của tổ chức thì người bên ngoài gần như là hoàn toàn không hề biết gì về nơi này. Nói Cục Quốc An là nơi có địa vị đặc biệt là bởi vì nó không chịu sự gò bó của trung ương, cục trưởng chính là người có uy quyền cao nhất. Chỉ khi cục trưởng có những suy nghĩ xấu thì trung ương mới có quyền bãi nhiệm chức vị. Không chỉ như thế, Cục Quốc An còn có quân đội của riêng mình bao gồm lục quân, hải quân và không quân, hệ thống vệ tinh toàn cầu, trụ sở nghiên cứu vũ khí.v.v..

Có thể nói đây chính là lực lượng mạnh nhất của nước ta.

Quý Nghiên trề môi một cái, mặt tràn đầy kinh ngạc, Bạch Thắng nhìn qua cũng chỉ mới hơn hai mươi tuổi? Thế mà lại có thể chỉ huy một tổ chức mạnh mẽ như vậy. Quả là nghịch thiên mà!

"Công việc của anh ta quan trọng như vậy, nhất định là rất bận, vậy thì càng không nên vì một chút chuyện nhỏ của mình mà làm phiền người khác." Quý Nghiên vẫn còn vì chuyện này mà rối rắm.

Mộc Tây sờ sờ đầu của cô, đúng là một bé thô trắng nhỏ khéo hiểu lòng người, chỉ đây rất là vui mừng, nở một nụ cười vô cùng hài lòng, tạm biệt Quý Nghiên rồi đi vào phòng ngủ.

Móa ơi, buồn ngủ quá.

Quý Nghiên cho là hôm nay đã giằng co một ngày, thể xác và tinh thần đều mệt mỏi, cô nhất định sẽ ngủ rất nhanh. Ai ngờ nằm ở trên giường nửa ngày trời nhưng một chút buồn ngủ cũng không có, đầu óc vô cùng tỉnh táo, trong lòng trống trải, còn có một chút phiền muộn. Aizzz, Quý Nghiên sâu kín tỏ thái độ, có lẽ là cô không đủ phóng khoáng, mọi việc cũng nên nghĩ thoáng một chút.

Thánh Y, phòng làm việc của tổng giám đốc.

Bạch Thắng như mọi khi trực tiếp đẩy cửa bước vào, quả nhiên nhìn thấy ánh đèn bên trong vẫn còn sáng, phía sau bàn đọc sách màu đỏ sậm bằng gỗ cây Đàn Hương, một người đàn ông tuấn mỹ đang chôn mình trong đống văn kiện, mặt mày lạnh băng, bút máy trong tay thỉnh thoảng viết cái gì đó ở trên văn kiện.

Thư ký dâng tách trà thượng hạng lên."Mời ngài dùng trà."

Bạch Thắng ngồi trên ghế salon, hai chân vắt ngang, đôi mắt sâu thẳm híp lại, nhận lấy tách trà trong tay cô, khoe miệng khẽ mở nói:"Cám ơn."

Giọng nói bình tĩnh, từng cử chỉ hành động đều biểu hiện sự ưu nhã rõ ràng.

Cô thư ký nhỏ lập tức đỏ mặt, nụ cười ngọt ngào thay gương mặt ngượng ngùng, lại cẩn thận nhìn Bạch Thắng mấy lần mới lưu luyến không rời mà đi ra cửa.

Bạch Thắng uống trà trong tay, bình thần mở miệng: "Mới tới?"

Anh là đang nói đến cái cô thư ký nhỏ vừa rồi, Bạch Thắng là khách quen của Thánh Y, phần lớn nhân viên nơi này đều biết anh.

Người đàn ông sau bàn đọc sách không ngẩng đầu, chỉ "Ừ" một tiếng nặng nề.

Bạch Thắng cười nhạt " Xem ra cô ta có ý với anh, đêm hôm khuya khoác còn cùng nhau làm thêm giờ, trong tòa cao ốc này, sợ là chỉ còn lại hai người thôi "

Mẫn Y Thần ngẩng đầu, nhàn nhạt nhìn anh."Cậu không phải là người à?"

"Lão đại, đây không phải là vấn đề chính."

"Hơn nữa, anh còn xuyên tạc ý tứ trong lời nói của tôi."

Mặt Mẫn Y Thần không chút thay đổi nói: "Tôi thật không hiểu, từ lúc nào mà cậu lại trở nên nhiều chuyện như vậy?"

"Tôi là sợ anh quá nhàm chán, thỉnh thoảng cũng cần điều chỉnh lại cuộc sống một chút."

Bạch Thắng vẫn cười, mặt mày tuấn nhã thả lỏng hơn nhiều so với bình thường. Mẫn lão đại là người cuồng công việc, một ngày 24h thì đã có 20h anh ta ở lại công ty rồi.

Về mặt Mẫn Y Thần vẫn y như cũ, lạnh lùng nói: "Cậu nghĩ nhiều rồi."

Bạch Thắng nhú mày, không hề muốn tiếp tục dây dưa đề tài này thêm nữa, chỉ lơ đãng nói: "Hôm nay tôi đã gặp một người."

Mẫn Y Thần: ". . . . ."

Bạch Thắng: "Anh cũng biết người đó, cô ta tên là Mộc Tây."

Ánh mắt Mẫn Y Thần ngưng lại, thoáng qua rồi biến mất, nhưng Bạch Thắng vẫn thấy được. Mẫn Y Thần nói: "Hôm nay cậu tới đây là để nói chuyện này?"

Bạch Thắng lắc đầu. "Không, là thuận tiện thôi."

Mẫn Y Thần yên lặng chờ câu sau của anh.

Bạch Thắng chậm rãi nhếch môi, khuôn mặt tuyệt sắc dưới ánh đèn dịu dàng càng trở nên sắc nét. Anh nói: "Công ty của anh ở phương diện chụp ảnh còn cần người không, giúp tôi dành ra một chỗ đi."

"Để làm gì?"

"Có một bé thỏ trắng nhỏ gần đây đang tìm công việc." Bạch Thắng đơn giản nói: "Quá mệt mỏi, quá nhàm chán coi như xong, tiền lương không cần quá cao, chủ yếu là có thể khiến người ta thả lỏng, cảm thấy tâm tình vui vẻ."

Nét mặt Mẫn Y Thần thoáng qua một tia kinh ngạc, lẳng lặng nhìn Bạch Thắng một hồi rồi không hỏi nhiều, gật đầu một cái.

Quý Nghiên bị tiếng chuông điện thoại di động đánh thức, ngày hôm qua bị mất ngủ đến khi cô ngủ được thì đã muộn rồi. Hôm nay, cô căn bản là không thể dậy nổi, mặc cho tiếng chuông reo nửa ngày, cô vẫn không bắt máy. Cả người vùi vào trong chăn, không muốn nhúc nhích.

Sau đó lại mơ mơ màng màng ngủ, cho đến khi tỉnh lại một lần nữa thì đã là một giờ chiều rồi.

Mộc Tây không có ở đây, cô đơn giản ăn một chút gì đó rồi trở về phòng, chuẩn bị lên mạng tìm một ít thông tin tuyển dụng. Mặc dù Bạch Thắng đã đồng ý giúp đỡ một tay nhưng Quý Nghiên cũng không thích làm phiền người khác. Từ nhỏ cô đã có tính tự lập rất cao, lúc nào cô cũng tin rằng dựa vào người khác không bằng dựa vào chính mình, cho nên từ sau khi tốt nghiệp cao trung, bất kể là chuyện gì thì Quý Nghiên cũng tự mình giải quyết.

Hơn nữa, Quý Nghiên rất không thích cảm giác chờ đợi, cô là một người nhạy cảm cũng là một người hay suy nghĩ nhiều. Trước kia khi còn quen với Mạnh Thiếu Tuyên, hẳn luôn để cho cô chờ đợi ở một nơi nào đó, đến khi quá giờ hẹn rồi mà hắn vẫn không tới, vậy mà ngay cả một câu giải thích hắn cũng không nói. Mỗi lần như thế, Quý Nghiên đều không nhìn được mà suy đoán lí do tại sao hắn lại không đến? Có phải là có chuyện gì hay không? Hay là hắn đã quên mất? Loại cảm giác này thật không tốt, trong lòng cứ thấp thỏm không ngừng, bất an cực kỳ.

Khi Quý Nghiên định mở máy vi tính thì vô tình nhìn thấy điện thoại di động trên tủ đầu giường, nhớ tới buổi sáng hình như cô có nghe được tiếng chuông điện thoại reo, liền lấy di động ra nhìn một chút, thế mà lại có tới năm cuộc gọi nhỡ, hơn nữa số điện thoại này cô không biết.

Trong lúc Quý Nghiên đang do dự có nên gọi lại hay không thì điện thoại di động lại vang lên lần nữa, cô vừa nhìn, thì thấy đúng là số điện thoại lạ kia cho nên bắt máy.

"Alo?"

"Xin chào, cho hỏi cô có phải là tiểu thư Quý Nghiên không?" Đầu bên kia truyền đến một giọng nữ ôn hòa.

Quý Nghiên không xác định mình có biết cô ta hay không nên liền hỏi: "Cô là...?"

Người trong điện thoại dường như đã sớm đoán được như thế, lễ phép mà khách sáo nói: "Chuyện là như thế này, Quý tiểu thư, trải qua xác nhận thì cô đã trúng tuyển vào công ty của chúng tôi, tôi muốn hỏi hiện tại cô có thời gian tới công ty một chuyến hay không? Có một số thủ tục cần cô làm."

A?

Quý Nghiên kinh ngạc, mấy ngày nay, nơi cô đến phỏng vấn đều trực tiếp cho biết kết quả, phần lớn đều đã đủ người, đột nhiên nhận một cuộc điện thoại như vậy không thể không khiến cho cô ngạc nhiên.

Trong nháy mắt, trong đầu cô thoáng qua một khuôn mặt phong hoa tuyệt đại, đôi mắt mị hoặc và đôi môi luôn mang theo ý cười nhạt.

Trong lòng Quý Nghiên thoáng giật mình, thử thăm dò hỏi: "Xin hỏi công ty của các người là?"

Người nọ rất nhanh đã bình tĩnh trả lời: "Thánh Y."

Thình thịch, thình thịch, thình thịch ——

Theo từng lời nói của cô ta..., nhịp tim của Quý Nghiêng cũng đập càng lúc càng nhanh, cô vốn chỉ là suy đoán mà thôi, nhưng khi nghe người nọ nói thế thì cô liền chắc đến tám chín phần mười rồi. Thánh Y là nơi nào, đó chính là công ty nằm trong Top 100 những công ty lớn nhất trên thế giới, người bình thường nghĩ cũng không dám nghĩ, cô cũng chưa từng đi phỏng vấn qua, thế mà lại trúng tuyển, nếu mình không gặp phải tên lường gạt thì chính là gặp phải quý nhân.

Quý Nghiêng theo bản năng tin tưởng cái sau.

Bạn đang đọc truyện *Bạch Thiểu Gia, Cung Chiều Vợ Như Màng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10: Nhiếp ảnh gia tạp chí du lịch

"Alo, Quý tiểu thư, cô vẫn còn ở đó chứ?"

Quý Nghiêng sững sờ, hồi hồn trở về, nhất thời có chút ngượng ngùng, đang nói chuyện điện thoại với người ta mà cô lại thất thần thật là không lẽ phép cho lắm.

Cô lập tức trả lời: "Tôi vẫn nghe đây."

"Xin hỏi bây giờ cô có thời gian đến đây không?" Giọng người nọ không chút thay đổi nói.

"Có."

Lúc cô nói những lời này thì nghe thấy người ở đầu dây bên kia rõ ràng đã thở phào nhẹ nhõm một tiếng "Tốt lắm, vậy làm phiền cô trực tiếp đến Thánh Y, tòa Cao ốc số 35, phòng làm việc của chủ nhiệm bộ phận quản lý nhân sự."

Sau khi cúp điện thoại, ngay cả máy vi tính Quý Nghiêng cũng chưa kịp tắt thì đã nhanh chóng thay quần áo đi vội ra cửa, gọi xe taxi.

Thánh Y nằm ở khu vực phồn hoa nhất ở Hongkong, mà truyền thông chính là ngành nghề chính ở đó, bên cạnh đó còn kinh doanh đồ trang sức, đá quý, khách sạn và thành giải trí.v... Cả tòa cao ốc cao vút trong mây, uy nghiêm mà khí phái cho thấy địa vị tôn quý của nó.

Một đường đi thang máy đến tầng lầu 35, đã sớm có người ở đó chờ cô, vô cùng cung kính dẫn cô đến phòng làm việc của chủ nhiệm quản lý nhân sự.

Thật ra thì Quý Nghiêng có chút không quen khi được đối xử như vậy, mặc dù biết rằng xã hội này luôn thực tế, nhưng trong lòng cô vẫn cho rằng mỗi người đều bình đẳng như nhau. Lần này, có thể đến Thánh Y, cô biết hoàn toàn là nhờ phúc của Bạch Thắng, cô còn tưởng rằng người bạn rợn như anh thì nhất định sẽ không dễ chuyện của cô ở trong lòng, cô cho là việc anh đồng ý với Mộc Tây chỉ xuất phát từ lễ nghĩa mà thôi. Không ngờ lại. . . . . Người đàn ông này dù sao cũng chỉ mới gặp cô có một lần thế nhưng anh lại giúp đỡ cô như thế làm cho trong lòng cô không khỏi cảm thấy ảm áp.

Quý Nghiêng nghĩ, sau khi kết thúc việc này nhất định phải cảm ơn anh cho thật tốt.

Cô cũng không phải là loại người 'bụng đang đói có người mời ăn thì kêu no' mà từ chối ý tốt của người khác, nếu như anh đã có ý giúp đỡ thì cô sẽ thân nhiên mà tiếp nhận. Giống như Mộc Tây đã nói, đối với Bạch Thắng mà nói thì chuyện này cũng chỉ là một cái ngoắc tay thôi, nếu đã có thể đi đường tắt thì cô cũng sẽ không để tâm đến những chuyện vụn vặt. Chỉ là, cô sẽ để phần tâm ý này của anh ở trong lòng, sẽ càng thêm cố gắng làm việc, sau đó mang theo phần cảm kích này, tìm cơ hội báo đáp anh.

"Chị Mai, người đã tới rồi."

Bên trong phòng làm việc đơn giản rộng rãi là một người phụ nữ đang ngồi xem văn kiện ở trên bàn làm việc, cô ấy khẽ cúi đầu, vẻ mặt nghiêm túc, không hề chú ý tới có người đã đến đây.

Người dẫn Quý Nghiêng đến khẽ nhắc nhở một tiếng, lúc này chị Mai mới ngẩng đầu, nhìn hai người trước mặt, cuối cùng tầm mắt rơi vào trên người Quý Nghiêng.

"Em ra ngoài trước đi."

"Vâng". Người dẫn Quý Nghiêng đến trả lời một tiếng, sau đó đi ra cửa, thuận tiện đóng cửa lại.

Chị Mai đứng dậy vừa đi về phía ghế salon, vừa nói với Quý Nghiêng. "Mời ngồi."

"Cô chắc hẳn đã từng nghe qua tên tạp chí kì tiếp theo của công ty chúng tôi- "du lịch thế giới" rồi chứ? Chị Mai mỉm cười hỏi.

Xem ra chị Mai cũng rất dễ thân cận nên Quý Nghiên cũng thoáng bớt khắt trương một chút, nhưng là vẫn có chút câu nệ nói: "Đã từng nghe qua, đó là một hãng tạp chí du lịch rất được hoan nghênh, bên trong đặc biệt giới thiệu phong cảnh của các nơi trên thế giới, thức ăn ngon, cùng với một số nơi vui chơi tốt. Rất đặc sắc, in ấn và sáng tác cũng rất được, nhất là chụp ảnh, vô cùng tuyệt mỹ."

Bản thân Quý Nghiên cũng là người rất ưa thích du lịch, có thể nói tạp chí "du lịch thế giới" là độc quyền một vùng, tự nhiên Quý Nghiên cũng đã xem qua, hơn nữa mỗi kỳ đều mua một quyển. Lời cô vừa nói hoàn toàn đều là lời trong lòng của mình, khi Quý Nghiên nói đến thứ mình thích thì giọng nói cũng kích động hơn so với bình thường, từ đầu đến cuối đều treo nụ cười trên mặt, thái độ rất khiêm tốn, một đôi mắt to xinh đẹp trong suốt lại sáng ngời, chị Mai không khỏi cũng bị cô lây theo, cười híp cả mắt.

Suy nghĩ của cô gái này so với cô tưởng tượng thì rất đơn giản, mới đầu khi nhận được chỉ thị của tổng giám đốc, cô còn hết sức kinh ngạc, Mẫn Y Thần không gần nữ sắc ai cũng biết, đột nhiên tuyển dụng một cô gái vào công ty, hơn nữa còn cho cô ấy đi cửa sau, cho dù là ai cũng đều cảm thấy không thể tin được.

Mọi người đều đoán là anh đang yêu, đều hiểu kìa rằng kiểu con gái như thế nào mới có thể bỏ tổng giám đốc lạnh lùng kia vào trong túi, đồng thời cũng rất ghen tỵ và khinh thường, tư duy của người hiện đại theo quán tính chính là như vậy, họ cảm thấy một cô gái nếu có thể quyến rũ được người đàn ông ưu tú thì đều dựa vào diện mạo và tâm cơ... mọi người đã sớm nghị luận âm ỉ về Quý Nghiên, chị Mai cũng rất là hoài nghi, nhưng bây giờ khi gặp được Quý Nghiên, cô liền bỏ đi cái suy nghĩ này.

Chị Mai nói: "Quý tiểu thư, cô có nguyện ý làm nhiếp ảnh gia cho "du lịch thế giới" hay không?"

Hà?

Quý Nghiên choáng váng rồi, cô cho rằng nhiều lắm thì mình chỉ được làm một nhân viên sai vặt nhỏ mà thôi, tại sao lại không giống với cô tưởng tượng vậy.

"Cô học nhiếp ảnh cho nên "du lịch thế giới" là thích hợp nhất, mặc dù tiền lương không cao lắm, một tháng chỉ có hai vạn, nhưng có thể thường xuyên ra nước ngoài, ăn ở đều do công ty chi trả, nơi đi đến cũng là những danh lam thắng cảnh, di tích cổ, phong cảnh rất tuyệt, rất có sắc thái dân tộc địa phương. Cô thấy sao? Nếu có chỗ nào bất mãn thì có thể nói ra." Chị Mai nhìn cô đang do dự, rất sợ Quý Nghiên đổi ý, vì thế nói ra điều kiện đối đãi, mang theo ý dụ dỗ rõ ràng.

Chỉ là Quý Nghiên cũng thật sự bị mê hoặc, là nhiếp ảnh gia của "du lịch thế giới" nha! Tức là có thể ba ngày hai bữa đi du lịch nước ngoài miễn phí, nếm được những món ăn ngon trên thế giới, lại còn có thể nhìn thấy đủ loại vật lý kỳ cổ quái, um, rất muốn đi.

"Vây. . . . . Được rồi."

Quý Nghiên rất muốn đi cho nên thuận theo mong muốn của mình, cô cảm thấy công việc này thật sự là không thể tốt hơn nữa.

Lại nghĩ đến Bạch Thắng, không biết thế nào, trong lòng liền đột nhiên sinh ra một loại cảm giác gần gũi.

Chảy mồ hôi, Quý Nghiên vội vàng quăng cái ý nghĩ này ra khỏi đầu, chị Mai vừa thấy cô gạt đầu thì mặt mày lập tức hớn hở.

Ký hợp đồng xong, chị Mai tự mình mang cô đến phòng làm việc của "du lịch thế giới", phòng làm việc ở lầu 24, diện tích rất lớn, người cũng nhiều, cô ấy dẫn cô đi gặp chủ biên của tạp chí, hai người họ lại dẫn cô đi dạo một vòng ở văn phòng, thuận tiện giới thiệu đồng nghiệp cho cô, chờ tất cả mọi chuyện kết thúc thì đã là giờ ăn cơm tối rồi.

Mộc Tây về nhà không thấy Quý Nghiên, bụng lại đói, cô quả quyết gọi điện thoại hỏi người đang ở đâu?

Quý Nghiên mới vừa rời khỏi Thánh Y, cô nói sơ chuyện ngày hôm nay với cô ấy, Mộc Tây lập tức hô to Bạch thiếu gia thật oai phong, Quý Nghiên còn nói muốn đến siêu thị một chút, đồ trong tủ lạnh không còn nhiều lắm, cần mua thêm. Hơn nữa, hôm nay cô đã tìm được việc làm cho nên tâm tình rất tốt, muốn ăn mừng một bữa. Mộc Tây cười hắc hắc, nghe đến ăn liền sáng hai mắt, trực tiếp nói ra thực đơn, tất cả đều là những món cô ấy thích ăn, Quý Nghiên im lặng, có chút dờ khóc dờ cười, nhưng vẫn đồng ý.

Thật ra thì Quý Nghiên rất muốn gặp mặt Bạch Thắng để nói một tiếng cảm ơn, ít nhất nên mời anh ăn một bữa, nhưng cô không có cách nào để liên lạc với anh, cũng không biết anh ở đâu.

Trừ phi Bạch Thắng gọi điện thoại cho cô, nhưng cô lại cảm thấy khả năng này quá thấp, aizzz, thật là phiền não.

Gần Thánh Y có một siêu thị rất lớn, Quý Nghiên vừa đẩy xe đẩy vừa suy nghĩ về Bạch Thắng, đột nhiên nghe được có người gọi cô lại.

Quý Nghiên vừa nhìn liền cảm thấy thế giới này quả thật nhỏ bé vô cùng.

Người tới chính là Dương Đình Đình và mẹ của cô ta - Tạ Từ Kỳ.

Bạn đang đọc truyện *Bạch Thiếu Gia, Cung Chiều Vợ Như Mộng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: Thật may là còn có Mộc Tây

"Nghiên Nghiên, thật sự là con à, vừa rồi khoảng cách khá xa, mẹ còn tưởng mình hoa mắt chứ."

Tạ Từ Kỳ nhiệt tình đi tới, vẻ mặt tươi cười. Bà là một người phụ nữ rất hay nói, chỉ số IQ cũng không cao, bình thường bà ấy yêu thích nhất chính là đánh mặt chược và 'buôn dưa lê' với mấy bà thím khác, là điển hình cho loại phụ nữ quý tộc lăm lăm.

Quý Nghiên lễ phép chào hỏi: "Con chào mẹ nuôi."

Khóe mắt vừa đúng lúc nhìn về phía Dương Đình Đình, Dương Đình Đình cũng bất đắc dĩ nhìn Quý Nghiên, ánh mắt vẫn y như trước đây, lần nào cũng tràn đầy khinh thường.

Quý Nghiên đã sớm thành thói quen, đối với Dương Đình Đình, cô vẫn coi cô ấy như một người em gái được người chiều chuộng đến hư, vẫn luôn dung túng cô ấy, dù là cô ấy đối với mình không được tốt, Quý Nghiên cũng chưa từng để ý.

Thế nhưng chuyện lần trước, quả thật Dương Đình Đình đã chọc giận đến cô. Chuyện của Quý Nhu và Mạnh Thiếu Tuyền, cô cũng không tin Dương Đình Đình không có dính vào, thậm chí cô ta còn giúp một tay thúc đẩy, Quý Nghiên thật nghĩ không ra, họ từ nhỏ cùng nhau lớn lên, còn là chị em nuôi, rốt cuộc tại sao Dương Đình Đình lại hận cô đến như vậy? Cô có thể tha thứ chuyện cô ta giấu giếm cô, nhưng không có cách nào tha thứ khi cô ta đã sớm biết rõ mọi chuyện, còn coi như không có gì xảy ra, kéo cô đi dự tiệc sinh nhật của Mạnh Thiếu Tuyền, cố ý nhìn cô diễn trò cười.

Từ nhỏ đến lớn, Quý Nghiên ghét nhất là cười trên sự đau khổ của người khác, đó là lần đầu tiên Dương Đình Đình thân thiện với cô như vậy, Quý Nghiên mặc dù không thích cô ta, nhưng tóm lại trong lòng vẫn rất vui vẻ, cô rất muốn chung sống thật tốt với Dương Đình Đình, vậy mà hành động của Dương Đình Đình đã hoàn toàn làm cho trái tim của cô trở nên băng giá.

Bây giờ đối với người mà mình không thích, Quý Nghiên cũng lười phải giả bộ, cho dù là khuôn mặt tươi cười cũng không thể làm được, nhiều lắm là chào hỏi không mất lễ phép thôi chứ cũng không muốn nói một lời thừa thãi nào. Trước đây, cô còn có thể nhu hòa với Dương Đình Đình, không giống như bây giờ, ánh mắt của cô khi nhìn về phía Dương Đình Đình chỉ có thể dùng từ lạnh lùng để diễn tả.

Tạ Từ Kỳ không hề nhận thấy được giữa hai người có cái gì không ổn, bà chỉ biết Dương Đình Đình không thích Quý Nghiên, mỗi lần gặp mặt đều có không sắc mặt tốt, bà đã nói rất nhiều lần nhưng Dương Đình Đình nhất định không nghe nên bà cũng mặc kệ, vì thế lúc này bà mới không có cảm giác gì không tốt. Bà nói với Quý Nghiên: "Cái con bé này, tại sao lâu như vậy không đến thăm mẹ và cha nuôi? Mấy ngày trước cha nuôi còn nhắc đến con, kêu mẹ tìm thời gian gọi con về nhà chơi một chuyện."

"Mẹ, mẹ nói những thứ này làm gì? Con không cần cô ta về nhà mình, vừa nhìn liền thấy ghét." Dương Đình Đình vẫn không quản được cái miệng của mình, vừa nghe Tạ Từ Kỳ muốn Quý Nghiên trở về Dương gia thì nhất thời lộ ra bất mãn.

Tạ Từ Kỳ quát khẽ: "Con câm miệng cho mẹ."

Bà chỉ có chút lớn tiếng chứ đối với ý kiến của Dương Đình Đình bà cũng không có tức giận lắm, người làm mẹ luôn luôn nghiêng về phía con gái mình. Bà vẫn luôn xem Dương Đình Đình là đứa con bảo bối, giờ phút này chỉ là làm ra vẻ một chút thôi. Trong lòng Quý Nghiên biết rõ nên cũng không nói gì.

Dương Đình Đình hừ lạnh một tiếng, không cam lòng quay đầu đi chỗ khác.

Quý Nghiên nói: "Mẹ nuôi, thật xin lỗi, gần đây con luôn bận tìm việc làm nên không có thời gian đi thăm mẹ và cha nuôi. Chờ thêm mấy ngày nữa con nhất định sẽ về nhà thăm hai người."

Tạ Từ Kỳ hài lòng gật đầu: "Được! Được!"

Chân mày khóe mắt Dương Đình Đình tất cả đều là khinh bỉ, bĩu môi nói: "Đối trá."

Tạ Từ Kỳ rất là nhừ đầu với đứa con gái của mình, cũng không muốn quản cô nữa, đột nhiên nhớ ra cái gì, bà quay lại hỏi Quý Nghiên: "Đúng rồi, Nghiên Nghiên, con có biết em gái con có bạn trai chưa? Là Mạnh thiếu của tập đoàn Mạnh Phi, là người có tài, đáng đáp tốt, nhìn qua không tồi. Nếu không phải lần trước em con dẫn cậu ấy tới nhà thăm hỏi thì mẹ cũng không biết Tiểu Nhu đã tới Hongkong rồi. Nó cũng thiệt là, tới đây cũng không nói một tiếng, một cô gái ở một mình bên ngoài rất nguy hiểm, mẹ của con cũng lo lắng gần chết."

Quý Nghiên sững sờ, cổ nén xúc động trong lòng, lạnh nhạt nói: "Dạ, con biết rồi."

Chuyện cô và Mạnh Thiếu Tuyền quen nhau, người của nhà họ Dương không hề biết, từ lúc bắt đầu đến khi cuối thúc hai người vẫn luôn rất yên lặng. Giờ phút này, Quý Nghiên cảm thấy vô cùng may mắn, nếu không cô cũng không biết nên đối mặt với người nhà thế nào nữa. Ở nhà cô đã rất lúng túng rồi, nếu thêm chuyện như vậy nữa, cô sẽ càng bối rối.

Điều này Quý Nghiên cực kỳ không muốn thấy.

Đồng thời cô cũng hiểu, về sau khó mà tránh được việc sẽ gặp được hai người bọn họ ở nhà họ Dương và nhà họ Quý, Quý Nhu và Mạnh Thiếu Tuyền ở chung một chỗ, lúc bắt đầu chính là vì muốn đả kích Quý Nghiên mà hôm nay hai người họ đã gặp người lớn trong nhà rồi, chắc chắn cũng sẽ đến Hồ

Nam thăm hỏi Quý Anh Bình. Quý Nhu chính là hận không thể lúc nào cũng ân ân ái ái với Mạnh Thiếu Tuyên ở trước mặt cô, chứng minh cô ta đã thắng cô.

Trong lòng Quý Nghiên rất khó chịu, tình cảm của một người sao có thể thay đổi nhanh như vậy, cô rất muốn quên đi Mạnh Thiếu Tuyên nhưng đến cuối cùng vẫn là ‘có tâm mà vô lực’.

Cũng chỉ có quên đi mới có thể bảo vệ chính mình không bị tổn thương.

Dương Đình Đình thấy tâm trạng Quý Nghiên không ổn thì một chút không cam lòng trước đó cũng tan thành mây khói, như một con Không Tước xòe đuôi, cả người thật hả hê.

Tạ Từ Kỳ cho rằng Quý Nghiên đang hăm mộ Quý Nhu đã tìm được một người đàn ông tốt nên thờ dài nói: "Con cũng đừng quá quan tâm tới công việc, là phụ nữ, nói cho cùng vẫn phải tìm cho mình một người chồng tốt, có một người đàn ông lúc nào cũng yêu thương cưng chiều mới là tốt nhất. Con xem, ví dụ tốt nhất chính là em của con đó, bây giờ nó vô cùng hạnh phúc, cái gì cũng không cần nghĩ nữa. Con nha, chính là không hiểu được như thế nào mới là tốt cho mình, con đừng có ở bên ngoài chịu cực khổ nữa, trở về nhà để cha con an bài cho con một chức vụ đi, sau đó thì đi xem mắt, gả cho một nhà chồng tốt! Nếu như con không muốn trở về thì vào công ty cha nuôi con làm cũng được, mẹ trở về nói với cha nuôi con một tiếng "

"Mẹ nuôi, không cần đâu ạ." Quý Nghiên vội vàng từ chối.

Cô chính là không muốn ở trong ngôi nhà đó nữa nên mới ra ngoài sống, làm sao có thể trở về được, ở trong mắt của cô, công ty của nhà họ Dương và Thụy Hưng đều giống nhau, đều làm cô cảm thấy khó thở.

Hướng chỉ, còn có Dương Hàm Mặc, sự nghiệp của cha nuôi sớm muộn gì cũng sẽ là của anh ấy, để cho cô làm việc dưới trướng Dương Hàm Mặc... có còn muốn để cho cô sống hay không đây? Hơn nữa, Quý Nghiên thích nhất là chụp ảnh, cô không muốn từ bỏ việc mình yêu thích.

Tạ Từ Kỳ lại khuyên cô mấy câu, Quý Nghiên cũng không nói gì, nói mấy câu khách sáo, rồi từ biệt với họ. Mộc Tây đang ở nhà đợi cô, nếu còn tiếp tục tán gẫu nữa, cô sợ Mộc đại tiểu thư sẽ trực tiếp đến siêu thị lôi người về mất.

Nhưng rốt cuộc tâm trạng của cô vẫn bị ảnh hưởng một chút, lời nói lần trước của Quý Anh Bình nhanh chóng hiện ra ở trong đầu, ông ta là người cực kì không có tính nhẫn nại, Quý Nghiên thật sự sợ ông ấy sẽ tìm đến đây vào một ngày nào đó. Lấy sức lực của cô bây giờ thì căn bản không có cách nào chống lại Quý Anh Bình.

Thật là phiền phức.

Trong lúc Quý Nghiên không yên lòng lựa chọn rau tươi thì điện thoại di động đột nhiên vang lên, mở ra xem, là một tin nhắn.

—— tiểu thư Quý Nghiên à, sao cậu còn chưa trở về nữa, chị đây đã đói nhăng răng rồi nè! A a a xin cậu quay về gấp, xin cho mình một bữa cơm!

Biết ngay là Mộc Tây mà, khoe miệng Quý Nghiên không tự chủ được cong lên, bỏ đi động vào túi, tâm trạng đột nhiên thoải mái hơn rất nhiều.

Thật may, thật may là cô còn có Mộc Tây.

Mặc kệ người khác như thế nào, ít nhất vẫn còn có người luôn ở bên cạnh và thật lòng quan tâm đến cô.

Như vậy là đủ rồi, bất kể người đó là Quý Anh Bình, Mạnh Thiếu Tuyên, Quý Nhu hay Dương Đình Đình. . . . . Toàn bộ đều biến hết đi!

Bạn đang đọc truyện *Bạch Thiếu Gia, Cung Chiều Vợ Như Mộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12: Đến Washington

Mấy ngày kể tiếp, Quý Nghiên vẫn không có tin tức của Bạch Thắng.

Dường như anh đã biến mất khỏi thế giới này, không để lại một chút dấu vết nào cả. Cho dù Quý Nghiên muốn đi tìm, cô cũng không có manh mối.

Tính chất công việc của Bạch Thắng vốn là như thế, ‘tới vô ảnh đi vô tung’. Quý Nghiên đã từng cân nhắc có nên đi tìm chị Mai để hỏi một ít tin tức của anh hay không? Bởi vì công việc của cô ở Thánh Y là do Bạch Thắng sắp xếp, anh chắc chắn có quan hệ với người ở đây, nói không chừng chị Mai cũng quen biết anh. Nhưng lần nào đến lầu 35 thì cô cũng e sợ, cô vẫn luôn nghĩ, nếu cứ như vậy mà đi hỏi thăm tin tức về Bạch Thắng liệu có quá đường đột hay không? Lỡ như, chị Mai hỏi tới thì biết làm thế nào? Cô không thể nói thật cũng không thể nói dối. Nếu nói thật, nhất định mọi người sẽ suy đoán cô và Bạch Thắng có quan hệ gì, đến lúc đó một đồn mười, mười đồn trăm, sức mạnh của tin đồn, Quý Nghiên là người rõ ràng nhất. Bạch Thắng chỉ là tốt bụng giúp đỡ cô, cô cảm kích còn không kịp thì nói chi là làm hồng danh dự của anh.

Quý Nghiên đã thử tìm kiếm ở trên mạng những thông tin liên quan đến Cục Quốc An, nhưng tin tức chỉ có một ít. Uhm, cô không thể chịu được khi nợ ân tình của người khác, trong lòng cô sẽ luôn nhớ kỹ, mấy ngày nay cô không có cách nào tập trung tinh thần, trong đầu luôn là Bạch Thắng, Bạch Thắng, Bạch Thắng. . . nếu một ngày mà anh không xuất hiện thì Quý Nghiên sẽ không nhận được mà nghĩ đến anh.

Luôn thấp thỏm nhớ mong.

Thật là đáng ghét!

Hôm nay, khi Quý Nghiên ăn xong cơm trưa trở lại, mới vừa bước chân vào cửa phòng làm việc thì liền bị chủ biên gọi đến văn phòng.

Chủ biên của "du lịch thế giới" là một người phụ nữ gần ba mươi tuổi, vóc dáng xinh đẹp, con người của chị toát lên sự khôn khéo mà lão luyện, chỉ cần không nổi giận thì bình thường tính tình của chị vẫn rất là ôn hòa.

Chị nói: "Quý Nghiên, chủ đề tạp chí tháng sau là Washington, công ty muốn phái em đi chọn cảnh, em chuẩn bị một chút đi."

"Em hả?"

Quý Nghiên chỉ chỉ vào mình, muốn có bao nhiêu kinh ngạc thì có bấy nhiêu, cô mới đến công ty chưa được bao lâu mà! Chị Nhạc, không phải là chị đang nói đùa chứ?

Mặt chị Nhạc vẫn không thay đổi, nhẹ gật đầu: "Không sai, chính là em."

"Nhưng em chỉ mới đến "du lịch thế giới" được ba ngày thôi." Cảm giác đầu tiên của Quý Nghiên là hưng phấn, nhưng trong nháy mắt cô lại nghĩ đến một chuyện, cần cần môi, có chút băn khoăn nói.

Chị Nhạc: "Đây là quyết định của công ty, em chỉ cần tuân theo là được rồi. Đến lúc đó Giản Ninh sẽ đi cùng em, em đi theo cô ấy, cô ấy sẽ chỉ dạy cho em, nếu có cái gì không hiểu thì liền hỏi. Còn nữa, thời gian làm việc dài hay ngắn em không cần phải để ý, chỉ cần em có thực lực là tốt rồi, mặc kệ làm nghề nào đi nữa thì đầu tiên em phải có lòng tin với bản thân mình."

Giọng nói của chị vẫn khô khan nhạt nhẽo như cũ, nhưng đối với Quý Nghiên mà nói thì vô cùng dễ chịu.

Cô gật đầu một cái, mỉm cười: "Em biết rồi."

"Tốt lắm, đi ra ngoài đi."

Chị Nhạc phát tay, vốn Quý Nghiên còn định hỏi một chút chuyện, nhưng khi nhìn thấy sắc mặt của chị ấy thì liền thôi, ngoan ngoãn gật đầu đi ra ngoài.

Đợi sau khi cửa đóng lại, chị Nhạc trở lại bàn làm việc, cầm điện thoại trên bàn lên, bấm số.

"Tổng giám đốc, đã sắp xếp xong xuôi."

Người ở đầu dây bên kia dường như không có bất kì cảm xúc phập phồng nào, chỉ lạnh lùng "Ừ" một tiếng, liền cúp điện thoại.

Cả người chị Nhạc tựa vào trên bàn làm việc, nhú hàng lông mày lại, đối với cách làm của Mẫn Y Thần, chị vẫn có chút không hiểu. Tổng giám đốc không phải là người xử sự theo cảm tính, lần này phái Quý Nghiên đi Washington, theo lý thuyết thì không phù hợp với quy định của công ty. Dù sao cũng chỉ là một người mới, phá lệ tuyển dụng cô ấy vào công ty đã đủ đưa đến sự phê bình kín đáo của mọi người rồi, huống chi là việc phái cô ấy ra ngoài làm việc nhanh như thế. Có rất nhiều người sớm đã tiếp cận với "du lịch thế giới". Cần cù chăm chỉ làm việc trong 2 năm, cũng chỉ có thể ở phòng công tác làm chân sai vặt như đánh máy, mua cà phê ... cho người khác mà thôi.

Đối xử khác nhau quá nhiều sẽ làm cho các nhân viên khác rất dễ dàng sinh ra bất mãn, đến lúc đó Quý Nghiên sẽ càng không dễ dàng làm việc ở đây.

Sau khi Quý Nghiên về nhà đã nói với Mộc Tây chuyện này, Mộc đại tiểu thư nhếch mày phượng, liếc nhìn cô hỏi: "Tại sao lại là cậu đi?"

Quý Nghiên nói: "Mình cũng không biết, chị Nhạc nói là do công ty sắp xếp."

"Chuyện này rất không có khoa học nha, cậu mới đến công ty làm việc được mấy ngày, cho dù phái ai đi, cũng không đến phiên cậu, Thánh Y cũng không phải là thiếu người."

Quý Nghiên nhún nhún vai, cô cũng đang buồn bực chuyện đó đây.

Thật ra thì cô cũng đã có nghĩ qua, có lẽ cấp trên là nể mặt của Bạch Thắng.

Trong lòng cô có cảm giác là lạ, một mặt cảm thấy rất vui mừng, một mặt lại cảm thấy ngại ngùng, tóm lại là cực kỳ mâu thuẫn.

Mộc Tây đột nhiên lăn qua lăn lại ở trên giường, gào khóc nói: "Hu hu hu chị đây không muốn cậu đi đâu."

Quý Nghiên đang dọn dẹp hành lý, vừa xếp quần áo vừa an ủi cô bạn cùng phòng "Không sao đâu, mình sẽ sớm trở về mà."

Mộc Tây không lẫn lộn nữa, nằm lý ở trên giường, trơ mắt nhìn cô, mong đợi hỏi: "Có thể không đi không?"

Quý Nghiên: "Không thể, vé máy bay cũng đã chuẩn bị tốt rồi, ngày mai là bay."

Mộc Tây suy nghĩ một chút rồi nghiêm túc nói: "Tiểu Quý Nghiên, nếu không cậu từ chức đi."

Hả? Quý Nghiên dừng lại động tác trong tay, nghi hoặc nhìn cô.

Về mặt Mộc Tây tha thiết nhìn cô, bộ dáng như muốn nói 'từ chức đi, từ chức đi, mau từ chức đi', Quý Nghiên không hiểu hỏi: "Tại sao đột nhiên cậu lại có ý tưởng như vậy?"

Không phải trước đây cô ấy còn rất vui mừng khi mình có thể làm việc tại Thánh Y hay sao? Thế nào mà lại thay đổi nhanh như vậy?

Mộc đại tiểu thư 'danh chính ngôn thuận' nói: "Mình đột nhiên phát hiện, thì ra Thánh Y cũng không có tốt như mình tưởng. Thật đó, cái tên Mẫn Y Thần kia rất biến thái, cậu ở công ty của anh ta lâu ngày khẳng định sẽ không chịu nổi."

"Không có đâu, mình cảm thấy tốt vô cùng, hoàn cảnh làm việc ở Thánh Y rất tốt, hơn nữa mình còn được làm việc mà mình thích. Về phần Mẫn tổng, mình lại không có giao thiệp với anh ta, chuyện tình của tòa soạn căn bản đều do chị Nhạc quyết định." Quý Nghiên thành thực nói ta suy nghĩ của mình.

Cô và Mộc Tây giống nhau, đều có thói quen xoa tóc và cắt tóc mái xéo, đôi mắt vô tội chớp chớp, gương mặt ngây thơ, về mặt biểu lộ không chút tâm cơ nào nhìn chằm chằm Mộc Tây.

Mộc Tây rót cuộc nói giỡn. "Mẹ nó, Quý tiểu Nghiên, nếu cậu đi Washington thì người nào sẽ nấu cơm cho chị đây?"

Quý Nghiên: ". . . . ."

Đây mới chính là mục đích thực sự của cậu đi? Khóe miệng Quý Nghiên hung hăng co rút, vô cùng im lặng nhìn Mộc Tây, cái đồ thích ăn hàng này!

Không cần phải nói, nhất định là gần đây cô ấy mới nhớ tới chuyện này, nếu không ban đầu cũng sẽ không cho cô đi làm sáng khoái như vậy.

"00852XXXXXX, nhớ kĩ số điện thoại mua đồ ăn bên ngoài."

Quý Nghiên bình tĩnh đọc lên một dãy số, trái tim nhỏ bé của Mộc Tây nhất thời bị tổn thương nghiêm trọng, cô đứng dậy, ngồi chồm hổm ở trên giường, một tay chỉ thẳng vào Quý Nghiên, về mặt như oán phụ, lên án nói: "Cậu vứt bỏ mình!"

Khóe miệng Quý Nghiên lại hung hăng co rút một lần nữa, sửa sang lại trang phục, kéo túi hành lý để ở một bên, rồi mới đi đến trước mặt Mộc Tây. Học dáng vẻ trước kia của Mộc Tây, sờ sờ đầu của cô ấy, hết sức "từ ái" mà nói: "Ngoan, tắm một cái rồi đi ngủ đi."

Mộc Tây bực bội.

Ngày thứ hai, sáng sớm Quý Nghiên liền chạy tới sân bay, Mộc đại tiểu thư kiêu ngạo thì kiêu ngạo nhưng vẫn rất có nghĩa khí đưa cô đi, chị Nhạc và Giản Ninh cũng tới. Khi Quý Nghiên gần lên máy bay thì đột nhiên có chút không ổn, cô và Mộc Tây từ khi quen biết cho đến nay, chưa từng có xa nhau lâu như vậy, cho dù là trước kia không ở cùng một chỗ nhưng mỗi ngày hai người đều có gặp mặt.

Mộc Tây biết tâm tư của cô, chợt tiến lên, ôm lấy cô, ghé vào bên tai Quý Nghiên nói: "Tiểu Quý Nghiên, trở về sớm một chút."

Quý Nghiên gật đầu một cái, nhin xuống chua xót trong mắt, cô dịu dàng nói: "Đói bụng thì nhớ gọi đồ ăn bên ngoài, không cần lúc nào cũng nấu mỳ ăn liền, không tốt cho sức khỏe, cũng không được kiêng ăn. Mình đã tra số điện thoại của mấy công ty vệ sinh trên mạng rồi, biết cậu lười, nếu không muốn làm việc nhà thì gọi cho công ty vệ sinh đến."

Mộc Tây cười: "Tại sao cậu lại giống như vợ của mình vậy."

Cô buông Quý Nghiên ra, trên dung nhan điểm lệ lại khôi phục bộ dáng không tìm không phổi như trước. "Tốt lắm, chị đây muốn trở về, cậu biến nhanh lên đi."

Quý Nghiên chảy mồ hôi, mẹ nó, người này biến sắc mặt cũng quá nhanh rồi!

Trong hành lang lần nữa vang lên một giọng nữ nhắc nhở hành khách lên máy bay, Quý Nghiên phất phất tay, xoay người, đi tới cổng kiểm tra.

Mộc Tây nhìn theo bóng lưng của cô, trong lòng dâng lên một cảm giác khó tả.

Nghiên Nghiên, chỉ mong cậu nhân cơ hội lần này thư giãn cho thật tốt, quên đi những chuyện không vui trước kia, sức sống tràn đầy trở lại.

Bạn đang đọc truyện *Bạch Thiếu Gia, Cung Chiều Vợ Như Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 13: Gặp phải cuộc chiến hỗn loạn

Khi Quý Nghiên đến Washington thì vẫn còn là buổi sáng, cô và Giản Ninh ngồi lên xe công ty phái tới, đến khách sạn. Không thể không nói, phúc lợi của nhân viên ở Thánh Y thật là tốt, ngay cả khách sạn cũng là khách sạn Hoàng Triều nổi danh gần xa, Hoàng Triều cũng là một trong những sản nghiệp của Thánh Y, phong cách quý tộc Châu Âu, hoàn cảnh tuyệt đẹp, thiết bị sa hoa.

Bởi vì Giản Ninh ngồi máy bay mười mấy tiếng đồng hồ nên mệt mỏi không chịu nổi, định trước tiên ngủ một giấc ở trong phòng, tối nay mới đi chọn cảnh.

Ngược lại Quý Nghiên, cô là người luôn thích ứng trong mọi hoàn cảnh, chỉ thích ngủ, lại không chọn địa điểm, cho nên ngay từ lúc trên máy bay cô đã ngủ no nê rồi. Bây giờ tinh thần rất tốt, trong lòng đang hướng về thế giới rực rỡ ở bên ngoài, nhiều lần không có ý tốt muốn gạt Giản Ninh qua một bên mà ra ngoài một mình. Nhưng quan trọng nhất là cô đối với Washington không có nửa điểm quen thuộc . . . . .

Cô và Mộc Tây nói chuyện phiếm qua điện thoại đã hơn mấy giờ rồi, vậy mà Giản Ninh còn chưa tỉnh lại, Quý Nghiên hết sức rồi rảo nhìn cô ta nửa ngày, cuối cùng cô đợi không nổi nữa, quyết định để lại tờ giấy, đi ra ngoài.

Không khí ở Washington rất tốt, cây xanh đặc biệt nhiều cho nên được xưng là Thành Phố Hoa Viên. Quý Nghiên hít thở không khí mới mẻ của đường phố, nhất thời cảm thấy cả người vô cùng khoan khoái, dễ chịu. Hôm nay cô mặc một cái váy liền màu xanh ngọc tinh xảo, đeo túi xách trên vai, trong tay còn cầm một tấm bản đồ, trên khuôn mặt là nụ cười vui vẻ đã lâu không thấy.

Cô hỏi thăm một người dân địa phương, gần khách sạn Hoàng Triều có một cửa hàng lưu niệm Lincoln. Khi Quý Nghiên chạy đến nơi thì trong đó đã có không ít người. Cô cầm mấy ảnh đeo trên ngực lên, tùy ý chụp vài tấm, có người dân nhiệt tình còn đi tới nói chuyện phiếm với cô, cô cũng mỉm cười đáp lại, tán gẫu vài câu với các cô ấy.

Phần lớn là họ giới thiệu về Washington, ví dụ như nơi nào đáng để đi dạo, nơi nào thì có thức ăn ngon. Quý Nghiên nghiêm túc lắng nghe, họ vốn đang định dẫn cô vào trong cửa hàng thì ai ngờ đột nhiên Quý Nghiên nhận được điện thoại của Giản Ninh.

"Cô đang ở đâu?", giọng điệu cứng nhắc hỏi.

Quý Nghiên le lưỡi một cái, thành thành thật thật trả lời: "Cửa hàng lưu niệm Lincoln."

"Tôi sẽ lập tức đến đó."

Người ở đầu dây bên kia ngay cả một câu thừa thãi cũng không có, nói xong lập tức cúp máy. Quý Nghiên đi tới trước mặt mấy người dân thành thị, hơi xin lỗi nói: "Thật xin lỗi, bây giờ đồng nghiệp của tôi muốn đến đây, tôi không thể đi dạo với các bạn được."

Những người đó cũng rất rộng rãi, hiểu ý cười nói: "Không sao đâu, chúc bạn đi du lịch vui vẻ!"

Quý Nghiên: "Cảm ơn."

Giản Ninh là một người rất cường thế lại có chút cao ngạo. Cô ta đi đến, trực tiếp xem ảnh mà Quý Nghiên đã chụp, sau đó bắt đầu đi tới những nơi khác.

Dọc theo đường đi cô ta rất ít nói, Quý Nghiên đi theo phía sau cũng không tiện nói nhiều, cô vốn là một người không hay bắt chuyện với người khác cho nên không khí tương đối có vẻ lạnh lẽo. Thật ra thì Quý Nghiên cảm thấy Giản Ninh không thích cô, thậm chí là có chút địch ý, về phần nguyên nhân, trong lòng mỗi người đều hiểu rõ.

Quý Nghiên có thể hiểu được tâm trạng của cô ta, mặc dù đối với loại không khí áp lực như núi này, cô cũng cố chịu đựng. Hai người lại đi đến đài tưởng niệm Washington, Nhà Trắng, Tòa Nhà Quốc Hội.v.v. . Quý Nghiên luôn cố gắng giữ vững khoảng cách với cô ta, kết quả tạo thành hình ảnh chính là... Giản Ninh ngẩng đầu ưỡn ngực, một bộ dáng nữ vương, khí thế đi ở trước mặt, cách một trăm mét là Quý Nghiên cầm máy ảnh, ánh mắt trong suốt không nhanh không chậm lựa chọn sử dụng góc độ chụp ảnh phong cảnh.

"Này, tôi đi đến bên kia tìm mấy người dân phòng vấn, còn cô đến Đài Ngũ Giác (hay là Lầu Năm Góc: trụ sở của bộ quốc phòng Mỹ), thuận tiện chụp vài bức ảnh cuộc sống ở gần đó."

Giản Ninh đột nhiên dừng bước, chờ Quý Nghiên đến gần mới mặt lạnh nói với cô.

Quý Nghiên vừa nghe thấy không cần phải đi cùng cô ta nữa, trong lòng liền mừng rỡ, gật đầu nói: "Đã rồi."

Giản Ninh làm việc cực kì chú trọng hiệu suất, không tới ba, bốn giờ đã đi liền mấy nơi, ngay cả cơm trưa cũng không ăn. Quý Nghiên đã sớm đói bụng, tìm một nơi ăn chút gì đó, lại mua một phần kem, ăn xong mới một mình chạy tới Đài Ngũ Giác.

Đi chưa được bao xa thì thấy một bà cụ đang gian nan đẩy vật nặng đi về phía trước, Quý Nghiên mềm lòng, đi tới muốn giúp đỡ một tay, lúc đầu bà cụ rất kinh ngạc, lập tức từ chối nói không cần. Quý Nghiên cười nói: "Không sao."

Bà cụ không muốn làm phiền cô nhưng Quý Nghiên vẫn rất kiên trì, tranh cãi một hồi, bà cụ thấy không thay đổi được Quý Nghiên, liền tùy ý cô. Nhà của bà cụ ở gần một tòa cao ốc, sau khi Quý Nghiên đưa bà về nhà, bà cụ muốn giữ cô lại dùng cơm để cảm ơn nhưng Quý Nghiên chỉ nói mình còn có việc, sau đó liền rời đi.

Vậy mà khổ nỗi, lúc đi đều là bà cụ chỉ đường, Quý Nghiên hoàn toàn nghe theo chỉ dẫn của bà mà đi vào những ngõ nhỏ cong cong queo queo. Bây giờ, cô căn bản không nhớ được mình là đi vào từ con đường nào.

Dựa vào trí nhớ, đi qua đi lại vài vòng, ngược lại càng đi càng chóng mặt, cho đến khi nghe thấy âm thanh truyền đến từ một hướng khác, Quý Nghiên mới đi đến nơi phát ra âm thanh. Vốn là muốn tìm người hỏi một chút, kết quả khi nhìn thấy hình ảnh trước mặt thì cô liền ngây ngẩn cả người.

Trên bầu trời có năm, sáu chiếc máy bay ném bom lượn vòng, đang hướng tới một tòa cao ốc lớn cách đó không xa mà ném, còn có tiếng súng liên tục không ngừng, cư dân gần đó rồi rít hoảng sợ, thét lên chạy trốn tứ phía. Thật may là nơi này cũng vắng vẻ, dân cư cũng không phải là quá nhiều, nhưng vẫn có không ít người chết.

Mất thấy tòa cao ốc bị nổ tung, lung lay sắp đổ. Trong nháy mắt sẽ sụp đổ, Quý Nghiên trừng lớn mắt, hoàn toàn không có phản ứng gì. Sớm biết nước ngoài thường xuyên xảy ra chuyện bị tập kích, cũng xem qua vô số lần trong phim ảnh nhưng cô chưa bao giờ nghĩ đến sẽ có một ngày tận mắt chứng kiến chuyện này xảy ra, không hề dự đoán được tình huống bây giờ.

Quý Nghiên bị tiếng khóc của một đứa bé làm hoàn hồn, một bé trai có mái tóc xù và đôi mắt màu xanh đang đứng một mình trong khói súng, khóc khàn cả giọng, không ngừng kêu: "Mẹ ơi, mẹ ơi."

Máy bay ở không trung không ngừng ném bom, thỉnh thoảng có mấy tòa cao ốc bị nổ tung, mảnh vỡ thủy tinh văng khắp nơi, trong lòng Quý Nghiên kinh hãi, không kịp nghĩ đến chuyện khác, chạy tới thật nhanh, bảo vệ đứa bé ở trong ngực.

"U." Rên lên một tiếng, Quý Nghiên một tay ôm lưng bé trai, một tay ôm thật chặt đầu của bé, tiếng khóc thút tha thút thít truyền đến, làm ước một mảng áo trước ngực cô.

Mà đúng vào lúc này, trong phòng giám sát ở một tòa cao ốc khác, có mấy người đàn ông và phụ nữ đang quan sát tất cả mọi chuyện xảy ra ở nơi này trên máy vi tính. Ánh mắt của người đàn ông cầm đầu rất lạnh nhạt, thỉnh thoảng chỉ huy thủ hạ ở tòa cao ốc gần đó. Trừ máy bay ném bom, bên ngoài tòa cao ốc còn có mấy chiếc máy bay trực thăng bao thành một vòng vây quanh tòa cao ốc, một khi thấy được người còn sống đi lại trong tòa cao ốc thì mười mấy khẩu súng sẽ lập tức điên cuồng hướng tới nơi đó càn quét.

"Ah ah, chị đây cũng không tin, vậy mà con chuột nhỏ đó còn có thể thoát được." Một cô gái có mái tóc đen ngắn nói.

Bên cạnh cô ta là một người đàn ông, ánh mắt anh ta đang nhìn chăm chú vào màn ảnh máy vi tính, khước miệng tà mị nâng lên, nhấn tâm hất một gáo nước lạnh vào cô. "Cũng không nhất định, Thôi Đại Sơn rất giáo hoạt, chúng ta truy bắt hắn cũng không phải lần một lần hai, nếu bắt hắn dễ như vậy thì hắn cũng không phải là lão đại của tổ chức khủng bố rồi."

Cô gái cũng không chút yếu thế, phản kích lại. "Thôi đi, trước kia là anh đi bắt người, còn lần này là thủ lĩnh ra tay, có thể giống nhau sao?"

"Mẹ nó." Người đàn ông nháy mắt xù lông, hung hăng trừng cô.

Người đàn ông cầm đầu không thèm nhìn bọn họ cãi vã, ánh mắt luôn nhìn vào màn hình máy vi tính, đột nhiên, một bóng dáng quen thuộc xông vào tầm mắt anh, ánh mắt trong trẻo lạnh lùng híp lại.

Bạn đang đọc truyện *Bạch Thiếu Gia, Cung Chiều Vợ Như Màng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14: Gặp lại Bạch Thắng

Đã tự bồi đội ngũ DocTruyen.Org

"Đi thôi, cô dẫn con đi tìm mẹ. " Quý Nghiên dắt bé trai, khom người che chở cậu bé đi đến chỗ an toàn.

Cảm giác của trẻ con là nhạy cảm nhất, cậu bé không cảm thấy nguy hiểm trên người Quý Nghiên, ngược lại còn có cảm giác tốt đẹp làm người ta yên tâm, tiếng khóc cũng dần dần nhỏ lại, thuận theo đi bên cạnh cô.

"Bill."

Còn chưa đi được bao xa liền nghe thấy một tiếng gọi lo lắng từ phía trước truyền đến, một bóng dáng phụ nữ thật nhanh xẹt qua tầm mắt, chốc lát đã chạy đến trước mặt Quý Nghiên và bé trai.

"Bill, ôi trời ơi! Con chạy đi đâu vậy hả ? Thiếu chút nữa hù chết mẹ."

Người phụ nữ ôm cổ bé trai, ôm cậu bé vào trong ngực thật chặt, cứ như rất sợ sẽ mất đi lần nữa, nước mắt còn chưa khô, giọng nói run rẩy mà kích động.

Bé trai thật vất vả ngừng nước mắt xông ra lần nữa, khóc lớn nói: "Con không tìm được mẹ, mẹ ơi, có rất nhiều đạn, con sợ lắm . . . . Hu hu. . . ."

"A, không sao, bảo bối, không sao nữa rồi."

Người phụ nữ cực kỳ đau lòng, vừa lau nước mắt trên mặt Bill vừa dịu dàng an ủi cậu bé.

Bill nói: "Mẹ, mới vừa rồi là cô này đã cứu con, cô ấy còn dẫn con tới tìm mẹ đó."

Người phụ nữ lúc này mới chú ý tới Quý Nghiên đang đứng bên cạnh Bill. Cô ta đứng lên, nắm tay Quý Nghiên, hết sức cảm kích nói: "Cô gái tốt bụng, vô cùng cảm ơn cô đã cứu con tôi, thật là cảm ơn cô."

Quý Nghiên lắc đầu: "Không sao là tốt rồi, Bill bị dọa sợ, trẻ con sợ nhất là gặp phải loại trường hợp này, cô vẫn nên tranh thủ thời gian dẫn cậu bé đến bệnh viện xem một chút."

Người phụ nữ đó gật đầu, lại liên tục nói mấy tiếng cảm ơn mới dẫn cậu bé rời đi.

Bill vừa đi vừa quay đầu lại vẫy tay với Quý Nghiên, Quý Nghiên mỉm cười, cũng dùng vẫy tay đáp lại. Cho đến khi hai người đi xa, trên mặt Quý Nghiên mới hiện ra vẻ khổ sở, cô cắn chặt cánh môi, sắc mặt tái nhợt khác thường, trên lưng đau đớn, gần như khiến cô không chịu nổi. Lúc tòa nhà rơi xuống, cô xông lên che chở Bill thì phần lưng bị một vật cứng văng ra đập trúng, phần đỉnh bên nhọn trực tiếp xé rách da thịt cô, đau đớn dữ dội. Quý Nghiên thử đi mấy bước về phía trước, đột nhiên trọng tâm không vững, thân thể nghiêng một cái, ngã xuống.

Thật may là trước khi té xuống đất, có một đôi tay kịp thời vươn ra đỡ lấy cô. Quý Nghiên ngược mắt lên, dưới ánh trăng mờ chỉ thấy một khuôn mặt trắng muốt như ngọc, đôi mắt sâu thẳm thoáng qua một tia lo lắng. Đau đớn khiến cho ý thức trở nên mơ hồ, cô nhìn không rõ, chỉ biết là, một giây kế tiếp, thân thể chợt nhẹ hẫng, liền bị người bế lên.

Chạm vào một vòm ngực dày rộng, mang theo ấm áp, Quý Nghiên có chút không khống chế nổi, nhích đến gần, dán vào nơi có tiếng tim đập hữu lực này, nhắm mắt lại.

Lần nữa tỉnh lại là ở trên một chiếc xe, cô lặng lẽ mở mắt, thấy cửa sổ thủy tinh trước mặt thì sợ hết hồn. Trí nhớ trước khi bất tỉnh còn không có ổn định, theo bản năng ngồi thẳng người, ai ngờ trong lúc vô tình lại khê động đến vết thương trên lưng, đau đớn càng thêm rõ ràng, Quý Nghiên không nhịn được hít vào một ngụm khí lạnh.

"Đừng động đây."

Bên cạnh truyền đến giọng nói mát lạnh dễ nghe của đàn ông, mặc dù ngắn gọn nhưng lại cực kỳ có sức nặng.

Quý Nghiên chỉ cảm thấy giọng nói này có chút quen thuộc, quay đầu nhìn lại, trên khuôn mặt tái nhợt không khỏi thoáng qua một tia kinh ngạc. "Anh. . . ."

"Trên lưng em có thương tích, trước tiên cứ ngoan ngoãn ngồi yên đó, đừng nói chuyện."

Bạch Thắng thanh nhã nói, giọng nói của anh hết sức dễ nghe, như mùi trà xanh thơm ngát tràn vào tim, hết sức thoải mái.

Quý Nghiên mặc dù có nghi vấn nhưng bây giờ quả thật cô không có bao nhiêu hơi sức mà mở miệng, trên lưng vừa động là đau, giống như da thịt bị đánh vỡ ra, xem ra là nghiêm trọng hơn cô nghĩ nhiều.

Xe dừng lại trước một khu nhà trọ, Bạch Thắng xuống xe, đi vòng qua bên kia, vừa đứng lúc Quý Nghiên đẩy cửa xe ra, định đặt một chân xuống xe thì đuôi lông mày của Bạch Thắng nhíu lên, ôm ngực nói: "Em nhất định phải tự mình đi?"

"Hà?"

Quý Nghiên không hiểu nhìn anh. Không tự mình đi, chẳng lẽ còn chờ anh tới ẵm sao?

Bạch Thắng tựa như nhìn thấu tâm tư cô, chậm rãi nhíu môi, gần từng chữ một: "Đã ôm một lần rồi."

Ý là có ôm thêm một hai lần nữa cũng không có sao.

Quý Nghiên còn chưa kịp phản ứng, Bạch Thắng đã cúi người, trực tiếp ôm lấy eo cô, chân dài bước ra, đi tới chỗ cần hộ.

Bạn đang đọc truyện *Bạch Thiếu Gia, Cung Chiều Vợ Như Mạng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Nghỉ ngơi ở đây đi

Quý Nghiên chợt ý thức được mình bị đùa giỡn, đôi mắt u oán liếc anh một cái, sâu xa nói: "Lừa gạt một cô gái ngây thơ thật là đáng xấu hổ. "

Ai ngờ Bạch Thắng không chút nào cho là nhục, cười nói: " Là cô gái hay phụ nữ?"

Quý nghiên không chút suy nghĩ, theo phản xạ trả lời: "Đương nhiên là cô gái, 21 tuổi là thiếu nữ vẫn còn trinh."

Bạch Thắng cười khê, giọng điệu vui vẻ hóa thành một nụ cười hình cung nở rộ ở trên mặt, dung nhan tuấn nhã càng thêm rạng rỡ phát sáng, Quý Nghiên ngẩn người, lại có chút không dời mắt được, ánh sáng chói mắt này, thật sâu hấp dẫn cô. Một lát sau, mới phản ứng được mình lại dễ dàng bị dẫn vào trong lời nói của anh, quả thật là âm ức muốn chết.

Quả nhiên cô không phải đối thủ của Bạch Thắng mà! Thua thất bại thảm hại còn không tính, lại bị mỹ nam kế dụ dỗ, thật là quá vô dụng!

A, không đúng, mà là người đàn ông này quá âm hiểm!

Bạch Thắng nhìn chằm chằm cô, phụ nữ đều là nghiệp dư, Quý Nghiên cũng không phải ngoại lệ. Tựa như phụ nữ nhà bọn họ, cho dù mỗi ngày đều cầm dao phát cầu đòi đi xử tên này tên nọ, nhưng nhất quyết sẽ không để cho trên người mình lưu lại một chút vết sẹo nào, vì thế, chú Joy đã cố ý nghiên cứu chế ra không ít thuốc xoa sẹo.

Biết là một chuyện nhưng Bạch Thắng lại cố ý nói: "Thì ra là Nghiên Nghiên cũng quan tâm đến chuyện này."

Quý Nghiên nói: "Đây là nỗi lo chung của phụ nữ khắp thế giới."

Bạch Thắng nhú mày, từ chối cho ý kiến.

Ngược lại hỏi: "Nếu sợ sẽ lưu sẹo, vậy tại sao còn không suy nghĩ đã xông lên?"

Cuộc sống chính là kỳ quái như vậy, có vài người dù quen biết lâu đến mấy bạn cũng sẽ không có cách nào thân thiết hơn với người đó, mà có vài người chỉ mới gặp mặt có mấy lần ngắn ngủi nhưng lại có thể làm cho bạn không chút nào che giấu ở trước mặt người đó.

Quý Nghiên không suy nghĩ nhiều, đang hoảng nói: "Đó là phản ứng theo bản năng thôi, tình hình lúc ấy rối loạn như vậy, căn bản không kịp nghĩ quá nhiều."

Cô rất là vào tin nhắn duyên, người không thích liền không thèm để ý đến, có thể ít giao tiếp thì sẽ ít giao tiếp. Còn người có cảm giác bình thường, thì thỉnh thoảng gặp mặt khách sáo mấy câu còn được, chứ chung đụng quá nhiều cô sẽ rất lúng túng. Nhưng đối với người cô có cảm tình thì cô lại rất dễ dàng thân thiết, không những thế còn mở rộng tấm lòng mà đối xử với người đó.

Cho nên, nếu thuộc về loại người cuối cùng thì khi ở chung với Quý Nghiên sẽ cảm thấy rất dễ dàng, rất thoải mái.

Hiển nhiên, Bạch Thắng là thuộc vào loại người đó.

Bạch Thắng hỏi cô: "Em có từng nghĩ tới, nếu vật kia lệch đi một chút, thì vị trí đập trúng sẽ là đầu của em không?"

Cách làm của Quý Nghiên, mặc dù là xuất phát từ thiện lương nhưng ở trong lòng của Bạch Thắng thì anh không thể tán đồng. Có lẽ có liên quan đến địa vị và hoàn cảnh, đám người bọn họ là cực kì quý trọng mạng sống của mình, nếu không nắm chắc tình hình, họ tuyệt đối sẽ không vì người không liên quan mà đánh cược tính mạng.

Dù sao bọn họ không phải đáng cứu thế, hơn nữa đã quen thấy nhiều tử vong và chém giết như vậy, nếu người nào cũng phải đi cứu thì bọn họ phải chết bao nhiêu lần mới đủ đây?

Về chuyện này, Quý Nghiên cũng đã tính ngó, đây là lần đầu tiên cô đối mặt với loại tình trạng này, cũng là sợ muốn chết rồi, vào giây phút đỡ vật cứng kia, cô liền suy nghĩ, người thật sự lợi hại là người có thể vừa cứu bé trai đồng thời có thể né tránh tất cả tổn thương, nhưng cô lại không làm được.

Lúc ấy cô thật sự có loại cảm giác vô lực, rất chán ghét sự vô dụng của mình, tựa như khi còn bé mỗi lần bị Quý Anh Bình đánh đập, nếu như cô có đầy đủ sức mạnh, cô nhất định sẽ phản kháng. Mặc kệ người kia có là của bố của cô đi nữa. Cho nên, cô đã từng vì thế mà cô ý đi học Taekwondo, chính là vì muốn trở nên mạnh mẽ, nhưng cuối cùng vẫn không đủ, còn thiếu rất nhiều, Quý Anh Bình chỉ cần phẩy ra thêm vài người vệ sĩ thì một chút phản kháng cô cũng không có, ngược lại còn bị xử lý thảm hại hơn.

Quý Nghiên mím môi, nói: "Mặc dù em không thể hoàn toàn né hết, nhưng dù sao vẫn đã tránh được chỗ hiểm."

Bị thương để đổi một cái mạng, đã là rất giỏi rồi.

Bạch Thắng cũng không nghĩ tới vào tình huống nguy hiểm cô còn có thể nắm bắt được thời điểm né tránh tốt như vậy, nhú mày hỏi: "Em đã từng học võ?"

"Ách. . . . . Là võ mèo quào thôi." Mời các bạn sang web Doc Truyen . o r g đọc nhé

Quý Nghiên khiêm tốn nói, nhưng thật ra thì cũng không thể coi là khiêm tốn, Taekwondo của cô mặc dù đã qua đai đen đoạn hai (*), bình thường có thể đối phó một ít tên lưu manh côn đồ cắc kè. Nhưng so với cái tên ma quỷ chui ra từ trong trại huấn luyện như Bạch Thắng thì cô hoàn toàn không đáng nhắc tới.

(*): Màu đai lưng của võ sĩ đại diện cho trình độ kỹ thuật của họ, thứ tự từ thấp đến cao là đai trắng (cấp mười), đai trắng vàng (cấp chín), đai vàng (cấp tám), đai vàng lục (cấp bảy), đai lục (cấp sáu), đai lục lam (cấp năm), đai lam (cấp bốn), đai lam hồng (cấp ba), đai hồng (cấp hai), đai hồng đen (nhất phẩm, nhị phẩm đến tam phẩm), đai đen (đoạn một đến chín).

Trong đó, đai đen đoạn hai, ba: Trợ lý Huấn luyện viên (nếu muốn).

Bốn, năm: Huấn luyện viên (nếu muốn).

Sáu đến tám: Võ sư (nếu muốn).

Chín: Võ sư cửu đẳng.

Bạch Thắng cười nhìn cô, giọng nói dịu dàng từ tốn: "Có thời gian anh dạy cho em."

Ánh mắt Quý Nghiên sáng lên, đột nhiên, điện thoại Bạch Thắng reo.

Anh cũng không kiêng dè Quý Nghiên, trực tiếp bắt máy. "Chuyện gì?"

"Chỉ huy, chúng tôi tìm khắp cả phố tích vẫn không thấy bóng dáng Thôi Đại Sơn."

Bạch Thắng nói: "Hắn chạy không xa, cho người phong toả các cửa cảng, trạm xe, vệ tinh theo dõi bầu trời, chúng ta đóng cửa, bắt chuột."

Giọng nói của anh vẫn là trước sau như nước chảy mây trôi, mà đầu dây bên kia, khước miệng Phong và Sương đều cong lên, chỉ huy thật là càng ngày càng tà ác rồi.

Quý Nghiên nghe anh có công việc, nói: "Em cũng cần phải trở về rồi, hôm nay cảm ơn anh, lần sau em sẽ mời anh ăn cơm."

Có cơm trưa miễn phí Bạch Thắng đương nhiên là không có ý kiến, nhưng mà. . . . ."Em nhất định cứ như vậy mà về sao?"

Quý Nghiên theo ánh mắt của anh nhìn lại, trong nháy mắt sắc mặt đỏ ửng, thiếu chút nữa cô đã quên mất, một khối vảy lớn sau lưng đã sớm bị Bạch Thắng cắt mất lúc bôi thuốc, khốc.

Cô yếu ớt hỏi: "Anh có quần áo cho nữ không?"

Chân mày Bạch Thắng nhíu lên, một bộ nét mặt "Này còn phải hỏi sao" nói: "Em nói thử xem?"

Giọng điệu của anh lên cao, Quý Nghiên run một cái, cả người không hiểu sao nổi da gà, rốt cuộc đã không còn ôm hi vọng.

"Dù sao em cũng mệt mỏi, nghỉ ngơi ở đây đi."

Bạn đang đọc truyện *Bạch Thiếu Gia, Cung Chiều Vợ Như Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16: Tôi muốn kết hôn

Bạch Thắng giải quyết dứt khoát, Quý Nghiên nhanh chóng ở trong đầu lựa chọn một lần, ở cùng Bạch Thắng hoặc ở cùng Giản Ninh, cô quả quyết chọn Bạch Thắng.

Vừa đúng lúc Giản Ninh gọi điện thoại tới, Quý Nghiên giải thích sơ tình huống của mình một chút, dĩ nhiên là không nói ra tên của Bạch Thắng, chỉ nói mình bị thương được một người tốt bụng cứu giúp, bây giờ đang ở nhà người ta dưỡng thương, tạm thời không thể trở về quán rượu.

Giản Ninh nửa tin nửa ngờ, nhưng cũng không có hỏi quá nhiều, liền cúp điện thoại.

Xong! đọc chương mới nhanh nhất tại Doc Truyen . o, r, g

Bạch Thắng lại phủ thêm chăn cho cô, sau đó thuận tiện kêu hai phần thức ăn mua bên ngoài. Hai người ăn xong, Quý Nghiên liền ngồi một mình ở trên

ghế sa lon xem ti vi, Bạch Thắng thì trở về phòng sách.

Trong phòng bày những thiết bị máy móc bình thường, Bạch Thắng ngồi ở trước bàn làm việc, mở máy vi tính ra, liền đăng nhập vào hệ thống chat webcam

Cái hệ thống này là Hàn Niệm thiết kế, bên trong chỉ có mấy người anh chị em bọn họ, bởi vì thân phận đặc biệt nên máy vi tính của bọn họ đều là áp dụng hệ thống phòng ngự cao cấp nhất, tính an toàn cực cao, người khác rất khó có thể điều tra lấy được.

Lúc Bạch Thắng tiến vào đã có mấy người đang tán gẫu, màn hình máy vi tính phân thành mấy khung video đơn giản, từng khuôn mặt quen thuộc lần lượt xuất hiện trong đó.

Y Nhân: Gần đây Liên Hợp Hội rất rảnh rồi sao? Tại sao có người cả ngày treo ở trên web thế?

Mẫn Y Hàm: Tại sao nghe cái giọng điệu này của cậu giống như là rất ghét bỏ mình vậy?

Bạch Tinh: Đó là bởi vì một khi cậu rảnh rồi là máy vi tính của Y Nhân sẽ phải gặp nạn, chừng nào cậu đừng hack máy vi tính của cô ấy nữa thì cô ấy sẽ không ghét bỏ cậu.

Mẫn Y Hàm: Vậy cậu cứ tiếp tục ghét bỏ đi, mình không ngại.

Y Nhân: . . . . .

Mẫn Y Hàm: Gần đây Washington không yên ổn chút nào, NSA và FBI hợp tác với nhau để bắt phần tử khủng bố mà chính phủ Mỹ lại ở phía sau đưa mắt nhìn chăm chăm, aiz, đến lúc nào thì mới có ngày được yên ổn đây!

Y Tịch Nhược: Tại sao mình cảm giác hình như cậu đang rất vui mừng?

Y Nhân: Hừ.

Hàn Niệm: Nhưng thật đáng tiếc, phần tử khủng bố số một thế giới đang ở ngay trước mắt thế mà không có ai đi bắt!

Mẫn Y Hàm sáng lạn cười một tiếng: Ngoan, nếu như anh trai Bạch Thắng bị bắt, thì người đầu tiên bị khai ra nhất định là chú em đó.

Bạch Tinh: NSA? Anh mình đến Washington rồi hả ?

Bạch Thắng: Thôi Đại Sơn và gia tộc Khố Bối Nhĩ có một đám súng ống đạn dược muốn giao dịch, địa điểm là Washington, vừa đúng lúc gần đây Liên Bang cũng đang theo dõi gia tộc Khố Bối Nhĩ, cứ hợp tác mà làm.

Mẫn Y Hàm: Thắng à, theo như tình báo có thể tin thì mục tiêu lần này của chính phủ Mỹ là cậu đó.

Hàn Niệm: Tiểu Thắng Thắng sao, why?

Y Nhân: Giống như trên.

Y Tịch Nhược: Không cần nghĩ cũng biết, quan hệ Trung- Mỹ vẫn đang là vấn đề lớn cấp quốc tế, chính phủ Mỹ sẽ không thể nào lơ đãng nhìn Trung Quốc trở nên mạnh mẽ được, mà thực lực của NSA cũng đã sinh ra uy hiếp với bọn họ rồi.

Bạch Tinh: Bị chính phủ Mỹ thương nhớ hoàn toàn không phải là chuyện tốt gì, anh hai, anh ở bên kia cẩn thận một chút.

Hàn Niệm sâu xa nói: Aiz, Tiểu Thắng Thắng, cậu nói xem tại sao cậu lại lâm vào bước đường này chứ? Là một phần tử khủng bố người người muốn giết, hôm nay ngay cả chính phủ ngoại quốc cũng ước gì có thể trừ khử được cậu, chặc.

Bạch Thắng thanh nhả cười một tiếng: Hết cách rồi, mình có chí hướng cao, không muốn làm con rể tới nhà (ở rể).

Ngoài xa ngàn dặm bạn nhỏ Hàn Niệm đang ở nhà vợ diễn “nhị thập tứ hiếu” bị những lời này của anh đã kích thích sâu, nằm ngay đơ hai giây, ý tưởng lại lóe lên trong đầu, nháy mắt đầy máu sống lại.

Hàn Niệm: Dù sao mình cũng đã cưới được vợ, những người vạn năm độc thân các cậu sao có thể so sánh với mình chứ? Các cậu là đang ghen tỵ trắng trợn.

Mẫn Y Hàm: . . . . . Chuyện này không liên quan tới mình.

Bạch Thắng: Nói đến chuyện này mới nhớ, để Quý Nghiên tới Washington là chủ ý của ai?

Mọi người: . . . . . đọc chương mới nhanh nhất tại [Doc Truyen](#) . o r g

Yên lặng, tất cả mọi người đều ăn ý ngậm miệng lại, không khí trong lúc nhất thời vô cùng an tĩnh.

Bạch Thắng cũng không gấp, nhếch môi cười mà như không cười, chăm rãi nhìn từng người bọn họ. Mẫn Y Thần cũng không phải là người thích chõ mõm vào chuyện người khác nên cậu ta không thể nào nhúng tay vào chuyện của anh và Quý Nghiên, nhưng Quý Nghiên mới vào Thánh Y có ba ngày liền bị phái ra nước ngoài chụp ảnh, hơn nữa vừa vặn lại là Washington, nói không phải có người cố tình sắp xếp thì ngay cả quý cũng không tin.

Trước mắt chỉ có này mấy tên nhảm chán này mới có thể làm như vậy.

Hàn Niệm nói: Thánh Y là công ty lão đại (*), chuyện này nên hỏi lão đại mới phải.

(*) : lão đại là Mẫn Y Thần, anh trai của Mẫn Y Hàm.

Bạch Thắng vẫn như cũ không nói lời nào, cứ như vậy bình tĩnh nhìn bọn họ. Ánh mắt anh vốn là tĩnh mịch, mỗi lần nhìn người như vậy đều làm cho người khác không khỏi có cảm giác bị áp bức, bọn họ chịu không nổi nhất là loại ánh mắt này của Bạch Thắng, làm cho người ta lo sợ cực kỳ.

Mẫn Y Hàm: Minh đột nhiên vừa nhớ ra, bên Trung Đông còn mấy chuyện chưa xử lý xong, đi trước.

Nói xong, khung chat của anh ta chợt lóe, nick chat tối đen, người đã không thấy.

Hàn Niệm: Minh cũng có chuyện, ấy yêu sắp trở về rồi, mình phải đi làm bữa tối "zuo tình yêu" cho cô ấy, tạm biệt.

Y Nhân: "Trốn" hết rồi.

Y Nhân: Thôi, cũng sắp tám giờ rồi, chị à, chúng ta cũng rút thôi.

Y Tịch Nhược: . . . . .

Bạch Thắng nhìn khuôn mặt bọn họ từng người từng người biến mất, lắc đầu một cái, bình tĩnh tắt hệ thống chat webcam. Hiển nhiên, với tình huống thế này thì anh không thể trách họ được.

Bạch Thắng lại đăng nhập vào hệ thống nội bộ Cục Quốc An, ngón tay dài gõ trên bàn phím, liên tiếp đưa vào các chỉ thị, chốc lát, chờ tất cả đều load xong mới tắt máy.

Ra khỏi phòng sách bên cạnh là phòng ngủ chính, nhìn thấy trong khe cửa hắt ra ánh đèn, anh dừng lại một chút.

Quý Nghiên vốn là đang sắp xếp lại hình hôm nay mới vừa chụp, không ngờ lại đột nhiên nhận được điện thoại của Quý Nhu.

Vừa nhận điện thoại bên kia liền truyền đến giọng nói ngọt ngào mềm mại của Quý Nhu. “Chị à, đoán thử xem em đang ở đâu nè?”

Quý Nghiên đứng ở bên cửa sổ, tóc xõa sau vai, vẻ mặt lạnh nhạt, bình tĩnh nói: “Nhà họ Quý.”

“Chị thật thông minh.” Quý Nhu cười khanh khách lên tiếng: “Anh Thiếu Tuyền cũng đang ở trong phòng khách thương lượng chuyện hôn sự của bọn em với ba đó, hình như ba rất thích anh Thiếu Tuyền, hai người trò chuyện rất vui vẻ.”

“Quý Nhu, chơi vui chứ?” Quý Nghiên hỏi.

Quý Nhu cố làm như không hiểu nói: “Chị đang nói gì vậy, em sắp kết hôn chẳng lẽ chị không vui sao?”

“Tôi nghĩ Hàm Mặc chắc là sẽ vui hơn tôi nhiều.” Quý Nghiên nhìn cửa sổ thủy tinh trước mắt, mây sấm sét bên ngoài lóe lên. Cô hơi híp mắt, giọng nói bình tĩnh không một tia gợn sóng. “Trước đây cô theo đuổi anh ấy lâu như vậy, không tiếc ngàn dặm xa xôi chạy đến nước Mỹ, còn nói ngoài anh ấy ra thì ai cũng không gả. Anh ấy vẫn luôn cảm thấy rất nhứt đầu, bây giờ cô đã nghĩ thông suốt, anh ấy cũng có thể nhẹ nhàng thờ một hơi rồi.”

“Câm miệng.” Quý Nhu chợt quát lên. Đeo mắt, lại làm như cái gì cũng chưa từng xảy ra, giọng nói êm ái: “Chị, em biết rất rõ chị đang trách em đoạt anh Thiếu Tuyền đi, nhưng chuyện tình cảm thật sự không thể miễn cưỡng, người anh ấy thích là em, em có thể làm gì được chứ? Cũng không thể cầm dao kẻ cổ anh ấy, buộc anh ấy phải trở lại bên cạnh chị.”

Quý Nghiên cười lạnh, cô ta thật là mọi lúc mọi nơi đều muốn kích thích cô.

“Quý Nhu, tôi sẽ không lưu luyến một đoạn tình cảm không chung thủy như vậy, có lẽ sau khi chúng tôi cưới nhau, cô cũng sẽ cướp Mạnh Thiếu Tuyền đi, đến lúc đó chắc tôi sẽ càng thêm bị thương, không muốn sống hơn. Nhưng bây giờ tôi nghĩ mình thật may mắn, nhờ cô nhúng chân vào mà tôi có thể thấy rõ bộ mặt thật của hân. Nếu hân đã có thể phản bội tôi một lần thì cũng khó bảo đảm sẽ không có lần thứ hai, lần thứ ba, hạnh phúc của cô có thể duy trì được bao lâu?”

Từng chữ từng câu của Quý Nghiên vừa là hỏi kích mà cũng vừa là lời thật lòng.

Đối với tình cảm cô rất chung thủy, cô từng cho rằng một đời một kiếp sẽ chỉ sống với một người đàn ông. Nếu như cả trái tim đều cho đi hết mà lại bị phản bội, đã kích lớn như vậy chắc chắn sẽ hủy diệt cô. Còn bây giờ, mặc dù cũng khổ sở nhưng ít ra còn có thể dùng lý trí khống chế cơn tim, từ lúc ở thành Giải Trí, Mạnh Thiếu Tuyền nói ra những lời kia thì cô đã hoàn toàn tuyệt vọng với hân rồi.

Nhưng ít nhất, ngay lúc còn chưa mất đi tất cả, cô đã tỉnh ngộ.

Trong mắt Quý Nhu tràn đầy phần hận, cắn răng nói: “Quý Nghiên, tôi không phải cô, tôi vĩnh viễn sẽ không đi tới một bước kia.”

Rốt cuộc, cô ta đã không còn giả bộ nữa, Quý Nghiên nhủ mảy, mỗi lần nhìn cô ta giả bộ ở trước mặt cô, tóc gáy Quý Nghiên sẽ dựng hết lên. thật sự bội phục tốc độ biến đổi sắc mặt của Quý Nhu quá cao siêu.

Nhưng cô cũng không ngại phiền đâu.

Quý Nghiên nói: “Môi mắt mong chờ.”

“Đúng rồi, chị à, hôn lễ của bọn em quyết định sẽ tổ chức vào tháng sau, chị sẽ đến tham gia chứ?” Trong nháy mắt Quý Nhu lại biến trở về giọng nói dịu dàng, khéo léo.

Quý Nghiên lạnh lùng nói: “Tôi sợ ngày đó thiên lôi sẽ đánh xuống.”

Ngộ nhờ Thiên Lôi nhìn không vừa mắt muốn đánh chết đôi câu nam nữ này, cô tới đó, chẳng phải là bị liên lụy sao.

Giọng Quý Nhu đột nhiên xen lẫn một tia uất ức: “Chị, chị vẫn không chịu tha thứ cho em sao? Xem như nể tình đứa cháu chưa ra đời của chị cũng không được sao? Em thật sự vô cùng hy vọng chị có thể đến, ba mẹ cũng sẽ rất vui khi thấy chị đó.”

Quý Nghiên cau mày, loại thái độ này của cô ta thường thường chính là muốn giờ trò điềm báo gì đó.

Quả nhiên, trong chớp lát, Quý Nhu đã nói: “Chị à, mẹ nói muốn nói chuyện với chị, em đến chỗ anh Thiếu Tuyên đây.”

Đầu dây bên kia rất nhanh liền biến thành người khác, giọng nói mềm mại dịu dàng xuyên qua ống nghe truyền đến: “Nghiên Nghiên.”

Bạn đang đọc truyện *Bạch Thiếu Gia, Cung Chiều Vợ Như Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17: Sẽ không nhịn nữa

Nghe giọng nói đó, tức giận trong lòng Quý Nghiên liền giảm xuống mấy phần, ôn hòa nói: "Mẹ."

"Nghiên Nghiên, đừng trách em con, mẹ nghe con bé nói rồi, chuyện của Mạnh Thiếu Tuyên, con bé cũng rất khổ sở."

Lữ Mỹ vừa mở miệng ra là lại nói tốt cho Quý Nhu, trong lòng Quý Nghiên càng thêm khổ sở, cùng là con gái nhưng Quý Nhu vĩnh viễn là quan trọng hơn cô.

"Mẹ, nó đoạt bạn trai con, còn sau lưng con mang bầu, cái này mà kêu là khổ sao?" Quý Nghiên lạnh lùng hỏi. Đối với sự thiên vị của Lữ Mỹ, cô vẫn luôn cảm thấy bất công, nhưng Lữ Mỹ là người duy nhất trong nhà quan tâm tới cô. Qua nhiều năm như vậy, cô đã sớm không trong lòng xa vời Lữ Mỹ có thể đối đãi cô và Quý Nhu ngang hàng, nhưng khi gọi điện thoại bà ấy có thể dùng có vừa mở miệng là nói về người khác có được hay không, mà lại là còn biện hộ thay Quý Nhu nữa chứ, thật sự là khiến Quý Nghiên vô cùng thất vọng và đau khổ.

Lữ Mỹ nghe vậy liền nói: "Ý của mẹ không phải vậy, chỉ là bây giờ em con đã mang thai, nếu như không kết hôn, chuyện này truyền đi cũng không tiện nghe. Ba con chắc chắn sẽ không cho phép."

"Cho nên, bạn trai con cũng đã chia tay. Có cưới hay không là chuyện của bọn họ, con sẽ không ngăn cản, chưa kết hôn mà đã mang thai cũng không phải là con, con không có liên quan gì trong chuyện này. Hôn lễ, con sẽ đi, nhưng, con vĩnh viễn sẽ không tha thứ cho Quý Nhu."

Một tay Quý Nghiên cầm điện thoại di động, một tay để ngang trước ngực, siết chặt lấy cổ áo.

Dung nhan thanh tú cũng bị phủ lên một tầng băng mỏng.

Lữ Mỹ thở dài: "Nghiên Nghiên, con cần gì phải như vậy chứ? Dù sao đó cũng là em con, con xem như là nể tình mẹ, nhường em nó một chút không được sao? Lúc đầu con bé thích Hàm Mặc, nhưng Hàm Mặc lại thích con, Nhu Nhu liền đau lòng, sau khi Hàm Mặc đi sang Mĩ, con bé cũng không nói hai lời liền đuổi theo, đối với thằng bé là khẳng khẳng một lòng. Lúc đó mẹ rất lo lắng, bây giờ thật vất vả con bé mới có tình cảm mới, mẹ cầu xin con, thành toàn cho em nó, hai đứa đừng nào loạn như vậy nữa, có được không? !"

Mẹ, mẹ mở miệng ngậm miệng cũng đều là vì Quý Nhu, vì hạnh phúc của nó, mẹ không tiếc mình mà cầu xin con như vậy. Trước kia lúc nào mẹ cũng bảo con phải nhường cho nó, hôm nay ngay cả đàn ông cũng muốn con nhường, cho dù con không tức giận, nhưng lúc nào mẹ cũng chỉ quan tâm tới cả nhận của nó, mẹ có từng nghĩ tới, con cũng sẽ khó chịu không?

Quý Nghiên ngẩng đầu lên, ánh mắt vô hồn, vẻ mặt lại tràn đầy bi thương. "Con đã cho qua rồi, ở trước mặt mọi người, con cũng lưu lại mặt mũi cho nó,

đã tận lực khắc chế tâm tình của mình. Nhưng mẹ à, con là người, con cũng có tình cảm của mình, sẽ phẫn nộ, sẽ đau lòng, sẽ có lúc không không chế được, cuộc đời của con không phải chỉ vì người nhìn Quý Nhu mà sống. Con nhẫn nhịn, cũng sẽ chỉ làm con mất đi nhiều hơn, có phải những thứ này mẹ đều không để ý hay không? Đã lâu rồi chúng ta không liên lạc, vậy mà người mẹ quan tâm nhất không phải là con, cũng không phải là vì lo lắng con mất tình yêu sẽ khổ sở, mà thứ mẹ quan tâm là tâm tình của Quý Nhu. Chẳng lẽ bởi vì con là chị mà bắt buộc phải chịu thiệt thòi sao?"

Lữ Mỹ lúc nào cũng che chở Quý Nhu, che chở đến mức Quý Nghiên không thể chịu đựng nổi, cái gì mà Dương Hàm Mặc không thích Quý Nhu lại thích cô, vì thế mà cô liền xứng đáng bị Quý Nhu cướp lại bạn trai sao? Còn bảo cô không được oán hận mà nên chúc phúc cho bọn họ, thật coi cô là Thánh mẫu Maria sao?

Gần đây cô đã mệt mỏi lắm rồi, không thích tranh cãi với bà nữa, giờ phút này dù có kích động mà tranh cãi ầm ĩ một trận đi nữa, có khóc có nháo cũng không thay đổi được gì.

Lữ Mỹ nghe xong lời Quý Nghiên nói, nhất thời cảm thấy áy náy không dứt, vội vàng hỏi: "Đạo này con sống thế nào? Ở Hongkong có khỏe không? Chuyện lần trước bố con gọi điện thoại con đừng để trong lòng, tính ông ấy là vậy, mẹ cũng đã khuyên ông ấy, con chỉ vừa mới tốt nghiệp nên ông ấy đã đồng ý cho con một chút thời gian."

Lời này nếu như nói ngay từ lúc mới bắt đầu thì Quý Nghiên còn có thể sẽ cảm thấy một chút ấm áp, nhưng bây giờ trong lòng cô đều là tràn đầy châm chọc.

Tâm trạng tiêu cực cố đề nén mấy ngày nay bây giờ lại rồi rít trào lên.

Nhất là câu nói sau cùng của Lữ Mỹ, bà khuyên Quý Anh Bình cho cô một chút thời gian, ý tứ kia chính là cuối cùng cô vẫn sẽ phải đi hết con đường kết hôn. Mà lần này Lữ Mỹ cũng không có phản đối, chỉ là đề cho cô có thêm chút thời gian hít thở mà thôi. Cũng giống như một con heo, chồng muốn lập tức làm thịt ăn nhưng vợ lại khuyên chồng nuôi thêm mấy ngày nữa đi, để cho con heo nhìn lại cái nơi phồn hoa này lần cuối, bởi vì trước sau gì cũng phải chết, chỉ là vấn đề thời gian thôi.

Sắc mặt Quý Nghiên chợt bình tĩnh lại, vô cùng lạnh nhạt nói: "Con sẽ không làm như điều ông ấy muốn, mẹ, nếu như quả thật phải đi đến một bước cuối cùng thì con cũng sẽ tuyệt đối không làm theo ý muốn của ông ấy. Về phần Quý Nhu, từ nay về sau con sẽ không nhẫn nhịn nó bất kỳ chuyện gì nữa."

Quý Nghiên nói xong liền cúp điện thoại.

Trong đêm tối yên tĩnh, ngay cả tiếng ve kêu cũng không có, Quý Nghiên thật sâu thở ra một hơi, cảm giác tảng đá đè ở trong lòng cô mấy ngày nay rốt cuộc cũng đã lấy ra rồi. Không còn cảm giác đè nặng không thở nổi nữa, nhưng tại sao trong lòng ngược lại trống trải, trống rỗng như có gió tràn vào, lạnh lẽo.

Xuyên qua khe cửa, Bạch Thắng nhìn nửa bên mặt cô đang lẳng lặng đứng ở đó, mỏng manh như vậy, giống như bị toàn thế giới vứt bỏ, cô đơn một mình. Chỉ có thể tự ôm lấy mình thật chặt, muốn tìm lấy một tia ấm áp, cô rút cuộc là có tâm sự gì? Cho dù là lần ở bên bờ biển đó, anh cũng chưa từng thấy quanh thân cô tản ra hơi thở tuyệt vọng như vậy.

Bạch Thắng khép cửa phòng lại giúp cô, cất bước đi về phía một gian phòng khác.

Bạn đang đọc truyện *Bạch Thiếu Gia, Cung Chiều Vợ Như Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18: Anh trốn việc

Ngày hôm sau, Quý Nghiên dậy rất trễ, trong phòng có nhà vệ sinh riêng, cô đánh răng rửa mặt xong, vừa bước ra cửa phòng liền nhìn thấy Bạch Thắng ngồi trên ghế sa lon, đọc báo quốc tế.

Quý Nghiên sững sốt một chút, hỏi anh: "Hôm nay anh không có công việc sao?"

Nghe cuộc điện thoại ngày hôm qua của anh hình như là đang bắt người nào đó, đáng lẽ phải rất bận mới đúng, bây giờ cũng đã gần trưa rồi, sao lại còn ở nhà chứ?

Bạch Thắng nghiêng đầu nhìn cô, ánh mắt luôn sâu thẳm lại hiếm khi nào nhiều thêm một tia giao hoạt, quang minh chính đại nói: "Anh trốn việc rồi."

"Sao?"

"Bận rộn lâu như vậy, đột nhiên muốn cho mình nghỉ ngơi."

Mở lời "Tại sao anh lại có thể không trách nhiệm như vậy chứ?" Quý Nghiên khinh thường anh.

Anh là lãnh đạo đó, đã không làm được một tấm gương tốt, lại còn dẫn đầu trốn việc, quá ghê tởm!

Làm cho trong lòng công nhân viên các cô rất là bất bình nha!

Bạch Thắng nhìn bộ dạng vì tăng lớp lãnh đạo trong xã hội sa đọa mà đau lòng của cô, cười cười, nói: "Hôm nay em muốn đi tìm chỗ chụp ảnh phải không?"

Quý Nghiên: "Làm sao anh biết?"

Bạch Thắng cười một tiếng: "Vừa đúng lúc anh rất quen thuộc Washington, có muốn anh dẫn em đi hay không?"

Mắt Quý Nghiên sáng lên, trong nháy mắt ném chuyện người khác trốn việc lên chín tầng mây, kích động hỏi: "Có thật không?"

Cũng không hề phát hiện người nào đó đã sớm tính toán ở trong lòng, chỉ còn chờ cô mắc câu.

Bạch Thắng nói: "Dĩ nhiên."

"Chờ một chút, em đi lấy máy ảnh."

Quý Nghiên chạy thật nhanh về phòng, kết quả không tới một phút đã bình bịch bình bịch chạy trở lại.

Cô đứng ở trước mặt Bạch Thắng, nhìn Bạch Thắng một chút, lại xem quần áo trên người mình, rồi rầm hỏi: "Cái này làm sao bây giờ?"

Bạch Thắng nhú mày, ánh mắt lướt về phía trên ghế sa lon, Quý Nghiên theo tầm mắt của anh nhìn sang, chỉ thấy mấy túi mang nhãn hiệu quần áo cao cấp đang lẳng lẳng nằm trên đó.

"Sáng nay vừa đưa tôi, em thử một chút đi."

Anh thật đúng là chu đáo, Quý Nghiên lại có chút ngượng ngùng, cầm lấy túi, chân thành nói: "Cám ơn."

Cô cầm một cái đầm hoa mặc vào, kích thước rất vừa vặn. Vì vậy Quý Nghiên lại nghĩ tới một vấn đề không thích hợp, tại sao Bạch Thắng lại biết số đo của cô? Chẳng lẽ bởi vì qua hai lần ôm đó mà có thể sờ được chính xác số đo sao? Không đến nỗi 'kinh khủng' như vậy chứ! *Mồ hôi* Rốt cuộc cô đang suy nghĩ quái gì vậy? Quý Nghiên vội vàng kêu dừng.

Bạch Thắng thấy cô nửa ngày còn chưa ra, đang muốn gõ cửa hỏi thì cửa phòng lại đột nhiên mở ra. Quý Nghiên mặc một chiếc đầm váy xoè in hoa nhỏ màu xanh, mái tóc đen nhánh xoã sau vai, tóc cài băng đô màu trắng trong suốt, trên dung nhan tinh khiết vẫn không thoa son phấn như cũ, cả người nhìn qua có vài phần yên tĩnh xinh đẹp.

Ánh mắt Bạch Thắng lóe lên, thanh nhã bình luận: "Không tệ."

Quý Nghiên vừa mở cửa liền đụng vào anh, trong lòng cảm thấy lúng túng, đã vậy Bạch Thắng còn nói như thế, làm cho mặt Quý Nghiên lập tức liền đỏ.

Cho dù là ai đi nữa thì khi bị một Đại Suất Ca nhìn như vậy cũng đều sẽ thấy cảm áp lực.

Quý Nghiên tránh né tầm mắt của anh, cố tỏ ra bình thường nói: "Có. . . . . Có thể đi được rồi."

Bạch Thắng cũng không vạch trần, thanh nhã cười một tiếng, khẽ mở môi: "Mời."

Quý Nghiên bị nụ cười của anh làm cho 囧, người này nhất định là cố ý!

Thời tiết hôm nay rất tốt, hai người sống vai đi trong trần nhỏ phong tình nồng đậm của nước khách, những cửa hàng hai bên đường lịch sự tao nhã mà náo nhiệt, Quý Nghiên giờ máy ảnh, chụp vài tấm hình.

Bạch Thắng nói: "Nơi này có một nhà hàng Trung Quốc không tệ, có muốn đi thử một chút hay không?"

Quý Nghiên không thích ăn cơm tây, hôm nay dậy trễ, lại không ăn điểm tâm, đã sớm đói bụng. Nghe xong lời này, hai mắt liền sáng lên, hớn hở đồng ý. "Muốn."

"Chỉ là thức uống ở đó không nên uống..., em chờ ở đây một chút, anh đến chỗ khác mua."

Quý Nghiên thấy cô cũng có chút quen thuộc chỗ này nên không có từ chối.

Sau khi Bạch Thắng đi rồi, Quý Nghiên lại theo thói quen quan sát hoàn cảnh chung quanh, kiến trúc ở đây rất đẹp, rất có phong cách phục cổ, Quý Nghiên đang chuẩn bị chụp hình, thì trước ống kính đột nhiên xuất hiện một đàn ông người Mỹ mất to mày rậm đẹp trai.

Gi?

Quý Nghiên lấy máy chụp hình ra, không rõ lắm nhìn người kia, không phải là cô nhìn không rõ mà là ánh mắt của người đàn ông trai đẹp kia đang nhìn chăm chăm cô quá mức thiết tha, khiến cho Quý Nghiên hoàn toàn không hiểu.

Đột nhiên, Tiểu Suất Ca bắt lấy tay của cô, Quý Nghiên cả kinh, muốn hất ra ngoài, thế nhưng hấn lại nắm thật chặt. Về mặt người nọ kích động mà nói: "Tiểu thư, ngay từ lần đầu tiên nhìn thấy em, tôi liền không cách nào tự kiềm chế, vừa thấy đã yêu, nay gặp lại dung nhan xinh đẹp này, tư thái lộng lẫy, tôi biết ngay em là người tôi luôn tìm kiếm, lòng của tôi, tình yêu của tôi, người duy nhất mà tôi theo đuổi, xin em, chấp nhận anh được không?"

Không thể nào? !

Trán Quý Nghiên kéo xuống ba đường vạch đen, cô cho là chỉ có Mộc Tây mới có thể đựng phải sự kiện hoa đào tuyệt thế như vậy, không ngờ bây giờ lại xảy ra trên người cô.

Quần chúng xung quanh cũng quăng tới ánh mắt tò mò, có người trên mặt còn lộ ra ý cười, Quý Nghiên chỉ biết im lặng.

Chuyện tình có xác suất xảy ra thấp như vậy cô còn đựng phải thì có phải cô nên đi mua vé số hay không?

Hơn nữa còn có nhiều người nhìn như vậy mà cô thì một chút tâm lý cũng không có chuẩn bị, Quý Nghiên thật muốn khóc !

Cô uyển chuyển nói: "Tiên sinh, ngay từ lần đầu tiên nhìn thấy anh, tôi đã biết chúng ta không quen biết nhau, cũng không có vừa thấy anh đã yêu. Dung nhan của anh rất tốt, nhưng không phải loại tôi thích, chúng ta không quá thích hợp."

Tiểu Suất Ca lộ ra vẻ mặt vô tội nói: "Tại sao không thích hợp? Tôi có chỗ nào làm em không hài lòng?"

Vậy tôi thì có chỗ nào làm anh hài lòng?

Quý Nghiên nhức đầu, người có tính cách này là loại khó dây dưa nhất, mặc kệ bạn nói gì hấn cũng đều có thể bẻ lại, tự giải thích theo lý luận của mình. Nếu như không thể nghĩ được một lý do thật tốt, hoàn toàn chặn hấn lại thì cô đừng mong có thể thoát thân.

Quý Nghiên nói: "Quốc tịch không thích hợp."

Cô vẫn là thích đàn ông Trung Quốc hơn.

Tâm hồn yếu ớt của Tiểu Suất Ca bị đã kích nghiêm trọng, Quý Nghiên cho là hấn sẽ quay đầu rồi đi, ai ngờ người ta vừa ngược mặt lên liền dùng một đôi mắt như bị vút bỏ uất ức nhìn cô. Nghiêm túc lên án nói: "Em kỳ thị người ngoại quốc!"

Bạn đang đọc truyện *Bạch Thiếu Gia, Cung Chiều Vợ Như Màng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Tập kích

Quý Nghiên như bị sét đánh trúng, khoe miệng hung hăng giật giật, xuất ra tuyệt chiêu cuối cùng: "Ý của tôi là, tôi đã có bạn trai."

Tiểu Suất Ca lập tức nhìn xung quanh, vừa nói: "Là ai? Ở đâu?"

Quý Nghiên rất sợ hấn không tin, liền nói: "Anh ấy đi mua nước uống rồi."

Mặc dù rất không phúc hậu nhưng trừ cách đó ra thì cô nhất thời cũng không nghĩ ra biện pháp khác. không thể làm gì khác hơn là kéo Bạch Thắng ra che chở cho mình, Bạch thiếu gia, xin ngài tha thứ cho tôi.

Bạch Thắng vừa đúng lúc mua thức uống xong trở lại, nghe được lời Quý Nghiên nói, bước chân ngừng lại một chút, chân mày nhíu lại, sau đó như không có chuyện gì xảy ra đi tới bên cạnh cô. "Sao thế?"

"..."

Quý Nghiên không nói ra lời, cô dám cam đoan, Bạch Thắng nhất định là đã nghe được những lời cô vừa nói.

Bị bắt quả tang tại trận như vậy, cô còn có thể nói gì? nói rằng mình không bao giờ tin tưởng vào tình yêu sao?!

"Chính là anh sao?" Tiểu Suất Ca vừa nhìn thấy Bạch Thắng, trong nháy mắt liền như một con khổng tước kiêu ngạo xòe đuôi, cái đầu giương lên, trên mặt thiếu niên tràn đầy khiêu khích, giọng trẻ con mà nói: "Tôi muốn quyết đấu với anh."

Bạch Thắng lấy một loại ánh mắt hoài nghi nhìn lên nhìn xuống đánh giá hấn, Tiểu Suất Ca nhất thời cảm giác mình bị vũ nhục thật sâu, cứng cổ nói: "Như thế nào? Anh dám không?"

Quý Nghiên kéo Bạch Thắng vào đã cảm thấy ngại rồi, giờ phút này lại thấy thái độ này của Tiểu Suất Ca, không khỏi có chút khó chịu, giọng điệu như

vậy quá mức ích kỷ rồi. Tình cảm vốn là từ hai phía, hẳn lại đi tranh giành với Bạch Thắng như vậy, giống như thắng được Bạch Thắng thì cô chính là của hẳn vậy, không chút nào nghĩ đến cảm nhận của cô, đó cũng chính là một loại không tôn trọng tình cảm.

Hơn nữa, quan trọng nhất là cô rất không thích người khác đối xử với Bạch Thắng như thế, cô không thể nói được lý do vì sao, chỉ là nhìn thấy cảnh này, trong lòng không khỏi dâng lên một tia không vui. Quý Nghiên theo bản năng ngăn ở trước mặt Bạch Thắng, vẻ mặt hơi nhăn lại, nói với Tiểu Suất Ca: “thật xin lỗi, chúng tôi còn có việc phải đi ngay. Rất cảm ơn anh đã có lòng, tôi tin tưởng anh nhất định sẽ tìm được người tốt hơn.”

Sau khi Quý Nghiên nói xong liền trực tiếp dắt tay Bạch Thắng muốn đi, ý tứ bảo vệ mìn phần.

Bạch Thắng cong môi, không nói gì, trong mắt lại lóe lên ý cười nhàn nhạt. Đây là lần đầu tiên anh được một phụ nữ che chở như vậy, mà cảm giác, lại còn khá tốt.

Tiểu Suất Ca nhìn hai người sắp đi, ở phía sau mím môi uất ức hô: “Đa anh ta trắng như vậy, còn không có gan quyết đấu với tôi, vừa nhìn là biết là một tên éo là nhát gan vô dụng. Vậy mà em còn thích anh ta sao?”

Quý Nghiên cau mày, hiển nhiên là không thể chấp nhận được lời này, cô xoay người đang muốn mở miệng thì bị Bạch Thắng ngăn lại.

Bạch Thắng vừa nghe thấy hai chữ “éo là” thì mặt hơi đánh lại, thoáng cái, cong môi, nụ cười bên khóe miệng hiện ra như hoa quỳnh ngày thu, lóng lánh chói mắt.

Quý Nghiên bị một màn này lóe lên một cái, phục hồi lại tinh thần, chỉ thấy bước chân anh thong thả, đi từng bước một tới gần Tiểu Suất Ca người Mỹ mặt đang hầm hầm, đứng lại, hai người cách nhau rất gần. Bạch Thắng khẽ ghé sát qua bên tai của hắn, dùng âm lượng chỉ có hai người mới có thể nghe được nói câu gì đó, sau đó bình tĩnh lui ra mấy bước.

Tiếp theo đó, sự kiện thần kỳ liền xảy ra, Tiểu Suất Ca vẫn đang trong trạng thái chiến đấu đột nhiên sức mạnh đỏ lên, trợn mắt nhìn Bạch Thắng một cái, hết sức xấu hổ che mặt chạy đi.

Quý Nghiên mở to mắt, cảm thấy vô cùng không thể tưởng tượng nổi, như vậy liền xong?

Quả nhiên Bạch thiếu gia không ra tay thì thôi, vừa ra tay liền làm cho người người kinh ngạc...!

Trình độ thấp kém của cô ở trước mặt anh quả thật là hoàn toàn không đủ nhìn.

Trong quán ăn Trung Quốc thoải mái dễ chịu, Quý Nghiên và Bạch Thắng chọn một chỗ ngồi kín đáo, đây là thói quen trước giờ của Bạch Thắng, thân phận anh đặc biệt, chọn nơi có vách tường vây xung quanh như vậy sẽ không dễ dàng cho mấy tay súng bắn tia đánh lén, rất có lợi cho an toàn của anh.

Vừa mới ngồi xuống, Quý Nghiên liền hỏi: “Anh và người kia đã nói gì vậy?”

cô thật, thật là tò mò a.

Bạch Thắng nhìn đôi mắt trong suốt lóe sáng của cô, cong môi, giọng nói thanh nhã như nước chảy mây trôi: “không có gì, chỉ là tham khảo khí chất đường thành tiểu thụ mà thôi.”

Lúc đầu Quý Nghiên còn không hiểu được, nhưng suy nghĩ một chút, trong đầu liền đột nhiên lóe lên, lại nhìn đáng vẻ bình tĩnh ung dung của Bạch Thắng, trong nháy mắt xấu hổ.

Cũng bởi vì người kia nói anh một câu éo là sao?!

Bạch thiếu gia thật quá độc!

cô cũng biết anh nhất định là loại người không chịu thua thiệt, nếu bạn lỡ nói gì làm gì không phải với anh ấy, thì mặc dù trên mặt anh ấy vẫn là nụ cười ôn nhã ấm áp như cũ, nhưng mà đảo mắt thì có biện pháp trả thù lại gấp bội. Chỉ là lời nói trên đầu lưỡi còn đã như vậy, thì huống chi là đắc tội anh ấy những phương diện khác. Quý Nghiên âm thầm mặc niệm vì những người xui xẻo kia.

Vừa lúc nhân viên phục vụ đưa thực đơn lên, lực chú ý của Quý Nghiên lập tức bị dời đi, cô đưa thực đơn cho Bạch Thắng. “Anh chọn đi, hôm nay bữa ăn này tôi mời, coi như là cảm ơn anh đoạn thời gian này luôn giúp đỡ tôi.”

Quý Nghiên hơi xin lỗi nói, cô chỉ quen biết Bạch Thắng trong khoảng thời gian ngắn, người ta lại giúp cô nhiều như vậy, cô chỉ mới có một bữa cơm, nhìn thế nào cũng đều cảm giác là mình chiếm tiện nghi.

Nhưng nếu ngay cả cơm đều không mời, trong lòng cô nhất định sẽ canh cánh không yên.

Nếu cơm nước xong thì đến siêu thị một chuyến chứ? Mua chút rau củ quả gì đó, cô thấy trong tủ lạnh ở nhà trọ của Bạch Thắng không có gì cả, phòng bếp chính là dùng để trang trí thôi. Những phương diện khác cô không giúp được anh, nhưng làm một chút cơm, quét dọn vệ sinh gì đó thì không có vấn đề.

Quý Nghiên âm thầm tính toán ở trong lòng, Bạch Thắng cũng không có từ chối, cầm lấy thực đơn xem xét, vừa hỏi: “Em thích ăn gì?”

Quý Nghiên sững sờ, ngược mắt nói: “Em không khó ăn.”

Trong lòng lại bất tri bất giác xẹt qua một tia cảm giác khác thường, Bạch Thắng không chút để ý nói một câu làm cho cô không khỏi xúc động.

Trước kia, chỉ cần có bạn, mặc kệ là ai thì cuối cùng cũng sẽ bị Quý Nhu cướp mất, lúc đầu cô rất không cam tâm, cãi nhau náo qua náo lại, cuối cùng bạn bè không những không trở lại mà còn làm cho Lữ Mỹ hiểu lầm. Quý Nghiên nghĩ có lẽ mình đối xử với các bạn ấy tốt một chút thì bọn họ cũng sẽ không rời đi, sau lại dần dần thay đổi, luôn rất bao dung và nhân nhượng bạn bè, đến bây giờ cũng đã thành thói quen.

Còn lúc ở chung một chỗ với Mạnh Thiếu Tuyên thì cơ hồ cái gì cũng đều là hấn quyết định, Quý Nghiên rất ít phản đối. Ăn cơm càng thêm chưa bao giờ được cầm thực đơn trong tay, toàn là người khác ăn cái gì thì cô ăn cái đó, ngay cả lúc ăn cùng Mộc Tây cô cũng phải nhường nhịn khẩu vị của cô ấy. Đây là lần đầu tiên, có người hỏi cô thích ăn gì? thật ra thì cô là thật không khó ăn, trừ gan heo ra thì cô ăn cái gì cũng được, nhưng phản tâm ý này lại làm cho cô rất xúc động.

Quý Nghiên vân vê vạt áo, đột nhiên, thân thể Bạch Thắng cứng đờ, động tác cầm thực đơn chợt ngừng lại, anh nheo mắt, trong mắt lóe ra một tia lạnh lẽo, nghiêng tai cẩn thận lắng nghe. Quý Nghiên nghi ngờ hỏi anh: “Sao vậy?”

Yên lặng trong giây lát...

Nghi ngờ trên mặt Quý Nghiên đã lui lại, vậy mà...

“Cẩn thận!” Về mặt Bạch Thắng chợt đại biến, nhanh chóng ném thực đơn xuống, cánh tay dài duỗi ra, Quý Nghiên còn chưa kịp phản ứng liền cảm giác được bên hông bị một sức mạnh kéo đi. Trong nháy mắt cả người từ trên ghế rơi xuống, trốn dưới mặt bàn.

Gần như là ngay trong khoảnh khắc đó, “Đoàng...” một tiếng, viên đạn xé không mà đến, chuẩn xác bắn vào bức tường phía sau vị trí cô vừa ngồi.

Sắc mặt Quý Nghiên tái đi, hơi thở nguy hiểm trong nháy mắt ập đến.

Bạn đang đọc truyện *Bạch Thiếu Gia, Cung Chiều Vợ Như Mạng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20: Giây phút nguy hiểm

Có tiếng súng đầu tiên vang lên, tiếp theo đó là những tiếng súng liên tục, không ngừng càn quét tới chỗ bọn họ.

Lúc đầu không biết là người nào hét lên một tiếng, mọi người nghe được tiếng súng, rối rít dừng lại động tác trong tay, hốt hoảng chạy trốn. Tiếng thét chói tai kèm theo tiếng súng vang lên liên hồi, đám người điên cuồng chạy va vào nhau, bàn ghế bị lật tung, tiếng vỡ vụn thanh thủy của chén đĩa vang lên liên tục, trong không khí tràn ngập mùi thuốc súng, trong lúc nhất thời tình hình hỗn loạn không chịu nổi.

Quý Nghiên núp dưới gầm bàn, tay chân đều lạnh như băng, so với tình huống ngày hôm qua ở bên ngoài tòa cao ốc thì lần này còn nguy hiểm hơn. Dù sao thì ngày hôm qua, nhóm hỏa lực đều tập trung bắn về phía người bên trong cao ốc, người bên ngoài còn có thể né tránh, trên căn bản vẫn là rất an toàn. Thế nhưng, lần này không giống như vậy, cô cảm thấy nguy hiểm là nhắm thẳng về phía cô và Bạch Thắng.

Bạch Thắng nắm tay cô thật chặt, trên gương mặt tuần nhả không còn ý cười nữa, anh giống như một con chim ưng đi săn, trong mắt đề lộ ra khôn khéo và khí phách. Đơn giản quan sát địa hình xung quanh, tập trung vào mục tiêu phía sau, anh kéo Quý Nghiên, nhanh chóng chạy đến một góc tương đối an toàn.

Tiếng súng càng lúc càng lớn, bọn họ căn bản không trốn được bao lâu.

Bạch Thắng móc khẩu súng lục của mình ra, nâng lên trước ngực, cả người tràn đầy đề phòng.

Quý Nghiên nhìn anh, ép buộc mình phải tỉnh táo lại, cô cắn cắn môi, nhỏ giọng hỏi: "Anh còn súng không?"

Võ thuật của Quý Nghiên căn bản không đủ để ứng phó trong trường hợp này, cô lo lắng mình sẽ biến thành gánh nặng của anh. Cho nên mặc dù rất sợ hãi thì Quý Nghiên cũng không muốn bởi vì Bạch Thắng chăm sóc cho cô mà liên lụy đến anh. Dù sao cô cũng biết một chút võ thuật, nếu có súng thì ít nhiều cũng có thể tự vệ.

Bạch Thắng hơi kinh ngạc, trầm ngâm một hồi, sau đó lấy mấy viên kẹo cao su từ trên người ra đưa cho cô.

Mặt Quý Nghiên lộ ra vẻ không hiểu.

"Đây là loại thuốc nổ mới nhất, em mang ở trên người, anh sẽ yểm trợ, em chỉ cần bắt chập tất cả chạy về phía trước không cần làm gì hết, sau đó lái xe của anh rời đi." Bạch Thắng vừa nói, vừa đưa chìa khóa xe của mình cho Quý Nghiên.

Quý Nghiên hỏi: "Vậy còn anh thì sao?"

"Bọn họ không thể làm anh bị thương được đâu."

Giọng nói của Bạch Thắng thong thả, trước sau như một, không có một chút khẩn trương nào khi nguy hiểm tới gần. Cặp mắt sâu thẳm kia, ánh lên sự khôn khéo và tự tin, Quý Nghiên cắn chặt môi, chân mày cũng nhíu chặt, có chút giãy giụa.

Thật ra thì cô muốn ở lại cùng Bạch Thắng, cô không yên lòng khi để anh một mình. Nhưng đồng thời cô cũng biết rõ, nếu mình ở lại thì cũng không giúp được gì lại còn có thể liên lụy đến anh, cô ở bên cạnh anh, nhất định sẽ làm cho anh phân tâm. Làm thế nào bây giờ? Quý Nghiên đang cực kỳ mâu thuẫn!

Bạch Thắng cũng không cho cô cơ hội để suy nghĩ, chỉ vào cửa sổ bên phải ở phía sau hai người nói: "Từ nơi đó đi ra ngoài."

Bọn chúng nã súng hết sức điên cuồng, gần như là liều mạng càn quét, cửa sổ sớm đã bị xuyên thủng, thủy tinh bị bắn nát bấy rơi trên mặt đất. Bạch Thắng nói xong liền lần một vòng, trốn sau một chướng ngại vật, đã có người giờ súng từ cửa đi vào, đạn thẳng tắp hướng về phía anh bắn tới, Bạch Thắng mới vừa lần đến một nơi khác thì nơi đó lập tức xuất hiện đầy lỗ đạn. Quý Nghiên không do dự nữa, nhân cơ hội này luồn lách người lại, vịn vào bệ cửa sổ, trực tiếp nhảy ra, liều mạng chạy về phía cửa thoát hiểm.

Cô chưa từng được huấn luyện đặc biệt, đối mặt với súng thật đạn thật, kịch chiến sống chết như vậy thì căn bản cô không có một biện pháp nào. Nếu ở lại, nhất định Bạch Thắng sẽ bởi vì cô mà tay chân bị hạn chế, dưới tình huống nguy cấp như vậy thì tuyệt đối là trí mạng. Quý Nghiên không có nhiều thời gian để suy nghĩ, sau một thời gian cân nhắc ngắn ngủi, cô quyết định nghe theo lời Bạch Thắng.

Cô tin tưởng anh. Người đàn ông này, từ lúc xuất hiện đã rất mạnh mẽ rồi, anh chắc chắn sẽ không sao đâu.

Nhất định là như thế.

Nếu không, cả đời này, cô sẽ không thể tha thứ cho mình.

Bạch Thắng mở chức năng truyền tin của đồng hồ đeo tay ra, thông báo cho Phong lập tức dẫn người tới cứu viện trong thời gian ngắn nhất. Mắt nhìn thấy một bóng dáng đang dần dần đi đến bên cạnh anh, đôi mắt anh nhíu lại, trong nháy mắt, súng trong tay anh đã nhắm ngay mi tâm của người đang đến gần, bắn một phát chết ngay tại chỗ.

Những người khác vừa cảm thấy không ổn, liền đồng loạt nã đạn về phía chỗ anh đang nấp.

Chân mày Bạch Thắng vặn chặt, nhóm người này không phải đến từ tổ chức ngầm, họ chính là quân đội vũ trang của chính phủ, một người cũng không thể khinh thường. Dù cho anh có giỏi đến thế nào đi chăng nữa cũng không thể ứng phó với nhiều người như vậy trong cùng một lúc. Hơn nữa, bọn họ đều là những người đã được huấn luyện. Cho nên bây giờ cách tốt nhất chính là phải trì hoãn thời gian, dùng hết khả năng bắn chết kẻ địch, đồng thời chờ đợi viện quân đến.

May mắn, bọn Phong cách nơi này cũng không xa. Hơn nữa, Quý Nghiên đã có thể thuận lợi thoát ra ngoài, cũng làm cho anh thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Nhưng điều mà Bạch Thắng không ngờ là Quý Nghiên vẫn bị người theo dõi. Cô vừa mới chuẩn bị lên xe thì đã có một viên đạn bắn tới, tay của cô còn nắm tay cầm cửa xe, cô nhanh chóng ngồi xổm người xuống né viên đạn. Xe thể thao của Bạch Thắng có khả năng chống đạn, hơn nữa chất lượng còn cực tốt. Quý Nghiên cảm thấy cả người đều mềm nhũn rồi, chống đỡ leo lên chỗ ngồi của ghế lái, đóng cửa lại.

Quý Nghiên run rẩy cầm chìa khóa trong tay, trán đã đổ không ít mồ hôi lạnh, cô cố gắng tự trấn an mình, khởi động động cơ, xe thể thao 'vèo' một tiếng phóng ra ngoài.

Người phía sau cũng lên xe đuổi theo, thỉnh thoảng có đạn xuyên qua, Quý Nghiên cảm thấy tim mình cũng sắp nhảy ra ngoài rồi. Khả năng lái xe của cô cũng không tệ lắm, nhưng cô chưa bao giờ phóng nhanh như thế này. Trước đây, Mộc Tây có mua xe, cô ấy là dân đua xe điển hình, lái xe rất nhanh. Thỉnh thoảng, Quý Nghiên cũng có mượn xe của cô ấy đi ra ngoài, nhưng lần nào cô cũng đều lái rất vững vàng và cẩn thận. Sau này, bởi vì kinh tế túng thiếu mà xe này cũng bán đi. Nói tóm lại, đây tuyệt đối là lần đầu tiên Quý Nghiên phóng xe nhanh như vậy.

Hơn nữa, chiếc xe lần này mà Bạch Thắng lái lại còn là một chiếc Ferrari số lượng có hạn, tính năng cực tốt, mã lực cực cao, Quý Nghiên không ngừng tăng tốc, rất nhanh đã bỏ chiếc xe phía sau một khoảng xa. Có lẽ, bọn họ thấy cô là một người phụ nữ trời gả không chặt cho nên số người đuổi theo cũng không nhiều lắm, chỉ có hai chiếc xe gồm sáu, bảy người thôi. Nhưng đối với Quý Nghiên mà nói thì đây đã là uy hiếp cực lớn rồi.

Trên tay cô chỉ có mấy viên thuốc nổ Bạch Thắng cho là có thể phòng thân, từ kính chiếu hậu Quý Nghiên nhìn ra dòng xe chạy bên ngoài, nếu như dùng thuốc nổ, nhất định sẽ làm thương người vô tội.

Thế nhưng, những người đó lại đang đuổi sát theo cô, cô không thể cứ lái xe như vậy đến hết đường cái, bình xăng sớm muộn gì cũng hết, một khi xe không còn xăng, cô chắc chắn sẽ chết.

Cấu tạo xe của Bạch Thắng rất đặc biệt, bên trong còn có máy truyền tin, trong lúc Quý Nghiên đang lo lắng phải làm như thế nào thì bên trong xe đột nhiên vang lên một giọng nữ thanh lệ. "Queo cua, lái xe vào vùng ven biển trước mặt, sau đó lập tức vòng trở về."

Quý Nghiên ngẩn người, cũng không kịp suy nghĩ giọng nói này là từ đâu mà đến, nhanh chóng đảo tay lái, nghe theo lời cô ta nói, phóng xe đến thẳng

ven biển.

Cô là người thông minh, rất nhanh đã hiểu ý của người kia. Xe phía sau đuổi đến tận cùng không tha, chỉ nghe tiếng đạn bắn vào trên thân xe ‘đình đình’, Quý Nghiên kiềm chế hốt hoảng trong lòng lại, lần nữa tăng tốc.

Cô nhanh chóng tăng tốc, xe phía sau cũng lập tức tăng tốc theo.

Mất thấy xe sắp trượt vào đường ven biển, phía trước là một khoảng trống không, nhịp tim Quý Nghiên chợt ngừng. Nếu như cô không thể thuận lợi quay xe trở về trong thời gian nhất định thì tất nhiên xe của cô sẽ lao thẳng ra đường ven biển, xe hư người chết.

Bạn đang đọc truyện *Bạch Thiếu Gia, Cung Chiều Vợ Như Mộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21: Em làm rất tốt

Quý Nghiên cắn chặt răng, hạ quyết tâm, bằng bất cứ giá nào cũng phải làm được, đã đến nước này rồi muốn quay đầu lại cũng không được.

Đánh cược một lần thôi.

không đánh cược thì chết chắc, đánh cược ít nhất còn có một tia hi vọng.

May mắn con đường rất rộng, cô gia tăng mã lực, mất thấy chỉ kém một chút nữa là xe sẽ thoát khỏi đường chạy, Quý Nghiên xoay tay lái 360, đầu xe trong nháy mắt nhắm ngay phương hướng lúc tới, vọt đi như một mũi tên. Những người đó không ngờ cô lại đột nhiên quay xe về cho nên không kịp phản ứng.

Quý Nghiên trực tiếp xen vào giữa hai chiếc xe đang đuổi theo, đồng thời nhanh chóng quay kính xe xuống, ném viên thuốc nổ trong tay về phía xe đuổi theo bên phải, thuốc nổ có tính chất dính, dán chặt ở thân xe, Quý Nghiên tăng tốc độ tối đa.

Hai chiếc xe vốn là đang chuẩn bị tấn công Quý Nghiên, chiếc bên phải hung hăng hướng Ferrari đánh tới, ai ngờ cô đột nhiên tăng tốc, cuối cùng hai chiếc xe chạm vào nhau.

Bởi vì quán tính, xe ma sát trên mặt đất tiến về phía trước gần như là phóng thẳng ra đường ven biển. Đồng thời ‘bùm’ một tiếng, hai chiếc xe nổ tung ở giữa không trung.

Quý Nghiên khẩn cấp thắng xe lại, bánh xe ma sát trên mặt đất phát ra tiếng rít bén nhọn. cô quay đầu, chỉ nhìn thấy ánh lửa ngút trời, chung quanh đều là mảnh vụn của xe!

một màn này đã tạo thành rung động thật lớn trong lòng cô!

Cho dù đã qua nhiều năm, về sau mỗi khi nhớ lại, cô vẫn cảm thấy kinh hiểm như cũ.

cô thờ hồn hèn, lòng bàn tay chảy đầy mồ hôi, hai bên thái dương cũng thế, gương mặt thanh thuần hết sức tái nhợt. Đột nhiên, phía trước có thêm mấy chiếc xe thể thao chạy đến, thân thể Quý Nghiên cứng đờ, rất sợ là kẻ địch lại đuổi theo, trên mặt hiện ra vẻ bình tĩnh lạ thường.

cô đã không còn sức lực để chống cự nữa rồi. Vết thương sau lưng cũng bởi vì động tác kịch liệt mà đã sớm nứt ra. Có nhiều lần, Quý Nghiên đau đến mức sém chút nữa ngất đi, nhưng cô vẫn cố chống cự bằng ý chí mạnh mẽ của mình, cô còn chưa có muốn chết. Quý Nghiên gian nan mở mắt ra, tầm mắt mơ hồ, chỉ có thể mơ màng nhìn thấy mấy người nhanh chóng từ trên xe thể thao đi xuống, hướng về phía cô chạy tới.

Chỉ chốc lát sau, cửa xe bị mở ra, một giọng nữ lo lắng nói: “cô làm sao vậy? Có bị thương nặng lắm không?”

Quý Nghiên há hốc mồm, lại không thể phát ra bất kì âm thanh nào, tầm mắt càng ngày càng mơ hồ, người trước mắt cũng dần dần không nhìn thấy rõ.

cô gái hình như đang gọi điện thoại, “Thủ lĩnh, người đã tìm được, nhưng mà cô ấy đã bị thương.”

Sương nhìn bà vai Quý Nghiên, máu tươi thấm ướt quần áo, không ngừng trào ra, cô rõ ràng thấy Quý Nghiên xoay thân xe 360, lại còn ném thuốc nổ khi bị đạn bắn trúng. Ngay dưới loại tình huống này, một cô gái yếu đuối như cô lại có thể tiến về phía trước bằng tốc độ nhanh nhất, cho thấy cô đã nhẫn nại đến mức nào rồi.

Dù sao, lúc đang lái xe thì bà vai và cánh tay đều là những vị trí quan trọng.

Quý Nghiên là một người bình thường mà đã có thể biểu hiện tốt như thế, đã coi như là rất giỏi rồi.

Quý Nghiên nghe giọng của Sương không có ác ý, rốt cuộc yên lòng, một chút ý thức còn sót lại cũng buông lỏng, trong nháy mắt tiêu tán, gục đầu, ngủ

mê man ở trên tay lái.

Quý Nghiên bị con ác mộng đánh thức. trên đường cái, xe thể thao điên cuồng đuổi theo, đạn liên tục bắn tới không ngừng, bắn vào trên thân xe, phát ra tiếng ‘đình đình đình’. Cả người của cô chảy đầu mồ hôi, chỉ có thể không ngừng tăng tốc lại tăng tốc. Mắt thấy không còn đường nào để đi, cô quay thân xe về, đổi hướng, đạp ga, ném thuốc nổ, vền vền chỉ trong một cái nháy mắt, hai chiếc xe đuổi sát xe cô đã nổ tung.

Ánh lửa bùng lên cuộn cuộn, cuốn đi mảnh vỡ của chiếc xe, gần như muốn cắn nuốt cô.

Chung quanh rơi vào trong bóng tối, cô bị bóng tối này đè ép đến không thở nổi, thế nhưng mặc kệ cô tìm kiếm như thế nào, cũng không nhìn thấy ánh sáng mặt trời.

Editor: tyvybutchi

Chương 21 (tiếp): Em làm rất tốt

cô cực kỳ hoảng sợ!

không chỉ vì chính mình suýt chút nữa thì bỏ mạng, còn vì cô đã giết người! Cái nhận thức này, khiến cho Quý Nghiên thật lâu không thể bình tĩnh lại, dù là vì tự vệ, coi như không phải tự mình ra tay, cô vẫn cảm thấy run sợ trong lòng, chính cô đã lấy đi bảy mạng người.

Dù cô có ghét Quý Anh Bình và Quý Nhu đến thế nào, cô cũng không hề muốn họ phải chết. Vậy mà dưới tình huống ngày hôm nay, cô đã lấy đi tính mạng của mấy người hoàn toàn xa lạ.

Quý Nghiên chợt mở mắt ra, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng trên trán, cô thở gấp bả vai và phần lưng đều truyền đến cảm giác đau rát, Quý Nghiên nghiêng đầu, vừa vận chống lại một đôi mắt chứa ý cười dịu dàng.

“đã tỉnh rồi à?”

Giọng nói mát lạnh của Bạch Thắng trước sau như một, giống như một ly trà xanh tinh khiết, tản ra mùi thơm nhàn nhạt. Lại giống như một luồng ánh sáng mặt trời, vào lúc cô đang tuyệt vọng và bất lực nhất đã lơ đãng mà chiếu vào trong lòng cô.

Chớp mũi Quý Nghiên đột nhiên thấy cay cay.

Bạch Thắng nửa ngồi vào trên giường cô, đỡ thân thể của cô dậy, ôm cô vào trong ngực, bàn tay hơi lạnh chạm nhẹ lên khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt của cô, dịu dàng hỏi: “Có phải gặp ác mộng hay không?”

Quý Nghiên chôn mình trong ngực của anh, buồn buồn nói: “Ừm”

Nhớ tới cảnh tượng kia, cô không nhịn được đưa tay túm chặt quần áo ở bên hông Bạch Thắng, nhắm mắt lại, miệng đầy chua chát nói: “Em đã giết bọn họ.”

cô kể lại thật chậm thật chậm! Bạch Thắng ôm cô, có thể cảm giác được sự run rẩy rất nhỏ của cô. Đôi môi mỏng khẽ mở, giọng nói như gió xuân ấm áp, êm ái mà an ủi cô. “Em làm rất tốt.”

Chỉ bốn chữ ngắn gọn, cũng đủ làm cho Quý Nghiên dâng trào tất cả cảm xúc kích động ra ngoài.

cô biết, nếu như tình huống lặp lại một lần nữa thì cô cũng sẽ làm như vậy, ‘cá lớn nuốt cá bé’, đây chính là đạo lý sinh tồn trên thế giới này. Nếu như cô không làm như thế thì người chết sẽ là cô, cô không hối hận nhưng vẫn có chút khó tiếp nhận.

Cảm giác khó chịu căng đầy ngực.

Bạch Thắng nói: “Giết người không sao cả, quan trọng nhất là không thẹn với lương tâm.”

Bản thân anh khi nghe Sương nói đến tình hình khi đó cũng toát mồ hôi thay cô. Mặc dù từ nhỏ Quý Nghiên đã trải qua cuộc sống không tốt, nhưng dù sao đó cũng là một cuộc sống bình thường. Hôm nay xảy ra chuyện như vậy, chỉ sợ là cả đời cô cũng chưa từng nghĩ đến.

Bạch Thắng có chút tự trách mình, những người kia là nhằm về anh mà đến, Quý Nghiên là bị anh liên lụy.

Quý Nghiên nghe được một tầng ý tứ khác trong lời nói của anh, từ nhỏ Bạch Thắng đã lớn lên trong hoàn cảnh này, đã sớm nghe quen tiếng súng. Thế giới của anh tràn đầy gió tanh mưa máu. Mặc dù Quý Nghiên biết Bạch Thắng là người của Cục Quốc An, nhưng bởi vì anh lúc nào cũng là một bộ dáng văn đạm kinh phong, ung dung ưu nhã cho nên rất dễ dàng làm cho người ta bỏ quên bối cảnh của anh.

Giờ phút này cô mới chính thức ý thức được, người đàn ông này sống trong giới xã hội đen, giờ giờ phút phút đều có thể gặp phải nguy hiểm.

Nếu là như vậy thì anh đã làm như thế nào mới có thể giữ vững một phần phong cách sạch sẽ, thanh nhã này?

Quý Nghiên cảm thấy nếu như so sánh với Bạch Thắng thì tình huống ngày hôm nay của cô chẳng là gì. cô vẫn luôn bị giới hạn ở bên trong một thế giới nhỏ, thỉnh thoảng nhìn ra bên ngoài một chút mới phát hiện ra cái gì mà Quý Nhu, Mạnh Thiếu Tuyên và Dương Đình Đình gì đó, những người đó thật sự

là tầm thường đến không đáng kể. Nếu như ngay cả họ cũng đối mặt không được thì cuộc đời này cô sống thật không còn giá trị nào nữa.

Bạn đang đọc truyện *Bạch Thiếu Gia, Cung Chiều Vợ Như Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22: Không thấy nữa

Bạch Thắng chờ Quý Nghiên ngủ say mới rời khỏi phòng bệnh.

Anh còn rất nhiều chuyện cần phải xử lý. Sương phái người trông chừng bên ngoài, trong phòng bệnh cũng giữ lại các nữ đặc công của Cục Quốc An để chăm sóc Quý Nghiên, bên ngoài tầng bệnh viện cũng có không ít người của Cục Quốc An.

Bạch Thắng vừa ra khỏi bệnh viện liền nhận được điện thoại của Mẫn Y Hàm.

Mẫn Y Hàm nhận được tin Bạch Thắng bị tập kích nên liền gọi điện thoại hỏi anh ra sao rồi? Bạch Thắng nói không có việc gì, Mẫn Y Hàm cũng yên tâm.

Tình báo của Liên Hợp Hội luôn lớn mạnh, Mẫn Y Hàm biết chuyện, Bạch Thắng cũng không có gì bất ngờ. Mặc dù sau đó, anh đã xử lý toàn bộ những người có liên quan, bao gồm cả đoạn phim theo dõi Quý Nghiên đưa xe.

Mọi người cũng chỉ nghĩ khi này là một sự kiện tập kích bình thường thôi!

Dù sao ở nước Mỹ, chuyện như vậy cũng không có gì ngạc nhiên lắm.

Bạch Thắng ngồi ở trong xe, đôi mắt sâu thẳm híp lại, hôm nay những người đó cũng chỉ mặc thường phục, hơn nữa trên người cũng có dấu hiệu ngấm. Nhưng mà, chiến đấu tinh chuẩn có phương pháp trật tự như vậy, rõ ràng chỉ có quân đội. Mặc dù bọn chúng không dùng súng lục quân dụng, nhưng chỉ cần nghĩ kĩ, cũng không khó để đoán ra ngọn nguồn của vấn đề.

Lần này chính phủ Mỹ hành động rất bí mật, tất cả tư liệu về các thành viên chấp hành chắc đã đưa vào hồ sơ bí mật. Bọn họ muốn đẩy anh vào chỗ chết, lại đẩy người của tổ chức ngấm chết thay. Hừ, chính phủ Mỹ cũng đã quá coi thường anh rồi.

Nhất định bọn họ đã nghĩ, chỉ cần anh vừa chết, Cục Quốc An sẽ lộn xộn, cho dù sẽ lập tức có người thay anh lên nắm quyền, nhưng đối với NSAmà nói cũng là một thiệt hại nghiêm trọng.

Ba đời lãnh đạo của NSA đều là người Bạch gia, tất cả bọn họ không những thông minh mà còn có tài lãnh đạo cực tốt, cách làm việc quả quyết, người có quan hệ với Bạch gia, ai mà không sợ họ? Chính phủ Mỹ đã sớm kiêng kỵ họ, chúng mong đợi NSAthay đổi người lãnh đạo, Bạch Trì chỉ có một đứa con trai là Bạch Thắng, nếu Bạch Thắng chết, NSA sớm muộn gì cũng phải đổi chủ.

Hơn nữa nghe nói, Bạch Trì sớm muộn gì cũng không quản lý sự nghiệp nữa, Bạch Thắng lại càng trở thành cái đinh trong mắt của bọn họ.

Thử hỏi, trên đời có thể tìm đâu ra người mạnh mẽ đến biến thái như người của Bạch gia chứ?

một khi NSA đổi chủ, thực lực nhất định sẽ giảm xuống.

Bạch Thắng cười lạnh, chúng thật sự coi cha anh đã chết sao? Lại nói, nếu anh chết, mẹ anh sẽ lập tức có thể từ Liên Hợp Hội chỉ huy một loạt máy bay chiến đấu trực tiếp tấn công vào Lầu Ngủ Giác. Chính phủ Mỹ thật sự cho rằng bọn họ sẽ tốt hơn sao?

Ban đêm Bạch Thắng đang xử lý công việc thì không ngờ lại nhận được một cuộc điện thoại từ bệnh viện gọi tới.

Sau khi anh nghe xong, vẻ mặt lập tức thay đổi.

trên khuôn mặt trắng muốt như ngọc hiện lên một tầng lạnh lẽo, đôi mắt lại càng thêm tinh mịch sâu thẳm, u ám không thấy được bên trong.

Sương ý thức được có cái gì đó không đúng, vội hỏi: “Thủ lĩnh, thế nào rồi?”

Đôi mắt Bạch Thắng rét lạnh, trầm giọng nói: “không thấy Quý Nghiên nữa.”

“Sao?” Sương kinh ngạc há to mồm, “Làm sao có thể? Bệnh viện nhiều người như vậy mà...”

“đi thôi.”

cô còn chưa nói hết thì đã bị Bạch Thắng cắt ngang.

Bóng dáng người đàn ông cao lớn, rần rờ dẫn đầu biến mất khỏi phòng. Sương chỉ còn lại giường bệnh trống rỗng và nữ đặc công được an bài ở chỗ này để chăm sóc Quý Nghiên.

Điện thoại chính là cô ta gọi, Bạch Thắng hỏi: “Chuyện gì đã xảy ra?”

“Tôi thấy trong bình thủy không còn nước, sợ tiểu thư Quý tỉnh lại sẽ khát nước, cho nên tôi đi nấu nước. Nhưng lúc trở lại thì không còn nhìn thấy cô ấy nữa, người của chúng ta cũng ngắt đi trên mặt đất.” Nữ đặc công ngoan ngoãn giải thích.

Vừa đúng lúc này Sương từ bên ngoài đi vào, sắc mặt khó coi mang theo một tia nghiêm túc, nói: “Là thuốc gây ngủ, tất cả mọi người đều hôn mê.”

“Phong đang ở đâu?”

Dưới Bạch Thắng có bốn người trợ thủ thân cận, Phong Sương Tuyết Vũ. Tất cả họ đều là những cánh tay đắc lực của anh.

Lần này tới Washington, anh chỉ dẫn theo Phong và Sương, còn Tuyết và Vũ thì ở lại trong nước. Phong phụ trách tình báo, bởi vì bây giờ còn chưa có tin tức của Thôi Đại Sơn, cho nên Phong đang phải điều tra tung tích của hắn.

Sương nói: “đang ở căn cứ, mấy ngày nay anh đều ở đó, thông qua vệ tinh để tìm chỗ nấu của Thôi Đại Sơn.”

Bạch Thắng: “Kêu cậu ấy tạm thời ngừng việc đó lại, trước mắt phải tìm được Quý Nghiên.”

NSA ở Washington có bố trí căn cứ bí mật với đầy đủ các loại thiết bị công nghệ cao, nhân viên nghiêm cứu và nhân viên kỹ thuật.

Sương há miệng, mặt đầy kinh ngạc. thù lĩnh đối tốt với Quý Nghiên, cô đã cảm thấy không thể tưởng tượng nổi rồi. Bạch Thắng và Mẫn lão đại là cùng có một loại người, chính là không gần phụ nữ, cuộc sống vây quanh cũng chỉ là có người nhà và công việc. Trước kia có bao nhiêu cô gái quyến rũ anh, anh đều chẳng thèm ngó tới. Ở trước mặt anh trần trụi không một mảnh vải, Bạch Thắng ngay cả nhìn cũng không thèm nhìn một cái. Vậy mà hôm nay, vì Quý Nghiên, anh lại tình nguyện quăng công việc ra phía sau.

Mẹ nó, cái thế giới này thật là ‘biến hóa khôn lường’ mà!

Bạch Thắng lại gọi điện cho Mẫn Y Hàm, Washington là địa bàn của Liên Hợp Hội, việc tìm người giao cho Mẫn Y Hàm tốt hơn so với nơi khác.

Mẫn Y Hàm hỏi: “Quý Nghiên làm thế nào lại bị bắt?”

Bạch Thắng: “.....”

nói nhảm, anh không phải là bọn bắt cóc thì làm sai anh biết?

Chỉ là theo anh suy đoán thì đó là người của chính phủ Mỹ, có lẽ bọn họ giết anh không thành nên định dùng Quý Nghiên để uy hiếp anh.

Mẫn Y Hàm lạnh giọng nói: “Nếu là bọn bắt thì nhất định bọn họ sẽ gọi điện tới đây, cậu gấp cái gì chứ?”

Sương đứng rất gần Bạch Thắng, lời nói của Mẫn Y Hàm cô cũng nghe được, khoe miệng không nhìn được cong lên, người này nhất định là có ý.

Tình hình của lão đại mình, cô rõ ràng nhất, Bạch Thắng chính là loại người ăn tươi nuốt sống người khác, nhìn bề ngoài tác phong nhanh nhẹn, đứng đắn ưu nhã, kì thực là rất âm hiểm xảo trá, lời nói độc ác vô cùng. Đoàn người của Mẫn Y Hàm đã ăn không ít khổ.

thật vất vả mới có được cơ hội như vậy, không trả thù thì quả thực là có lỗi với bản thân!

Bạch Thắng hít một hơi, giọng nói mát lạnh khẽ vang lên. “Câu tra hay không tra?”

Ồ, giọng điệu này là uy hiếp trắng trợn mà!

Mẫn Y Hàm nhún mày, rốt cuộc là loại phụ nữ như thế nào, mà lại làm cho cậu ấy biến thành như vậy! Quá hiếm! Anh đây thật hiếm kỳ!

“Tôi sẽ phái người kiểm tra một ít khu vực mà chiếc xe đi qua, bọn họ đã đi bao lâu rồi?”

Mẫn Y Hàm chịu ngược đủ rồi, bộ dạng Bạch Thắng thay đổi cảm xúc thật sự khó gặp, anh thật hạnh phúc! Đương nhiên, bắt đầu là chính sự.

Bạch Thắng nói: “Hơn 20 phút”

“Cậu có đặt thiết bị truy tìm trên người Quý Nghiên không?”

“không!” Bạch Thắng không suy nghĩ trả lời, anh chưa từng nghĩ sẽ làm cho Quý Nghiên dính vào những chuyện này.

Mẫn Y Hàm nhún chặt mày: “Việc này tương đối phiền phức, thời gian đã lâu như vậy lại không có thiết bị truy tìm, vậy thì chỉ có thể lục soát thôi.”

Dù sao cũng còn biết thân phận của người bắt cóc, điều tra theo hướng này sẽ dễ hơn rất nhiều.

Bạch Thắng im lặng, gương mặt tuấn nhã hiện lên một tia lo lắng.

Mặc dù anh không có tận mắt chứng kiến thủ đoạn của chính phủ Mỹ, nhưng nghĩ một chút cũng biết, Quý Nghiên rơi vào trong tay bọn chúng, tuyệt đối sẽ không được đối xử tốt. Hơn nữa, chắc chắn bọn họ sẽ hiểu lầm quan hệ giữa anh và Quý Nghiên, Bạch Thắng không gần gũi nữ, đột nhiên lại thân thiết với cô ấy như vậy không nghi ngờ mới là lạ. Nếu như bọn họ hỏi Quý Nghiên chuyện của anh, Quý Nghiên khẳng định không trả lời được. Hơn nữa, anh tin tưởng nếu như cô ấy có biết cũng tuyệt đối không có khả năng nói ra, người của chính phủ Mỹ từ trước đến giờ không có kiên nhẫn, vì đạt được mục đích, hình phạt tàn khốc nào cũng có, cũng không bận tâm đến việc là nam hay nữ.

Lần này, đoán chừng Quý Nghiên sẽ phải chịu khổ rồi

Bạn đang đọc truyện *Bạch Thiếu Gia, Cung Chiều Vợ Như Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Người mỹ thật là biến thái

Nửa đêm Quý Nghiên luôn ngủ không ngon giấc, bả vai và phần lưng bị thương, cô mơ mơ màng màng ngủ, lại bị đau làm tỉnh dậy, chỉ là không muốn mở mắt ra mà thôi.

cô còn muốn ngủ nhưng làm thế nào cũng không ngủ được.

Trong phòng bệnh không có ai, Bạch Thắng không có ở đây, chắc là đi xử lý công việc, xảy ra chuyện như vậy, nhất định anh sẽ rất bận rộn. Quý Nghiên cảm thán, anh quá cực khổ rồi. Đồng thời, trong lòng cũng không khỏi có chút trống rỗng.

Đêm khuya như thế, ngay cả tiếng kim rơi trên mặt đất cũng có thể nghe thấy rõ ràng, cô còn đang bị thương, lại một mình nằm trong phòng bệnh xa hoa, rất dễ sinh ra cảm xúc ưu sầu.

Đột nhiên, cửa sổ truyền đến một tiếng động rất nhỏ, Quý Nghiên cho rằng đó là tiếng gió. Cũng đúng lúc này, cánh cửa truyền đến một tiếng cạch, tay cầm cái cửa bị vận nhẹ nhàng, đã trễ thế này rồi, ai lại tới đây?

Quý Nghiên cau mày, mở mắt ra, nhìn về phía cánh cửa. Định xem là ai tới, ai ngờ đột nhiên bên kia đưa ra một bàn tay to, trên tay người kia còn cầm khăn lông sau bùm thật chặt mũi và miệng của cô, ý thức được nguy hiểm, Quý Nghiên ô ô giãy giụa, nhưng chỉ trong chớp lát liền mất đi ý thức, hôn mê bất tỉnh.

Hai người che mặt mặc áo đen từ cửa đi vào, chúng đi tới bên giường, nhìn Quý Nghiên hôn mê rồi nói với người đàn ông cầm khăn lông cũng mặc áo đen che mặt: “đi thôi.”

Khi ý thức của Quý Nghiên trở lại thì người đã không còn ở bệnh viện nữa. Trước mắt là một kho hàng bỏ hoang nhỏ, rất trống trải, mặt đất tràn đầy bụi bặm. cô bị trói chặt trên một cái ghế gỗ, nhưng mà điều khiến cho cô sợ hãi chính là phía trước cách đó không xa có mấy chục con rắn hoa màu sắc không đồng nhất đang khè lười nhìn cô.

Các loại lớn nhỏ đều có, điểm duy nhất giống nhau là bọn nó đều có một đôi mắt đỏ bừng, tản mát ra ánh sáng u ám. Chỉ nhìn thôi mà Quý Nghiên đã cảm thấy rợn cả tóc gáy, cô vốn rất sợ rắn, trong tất cả các loài động vật, Quý Nghiên sợ nhất chính là rắn, loài này thật dài, lại dính dính, hơn nữa còn là sinh vật bò qua bò lại trên mặt đất, chỉ tưởng tượng thôi cũng làm cho cả người cô tóc gáy dựng đứng, thật là đáng sợ!

Quý Nghiên đơn giản nhìn quanh một vòng, trừ những con rắn bên ngoài, bắt mắt nhất chính là thiết bị tình thế lỏng đặt ở trên bàn, màn ảnh màu đen. đang lúc này thì ba người đàn ông che mặt áo đen từ kho hàng bên ngoài đi vào, bọn họ thấy Quý Nghiên đã tỉnh, cũng không có phản ứng gì. Ánh mắt giống nhau, không dậy nổi chút gợn sóng nào.

Loại trang phục này giống y hệt với bọn người đã tập kích Bạch Thắng mặc!

Quý Nghiên kinh ngạc, bọn họ là nhằm về phía Bạch Thắng sao? Nếu vậy tại sao lại muốn bắt cô? Chúng có mục đích gì? Còn nữa, bây giờ Bạch Thắng thế nào rồi? Anh sẽ không xảy ra chuyện gì chứ? N vấn đề thoáng qua trong đầu, Quý Nghiên còn không kịp suy ngẫm thì ba người đàn ông đã đi tới trước mặt cô.

Trong đó, người có dáng vóc cao nhất trực tiếp đi thẳng vào vấn đề, nhìn về phía cô hỏi: “cô và người nhà họ Bạch có quan hệ gì?”

Quả nhiên là có liên quan đến Bạch Thắng!

Quý Nghiên kèm chế sự sợ hãi trong lòng, mờ mịt hỏi: “Các người là ai?”

“Đây không phải là chuyện cô cần biết.” Người đàn ông cao lớn lạnh lẽo nói: “Tôi hỏi lại lần nữa, cô và người nhà họ Bạch có quan hệ gì?”

Về mặt Quý Nghiên cũng lạnh xuống, từ trước đến nay cô là người rất có chừng mực. Đối xử với cô tốt, cô sẽ chân thành đối đãi lại, đối với cô không tốt, cô có thể nhận được thì nhận, tránh cho phá hư tâm trạng của mình. Nhưng là đối với loại thái độ ác liệt này, hơn nữa còn là một bộ dáng “cao cao tại thượng”, coi rẻ người khác thì cô ghét nhất! Lúc này, cô cũng lạnh băng trả lời: “không biết. Tôi không biết các người là ai, nhưng tôi có thể chắc chắn hàng động của các người chính là bất cóc, tôi có quyền mời luật sư kiện các người!”

Uy hiếp của cô đối với những người này một chút tác dụng cũng không có, một người đàn ông khác thấp hơn người đàn ông hồi nãy một cái đầu nói, “thật vui là cô còn dư nhiều sức lực để nói nhiều như vậy. Tôi thấy cô là một cô gái thông minh, hy vọng cô suy nghĩ kỹ càng. Thấy đường cong trên người của cô không? Nếu có thêm dây điện kim loại thì thế nào nhỉ, Quý tiểu thư mềm mại như thế, không biết có thể tiếp nhận được bao nhiêu đây?”

Cả người Quý Nghiên lập tức cứng đờ.

cô chỉ chú ý đến những con rắn cùng hoàn cảnh chung quanh đây, căn bản không có chú ý tới thứ cột trên người mình là cái gì. Lấy kinh nghiệm xemtivi trong quá khứ, cô cũng tưởng chỉ là những sợi dây bình thường mà thôi. Mẹ nó, người Mỹ thật là biến thái!

“Nếu như không muốn chịu khổ thì mời cô hợp tác với chúng tôi.” Người đàn ông mập nhất trong đám người kia nhảy bèn bắt được mộ tia sợ hãi trong đáy mắt Quý Nghiên, bình tĩnh nói.

Quý Nghiên giận dữ, thật là hèn hạ! Bọn họ rốt cuộc là ai? Nếu như muốn đối phó với Bạch Thắng, vậy thì quang minh chính đại mà làm, bắt cô đến đây làm gì?

Dĩ nhiên, cô không biết chính phủ Mỹ không thể công khai đối phó Bạch Thắng cho nên mới chọn lựa phương pháp nham hiểm như vậy. Kho hàng này nằm ở vùng ngoại ô, cực kỳ vắng vẻ, bọn chúng không thể mang Quý Nghiên đi bất kỳ nơi nào có liên quan đến chính phủ, ngục giam và phòng dưới đất cũng không được, chỉ có trong kho hàng này mới có tính bí mật cao, lại không dễ dàng bị tìm được.

Quý Nghiên nhìn thấy những con rắn hoa này đều là rắn biển dị do nhân viên nghiên cứu thí nghiệm, độc tính cực mạnh, một khi bị cắn một cái, tuyệt đối là sống không bằng chết.

Bọn chúng có rất nhiều biện pháp để ép Quý Nghiên phải mở miệng.

Quý Nghiên nói: “Tôi đã nói rồi, tôi không quen biết người của nhà họ Bạch.”

“Quý tiểu thư cho là chúng tôi bị ngu sao? cô không biết mà lại đi dạo phố ăn cơm với Bạch Thắng? Chúng tôi cũng chỉ muốn biết một chút tin tức thôi, chỉ cần mở miệng nói một chút thì cô liền có thể đi. Nhưng nếu như Quý tiểu thư còn không phối hợp như thế thì đừng trách chúng tôi vô tình.” Giọng nói của người đàn ông cao lớn lạnh như băng, hần nói lưu loát một tràng tiếng Anh, khí thế quanh người vô cùng mạnh mẽ.

Trong ba người, nói chuyện có phân lượng nhất chính là hần.

Trái tim Quý Nghiên đập cực nhanh nhưng vẫn không chịu nhả ra câu nào “Chẳng lẽ gặp mặt một lần, ăn một bữa cơm thì coi như có quen biết sao? Tôi và Bạch Thắng là quan hệ rất bình thường, anh ta đã giúp tôi, cho nên tôi mời anh ấy ăn cơm, chuyện này rất bình thường mà. Quốc gia của chúng tôi quan hệ giữa người với người lui tới không giống như nước các người, coi mở như thế. Tôi làm như vậy coi như là đáp lễ Bạch Thắng, không thể nói rõ được cái gì. Nếu như có một ngày các người giúp tôi... tôi cũng sẽ bởi vì cảm kích mà báo đáp các người, người Trung Quốc đều là như thế. Chẳng lẽ trả ơn cũng là phạm pháp sao?”

Quý Nghiên cũng không quản bọn họ có hiểu “tri ân tất báo” là gì hay không, cô chỉ nói ra tất cả suy nghĩ của mình một lần thôi.

Người đàn ông cao lớn nhỏ giọng kêu một tiếng: “Ellen.”

Ellen cũng chính là tên thấp nhất kia, trong nháy mắt hiểu ý, nghiêng đầu đi tới thiết bị tình thế lỏng bên cạnh.

“Quý tiểu thư, theo chúng tôi biết thì dòng họ Bạch là gia tộc rất thần bí, Bọn họ rất ít kết giao với người khác, cũng cực ít tham gia các loại hoạt động nơi công cộng. Bạch Thắng là đội trưởng tiếp xúc với đồng đội tác chiến chỉ vì muốn bắt được phần tử phạm tội. Chỉ có cô... chẳng qua cô cũng chỉ là một nhiếp ảnh gia bình thường, tôi cảm thấy rất là nghi hoặc. Lý do của cô quá gượng ép rồi, như vậy, cô còn có thể nói là bởi vì Bạch Thắng giúp đỡ mà cô mời hần ăn cơm để trả ơn sao?” Người đàn ông mập nhất bình tĩnh nói, mặc dù câu nói của hần đều rất nham hiểm, hần lại nói: “không cần nói dối, tôi cho cô một cơ hội cuối cùng, mau nói ra hết những chuyện cô biết đi.”

Quý Nghiên cắn môi, trong ánh mắt hiện ra một tia gấp gáp, giọng nói cũng biến thành có chút bén nhọn: “Tôi không biết. không quen thì chính là không quen, các người ép buộc tôi thừa nhận, được, tôi đây liền thừa nhận nhưng tôi có thể nói được gì? Đơn giản chỉ là một lời nói vô căn cứ, chắc hẳn các người cũng sẽ không tin. nói cho cùng, tôi thừa nhận hay không thừa nhận, các người đều không tin. Các người rốt cuộc muốn làm gì?”

“Mike, không cần phải nói nhảm với cô ta nữa.” Người đàn ông cao lớn lạnh lùng nói.

Mike lắc đầu một cái: “Tiểu thư thân mến, cô sẽ vì sự kín miệng của mình mà cảm thấy hối hận.”

Bạn đang đọc truyện *Bạch Thiếu Gia, Cung Chiều Vợ Như Màng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Mục đích thực sự

Quý Nghiên lạnh lùng nhìn lại bọn họ, tất cả mọi người không nói gì thêm nữa, trong im lặng lại có một loại không khí căng thẳng.

Ellen loay hoay ở trước bàn một hồi, trên bàn ngoại trừ thiết bị tinh thể lỏng, ở

Bên cạnh còn có một vật giống như hình hộp chữ nhật, Quý Nghiên ở cách đó khá xa nên nhìn không rõ lắm.

thật ra nếu cô chú ý cẩn thận sẽ phát hiện vật kia nối vào dây điện trên người cô, chủ yếu là dùng để điều chỉnh điện áp.

Ellen cầm dụng cụ điện áp lên, di chuyển đĩa quay chính giữa một vòng, Quý Nghiên chỉ cảm thấy cả người như có một dòng điện vọt qua, sau đó là một cảm giác tê dại xuất hiện!

Đây cũng chỉ là mới bắt đầu, lần đầu tiên Quý Nghiên nếm thử cảm giác bị điện giật, dĩ nhiên còn đang âm thầm kinh ngạc một chút. Ai ngờ chỉ trong chớp mắt, dòng điện khổng lồ bắt đầu toán loạn ở bên trong cơ thể cô, cảm giác đau đớn như rút gân,

không phải, so với cái này còn khó chịu hơn.

Ellen đầu tiên chỉnh điện áp ở mức thấp nhất, rồi chọt tăng lên cao, Quý Nghiên căn bản không chịu nổi. trên người cô vốn đang có thương tích, lại bị một kích như vậy, đau đến mức cô hận không được lập tức ngắt đi.

Dây điện trên người còn hiện lên tia chớp màu xanh trắng, xi xi lóe lóe. Sắc mặt Quý Nghiên nhất thời trở nên trắng bệch, mồ hôi cuồn cuộn mà rơi, cô cắn chặt hàm răng, sắc mặt tương đối khổ sở.

Người đàn ông cao lớn khoát tay áo, Ellen lập tức dừng lại động tác trong tay.

“Quý tiểu thư, vừa rồi chỉ là nghi thức chào đón của chúng tôi, còn có rất nhiều nội dung đặc sắc hơn ở phía sau. Nếu như cô muốn nếm thử thì có thể tiếp tục giữ im lặng.”

Quý Nghiên làm sao còn sức nói chuyện, trong lòng âm thầm chửi rủa: Con mịa nó, đủ ngoan độc!

cô vốn muốn nói lý với họ, nhưng bây giờ, mặc kệ chúng muốn làm gì thì làm. Dù sao cô có nói gì cũng vô dụng.

Quý Nghiên nhắm mắt lại, đôi môi cũng cắn chặt, chính là không muốn để cho mình phát ra âm thanh nào, ngay cả tiếng kêu đau cũng không có.

Trước kia lúc bị Quý Anh Bình đánh, cô cũng làm như thế, tính bướng bỉnh của Quý Nghiên đã ăn vào trong xương rồi, sự nhẫn nại cũng được luyện từ lúc đó.

Người đàn ông cao lớn hừ lạnh: “Tăng lên 100V.”

Ellen tiếp tục chuyển động đĩa quay, màu xanh trắng loang loáng càng ngày càng sáng, âm thanh xi xi cũng càng lúc càng lớn. Cả người Quý Nghiên đều run rẩy, ý thức bị bóp nát, cô nhìn không được nữa, đau đớn kêu lên thành tiếng.

Cả khuôn mặt cô đều bị mồ hôi dính ướt, những sợi tóc rũ xuống dính vào trên mặt, mồ hôi chảy ròng ròng. Sắc mặt xanh mét, đôi môi cũng trắng bệch, chỉ có khoe miệng chảy ra máu đỏ tươi do môi đã bị cô cắn nát, đỏ tươi đỏ tươi, giống như một đóa hoa diêm đẩu lẳng lơ, trong miệng không ngừng thống khổ rên rỉ.

Quý Nghiên, bọn chúng không thể nào dùng điện giật mà cả đời, cho nên mọi chuyện đều sẽ qua đi, chắc chắn sẽ có lúc kết thúc, nhìn thêm một chút, chờ qua đi là tốt rồi.

Thời gian này cô thật là rất xui xẻo, ‘thiên tai nhân họa’, cái gì cũng có. Mà không ít chuyện còn là lần đầu tiên, lần đầu tiên thất tình, lần đầu tiên nhìn thấy mưa bom bão đạn, lần đầu tiên đua xe, lần đầu tiên trúng đạn. ....Cả người không khỏi đều là vết thương chồng chất.

Rốt cuộc còn bao lâu, ông trời còn phải giẫy vò cô bao lâu nữa đây?

thật không cam lòng mà, cô còn chưa nhìn thấy bộ mặt thất bại của Quý Nhu vào một ngày nào đó, còn chưa thấy dáng vẻ hối hận của Mạnh Thiệu Tuyền, cũng không thấy được lúc Quý Anh Bình nổi giận nhưng không làm gì được cô. Nếu cứ chết đi như thế, thì cái gì cũng không thấy được.

Cuộc đời này cô còn lại cái gì đây? Trừ Mộc Tây ra, sợ rằng sẽ không có ai đau lòng vì cô cả. Quý Nhu chắc chắn sẽ không có kết cục tốt. Quý Nghiên vẫn luôn tin tưởng ‘thiện ác có báo’, người có lợi hại thế nào đi nữa cũng không thể giả bộ cả đời được, cho nên cô cũng lười phải lãng phí tinh thần với cô ta, cô không muốn tranh cãi, cũng không muốn cho Quý Nhu có bất kỳ cơ hội nhìn chuyện cười của cô nữa, cô chờ một ngày nào đó cô ta bị lột mặt nạ, mất đi tất cả.

Trước kia, cô cảm giác đây là phương pháp tốt nhất, cô không muốn cùng những người đó có bất kỳ quan hệ nào, nghĩ tới cuộc sống trước kia của mình, cô luôn nghĩ, họ càng không nhớ tới cô thì cô càng phải sống tốt hơn nữa. Nhưng cho đến cùng cô cũng không cam tâm, khi còn bé cũng thế, bạn

bè bên cạnh bị Quý Nhu che mờ mắt rời khỏi cô, lúc ấy cô nghĩ như vậy. một ngày nào đó, họ sẽ phát hiện được diện mạo thật của Quý Nhu mà hối hận. Nhưng đến hôm nay, cô mới đột nhiên tỉnh giấc, một ngày là bao lâu? Việc đòi hỏi đoán, nói không chừng một ngày nào đó cô cứ thế mà chết đi thì nhất định sẽ ôm lấy tiếc nuối cả đời.

Cho nên, Quý Nghiên à Quý Nghiên, may nhất định phải cố gắng chịu đựng. Lần này sau khi trở về, sẽ không trốn tránh như trước kia nữa.

Phải dung cảm một chút!

C24.2

Chương 24 (tiếp): Mục đích thực sự.

“Shit! Đây rốt cuộc là nơi quái quỷ gì?”

Cùng lúc đó, ở một nơi hoang vu gần kho hàng, một cô gái có dung mạo tuyệt mỹ đứng ở bên cạnh xe.

cô có một mái tóc dài nhuộm màu xanh đen, ngũ quan tinh xảo hoàn mỹ, nhất là cặp mắt màu xanh thẳm kia, trong suốt lại ướt át.

Diện mạo của cô là kết hợp giữa Trung và Tây, trừ cặp mắt xinh đẹp màu xanh thẳm, những điểm còn lại đều mang đặc trưng của người phương Đông. trên người còn có một loại phong cách tao nhã của quý tộc Anh quốc.

Y Mạt Thuần lấy điện thoại di động ra, nhấn phím tắt, rất nhanh bên kia đã có người tiếp nhận.

Còn không đợi người kia nói lời nào, Y Mạt Thuần liền lẩm bẩm nói: “Ứng San, chị đang ở đâu? Mau tới đón em.”

“.....”

Im lặng trong chớp mắt, Y Mạt Thuần còn tưởng rằng mình gọi nhầm số, vừa mới chuẩn bị nhìn lại một chút, thì nghe thấy bên kia truyền tới giọng nói.

“Em lại lạc đường?”

Y Mạt Thuần bị đâm trúng chỗ ngứa, có chút chột da.

Ứng San lạnh lạnh nói: “Chị nhớ là trên xe của em có thiết bị dẫn đường.”

Như vậy mà còn có thể lạc đường, trình độ mù đường của Y Mạt Thuần thật làm cho người ta không đỡ nổi.

Nhưng cũng chỉ có thể chấp nhận thôi, ai bảo cô ta là em họ mình, mấy chục năm rồi, bao nhiêu oán niệm cũng đã thành thói quen.

“Chờ một lát”

Thấy cô muốn cúp điện thoại, Y Mạt Thuần vội vàng nói: “Đừng quên mang theo thức ăn.”

cô đi lòng vòng hơn nửa ngày, đi đến một nơi hoang vu như vậy, ngay cả nước cũng không có, đã sớm đói bụng rồi!

Y Mạt Thuần cất điện thoại di động xong, ghét bỏ nhìn chiếc Hummer (*) bên cạnh, cái gì mà thiết bị dẫn đường, tất cả đều là đồ dỏm. cô tìm tới tìm lui cũng không tìm được phương hướng chính xác, kết quả lại đi đến cái nơi chim không thèm ỉa này, hứng gió tây bắc.

Azzzz, sắp chết đói rồi.

cô nhìn hoàn cảnh xung quanh, dù sao trên di động của cô cũng có hệ thống truy tìm, không sợ Ứng San không tìm được cô. Từ trước đến giờ Y Mạt Thuần không phải người thích an phận, để cho cô ngồi chờ còn không bằng đi bộ chung quanh một chút, nếu không chắc chắn cô sẽ buồn đến chết.

Trong kho hàng, hô hấp của Quý Nghiên cũng dần dần yếu đi. Cả người không còn chút hơi sức nào, trước mắt đều là hỗn độn. Ellen lần nữa chuyển động đĩa quay, đã là 150V rồi, thân thể bằng sắt cũng phải đến cực hạn. Ngay khi Quý Nghiên cho là mình sắp chết tại nơi này thì đột nhiên tất cả mưa to gió lớn đều dừng lại.

Mike mở thiết bị tinh thể lỏng ra, trên màn hình đột nhiên xuất hiện hình ảnh một người đàn ông.

“Trung tướng, cô ta cũng không chịu nói gì cả.”

Người đàn ông trung niên nhú này, xuyên thấu qua màn ảnh nhìn về phía Quý Nghiên đang thoi thóp, người phụ nữ này miệng mồm thật là kín.

Thôi, dù thế nào đi nữa mục đích cuối cùng của bọn hắn cũng không nằm ở đây, mạng của Quý Nghiên vẫn phải lưu lại. hắn nói: “không cần phải để ý đến cô ta nữa, Bạch Thắng rất nhanh sẽ tới, các người mau chuẩn bị đi.”

Lúc này Quý Nghiên mới ý thức được có cái gì không đúng, cô nghiêng đầu, tầm mắt mơ hồ nhìn về phía Ellen, không còn hơi sức hỏi: “Các người muốn làm cái gì?”

*Hummer

Bạn đang đọc truyện *Bạch Thiếu Gia, Cung Chiều Vợ Như Mạng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Không còn lựa chọn nào khác

Màn hình lần nữa tắt ngấm, Mike đi tới bên cạnh Quý Nghiên, từ trên cao nhìn xuống cô. “Nghe này, cô gái, cô đã bỏ qua thời gian được nói chuyện rồi. Bây giờ thì, shut up!”

Trong lòng Quý Nghiên càng thêm hốt hoảng, trực giác của cô từ trước đến giờ luôn rất chính xác, ngay từ lúc bắt đầu, cô đã có loại cảm giác chẳng lành rồi.

rõ ràng mục đích bọn họ tóm cô không hẳn là để moi ra tin tức về Cục Quốc An, mà càng giống như chỉ là thuận tiện thôi, cô chịu nói ra thì tốt, mà không nói thì cũng không sao cả. Vật rớt cuộc tại sao bọn họ lại bắt cô?

Quý Nghiên cố nín lấy một tia ý thức cuối cùng, không để cho mình ngất đi, đầu óc liều mạng hoạt động, suy nghĩ đến tất cả khả năng có thể xảy ra. Cho đến khi một cái ý nghĩ nhanh chóng đập vào đầu, cô bỗng chốc trợn to mắt, nhìn về phía Mike: “Các người là muốn dụ Bạch Thắng tới đây có đúng không? Các người muốn giết anh ấy.”

Tại sao cô lại quên mất, vừa lúc xuất hiện những người này đã là muốn giết Bạch Thắng, tiếng xé gió trong phòng ăn kia, đến bây giờ cô vẫn còn nhớ rất rõ ràng.

Còn nữa, người đàn ông trung niên cũng nói Bạch Thắng sẽ rất nhanh tới đây, bảo bọn họ hãy chuẩn bị sẵn sàng. Tất cả những điều này đủ để nói rõ ngay từ đầu, mục tiêu của bọn họ chính là Bạch Thắng.

Chẳng lẽ bọn họ chính là người mà Bạch Thắng đang muốn bắt sao? cô thường thấy những tình tiết như vậy ở trong phim, cảnh sát ép tội phạm đến không còn đường lui, tội phạm trong lúc nóng giận liền tìm cách bắt người thân của cảnh sát làm uy hiếp, sau đó mưu đồ dẫn cảnh sát tới giết chết, vừa là cho mình cơ hội chạy trốn, mà cũng là để trả thù.

Nhưng mà cũng không đúng, rõ ràng cô vừa nghe được người đàn ông cao to kia gọi người đàn ông trung niên đó là Trung tướng, bình thường thì phải là quân đội mới có cấp bậc. Dù sao đi nữa vẫn không có khả năng đám phần tử phạm tội cũng muốn chơi trò phân cấp của bộ đội được...

Càng nghĩ cô càng muốn ngất, không thể, cô không thể ngất được, nhưng mà cô đoán bọn họ khi giờ kia là ai làm gì chứ, tóm lại chỉ cần xác định mục đích của bọn họ là được.

Ba người kia không có lên tiếng nữa, căn bản cũng không có để ý đến câu hỏi của cô, nhưng Quý Nghiên lại coi đó là ngầm thừa nhận. cô lại chợt nghĩ đến một vấn đề, bọn họ định giết Bạch Thắng như thế nào đây? Ba đầu một đám? không thực tế, mặc dù cô cũng không biết thực lực của bọn họ như thế nào, nhưng trong tiềm thức, Quý Nghiên cảm thấy bản lĩnh của Bạch Thắng khẳng định rất khủng bố, hơn nữa bọn họ còn là loại người phản động, nếu đối phương đã thật sự muốn giải quyết thô bạo triệt để, thì ba chọi một đám nhìn thế nào cũng đều là quá mạo hiểm, cho nên bỏ qua khả năng này.

cô lắc đầu, cố gắng để cho mình tỉnh táo một chút, mắt cố gắng nhìn về phía những con rắn đang bò lổm ngổm trên đất kia, bọn họ để chúng ra tay thì càng không thể nào. Bạch Thắng nhìn thế nào cũng không giống là người sợ rắn, đường đường là lãnh đạo của NSA, không đến nỗi ngay cả mười mấy con rắn cũng không giải quyết được. Vậy rớt cuộc là cái gì? Mí mắt Quý Nghiên lại bắt đầu đánh nhau, toàn thân trên dưới không có chỗ nào là không đau, sức chịu đựng của cô vẫn còn rất mạnh mẽ, nhưng chung quy thân thể đã đến cực hạn, sẽ khó mà chịu đựng được ý chí.

Ráng chịu đựng một chút, bây giờ mình còn chưa có thể nằm được, cô còn chưa xác định được rớt cuộc bọn họ định dùng cách gì để đối phó Bạch Thắng. Đến tận cùng là có bao nhiêu uy hiếp với anh ấy, vấn đề này quan hệ đến tỷ lệ sinh tồn của bọn họ.

Quý Nghiên cố nâng mí mắt lên, cô không thể nào xem tình huống bây giờ như mấy tình tiết trong phim điện ảnh của Hollywood được, đối mặt với loại chuyện như vậy, cô đã quen dùng mấy đoạn trường chiếu trong phim hành động của nước mình mà suy nghĩ, mà lại quên mất, đây là nước Mỹ, hơn nữa lấy thân phận của Bạch Thắng, một khi gặp chuyện không may thì chắc chắn sẽ không chỉ là mấy trường hợp bạo lực đơn thuần hoặc là quơ tay múa chân bình thường nhảm chán như trong phim. Mà ở cái thế giới này, thường thấy nhất chính là lực lượng và súng ống đạn dược.

trên người cô còn giữ thuốc nổ kẹo cao su mà Bạch Thắng cho, những người này chưa từng lục soát người cô nên vẫn may mắn giấu được.

Quý Nghiên giật mình, ánh mắt quét qua từng chỗ một trong kho hàng, sợ mình bỏ sót bất kỳ thứ gì, tầm mắt vừa kịp chạm đến một thứ gì đó rất kỳ lạ thì trước mắt đột nhiên bị bóng người che mất, “cô đang nhìn cái gì?”

Ellen lạnh lùng nhìn Quý Nghiên, trong ánh mắt lóe ra sát ý.

Quý Nghiên cả kinh, người đàn ông này, như có thể nhìn thấu tất cả, thật khiến cho lòng người sợ hãi!

Mike cũng đi tới, đứng ở bên cạnh Ellen, lắc đầu với Quý Nghiên một cái, “cô gái, cô thật không ngoan. cô biết đó, người phụ nữ thông minh thường sống không lâu.”

“Các người muốn giết Bạch Thắng, chắc chắn cũng sẽ không bỏ qua tôi. Tôi chỉ muốn xác định mình sẽ chết theo kiểu nào thôi.” Quý Nghiên tự ép mình bình tĩnh, kiên cường nói.

Nhưng trong lòng lại nghĩ, quả nhiên chỗ kia có vấn đề. cô chỉ mơ hồ nhìn thấy một quả cầu lớn, trong kho hàng cũng có mấy cái như vậy, nhưng nhìn không rõ là cái gì.

Nếu như theologian mà nói thì cô cảm thấy, đó hẳn là bom.

Nhưng cũng không thể chắc chắn được, nếu như là bom thì với số lượng này, cũng có thể nổ banh cả kho hàng này thành đồng sắt vụn rồi, mà chính bọn họ cũng đang ở trong kho hàng này, không lẽ họ cũng muốn kéo mình vào chết chum sao? Quý Nghiên cảm thấy tất cả tế bào não của cô đều phải hao tổn vào vấn đề này không ít rồi.

Chợt Mike khó khi nào chịu thương lượng nói: “Quý tiểu thư thông minh như vậy, không phải đã đoán được rồi sao? Nếu như còn không đoán được thì sau khi xuống dưới đất, cô có thể hỏi tôi, tôi nhất định sẽ tốt bụng giải đáp cho cô.”

Quý Nghiên cực kì hoảng sợ, gào lên: “Các người điên rồi sao?”

cô vốn là không có nhiều hơi sức, hít vào nhiều mà thở ra không bao nhiêu, nên vừa hét lên như vậy, liền nhất thời khó thở, ho kịch liệt, sắc mặt cũng sung huyết đỏ bừng.

Sắc mặt của người đàn ông cao to cũng trầm xuống, lạnh giọng hô: “Mike.”

Mike giờ tay lên, làm cái tư thế xin lỗi: “Sorry, nhất thời lỡ miệng.”

Ellen nói: “Bịt miệng cô ta lại.”

cô đã biết kế hoạch của bọn họ, ngộ nhờ Bạch Thắng tới, cô la lên thì tất cả kế hoạch của bọn họ liền thất bại trong gang tấc rồi.

Miệng Quý Nghiên rất nhanh bị bịt lại, cô không ngừng vùng vẫy, nhưng làm thế nào cũng không thể thoát được trói buộc của dây điện trên người. cô thật không ngờ, những người này lại điên cuồng như vậy, có làm hay không, thế nhưng lại dùng mạng của cô đi đổi mạng Bạch Thắng, cho dù bọn họ có thâm thù đại hận nhiều đến mấy cũng không nên dùng cách quyết liệt như vậy để giải quyết chứ? cô thật sự không thể hiểu nổi mà cũng lo lắng chết đi được, nếu như Bạch Thắng tới thì anh ấy phải chết là điều không thể nghi ngờ.

Làm sao cô có thể trở mặt nhìn chuyện đó xảy ra được chứ, cô nhất định phải ngăn cản, nhưng vấn đề là làm thế nào đây?

Quý Nghiên gấp đến muốn khóc, nhớ tới cái người đàn ông ôn hòa nhã nhặn lại phúc hắc với khoe miệng luôn là một bộ cười mà như không cười kia, hai người chỉ mới gặp nhau mấy lần nhưng lần nào anh cũng đều mang âm áp đến cho cô. Quý Nghiên lại đụng đến vết thương, đau đến tê tâm liệt phế, nhưng cô lại liều mạng không để ý đến.

“Yên lặng một chút.” Ellen chợt quát lớn một tiếng, nhắc chân đá cái ghế mà Quý Nghiên đang bị trói trên đó ngã lăn ra.

Kể từ giây phút bước vào con đường này thì mạng của bọn họ liền không còn thuộc về mình nữa, chuyện duy nhất bọn họ phải làm chính là phục tùng mệnh lệnh. Cấp trên nói cái gì thì chính là cái đó, vì lợi ích quốc gia, bọn họ phải làm việc không được chùn bước, dâng ra tánh mạng của mình.

Mike vỗ vỗ vai Ellen, im lặng đi ra ngoài.

Quý Nghiên té xuống đất, miệng vết thương lại rỉ máu, rõ ràng toàn thân cô không phải chỉ đau ở một chỗ, mà ngay cả đầu óc cũng không rõ ràng. Nước mắt như lên tiếng kháng nghị rơi xuống, xong rồi, cô thật là chạy không thoát rồi.

thật ra thì lúc đầu cô còn từng mong đợi rằng Bạch Thắng sẽ đến cứu cô, giống như những cô gái khác, mong đợi vào lúc mình gặp nguy hiểm, sẽ có một vị hoàng tử cường đại “giáng lâm”, làm anh hùng cứu mỹ nhân mà đến đưa cô ra khỏi đây.

một giây kia, đầu óc cô dần hiện ra hình ảnh của Bạch Thắng.

không phải thích, cũng không phải yêu, chỉ là bất tri bất giác sinh ra một loại tin tưởng. Chính cô cũng không biết loại tin tưởng này là từ đâu mà đến.

Nếu như nhất định phải chết, thì một người chết dù sao cũng tốt hơn hai người. Hơn nữa Bạch Thắng còn gánh vác cả Cục Quốc An trên vai, mạng sống của anh có ý nghĩa trọng đại như vậy, cô không muốn, cũng không thể khiến anh bởi vì mình mà toi mạng ở chỗ này được.

Tay Quý Nghiên dần dần sờ về phía túi quần của mình, bởi vì nếp gấp hạn chế mà tay cô bị đè ép ra không ít vết đỏ. Nếu như có thể thì cô đánh chết cô cũng không muốn đi đến bước này, nhưng có thể sao? cô đã không còn lựa chọn nào khác nữa rồi...

Bạn đang đọc truyện *Bạch Thiếu Gia, Cung Chiều Vợ Như Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 26: Được cứu

Y Mạt Thuần nằm ở bên ngoài kho hàng, lưu lại xong hình ảnh mới vừa chụp được, cẩn thận cất điện thoại đi động vào túi.

Không ngờ cô mù mờ đi loạn, trong lúc vô tình lại chứng kiến được một màn đặc sắc như vậy.

Ánh mắt Y Mạt Thuần quét về phía trong kho hàng, tay Quý Nghiên đã đưa vào trong túi, lặng lẽ lấy thuốc nổ kẹp cao su ra, ánh mắt Y Mạt Thuần run rẩy, thị lực của cô cực tốt, cho dù cách xa như vậy thì cô cũng có thể nhìn thấy rõ ràng.

Trong lúc Quý Nghiên đang chuẩn bị động thủ thì cổ tay đột nhiên bị thứ gì đó bắn vào một cái, trong nháy mắt thuốc nổ rơi khỏi lòng bàn tay, văng trên mặt đất.

Quý Nghiên hoàn toàn là dựa vào một chút ý chí cuối cùng mà dốc toàn sức lực, vậy mà lại bị một cái đánh này vỗ vào tay, không chỉ làm rớt thuốc nổ, mà còn lấy đi thần trí cuối cùng của cô. Thần trí Quý Nghiên tan rã, đầu như đeo chì nặng ngàn cân, cũng chịu đựng không nổi nữa mà mãnh liệt lăn ra ngủ mê man, tròng mắt nặng nề khép lại, ngất đi.

Gần như là ngay lúc đó, Y Mạt Thuần phá cửa mà vào, tóc dài đến eo bay trong gió, đôi mắt xanh thăm thẳm mang theo cuồng vọng không ai bì nổi, khoe miệng lại mang theo nụ cười rực rỡ vô cùng, cả người thật là cứ như toả sáng vậy.

Đám người Mike nghe tiếng đều quay đầu nhìn sang, nhưng Y Mạt Thuần lại không cho bọn họ cơ hội phản ứng, dẫn đầu ra tay. Bóng dáng cô gái nhanh như tia chớp, thoáng cái liền chạy đến trước mặt Mike, ánh mắt Mike lạnh lẽo, định rút súng, ai ngờ Y Mạt Thuần nhanh hơn hẳn, ngay lúc bàn tay Mike thò qua bên hông, thì súng đã biến mất không thấy.

Y Mạt Thuần không biết lúc nào đã lấy đi khẩu súng từ trên người hắn, hòng súng đen sì trực tiếp gác lên ót Mike.

Đoàng ——

Máu chảy thành vòi.

Mike còn chưa kịp rên một tiếng, người đã thẳng tắp ngã ra sau, chết không nhắm mắt.

Ellen và tên đàn ông cao to cũng nhìn thấy tình cảnh này, trong nháy mắt liền giật dử, cùng nhau công tới Y Mạt Thuần. Nụ cười trên mặt Y Mạt Thuần càng thêm rực rỡ, dung nhan của cô vốn đã xinh đẹp long lẫy, động tác đánh nhau như nước chảy mây trôi, xuống tay lại cực kỳ hung ác, chiêu thức vừa nhanh vừa chuẩn, Ellen căn bản là chống đỡ không nổi.

Trong chốc lát, Ellen và tên đàn ông cao to đã bị đánh cho sưng mặt sưng mũi té xuống đất, Y Mạt Thuần giống như là cố ý chọc bọn họ, từ đến cuối đều vút súng sang một bên, tay không mà tiếp chiêu với bọn họ, một mình cô hoàn toàn là có thể giết hai người họ ngay lập tức, nhưng cuối cùng cô vẫn không chịu cho bọn họ được sáng khoái giải thoát.

Hai người đàn ông không cam lòng chịu nhục nhã, ánh mắt hung tợn nhìn chằm chằm Y Mạt Thuần.

"Này, đừng có trùg tôi, nếu tôi giết các người rồi thì tiểu Thằng Thằng biết tìm ai mà báo thù đây?"

Y Mạt Thuần vuốt vuốt súng trong tay, mỉm cười nói.

Ellen hận không thể lập tức xông lên xé nát gương mặt này, đáng người ưu nhã, nụ cười xinh đẹp như tiên trên trời, vậy mà tính tình lại biến thái như thế, [bad word].

Người đàn ông cao to căn bản cũng nghĩ y như vậy.

Người phụ nữ này thực chất chính là một ác ma, MD cô ta còn có thể biến thái hơn được nữa sao?

Một giây kế tiếp Y Mạt Thuần liền trực tiếp dùng hành động nói cho bọn họ biết, có thể.

Tay phải cô cầm lấy súng của Ellen, tay trái còn lại là nắm lấy súng của người đàn ông cao to, chia ra nhắm ngay hai người, tay trái tay phải cùng lúc bóp cò, đoàng đoàng đoàng đoàng —— liên tục vang lên bốn tiếng súng, từng viên đạn bắn vào cổ tay cổ chân của hai người.

Y Mạt Thuần cũng không có thu lại súng, hòng sung tiếp tục chậm rãi dôi lên trên, đến vị trí trí mạng của hai người, Y Mạt Thuần nhếch môi, giờ phút này, cô giống như Tu La dưới địa ngục. Viên đạn xuyên thủng ngực, tựa như pha quay chậm trong phim điện ảnh, vận tốc đều đặn bắn về phía trước, Ellen và người đàn ông cao to đồng thời hoảng sợ mất tròng lớn, thấy viên đạn càng ngày càng tới gần sinh mạng của mình thì pha quay chậm kết thúc, tốc độ đột nhiên tăng nhanh. Đồng tử trong mắt của bọn họ cũng càng lúc càng lớn, đồng thời khoe miệng của Y Mạt Thuần cũng nhếch ra độ cong, viên đạn bỗng chốc “vút” một tiếng, bắn xuyên mục tiêu.

"A. . . . ."

Trong kho hàng chỉ còn lại tiếng kêu thê lương của đàn ông.

Y Mạt Thuần mắt cũng không nháy, chỉ xác định bọn họ đã chết hoàn toàn, sau đó dùng tốc độ nhanh nhất gỡ bom, lúc này mới đi tới bên cạnh Quý Nghiên.

Cô ấy lấy một viên thuốc từ trong túi ra đút cho Quý Nghiên ăn, sau đó bắt đầu xem xét tỉ mỉ khuôn mặt của cô, vừa suy nghĩ vừa chặc chặc cảm thán. "Bộ dạng trong sáng mỏng manh như thỏ nhỏ thế này, khẩu vị của Tiểu Thắng Thắng từ lúc nào đã trở nên thanh đạm như vậy."

Y Mạt Thuần cũng là người cực kỳ bao che khuyết điểm cho người của mình, lần trước cô có nghe mấy cái tiểu quỷ trong nhà nói đến người phụ nữ của Bạch Thắng nên cũng rất hiếu kỳ người con gái có thể ở bên cạnh Bạch Thắng sẽ có dáng vẻ như thế nào, lại không ngờ gặp nhau dưới tình huống này. Thái độ ác liệt đối với Quý Nghiên của Ellen và tên đàn ông cao to kia, cô đều đã thu hết vào trong mắt, nhất là một đá kia của Ellen, cho hấn năm phát súng cũng là nhẹ rồi.

Còn Mike, nếu không phải là thái độ của hấn cũng tạm coi là ôn hoà nhã nhặn thì cũng đã không được chết sáng khoái như vậy.

Y Mạt Thuần đứng dậy, đi ra ngoài kho hàng, nhiệm vụ của cô là công thành lui thân, còn kế tiếp chính là chuyện của Bạch Thắng.

Cô gái như tiên nữ thoát khỏi bụi trần rồi đi, bóng dáng cô gái vừa khuất thì một xe hơi màu đen liền dừng lại trước cửa kho hàng. Bạch Thắng dẫn đầu bước xuống, bóng dáng cao lớn nhanh chóng đi vào trong kho hàng.

Lúc Y Mạt Thuần trở lại chiếc Hummer của mình thì có một chiếc Ferrari màu lửa đỏ đã ngừng bên cạnh từ bao giờ, một cô gái tóc ngắn xinh đẹp gọi cảm ngồi ở ghế lái, nhàn nhã nhìn cô.

Chiếc Ferrari là loại xe mui trần, Y Mạt Thuần sáng lạn cười một tiếng, nhẹ nhàng nhảy một cái liền ngồi vào chỗ kế bên.

"Đánh nhau?"

Ứng San liếc mắt liền nhìn ra trên người cô có dấu vết đã từng đánh nhau, thuận miệng hỏi.

Y Mạt Thuần cười hắc hắc nói: "Lâu rồi không có thể hiện bản lĩnh của mình, thật sự là sáng khoái."

Ứng San: "Thật đáng thương."

Y Mạt Thuần gật đầu liên tục. "Dùng vậy, cái tên Mẫn Cẩm Phong kia quá ghê tởm, mỗi lần em muốn động thủ là anh ta đều giành trước, cứ như sợ em đoạt danh tiếng của anh ta vậy. Làm hại em lâu lắm rồi mà vẫn không được đánh một trận sáng khoái như vậy."

"Chị là nói mấy người đánh với em kia." Ứng San như nước chảy mây trôi nói: "Em không khi dễ người ta quá mức thê thảm chứ?"

Đôi mắt nhỏ của Y Mạt Thuần nhất thời uất ức nhìn chị mình. "Ứng San, tại sao chị lại nói như vậy chứ? Em là người yêu hòa bình, làm sao có thể khi dễ người khác."

Ứng san: ". . . . ."

Ứng San lười phải khinh thường em gái mình.

Y Mạt Thuần đột nhiên giống như hiến vật quý, lấy điện thoại di động của mình ra, lục kiếm tám hình chụp được ở bên ngoài kho hàng, đưa cho Ứng San.

"Ứng San, chị đã bỏ lỡ một màn kịch vui rồi, thật may là em biết nắm bắt thời cơ chụp được, xem đi, chị nhất định sẽ phải cảm ơn em đấy."

Ứng San hiển nhiên là không có bao nhiêu hứng thú.

Y Mạt Thuần lại nói: "Có liên quan đến con trai chị đó."

Ứng San nhú mày, về mặt kia, thật là giống Bạch Thắng đến mấy phần. Chẳng qua Bạch Thắng là phúc hắc, còn Y Mạt Thuần là phong tình vạn chủng mà thôi.

Bệnh viện, Quý Nghiên hôn mê suốt ba ngày, rốt cuộc cũng tỉnh lại.

Lúc cô tỉnh lại còn chưa có mở mắt, chỉ là mơ mơ màng màng cảm thấy đau rất, Quý Nghiên không nhận được nhú chặt lông mày. Sau đó liền cảm thấy một đầu ngón tay hơi lạnh khẽ xoa lông mi cô, giống như muốn thay cô xóa tan hết mọi đau đớn.

Lông mi Quý Nghiên rung rung mấy cái, từ từ tỉnh lại.

Vừa mở mắt liền thấy Bạch Thắng đang ngồi ở bên giường, dung nhan tuấn nhã vẫn y như trong trí nhớ, khóe miệng nhẹ cong, Quý Nghiên vẫn cảm thấy

nụ cười của anh thật ấm áp, ít nhất là mỗi lần Bạch Thắng hướng về phía cô mà cười thì cô luôn cảm thấy như vậy. Chỉ là giờ phút này, ánh mắt của anh lại hiếm khi nào mang theo vẻ tiêu tụy.

Bạn đang đọc truyện *Bạch Thiếu Gia, Cung Chiều Vợ Như Mạng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27: Sự trả thù của nhà họ Bạch.

"Có đói bụng không?"

Bạch Thắng mỉm cười đưa mắt nhìn cô, ngón tay dài vuốt ve mặt cô, bàn tay nhẹ luồn vào từng sợi tóc, trong đôi mắt sâu thẳm toát ra một tia đau lòng.

Quý Nghiên yếu đuối lợi hại, đầu óc vẫn còn có chút hỗn độn, không biết làm sao trả lời anh, theo bản năng gật đầu một cái.

Ngủ mê lâu như vậy, lại chịu khổ nhiều như vậy, quả thật là không phải đói bụng bình thường.

Bạch Thắng cũng đã sớm đoán được, đứng dậy, lẳng lặng cầm lấy bình giữ nhiệt đặt trên bàn, anh đổ cháo đã chuẩn bị sẵn từ sáng ra bát. Phương hướng của phòng bệnh cực tốt, tầm nhìn rộng rãi, cửa sổ rất lớn, ánh mặt trời ấm áp chiếu xuống. Quý Nghiên nghiêng đầu nhìn anh, người đàn ông dịu dàng mà tốt đẹp đứng dưới ánh mặt trời, cô cảm giác hình như có chỗ nào đó không đúng, lại giống như không có gì khác lạ, cũng có thể là cô suy nghĩ nhiều rồi.

Bạch Thắng trở lại bên giường, đầu tiên anh đặt bát lên tủ đầu giường, sau đó cẩn thận dìu cô ngồi dậy, lại bàn ăn, mới bung chén đến trên bàn ăn, nhìn cô húp cháo.

Suốt một Quý Nghiên cực kỳ xinh đẹp, cho dù sắc mặt bây giờ rất kém, cũng không che giấu được cảm giác yên tĩnh tốt đẹp này. Bạch Thắng nhớ tới ngày đó ở trong kho hàng, Quý Nghiên bị trói té xuống đất, cả người chật vật không chịu nổi, thậm chí không cảm nhận được một chút khả năng sống sót, ánh mắt của anh chợt đau xót. Đến gần mới phát hiện cả người cô đều đang bị dây điện bằng kim loại trói chặt, sắc mặt Bạch Thắng đành lại, toàn thân tản ra sự tức giận trước nay chưa có. Đáng chết, mấy tên khốn này, lại dám dùng điện giật với cô ấy.

Anh thận trọng ôm lấy Quý Nghiên, hô hấp của cô gái yếu ớt, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, khoe miệng bị cắn nát, vết máu đỏ tươi ở trên gương mặt tái nhợt cực kỳ rõ ràng, bên bả vai cũng có rất nhiều máu, nhiễm đỏ đồng phục bệnh nhân màu trắng của cô, cũng nhiễm đỏ mắt của Bạch Thắng. Lúc đó anh vừa tức giận vừa tự trách bản thân, trong kho hàng rõ ràng có người đã tới trước anh, Bạch Thắng nhìn về phía đồng bom nằm trong góc đã được đỡ bỏ, còn có ba người đàn ông, một chết hai bị thương, ánh mắt liền lạnh như Diêm La.

Kỹ thuật bắn súng của Y Mạt Thuần cực tốt, mỗi phát súng đều bắn vào bộ vị trọng yếu, lúc ấy tay chân của Ellen và tên đàn ông cao to đã bị phế, cũng đánh mất năng lực nên có của đàn ông. Ngay cả lúc Surong tra xét vết thương của bọn họ cũng không nhận được thần thức: Thật là ác độc mà! Nhất là kỹ thuật bắn súng này, cũng thật TM là quá chuẩn mà? Quả thật là làm người ta theo không kịp cô ấy!

Bạch Thắng không dư thời gian mà ngẫm nghĩ mấy thứ này, bây giờ Quý Nghiên cần cấp cứu. Anh trầm giọng nói: "Giải về, cực hình."

Cục Quốc An có ba loại hình phạt, nghiêm hình, khổ hình, cực hình, nhìn tên và thứ tự sắp xếp cũng biết, trong đó cực hình là tàn khốc nhất mà cũng là biến thái nhất. So với lăng trì xử tử còn hung ác hơn, nó biến thái nhất ở chỗ, mỗi lần đều ngược người ta đến chết đi sống lại, nhưng không để cho bạn tự sát, hơn nữa còn ở lúc bạn chỉ còn lại một hơi thở cuối cùng sẽ cứu sống bạn, sau đó lại tiếp tục ngược đãi đến chết chết sống sống.

Surong há hốc mồm, nhìn khuôn mặt đầy sương lạnh của anh, một câu cũng nói không ra. Thật ra thì Bạch Thắng cực kỳ tàn nhẫn, hoàn toàn chính là ma quỷ đi ra từ trong địa ngục, âm ngoan đến cực hạn. Một điểm này, cực kỳ giống Đệ Nhất Phu Nhân của các cô ấy- Ứng San.

Quý Nghiên ăn được một chút, tinh thần cũng khá hơn nhiều, nhớ lại chuyện trước khi hôn mê bất tỉnh, không khỏi nhìn về phía Bạch Thắng. Lo lắng hỏi: "Chuyện lần này giải quyết làm sao? Bọn họ hình như đều là tôi giết anh, Bạch Thắng, có phải anh đã đắc tội người nào hay không?"

Có lẽ ngay cả Quý Nghiên cũng không phát hiện, đây là lần đầu tiên cô gọi tên Bạch Thắng.

Bạch Thắng có chút giật mình, người con gái đó đang nhìn chăm chăm anh, ánh mắt trong suốt, ẩn chứa quan tâm. Cô chỉ mới vừa tỉnh lại mà câu nói đầu tiên không phải hỏi mình làm sao cứu được cô ấy, cũng không phải hỏi thương thế của cô ấy như thế nào, mà là quan tâm đến an nguy của anh đầu tiên. Cô thậm chí đã quên mất, những vết thương trên người mà cô phải chịu kia đều là bởi vì anh mà ra. Nếu là những người khác, cho dù không oán trách anh thì chỉ sợ cũng đã sớm trốn đi mất. Quý Nghiên, Quý Nghiên, trong lòng Bạch Thắng không hiểu sao chợt rung động, một loại tình cảm không biết tên nhanh chóng chảy vào trong dòng máu.

Anh thanh nhả cười một tiếng, nhưng giọng nói lại vô cùng nghiêm túc. "Sẽ không xảy ra chuyện như vậy nữa."

Anh sẽ không để cho em lại phải chịu thương tổn như vậy nữa, một lần là đủ rồi.

Quý Nghiên cũng không có nghe ra thâm ý gì, nhú nhú mày, vẫn có chút không yên lòng mà nói: "Bọn họ nhìn qua cũng thật lợi hại, anh nên cẩn thận vẫn

hon."

Thật ra thì quan trọng nhất là tìm ra người phía sau màn, nếu không lần này thất bại, người nọ khẳng định còn có thể phái những người khác tới giết Bạch Thắng, sẽ thành tri ngọn mà không tri được gốc. Quý Nghiên vốn là muốn nói nhưng lại cảm thấy không được tự nhiên khi can thiệp chuyện riêng của người khác quá nhiều, hơn nữa cô có thể nghĩ tới thì Bạch Thắng khẳng định cũng đã nghĩ đến.

Đúng là, cô lo lắng quá nhiều rồi.

Bạch Thắng nhếch môi, giọng nói mang theo một chút hài hước." Thế nào, em không yên lòng về anh sao?"

Lời này vừa nghe liền biết có nghĩa khác, hướng chỉ anh còn dùng cái loại giọng điệu đó mà nói nữa, mặt Quý Nghiên đỏ lên. Trùng mắt liếc anh một cái, dùng khi dễ người ta như vậy chứ!

Bộ dạng cô xù lông thật đáng yêu.

Cặp mắt kia nhìn anh, sạch sẽ trong suốt, không mang theo một chút tạp chất. Ánh sáng rực rỡ lóe lên trong đó, Bạch Thắng không cách nào hình dung tâm tình của mình giờ phút này, rất muốn đưa tay che mắt của cô, như vậy, có lẽ nhịp tim sẽ không đập nhanh như thế.

Lúc Quý Nghiên hôn mê thì điện thoại của Bạch Thắng nhận được một đoạn video, người gửi là cô cô của anh. Anh nghi ngờ mở ra, càng xem về mặt càng lạnh lẽo, tay càng nắm càng chặt, bỗng chốc, ánh mắt dừng lại, ánh mắt rơi đến trên tay Quý Nghiên, tay của cô đang gian nan đưa về phía túi, muốn móc ra cái gì đó, sau đó video tạm dừng.

Bạch Thắng nhìn kỹ một chút, nhận ra đó là thuốc nổ anh cho cô, trái tim đột ngột chấn động, ý thức được cô muốn làm cái gì.

Lúc trước anh đã không tán thành việc Quý Nghiên luôn vì người khác mà tổn hại đến tánh mạng của mình, nhưng khi chuyện này xảy ra ở trên người anh, thấy cô vì muốn bảo vệ anh mà không tiếc đồng quy vu tận cùng những người đó thì tim của Bạch Thắng đột nhiên thất lại, giống như một nơi nào đó ở sâu trong lòng đột nhiên bị khuấy động, lần đầu tiên anh cảm thấy, mình đã biết thế nào là khó xử.

Nhất là khi Quý Nghiên yên lặng nằm trên giường bệnh, không nhúc nhích, hô hấp rất yếu ớt, anh cảm giác được run sợ trong lòng mình. Có phải, nếu như cô cô không kịp thời chạy tới thì cô sẽ không thể tỉnh lại nữa hay không? Đây là một giả thiết đã không thành sự thật nhưng lại thành công nhiều loạn tâm tư bình tĩnh như nước nhiều năm qua của anh, mấy ngày nay Bạch Thắng đều trông coi ở phòng bệnh, vẫn luôn không tự giác nhìn hình ảnh cuối cùng được tạm dừng trong đoạn video ở kho hàng kia, nhìn khuôn mặt tuyệt vọng lại quyết tâm của Quý Nghiên, còn có đồ vật gì đó (thuốc nổ), tất cả đều in sâu vào trong lòng anh.

Vừa vặn lúc này truyền đến tin tức Liên Hợp Hội tập kích trụ sở huấn luyện nào đó của quân Mỹ, theo như Mẫn Y Hàm nói, khi Ứng San biết được chính phủ Mỹ đã ra tay với Bạch Thắng thì trong nháy mắt liền tức giận, sau đó liền lập tức dẫn người đi oanh tạc một trụ sở huấn luyện gần đó của người ta. Y Mạt Thuần đương nhiên là vui mừng nhất rồi, không nói hai lời liền đi theo ra trận, bên ngoài cũng không ai biết quan hệ của Bạch gia và Liên Hợp Hội, lần này lãnh đạo tiền nhiệm của Liên Hợp Hội và sát thủ đệ nhất quốc tế đồng thời ra tay, một phe là có chuẩn bị mà đến, một phe là không hề được báo trước, chỉ thấy phía trên căn cứ, máy bay chiến đấu lần lượt thành đoàn, hoà tiền như mưa mãnh liệt mà rơi xuống, làm cho khói thuốc súng bay đầy đất.

Liên Hợp Hội nắm trong tay 80 % quân hỏa trên thế giới, uy lực hoà tiền đương nhiên cũng là hết sức cường hãn. Chỉ qua vài lượt ném bom oanh tạc, tất cả căn cứ đều gần như trở thành một vùng phế tích. Trụ sở huấn luyện của Mỹ đều là những trọng điểm bồi dưỡng tân binh nhỏ tuổi, kinh nghiệm thực tiễn còn chưa đủ. Chính phủ vì muốn bồi dưỡng ra những nhóm nhân tài cường hãn của quân sự mà hao tổn của cải khổng lồ, huấn luyện viên cũng là chọn tốt nhất, còn có rất nhiều vũ khí tân tiến, có thể nói, hàng năm chính phủ hao phí biết bao nhiêu là nhân lực vật lực tài lực vào những căn cứ này, đó chắc chắn chính là một con số kinh người.

Bị Liên Hợp Hội đánh một trận như vậy, tổn thất đương nhiên khó có thể tưởng tượng là nghiêm trọng đến cỡ nào.

Đã vậy người ta còn không biết nguyên nhân, giới truyền thông liền điên cuồng đưa tin là Liên Hợp Hội phát điên, vô cớ tập kích khủng bố, tiếng mắng mỏ bên ngoài đã đan thành một mảnh, nhưng Ứng San lại chỉ lạnh lùng khê hừ, không thêm để ý chút nào.

Dám động đến con trai của bà đây thì nên sớm phải chuẩn bị xong việc gánh chịu hậu quả.

Vừa khéo, Bạch Thắng biết được tin tức thì cũng là lạnh lùng khê hừ, cuồng vọng lại khí phách nói một câu: "Nếu đã dám làm thì phải dám chịu."

Bạn đang đọc truyện *Bạch Thiếu Gia, Cung Chiều Vợ Như Màng* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 28: Anh sẽ bảo vệ em.

Quý Nghiên bị loại ánh mắt này của anh nhìn cho thật ngại rồi, quả quyết cúi đầu, im lặng húp cháo.

Bạch thiếu gia đây là đang áy náy sao?

thật ra thì hoàn toàn không cần đâu, mỗi lần cô trải qua điều gì không tốt thì sau khi tỉnh lại cũng có thể nghiệm ra được rất nhiều thứ, nhất là lan này, tuy đau, nhưng mà cũng cảm thấy mình đã giác ngộ ra được một chút gì đó, hơn nữa, cô biết đau khổ đều đã qua rồi, ít nhất mạng vẫn còn đây, nhìn xem cô vẫn sống rất tốt nha.

Quý Nghiên rồi rắm một hồi, long không yên uống vài ngụm cháo, cuối cùng vẫn không nhin được, để cái muỗng xuống, nghiên đầu nhìn Bạch Thắng

cô mỉm cười, đôi mắt trong suốt khó khi nào ánh lên một tia dí dỏm, “Bạch Thắng, anh có biết lúc đó, thứ em nghĩ đến đầu tiên là gì không?”

Kêu được lần đầu, thì lần hai lần ba cũng liền thuận miệng hơn nhiều.

Bạch Thắng nhúu mày, có nhiều thú vị nhìn lại cô.

Nụ cười Quý Nghiên mở rộng, “Em nghĩ thật may là họ chỉ dùng điện giật, không cho những thứ rắn rết dọa người kia bò lên người em. Em sợ nhất là rắn, anh nghĩ xem, hiện trường kkkhi đó có ít nhất mười con rắn, chỉ nhìn thôi mà em cảm thấy rợn tóc gáy rồi. nếu như chúng nó đều bò qua bò lại trên người anh, còn khắc lười với anh... nếu là em thì đã bị hù chết rồi. uy hiếp khủng khiếp như vậy, em thật sự không biết chuyện cơ mật gì của anh nếu mà biết, hơn nữa bọn họ lại dùng rắn đối phó với em thì khẳng định em sẽ không chống cự nổi mà liền thú nhận rồi.”

Rắn, thật sự chính là sát tinh trong đời cô mà.

Quý Nghiên vừa vạ là người thích mơ mộng, chỉ là nói thôi, nhưng trong đầu cũng không tự giác mà ảo tưởng ra một ít hình ảnh, trong nháy mắt toàn thân đều nổi cả da gà.

Bạch Thắng nhìn nụ cười trên mặt cô, làm sao mà không hiểu Quý Nghiên là đang an ủi anh, cô sợ anh tự trách bản thân mình. Anh làm sao lại quên mất, thỏ trắng nhỏ này, là một người vô cùng nhạy cảm. Hơn nữa, còn rất khéo hiểu lòng người.

Bạch Thắng tự tin nói: “sẽ không.”

Vẫn là âm thanh mát lạnh này, nhưng bây giờ lại không giống với nước chảy mây trôi trong quá khứ, mà ẩn sâu trong từng câu chữ, lại để lộ ra một loại kiên định. Là vô cùng kiên định.

Lần này, Quý Nghiên thật sự là ngây ngẩn cả người, thì ra cô nói nhiều như vậy, lực chú ý của Bạch Thắng cũng chỉ nhắm vào một câu cuối cùng. Hơn nữa, tại sao anh lại xác định như vậy, tại sao lại tin chắc mình sẽ không nói ra chứ? Chính cô cũng không dám bảo đảm.

Bạch Thắng liếc mắt liền nhìn ra tâm tư của cô, cô làm ra vẻ kinh ngạc nói: “Chẳng lẽ Nghiên Nghiên chịu nhìn anh rơi vào trong tay người xấu sao?”

Quý Nghiên theo phản xạ định lắc đầu. nhưng mà nghĩ lại, không đúng, lắc đầu thì quá mức mập mờ, mà gật đầu thì lại hơi quá mức vô tình, chính cô cũng sẽ cảm thấy tội lỗi.

Đây thật sự là một vấn đề khó khăn mà. Cho nên nói, cái gì gọi là nói chuyện nghệ thật, cú nhìn Bạch thiếu gia một chút liền biết.

Quý Nghiên và Bạch Thắng biết nhau không bao lâu, nhưng cũng đã lĩnh ngộ được đầy đủ trình độ của học vấn cao thâm này. Dù cô luyện thêm vài năm nữa cungxkhoong phải là đối thủ của anh, cho nên vẫn là nên ngoan ngoãn ngâm miệng là vàng.

Quý cô nương vẫn tiếp tục cúi đầu húp cháo, thật ra thì nếu cô nhìn kĩ thì sẽ phát hiện ra, lúc Bạch Thắng nói ra câu kia tuy rằng có vẻ xảo trá nhưng thực chất dưới đáy mắt lại chột lóe ánh sang nghiêm túc.

“Nghiên Nghiên.” Bạch Thắng đột nhiên gọi cô một tiếng

Quý Nghiên lần nữa nghiêng đầu, mắt lộ ra nghi hoặc: “Hửm?”

Bạch Thắng ngồi ngược sáng nên ánh mặt trời màu vàng phủ trên người anh, như mực đen cũng được nhuộm vào một tầng quang minh. Dung mạo trắng trẻo tuấn nhã, làn da tốt như vậy, ngay cả một cô gái nhuu cô cũng không nhin được mà ghen tỵ.. đôi mắt sâu thẳm vẫn như một cái đầm sâu, thâm thúy lại mị hoặc mười phần. khi cặp mắt kia chuyên chú nhìn cô thì cô không biết phải phản ứng thế nào, giọng điệu của anh đột nhiên thấp xuống, trầm trầm rất là nghiêm túc.

“Đồng ý anh, về sau đừng làm chuyện như vậy nữa.” anh không nói rõ, nhưng Quý Nghiên lại rõ ràng biết anh là đang nói tới chuyện gì.

Tựa như ở trong kho hang, cô biết quan hệ của cô và Bạch Thắng không tính là rất thân, nhưng lại không khỏi tin tưởng anh nhất định sẽ tới.

Đây là một loại tâm tình không cách nào nói rõ, nó tự nhiên xảy ra mà cô, lại không thể không chế nó.

Bạch Thắng: “ anh không biết tâm trạng của em như thế nào khi quyết định liều chết, nhưng anh lại nhất định có bản lĩnh hơn trong tưởng tượng của em nhiều. Anh sẽ bảo vệ em, cho nên, em tuyệt đối không được dễ dàng từ bỏ mạng sống của mình, ngay cả nghĩ đến cũng không được. Biết không?”

Sinh mạng một khi đã mất đi, thì sẽ không thể lấy lại được nữa. anh không cần biết ở trong mắt người khác em là cái gì, nhưng ít ra ở trong mắt anh, em là tồn tại vô cùng trân quý. Mất đi, anh sẽ không khổ sở, sẽ khó chịu. vậy thì em hãy ở lại bên cạnh anh, làm Nghiên Nghiên duy nhất của anh.

Đầu óc Quý Nghiên đã lâm vào trạng thái trống rỗng, chỉ có một câu kia là không ngừng lặp đi lặp lại: Anh sẽ bảo vệ em.

Lữ Mỹ và Mạnh Thiếu Tuyền cũng đã từng nói câu này với cô, nhưng mà cuối cùng bọn họ cũng không làm được, trong cuộc đời này cô đã từng quan tâm hai người nhất, cuối cùng đều không hẹn mà cùng lấy sự bảo vệ cô tặng cho Quý Nghiên. Quý Nghiên đã nghĩ, cả đời này cũng chỉ có mình mới có thể tự bảo vệ mình thôi.

Từ đó, năm chữ này, đã sớm bị cô đá vào trong lãnh cung.

cô cho là, nếu có người lại nói câu này với cô lần nữa, cô cũng sẽ không có bất kì cảm giác gì. Nhưng mà tại sao, khi Bạch Thắng nghiêm túc đến thế nói “Anh sẽ bảo vệ em” như vậy thì lòng của cô vẫn không tự chủ mà khẽ rung động.

Cho tới bây giờ Quý Nghiên đã không còn nghĩ tới đoạn cảm tình trước kia nữa, ngay cả bây giờ tối đa cô cũng cảm thấy, Bạch Thắng là bởi vì chuyện lần này nên muốn bồi thường cho cô mà thôi. Trải qua mấy lần bị tổn thương, cô đã sớm khóa kín trái tim của mình, cất vào trong kho có tầng tầng tường thành bảo vệ rồi, cho dù có mềm lòng thì cô cũng không dám lại dễ dàng ném thử lần nữa.

cô sợ bản thân, sẽ không chịu đựng được nếu bị tổn thương một lần nữa. chỉ là giờ phút này, bên trong phòng bệnh phủ đầy ánh mặt trời, người đàn ông tuấn nhã vô song, cùng với cô gái tinh khiết như nước, cả hai đều không nói nữa, chỉ lẳng lặng nhìn nhau, trong không khí nhàn nhạt ấm áp, đã thoáng được thiên ngôn vạn ngữ.

Nhưng phần an tĩnh này cũng không có là bao lâu, Quý Nghiên liền nhận được điện thoại của Mộc Tây. Nghe tiếng oán trách ở đầu bên kia mới hoảng hốt nhớ tới, đã mấy ngày rồi mình chưa gọi điện thoại cho Mộc Tây.

Mộc Tây vội vàng hỏi Quý Nghiên có phải đã xảy ra chuyện gì rồi hay không? Tại sao Giản Ninh đã về còn cô lại một chút tin tức cũng không có?

Chuyện này Bạch Thắng cũng đã nói với Quý Nghiên, đáng lẽ lần này thoả thuận họ ở Washington là một tháng, nhưng bởi vì cô xảy ra chuyện, anh cũng chưa có chụp xong nên Mân Y Thần đặc biệt cho cô ở lại thêm nửa tháng. Đến khi thân thể khá hơn một chút rồi mới về nước cũng không muộn, mà lần này Cục Quốc An là vì tìm Quý Nghiên nên tinh lực cũng bị dôi đi. Bạch Thắng đã nhận được tin tức, Thôi Đại Sơn đã thuận lợi trở về nước.

Anh chuẩn bị đến lúc đó sẽ cùng Quý Nghiên trở về.

Quý Nghiên chưa quen cuộc sống ở đây, đương nhiên sẽ không từ chối.

Vừa trải qua một phen sống chết nên được nghe thấy giọng Mộc Tây lần nữa, cô có cảm giác dường như đã trải qua mấy đời rồi vậy. Quý Nghiên nhìn nồi chưa xốt nơi chop mũi xuống, lung tung viện lý do để Mộc Tây bớt lo lắng.

Khi Mộc Tây nghe nói còn nửa tháng nữa cô mới có thể về thì trong nháy mắt liền gào khóc kêu to. Còn nói không có Quý Nghiên làm thức ăn ngon cho cô ăn, cô đều bị dày vò cho gầy đi mấy vòng, nên rất là nhớ Quý Nghiên.

Quý Nghiên cười khẽ: “Mình cũng nhớ cậu.”

Ai ngờ Mộc Tây đột nhiên hỏi: “Bây giờ cậu đang ở chung với ai vậy hả?”

Quý Nghiên chặc lưỡi, theo bản năng nhìn về phía Bạch Thắng, nhất thời không biết trả lời như thế nào.

Bạch Thắng ngược lại không nói gì, vẫn như cũ cười như không cười nhìn cô. Quý Nghiên càng cảm thấy Mộc Tây cũng không phải là người dễ cho qua mọi chuyện, sau một phen bức cung, Quý Nghiên đánh bắt đất dẽ, không thể làm gì khác hơn là thẳng thắn sẽ được khoan hồng.

Mộc Tây hắc hắc cuoif gian hai tiếng, rõ ràng đánh hơi được tư vị gian tình. Quý Nghiên hết sức im lặng.

“Đừng rồi, Nghiên Nghiên, mặc dù chắc chắn sẽ ảnh hưởng đến tâm trạng của cậu, nhưng mình cũng phải nói cho cậu biết một tin vô cùng đáng ghét. Hai người cha mẹ kì hoa tuyệt thế kia của cậu bao gồm chú của cậu cũng tới HongKong rồi, sẽ ở lại khu biệt thự Vịnh Thiên Thủy, đoán chừng trong một thời gian ngắn hẳn sẽ không rời đi, cậu nên chuẩn bị tâm lí cho tốt.”

Bạn đang đọc truyện *Bạch Thiếu Gia, Cùng Chiều Vợ Như Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Bác sĩ Massachusetts.

Quý Nghiên đã nghỉ ngơi một tuần lễ ở bệnh viện, vết thương mặc dù không có tốt lên toàn bộ nhưng cũng đã không còn đau đớn như lúc đầu.

Phần lớn thời gian Bạch Thắng đều ở bệnh viện chăm sóc cô, Quý Nghiên rất áy náy. Nhiều lần cô nói với Bạch Thắng cô sợ làm trễ nãi công việc của anh, nhưng lần nào cũng bị Bạch Thắng nói một câu chặn lại hết.

Người nọ chỉ lấy một giọng điệu nhẹ nhàng từ tốn nói: “Công việc của anh bây giờ chính là chăm sóc em.”

Quý Nghiên thật là không còn lời nào để nói.

Sau đó cô cứ tiếp tục được Bạch Thắng chăm sóc như vậy, “Thần nhiên” mà hưởng thụ cuộc sống của một chú heo.

Mỗi ngày ăn no thì ngủ, tỉnh ngủ thì đọc sách, đọc sách mệt rồi ngủ, tỉnh ngủ lại tiếp tục ăn..... Vòng đi vòng lại. Nếu thật sự không còn việc gì để làm thì liền đực mặt ra, thuận tiện oán thăm thức ăn của mình một chút.

Mấy ngày nay bữa cơm của cô đều không có gì ngoài cháo, thanh thanh đậm đậm, bình thường khẩu vị của Quý Nghiên khá nặng, hơn nữa thích ăn lạnh và cay, nên đối với cháo gì đó, hoàn toàn không có cảm giác.

Cho nên, ăn được mấy ngày, quả thực là ăn đến muốn rớt nước mắt!

cô oán cô hận..... Bạch thiếu gia, anh có thể đổi món khác đút cho tôi được không? Phải biết heo cũng có vị giác nha! Chẳng lẽ là bởi vì cháo rẻ nên mới bắt cô ăn hoài sao.

Chỉ là không biết có phải là ý thức được tiếng lòng Quý Nghiên hay không, mà tóm lại, đêm hôm đó, Bạch Thắng thật đúng là đổi loại thức ăn khác cho cô-- canh xương. Hơn nữa còn là ngay cả chất dinh dưỡng dễ tiêu nhất là dầu hào cũng đều không nhìn thấy.

Quý Nghiên: “.....”

Mãi mới chờ đến khi Bạch Thắng đi xử lý chuyện, hơn nữa nghe nói chiều cũng sẽ không trở lại. Quý Nghiên trong nháy mắt giống như chim nhỏ được giải phóng, sau lưng liền mở nhạc ăn mừng từ bệnh viện trốn ra ngoài.

Theo lý thuyết, bệnh viện cũng sẽ có người của Cục Quốc An canh chừng. Nhưng Bạch Thắng nghĩ đến bây giờ trụ sở huấn luyện của chính phủ Mỹ đã bị làm cho bẽ đầu sứt trán, trong thời gian ngắn sợ rằng sẽ không rảnh mà nhớ đến chuyện của anh ở bên này, hơn nữa Quý Nghiên cũng không thích bị nhiều người nhìn. Nên anh liền cho người rút hết, nhưng mà vẫn phải bốn Ảnh Vệ ở trong bóng tối âm thầm bảo vệ cô, lúc anh không ở đây thì bọn họ vừa sẽ báo cáo lại tình trạng của Quý Nghiên cho anh vừa cũng không có hạn chế hành động của cô.

Cho nên thật ra thì Quý Nghiên vừa ra phòng bệnh thì Bạch Thắng đã biết.

Dung nhan tuấn nhã khó khi nào nhiễm vào chút bất đắc dĩ, khóe mắt đuôi mày còn có vẻ hơi cung chiêu. trên bàn hội nghị mọi người đều rối rít như gặp phải khủng bố vậy.

“Nhanh nhanh nhanh, nhéo mình một cái, xem có phải mình là đang nằm mơ hay không? !” Sương vội vàng vỗ vỗ vào tay Phong đang ngồi bên cạnh cô, một bộ nét mặt như bị sét đánh.

Là cung chiêu đó ó ó.....

Cục trưởng mà có vẻ mặt này thì bất quá cũng bình thường thôi, nhưng mà với chỉ huy thì..... Mọi người thật là mất bình tĩnh rồi.

Phong: “.....”

Còn đối với bạn Quý Nghiên không biết chuyện gì thì còn đang đặc ý vì mình thành công trốn được ra ngoài.

cô nổi điên nhảy tung tung một hồi, sau đó mới ổn định tinh thần mà đón xe đến đại học phụ cận Washington.

Nghe Mộc Tây nói ở đó có nhà hàng ăn ngon lắm, và lại tuyệt đối có thể thỏa mãn khẩu vị không cay không vui của cô, Quý Nghiên đã sớm muốn đến thử một lần.

Từ trạm xe tới trường học còn cách một đoạn, dọc đường Quý Nghiên chú ý một quán nhỏ tại nhà (vừa là nhà ở vừa là quán bán hàng), liếc mắt liền thấy bên trong tủ kính trưng bày các loại máy ảnh, máy chụp hình. Ngày đó bị tập kích máy ảnh của cô đã sớm bị mất ở đâu rồi, thật may là hình được chụp trước đó đã được lưu vào trong máy tính, chỉ có hình trần nhỏ ngày hôm đó là mất thôi, Quý Nghiên định tìm thời gian lại đi chụp một lần.

cô nghiêm mặt, chân mày nhăn lại, nhớ tới chuyện này, lại bắt đầu đau lòng. Cái máy ảnh kia của cô là dạng thức chất lượng cũng không tệ, giá tiền cũng đắt, lúc đầu mua Quý Nghiên cũng rất đau lòng. Hơn nữa cô đã dùng ba năm nên cũng có chút gắn bó.

thật lòng là không nỡ cứ như vậy mà bị mất đi!

Nhưng giờ có không nỡ cũng vô ích, Quý Nghiên yên lặng mà rối rắm, cuối cùng vẫn quyết định vào tiệm, lại mua cho mình một máy ảnh khác.

Máy chụp hình cô vẫn là chọn hãng cũ thứ nhất là chất lượng tốt chức năng đầy đủ, tính năng lại cao. Thứ hai là cô dùng lâu như vậy, thao tác cũng đã rất thuần thục, nên chẳng cần đổi hãng khác, tránh lại phải mày mò lần nữa, phiền toái.

Bây giờ đang là giờ đến trường, đại học vùng này rất náo nhiệt. Quý Nghiên ôm tâm trạng phức tạp, muốn thử một chút xem mình có thể chụp hình được hay chưa, nhưng mới vừa giơ tay lên, bà vai liền bắt đầu kháng nghị. Vừa bắt đầu chỉ cảm giác đau mơ hồ, nhưng sau đó lại từ gia tăng, cho đến khi

cảm giác đau càng ngày càng rõ ràng, Quý Nghiên mới không thể không bỏ cuộc mà cam chịu số phận.

cô thất bại rũ tay xuống, vừa đứng lúc bên cạnh có hai học sinh đi ngang qua, Quý Nghiên nghe được một người trong đó oán trách: “MD, cũng là bởi vì cái tên đáng chết cậu bị tào bôn mà chúng ta mới sắp trễ buổi diễn thuyết của bác sĩ Dylan.”

“A không, tại sao cậu không tỉnh lại nhìn một chút cậu cũng ngồi đó tia lông mày mất ba giờ kìa, mình thì tuyệt đối là thời gian mình ngồi chồm hổm ở nhà cầu còn ngắn hơn cậu.” một người khác lập tức phản bác.

Cứ như vậy trái qua phải lại, tốc độ nói của họ rất nhanh, cứ ào ào nói chuyện không ngừng, Quý Nghiên chỉ kịp bắt được mấy từ then chốt.

Dylan.

cô ngơ ngác lặp lại cái tên này, có kinh ngạc, có mờ mịt, còn có một tia hoảng hốt.

Anh ấy tới Washington rồi sao?

Bây giờ lại đang ở trong đại học Washington.

Có thể nào chỉ là trùng tên hay không?

Quý Nghiên thu hồi suy nghĩ, vội vã ngăn một học sinh đang qua đường, hỏi: “Xin chào, đã làm phiền. Xin hỏi hôm nay ở đây có buổi diễn thuyết của bác sĩ Dylan sao?”

“Đúng.”

“cô là muốn nói đến cậu nhóc Massachusetts người Trung Quốc sao, cậu ta hiện đang ở lễ đường, nghe nói chỉ diễn thuyết có hai tiếng, bây giờ chắc cũng đã sắp kết thúc rồi.”

Người nữ sinh có chút không kiên nhẫn, chỉ đơn giản dùng một chữ đuổi cô đi. Vừa vặn bên cạnh lại có một người có tướng mạo tương đối tri thức đi ngang qua, chắc hẳn là giáo viên, nghe được câu hỏi của Quý Nghiên nên nhìn đồng hồ trên tay một chút, nhiệt tình trả lời.

Quý Nghiên cảm kích nói: “Cảm ơn.”

Thời gian quả thật cũng không còn sớm, ánh mắt Quý Nghiên liếc về phía cổng chính trường học, trong lòng xẹt qua một tia phức tạp. không biết có nên đi gặp anh hay không? Nhưng hai chân đã hiển nhiên đã phản ứng nhanh hơn ý thức, khi Quý Nghiên xuất hiện bên ngoài lễ đường thì kết cục đã định.

Trong vòng ba dặm bên ngoài lễ đường bị vây quanh không ít người, đoán chừng là không thể chen vào được, cô còn chưa kịp đến gần, chỉ nghe thấy trong đám người đột nhiên truyền đến một trận lao xao, sau đó “cổng” người đông đúc liền được mở ra thành một con đường.

một người đàn ông anh tuấn bị năm sáu người vây quanh, chậm rãi đi ra. một thân tây trang màu đen được may thủ công quý giá, tóc ngắn gọn gàng mà đầy sức sống, trán đầy đặn, mày kiếm dày đậm càng làm tăng thêm mấy phần anh khí. Ánh mắt không thâm thúy như Bạch Thắng mà là tinh khiết hơn nhiều, nhưng thỉnh thoảng lại lóe lên sắc bén dễ dàng làm cho người ta sinh ra cảm giác bị áp bức. Hơn nữa đường cong gương mặt anh tương đối góc cạnh, cả người lại tản mát ra một loại hơi thở lạnh lẽo, khí thế bức người như muốn nói người khác chớ tới gần.

Người có sức chịu đựng kém thường thường đều là chùn bước trước anh.

Quý Nghiên sững sờ nhìn anh, hai năm không gặp, Hàm Mặc ấy, lại giống như một chút cũng không hề thay đổi.

Vẫn là đáng vẻ khí khái đẹp trai bức người kia, vẻ mặt vẫn thúi (ở đây ý là mặt nghiêm túc, đen mặt, mặt hầm hầm...) như vậy, phải nói thứ duy nhất thay đổi chính là khí thế mạnh hơn. Nhìn ra được mấy năm nay anh lăn lộn ở nước Mỹ rất tốt, bác sĩ Massachusetts, anh ở đây chuyên tâm làm nghiên cứu khoa học, nghe nói còn cầm không ít giải thưởng.

Mỗi lần Tạ Từ Kỳ nói tới anh thì vẻ mặt đều là hết sức hào hứng, cực kì kiêu ngạo vì đứa con trai này của mình.

Đột nhiên, Dương Hàm Mặc ngược mắt nhìn sang bên này.

Bạn đang đọc truyện *Bạch Thiếu Gia, Cung Chiều Vợ Như Mộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 30: Tình địch gặp nhau.

Quý Nghiên cả kinh, nhanh chóng xoay người sang chỗ khác, hiển nhiên là chưa kịp chuẩn bị để đối mặt với anh. Lúc trước tuy là nói quyết tuyệt như vậy nhưng bây giờ gặp mặt lại chẳng qua là tăng thêm lúng túng thôi.

Quý Nghiên nhắc chân muốn đi, sau lưng lại truyền đến tiếng gọi quen thuộc: “Nghiên Nghiên.”

Cả người Quý Nghiên cứng đờ.

Nhắm mắt kêu rên, cô phải đổi mặt thế nào đây? !

cô còn chưa kịp chuẩn bị mà!

Vốn là Mộc Tây nói cho cô biết Quý Anh Bình chuyển nhà đến Hongkong cũng đã đủ làm cô chịu ảnh hưởng, thậm chí trở về mà còn phải chịu đựng nữa thì khẳng định sẽ lại có một cuộc chiến cứng chọi cứng rồi. Quý Nghiên định là thừa dịp cuối tuần này quên hết những thứ tạp nham phiền lòng kia để cho bản thân thả lỏng tinh thần một chút. Ai ngờ, ông trời lại cô tình muốn đổi nghịch với cô.

Trong sân trường, ở một chỗ cây xanh khá yên tĩnh vắng vẻ, Quý Nghiên và Dương Hàm Mặc đứng đối mặt nhau, mày kiếm của người đàn ông nhủ chặt, khuôn mặt cương nghị lộ ra một tia lạnh lẽo. “Tại sao vừa nhìn thấy anh đã chạy?”

“không có.” Quý Nghiên mở to mắt nói dối.

Dương Hàm Mặc làm sao không hiểu cô, nhả mày hừ nói: “Em nói dối, đừng cho là anh không thấy.”

Thấy rồi còn hỏi làm gì?

Quý Nghiên lùi một bước nói: “Được rồi, em thừa nhận.”

Đúng là cô cô tình trốn anh!

Trốn thì coi như xong đi, lại còn thật sự thừa nhận! Dương Hàm Mặc giận.

“Quý Nghiên, em là một cô gái nhân tâm.”

Nhớ ngày đó anh bảo cô đi ra nước ngoài với anh thì cô gái này đã nói gì nhỉ?

“Em sẽ không đi, Hàm Mặc, em cũng có cuộc sống của mình, không thể chuyện gì cũng theo ý anh được. Hơn nữa bây giờ em đã có bạn trai, tại sao anh không thể bỏ qua cho mình, đi tìm hạnh phúc thuộc về anh chứ? Cứ tiếp tục dây dưa như vậy, giữa chúng ta vẫn không có kết quả, mà chỉ càng làm cho hai bên tăng thêm chuyện phiền phức mà thôi.” cô tình tảo nói.

Dương Hàm Mặc rất muốn nhìn ra chút gì đó từ vẻ mặt của Quý Nghiên, nhưng không có, Quý Nghiên trừ nghiêm túc ra, còn lại không có gì cả.

cô là thật muốn giữ khoảng cách với anh.

Dương Hàm Mặc lạnh nhạt nói: “Ý của em là anh ở bên cạnh làm em cảm thấy phiền sao?”

cô dám gạt đầu thử xem!

Dương Hàm Mặc không dám bảo đảm mình có thể nhịn được mà không xông lên bóp chết cô không nữa!

Vậy mà, Quý Nghiên lại không chút do dự. “Đúng vậy.”

Nghe xem, đây là lời mà một người Thanh Mai (Trúc Mã) nên nói sao? Lúc ấy Dương Hàm Mặc giận đến thiếu chút nữa muốn sặc nước miếng.

Bây giờ nhớ tới, trái tim lại đau nhói.

Trước kia Quý Nghiên cũng không phải là chưa từng từ chối anh, nhưng chỉ có một lần đó, Dương Hàm Mặc là thật sự cảm nhận được cảm giác đau đến tê tâm liệt phế.

Quý Nghiên biết anh có ngụ ý, nhưng cũng không có ý định giải thích. Mỗi lần gặp chuyện, cô quả thật là luôn nghĩ đến việc trốn tránh đầu tiên, nhưng riêng đối với tình cảm của mình, cô lại hết sức quyết tuyệt. Nếu cô đã không thích Dương Hàm Mặc, vậy thì nhất định phải nói rõ ràng với anh, sẽ không dây dưa làm anh đau khổ. Nhưng đây đối với Dương Hàm Mặc mà nói cũng là một loại tổn thương, sớm dứt khoát thì mới có thể quên cô sớm hơn một chút, nếu không sẽ lại càng lún càng sâu. Tựa như cô đối với Mạnh Thiếu Tuyên vậy, sau khi biết hắn ở chung một chỗ với Quý Nhu, cô chưa từng nghĩ tới việc hàn gắn, dù sao nếu không phải tình cảm thuộc về mình thì còn níu kéo làm gì chứ? Còn không bằng quên hắn sớm một chút, đau dài không bằng chọn đau ngắn.

Như vậy cô mới có thể làm cho mình sống vui vẻ hơn.

Dương Hàm Mặc cắn răng nghiêng lợi nói: “Tại sao em ở đây? Mạnh Thiếu Tuyên đâu? Hai người chia tay chưa?”

Dương Hàm Mặc đang ở nước ngoài nên đương nhiên không biết chuyện xảy ra giữa cô và Mạnh Thiếu Tuyên, Quý Nhu. Dương Đình Đình và Quý Nhu cũng không thể nói cho anh biết.

Khóe miệng Quý Nghiên giật giật, trong lòng oán thầm, cô thật là tự vạch áo cho người xem lưng mà. Hơn nữa nào có người vừa mới gặp mặt liền hỏi người ta có chia tay bạn trai chưa chứ? Cái này không phải rõ ràng là muốn hủy nhân duyên của người ta sao? !

Được rồi, mặc dù cô và Mạnh Thiếu Tuyên cũng không có nhân duyên gì để nói.

“Rồi.” Quý Nghiên cũng không có ý định giấu diếm, thành thật nói.

Ánh mắt Dương Hàm Mặc nhất thời sáng lên, “thật?”

Quý Nghiên gật đầu.

Dương Hàm Mặc rút cuộc lộ ra nụ cười, há hê nói: “đã sớm nói tên kia không phải là thứ tốt gì, chia tay là tốt, nên sớm chia tay. Đúng rồi, là em đá hán hả?”

Quý Nghiên không nói, vấn đề này quan trọng sao?

“sẽ không phải là hán đá em chứ?” Dương Hàm Mặc vừa nhìn vẻ mặt này của cô liền ý thức được không tốt. Nổi tức giận liền ứa lên tới cổ, cái tên khốn Mạnh Thiếu Tuyên kia, nếu như dám tổn thương Nghiên Nghiên, anh tuyệt đối sẽ không tha cho hán.

Dương Hàm Mặc là hy vọng Quý Nghiên sẽ chia tay với Mạnh Thiếu Tuyên, tốt nhất cả đời không qua lại với nhau, nhưng nhất định phải là Quý Nghiên đá Mạnh Thiếu Tuyên. Chứ cái thứ rác rưởi Mạnh Thiếu Tuyên này thì có tư cách gì mà bỏ Nghiên Nghiên của anh hả?

Quý Nghiên không muốn dây dưa đề tài này nữa, cau mày nói: “Anh đừng đoán. ....”

“Dĩ nhiên không phải.”

Quý Nghiên còn chưa nói hết, phía trước đột nhiên truyền đến một giọng nói mát lạnh dễ nghe. Dương Hàm Mặc và Quý Nghiên cùng đồng thời quay đầu, dưới ánh mặt trời, Bạch Thắng vẫn là một thân tây trang thoải mái như cũ, dung nhan tuấn nhã treo nụ cười tự tin ưu nhã, toàn thân toát ra một khí chất tôn quý.

Anh tự nhiên đi đến bên cạnh Quý Nghiên, nhìn thẳng vào Dương Hàm Mặc.

Trực giác đàn ông có lúc cũng rất chuẩn, Dương Hàm Mặc vừa nhìn thấy Bạch Thắng liền biết ngay đây không phải là hàng giảm giá ngoài chợ. Ánh mắt chột lạnh, cau mày hỏi: “Anh là ai?”

Anh hỏi câu này đương nhiên là nhằm vào quan hệ với Quý Nghiên.

Bạch Thắng nhếch môi, anh ngược lại muốn nói mình là bạn trai của Quý Nghiên. Nhưng mà cách mạng vẫn chưa thành công, đồng chí còn cần cố gắng nhiều hơn nữa! Danh phận chưa định thật là khổ não.

Ừ, danh phận rất quan trọng.

Người nào đó từ trước đến nay đầu óc vẫn luôn vận chuyển nhanh chóng, lần này cũng rất mau đã ra quyết định. Đôi mắt sâu thẳm nhàn nhạt liếc nhìn Dương Hàm Mặc đang định ý khấp người, dùng một loại ung dung ý vị sâu xa làm cho người ta mơ màng mà giọng điệu lại là hết sức đáng đánh đòn nói: “Anh cảm thấy thế nào?”

Dương Hàm Mặc quả nhiên bị làm cho tức giận, đầu óc người này tuy cũng thông minh sáng suốt nhưng một khi gặp phải chuyện liên quan đến Quý Nghiên thì sẽ bắt đầu trật đường ray. Trong nháy mắt tức giận trợn trừng mắt nhìn Bạch Thắng, sau đó lại quay sang xù lông với Quý Nghiên nói: “Quý Nghiên, em có mới nói cũ coi như xong, người em yêu cũng không phải là anh, điều này cũng xem như thôi đi, nhưng không ngờ em lại đi coi trọng cái tên “tiểu bạch kiểm” này. Mất em là đề trang trí sao? Rốt cuộc thâm nĩ của em là loại gì mà chọn mấy người như thế này chứ? thật là nên đến bệnh viện khám mắt một lần đi.

Quý Nghiên nhức đầu, chính cô cũng không rõ Bạch Thắng là từ đâu chui ra? không phải là anh đi xử lý chuyện sao? Làm sao lại biết cô ở đây?

Bạch Thắng nghiêng răng, lại nghe bàn về vấn đề “Tiểu bạch kiểm” này, rất tốt!

Lần trước là một người đồ dạn nho nhỏ, lần này lại biến thành tình địch hợp cách, xưa nay anh luôn là người có lễ tất báo, không trả lễ thì chẳng phải là phụ phần “Tâm ý” này của đối phương sao?

Dương Hàm Mặc thấy Quý Nghiên không nói lời nào, xem như cô là ngầm thừa nhận. Cả người giống như Bạo Long phun lửa, đáng chết, anh đã bỏ lỡ chuyện gì chứ? Bạch Thắng không nhìn ra giận dữ, chỉ lịch sự cười một tiếng, gật đầu nói: “Đây đúng là một cách tự an ủi mình rất tốt.”

Dứt lời, lại nghiêng đầu tiến tới bên tai Quý Nghiên nói: “không cần phải khám.”

Quý Nghiên: “?”

Bạch Thắng: “Anh không ngại.”

Quý Nghiên: “.....”

Dương Hàm Mặc: “.....”

Quý Nghiên im lặng nhìn trời, tại sao cô có cảm giác hai người kia gặp nhau thì trong nháy mắt trí não liền thoái hóa nhỉ?

Dương Hàm Mặc: Mẹ nó, đây không phải là trắng trợn coi rẻ anh đây sao? Cọp không phát uy liền khi dễ anh là hello kitty à?

Dương Hàm Mặc là người khoa sinh điển hình, tính tình đáng ghét lại khó trị, bàn về tài ăn nói thì càng nhất định là không bằng Bạch Thắng, hơn nữa suy nghĩ toàn là chuyện toàn cơ bắp. Anh lười phải nói nhảm, trực tiếp kéo Quý Nghiên muốn đi, đôi mắt sắc bén của Bạch Thắng nhất thời trầm xuống.

Bạn đang đọc truyện *Bạch Thiếu Gia, Cung Chiều Vợ Như Mộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31: chiến tranh giữa hai người đàn ông.

Bọn họ đến nhà hàng mà Mộc Tây đề cử, vẫn chọn vị trí kín đáo, bởi vì bàn bốn người hình chữ nhật nên Quý Nghiên ngồi một bên, một bên lại thì chính là Bạch Thắng và Dương Hàm Mặc ngồi đối diện đang ghét bỏ lẫn nhau.

Người ngồi nhìn vào thì chính là tổ hợp tuần nam mỹ nữ rất mát mắt. nhưng, Quý Nghiên rồi rầm cắn ngón tay, tại sao cô nhìn thế nào cũng đều cảm giác tổ hợp này rất quái dị?

Nhớ tới vừa rồi còn là không khí giương cung bạt kiếm, nhưng trong nháy mắt liền thay đổi thành “Hài hòa” như vậy. Được rồi, tuy nói hài hòa là chuyện tốt, nhưng mà không khí hài hòa quý dị như vậy ngược lại càng làm cho người ta cảm thấy thêm khẩn trương á!

Nhưng nói sao cho cùng, cục diện như bây giờ không phải do cô tạo thành sao?

Trong đầu Quý Nghiên tự động lui trở về nửa giờ trước.

Trong khuôn viên trường đại học Washington, cô bị Dương Hàm Mặc lôi kéo muốn đi, đôi mắt sắc bén của Bạch Thắng đánh lại, đang muốn ngăn cản thì ở trong góc tường yên tĩnh đột nhiên truyền tới một trận tiếng kêu “ục ục ục” không biết phát ra từ đâu. Dương Hàm Mặc và Bạch Thắng dừng lại một giây, sau đó không hẹn mà cùng đưa ánh mắt tới bụng Quý Nghiên.

Ừng ục ----

Một tiếng đáp lại thật dài đúng lúc vang lên.

Dương Hàm Mặc: “.....”

Khóe mắt Bạch Thắng xé lên, trong mắt ẩn chứa nụ cười thần nhiên.

Quý Nghiên che mặt cúi xuống thật thấp, hận không thể lập tức đào một cái hố chui vào. Thật là mất mặt!

Mà tầm mắt của hai người kia thì vẫn một mực chiếu trên người cô, Quý Nghiên nhắm mắt, yếu ớt giải thích: “Em đói rồi.”

Cô lúng túng cười.

Thật ra thì sau đó suy nghĩ một chút, bộ dạng của mình lúc đó thật sự là quá mất mặt.

Dương Hàm Mặc còn được, dù sao cũng là người quen cũ, nhưng tại sao lại nhất định phải có thêm Bạch Thắng nữa chứ?. Quý Nghiên thật không nói nên lời.

Cô vốn chính là vì ăn mà mới đến đây đó.

Chuyện sau đó bất tri bất giác liền thay đổi thành như bây giờ.

Nhân viên phục vụ lục tục bưng thức ăn của bọn họ lên bàn, tiệm này rất kỳ quái, chỉ có một loại thứ ăn, tên đồ ăn Quý Nghiên cũng chưa từng nghe qua, còn rất khó đọc, chữ cũng lạ, chỉ là buôn bán thì vô cùng tốt.

Hơn nữa còn là Mộc Tây đề cử, người kia từ nhỏ đã sống trong cấm y ngọc thực, khẩu vị dĩ nhiên là vô cùng kén chọn, bình thường cô ấy nói không bao giờ sai, thật sự là ăn rất ngon.

Quý Nghiên ôm mong đợi tràn đầy, gần như món ăn vừa được đặt lên bàn là nhìn không được cầm lên ăn thử.

Mới vừa ăn một miếng, trong cổ họng liền tràn ngập vị cay, vừa nóng vừa kích thích, lại không hề át đi mùi vị của thức ăn, thực sự là ăn rất ngon.

Hơn nữa, cảm giác trong miệng được vị cay và mùi thơm của thức ăn này lấp đầy thực sự là cực kì sướng.

Quý Nghiên thỏa mãn than nhẹ, cảm động đến muốn rót nước mắt! cô thật là nhớ biết bao mùi vị này. Đang muốn hỏi Bạch Thắng và Dương Hàn Mặc cảm thấy như thế nào thì chợt phát hiện hai người bịn họ bày trên bàn, động cũng không thêm động một chút. Hơn nữa, hai người này đều nhát trí có cùng một động tác là hai tay ôm ngực khác thường, một chút ý muốn niếm thử cũng không có.

Quý Nghiên ngh ngờ: “Hai anh không ăn à?”

Dương Hàn Mặc cau mày, một bộ nét mặt hết sức ghét bỏ nhìn cái bát ở trước mặt, các loại gia vị hỗn tạp ở chung một chỗ, nước canh không ra nước canh, sệt mì không ra sệt mì, còn chưa kể chỉ nhìn bề ngoài thôi người ta cũng không dám ăn. Hoài nghi nói: “Em xác định thử này có thể ăn sao?”

Bạch Thắng không nói gì nhìn chằm chằm bát thức ăn kia, mặc dù vẻ mặt không có khó coi như Dương Hàn Mặc, nhưng hiển nhiên là cũng có nghi ngờ giống như vậy.

Tuy anh không kén ăn, chớ đem gì đó cũng không phải là chưa từng ăn, nhưng mà cách bài trí thức ăn này ... thật sự là, quá khảo nghiệm hạn cuối của con người ta rồi. không thể không nói, có thể làm ra loại đồ cực phẩm như vậy, vị này đầu bếp cũng có thể là một nhân tài có một không hai!

Quý Nghiên ăn cái gì luôn không quá khó khăn, nên đương nhiên sẽ không chú ý tới những thứ này, lại nghĩ đến hoàn cảnh sinh hoạt của hai người bọn họ, không khỏi để nghĩ: “Thử một chút đi, mùi vị cũng không tệ lắm. nếu thực sự không chịu nổi cách bài trí này thì các anh không cần nhìn vào bát, lúc ăn cứ nghiêng đầu nhìn đối phương ăn là được rồi.”

Quý Nghiên bình tĩnh mà xem xét, Bạch Thắng và Dương Hàn Mặc không hề nghĩ ngợi, nhanh chóng ở trong lòng bác bỏ đề nghị này.

Nói giỡn, vốn đã không vừa mắt lại còn phải nhìn nhau mà ăn. Nghĩ đến hình ảnh kia, Dương Hàn Mặc liền buồn nôn, ánh mắt lạnh lẽo lại tặng cho Bạch Thắng thêm hai tia sét.

ở trước mặt Quý Nghiên cảm xúc của anh cũng khá phong phú nhưng thỉnh thoảng vẫn còn tương đối đơn ra (không thể hiện cảm xúc gì).

Còn đối lại với người khác thì chính là vẻ mặt kỳ quái vạn năm không đổi, âm âm trầm trầm.

Bạch Thắng bình tĩnh liếc Dương Hàn Mặc một cái, không chút để ý nói: “Yên tâm, bộ dạng anh quá già, tôi không có hứng thú.”

“Phụt” Quý Nghiên nhìn không được, phun . thật may là trong miệng cô không có ngậm đồ ăn.

Cô yên lặng xem xét Dương Hàn Mặc, thầm nghĩ: “Mặc dù quả thật Dương Hàn Mặc thích làm vẻ mặt như người ta thiếu nợ anh ấy mấy triệu, nhìn qua cũng thành thực hơn so với tuổi thật, nhưng anh có cần phải nói thẳng như vậy hay không? Dầu gì người ta cũng là một đại soái ca nha!”

Dương Hàn Mặc buồn bực suy nghĩ, lạnh lùng nói: “Cái này gọi là mị lực của đàn ông, một tên tiểu bạch kiểm như anh thì biết cái gì?”

Choáng nha, bộ dạng người mới già, cả nhà người đều già, toàn bộ chung xur nhà người mới là già trước tuổi!

Bạch Thắng nhìn anh, cười một tiếng: “Nếu như anh coi việc chỉ vừa gặp lại nhau sau một năm mà thấy anh giống như đã già đi 5 tuổi là một loại mị lực của đàn ông thì tôi không có ý kiến.”

Dương Hàn Mặc “.....”

Vì vậy, cứ thế lại thêm một hồi ánh mắt hoa hoa lệ lệ chém giết.

Quý Nghiên yên lặng tiếp tục ăn cơm, ai nói phụ nữ chiến tranh mới đáng sợ? miệng lưỡi của đàn ông rõ ràng cũng có thể sắc bén, cũng có thể đấu tranh kịch liệt như thế này, thật không hiểu vì sao hai người này chỉ mới gặp nhau lần đầu tiên mà lại không hợp nhau như vậy?

Chẳng lẽ con người thật là có duyên phận từ kiếp trước sao? Giống như cô và Quý Nhu còn có Dương Đình Đình, cũng là kẻ thù không có lý do.

Quý Nghiên “>_<.....”

Cô đang rối rắm không biết có nên mở miệng khuyên một câu hay không. Nhưng chính cô nói chuyện lại không khéo léo, chỉ sợ cô vừa mở miệng, tình hình ngược lại càng ngày càng trở nên rắc rối hơn.

Thôi, vẫn là yên lặng theo dõi biến hóa thôi.

Dù sao chỉ cần bọn họ không làm quá mức, thì cũng không có việc gì.

Dương Hàn Mặc đột nhiên nhớ ra cái gì, móc ra từ trong túi ra hai tờ phiếu, đưa tới trước mặt Quý Nghiên: “Nghiên Nghiên, hôm nay có một vị giáo viên kín đáo đưa cho anh hai tấm vé xem phim, không phải là vì em thích xem phim sao? Tối nay chúng ta cùng đi.”

Quý Nghiên bưng ly nước lên uống, ánh mắt liếc về phía tấm vé trong tay anh, nhìn không rõ lắm.

Nhưng hình như tên có chút quen thuộc.

Thị lực Bạch Thắng lại cực tốt, lúc Dương Hàn Mặc đưa vé xem phim tới anh chỉ nhàn nhạt liếc mắt một cái liền thấy rõ, híp con mắt lại, lạnh nhạt nói: “Hàn Chiến sao? Tôi cũng từng xem qua.”

A, thì ra là Hàn Chiến. hèn chi cô cảm thấy quen quen.

Chỉ là Bạch Thắng nói cái này làm gì?

Quý Nghiên đã ngậm nước vào trong miệng.

Tầm mắt không khỏi nhìn về Bạch Thắng, Dương Hàn Mặc cũng nhìn anh.

Bạch Thắng chậm rãi nói: “Người phía sau màn thúc đẩy là Bành Vu Yến.”

Quý Nghiên: “.....”

Dương Hàn Mặc: “.....”

Lần này Quý Nghiên không thể may mắn thoát khỏi, một ngụm nước toàn bộ phun ra ngoài.

Loại phim Hàn Chiến này, cả bộ phim chủ yếu là xoay quanh một nhân vật máu chó, hẳn cũng chính là nguwoif thúc đẩy cho toàn bộ kịch tính phát triển. bình thường đều là gián điệp hoặc là người phản bội mai phục ở bên cạnh nhân vật chính, nhưng lại không biết là ai. Trong phim, nhân vật chính vì muốn bắt được người này mà phí hết tâm tư. Khán giả cũng vì nhân vật này mà đoán tới đoán lui, có thể nói đó là thú vị lớn nhất trong lúc xem phim.

Vậy mà Bạch Thắng lại nhẹ nhàng phoi phoi nói một câu như vậy, làm cho dục vọng muốn xem của người chưa từng xem bộ phim này trong nháy mắt liền bị đánh nát hoàn toàn.

Đã biết người phía sau màn là ai rồi thì còn đi xem làm cái gì chứ!

Bạch Thắng vẫn làm như không có chuyện gì xảy ra, ưu nhã uống trà.

Thật ra thì trong lòng đang độc thoại, muốn gạt Nghiên Nghiên đi xem phim sao? Cũng không nhìn một chút xem tôi có đồng ý hay không, vớ vẩn, thích thì đi xem một mình đi!

Bạn đang đọc truyện *Bạch Thiếu Gia, Cung Chiều Vợ Như Mạng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 32: Ôm nhau ngủ

"Ha ha....."

Trong một góc phòng ăn, một cô gái tóc ngắn không để ý hình tượng vỗ bàn cười to, cười đến nước mắt cũng sắp chảy ra!

Bộ dạng khi ghen của chi huy thật là đáng yêu nha!

Quả thực là tức đến sắp phát hỏa mà vẫn còn nói được lời ác độc nham hiểm như vậy, thật là buồn cười chết mất!

Chàng trai bên cạnh cô thì sợ hết hồn, vội vàng đưa tay che miệng của cô, gằm nhẹ nói: "Cậu muốn chết hả? Nói nhỏ thôi, bị phát hiện bây giờ."

Cô gái vuốt ve tay của anh, lơ đãng nói: "Yên tâm, chúng ta đeo mặt nạ da người, chi huy nhận không ra đâu."

Phong liếc cô một cái, lạnh lạnh nói: "Cậu cho rằng chi huy cũng 'thông minh' giống cậu sao?"

Sương hoàn toàn không nghe lời anh nói, giờ điện thoại di động lên, vui vẻ truyền hiện trường trực tiếp cho Ứng San.

Chỉ là cô không biết, điện thoại của Ứng San bây giờ lại đang ở trên tay Y Mạt Thuần.

Phong: "Quá bí ối! Chi huy ghen cậu cũng muốn mù quáng tham gia vào, có cái gì hứng thú đâu chứ?"

Sương cũng không quay đầu lại: "Ít nói nhảm đi, mình cũng không tin là cậu không hề tò mò, chỉ huy ghen đó nha, đây là trường hợp khó gặp cỡ nào cậu có biết không hả?"

Phong: "....."

Được rồi, quả thật anh cũng rất tò mò >_<.....

Vì vậy, Bạch Thắng đang hiểu kỳ thì đột nhiên nhận được tin nhắn cô cô gọi tới.

Chỉ có bảy chữ: Tiểu Thắng Thắng, thông ass hần (nắm tay thành quyền).

Còn thêm một khuôn mặt tươi cười thô bỉ để phụ họa.

Bạch Thắng nhếch lông mày lên, gần như có thể hình dung được rõ ràng nét mặt của Y Mạt Thuần. Khẳng định cô cô đang giống y như khuôn mặt tươi cười này, gian trá lại bi ối.

Còn ở bên cạnh viết thêm mấy câu bộc bạch: hắc hắc, tình địch gì chứ, cứ quả quyết xử đẹp hết cho cô.

Lại bởi vì vậy mà hai "Đội viên Heo" đang ghi hình trực tiếp ở đây liền bị đồng bọn Y Mạt Thuần không đánh tự khai, hoa hoa lệ lệ bại lộ.

Sau đó, lại hoa hoa lệ lệ bị ném tới đảo đặc công dã ngoại - Tùng Lâm làm diễn luyện sinh tồn. Ròng rã một tuần lễ.

Trước khi đi, Sương vô cùng đau đớn ôm cây cột hát lên: "Biết trước sau gì nước mắt em cũng sẽ làm chân tướng rơi xuống ~!"

A, không đúng, là "Biết trước sau gì chân tướng cũng sẽ làm nước mắt em rơi xuống ~."

Bất quá đây đều là chuyện sau này, trở lại ngay lúc này đây. Ăn một bữa cơm, cũng chỉ có bát của Quý Nghiên là sạch đến thấy đáy. Gần một nửa thời gian là điện thoại của Dương Hàm Mặc một mực réo vang. Anh bắt máy, lại cùng người ở đầu dây bên kia nói một tràng, đại khái là dù cho bây giờ có chuyện gì đi nữa thì tối nay anh chưa thể trở về Boston được, đối phương lại một mực thúc giục, anh trẻ môi, cũng không thèm tắt máy, cứ như vậy mặc nó reo, chính là không nhận điện thoại.

Quý Nghiên khuyên anh không nên làm trễ nãi chính sự, Dương Hàm Mặc lại trầm mặt, đôi mắt u ám nhìn cô, nét mặt kia rõ ràng là đang nói: "Em cứ như vậy muốn nhanh chóng đuổi anh đi?"

Quý Nghiên không nói, đối với Dương Hàm Mặc, cô vẫn là cảm thấy rất bất đắc dĩ.

An tĩnh gặm một phút.

Bạch Thắng mới nói: "Tính tiền."

Ra khỏi quán ăn, Dương Hàm Mặc khó được không yêu cầu đi cùng bọn họ. Nhưng anh lại hỏi địa chỉ nơi ở của Quý Nghiên ở Washington, chính Quý Nghiên cũng không biết đó là ở chỗ nào, và lại bây giờ cô đang ở nhờ nhà Bạch Thắng, chuyện này nhất định là không nên nói cho Dương Hàm Mặc biết. Dương Hàm Mặc mặc dù bất mãn nhưng không miễn cưỡng, dù sao Quý Nghiên cũng sẽ phải lập tức trở về nước.

Chính anh cũng phải trở về Boston, chỉ là muốn trước khi hai người đường ai nấy đi thì có thể nhìn thấy cô nhiều hơn một chút mà thôi.

Anh biết, chỉ cần anh không đi tìm cô thì Quý Nghiên tuyệt đối sẽ không chủ động liên lạc với anh.

Đối với anh cô luôn nhẫn tâm như vậy.

Sau khi Bạch Thắng và Quý Nghiên đi khỏi, Dương Hàm Mặc cũng không rời đi ngay lập tức, anh lấy điện thoại di động ra gọi điện thoại cho Dương Đình Đình.

Bên kia vừa bắt máy, Dương Hàm Mặc liền hỏi: "Đình Đình, có phải em gạt anh chuyện gì hay không?"

Anh bình tĩnh suy nghĩ một chút liền phát hiện có gì đó không đúng. Quý Nghiên không phải là người đứng núi này trông núi nọ, ngược lại cô rất chung thủy, lại cố chấp, thế thì làm sao vô duyên vô cớ lại chia tay Mạnh Thiếu Tuyền được? Hơn nữa sắc mặt cô rất kém, nếu như chỉ là tình cảm bất hòa bình thường thì lúc anh nhắc tới Mạnh Thiếu Tuyền, trong mắt Quý Nghiên cũng sẽ không để lộ ra một loại bình tĩnh như mặt nước lặng như vậy. Đó là vẻ mặt mà cô ấy chỉ biểu hiện khi đối với người cô ấy thất vọng cực độ thôi, chỉ có đối với người cô ấy mất lòng tin, mới có thể nhanh như vậy đã tổng hần ra khỏi thế giới của mình.

Ánh mắt Dương Hàm Mặc u ám, tựa như ở một nơi nào đó đang tụ tập bão ngầm, anh không hỏi thẳng Quý Nghiên là bởi vì có hỏi cô cũng sẽ không nói cho anh biết, nhưng không có nghĩa là anh không biết. Anh có loại dự cảm chẳng lành, nhất định là đã xảy ra chuyện gì đó! Mỗi lần chỉ cần Quý Nghiên có chuyện thì trái tim của anh sẽ không ngừng phiền não lo lắng. Dương Hàm Mặc nghĩ, có lẽ đã đến lúc anh nên trở về nước.

Ban đêm, sau khi Quý Nghiên tắm xong, mới vừa nằm ở trên giường liền cảm thấy bụng mơ hồ truyền đến cảm giác đau. Lúc đầu cô không hề để ý, cho là không cẩn thận làm động đến vết thương, nhưng cho đến khi bụng càng ngày càng đau, trên trán cũng toát ra mồ hôi lạnh, cô mới ý thức được là có gì đó không đúng.

Cảm giác đau do làm động vết thương không phải như vậy, hơn nữa cái này rõ ràng là đau đốn truyền tới từ chỗ bụng nhỏ, càng giống như là..... Một tia chẳng lành vội xẹt qua.

Không phải bị thảm như vậy chứ?

Cái ý niệm này chỉ vừa mới thoáng qua trong đầu, Quý Nghiên liền cảm giác một dòng nước nóng chảy xuống, thái dương cô đập thành thịch. Cô cắn chặt răng, vén chăn lên, hai tay ôm bụng đi tới phòng rửa tay.

Khi thấy trên quần lót dính một ít vết máu nhỏ đỏ đỏ thì cô thật muốn ngửa mặt lên trời cười to, rõ ràng vừa rồi khi tắm còn chưa tới mà, tại sao phải trùng hợp như thế chứ?

Kỷ sinh lý của Quý Nghiên căn bản đều là cuối tháng, cô lười nên rất ít khi nào nhớ được cụ thể ngày có, nhưng bây giờ khẳng định là còn chưa tới ngày. Lại nhớ tới xế chiều hôm nay mình ăn một bát mì cay to như vậy, nên cũng có thể hiểu là vậy, thời tiết buổi tối khá lạnh, cô mặc không đủ ấm, lại ăn cay nhiều, cho nên nhất định là bị kích thích, ra trước thời hạn rồi.

Quý Nghiên khóc không ra nước mắt.

Bạch Thắng vốn là có thứ muốn đưa cho Quý Nghiên, gõ cửa phòng cô nhưng lại không có phản ứng, anh còn tưởng rằng Quý Nghiên ngủ, ai ngờ trong phòng đột nhiên truyền đến một tiếng rên không còn hơi sức. Bạch Thắng hơi ngừng lại, lập tức đẩy cửa ra đi vào.

Anh vừa vào cửa đã nhìn thấy Quý Nghiên ôm bụng khổ sở đi về phía bên giường. Bạch Thắng nhanh chóng đi lên đỡ lấy cô, giọng nói mát lạnh hơi vội vàng, "Sao vậy?"

"....." Quý Nghiên không biết phải mở miệng thế nào.

Bạch Thắng điu cô đến bên giường ngồi xuống, dung nhan tuấn nhã lộ ra vẻ lo lắng, nhìn cô chăm chăm.

Quý Nghiên cúi thấp đầu, nhỏ giọng nói: "Di viếng thăm rồi. (di cả mẹ = kinh nguyệt)"

Bạch Thắng nhíu mày, vấn đề này đúng là có chút nghiêm trọng.

Anh đường đường là một đáng mày râu, đối với chuyện thuộc phương diện này của phụ nữ dĩ nhiên là không hiểu lắm.

Chỉ là nhìn thấy Quý Nghiên đau đến sắc mặt trắng bệch, còn không ngừng đổ mồ hôi lạnh, đáng vẻ toàn thân vô lực. Trong lòng anh lại không khỏi xẹt qua một tia đau lòng, để cho cô nằm trên giường xong, giúp cô sửa sang lại tốt góc chăn, lúc này mới cầm chìa khóa xe lên đi ra cửa.

Anh tìm một cửa hàng tiện lợi gần đây, cầm lấy mấy gói băng vệ sinh, bởi vì không biết phải dùng loại nào mới tốt nên anh liền trực tiếp dứt khoát chọn loại đắt tiền nhất. Đến lúc trả tiền thì cô nhân viên phục vụ sững sờ nhìn xem băng vệ sinh trong giỏ mua đồ của vị trai đẹp khí chất tao nhã này, lại có chút không kịp phản ứng.

Bạch Thắng thanh nhã hỏi: "Có vấn đề gì sao?"

Cô nhân viên phục vụ vội vàng lắc đầu một cái, đợi Bạch Thắng đi xa, mới hồi hồn trở lại, vỗ ngực liên tục nói: "A a a thật vất vả mới thấy được một người cực phẩm như vậy, thế nhưng là hoa đã có chủ rồi, thật hận....."

Bạch Thắng đưa băng vệ sinh cho Quý Nghiên, cô cũng sờ ước chừng gần một phút.

Bạch Thắng: "Nằm lên nệm trước đi, sẽ thoải mái hơn một chút."

Bạn đang đọc truyện *Bạch Thiếu Gia, Cung Chiều Vợ Như Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Ôm nhau ngủ (hạ)

Bạch Thắng: "Nằm lên nệm trước đi sẽ thoải mái hơn một chút."

Toàn bộ lỗi tại Quý Nghiên đều đổ ụp, lúng túng nhận lấy đồ trong tay anh, giống như lại trở về lần đầu tiên gặp mặt, cô nhìn cũng không dám nhìn, cúi đầu trực tiếp vào đi toilet: "Cảm ơn."

"Vội anh thì không cần khách khí như vậy." Bạch Thắng nói.

Từ khi hai người quen biết tới nay, anh nghe cô nói nhiều nhất chính là ba chữ này.

Quý Nghiên vờ như không nghe thấy, cúi đầu thấp hơn. Bởi vì cô nghe được một tầng ý tứ khác từ trong câu này, nhất định là ảo giác, ảo giác.

Lúc trở ra, Bạch Thắng đã không còn ở trong phòng nữa. Cô đặt laptop lên bàn, mở ra, Quý Nghiên nghỉ ngơi, từ từ di chuyển đến bên cạnh bàn, lúc này mới phát hiện ra trong máy vi tính lại đang mở khung tìm kiếm Baidu, cô vừa nhìn liền nhất thời cười "Hi hi" một tiếng.

-- con gái đau bụng kinh làm thế nào?

Bạch thiếu gia, anh còn có thể đáng yêu đến cỡ nào nữa đây?

Quý Nghiên mơ mộng một chút, trong đầu nháy mắt dần hiện ra hình ảnh Bạch Thắng đứng ở trước bàn, nghiêng người, ngón tay dài lướt trên bàn phím gõ từng chữ từng chữ. Lông mày xinh đẹp nhún nhệ, trên dung nhan tuấn nhã là một mảnh lạnh nhạt, môi mỏng khê mím, con mắt sâu thẳm chuyên chú nhìn chăm chăm vào màn ảnh vi tính, tay thì di chuyển chuột.

Phi... Rõ ràng chỉ là tưởng tượng, nhưng tại sao cô lại cảm thấy không khỏi vui vẻ đây?

Vừa đúng lúc này Bạch Thắng cầm túi nước ấm đi vào, Quý Nghiên quay đầu lại cười híp mắt nhìn anh, Bạch Thắng chú ý tới laptop sau lưng cô, nhún mày.

"Còn đau không?"

"Quý Nghiên gật đầu, đau chết mất.

Bạch Thắng dìu cô lên giường nằm xuống, sau đó đưa túi nước ấm cho cô. "Ôm."

Sắc mặt Quý Nghiên vẫn còn rất kém, ngay cả đôi môi cũng đều trắng bệch, Bạch Thắng vốn là muốn nấu chút nước đường đỏ cho cô uống... nhưng vì trong căn hộ không có gì cả, hơn nữa anh cũng không biết nấu nướng.

Ứng San và Bạch Tinh đều chưa bao giờ bị đau bụng kinh, vì thế nên Bạch Thắng đành gọi điện thoại hỏi Joy. Anh ta nói hiện tượng này là bình thường, cũng không có cách gì tốt, chịu đựng qua hôm nay là ổn, bình thường ngày thứ hai sẽ không còn đau đớn như vậy nữa.

Ban đêm an tĩnh, ngay cả tiếng hô hấp cũng không có. Bạch Thắng cứ như vậy lẳng lặng nhìn cô, Quý Nghiên cảm thấy thật lúng túng.

Nhưng cũng không muốn anh rời đi, con người một khi thân thể khó chịu thì trái tim cũng sẽ vô cùng yếu ớt, trước kia mỗi lần cô đau bụng kinh thì đều là một mình núp ở trong chăn yên lặng chịu đựng, không có ai đưa túi nước ấm, cũng không có ai ngồi bên cạnh lo lắng nhìn cô như vậy, cô cảm giác cả người đều là lạnh lẽo, thật ra thì cô không hề thích loại cảm giác đó.

Chỉ là chưa bao giờ nói ra thôi, thế nhưng trong lúc vô tình, Bạch Thắng lại có thể thỏa mãn mong muốn của cô.

Thật ra thì Dương Hàm Mặc cũng không phải là chưa từng gặp qua loại tình trạng này, chỉ là bình thường anh đều là không nói hai lời liền kéo Quý Nghiên đi bệnh viện, Quý Nghiên không muốn, hai người liền tranh chấp. Bọn họ cũng đã tranh cãi không ít lần về vấn đề này rồi, và lần nào Dương Hàm Mặc cũng bị cô làm cho tức giận phải tông cửa xông ra ngoài.

Quý Nghiên cũng rất bất đắc dĩ, chuyện như vậy cho dù đi bệnh viện cũng không có tác dụng nhiều nên đau vẫn là đau, thay vì tốn thời gian để bị giày vò như vậy thì còn không bằng nằm ở nhà nghỉ ngơi thật tốt. Anh chỉ cần trò chuyện với cô một hồi, đau đớn sẽ liền bất tri bất giác biến mất, như vậy trong lòng của cô cũng sẽ thoải mái hơn rất nhiều, thật ra thì thỉnh thoảng có người bầu bạn còn hiệu quả hơn so với chữa trị.

Vậy mà từ đầu đến cuối Dương Hàm Mặc vẫn không thể hiểu được.

Lại một đợt đau đớn nữa ập tới, Quý Nghiên theo bản năng cau mày, toàn thân co rúc lại, hàm răng cắn môi thật chặt.

Bạch Thắng đứng dậy, di vòng qua bên kia, Quý Nghiên không còn kịp suy nghĩ anh là muốn làm gì liền thấy phần giường bên cạnh lún xuống, hơi thở ấm áp đánh tới, ngay sau đó, Quý Nghiên liền bị một vòng tay ấm áp ôm vào ngực.

Trong không khí tĩnh mịch, hai trái tim kề nhau hòa cùng nhịp đập, tốc độ tiết tấu là rung động nguyên thủy nhất của tình cảm. Ánh trăng phủ trên mặt của bọn họ cùng ánh đèn vàng ấm tương trợ nhau chiếu sáng. Cả người Quý Nghiên cứng đờ, hoàn toàn quên mất phải phản ứng thế nào, ngây ngốc để mặc cho anh ôm, đôi mắt trong suốt mờ ra thật to.

Chương 33 (tiếp): Bạch thiếu

Editor: tyvybutchi

Chương 33 (tiếp): Ôm nhau ngủ (hạ).

Hai cánh tay Bạch Thắng vòng chặt lấy cô, ôm sát vào ngực. Anh không biết phải làm thế nào mới có thể khiến cho Quý Nghiên hết đau? Nhưng nếu như không hề làm gì, chỉ biết nhìn như vậy thì anh sẽ đau lòng không chịu nổi. Sẽ nghĩ muốn thay cô chịu đựng tất cả khổ đau, cảm giác vô lực như vậy, đây là lần đầu tiên anh nếm thử, nên chỉ có thể dùng phương pháp của chính anh. Hi vọng vòng ôm của mình có thể mang sức mạnh đến cho Quý Nghiên, để cho cô hiểu được tâm trạng của anh giờ phút này.

Quý Nghiên ngo ngoáy vài cái, nhưng không đẩy anh ra, cô lúng túng không biết làm thế nào cho phải. Tiếng hô hấp đều đều của Bạch Thắng quanh quẩn ở bên tai, trong chóp mũi của Quý Nghiên cũng là tràn ngập mùi trà xanh nhàn nhạt trên người anh, cô động cũng không dám động, do dự mở miệng: "Bạch Thắng, em..."

"Còn đau lắm không?"

Giọng Bạch Thắng truyền đến ngay bên tai, trầm trầm thấp thấp mang theo từ tính mê người. Lỗ tai Quý Nghiên đỏ lên, chỉ cảm thấy toàn thân như có luồng điện xoẹt qua, tê tê dại dại.

Cô không đoán được tâm tư của Bạch Thắng, nhưng thấy anh chỉ là ôm mình như vậy, cũng không có bất kỳ động tác gì, phản ứng quá khích ngược lại có vẻ làm kiêu. Quý Nghiên hít sâu, cố gắng làm cho mình dời lực chú ý, ánh mắt của cô liếc tới đầu giường, giọng nói mềm nhẹ: "Em không sao....., cho tới bây giờ đều là như vậy, cũng đã quen rồi."

Mỗi tháng đều đau như thế này một lần?

Bạch Thắng cau mày: "Có phải là em ăn uống không điều độ hay không?"

Quý Nghiên lắc đầu: "Là thể chất của em có vấn đề."

Thật ra thì có thể dừng bàn về đề tài này có được hay không? Mặc dù cô xem là Bạch Thắng là bạn, nhưng cùng một người đàn ông thành thật nghiêm túc trò chuyện về vấn đề sinh lý của mình thì cũng là phải cần rất nhiều dũng khí đó! Quý Nghiên nội thương.

Vì muốn lãng sang chuyện khác, bạn nhỏ Quý Nghiên không thể không chủ động tìm đề tài, nhưng cũng không được thể hiện quá rõ ràng, vì vậy, cô cố ý dùng một loại giọng điệu thoải mái: "Gần đây có phải là em rất xui xẻo hay không?"

Chính cô cũng cảm thấy mình bị ôn thần bám vào người.

Bạch Thắng nhẹ nhàng lên tiếng: "Ừ."

Không khí đột nhiên lại rơi vào yên tĩnh.

Quý Nghiên đang tự hỏi phải nói tiếp thế nào thì lúc này lại nghe thấy giọng Bạch Thắng.

"Đều là quá khứ rồi, sẽ không còn có chuyện không tốt xảy ra nữa." Giọng nói mát lạnh như gió xuân lãng lãng thổi qua bên tai cô: "Bây giờ đã có anh ở đây rồi."

Quý Nghiên không lên tiếng, cô không thể giải thích được cảm giác như đột nhiên bị gõ một cái trong lồng ngực này thật ra là gì? Trước kia lúc ở cùng Mạnh Thiếu Tuyên thì tối đa cũng chỉ là tim đập rộn lên, chưa từng có cảm giác như thế. Chỉ là nhìn ánh mắt của anh bây giờ, trong tròng mắt đen đang nhìn chăm chú vào cô kia thỉnh thoảng lại lóe lên ánh sáng lấp lờ, đủ để khiến cho tâm trí cô rối loạn.

Hôm nay hình như anh có chút kỳ quái.

Quý Nghiên không dám phỏng đoán lung tung, cô cũng không phải là người tự kỷ hay tự yêu chính mình.

Mất thấy bóng đêm càng ngày càng đậm mà Bạch Thắng vẫn không có ý muốn đi, Quý Nghiên thì mơ mơ màng màng, cuối cùng bất tri bất giác ngủ mất cũng quên luôn vấn đề này, Bạch Thắng nhìn ngắm khuôn mặt điềm tĩnh khi ngủ của cô, môi mím nhẹ nhàng cong lên.

Ánh trăng chiếu xuống từng tia sáng trắng vuốt ve trên làn da hai người đang ôm nhau ngủ, lộ ra một loại cảm giác ấm áp tốt đẹp.

Bạn đang đọc truyện *Bạch Thiếu Gia, Cung Chiều Vợ Như Mộng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Trở về nước

Một tuần nữa rất nhanh đã trôi qua. Quý Nghiên đang dọn dẹp hành lý, đột nhiên nghe được tiếng gõ cửa, cửa phòng mở ra, cô quay đầu lại liền nhìn thấy Bạch Thắng vươn người tập thể dục.

"Thu xếp xong rồi sao?"

Bạch Thắng cong khóe môi, chân dài bước tới gần, đứng ở trước mặt cô.

Quý Nghiên gật đầu một cái. "Em vốn không có nhiều đồ nên thu dọn rất nhanh"

“Anh có thứ này muốn đưa cho em”

“Vâng?”

Bạch Thắng mỉm cười, móc một cuộn phim từ trong túi ra. “Là lần trước ở phòng ăn làm rớt, máy chụp hình đã hư, chỉ là cuộn phim vẫn còn, không phải em không thể tìm được trần nhỏ kia nữa sao?”

Quý Nghiên cảm thấy như trút được gánh nặng, ngày hôm trước cô cầm theo máy chụp hình, tốn 1 ngày đến trạm xe, qua lại một vài địa phương nhỏ, nhưng căn bản là không có cơ hội đến được cái trần nhỏ kia một lần nữa.

Quý Nghiên cong khóe môi, trong mắt còn mang theo ý cười nhân nhật, nhận lấy cuộn phim lắm bả nói: “Anh đã tìm được rồi à!”

Cô là vô ý thức ni non, Bạch Thắng cũng là thấp giọng trả lời: “Ừ, đã tìm được rồi.”

Trong lòng chợt vui vẻ.

Nhưng lại nghĩ tới sắp phải trở về đối mặt với nhà họ Quý và đám người Mạnh Thiếu Tuyền cô liền cảm thấy mệt mỏi và phiền muộn. Quý Nghiên nhét cuộn phim vào trong túi xách. Xoay người lại chạm phải một lồng ngực rộng lớn, khoảng cách trong gang tấc. Bạch Thắng giơ tay lên, Quý Nghiên còn chưa kịp hiểu rõ tình hình thì trên tai chợt lạnh, sau đó truyền đến cảm giác một thứ gì đó rất nhỏ rũ xuống.

Cô ngẩn người, ngây ngốc hỏi: “Anh đang làm gì vậy?”

Bạch Thắng hơi nghiêng đầu, lại đeo tiếp chiếc hoa tai còn lại, lúc này mới lui ra sau một bước, nhìn cô cười nói: “Được rồi.”

Hoa tai sao?

Quý Nghiên sờ sờ, sau đó liền nói: “Cái này em không thể nhận.”

Nhận cái gì cũng có mức độ của nó.

Lần đầu Bạch Thắng giúp cô, cô liền khổ não muốn báo đáp anh, sau lại xảy ra sự kiện bất cóc, mặc dù là bởi vì anh mà ra nhưng cuối cùng cô vẫn hoàn toàn là không giúp được anh cái gì, đối với chuyện này Quý Nghiên là vô cùng rõ ràng. Bởi vì cô vẫn cảm thấy trên thế giới không có ai cho không ai thứ gì, cô nhận được sự giúp đỡ từ người khác thì dĩ nhiên là phải báo đáp người đó y như vậy. Nhưng những thứ này, phải có lý do cô mới có thể nhận, nếu không, trong lòng cô sẽ lằng.

Bạch Thắng sớm đoán được cô sẽ như thế này nên chậm rãi nói: “Không phải là hoa tai bình thường.”

“?”

“Bên trong có chứa thiết bị tìm kiếm”

“Sao?”

Bạch Thắng “Như vậy nếu có chuyện gì xảy ra thì anh có thể tìm thấy em ngay lập tức.”

Mãi cho đến khi lên máy bay, tâm trí của Quý Nghiên vẫn là đang bay ở chỗ nào, trong đầu tất cả đều là câu nói kia của Bạch Thắng “Như vậy nếu có chuyện gì xảy ra thì anh có thể tìm thấy em ngay lập tức”. Ai, dạo này cô bị sao vậy? Luôn có cảm xúc không nên có, trái tim thì lại giống như thoát khỏi tầm tay.

Đây không phải là hiện tốt a.

Quý Nghiên nghiêng đầu sang chỗ khác, liếc nhìn người đàn ông đang nhắm mắt dưỡng thần bên cạnh, trong lòng yên lặng đưa anh vào hàng ngũ nhân vật nguy hiểm cấp một.

Khẩu hiệu chính là: trái tim yêu dấu, cách xa Bạch Thắng một chút.

“Haiz cô gái. Tôi biết chỉ huy của chúng tôi rất tuần tú, nhưng mà chỉ nhìn thôi thì vô dụng nha”. Đột nhiên một giọng nữ trong trẻo vang lên, mang theo đưa đẩy.

Quý Nghiên theo bản năng nhìn sang, chỉ thấy một nam một nữ sóng vai mà đến. Người nói chuyện là một cô gái có mái tóc ngắn nhẹ nhàng khoan khoái, dung mạo rất đẹp mắt, trên người có loại khí chất lạc quan cởi mở.

Sương chắc chắc hai tiếng: “Vào thời điểm này thì nên quả quyết nhào tới, nhìn xem đàn ông chất lượng tốt như vậy, có biết bao nhiêu cô gái thầm thương trộm nhớ, cô gần vua như vậy nên giành bồng lộc trước a!”

Mặt Phong không thay đổi phi nhỏ cô, “Muốn xem phim trực tiếp thì cứ nói thẳng đi.”

Sương: “Ngoan, biết là tốt rồi, chớ vạch trần mình nha.”

Bọn họ là đang ngồi trên máy bay chuyên dụng của Cục Quốc An, trên máy bay trừ Bạch Thắng và Quý Nghiên ra thì chỉ có Phong và Sương, còn có một đặc công lái máy bay của Cục Quốc An. Quý Nghiên bị cuộc đối thoại của bọn họ làm cho, hỏi: “Hai người là ai vậy?”

Trước kia Sương đã gặp qua Quý Nghiên nhiều lần rồi, nhưng lần nào Quý Nghiên cũng đều là không phải trạng thái hôn mê thì chính là không nhìn thấy cô ấy, aizz cảm giác tồn tại quá mỏng manh.

Sương cảm thán: “Không để ý đến bề ngoài nhiều năm như vậy, chẳng lẽ nhan sắc lại xuống cấp thành người đi đường rồi sao?”

Phong kinh ngạc “Chẳng lẽ cậu đã từng rất mê người sao?”

Sương giận. “Biến”

Quý Nghiên: “.....”

Bọn họ nói nhiều như vậy, cô vẫn không biết hai người này là ai.

Đúng lúc này Bạch Thắng từ từ mở mắt, giọng nói mát lạnh chậm rãi nói: “Bọn học là đồng đội của anh, Phong và Sương.”

Không phải thù hạ, mà là đồng đội. Sương toét ra một nụ cười thật to. “Chào cô.”

“Chào cô.” Quý Nghiên hào phóng đáp lại cô ấy.

Lại chào hỏi với Phong. Quý Nghiên hiểu rõ nói: “Có phải anh còn hai đồng đội tên là Vũ và Tuyết nữa hay không?”

Bạch Thắng: “Ừ”

Sương liền chen vào nói: “Rất tùy tiện có đúng không? Phu nhân lười quá đi, nhiều tên dễ nghe như vậy không lấy, lại cố tình tùy tiện chọn đại mấy cái tên, bọn này cũng không phải người hầu thời cổ đại, nhắc tới thật là ứa nước mắt mà.”

Thì ra là từ bút tích do mẹ của Bạch Thắng thiếu gia. Quý Nghiên rất có lễ tiết mà nói: “Thật ra thì.....cũng không tệ lắm.”

Người ta nói mẹ của Bạch thiếu gia chính là một tồn tại thần thánh, ừ, đúng là không sai.

Sương dùng loại ánh mắt dành cho người đã thất lễ với cả quốc gia, u oán nhìn cô. “Quả nhiên là một nhà, bao che a bao che.”

Cô còn chưa có vào cửa nhà người ta nh, tại sao lại ghép chung vào một chiến tuyến rồi.

Quý Nghiên: “.....” Có phải bọn họ đã hiểu lầm gì rồi không?

Quý Nghiên nghi hoặc nhìn về phía Bạch Thắng, Bạch Thắng lạnh nhạt nói. “Tôi nhớ tôi giao thời gian diễn luyện là một tháng, bây giờ vẫn còn một giờ nữa.”

Phong và Sương đều là cứng đờ.

Bạch Thắng: “Có phải hai người nên giải thích một chút tại sao lại xuất hiện ở đây hay không?”

Sương lấy lòng nói: “Chỉ huy à, anh không biết chứ, trước giờ chúng tôi vẫn luôn đi theo anh. Vậy mà bây giờ phải chia tay anh, chúng tôi thật là nhớ nhung cuộn cuộn như sông Giang, giờ giờ phút phút đều lo lắng cho an nguy của anh, quả thật là ăn không ngon, ngủ không yên mà, neus cứ tiếp tục như vậy nữa, tôi sợ sẽ uất ức đến sinh bệnh mất. Phong cũng như vậy, cho nên chúng tôi liền thương lượng một phen, cuối cùng quyết định, cho dù chỉ huy anh có muốn đánh muốn phạt gì thì chúng tôi cũng kiên quyết trở lại đuổi theo bước chân của anh.”

Cô nói rất tình chân ý thiết, mặt không đỏ hơi thở không loạn, trình độ khoa trương có thể so với các bộ phim thường diễn, Quý Nghiên thật là tâm phục khẩu phục.

Bạch Thắng nhíu mày, nâng cao âm điệu: “Thật sao?”

Sương vội vàng gật đầu.

Bạch Thắng cười một tiếng: “Nếu đã như vậy, thì sau khi xuống máy bay liền trực tiếp đến đặc công đảo đi, một tháng sau hãy về.”

Sương: “.....” Có cần phải ác như vậy hay không?”

Cô bày ra khuôn mặt đau khổ, nịnh hót dụ dỗ gì đó toàn bộ đều dùng tới. Quý Nghiên bật cười, Sương thật là một kẻ dở hơi, nhưng bọn họ dụng độ, trong lòng cô hâm mộ, không khí thoải mái như vậy, trừ lúc ở cùng Mộc Tây ra thì cô chưa từng có cảm giác này.

Có lúc cho dù ở cùng Mộc Tây thì trong lòng cô cũng sẽ bị những việc làm phiền lòng kia ảnh hưởng.

Thời gian từng giây trôi qua, cách Hongkong càng ngày càng gần. Mộc Tây chắc là đang đợi cô chứ? Quý Nghiên đã nói với cô ấy là mình trở về nước rồi, ngược lại nghĩ đến nhà họ Quý, cô liền không muốn nhớ tới, nhưng vẫn không thể tranh khỏi, Quý Nghiên thờ dài, đi một bước tính một bước thôi.

Bọn họ không chọc giận cô là tốt nhất, nếu không, cô không chắc mình sẽ không phản kháng.

Máy bay đáp xuống sân bay riêng của Cục Quốc An, Quý Nghiên vừa xuống máy bay liền nhìn thấy bóng cao gầy đứng trong gió thu của Mộc Tây. Cô mặc một chiếc váy dài màu đen có đai lưng, khuôn mặt vẫn mang theo phong tình như cũ, nụ cười vui vẻ mà tỏa sáng, tóc dài màu rượu đỏ tung bay trong gió.

Bạn đang đọc truyện *Bạch Thiếu Gia, Cung Chiều Vợ Như Mộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 35: Kiếp trước đã tạo nghiệp gì.

Vừa nhìn thấy Quý Nghiên, Mộc Tây liền chạy thật nhanh tới, trước tiên ôm cô một cái thật chặt. “Cậu nha, muốn mình nhớ đến chết sao?”

“Tây Tây.” Quý Nghiên bị cô ôm thở không nổi, hơn nữa Mộc Tây còn là trực tiếp nhào lên, bả vai và vết thương trên lưng cũng bị ảnh hưởng. Quý Nghiên nhin đau, khẽ đẩy đẩy cô ấy ra, ánh mắt mang theo niềm vui nhìn lên xuống đánh giá Mộc Tây. “Hình như cậu béo ra thì phải.”

Mộc Tây héch mảy phượng, giật giật môi: “Không tệ nha, tiểu Quý Nghiên à, đi Washington một chuyến, mắt cũng bắt đầu mờ rồi sao. Chị đây bị cậu không có lương tâm vứt bỏ ở đây, không ăn không uống, thịt cũng không biết sứt đi mấy kí, béo cái gì mà béo chứ!”

Cô vừa nói vừa nắm quyền vung mạnh vào bả vai Quý Nghiên, Quý Nghiên cả kinh, đang muốn tránh, cả người chợt bị người kéo về phía sau, đụng vào lồng ngực quen thuộc.

Mùi trà xanh thơm ngát nhàn nhạt thổi tới, sau đó Quý Nghiên liền nghe được giọng nói mát lạnh của Bạch Thắng. “Nơi này gió lớn, trở về rồi hãy nói.”

Quý Nghiên cảm kích nhìn anh một cái, Mộc Tây một lòng vẫn nghĩ đến ăn, gào, khóc nói: “Mình mặc kệ, tiểu Quý Nghiên, mình muốn ăn một bữa thật thịnh soạn.”

“Được rồi, mình biết rồi.”

“Hơn nữa còn là bữa tiệc thật lớn chỉ toàn là thịt.”

“Được, được.”

Mộc Tây hạnh phúc.

Quý Nghiên hỏi Bạch Thắng: “Anh có muốn đi chung với bọn em không?”

Cô vừa mới lên tiếng, trong nháy mắt chung quanh liền bắn tới vài ánh mắt mập mờ không rõ. Quý Nghiên dừng lại, bổ sung: “Trước đây đã nhiều lần em muốn mời anh ăn cơm nhưng chưa thể ăn được một bữa trọn vẹn, anh giúp em nhiều như vậy, chuyện công việc, kể cả chuyện ở Washington, vì vậy ít nhiều gì em cũng nên bày tỏ lòng biết ơn của mình một chút.”

“Đúng vậy. Phải chân thành tha thiết cảm ơn anh ấy cho tốt, vừa lúc mua đồ xong còn có người xách túi dùm nữa, thật tốt.” Mộc Tây phụ họa.

Đang yên lặng xem trò vui, khoe miệng Surong Phong Tuyết Vũ đều kéo ra, cô nương này rõ ràng là muốn để cho chỉ huy làm người sai vật nha, đủ dút khoái!

Bạch Thắng mỉm cười: “Không được rồi, vừa trở về nước nên còn chất đống rất nhiều công việc cần anh phải xử lý, lần sau đi.”

Quý Nghiên nhớ tới anh ở lại Washington chăm sóc mình lâu như vậy, khẳng định đã là trễ nãi không ít chuyện, liền nói: “Không sao, vậy anh mau đi đi.”

Là cô suy nghĩ không đủ chu đáo.

Mộc Tây bĩu môi, lấy lòng bạn thân của bạn gái là bài tập đầu tiên khi theo đuổi vợ tương lai đó nha! Bạch thiếu gia quá không có kỹ thuật rồi, trừ điểm.

“Là vì anh ấy không muốn giúp chúng ta xách túi sao?” Quý Nghiên bị lý luận của cô ấy đánh bại.

“Cái này gọi là từ một chuyện nhỏ mà thấy rõ một người, ít nhất bây giờ cậu ở trong lòng anh ta không quan trọng bằng công việc. Cho nên Nghiên Nghiên, cậu có tiền đồ một chút cho mình, đừng như vậy liên dễ dàng bị bắt cóc đó nghe chưa?” Mộc Tây nói năng hùng hồn.

Quý Nghiên nói: “Bọn mình vốn cũng không phải là loại quan hệ kia. Hon nữa chỉ là một bữa com mà thôi, so với công việc thì dĩ nhiên công việc quan trọng hơn, cậu cũng không phải không biết Bạch Thắng là làm việc gì, anh ấy bận rộn không phải rất bình thường sao? Như vậy càng có thể nói rõ anh ấy là một người đàn ông có trách nhiệm.”

Nói đến tình cảm thì Mộc Tây chính là một đứa ngốc, suy nghĩ toàn chuyện cơ bắp, nếu không cũng sẽ không đi tới bước đường này. Hon nữa có rất nhiều chuyện cô ấy không biết, mà Quý Nghiên cũng không tiện nói. Cô không cảm thấy cách làm của Bạch Thắng có vấn đề gì, bất cứ chuyện gì cũng đều có nặng nhẹ, cho dù bọn họ thật sự có cái gì đi nữa thì không phải lúc nào tình cảm cũng nặng hơn tất cả, phải biết phân tình huống mà suy xét nữa.

Nhất là vì đặt tình cảm vào một chút chuyện nhỏ mà làm trễ nãi chính sự, vậy thì càng không đáng giá.

Mộc Tây nhào tới, kẹp cổ Quý Nghiên nói: “Mở miệng ngậm miệng đều là lời người ta nói. Chỉ mới có bao lâu cậu liền làm phản rồi. Cậu có thể đừng phụ lòng mình như vậy được không?”

Quý Nghiên: “Cậu nghĩ quá nhiều rồi.”

Mộc Tây hừ một tiếng: “Chuyện này bây giờ không nói, miễn là cậu không còn muốn cái tên rác rưởi Mạnh Thiếu Tuyền đó nữa là được.”

Quý Nghiên nhìn cô ấy một cái thật sâu. “Cậu xem mình là kẻ ngốc sao?”

Mộc Tây: “Cậu vốn chính là một kẻ ngốc thiếu não.”

Cô ấy ngồi vào bên cạnh Quý Nghiên, giọng điệu lạnh nhạt nói: “Mẹ cậu và Quý Nhu đều có tới tìm cậu, mình nói cậu có chuyện đến Washington rồi, nhưng hai ngày nay họ vẫn tới. Dương Hàm Mặc cũng đã tới một lần, hỏi lúc nào thì cậu trở lại.”

“Hàm Mặc trở về nước sao?”

“Ừ, chuyện của cậu và Mạnh rác rưởi anh ấy cũng biết, giống như đại náo một trận rồi vậy, mình đoán chừng cha mẹ nuôi của cậu cũng phải tìm cậu một lần! Tiểu Quý Nghiên à, cậu nói xem kiếp trước cậu đã tạo ra nghiệp gì hả? Để đến kiếp này mới có thể có nhiều cực phẩm xuất hiện bên cạnh như vậy, bốn người nhà họ Quý, ba người nhà họ Dương, còn có một tên Mạnh rác rưởi, chị đây cũng thay cậu cảm thấy tinh thần mệt mỏi.” Mộc Tây nói xong không nhịn được bạo thanh nói tục.

Ánh mắt Quý Nghiên thoáng qua một tia lạnh lạnh.

Mộc Tây nói: “Bất quá thật may là Mạnh rác rưởi và Quý tiện nhân tháng sau sẽ kết hôn, gần đây cha cậu lại bận việc hôn sự của bọn họ, vui đến quên cả trời đất, mình thấy ông ta hận không thể lập tức cũng nhét cả Mạnh Phi vào túi, cho nên sẽ không có thời gian tìm cậu phiền toái. Cậu nói xem chị đây có nên đi mua mấy trái bom, trong hôn lễ trực tiếp quăng cho mấy tên súc sinh đó nổ banh xác hay không, vừa tiết kiệm đất vừa đỡ cho ở lại trên đời làm ô nhiễm mắt người khác.”

“Không cần đâu.” Quý Nghiên bình tĩnh nói: “Bọn họ chắc chắn sẽ nội đấu (lục đục nội bộ) thôi.”

Mộc Tây: “Làm sao cậu biết?”

Quý Nghiên từ tốn phân tích: “Quý Nhu không yêu Mạnh Thiếu Tuyền, Mạnh Thiếu Tuyền cũng không phải là người an phận, hon nữa hẳn có đầu óc, sau thời kỳ đầu mới mẻ và nhiệt tình qua đi, hai người họ khó tránh khỏi sẽ có ma sát. Mà với tính cách của họ thì cứ ma sát không ngừng như vậy, cuối cùng sẽ chỉ trở thành nhìn nhau sinh chán ghét. Còn có mẹ của Mạnh Thiếu Tuyền, dù cho Quý Nhu có già bộ khá hơn nữa, cũng không thể im hơi lặng tiếng với mẹ của hắn hoài được, chỉ vấn đề mẹ chồng nàng dâu thôi cũng đã đủ để dẫn đến cả nhà cùng gãy. Còn có cái người dã tâm kia, dù cho bây giờ Mạnh Thiếu Tuyền có yêu Quý Nhu hơn nữa thì cũng không thể vì lợi ích thương mại của mình mà làm ra bất kì chuyện rút lui nào được, đây cũng là một cuộc phân tranh.”

Bây giờ cô đã có thể nhìn thấu được chuyện này rồi, trước kia là bị Mạnh Thiếu Tuyền nói yêu làm che mắt che lòng, không để ý tới rất nhiều thứ. Bây giờ tỉnh táo lại suy nghĩ một chút thì rất nhiều việc đã từng bỏ qua liền sáng tỏ rồi. Bao gồm tên Mạnh Thiệu Tuyền này, sau khi chia tay, cô mới thấy rõ, hẳn và nhận thức trong quá khứ của bản thân cô là không giống nhau.

Cho nên Quý Nghiên mới có thể nhanh như vậy liền bình tĩnh lại.

Bây giờ chỉ cần nhắc tới cái tên này, trong lòng cô liền sinh ra rất nhiều cảm xúc, nhất là bài xích, cũng trách bản thân lúc đầu là mất bị mù.

Mộc Tây tám tấc nói: “Cái này thì cần phải đợi đến lúc nào? Cậu cũng không muốn thêm chất xúc tác vào sao? Chị đây hận không thể lập tức có thể thấy những người đó tự băm lẫn nhau thành cứt chó.”

Quý Nghiên: “Tây Tây, hứng thú của cậu thật tệ hại đó.”

Mộc Tây: “Đáng ghét, chị đây là vì ai hả?”

Quý Nghiên vội vàng lấy lòng cười nói: “Là vì mình vì mình, cậu quả nhiên là thật sự rất yêu mình nha! Mình đều biết, nhưng mình thật sự không có tâm tư tham dự vào tranh đấu của bọn họ, mình quá mệt mỏi, quá phí tinh lực, còn ảnh hưởng tâm trạng, nên cần gì phải vậy đúng không?”

Lúc này không bằng đi làm chút chuyện để mình vui vẻ thì tốt hơn.

Bộ dạng Mộc Tây bi thương, nét mặt phẫn nộ. “Có phải cậu vẫn còn băn khoăn Lữ Mỹ hay không?”

Quý Nghiên quá trọng tình nghĩa, mặc dù Lữ Mỹ đã nhiều lần làm cô thất vọng, nhưng không thể không thừa nhận, ở trong lòng Quý Nghiên, bà vẫn luôn chiếm lấy vị trí rất quan trọng. Mộc Tây không nghi ngờ chút nào, Quý Nghiên sẽ vì Lữ Mỹ mà buông tha cho nhà họ Quý, chỉ cần Quý Anh Bình còn chưa có quá táng tận lương tâm thì cô vẫn sẽ không làm chuyện gì quá đáng, càng sẽ không chủ động xuất kích.

Quý Nghiên chép chép miệng, đang muốn mở miệng nói thì tiếng chuông cửa đột nhiên vang lên.

Quý Nghiên và Mộc Tây nhìn nhau, đều nghi ngờ, đã trễ thế này, là ai đến đây?

Quý Nghiên chạy đi mở cửa, nhưng vừa nhìn người tới thì cô liền ngăn người.

Bạn đang đọc truyện *Bạch Thiếu Gia, Cung Chiều Vợ Như Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 36: Tìm tới cửa

Đôi mắt Dương Hàm Mặc âm trầm về mặt vô cùng khó coi, bên chân còn đặt một vali lớn, Quý Nghiên vừa nhìn trận thế này thì liền bối rối.

“Anh...”

Dương Hàm Mặc không đợi cô nói xong, trực tiếp kéo vali vòng qua Quý Nghiên đi vào nhà.

Quý Nghiên liền đuổi theo, “Này, Dương Hàm Mặc.”

Mộc Tây nghe được tiếng liền nhưống người ra xem, nhất thời đuôi lông mày nhếch lên: “Chuyện gì vậy?”

Dương Hàm Mặc dừng bước lại, đẩy vali tới bên sofa, xoay người lại, bóng dáng vô cùng cao lớn mang theo áp bức đứng ở trước mặt Quý Nghiên.

Bỏ xuống một câu: “Tại sao không nói cho anh biết?”

Quý Nghiên cảm nhận được trên người anh đang tản ra tức giận, mím môi nói: “Không có gì đáng nói.”

“Quý Nghiên” Dương Hàm Mặc rống to, “Con mẹ nó! Em còn có thể vô tâm đến mức nào nữa đây?”

Quý Nghiên thở dài, cô biết sau khi mình về nước có thể sẽ không được sống yên tĩnh mà.

Quý Nghiên nhẹ nhàng mở miệng: “Hàm Mặc, em đang học cách quên đi. Anh cứ nhắc tới hoài như vậy, liệu có thay đổi được gì không? Tất cả đã không thể trở về như trước được nữa, bây giờ việc em có thể làm chính là quên đi Mạnh Thiếu Tuyên, không gặp Quý Nhu, cố gắng hết mức coi bọn họ như người xa lạ. Như vậy thì trong lòng của em mới không cảm thấy khó chịu, mới có thể bình thân đối mặt với bọn họ. Có lẽ em ích kỷ, nhưng bây giờ em chỉ có một suy nghĩ, đó là phải quên toàn bộ sạch sẽ mấy con người phiền phức và những chuyện phiền toái này, sau đó cố gắng sống thật vui vẻ và nhẹ nhõm.”

Yêu và hận thật quá mệt mỏi, quá giày vò con người. Chỉ cần cô còn để ý thì cho dù bề ngoài có giả bộ kiên cường như thế nào đi nữa, sẽ vẫn như cũ bị những người đó có cơ hội làm tổn thương cô. Cho nên Quý Nghiên sẽ không âm ỉ làm khó dễ ai nữa, cũng không tranh giành gì cả, trước tiên, việc cô cần làm là tỉnh táo lại, trấn an trái tim của mình. Tuy nhìn qua thấy Quý Nghiên nhu nhược, nhưng bên trong lại là một con người mạnh mẽ, cô có thể wps buộc bản thân dùng lý trí khắc chế tình cảm của mình, cũng có thể khi thấy không có kết quả gì thì quyết đoán cắt đứt quan hệ, không chừa lại chút cảm xúc gì.

Mạnh Thiếu Tuyên như vậy, Quý Nghiên đã từng rất thất vọng, nên đã không còn ôm bất cứ hy vọng nào nữa. Cô chỉ cần chút thời gian, để hoàn toàn quên hẳn anh ta đi.

Dương Hàm Mặc biết suy nghĩ của cô, nhưng anh giống như Mộc Tây, giận, càng không thể chịu nổi việc nhìn cô bị người khác khi dễ trắng trợn như vậy, ngay cả một chút trừng phạt với Quý Nhu và Mạnh Thiếu Tuyên cũng không có.

“Em biết rõ Quý Nhu là loại người gì mà vẫn không hề đề phòng gì cả, đáng đời!” Dương Hàm Mặc hừ lạnh nói.

Quý Nghiên vô tội nói, “Em nào biết cô ta theo đuổi anh đến cùng trời cuối đất, vậy mà cuối cùng lại đột nhiên đòi mục tiêu chứ.”

Ánh mắt Dương Hàm Mặc càng lạnh hơn, buồn bực nói: “Mắt của anh kém như vậy sao?”

Quý Nhu có thể theo đuổi anh mới là lạ!

Trong chuyện này, Quý Nghiên tự biết mình đuối lý. Nói tiếp: “Hơn nữa nếu không phải nhờ có Quý Nhu, em cũng sẽ không biết được Mạnh Thiếu Tuyên là người như thế nào. Đôi lúc suy nghĩ, em thấy đó cũng là một việc vô cùng tốt, lòng của Mạnh Thiếu Tuyên không chung thủy, cho dù không phải là Quý Nhu thì sau này anh ta cũng sẽ vì một người khác mà phản bội em thôi. Bây giờ chỉ là sự việc xảy ra sớm hơn một chút, và đối tượng anh ta bắt cả hai tay lần này thì có vẻ khó chịu hơn người khác mà thôi.”

Dương Hàm Mặc: “Em cũng biết!”

Quý Nghiên hỏi: “Anh có đến nhà họ Mạnh gây chuyện không đó?”

Dương Hàm Mặc: “Không có.”

Quý Nghiên không tin, ánh mắt nhìn chằm chằm anh.

Dương Hàm Mặc nói: “Anh không có đến nhà họ Mạnh, chỉ đến Vĩnh Thiện Thủy tìm hân một lần.”

“Đánh nhau?” Giọng Quý Nghiên là khẳng định.

Dương Hàm Mặc lạnh lùng hừ khế. “Anh nhìn thẳng đó không thuận mắt lâu rồi, mượn cơ hội xử đẹp nó thôi.”

“A, làm tốt lắm.” Quý Nghiên nhẹ nhàng nói, làm cho túi hành lý phía sau rớt cái bịch. “Xảy ra chuyện gì vậy?”

Dương Hàm Mặc ngước mắt, trong nháy mắt khuôn mặt hiện ra nét kinh ngạc.

“Phụt - -” Một Tây đang ngậm một ngụm nước, lập tức phun hết nước ra ngoài.

Hôm nay tiểu Quý Nghiên bị sao vậy? Thế nhưng lại khen Dương Hàm Mặc đánh Mạnh Thiếu Tuyên rất tốt, Dương Hàm Mặc mang tâm trạng sợ bị mắng nói ra việc đó nhưng kì quái, cho dù trước kia cô có ý tưởng đó thì cũng đều chỉ cất ở trong lòng không cho ai biết? Khi nào thì trở nên thẳng thắn như vậy chứ?

Quý Nghiên mờ mịt hỏi: “Sao vậy?”

Còn là đáng về này nữa chứ.

Cuối cùng sắc mặt của Dương Hàm Mặc cũng dễ nhìn một chút, anh nhẹ nhàng nói: “Anh bỏ nhà ra đi rồi.”

Quý Nghiên: “Hở?”

Dương Hàm Mặc làm chuyện như đương nhiên nói: “Cho nên em phải chứa chấp anh.”

Đùa gì thế?

“Vậy còn chuyện trường học bên kia của anh thì sao? Không cần về Mỹ nữa à? Còn nữa, ở Hồng Kong nhiều nhà ở như vậy, ở nơi nào chả được, tại sao lại tới đây chen lấn?”

Dương Hàm Mặc rất biết nghe lời. “Anh từ chức rồi, về sau quyết định sẽ vào công ty của ba anh làm. Nhà của anh quá rộng, ở một mình rất cô đơn, anh chỉ muốn ở cùng với em, có ý kiến gì không?”

“Đương nhiên là có” Hơn nữa còn là ý kiến rất lớn.

Quý Nghiên vỗ trán, thật nhức đầu, “Hàm Mặc, anh đừng quậy nữa. Nghiên cứu khoa học là giấc mơ của anh, anh đã cố gắng nhiều năm như vậy rồi, muốn từ bỏ? Cha mẹ nuôi sẽ không đồng ý đâu.”

Tạ Từ Kỳ thích nhất là khoe con trai của bà với người khác, nếu để cho bà biết được Dương Hàm Mặc bỏ công việc ở Viện Nghiên Cứu Quốc Gia, chắc chắn bà sẽ phát điên.

Đến lúc đó thì mọi trách nhiệm sẽ bị đổ hết lên đầu Quý Nghiên mất.

Dương Hàm Mặc nói: “Quý Nghiên, lúc đầu anh đồng ý chia tay với em, nhưng kết quả là gì? Lần này em đừng nghĩ đến việc anh đồng ý với em nữa, công việc chắc chắn sẽ bỏ, không làm nhà khoa học, anh vẫn có thể làm được thí nghiệm vật lý. Đối với anh mà nói, cho tới nay em mới chính là ước mơ lớn nhất của anh.”

“Hàm Mặc” Quý Nghiên cau mày, không biết nên nói gì.

“Nếu không đi với anh, danh chính ngôn thuận đến với nhau thì anh sẽ ở lại đây, em chọn đi.”

Dương Hàm Mặc làm ra vẻ mặt quyết không thương lượng. Quý Nghiên thật không biết nên làm gì với anh bây giờ, mặc kệ nói với anh ấy như thế nào, uyên chuyên, thẳng thắn, hay quyết tuyệt, anh đều tỏ ra không quan trọng. Khư khư cố chấp giữ suy nghĩ của mình.

Quý Nghiên nói lần nữa: “Ở nhà em chỉ có hai phòng ngủ, anh vào thì ngủ như thế nào? Hơn nữa em với Mộc Tây đang ở với nhau, đột nhiên có thêm một người đàn ông sẽ rất bất tiện. Đây không phải là nhà của riêng một mình em”

“Không phải có ghế salon sao?” Dương Hàm Mặc nói xong, nhẹ nhàng liếc Mộc Tây một cái, hỏi: “Em có ý kiến gì không?”

Quý Nghiên đưa ánh mắt cầu cứu nhìn về phía Mộc Tây.

Mộc Tây buồn tay, “Đừng nhìn mình, mình muốn xem phim”

Quý Nghiên rơi lệ.

Thật quá không nói đạo lý màaaaaa !

Dương Hàm Mặc nhún mày lạnh giọng nói: “Vậy thì không còn vấn đề gì nữa, ngày mai mua giúp anh tủ quần áo, để ở phòng khách. Bây giờ anh muốn đi ngủ, tránh ra một chút cho anh,”

Mộc Tây bị anh đuổi, đứng song song với Quý Nghiên, khuôn mặt xinh đẹp hơi có dấu hiệu phát cáu.

“Sao còn chưa đi? Bị người khác nhìn anh ngủ không được, tắt đèn đi.”

Mộc Tây: “Được lắm”

Quý Nghiên u oán nhìn Mộc Tây một cái, cái gì gọi là bê đá tự đập vào chân mình? Đáng đời.

Nhắm mắt giả lơ, cô buồn bực trở về phòng, đóng cửa lại.

Không gian một mảnh yên tĩnh.

Nhưng sự yên tĩnh này không kéo dài được bao lâu. Sau khi Quý Nghiên về nước, ngày đi làm đầu tiên chủ yếu chỉ là sửa sang lại phần quay hình ở Washington, sau đó sắp xếp lại bản thảo. Chị Nhạc phải một tiền bối xuống giúp cô, người đó rất ôn hòa, rất kiên nhẫn, bầu không khí rất tốt, Quý Nghiên nghiêm túc học tập nên tâm trạng cũng được thả lỏng đôi chút.

Cho đến buổi chiều cô nhận được một cuộc điện thoại, Quý Nghiên không ngờ, sau khi về nước thì người đầu tiên tìm đến cô, lại là Mạnh Thiếu Tuyền.

Bạn đang đọc truyện *Bạch Thiếu Gia, Cung Chiều Vợ Như Mộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Nghiên Nghiên bùng nổ.

Hai người hẹn gặp nhau ở quán cà phê.

Lúc Quý Nghiên đến nơi thì đã là lúc tan ca, rất nhiều người ra vào quán cà phê. Quý Nghiên tìm được vị trí của Mạnh Thiếu Tuyền, ngồi xuống đối diện với hắn.

Hơn nửa tháng không gặp, nhìn lại khuôn mặt quen thuộc này nói cô không có chút khổ sở nào là giả. Quá khứ ngọt ngào, hạnh phúc năm xưa như còn ở trước mắt, thậm chí Quý Nghiên có thể hình dung ra nụ cười rục rờ như ánh mặt trời của Mạnh Thiếu Tuyền trong lần đầu tiên họ gặp nhau.

Hắn nhanh chóng đỡ cô xem nữa vì đám người chen lấn quá đông mà bị ngã.

Xung quanh một mảnh âm ỉ, vậy mà chỉ có giọng nói từ tính của hắn là lọt vào tai cô, “Em không sao chứ ?”

Bây giờ là sao đây ? Vẫn là đáng vẻ năm đó, chỉ là trong mắt cô thì sự yêu thích đã chuyển thành chán ghét, lòng mày cô chau lại, khuôn mặt lạnh đi.

Khuôn mặt vẫn như cũ, cảm giác lại thay đổi.

Quay đầu lại, thì ra tất cả lại buồn cười thế này.

Ngay cả tình cảm lúc ban đầu giữa bọn họ, thì ra cũng không được thật lòng.

Chỉ là một cuộc đánh cược mà thôi.

“Có chuyện gì sao ?” Quý Nghiên nhẹ nhàng mở miệng.

Mạnh Thiếu Tuyên nhìn vào khuôn mặt bình tĩnh của cô, nhất thời trong lòng dâng lên cảm giác không vui, giống như ngày ở thành giải trí Thánh Y, Quý Nghiên dùng lời nói sắc bén mà phân bác hắn. Giống như việc có một con rối luôn ở bên cạnh hắn, lúc nào cũng nghe theo sai bảo của hắn, nay lại đột nhiên thoát khỏi lòng bàn tay hắn, không bao giờ nghe sự chỉ huy của hắn nữa.

Tuy là lúc đầu hắn không cần con rối là cô, nhưng cái sự đối xử khác nhau một trời một vực như thế này khiến Mạnh Thiếu Tuyên không khỏi khó chịu.

Sắc mặt hắn không tốt được nữa nói: “Mấy ngày trước Dương Hàm Mặc tới tìm tôi đánh nhau.”

“Sau đó thì sao ?” Quý Nghiên cười lạnh.

Thật là người không có nhân phẩm, đặc biệt tới tìm cô tố cáo?

Tôi cầu xin anh, ngàn vạn lần đừng làm thế.

Dầu gì cũng nên chừa chút mặt mũi của mình đối với cô chứ, đừng làm đến cuối cùng ngay cả chút xíu tình cảm cô dành cho hắn cũng biến mất, chỉ có thể phán một câu trẻ con, đó mới thật sự đáng buồn.

“Không phải cô nói là không có chuyện gì với hắn sao? Không có gì thì sao hắn sẽ vì cô mà lập tức từ nước ngoài trở về rồi còn đòi công bằng cho cô nữa chứ? Không có gì thì sao hắn lại mạnh mẽ nói tôi phải tránh xa cô ra sao? Nghe nói hắn còn vì cô mà từ bỏ công việc ở viện nghiên cứu, Quý Nghiên, cô thật ghê gớm. Tại sao trước kia tôi không nhìn ra nhỉ, cô đúng là có bản lĩnh nha!” Giọng điệu trào phúng của hắn rõ ràng như vậy, Quý Nghiên có là người ngu mới nghe không hiểu.

Cô khẽ mỉm cười. “Trước kia tôi cũng không nhìn ra anh là phế vật mà.”

Mạnh Thiếu Tuyên biến sắc.

Quý Nghiên tiếp tục nói: “Anh không cần phải dùng cái thủ đoạn này tới ghen tuông với tôi. Tôi và Dương Hàm Mặc là trong sạch, ngược lại thì anh, đừng vì tự mình không chung thủy liền nghĩ tất cả mọi người cũng như anh. Chuyện của anh và Quý Nhu, tôi không truy cứu, nhưng không có nghĩa là sẽ tha thứ. Rốt cuộc thì anh có tư cách gì mà tới chất vấn tôi.”

Quý Nghiên tức giận. Quả nhiên cô đã xem thường độ da mặt dày của Mạnh Thiếu Tuyên, mọi việc đã giải quyết xong, vậy mà hắn vẫn còn có thể chỉ trích cô? Thậm chí còn ám chỉ mối quan hệ giữa cô và Dương Hàm Mặc sớm đã không trong sạch?

Đây chính là người cô đã yêu sao?

Editor : tyvybutchi.

Chương 37 (tiếp): Nghiên Nghiên bùng nổ.

Nếu như có Mộc Tây ở đây, nhất định sẽ mắng một câu, con mẹ nó, có thể vô sỉ hơn chút nữa không?

Đừng nói là Mộc Tây. Bây giờ ngay cả Quý Nghiên cũng muốn chửi tục.

Mạnh Thiếu Tuyên bị cô nói làm cho tức giận về mặt lúc xanh lúc đỏ, nổi giận, hừ lạnh nói: “Đừng giả bộ như mình là người thanh cao, coi như chuyện của Dương Hàm Mặc cô giải thích được đi, vậy còn Bạch Thắng? Chúng ta mới chia tay nhau chưa được bao lâu, cô đã ở cùng một chỗ với hắn, chẳng lẽ cô nói với tôi là sau khi cô chia tay với tôi xong thì mới quen hắn sao? Thay quần áo cũng không có nhanh như vậy, có thấy tin được không? Quý Nghiên, bản chất mọi người đều giống nhau, chỉ là tôi dám thừa nhận, còn cô, thì cương quyết muốn tự mình lập bàn thờ trình tiết thôi.”

Ào ào --

Quý Nghiên cầm tách cà phê rỗng trong tay, ngực dồn dập tức giận, cả khuôn mặt đều đang cực kì tức giận.

“Này, cô đang làm gì ở đây thế ?”

Đúng lúc ấy thì một giọng nói bén nhọn truyền đến, kèm theo là tiếng giày cao gót lạch cạch đến gần, đó là Quý Nhu và Dương Đình Đình.

Đúng là oan gia ngõ hẹp.

Họ nhanh chóng đi tới bên cạnh Mạnh Thiếu Tuyên, trong nháy mắt cùng chung chiến tuyến.

Trên mặt Mạnh Thiếu Tuyên toàn là cà phê, sắc mặt cũng đen thui, cà phê chảy một đường từ trán xuôi xuống cổ, hắn tức giận nhìn Quý Nghiên.

Quý Nhu và Dương Đình Đình cũng đưa ánh mắt nhìn đến Quý Nghiên, chỉ là một người thì tràn đầy hài lòng, còn một người thì cực kì căm ghét.

Lại một trận giằng co tái diễn.

Về mặt Quý Nghiên rét như băng, trong mắt toàn lạnh lẽo, ngay cả giọng nói cũng thật lạnh. “Mạnh Thiếu Tuyên, anh làm tôi cảm thấy thật ghê tởm. Anh

biết bây giờ người tôi không muốn gặp nhất là anh không? Không phải bởi vì tôi còn tình cảm với anh, mà là mỗi lần gặp mặt anh thì anh sẽ càng làm tôi cảm thấy buồn hơn một lần. Đồng thời cũng nhắc nhở tôi đến đoạn ký ức vô cùng ngu xuẩn kia, yêu anh, là do tôi thiếu hiểu biết, mắt bị mù nên rốt cuộc mới yêu anh. Nhưng hành động và việc làm bây giờ của anh, làm cho tôi thật hận việc đã từng yêu anh, thậm chí còn không muốn thừa nhận, càng không muốn chú ý tới nữa, bởi vì nó làm cho tôi thấy quá xấu hổ, cho nên kể cả việc đã yêu anh, tôi cũng muốn xóa sạch.”

Mỗi một lời Quý Nghiên nói ra thì sắc mặt của Mạnh Thiếu Tuyền lại càng khó coi thêm một phần, thậm chí đã không thể dùng từ khó coi để hình dung. Hai tay hắn nắm chặt thành quả đấm, nắm rất chặt, có thể mơ hồ thấy gân xanh hiện lên trên đó.

Quý Nghiên không dừng lại, nói tiếp, “Anh không tin chuyện giữa tôi và Bạch Thắng xảy ra sau khi chúng ta chia tay sao? Vậy tôi có thể nói cho anh biết, cho tới bây giờ thì chuyện tình cảm không bao giờ bị phụ thuộc bởi thời gian, anh ấy rất tốt, anh ấy là người mà cả đời này tôi không thể với tới được. Anh quen tôi hai năm, lại không bằng thời gian chúng tôi quen nhau một tháng, đây là sức hấp dẫn của anh có vấn đề, đứng suốt ngày đi chỉ trích người khác, hãy tự mình nhìn lại bản thân đi.”

“Còn nhớ ngày đó ở nhà anh, anh đã nói với tôi cái gì không? Anh nói tôi không sánh bằng Quý Nhu, người anh yêu là cô ta, không phải tôi. Khi đó anh và cô ta quen nhau đã được bao lâu, còn chúng ta quen nhau được bao lâu? Cho nên, những lời này bây giờ tôi trả lại hết cho anh. Trong lòng tôi, anh không thể sánh bằng Bạch Thắng, không, nếu để anh so sánh với anh ấy thì chính là làm nhục anh ấy. Anh xứng sao? Còn nữa, bây giờ tôi thẳng thắn nói cho anh biết, tôi không yêu anh. Giữa chúng ta sớm đã không còn chút quan hệ nào, sau này gặp lại chính là người xa lạ. Tôi không đi tìm anh. .... Anh cũng đừng tới tìm tôi nữa, sau này không có việc gì thì đừng liên lạc.”

Bạn đang đọc truyện *Bạch Thiếu Gia, Cung Chiều Vợ Như Mộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Phỉ báng và phản kích.

Quý Nghiên rất ít khi nói nhiều, có thể thấy được lần này cô đã thực sự bị chọc tức đến chết rồi.

Người hạ tiện là người không có đối thủ.

Những lời này dùng để nói về Mạnh Thiếu Tuyền là vô cùng chính xác.

Trước kia là do cô đã đối xử với bọn họ quá mềm mỏng, cho nên mỗi người trong bọn họ mới không kiêng nể gì cả mà ức hiếp cô.

Quý Nghiên cảm giác cô thật sự cần phải tự kiểm điểm lại mình.

Hai mắt Mạnh Thiếu Tuyền âm u nhìn cô chăm chăm, trong lòng tràn đầy tức giận, hận không thể khoét một cái lỗ trên người Quý Nghiên.

Lần đầu tiên bị người khác lăng mạ thậm tệ, không phải ai khác mà chính là người trong ấn tượng của hắn luôn là người mềm mỏng ít nói - Quý Nghiên, một người phụ nữ đã từng bị hắn vứt bỏ.

Điều này làm cho Mạnh Thiếu Tuyền cảm thấy vô cùng bị sỉ nhục.

“Thiếu Tuyền, anh không sao chứ!”

Quý Nhu chọn đúng thời cơ, đúng lúc tiến lên, lấy khăn giấy ra, dịu dàng lau chùi nước cà phê trên mặt Mạnh Thiếu Tuyền.

Về mặt tràn đầy lo lắng.

Mạnh Thiếu Tuyền quả nhiên cảm động, nhìn khuôn mặt khéo léo xinh đẹp của Quý Nhu, càng cảm thấy vẻ mặt của Quý Nghiên thật đáng ghét. Tất cả sự hiền lành của cô ta khi đi cùng với mình cũng mất hết, bây giờ nhìn lại chỉ thấy thật giả tạo, cay nghiệt nhẫn tâm mới là bản chất thật của cô ta. Hừ, mưu trí thật thâm sâu.

Thật may là cuối cùng hắn đã lựa chọn Tiểu Nhu.

Dương Đình Đình không hề là người trung thành ủng hộ Quý Nhu, lúc quan trọng vẫn là cô ta đứng lên ra mặt, vênh vác hống hách nói với Quý Nghiên: “Quý Nghiên, cô thật không biết xấu hổ mà? Muốn đeo bám anh Tuyền đến cùng phải không, nên bắt đầu cố tung trò lừa gạt của mình ra. Cô cho là cô nói mấy lời này thì anh Thiếu Tuyền sẽ hối hận sao, sau đó sẽ nhanh chóng đi tìm cô? Cô cũng quá đề cao bản thân rồi, anh Thiếu Tuyền và chị Tiểu Nhu sắp kết hôn, cho dù cô có tốn công sức nhiều thế nào đi chăng nữa cũng vô ích thôi. Tôi khuyên cô nên bỏ cuộc đi, tránh cho việc sau này khỏi xấu hổ mất mặt.”

Mới đầu Quý Nghiên chỉ là cười lạnh, bây giờ thì thấy thật buồn cười.

Dương Đình Đình nói lớn tiếng, giọng nói lại bén nhọn, gần như cả tiệm cà phê đều nghe thấy hết, không cần suy nghĩ cũng chắc chắn biết mọi người đang đề ý cô.

Quý Nghiên biết nhưng không làm gì, từ trước đến nay cô không có năng lực đổi trắng thay đen, mỗi lần đều chọn vị trí nơi công cộng như thế này, không phải là muốn mượn dư luận để đã kích cô sao.

Có bản lĩnh thì cô ta xài chiêu khác đi, đừng có lần nào cũng xài cùng một chiêu.

Quý Nghiên ngược mắt, cười như không cười nói: “Buồn cười, chuyện của chúng tôi thì liên quan gì đến cô?”

Phải nói nếu có ai đó để cho Quý Nghiên lộ ra vẻ góc cạnh của mình thì đó chính là Quý Nhu.

Cô nhin hết nỗi Dương Đình Đình rồi. Cô ta chưa từng coi trọng cô lần nào thì cha mẹ nuôi của Dương Hàm Mặc là một lí do, lí do còn lại chính là cô ta đã bị Quý Nhu xúi giục.

Dương Đình Đình là điển hình của một thiên kim tiểu thư nhà giàu, tính cách rất công chúa, không có một chút năng lực tự suy nghĩ gì cả.

Quý Nghiên đã từng ảo tưởng vào một ngày nào đó sau khi cô xé nát cái mặt nạ giả tạo của Quý Nhu thì cô và Dương Đình Đình có thể xóa hết mọi hiểu lầm cùng chung sống hạnh phúc.

Nhưng bây giờ nhìn lại, là cô đã suy nghĩ quá nhiều rồi. Cô càng lùi bước thì những người này càng được voi đòi hai bà trung. Còn luôn nghĩ là họ đã làm đúng, không cho người khác làm sai ý họ.

Cô không phản kích, bọn họ liền nghĩ rằng cô thật sự dễ bị khi dễ vậy sao.

2.

Editor : tyvybutchi.

Chương 38 (tiếp): Phi báng và phản kích.

Dương Đình Đình từng nghĩ Quý Nghiên sẽ giống như trước đây vẫn im lặng khi bị cô ta mắng, nhưng khi nghe được giọng nói lạnh nhạt của cô, vẫn không thể tin được. Nói chính xác hơn chính là không can tâm, cô ta không thể tiếp nhận nổi, tại sao Quý Nghiên lại có thể nói chuyện kiểu đó với cô ta.

“Chuyện của chị Tiểu Nhu chính là chuyện của tôi, tại sao tôi không được quyền quản? Cô giành bạn trai của chị Tiểu Nhu thì chính là không được. Quý Nghiên, cô làm người không biết xấu hổ sao? Anh Thiếu Tuyên đã chán ghét cô như thế, cô vẫn làm hôn ma bám theo anh ấy, đúng là làm cho người ta chán ghét cô!” Dương Đình Đình nói xong, con giận trên mặt vẫn còn chưa tan.

Quý Nghiên không biết nói sao, cái gì gọi là trợn mắt nói láo? Cái gì gọi là vừa ăn cướp vừa la làng? Nhìn Dương Đình Đình là biết.

Một người nếu như muốn nói xấu người khác, thì đúng là không cần phải dùng lương tâm mà nói chuyện.

Quý Nghiên vô cùng tức giận nên dậm ra lại càng tỉnh táo. Giọng cô trong trẻo nói: “Cái gì gọi là không biết xấu hổ? Là giống như cô nói bừa nói bậy, tùy ý phi báng? Hay là giống như cô lớn tiếng kêu la, mở miệng nói láo? Hoặc là phải như cô đi khắp nơi tìm một người mà ngay cả tên cũng không hề biết, rồi không tiếc lời đi lợi dụng lòng tốt của người ta để tìm cách nhận được sự yêu thích của người cô yêu? Nếu là như vậy, thật xin lỗi, tôi không làm được.”

Quý Nghiên là từ Mộc Tây mà biết, từ dạo trước ở thành giải trí Thánh Y sau khi Dương Đình Đình gặp qua Bạch Thắng thì vừa gặp đã yêu anh. Sau khi trở về cô ta trăm phương nghìn kế tìm hiểu tin tức về Bạch Thắng nhưng Dương Đình Đình chưa độc lập kinh tế, năng lực có hạn. Vả lại bình thường Dương Chính Tùng và Dương Hàm Mặc cũng quản lí cô ta đủ nghiêm khắc. Vì thế hết cách rồi, cô chỉ có thể đi theo bên cạnh công tử giàu có nhờ giúp một tay. Người đàn ông này, tính tình đơn thuần lại si tình, nhưng mắt nhìn người lại không tốt lắm, Dương Đình Đình lợi dụng hắn ta, không hề cảm thấy chút áy náy gì.

Ngày đó bọn họ hẹn nhau ở một nhà hàng trước trường học, vừa vặn Mộc Tây cũng ở đó, nên đoạn đối thoại giữa bọn họ đều bị Mộc Tây nghe được hết, Dương Đình Đình vừa làm nũng vừa giả bộ đáng thương đi cầu xin đối phương giúp cô ta thu thập tài liệu về Bạch Thắng, bao gồm những nơi anh thường đến, địa điểm công việc, địa chỉ nhà. .... Thậm chí là số điện thoại. Độ dày của da mặt còn hơn cả tường thành, mà cái vị công tử giàu có cũng quá sá ngu, vậy mà lại bị cô ta lừa gạt thành công. Lúc đó Mộc Tây thật hận không thể qua đánh hắn ta một cái, muốn xem cái đầu của hắn ta có chứa gì trong đó.

Không thể phủ nhận, hôm nay Dương Đình Đình bất chấp tất cả nhằm vào cô như vậy, trong đó cũng có nguyên nhân là vì Bạch Thắng.

Dương Đình Đình then quá hóa giận, lại muốn tấn công. Dương Đình Đình làm sao mà để cho cô ta được như ý, con mắt cô nhú lại, đang muốn đưa tay đỡ. Một cánh tay khác đã nhanh chóng bắt lấy cổ tay của Dương Đình Đình.

Quý Nghiên liếc mắt hơi kinh ngạc khi thấy sự xuất hiện của Bạch Thắng. Anh mặc một thân tây trang, làm cho vóc người hoàn hảo càng lộ ra rõ nét, cao lớn tuấn nhã. Làn da như trân châu lóe sáng, nhưng đôi mắt lại lộ ra một tia lạnh lẽo, ánh mắt thâm trầm nhìn Dương Đình Đình.

Nếu như anh nhớ không lầm thì cô gái này, chính là người lần trước đã đánh Nghiên Nghiên một bạt tai ở thành giải trí Thánh Y.

Sau đó anh phải đi Mỹ nên cũng không còn nhớ đến mấy người này, không nghĩ tới bây giờ họ lại xuất hiện. Bạch Thắng cười lạnh, rất tốt, lần trước anh

còn chưa tính sổ với cô ta, bây giờ cô ta lại dám làm loạn.

Bạch Thắng sẽ cho cô ta biết thế nào gọi là hối hận.

Bạn đang đọc truyện *Bạch Thiếu Gia, Cung Chiều Vợ Như Mạng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39: Bạch thiếu gia dọa người.

Dương Đình Đình bị người khác tóm lấy tay, trong lòng vốn đang căm tức. Ai ngờ vừa quay đầu lại đã thấy Bạch Thắng, trong lòng rất vui, còn chưa kịp có hành động gì thêm thì Bạch Thắng đã dùng lực nắm tay cô. Dương Đình Đình bị đau, tay Bạch Thắng đột ngột xoay ngược lại, trong nháy mắt, dùng sức nhấn một cái, mọi người còn chưa biết chuyện gì đang xảy ra thì đã nghe thấy tiếng Dương Đình Đình la hét thảm thiết.

Cô ta lùi về sau một bước, cánh tay đã bị trật khớp, vô cùng đau đớn, sắc mặt Dương Đình Đình lúc xanh lúc trắng, mồ hôi và nước mắt đồng loạt chảy trên mặt.

Thế nhưng mắt Bạch Thắng ngay cả chớp cũng không chớp một cái, con ngươi đen như mực chỉ toàn sự u ám.

Quý Nhu và Mạnh Thiếu Tuyên đều giật mình, không ngờ đến việc Bạch Thắng lại ra tay nơi công cộng. Quý Nhu nhanh chóng bước lên phía trước, đỡ lấy Dương Đình Đình, khẩn trương hỏi: “Đình Đình, em sao vậy?”

“Đau quá, chị Tiểu Nhu, thật sự rất đau. .... Hu hu. .... có phải tay của em bị gãy rồi không?” Dương Đình Đình vừa khóc vừa nói.

Trên mặt tràn đầy nước mắt uất ức.

Bạch Thắng không rảnh quan tâm tới bọn họ, anh dời tầm mắt nhìn về Quý Nghiên, Quý Nghiên vẫn còn đang ở trong trạng thái sững sờ, khẽ nhếch miệng, khuôn mặt hết sức kinh ngạc. Bạch Thắng lo lắng nhìn khắp người cô, nhẹ nhàng hỏi “Em có bị thương không?”

Quý Nghiên lắc đầu, lúc này Bạch Thắng mới yên tâm.

Sắc mặt Mạnh Thiếu Tuyên trầm xuống, tức giận nói: “Mày là đàn ông mà lại động tay động chân với phụ nữ như vậy thì coi được sao? Khi nào thì Đình Đình đắc tội với mày?”

Bạch Thắng nheo mắt, lạnh lùng mở miệng, “Cô ta nên hối hận vì người cô ta không nên đắc tội không phải là tôi, mà là Quý Nghiên. Nếu như cô ta đắc tội tôi. .... thì tôi có thể dễ dàng tha thứ, coi như bị chó cắn một cái. Nhưng lại dám đụng đến Nghiên Nghiên, tôi sẽ không ngại trả thù giùm cô ấy đâu.”

Trong lòng Dương Đình Đình chấn động, ngay lập tức, cô ta càng khóc lóc dữ dội hơn.

Bạch Thắng vẫn đối tốt với Quý Nghiên như vậy, đã vượt ngoài sự tưởng tượng của cô. Dương Đình Đình cực kì không cam lòng, trong lòng vô cùng căm ghét. Rốt cuộc Quý Nghiên có điểm nào tốt chứ? Tại sao cô vẫn không thể sánh được với nó, tại sao anh trai và Bạch Thắng lại đối xử tốt với nó như vậy? Thậm chí không tiếc vì nó mà hạ thấp bản thân.

Quý Nhu làm sao tưởng tượng được Quý Nghiên lại may mắn như vậy, cắn răng nghiến lợi đều không thể hình dung hết cảm giác trong lòng của cô. Tại sao lần nào Quý Nghiên cũng đều gặp được người đàn ông tốt như vậy chứ?

Lại nghĩ đến mình, Dương Hàm Mặc quay về, cô vô cùng vui vẻ. Trong lòng tràn đầy chờ mong đi tìm anh ấy, kết quả Dương Hàm Mặc lại không nhìn cô một cái đã lạnh lùng mà nói: “Cút”

Quý Nhu càng nghĩ càng hận, thậm chí hận đến mức muốn Quý Nghiên lập tức chết đi. Nhưng nhớ đến những sỉ nhục mà cô ta đã làm với mình, Quý Nhu không cam lòng, cô thề nhất định phải trả lại gấp bội cho Quý Nghiên, phải nhìn thấy cô ta đau đến không muốn sống.

Mạnh Thiếu Tuyên nói: “Coi như Đình Đình đã nói gì sai với Quý Nghiên thì cũng chỉ là do cô ấy còn nhỏ tuổi không hiểu chuyện, để cô ấy xin lỗi là được rồi. Quý Nghiên lại không hề bị tổn thương gì cả. Nhưng mày khi dễ một cô gái yếu đuối thì nói thế nào cũng không được.”

“Mạnh Thiếu Tuyên, anh có thể biết xấu hổ một chút không?” Quý Nghiên thật sự không nhịn được nữa.

Rốt cuộc là ban đầu mắt cô bị mù thế nào nên mới có thể coi trọng hẳn chứ? Bây giờ cô thực sự muốn ngồi lên cổ mấy thời gian trở về quá khứ tát mình hai cái, đúng là bị mộng du rồi nên mới có thể yêu được hạng người đáng ghét như vậy.

Hắn đang nói tiếng người sao? Dương Đình Đình không tạo ra bất kì thương tổn gì cho cô? Vừa ác ý phi báng cô rồi lại cùng người thân công kích cô, vậy mà còn bảo là không tạo ra bất kì thương tổn gì, vậy phải như thế nào thì mới được tính là có? Thực sự phải cầm dao đâm cô mấy cái mới gọi là có thương tổn sao?

Những lời nói, suy nghĩ điên cuồng như vậy chỉ có những người da mặt dày như bọn họ mới nói được. Quý Nghiên tức muốn chết, Bạch Thắng nắm tay cô thật chặt, truyền sự an ủi ấm áp của anh cho cô.

Anh nói với Mạnh Thiếu Tuyên: “Có tạo thành thương tổn hay không thì tôi biết xem xét. Lần sau nếu để tôi thấy cô ta đánh Nghiên Nghiên. Chỉ cần động tay liền đánh gãy tay, động chân thì đánh gãy chân, nếu như cậu không tin thì có thể thử xem.”

Mạnh Thiếu Tuyên tức giận.

2.

Editor : tyvybutchi.

Chương 39 (tiếp): Bạch thiếu gia dọa người.

Bạch Thắng nắm tay Quý Nghiên, không muốn phí sức dây dưa với bọn họ nữa, cuối cùng anh liếc nhìn Mạnh Thiếu Tuyên, lạnh nhạt nói: “Nếu như tôi mà là cha của cậu thì tôi đã liền lập tức bóp chết cậu rồi, tránh cho khỏi mất mặt.”

Trong lòng Mạnh Thiếu Tuyên tức giận đến mức như núi lửa phun trào.

Quý Nghiên trầm nghĩ, nếu là lời nói độc ác thì Bạch thiếu gia đúng là lợi hại hơn cô gấp trăm lần.

Nhìn nét mặt của Mạnh Thiếu Tuyên, ảiz, cô hiền lành nói một câu: “Cuối cùng tôi khuyên mấy người một câu, tự giải quyết cho tốt.” rồi đi theo Bạch Thắng.

Xe chạy trên đường lớn, đầu Quý Nghiên tựa vào cửa sổ xe, trong lòng trăm mối cảm xúc hỗn loạn.

Quá khứ như thế này không thể cắt bỏ hết hoàn toàn làm cho cô thật phiền não, muốn chân chính làm lại từ đầu nhưng làm thì dễ như nói sao?

Bọn họ tựa như không khí bản, lúc nào cũng xuất hiện bên cạnh cô, Quý Nghiên muốn bỏ như thế nào cũng không được. Qua chuyện ngày hôm nay, Dương Đình Đình nhất định sẽ đi tố cáo với Tạ Tử Kỳ, rồi sau khi được Tạ Tử Kỳ nói tiếp thì Lữ Mỹ cũng sẽ biết, Tạ Tử Kỳ thương con gái như châu báu, mà Lữ Mỹ thì lại là người không có chính kiến.

Nếu như dùng chiến tranh để hình dung thì Quý Nghiên đúng là muốn cứng rắn chiến đấu.

Huống chi khi đối diện với mấy người lớn như thế này thì cô cảm thấy còn mệt mỏi hơn là đối diện với Quý Nhu nhiều.

Thôi, không nghĩ tới nữa.

Quý Nghiên nhìn Bạch Thắng, nghi ngờ hỏi: “Sao anh biết nơi này mà tới?”

Bạch Thắng nhếch môi: “Không phải em nói muốn mời anh ăn cơm sao?”

Quý Nghiên gật đầu, không biết chuyện này có liên quan gì tới câu hỏi của cô?

Bạch Thắng nghiêng đầu nhìn vành tai của cô, mát lạnh nói: “Anh tới thực hiện lời hứa với em.”

Theo tầm mắt của anh, Quý Nghiên sờ đến vành tai của mình, trong nháy mắt hiểu rõ.

“Vậy bây giờ anh lái xe đến nhà trọ của em đi, vừa vặn hôm trước em mua rất nhiều thức ăn, để em làm cho anh ăn.”

Bạch Thắng thỏa mãn.

Thanh nhả cười, “Được.”

Trong căn hộ, trên bàn ăn, Dương Hàm Mặc nhìn Bạch Thắng đang ngồi ngay ngắn ở phía đối diện, bất mãn nói với Quý Nghiên: “Tại sao tên đó lại ở đây?”

Bạch Thắng cũng không ngờ đến việc trong nhà của Quý Nghiên có Dương Hàm Mặc.

Hơn nữa ở phòng khách còn có hành lý của hắn và một cái tủ quần áo mới tinh. Nghĩ một chút cũng biết là đã có chuyện gì xảy ra.

Quý Nghiên nói: “Em muốn mời Bạch Thắng ăn cơm, nhưng anh ấy không có thời gian, vừa vặn hôm nay rảnh rồi nên em mời anh ấy đến đây cùng nhau ăn cơm.”

Dương Hàm Mặc vẫn bất mãn nói: “Tại sao em lại phải mời tên đó ăn cơm chứ?”

Quý Nghiên bất đắc dĩ trả lời: “Bạch Thắng đã giúp em rất nhiều, lúc vẫn còn ở Mỹ anh ấy đã chăm sóc em. .... Em mời anh ấy ăn cơm là việc đương nhiên.”

Dương Hàm Mặc lại nói: “Thế thì tùy tiện mời tên đó ăn một bữa ở tiệm cơm không được sao, lại mang về nhà, giống cái gì chứ?”

“Dương Hàm Mặc” Quý Nghiên hô: “Cái này gọi là đáp lễ, anh có hiểu hay không? Anh còn nhiều lời như thế nữa thì lập tức thu dọn hành lý về nhà đi.”

Dù sao cô cũng không muốn để Dương Hàm Mặc ở đây.

Dương Hàm Mặc quyết đoán im lặng.

Gương mặt tối tăm yên lặng đậm thịt kho trong chén, còn tương tượng nó là gương mặt của Bạch Thắng, liều mạng đâm, đâm, đâm. .... Trước kia Nghiên Nghiên chưa từng nói chuyện với anh như vậy nha. Hừ!

Quý Nghiên xin lỗi Bạch Thắng, “Anh ấy luôn nói chuyện như vậy, anh đừng để ý làm gì.”

Bạch Thắng nhú mày, kế hoạch của anh coi như xong, Nghiên Nghiên còn vì anh ta mà xin lỗi, giống như anh mới là người thứ ba chen giữa bọn họ vậy. Bạch Thắng anh đây mà chịu để cho tình huống này được xảy ra mới là lạ.

Bạn đang đọc truyện *Bạch Thiếu Gia, Cung Chiều Vợ Như Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 40: Vấn đề nghiêm trọng.

Anh gấp một miếng sườn vào chén của Quý Nghiên, thuận miệng nói: “Không sao đâu.”

Dương Hàm Mặc từ giữa miếng thịt ngẩng đầu lên, nhìn Quý Nghiên, gỡ chiếc đũa vào đĩa rau, “Buổi tối nên ăn ít thịt thôi, ăn nhiều rất không tốt. Nhưng rau thì được, ăn rau đi, tốt cho sức khỏe lại giảm cân.”

Quý Nghiên: “Gần đây em không cần giảm cân.”

Hon nueax, là ai đã nói cô quá gầy, nên ăn nhiều thịt một chút, nuôi thật béo lên?

Chẳng lẽ sau khi ra nước ngoài chịu qua ảnh hưởng văn hoá trung tây khác biệt nên thẩm mỹ cũng thay đổi rồi?

Mộc Tây không nói lời nào, bình tĩnh ăn cơm. Xem kịch a, cô thích nhất là xem kịch. Nhất là chuyện đùa giỡn Tiểu Quý Nghiên, không xem mới là lạ nha.

Bạch Thắng cũng bình tĩnh ăn cơm.

Dương Hàm Mặc ngược mắt, “Không giảm béo thì cũng nên ăn rau, sắc mặt em quá kém. Thân hình của em vốn cũng không đẹp mắt, nếu không bổ sung dinh dưỡng thì làm sao em thể đi ra ngoài gặp người chứ?”

Quý Nghiên: “.....”

Khuôn mặt của cô không tệ là được rồi.

Dù gì thì lúc còn đi học cũng có không ít người viết thư tình cho cô, làm sao có thể là người không ai nhìn nổi được chứ?

Dương Hàm Mặc lại đẩy một đống lớn rau xà lách tới trước mặt cô, thuận tiện gấp nhánh rau bỏ vào trong chén của cô, Quý Nghiên cũng không thích ăn sống cho lắm, nhưng lời đã đến miệng, lại nuốt xuống. Cô yên lặng ăn chén rau, thật sự là không có vị gì, thật hi vọng có một câu thần chú làm cho bọn nó hoàn toàn biến mất.

Đến chén của người khác đi đi đi đi đi đi.....

Quý Nghiên lầm nhảm lặp đi lặp lại, cho đến khi trước mắt xuất hiện đôi đũa, tựa như cảm ứng được hi vọng trong lòng cô nên một đôi đũa đã xuất hiện gấp rau xà lách trong chén cô đi. Mắt Quý Nghiên sáng lên, rốt cục có cảm giác tìm lại được cảm giác tin tưởng vào tin yêu, một chút ghét bỏ trong mắt cô nhanh chóng biến mất, đúng là chưa cứu thế trong truyền thuyết nha!

“Bạch ca ca, anh đúng là người tốt!”

Trong không khí nhẹ nhàng, Quý Nghiên nhất thời kích động, liền bật thốt nói.

Những lúc cô và Mộc Tây, Dương Hàm Mặc nhất thời đen như đít nòi, còn Mộc Tây thì bị món ăn trong miệng làm cho nghẹn.

Quý Nghiên lại không biết, vui mừng hơn hờ gấp lấy một miếng cà chua thơm ngọt. Mộc Tây lắc đầu, thần kinh của cô ấy có lúc cũng thiệt là dữ dội.

Dương Hàm Mặc đứng dậy, trực tiếp nắm tay Quý Nghiên kéo vào phòng, Bạch Thắng cũng không hề can lại.

Anh đã sớm nhìn ra, mặc dù Dương Hàm Mặc yêu Quý Nghiên, hơn nữa mọi mặt cũng đều ưu tú. Nhưng tính chiếm hữu của anh ta quá mạnh, chuyện này không phải là một việc xấu gì, nhưng Dương Hàm Mặc lại không hiểu được chỉ nên giữ một mức độ nào đó thôi. Có lẽ, một phần cũng do tính tình anh ta quá thẳng thắn, chỉ cần là chuyện của Quý Nghiên thì chuyện gì anh ta cũng muốn nhúng tay vào. Quy định này quy định nọ, cái gì cũng bắt Quý Nghiên làm theo ý anh ta, nếu không làm theo là không vui. Cho nên bây giờ cũng như thế, chỉ cần anh ta cảm thấy là việc đó tốt với Quý Nghiên thì sẽ bắt làm theo, tuy nhiên anh ta lại quên mất, Quý Nghiên có muốn hay không, có cần hay không?

Thậm chí anh ta nhất quyết muốn ép Quý Nghiên thành hình mẫu mình thích, đối với Quý Nghiên mà nói, đó là một loại áp lực. Ép quá mức, dễ dàng khiến cô thờ không nổi.

Cho nên lòng của Quý Nghiên mới khó có thể đến với anh ta, từ nhỏ Quý Nghiên đã bị Quý Anh Bình bắt làm cái này bắt làm cái kia, rất ít có tự do. Nên cô cần có không gian và suy nghĩ của riêng mình, càng cần được tâm sự, cho nên anh muốn một mực yên lặng ở bên cạnh ủng hộ cô, bao dung cô, làm cho cô có cảm giác an toàn.

Có thể nói, từ khi bắt đầu thì Dương Hàm Mặc đã định sai hướng rồi.

Bạch Thắng nhìn thông suốt, cũng không có ý định nói ra. Nói giỡn sao, lúc này mềm lòng với tình địch thì chính là tàn nhẫn với bản thân. Trong bọn họ chắc chắn sẽ có một người phải rút lui, nên để Bạch Thắng chọn thì anh khẳng định sẽ không chút do dự hạ nóc ao Dương Hàm Mặc.

Dương Hàm Mặc đóng cửa lại, khuôn mặt hết sức ảm ức nói: “Sau này em đừng qua lại với Bạch Thắng nữa.”

Quý Nghiên: “Tại sao?”

Bạch Thắng chọc anh lúc nào chứ.

“Tóm lại là anh không thích.” Dương Hàm Mặc lại cường điệu nói một câu: “Nhìn thấy ghét.”

Quý Nghiên: “.....”

Cô suy nghĩ một lát, không hiểu hỏi: “Anh ấy là bạn của em. Người anh ấy gặp là em, không phải nah, anh không cần quan tâm anh ấy, cho nên mắc mớ gì anh lại ghét chứ?”

Đôi mắt Dương Hàm Mặc lại tối tăm thêm vài phần, cắn răng nói: “Em không làm bạn với anh ta cũng không mất miếng thịt nào, mấy năm qua em cũng không qua lại gì với hắn, có anh và Mộc Tây là đủ rồi.”

“Hai chuyện này không giống nhau!” Quý Nghiên theo bản năng trả lời.

Đáy mắt Dương Hàm Mặc nhất thời chìm trong đen tối, toàn thân cũng tản ra hơi thở đáng sợ, giống như chỉ cần cô nói thêm một câu là anh có thể dùng đôi mắt lăng trì cô.

Trong phòng ăn, chỉ còn lại Bạch Thắng và Mộc Tây, lần đầu tiên Mộc Tây cảm thấy không khí này thật là quỷ dị. Cô rất không thích ở cùng một chỗ với Bạch Thắng, ánh mắt người đàn ông này nhìn cô rất thâm thúy, cô luôn có một loại cảm giác cái gì cũng bị anh ta nhìn thấu.

“A, không phải anh để ý tôi rồi chứ? Mặc dù tôi biết tôi vô cùng xinh đẹp, nhỏ nhắn đáng yêu nhưng anh đã thích tiểu Quý Nghiên. Hơn nữa thật không tốt, tôi là hoa đã có chủ.” Mộc Tây nhếch mày, hết sức tự sướng nói.

Khuôn mặt Bạch Thắng bình tĩnh, hiển nhiên không làm sao thương thức nỗi sự dí dỏm của cô.

“Đường Minh Triết?”

Mộc Tây sững sờ, không phải là cái tên trong miệng anh nghe kì quái, mà là đã lâu lắm rồi cô không nghe ai nhắc đến cái tên này, nên chính cô cũng quên mất rồi.

“Có quan hệ gì tới anh ấy?”

Bạch Thắng: “Là bởi vì anh ta mà cô mới từ chối đính hôn với lão đại.”

Thật sao? Mẫn Y Thần cũng nghĩ như vậy?

Mộc Tây nhếch môi, cười thần nhiên nói: “Bạch thiếu gia, anh biết quá nhiều rồi.”

Bạch Thắng nâng mắt, từ chối cho ý kiến.

Vừa đúng lúc này, Dương Hàm Mặc và Quý Nghiên lần lượt đi ra, chờ hai người họ ngồi xuống, Mộc Tây đột nhiên nói: “Bây giờ tôi chợt nhớ ra bây giờ đang lừa hành một vấn đề, nghe nói là câu hỏi dành cho đàn ông “Nếu mẹ và bạn gái đồng thời rơi vào nước, anh sẽ cứu ai trước tiên.” Câu hỏi thật là

sâu sắc, ở đây có ai muốn trả lời hay không?”

Quý Nghiên thăm nghĩ, coi như bọn họ không muốn nghe thì Mộc Tây vẫn sẽ nói

Bạch Thắng và Dương Hàm Mặc đều không lên tiếng, Mộc Tây tự nhiên nói tiếp: “Còn có câu hỏi như thế này. Nếu có một ngày mẹ và bạn gái anh vô tình đổi thân thể cho nhau, nếu phải XXOO với một trong hai người mới có thể đổi trở lại, anh chọn làm với cơ thể của bạn gái nhưng linh hồn của mẹ? Hay là lựa chọn làm với mẹ nhưng linh hồn của bạn gái?”

“Khụ khụ.....” lần này đến phiên Quý Nghiên bị sặc.

Cô khiếp sợ nhìn Mộc Tây, Mộc Tây nhún mày: “Thế nào? Vấn đề này hơi rầy có độ sau, rất thích hợp cho hai người bọn họ trả lời, chẳng lẽ cậu không hiểu kì với câu trả lời của bọn họ sao?”

Hơn nữa, đúng là cô cũng rất hiếu kỳ Bạch Thắng sẽ trả lời như thế nào.

Bạch Thắng cong khoe môi rất nhẹ, anh dám khẳng định, mặc kệ anh chọn như thế nào thì nếu bị cha biết sẽ liền lập tức đuổi giết, thiên anh.

Bạch Thắng tràn đầy tự tin mà nói: “Tôi không trả lời vấn đề chỉ mang tính giả thiết.”

Mộc Tây cảm thấy thất vọng. Ai, người thua thiệt vẫn là cô a. Bạch thiếu gia quá giết phong cảnh rồi.

Quý Nghiên khinh thường Mộc Tây, rõ ràng người có ý tưởng thô bỉ là cậu mà còn trách người ta gì chứ.

Mộc Tây chuyển hướng nhìn Dương Hàm Mặc, ký thác hy vọng cuối cùng của mình vào anh.

Mí mắt Dương Hàm Mặc mở cũng không mở, kiều ngạo nói: “Nhàm chán.”

Mộc Tây: “.....”

Nói gì chứ, chẳng lẽ chỉ có mấy người cao thượng, chỉ có anh có quyền không muốn nói chuyện với người khác sao? Về bùa quyền rũ các người!!

Ban đêm, Quý Nghiên trước máy vi tính, đăng nhập vào một tài khoản nội bộ đã lâu không vào.

Cô vừa mở ra thì xuất hiện vài tin nhắn gửi đến.

Bạn đang đọc truyện *Bạch Thiếu Gia, Cung Chiều Vợ Như Màng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 41: Nhà họ Dương tụ họp.

Ban đêm, Quý Nghiên ngồi trước máy vi tính, đăng nhập vào một tài khoản nội bộ đã lâu không vào.

Cô vừa mở ra thì xuất hiện vài tin nhắn gửi đến

14:03 ngày 15 tháng 3.

“GB-18 của cô đã sửa xong, tuy là uy lực yếu hơn so với 17 nhưng chỗ ngồi phía sau lại nhiều hơn”.

16:47 ngày 15 tháng 3.

“Cô không ở đó sao?”

09:14 ngày 17 tháng 3.

“Nghiên, không lâu nữa bọn tôi sẽ có một cuộc diễn tập quân sự, cần dùng đến GB-18, nếu đọc được tin nhắn này thì hãy trả lời tôi sớm nhất có thể.”

20:21 ngày 20 tháng 3.

“Cô chết ở đâu rồi hả?”

11:55 ngày 21 tháng 3.

“.....”

07:01 ngày 23 tháng 3.

“Lúc nào thì cô mới sống lại đây? Cho xin bản thiết kế.”

Cô lướt xem nội dung các tin nhắn một lượt cho đến ngày 23, lướt nhanh như bay. Quý Nghiên xem đến tin nhắn cuối cùng, càng xem càng chột dạ, cô ở Washington xảy ra những chuyện kia, cửa âm phủ cũng đã đi qua hai lần, nào còn nhớ tới chuyện bản thiết kế chứ!

Sau khi trở lại cô cũng không được nhàn rỗi, đầu tiên là Dương Hàm Mặc, sau đó là Mạnh Thiếu Tuyên, việc phiền lòng dồn dập như sóng. Căn bản là không có thời gian để nghĩ đến chuyện khác, lại nói nếu hôm nay không phải bọn Mạnh Thiếu Tuyên náo loạn một trận, làm cô nhớ lại rất nhiều chuyện của quá khứ thì cô cũng sẽ không đột nhiên nhớ tới đã lâu lắm rồi mình không có lên mạng.

Quý Nghiên gõ chữ: “Gần đây xảy ra một số chuyện, lâu rồi em không có lên vì tính, xin lỗi.”

Kết quả không tới hai mươi giây, bên kia liên loạt gửi tin lại. “(liên tục ba về mặt roi lệ) cô rút cuộc xuất hiện a a a . . . . . Cô có biết tim gan phèo phổi của bọn tôi cũng sắp nát hết rồi không? Còn tưởng cô bị chết vút xác ở xó không người nào rồi chứ, bọn tôi còn định chuẩn bị lập đội đi đào mộ nữa kia.”

Quý Nghiên: “. . . . .”

“Tin nhắn của cô tôi đã đọc rồi, cho cô gia hạn đến tối đa là ba ngày sau.”

Đối phương hình như cũng có chuyện bận rộn nên cô cũng không hề nhiều lời, chỉ trả lời một câu: “OK!”

Quý Nghiên mở ngăn kéo có khóa ở tầng dưới cùng của bàn đọc sách ra, bên trong có phần lớn là bản vẽ, cô lấy hay tờ trong đó ra, cẩn thận so sánh.

Hình trên bản vẽ chính là bản thiết kế của hai loạt vũ khí cùng hệ, trên đầu bên trái mỗi hình là chữ GB-17 và GB-18.

Quý Nghiên đặt hai bản thiết kế sang một bên, lại lần nữa cầm một tờ giấy trắng, ánh đèn phủ xuống, dung nhan thanh thuần có vẻ cực kỳ nghiêm túc.

Hôm sau, quả nhiên Quý Nghiên nhận được điện thoại của Lữ Mỹ, bảo cô đến nhà họ Dương một chuyến.

Cô không hề kinh ngạc, cũng không từ chối nữa, dù sao cũng không thể trốn tránh cả đời được.

Hôm nay trong nhà họ Dương trừ Dương Hàm Mặc ra thì cả nhà đều ở đây. Lữ Mỹ, Quý Nhu, ngay cả Mạnh Thiếu Tuyên cũng tới, Quý Nghiên vừa nhìn cục diện này, mí mắt liền run rẩy. Cái gì mà “Nói chuyện phiếm?” Rõ ràng là muốn xét xử công khai.

“Đại tiểu thư tới.”

Di Chu vừa thấy Quý Nghiên, nhất thời lễ phép chào hỏi.

Ở nhà họ Quý và nhà họ Dương, các người hầu đều thống nhất gọi Quý Nghiên, Quý Nhu, Dương Đình Đình là đại tiểu thư, nhị tiểu thư và tam tiểu thư. Không chỉ vì mối quan hệ thân thiết giữa hai nhà, mà cũng là bởi vì gọi như vậy dễ hơn.

Cho nên bây giờ cũng là vừa gặp liền gọi như vậy.

Quý Nghiên đưa túi cho Di Chu, sau đó tay không đi vào phòng khách. Từ một phút Di Chu kêu một tiếng kia, tầm mắt mọi người liền tụ tập trên người cô, Quý Nghiên chào hỏi từng vị trưởng bối. “Mẹ, cha nuôi, mẹ nuôi.”

“Ngồi đi.”

Sắc mặt Tạ Từ Kỳ không được khá lắm, Dương Đình Đình ngồi ở bên cạnh bảm trên tay bó thạch cao thật dày, Quý Nghiên vừa bước đến đã nhìn thấy.

Chương 41 (tiếp): Nhà họ Dương tụ họp.

Chủ yếu là ánh mắt của Dương Đình Đình nhìn chằm chằm cô quá oán hận, mắt cũng không nháy một cái. So với kim châm trên người còn cảm thấy khó chịu hơn, Quý Nghiên muốn không chú ý cũng khó.

“Nghiên Nghiên, mẹ nghe Đình Đình nói con và con bé đã tranh chấp, rốt cuộc xảy ra chuyện gì?” Lữ Mỹ kín đáo hỏi.

Quý Nghiên rũ mắt xuống, lẳng lặng nói: “Không có.”

“Không có? Nếu vậy thì tại sao Đình Đình lại bị thương hả?” Tạ Từ Kỳ vừa nghe câu trả lời của cô liền ngồi không nổi nữa, lên tiếng nói. “Nghiên Nghiên, không phải mẹ nuôi đã nói với con rồi sao, Đình Đình còn nhỏ, cho dù con bé có làm gì không đúng thì con làm chị cũng nên bao che cho em nó một chút. Huống hồ còn là người ngoài ở đó, trước mặt người ngoài thì con càng nên che chở cho người nhà mình mới đúng. Vậy mà con lại đi giúp người ngoài đánh người nhà, đó là cái chuyện ngược đời gì hả?”

Quý Nghiên không lên tiếng, ngón tay nắm lấy vạt áo trước ngực, mặc dù rất muốn phản bác nhưng cô lại đành phải kiềm chế.

Tạ Từ Kỳ- bọn họ không thể so sánh với Quý Nhu và Dương Đình Đình, các bà là trưởng bối, hơn nữa cũng chưa từng làm chuyện gì khiến Quý Nghiên không thể nhận được. Mặc kệ là vì lý do gì thì Quý Nghiên cũng phải nhìn mặt mũi họ. Cho nên dù lời Tạ Từ Kỳ nói Quý Nghiên không thể tán thành, dù trong lòng cô Bạch Thắng cũng không phải người ngoài gì, nhưng cô vẫn sẽ chấp nhận yên lặng nghe, không lên tiếng là được rồi.

Dương Đình Đình chỉ vào Quý Nghiên nói: “Chị ấy mới sẽ không che chở con, chính chị ấy là người đã làm con thành cái bộ dạng này. Mẹ, mẹ xem tay của con nè.”

Tạ Từ Kỳ cầm tay Dương Đình Đình qua, xem xét tay cô ta, trong mắt không che dấu được vẻ đau lòng.

Lữ Mỹ nói: “Mẹ tin Nghiên Nghiên cũng không phải cô ý. Đình Đình, mẹ nuôi thay mặt chị nói xin lỗi với con, chớ để ở trong lòng, có được không?”

“Ai nói chị ấy không phải cô ý?” Dương Đình Đình từ trong ngực Tạ Từ Kỳ chui ra, bèn nhón nói: “Chị ấy đã sớm nhìn con không vừa mắt rồi, nói không chừng đã sớm mong đến ngày này! Chị ấy chính là mượn cơ hội lần này để trả thù. Mẹ nuôi, chị ấy còn mắng chị Tiểu Nhu nữa đó, mắng rất khó nghe, chị Tiểu Nhi còn tốt bụng không cho con nói cho người khác biết.”

“Đình Đình.” Quý Nhu quát nhỏ.

Lữ Mỹ nhìn Quý Nhu, Quý Nhu vội vàng cười ngọt ngào với bà: “Mẹ, không có chuyện này đâu mẹ.”

Nói xong trong mắt cũng không tự giác tràn ra một tia mắt mát. Lữ Mỹ thấy được, không khỏi động lòng thương yêu.

Quý Nghiên không nói gì, chỉ yên lặng ngồi. Sắc mặt gần như có chút không nhận được, loại diễn kịch làm trò này cô đã thấy nhiều rồi, thật ra cũng đã sớm quen.

Nhưng cuối cùng cũng không biết vì sao, nhìn thấy phản ứng của Lữ Mỹ, cô vẫn là nhận không được chua xót. Trên mặt dù là hiện vẻ thay Quý Nghiên nói lời xin lỗi, che chở cô, nhưng thật ra thì vẫn là không tin cô. Bởi vì chỉ khi Lữ Mỹ tin tưởng lời Dương Đình Đình nói, mới có thể xin lỗi Đình Đình thay cô, nhưng cuối cùng thì cô đã làm sai điều gì?

Quý Nhu chỉ là một cái ánh mắt mát mát, Lữ Mỹ liền cho là bản thân ức hiếp cô ta. Bà đau lòng, nhưng vào trong mắt Quý Nghiên thì đó lại là một loại châm chọc không nói thành lời.

Cô đứng là còn chưa đủ để trở thành lòng dạ độc ác mà.

Nếu như có thể không để ý đến tất cả thì thật là tốt biết bao?

“Tay Dương Đình Đình là con làm. Nhưng nó, con chưa từng làm gì hết.” Quý Nghiên vừa nói vừa nhìn Quý Nhu.

Bạn đang đọc truyện *Bạch Thiếu Gia, Cung Chiều Vợ Như Mộng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Tình thương của mẹ mất ổn định.

"Tay Dương Đình Đình là con làm. Nhưng nó, con chưa từng làm gì hết." Quý Nghiên vừa nói vừa nhìn Quý Nhu.

"Chị, Đình Đình không phải có ý này." Quý Nhu lập tức lại nhảy ra hoà giải.

Mạnh Thiếu Tuyên nắm tay của cô ta, nhỏ giọng nói: "Thân thể em quan trọng hơn, quản người khác làm cái gì?"

"Đúng đó, chị Tiểu Nhu, chị ấy nói chưa làm thì mọi người đều tin là thật sao? Lúc đó con và anh Thiếu Tuyên đều nhìn thấy, mọi người đừng tin lời chống chế của chị ấy."

"Nghiên Nghiên." Lữ Mỹ hơi giãy giụa nhìn Quý Nghiên.

Quý Nghiên trong treo mà lạnh lùng nói: "Mẹ, chuyện gì nên nói con đều đã nói hết. Còn tin hay không là chuyện của mẹ, con cũng không có cách ép mẹ tin."

"Nghiên Nghiên, đây là thái độ nói chuyện với mẹ của con sao?" Trong giọng nói của Tạ Từ Kỳ đã mơ hồ mang theo trách cứ.

Lữ Mỹ liền nói: "Không sao."

Dương Đình Đình nào có thể bỏ qua cơ hội như thế, nhất thời há hê nói "Mẹ nuôi, làm sao mà không sao được chứ? Bây giờ chị ấy ngay cả mẹ nuôi

cũng không thêm đề vào mắt, khó bảo đảm sau này sẽ còn thay đổi thành cái dạng mắt dạy gì nữa đây! Con thấy, nên nói những chuyện này cho cha nuôi, bảo cha nuôi giáo dục chị ấy cho tốt!"

"Đủ rồi." Vẫn không lên tiếng- Dương Chính Tùng đột nhiên mở miệng.

Dương Đình Đình sợ hết hồn, trong nháy mắt liền im lặng, vẻ mặt tràn đầy uất ức.

Dương Chính Tùng trầm mặt nhìn Quý Nghiên, tối hôm qua Quý Nghiên chạy nước rút cả đêm để hoàn thành bản thiết kế nên mệt mỏi vô cùng. Sắc mặt cũng không tốt, Dương Chính Tùng hơi hạ giọng. "Nghiên Nghiên, có phải Hàm Mặc ở với con không?"

Quý Nghiên sững sờ, gật đầu một cái.

Quý Nhu vừa nghe như vậy, vẻ mặt liền nhanh chóng thay đổi. Mạnh Thiếu Tuyên còn tưởng rằng cô ta không thoải mái, quan tâm hỏi: "Sao vậy?"

Tạ Từ Kỳ nói: "Hàm Mặc? Không phải Hàm Mặc ở Los Angeles sao? Tại sao lại ở với Nghiên Nghiên? Đây là xảy ra chuyện gì?"

Mọi người đều im lặng.

Quý Nghiên trầm nghĩ, thì ra vẫn còn gạt Tạ Từ Kỳ! Cô đã nói, nếu như Tạ Từ Kỳ biết chuyện Dương Hàm Mặc trở về nước mà anh lại không chịu trở về nhà thì làm sao bà có thể lại an tĩnh như vậy.

"Chuyện này tối nay anh sẽ nói cho em sau." Dương Chính Tùng lại lần nữa đưa ánh mắt nhìn Quý Nghiên. "Nghiên Nghiên, cha nuôi muốn biết, con nghĩ sao về Hàm Mặc?"

Nhắc tới chuyện này, Quý Nghiên liền đau đầu không dứt. Cô nói: "Là bạn."

Dương Chính Tùng ngược mắt. "Chỉ là bạn bè?"

Quý Nghiên: "Chỉ là bạn bè."

Dương Chính Tùng hỏi: "Vậy con đã nói với thằng bé rồi chứ?"

"Con đã nói rồi." Không chỉ đã nói, mà là tất cả lời tốt lời xấu gì cũng đều dùng hết, chỉ kém chưa móc lục phủ ngũ tạng của cô ra cho Dương Hàm Mặc xem thôi.

Dương Chính Tùng không nói gì nữa, trong lúc đó thì Tạ Từ Kỳ quán Lữ Mỹ để hỏi chuyện Dương Hàm Mặc trở về nước, biết được anh còn đến nhà họ Quý nào loạn một trận, Tạ Từ Kỳ liền kinh hãi. "Cái gì? !"

"Mẹ, anh hai trở về là chuyện tốt. Không phải mẹ cũng nói dù thế nào thì anh vẫn sẽ phải trở về thừa kế công ty sao? Bây giờ anh ấy đã về, không phải vừa đúng lúc sao."

"Con thì biết cái gì?" Tạ Từ Kỳ chợt quát lớn.

Hôm nay Dương Đình Đình liên tục bị làm vật hy sinh hai lần nên cũng có chút tức giận. Nhưng còn chưa kịp phát tiết thì Tạ Từ Kỳ đã nói: "Anh con bây giờ trở về và sau này trở về sao có thể giống nhau chứ? Thân phận của anh con nói ra thì người nào mà không mong chờ hâm mộ đây? Cả quốc gia cũng phải lấy anh con làm vinh dự, bây giờ sự nghiệp của anh con chính là đang ở thời kỳ đỉnh phong, không chừng sắp tới sẽ lấy giải Nobel nữa kia, đến lúc đó cầm giải thưởng rồi thì chính là danh nhân. Là niềm kiêu hãnh của nhà chúng ta, anh con ở trên cao rồi thì còn có người dám không nể mặt chúng ta sao? Mà là từng người một còn hận không thể liều mạng lấy lòng anh con, tiền đồ của anh con tốt như vậy, mà nó lại hô đồ trở về sớm!"

Tạ Từ Kỳ càng nói càng kích động, Dương Đình Đình im lặng, đầu óc của bà thật không ngờ là nghĩ xa như vậy, nhưng nghe Tạ Từ Kỳ vừa nói như thế, cô cũng cảm thấy Dương Hàm Mặc không nên trở về sớm như vậy.

Nếu như sau này Dương Hàm Mặc thành người thành đạt, mà cô là em gái, nói ra cũng rất hạnh diện. Tâm hư vinh của Dương Đình Đình lại trỗi dậy, chỉ tưởng tượng hình ảnh kia thôi, cả người cũng không nhịn được kiêu ngạo.

Nhưng cũng đều do Quý Nghiên, yêu tình đáng chết chuyên đi hại người này, nếu không phải là cô ta thì anh hai cũng sẽ không trở về gấp như vậy. Nếu vậy thì tất cả những lời Tạ Từ Kỳ nói cũng sẽ liền có thể thành sự thật.

Dương Đình Đình hung tợn nhìn Quý Nghiên chăm chăm, Quý Nghiên nghĩ mà muốn trợn trắng con mắt. Cô từ lúc nào lại chọc tới vị đại tiểu thư này?

Tạ Từ Kỳ nhìn Quý Nghiên vẻ mặt cũng lộ ra bất mãn, mặc dù bình thường bà cũng thương Quý Nghiên, nhưng so với Dương Hàm Mặc, Dương Đình Đình thì liền không bằng được một gốc. Con ruột mình mang thai gần mười tháng mới sinh ra được và con nuôi, đương nhiên sẽ không giống nhau.

Quý Nghiên có thể hiểu được suy nghĩ của bà, hơn nữa từ đầu đến cuối Tạ Từ Kỳ cũng chưa từng nói câu nào nặng lời với cô, có thể thấy được ít nhiều gì vẫn còn nghĩ cho cô.

Nói cho cùng, trong lòng Quý Nghiên vẫn rất hâm mộ Dương Đình Đình. Dù sao Tạ Từ Kỳ cũng không phải là mẹ ruột của cô, bà che chở con của mình đây là bản năng của mỗi một người mẹ, cho nên Quý Nghiên có thể không để ý sự thiên vị của Tạ Từ Kỳ.

Nhưng mà Lữ Mỹ thì không giống như vậy, đối với cách cư xử khác nhau của Lữ Mỹ, Quý Nghiên ngay cả một lý do có thể tự an ủi mình cũng không tìm được, muốn lừa mình dối người cũng không xong.

Đây mới là điều làm cô đau lòng nhất.

"Con đi toilet một chút."

Quý Nghiên đứng dậy, đi được nửa đường vẫn còn có thể nghe được giọng nói áy náy của Lữ Mỹ. "Từ Kỳ, đừng tức giận, con bé Nghiên Nghiên không hiểu chuyện, mọi người cũng đừng trách nó, nó cũng không phải là cố ý. Chuyện của Hàm Mặc, ngày nào đó để tôi báo con bé lại đi khuyên nhủ. Những người khác không làm gì được, nhưng Nghiên Nghiên nói thẳng bé nhất định sẽ nghe."

Tại sao nghe thấy bà thay mình nói xin lỗi, Quý Nghiên lại không cảm nhận một chút cảm giác được che chở nào chứ?

Từ trong toilet đi ra, Quý Nghiên liền bị Quý Nhu ngăn lại.

"Chị à."

Quý Nghiên dựa vào tường, nhàn nhạt liếc cô ta một cái. "Chỉ có hai người nên cô cũng đừng giả bộ, tôi nghe thấy mà nổi da gà. Có chuyện gì thì nói thẳng."

Quý Nhu cảm thấy bị thương nói: "Tại sao chị lại tỏ thái độ lạnh nhạt với em như vậy?"

"Cô muốn nghe lời thật lòng hay là lời nói dối?" Quý Nghiên vẫn cong môi nói: "Nói dối là đáng người cô quá xinh đẹp, giọng nói quá mềm mại, kẻ phạm phu tục tử như tôi tiêu thụ không nổi. Còn nói thật thì chính cái đuôi hồ ly của cô đã lộ ra ngoài rồi mà còn ở đó giả bộ vui vẻ như vậy, cô thật cho rằng người khác đều là kẻ ngu à? Có biết ghê tởm không vậy?"

"Cô..." Quý Nhu tức giận, chỉ vào Quý Nghiên nói: "Không hổ là có núi dựa, nói chuyện cũng khác đi. Trờ nên 'răng nanh sắc bén' như vậy!"

Cô không phải thành thực mà nói ra ý nghĩ trong lòng sao? Như vậy cũng gọi là 'răng nanh sắc bén'?

Quý Nghiên: "Đi một ngày học một sàng không. Được cô 'chăm sóc' nhiều như vậy, cũng học được một chút lễ nghĩa 'phải báo đáp người có ơn với mình'."

Quý Nhu làm sao mà không nghe ra được ý tứ trong lời của cô chứ, Quý Nghiên cũng không muốn tốn nước miếng với Quý Nhu, làm khô môi mình. Cô nhàn nhạt nhìn Quý Nhu nói: "Cô cũng nên nói vào chủ đề chính đi chứ? Chẳng qua nếu như là chuyện của Dương Hàm Mặc thì miễn đi, cũng như một câu mà cô đã từng nói đó. Anh ấy không thích em, chị cũng hết cách rồi, cũng không thể cầm dao gác trên cổ anh ấy buộc anh ấy phải ở bên cạnh em được!"

Quý Nhu cắn răng, cô không ngờ lúc này chỉ mới trong một khoảng thời gian ngắn không gặp mà Quý Nghiên đã thay đổi thành kẻ khó trị như vậy. Lúc trước đối với Mạnh Thiếu Tuyên cũng thế, không biết nên nói cô ta trí nhớ tốt hay là thù dai mà đều là trực tiếp sử dụng những gì bọn họ đã nói để trả lại cho bọn họ.

"Quý Nghiên, tôi sẽ không vì vậy mà bỏ qua. Cô cũng đừng vui vẻ quá sớm, cuối cùng ai chết vào tay ai còn chưa biết đâu."

Bạn đang đọc truyện *Bạch Thiếu Gia, Cung Chiều Vợ Như Mộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Quá khứ của Nghiên Nghiên

Phụt.

Cô ta cho là quyết đấu sao? Còn ai chết vào tay ai nữa chứ?

Không hổ là rất thích hợp làm diễn viên, mấy lời thoại này cũng càng lúc càng cuốn hút rồi.

Quý Nghiên nghe mà buồn nôn: "Trừ giả bộ đáng thương, giả bộ khéo hiểu lòng người ra thì cô còn biết cái gì? Đừng nói với tôi sai khiến người khác chơi cũng rất vui nha, tại sao Dương Đình Đình lại biến thành bộ dạng như bây giờ? Rồi cô tại sao lại có chuyện ngày hôm nay? Trong lòng tôi và cô đều biết rõ. Quý Nhu, tôi không có dư thời gian, cũng không có tinh lực chơi những trò nhảm chán này với cô, đừng để tôi khinh thường đầu óc của cô, nếu như cô cứ nhất định gây sức ép với tôi như thế thì tôi không ngại làm cho cô roi càng thâm hại hơn."

"Tôi cũng thật tò mò, cô định làm thế nào để tôi roi thâm hại hơn đây?" Quý Nhu cười vui vẻ vẫn cũ. "Quý Nghiên, rốt cuộc cô là lấy ở đâu ra tự tin lớn như vậy?"

Quý Nghiên cau mày, có lẽ là cô quá hiểu Quý Nhu, bình thường cô ta chỉ cần có một chút không thích hợp là Quý Nghiên có thể lập tức cảm nhận được.

Qua nhiên, một giây kế tiếp chỉ thấy mặt Quý Nhu liền biến sắc, bộ dạng hết sức khổ sở, nắm chặt tay Quý Nghiên nói: "Chị...Đứa bé...Thật là đau...Bụng của em..."

Có quý mới biết cô ta đang diễn trò gì, nhưng khi Quý Nghiên nghe được sau lưng truyền đến một hồi tiếng bước chân dồn dập, Quý Nghiên liền đoán được một hai phần.

Cơ thể đột nhiên bị một nguồn sức mạnh đẩy ra, Quý Nghiên còn mang giày cao gót nên cả người liền lao đảo mấy cái. Cô đỡ tường, quay đầu lại liền nhìn thấy Mạnh Thiếu Tuyên đang khẩn trương kéo Quý Nhu hỏi: "Sao vậy? Có phải đau ở đâu không?"

"Thiếu Tuyên, bụng của em đột nhiên thật là đau. Em rất sợ..." Quý Nhu nín lấy quần áo của hắn, khóc thút thít.

Con mắt hung tợn của Mạnh Thiếu Tuyên liền quét về phía Quý Nghiên, lớn tiếng hỏi: "Cô đã làm gì cô ấy?"

Quý Nghiên đang cảm giác hình như mình bị trặc chân nhưng vừa nghe xong lời này, liền nhất thời hết ý kiến.

Quý Nhu tựa vào trong ngực hắn nói: "Thiếu Tuyên, chuyện này không liên quan đến chị ấy, là không biết tại sao tự nhiên em đau bụng. Có thể là ăn bậy cái gì thôi."

Quý Nghiên thật lòng cảm thấy buồn cười: "Hình như đây là đang biện hộ giúp tôi sao? Không cần a, cô càng nói hắn ngược lại càng thêm cảm thấy tôi là đang khi dễ cô. Trực tiếp đi khám siêu âm một cái là được, dễ dàng lại gọn gàng. Nhìn một cái là biết sự thật có phải là vậy hay không, trừ phi người khác lựa chọn một mắt nhắm một mắt mở vậy thì không có cách nào khác."

Cô chỉ muốn nói mấy năm nay Quý Nhu xem phim cung đấu cũng không ít a, thế nhưng lại lòi ra diễn lại. Cô ta nghĩ bây giờ là hiện đại hay là ở cổ đại đây? Hai nữ đoạt một chồng, tình tiết thường thấy trên phim cổ trang, Quý Nghiên cũng không lạ gì.

Sắc mặt Mạnh Thiếu Tuyên khó coi hô một tiếng "Quý Nghiên!"

Quý Nghiên: "Tôi có lỗi tai, nghe được."

Mạnh Thiếu Tuyên âm ngoan nhìn cô chăm chăm.

Quý Nghiên vô tội nói: "Anh cho rằng tôi có mắt đọc suy nghĩ sao? Hô một tiếng nhìn hai mắt liền biết anh muốn gì? Mạnh Thiếu Tuyên tôi không cần phải giải thích với anh cái gì cả, anh thích nghĩ sao thì nghĩ, không sao cả, nhưng mà phiền anh mang "bảo bối" của anh theo, có hết sức cách xa tầm mắt của tôi nhiều một chút."

Mạnh Thiếu Tuyên giống như đang gặp người xa lạ nhìn Quý Nghiên, hắn không biết người phụ nữ này thế mà cũng có bản lĩnh khiến người ta tức chết không đền mạng, gần đây mỗi lần qua lại với Quý Nghiên, hắn đều bị từng câu của cô ta chọc điên.

Mạnh Thiếu Tuyên lạnh lùng khề hừ. "Đối trá."

Về khinh bỉ trong mắt hắn khi đối mặt Quý Nhu thì mới có phần giảm bớt, thận trọng nửa ôm cô ta nói: "Chúng ta đi bệnh viện."

Trên mặt Quý Nghiên vẫn duy trì vẻ lạnh nhạt, vốn chính là người không liên quan nên không có gì hay để quan tâm.

Khi Mạnh Thiếu Tuyên nhìn qua Quý Nghiên thì lại trầm giọng nói: "Mẹ bảo anh tới đây nói cho hai em biết, buổi trưa trở về nhà họ Quý ăn cơm."

Quý Nghiên không lên tiếng. Cho đến khi bọn họ đi xa, cô mới dựa vào tường chậm rãi ngồi xuống, đụng vào chỗ mất cá chân một cái.

A--

Chắc bị trật chân rồi.

Quý Nghiên hít vào một ngụm khí lạnh, đột nhiên điện thoại di động reo lên, cô mở ra xem, chỉ có một hàng chữ.

Muốn già bộ đáng thương cũng cần phải có vốn mới được, chỉ một chiều này của tôi liền làm cô không có khả năng phản kháng lại.

Người gửi: Quý Nhu.

Quý Nghiên híp mắt, im lặng nhấn lại.

Trên xe, Quý Nhu nhìn tin nhắn trả lời của Quý Nghiên trên điện thoại, đáy mắt âm thầm thoáng qua vẻ tối tăm.

Quý Nghiên, là tôi xem thường cô sao? Sức phản kháng cũng khá mạnh nhưng mà cô không đầu lại tôi đâu!

Quý Nhu tắt điện thoại di động, trong đầu hiện ra tin nhắn của Quý Nghiên: không có nhiều người xem cô diễn trò đầu, cô đừng tự làm mình mệt mỏi như thế.

Giữa cột khê hừ một tiếng.

Vịnh Thiên Thủy, nhà họ Quý.

Sáu người ngồi vây quanh bên bàn ăn, trên bàn là các loại thức ăn ngon, Quý Nghiên ngồi ở vị trí thứ ba bên tay phải, không nói tiếng nào, cúi đầu ăn cơm.

Quý Dương ngồi ở bên cạnh cô, kế đó là Lữ Mỹ. Quý Nhu và Mạnh Thiếu Tuyên thì ngồi đối diện, còn Quý Anh Bình ngồi trên ghế chủ vị.

Lữ Mỹ vừa giúp Quý Dương gấp thức ăn, vừa nói: "Dương Dương, con thích ăn cánh gà nhất, ăn nhiều một chút đi."

"Đừng chỉ lo ăn đồ ăn, con cũng ăn chút cơm đi, bây giờ thân thể đang trưởng thành, không ăn cơm làm sao được?"

"Biết rồi, mẹ lái nhai hoài..." Quý Dương không nhịn được nói.

Lữ Mỹ còn nói: "Có muốn ăn tôm hay không? Mẹ giúp con bóc vỏ."

Quý Dương: "Muốn."

Vì vậy, Lữ Mỹ không lo ăn cơm của mình mà chỉ lo bóc vỏ tôm giúp con trai.

Quý Nhu làm nũng nói: "Mẹ, con biết là mẹ thương Dương Dương nhưng cũng không thể bỏ bê con nha, con cũng muốn như vậy."

"Con nhỏ này, không phải mẹ đã hầm cách thủy tổ yến cho con rồi sao? Mang thai cũng không chăm sóc mình cho tốt, cơ thể của con sao có thể ăn tôm. Thiếu Tuyên, con nhớ chăm sóc nó cẩn thận, đừng cho nó làm bừa, quan trọng nhất là lúc nào cần kiêng ăn thì phải kiêng. Bây giờ Nhu Nhu không giống như trước kia, người có thai nhất định phải coi chừng cẩn thận có biết không?"

Mạnh Thiếu Tuyên khéo léo gạt đầu: "Dạ con biết, thưa mẹ."

Lữ Mỹ vừa lòng gật đầu.

Quý Nhu nói: "Mẹ, mẹ càng ngày càng dài dòng."

Nói xong còn nhìn Quý Dương le lưỡi một cái, Quý Dương đang ăn tôm, không rõ ràng hùa theo "Ông sai (không sai)"

Ánh mắt Lữ Mỹ tràn đầy dịu dàng và cưng chiều, cười nói: "Mẹ còn không phải là vì các con sao?"

Không khí hài hòa ấm áp này giống như là người một nhà yêu thương lẫn nhau.

Quý Nghiên đối với mấy cảnh này mắt đíếc tai ngơ, yên lặng ăn cơm, chỉ chờ đến khi ăn cơm xong thôi.

"Em mày sắp kết hôn rồi, mày cũng đừng trì hoãn nữa, tao sẽ sắp xếp cho mày gặp mấy người." Giọng nói lạnh lùng vang lên.

Quý Nghiên dừng lại, nhìn Quý Anh Bình đang nghiêm mặt, trong mắt thoáng qua một tia phiền muộn "Con không muốn nói chuyện cưới xin sớm như vậy, huống chi bây giờ con đã tìm được một công việc tốt, chuyện kết hôn thuận theo tự nhiên không được sao?"

Quý Anh Bình hừ lạnh: "Không có tiền đồ, ngoại trừ mỗi ngày đi chụp một đồng ảnh vô dụng đó thì mày còn biết làm gì nữa hả? Sớm tìm người để cưới, sống một cuộc sống thanh thản ổn định còn tốt hơn."

"Đúng thế, người như chỉ mà có người muốn lấy đã là không tệ rồi, còn bày đặt không muốn, chẳng lẽ chị muốn ở nhà ăn bám cho tốn cơm tốn gạo hả? Tôi mới không cần! Ba, mau gả chị đi đi."

Quý Dương lập tức ồn ào lên.

Quý Nhu không tỏ vẻ gì, luôn duy trì hình tượng một cô gái ngoan ngoãn. Lữ Mỹ nói: "Dương Dương, con đừng xen niệng vào."

Sau đó, bà nhìn Quý Anh Bình, cầu xin nói: "Anh Bình, Nghiên Nghiên vừa mới tốt nghiệp không lâu, ông cho nó một chút thời gian đi. Nó còn nhỏ, chuyện cưới hỏi cũng không cần vội lắm."

Nhưng Quý Anh Bình vẫn không thay đổi quyết định của mình, lạnh lùng nói: "Tiểu Nhu còn chưa tốt nghiệp đã sắp làm mẹ rồi, nó còn chạy lui chịu khổ. Nếu nó đã ở trong cái nhà này thì nhất định phải nghe theo lời tôi, đừng tưởng rằng muốn làm cái gì cũng được, nếu không tôi cũng không tốn công nuôi nó nhiều năm như vậy."

Lữ Mỹ không nói nữa.

Quý Dương và Quý Nhu đều giữ im lặng, Mạnh Thiếu Tuyên thì nhủ mày nhưng cũng không nói gì.

Quý Nghiên âm thầm cười lạnh, cô sống trong ngôi nhà như vậy còn có ý nghĩa gì nữa chứ? Cô không có cách nào để xen vào không khí ấm áp hài hòa, thâm tình của gia đình này.

Quý Nghiên đặt đĩa xuống, đứng dậy "Con ăn no rồi."

Cô nói xong trực tiếp đi thẳng ra cửa, sắc mặt Quý Anh Bình lập tức tối lại, lạnh lùng quát: "Mày đứng lại."

Quý Nghiên cũng không quay đầu lại, tiếp tục đi về phía trước.

Quý Anh Bình giận dữ, trực tiếp ném đôi đĩa trong tay về phía Quý Nghiên, cô cảm nhận được có vật thể bay tới liền tránh qua chỗ khác.

Cũng trong lúc đó, chiếc đĩa rơi trên mặt đất, phát ra một tiếng "Đình --". Lòng Quý Nghiên cũng chìm vào đáy cốc, trái tim đã nguội lạnh.

Cô kìm nén sự chua xót nồng đậm đang trào lên từ đáy lòng, rồi đi không chút do dự nào, Quý Anh Bình lập tức đứng dậy đuổi theo cô, Lữ Mỹ vội vàng kéo ông ta lại, không ngừng khuyên nhủ và nói tốt cho Quý Nghiên, nhưng từ đầu đến cuối Quý Anh Bình đều không có thay đổi quyết định.

Lữ Mỹ nháy mắt với Quý Nhu, mặc dù Quý Nhu không muốn nói giúp nhưng ngoài mặt vẫn giả bộ nói vài câu hỏi hột, còn kết quả ra sao thì không cần nghĩ cũng biết.

Quý Anh Bình chột hét lớn: "Tất cả đều tránh ra hết đi."

Trong lúc Lữ Mỹ đang không biết phải làm sao mới tốt thì đột nhiên Mạnh Thiếu Tuyên đứng dậy, nhỏ giọng nói: "Đề con đi."

Quý Nhu khiếp sợ nhìn hấn: "Thiếu Tuyên."

"Yên tâm, anh sẽ trở lại nhanh thôi." Mạnh Thiếu Tuyên dịu dàng cười một tiếng, sau đó sai bước đuổi theo ra ngoài.

Quý Nhu bức mình, dậm chân tại chỗ.

Lúc Mạnh Thiếu Tuyên chạy ra ngoài thì đã không còn nhìn thấy bóng dáng của Quý Nghiên, hấn nhìn chung quanh một vòng, cuối cùng đi về một con đường lớn.

Mộc Tây học xong trở về nhà mới biết Quý Nghiên về nhà họ Quý, hôm nay cô không mang theo điện thoại, lúc nhìn thấy tin nhắn của Quý Nghiên thì trời cũng đã tối.

Trong tin nhắn nói Quý Nghiên về bên đó ăn cơm trưa, theo lý thuyết thì đã sớm về nhà rồi, huống chi dựa vào quan hệ giữa Quý Nghiên và nhà họ Quý, dù là có chuyện gì trì hoãn đi nữa thì cô ấy chắc chắn cũng sẽ nói cho mình một tiếng.

Mộc Tây có chút lo lắng, cô biết rõ phẩm chất của Quý Anh Bình, lần trước Quý Nhu và Lữ Mỹ tới đây, Quý Nhu còn đặc biệt lấy chuyện Quý Anh Bình ép Quý Nghiên xem mắt để kích thích cô ấy.

Tóm lại, trong gia đình này không có người nào là tốt cả.

Mộc Tây lại đợi thêm nửa tiếng nữa, vẫn không nhận được tin tức của Quý Nghiên, cô suy nghĩ một chút rồi gọi điện thoại cho Bạch Thắng.

Lấy năng lực của Bạch Thắng thì việc tìm người không có vấn đề gì.

Khi Bạch Thắng lái xe đến dưới lầu của khu nhà thì Mộc Tây đã đứng chờ ở bên dưới. Anh xuống xe, bóng dáng cao lớn đứng ở trước mặt cô hỏi: "Đã xảy ra chuyện gì?"

"Hôm nay Nghiên Nghiên về nhà họ Quý ăn cơm, nhưng đến bây giờ cũng chưa trở lại, cũng không nhận được bất kì tin tức nào." Mộc Tây đơn giản nói tình hình cho anh biết.

Bạch Thắng hơi trầm mặt nói: "Bình thường cô ấy có hay đến nơi nào không?"

Mộc Tây lắc đầu: "Không có, Nghiên Nghiên vẫn luôn ở trong nhà, thỉnh thoảng mới ra ngoài đi dạo chụp hình, hoặc là đi ăn chút gì đó."

"Gần đây lúc tâm trạng cô ấy không tốt thì cô ấy thường làm gì?" Nói đến đây, Bạch Thắng liền nhớ lại lần gặp Quý Nghiên ở trước quán rượu. Cả người say khướt, ngây ngây ngốc ngốc đi theo người ta, một chút ý thức nguy hiểm cũng không có.

Hơn nữa, cô ấy còn không hề phòng bị mà ngủ ở bờ biển, Bạch Thắng cau mày, trong lòng vô cùng lo lắng. Thế nên anh đã quên mất trên người Quý Nghiên có thiết bị truy tìm.

Mộc Tây nói: "Nghe nhạc, tản bộ, ngắm người."

Nói như vậy chẳng khác gì không nói.

Bạch Thắng: "Chuyện này giao cho tôi, cô trở về chờ tin tức đi."

"Ừ, nếu tìm được nhất định phải lập tức báo cho tôi biết."

MD, nếu để cho cô biết đám khốn kiếp của nhà họ Quý đã làm gì với Quý Nghiên thì cô sẽ liều mạng với bọn họ.

Bạch Thắng đang muốn lên xe, thì nghe tiếng gọi của Mộc Tây: "Bạch thiếu gia."

Bạch Thắng quay đầu lại, ánh mắt mang theo ý hỏi.

Mộc Tây nói: "Mấy năm nay Nghiên Nghiên đã chịu khổ nhiều lắm rồi, nếu như anh thật lòng với cô ấy thì phải quý trọng cho thật tốt. Lòng cô ấy đã có trăm ngàn vết thương, anh phải không chữa khỏi cho cô ấy, từ nay về sau dùng hạnh phúc và vui vẻ làm vui đi tất cả buồn phiền trong nội tâm của cô ấy, nếu như không làm được thì xin hãy tránh xa Nghiên Nghiên ra, đừng làm cô ấy sinh ra bất cứ hy vọng gì."

Bạch Thắng trầm ngâm.

Lại nghe cô nói tiếp: "Anh có thể tưởng tượng nếu từ nhỏ đến lớn cha mình chỉ đối xử với mình như một công cụ là cảm giác thế nào hay không, lúc cần thì gọi về, không cần thì chẳng quan tâm. Anh em ruột thịt mà cứ như kẻ thù, một người vừa thấy mặt đã chê cười, người còn lại càng biến thái hơn, cái gì cũng muốn giành, không muốn nhìn thấy cô ấy sống tốt. Mà người mẹ mang lại một tia ấm áp duy nhất cũng không 'toàn tâm toàn ý' thương cô ấy, tất cả tình thương của bà đều dành cho Quý Nhu và Quý Dương, còn tình cảm đối với Quý Nghiên thì còn chưa bằng được một phần tư trong đó."

"Khi Quý Nghiên còn học trung học, lần đầu tiên phản kháng Quý Anh Bình, kết quả anh biết là cái gì không? Con mẹ nó, người cha khốn kiếp của cô ấy dám vứt cô ấy vào hộp đêm, một cô gái nhỏ 13, 14 tuổi cái rắm gì cũng không hiểu, mặc dù ông ta không thật sự cho người đụng đến Nghiên Nghiên, nhưng ở hoàn cảnh như vậy mà bị bắt phục vụ rót rượu, bẽ ngoài Nghiên Nghiên nhìn qua rất kiên cường, nhưng lúc cô ấy đã tuyệt vọng muốn chết. Cuối cùng là nhờ Lữ Mỹ cầu xin ba ngày ba đêm mà ông ta mới thả Nghiên Nghiên ra, từ sau ngày đó, cô ấy càng lúc càng im lặng. Nhưng đối với Lữ Mỹ thì luôn luôn ôm tình cảm rất sâu đậm. Thật là buồn cười, mẹ ruột của mình bảo vệ mình không phải là chuyện hiển nhiên sao? Thế mà đồ ngốc đó lại vì chuyện đó cảm động vô cùng, Lữ Mỹ nói gì cô ấy cũng không từ chối, vì thế mà đã chịu biết bao sự khi dễ của Quý Nhu!"

"Thật ra thì bỏ qua chuyện này, nếu như thái độ của Lữ Mỹ, kiên định một chút thì Nghiên Nghiên cũng sẽ không khổ sở như vậy. Đằng này bà ấy cứ lưỡng lự, mỗi lần vào lúc Nghiên Nghiên quyết định không nhẫn nhịn Quý Nhu nữa thì bà lại lập tức ca "bài ca thân tình", chắc chắn Quý Nghiên sẽ mềm lòng. Cũng bao nhiêu lần, chị đây nhìn thấy mà nôn nóng. Nói cho cùng, không phải là bà ấy yêu thương không đồng đều sao, nếu thật lòng thương cô ấy thì tại sao bà ấy có thể tro mắt nhìn cô ấy hết lần này đến lần khác bị khi dễ, thậm chí có thể nói là dung túng. Nếu như bà ấy không phải là mẹ của Nghiên Nghiên thì chị đây thật muốn hung hăng đi đánh cho mấy phát, chị đây chưa từng gặp qua cha mẹ nào "tuyệt vời" đến như vậy."

Mộc Tây cắn răng nghiêng lợi nói xong, cả người cũng phát ra nùng nặc tức giận.

Đôi mắt Bạch Thắng tối lại, cô ấy trưởng thành trong hoàn cảnh như thế sao? Hộp đêm, Nghiên Nghiên lại bị ném vào nơi này sao, là bị cha ruột của mình đưa vào sao?

Bạn đang đọc truyện *Bạch Thiếu Gia, Cung Chiều Vợ Như Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 44: Anh còn có thể đối xử tốt với em hơn nữa.

Anh nắm chặt tay, áp chế tức giận cuộn cuộn trong lòng, trầm giọng nói: "Tôi đi trước. "

Bạch Thắng ngồi vào trong xe, khuôn mặt tuần nhả một mảnh lạnh lùng, ánh mắt sắc bén, đáy mắt lại hiện ra nhàn nhạt đau lòng. Anh biết cuộc sống của Quý Nghiên không tốt nhưng không ngờ lại đến mức độ này, cô như thế nào chịu được cuộc sống như vậy? Từ nhỏ Bạch Thắng đã lớn lên trong một gia đình hòa thuận mỹ mãn, tình cảm anh chị em sâu đậm, đối với Quý Anh Bình, Quý Nhu - đám người tổn hại thân tình, nhân phẩm tệ đến đó thì thật là một lần lại một lần đụng chạm vào giới hạn của anh.

Sau khi Quý Nghiên rời khỏi nhà họ Quý, cô vẫn lặng lẽ đi dọc theo một con đường nhỏ về phía trước, bên này là khu biệt thự, căn bản không cần phải đi xe mà cô cũng không muốn đi xe, cứ như vậy vẫn lặng lẽ đi.

Dương Hàm Mặc có gọi điện cho cô, Quý Nghiên bắt máy. Người nọ vừa mở miệng liền hỏi cô đang ở đâu? Tại sao còn chưa về? Quý Nghiên không lên tiếng, nghe Dương Hàm Mặc lại balabala một hồi, Quý Nghiên mới im lặng cúp điện thoại.

Thật ra cô muốn nói cho Dương Hàm Mặc biết, anh không cần phải nói gì hết chỉ cần im lặng cùng cô là tốt rồi. Nhưng Dương Hàm Mặc vừa mở miệng, Quý Nghiên liền bỏ đi cái ý niệm này, hơn nữa cô đã rất mệt mỏi, không muốn có thêm nhiều chuyện xảy ra nữa.

Cả trái tim cũng nặng trĩu, lại vừa buồn bức. Quý Nghiên cũng không biết mình rốt cuộc đi bao lâu rồi, cho đến khi chân đau đến mức đi không được nữa, cô mới đón xe để đi, lúc đi ngang qua một tiệm cơm kiểu Hồ Nam thì Quý Nghiên khẽ ngăn người, theo bản năng gọi dừng xe.

Cô đứng trước cửa hàng, yên lặng nhìn một chút, suy nghĩ phức tạp.

Nhưng cuối cùng vẫn đi vào.

Tiệm cơm được trang trí đơn giản khá là náo nhiệt, cả phòng đều là mùi thơm thức ăn ngào ngạt, Quý Nghiên tìm một chỗ ngồi xuống, lập tức có nhân viên nhiệt tình đi lên phục vụ cô chọn món.

Quý Nghiên chọn mấy món ăn, còn gọi thêm một đĩa tôm hùm. Sau khi món ăn được đưa lên, cô chỉ lặng lẽ nhìn mà không có động đũa.

Màu sắc đẹp mắt của đĩa tôm hùm biến thành khuôn mặt dịu dàng xinh đẹp của Lữ Mỹ, mỉm cười nói với cô: "Nghiên Nghiên, con có muốn ăn tôm hay không?"

Lúc tiểu Quý Nghiên sáu bảy tuổi còn thắt tóc bím non nớt, trừ người ba không dễ thân cận và một cô em gái xinh đẹp nhưng lại không thích mình ra thì cuộc sống của bé cũng không có gì phiền não. Đối với sự yêu thương của mẹ, trong lòng đều rất vui sướng mà hét to lên: "Dạ muốn."

"Được, mẹ bóc vỏ cho con."

Tiểu Quý Nghiên gật đầu thỏa mãn, nhìn đĩa cá sốt trên bàn.

Lữ Mỹ nhìn thấy, lập tức khẩn trương nói: "Nghiên Nghiên, con đừng tự mình gấp, món đó rất nhiều xương cá. Chờ một lát, mẹ giúp con bóc vỏ tôm xong thì bóc xương cá ra cho con ăn có được không?"

"Dạ được, nhưng mẹ phải nhanh lên một chút nha."

"Ừ, Nghiên Nghiên ăn tôm trước đi."

Xoạt ——

Thời gian lập tức thay đổi qua vài năm sau, khi đó, Quý Dương đã ra đời, tính tình rất bướng bỉnh và còi mồm, cũng rất thông minh, miệng ngọt ngào làm nũng khiến cho người lớn yêu thích. Ngay cả Quý Anh Bình luôn không tùy tiện nói cười cũng lộ ra vẻ mặt tự hào và yêu thích đối với Quý Dương.

Cho dù có lúc Quý Dương đùa giỡn rất tùy hứng thì ông ta cũng không hề nói gì, có thể nói là hoàn toàn dung túng.

Từ một nhà bốn người trở thành năm người, thay đổi rõ ràng nhất chính là không khí trong nhà ồn ào hơn rất nhiều. Lúc ăn cơm, Quý Nghiên đã không thể tùy ý gấp món ăn ưa thích của mình, bởi vì luôn có một giọng nói ngay lập tức vang lên: "Con cũng muốn."

Lữ Mỹ dụ dỗ nói: "Dương Dương muốn ăn cái gì, mẹ gấp cho con."

"Con muốn đồ ăn của chị ấy."

Quý Nghiên cũng không chịu thua "Trong đĩa còn nhiều lắm kìa, tự mình gấp đi."

Quý Dương ăn vạ, ném chiếc đũa đi rồi khóc rống "Không muốn, không muốn, con muốn đồ ăn của chị ấy."

Quý Nhu nói: "Nếu Dương Dương muốn ăn thì chị cho em ấy đi."

Lữ Mỹ nhìn bộ dạng khóc lóc của Quý Dương thì hết sức đau lòng, cũng nói với Quý Nghiên: "Nghiên Nghiên, nếu không con gấp đồ ăn trong chén con cho em con đi. Con là chị nên nhường cho em, sau này mẹ sẽ nấu thêm vài món ngon cho các con ăn."

Quý Nghiên không chịu, Quý Anh Bình trầm mặt nói: "Cho em trai của mày."

Đứa bé ít nhiều vẫn có chút sợ hãi cha mình, nhất là từ nhỏ Quý Anh Bình đã cho cô một loại cảm giác không dễ gần, cho dù cô có uất ức, nhưng vẫn gấp thức ăn trong chén cho Quý Dương.

Editor : tyvybutchi.

Chương 44 (tiếp): Anh còn có thể đối xử tốt với em hơn nữa.

Bé trai chỉ mới hơn hai tuổi lại lộ ra nụ cười hả hê với cô, Quý Nghiên rất đau lòng, cúi thấp đầu, từng chút từng chút ăn cơm, nước mắt cũng không nhận được từng giọt từng giọt rơi xuống.

Cô liều mạng chịu đựng không chịu phát ra bất kì tiếng động nào.

Thu hồi lại suy nghĩ của mình, bây giờغمغم lại Quý Nghiên cảm thấy thật ra Lữ Mỹ quan tâm cô có phải là vì yêu cô hay không? Hay chỉ vì không có Quý Nhu ở nhà và trong nhà chỉ có một đứa trẻ là cô. Bởi vì sau khi Quý Nhu trở về thì tình hình lại có một chút thay đổi. Rồi khi Quý Dương ra đời, bà liền hoàn toàn xếp cô vào vị trí cuối cùng.

Bên cạnh đột nhiên có nhiều thêm một người, không hề nói gì, liền trực tiếp cầm đũa gấp một con tôm, yên lặng bóc vỏ.

Quý Nghiên hơi kinh ngạc một chút, trước hết nhìn đến ngón tay thon dài của người nọ, không tính là thuần thực mà lại tự nhiên lộ đi lớp vỏ đầy mỡ của tôm hùm. Đi lên một chút là cái cầm trơn bóng, khuôn mặt trắng muốt như ngọc và đôi mắt tinh mịch mà chuyên chú của anh.

Bạch Thắng đưa tôm đã bóc sạch vỏ đến miệng cô, Quý Nghiên sững sờ không động đậy, Bạch Thắng ra hiệu: "A."

Anh tựa như đang dỗ dành trẻ nhỏ, bộ dáng không một chút kinh nghiệm lại có tí đáng yêu, còn có chút buồn cười nữa. Quý Nghiên không nhịn được nhếch môi, cũng không hề xấu hổ mà há miệng, Bạch Thắng lại đưa tay để sát vào má phải, Quý Nghiên không tiện từ chối, không thể làm gì khác hơn là lấy tay vén sợi tóc đang rủ xuống, môi tiếp cận ăn tôm thịt trong tay anh.

Bạch Thắng mỉm cười, thu tay lại, tiếp tục bóc vỏ tôm.

"Tại sao chọn món rồi lại không ăn?"

Quý Nghiên ngẩn ngơ, nói thật nhỏ: "Bởi vì đang nghĩ đến một số chuyện."

"Sao anh lại đến đây?"

"Nhớ em."

"Phụt ——" Quý Nghiên bị sặc.

Bạch Thắng lại bóc sạch một con tôm khác, để vào chén cô, sau đó bình tĩnh lau tay, rồi bình tĩnh đưa nước cho cô.

Quý Nghiên uống nước xong, hơi kinh hãi nhìn Bạch Thắng. "Bạch thiếu gia, anh bị ám đầu sao?"

Bạch Thắng cười nhạt, những phiền nào lo lắng trong lòng anh từ khi nhìn thấy cô liền dần yên ổn lại.

Anh không biết chỉ cần nhìn thấy một người, nhìn cô khỏe mạnh cười nói trước mặt mình mà cũng có thể khiến cho anh thỏa mãn đến thế.

Quý Nghiên cũng giống như vậy, vừa nhìn thấy Bạch Thắng, trong nháy mắt trái tim liền không tự chủ mà rung động, cô không biết đây là loại tâm tình gì, cảm giác rõ ràng như vậy, tất cả đều khó diễn tả thành lời.

Phức tạp mà xúc động.

Giữa bọn họ không cần phải nói nhiều, ăn cơm xong, Bạch Thắng dẫn đầu đứng dậy, đợi cô cùng nhau đi ra ngoài.

Quý Nghiên ngồi lâu rồi, đột nhiên đứng lên, nhất thời quên mất chân bị trật, đau đớn giống như tên bay xông thẳng lên, Quý Nghiên "a" một tiếng, thiếu chút nữa mất đi trọng tâm mà ngã xuống bên cạnh.

Bạch Thắng nhíu lại chân mày, nhanh chóng tiến lên đỡ cô "Làm sao vậy?"

"Không có việc gì." Quý Nghiên lắc đầu.

Bạch Thắng làm sao mà tin được, trực tiếp đặt cô lên ghế, nâng chân Quý Nghiên lên chạm vào mắt cá chân cô.

Sắc mặt Quý Nghiên trong nháy mắt đỏ bừng, vội vàng đưa tay cản anh lại "Chỉ là không cẩn thận bị trật chân thôi, không sao cả, trở về bôi chút thuốc là tốt rồi, anh đừng lo lắng."

Nơi này nhiều người như vậy mà anh lại ở trước mặt mọi người xem vết thương của cô làm cô xấu hổ chết đi được.

Bạch Thắng sao có thể không lo lắng được chứ.

Nhưng nghĩ đến Quý Nghiên da mặt mỏng, mà anh cũng không thích ở nơi công cộng làm chuyện để người ta vây xem, Bạch Thắng nhìn Quý Nghiên một cái rồi đứng dậy. Cứng rắn ôm lấy eo cô, sai bước đi ra ngoài.

Dung mạo của anh vẫn luôn làm cho người khác chú ý, có rất nhiều người sớm đã nhìn sang bên này, YY vô hạn. Thấy Bạch Thắng ôm Quý Nghiên, chung quanh liền không thể ức chế mà truyền đến tiếng kinh hô, anh làm như không thấy nhưng Quý Nghiên thì hận không thể thu nhỏ mình lại để trốn vào trong tay áo của Bạch Thắng.

Bạch Thắng không đưa cô trở về khu nhỏ ở Dương Quang, mà là một đường lái thẳng đến đỉnh núi Thái Bình.

Quý Nghiên nghiêng đầu nhìn anh, muốn hỏi cái gì nhưng lại không tiện mở miệng.

Bạch Thắng nhìn hiểu tâm tư của cô, thân nhiên nói: "Về nhà của anh trước."

Quý Nghiên im lặng, như vậy. . . . . Thật sự tốt sao?

Editor : tyvybutchi.

Chương 44 (tiếp): Anh còn có thể đối xử tốt với em hơn nữa.

Tại sao cô lại có cảm giác kì lạ vậy chứ?

"Không muốn sao?" Bạch Thắng thấy cô không nói lời nào, mát lạnh hỏi.

Quý Nghiên lắc đầu: "Không phải."

Chính là. . . . . Cảm thấy có cái gì đó đã lệch khỏi quỹ đạo rồi.

Bạch Thắng nhìn cô chăm chăm, Quý Nghiên chợt cười một tiếng: "Không có gì."

Yên lặng một hồi, cô đột nhiên phát hiện đã đến giờ này rồi mà mình vẫn chưa liên lạc với Mộc Tây, cô nương kia nhất định sẽ lo lắng. Quý Nghiên cả kinh, vội vàng lấy điện thoại di động ra chuẩn bị gọi điện thoại cho Mộc Tây, nhưng vừa lấy điện thoại di động ra nhìn thì mới phát hiện điện thoại đã hết pin.

Quý Nghiên khóc.

Kỳ xui xẻo của cô còn chưa kết thúc sao?

Có cần phải xui như vậy hay không?

Bạch Thắng nhìn bộ dạng rối rắm cầm điện thoại di động của cô, đôi mắt nhỏ u oán không dứt, mím môi nói: "Anh đã nói với Mộc Tây rồi."

A?

"Cho nên, em có thể yên tâm."

"Là Tây Tây gọi điện thoại cho anh sao?" Quý Nghiên hỏi.

Như vậy chẳng lẽ Bạch Thắng đã biết chuyện cô xảy ra hôm nay rồi? Mộc Tây khẳng định đã đoán được, nếu như cô ấy thật là gọi điện thoại cho Bạch Thắng, thì nhất định cũng sẽ nói cho anh.

Không biết vì sao, Quý Nghiên không muốn để Bạch Thắng nhìn thấy một mặt bất lực của mình.

Cho dù là gia đình cũng không thể.

Bạch Thắng nói: "Cô ấy chỉ nói là em quá muộn mà không về nhà, lo lắng em lạc đường, hoặc là ngây ngốc bị người dụ đi, sẽ không có người giúp cô ấy nấu cơm."

Quý Nghiên im lặng: "Em nào có vô dụng như vậy."

"Ừ, Nghiên Nghiên rất thông minh." Bạch Thắng phụ họa: "Cho nên lần sau đừng nấu cơm cho cô ấy."

Nghiên Nghiên của anh, phải là nâng ở trong lòng cung chiều, tại sao có thể để cho người khác sai bảo?

Mộc Tây muốn ăn cơm, thì liền tự lăn vào bếp mà nấu.

Quý Nghiên: ". . . . ."

Cô vẫn là lần đầu tiên tới đỉnh núi Thái Bình, khách đến nghỉ dưỡng ở đây đều là phú hào giàu có, hoàn cảnh đương nhiên không cần phải nói, trong đó biệt thự của nhà họ Bạch là lớn nhất, nhưng lại không có người nào ở. Bạch Thắng dẫn cô vào phòng khách, trong phòng khách to như thế lại cực kỳ an tĩnh, Quý Nghiên tò mò hỏi: "Người nhà anh đều không có ở đây phải không?"

Bạch Thắng: "Ừ."

Thật ra thì Quý Nghiên là âm thầm thờ phào nhẹ nhõm, cô rất ít khi đến nhà người ta, vừa rồi còn đang suy nghĩ nếu như nhìn thấy ba mẹ của Bạch Thắng thì phải làm sao? Cô cũng không biết nói gì, hơn nữa với thân phận của mình thì cũng rất lúng túng.

Thật may.

Bạch Thắng cúi xuống bên chân Quý Nghiên, từ từ cởi giày và vớ của cô ra, quả nhiên là nhìn thấy chân cô bị sưng lên một khối. Anh cầm túi chườm nước đá đắp thoa, lại xoa bóp cho cô, tay nghề vô cùng thành thạo.

Quý Nghiên nói không khiếp sợ là giả, cô há hốc mồm, một câu cũng không thốt ra được. Trợn mắt nhìn chăm chăm Bạch Thắng, suy nghĩ lại bắt đầu

khởi động.

Hồi lâu, cô mới hỏi: "Tại sao anh lại tốt với em như vậy?"

Từ lần gặp mặt đầu tiên, Bạch Thắng đã là như vậy, bảo vệ, săn sóc, dịu dàng, lần nào cũng đều là vào lúc cô nhếch nhác nhất, đau lòng nhất đến làm bạn với cô, làm liều thuốc xoa dịu vết thương lòng hữu hiệu nhất. Quý Nghiên có tài đức gì, mà lại có thể hưởng thụ nhiều điều tốt từ anh như thế. Anh đối với cô có ảnh hưởng càng lớn thì Quý Nghiên lại càng lo lắng, lo lắng rằng mình sẽ từ từ đắm chìm vào đó.

Nếu như có một ngày, cô bị nghiện thì phải làm sao bây giờ?

Bạch Thắng ngược mắt, ánh mắt chuyên chú nhìn cô, hơi nghiêm túc nói: "Anh còn có thể tốt với em hơn nữa, em có muốn không?"

Bạn đang đọc truyện *Bạch Thiếu Gia, Cung Chiều Vợ Như Mộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 45: Rời đi?

Rũ mi mắt xuống, vừa ngẩng đầu, khoảng cách giữa hai người chỉ còn trong gang tấc. Quý Nghiên nhìn đôi mắt như đầm sâu của anh, chợt cảm thấy hít thở không thông.

Trong cơ thể tràn lên mê muội và hốt hoảng.

Giờ phút này, cô mới thật sự ý thức được cái gì đó. Không phải là ảo giác, cũng không phải là tưởng tượng, mà là cảm nhận chân thật nhất từ đáy lòng. Nhưng cô lại không biết nên đáp lại như thế nào, chút rung động kia lại lần nữa bị chôn sâu xuống đáy lòng, trước khi còn chưa có bị thương thì cô phải mau phá tan nó thành từng mảnh. Không ai có thể bảo đảm, nếu lại tiếp nhận một lần nữa thì cô có thể sẽ lại bị vứt bỏ một lần nữa hay không.

Dừng khi rồi cũng sẽ có một ngày mất đi, cô đã quá mệt mỏi, đã chịu đựng không nổi bất kỳ gian khổ nào nữa. Phương pháp duy nhất cô có thể nghĩ tới để bảo vệ bản thân, chính là chui vào trong vỏ, cô độc bước tiếp.

Bạch Thắng thờ dài, chẳng lẽ anh đã quá gấp gáp sao? Nhìn trong mắt Quý Nghiên toát ra vẻ lo lắng mờ mịt, cuối cùng không đành lòng, đưa tay, lặng lẽ ôm cô vào trong ngực.

Quý Nghiên dựa vào lồng ngực anh, quanh thân anh là hơi thở ấm áp, chớp mũi người thấy được mùi trà xanh thơm ngát nhàn nhạt. Nhắm mắt, nói thật nhỏ: "Bạch Thắng, em chưa từng nghĩ tới chuyện này."

"Anh hiểu." Bạch Thắng dịu dàng đáp lại.

Trong giọng nói thanh nhả là hiểu rõ và bao dung.

Có vài người, trời sanh đã mang theo vết thương, nhưng có vài người, nhất định là vết thương của người khác.

Anh tình nguyện để Quý Nghiên là vết thương của anh, cũng không hi vọng cô trời sanh mang theo vết thương.

Quý Nghiên nghẹn ngào, cái gì cũng không thể nói nổi. Một câu "Anh hiểu" kia, đã bao hàm tất cả.

Trái tim trong nháy mắt bị một dòng cảm xúc nào đó không biết tên lấp đầy, khi không có ngôn ngữ gì có thể biểu đạt được cảm giác của cô giờ phút này thì Quý Nghiên mới biết, hóa ra "ôm" là hành động ấm áp nhất và cũng là trực tiếp nhất trên thế gian này để biểu lộ sự xúc động của bản thân.

Đêm khuya, Bạch Thắng ở phòng sách xử lý công việc, còn Quý Nghiên thì ôm máy vi tính của anh trở về phòng lên mạng.

Cô ngồi xếp bằng trên ghế sofa, nói chuyện phiếm với Dịch Vĩnh Quân.

Mười ba tuổi Quý Nghiên đã bắt đầu vẽ thiết kế vũ khí kiếm tiền, biết Dịch Vĩnh Quân cũng đã bảy tám năm rồi. Lúc đầu cô chỉ là bán một ít bản thiết kế do mình vẽ trên mấy trang web quân sự, khi đó suy nghĩ của cô rất đơn giản, chính là dựa vào năng lực sinh tồn của bản thân, rời khỏi nhà họ Quý, đi đến chỗ xa hơn. Sau đó Dịch Vĩnh Quân lại liên lạc với cô, mời cô đặc biệt thiết kế vũ khí cho NSA, phúc lợi rất phong phú.

Quý Nghiên đồng ý.

Chức vị của Dịch Vĩnh Quân là bộ trưởng bộ vũ khí, tính tình rất cởi mở, Quý Nghiên rất thường trò chuyện với anh. Trừ chuyện làm ăn, hai người thỉnh thoảng cũng sẽ tán dóc vài câu, dần dà liền thành lập một loại quan hệ hữu nghị.

Quý Nghiên hỏi: Dịch Vĩnh Quân, trước đây anh từng nói muốn cho em vào NSA huấn luyện chuyên nghiệp, bây giờ còn được chứ?

Chuyện này thật ra thì lúc bọn họ mới quen Dịch Vĩnh Quân có đề cập tới, trên phương diện thiết kế vũ khí Quý Nghiên rất có thiên phú, nếu như lại được đào tạo thêm thì sẽ là mầm non rất tốt.

Nhưng Quý Nghiên chưa từng nghĩ tới sẽ đi con đường này, cô vẫn là muốn hướng tới cuộc sống yên bình đơn giản hơn, nhưng vì có nhà họ Quý tồn tại mà mong muốn đó đã trở thành chuyện rất khó có thể thực hiện được. Có lúc bị Quý Anh Bình ép buộc, cô cũng nghĩ tới muốn được trực tiếp vào NSA, như vậy Quý Anh Bình sẽ không làm gì được cô nữa. Nhưng đó cũng chỉ là suy nghĩ một chút mà thôi, đúng là vẫn chưa có quyết định, dù sao nếu thật sự bước lên con đường này thì chính là đã bước sang một thế giới hoàn toàn khác.

Quý Nghiên hoàn toàn chưa chuẩn bị tốt tinh thần.

Dịch Vĩnh Quân: Đây, em bị người đời lừa rồi hả?

Quý Nghiên: . . . . . Không có.

Dịch Vĩnh Quân: Vậy thì tại sao lại đột nhiên hỏi vậy? Anh đã dụ dỗ em 10206 lần em đều không thèm để ý đến anh, làm cho anh đây không đạt được mục đích mà vô ý thức liên tục than thở bao nhiêu lần rồi? Nói một chút coi, tại sao bây giờ lại đổi ý?

Quý Nghiên: . . . . . Chỉ là hỏi một chút.

Editor : tyvybutchi.

Chương 45 (tiếp): Rồi đi?

Dịch Vĩnh Quân: Biển, anh còn không biết em sao. Bị hành hạ nữa chứ gì? Bị giày vò nữa phải không? Anh đã sớm khuyên em tìm nơi nương tựa lâu dài đi mà em không nghe, bây giờ đã biết thiệt thòi rồi chứ? Em nói xem khi đó em mới mười ba tuổi, đầu óc không tể, căn cơ đầy đủ, nếu lúc đó được bồi dưỡng tốt thì đã là một tồn tại cường hãn biết bao nhiêu, đến lúc đó chỉ có em đạp người khác chứ nào có người khác đạp em! Nhưng bây giờ thì sao? Đã ‘già’ như vậy, tiền đồ còn có thể mở rộng được bao nhiêu? Có còn sức lực mà tiến lên không? Nếu bị người phát hiện anh cho em đi cửa sau thì quả thực là vũ nhục chỉ số thông minh của anh, anh cũng không muốn bị cấp trên ném vào rừng rậm Amazon đâu.

Hơn nữa vào NSA không phải là chuyện dễ dàng, tối thiểu phải được Bạch Thắng phê chuẩn.

Quý Nghiên: Em chỉ biết là anh ghét bỏ em!

Dịch Vĩnh Quân: Đây không phải là ghét bỏ em, mà là sự thật. Bị em lừa gạt vòng vo nhiều như vậy cuối cùng vẫn trở về chỗ cũ, thôi được rồi, trở lại chuyện chính, em là thật muốn đi con đường này sao?

Quý Nghiên: Ừm.

Thật ra thì cô cũng không phải là xác định 100%, cho nên do dự nhiều năm như vậy cũng không phải là không có lý do. Trong cuộc sống ràng buộc quá nhiều, nhưng gần đây đã xảy ra một số chuyện, làm cho cô không có dư thừa tinh lực mà đi đối mặt giải quyết, có lẽ đây chính là cái gọi là “lao lực quá độ” đi.

Nói cô trốn tránh thực tế cũng được.

Dù là con đường này so với những gì cô đang đối mặt thì càng nhiều khó khăn và nguy hiểm hơn, nhưng ít ra sẽ không có nhiều lực đực đầu đá như vậy, tâm trí cũng sẽ thoải mái hơn rất nhiều. Cơ thể chịu khổ chỉ cần cố gắng chịu đựng một chút rồi thôi, còn so với tâm hồn bị tổn thương thì lại là hai khái niệm khác nhau.

Ít nhất là bây giờ, Quý Nghiên thì đau người còn hơn đau tim.

Dịch Vĩnh Quân: Chuyện này anh không làm chủ được, bây giờ NSA đều là do chỉ huy lo liệu, đợi lát nữa anh thương lượng với anh ấy một chút.

Quý Nghiên: Có thể đừng nói cho anh ấy biết thông tin cá nhân của em được không? Chỉ nói mấy phần quan trọng là được rồi, đừng cho anh ấy biết em là ai.

Dịch Vĩnh Quân: Em và chỉ huy có quan hệ riêng à?

Quý Nghiên: Cứ xem là vậy đi, cụ thể em không tiện nói, anh cứ theo em nói mà làm là được.

Dịch Vĩnh Quân: Em đã thành công gọi lên lòng hiếu kì của anh rồi nha!

Quý Nghiên: . . . . .

Nghĩ tới Bạch Thắng, cô lại nhớ tới chuyện lúc tối. Sở dĩ cô không dễ dàng tiếp nhận như vậy, thật ra thì còn có một chút khó nói, chính là nếu như thật sự có thể ở cùng một chỗ với Bạch Thắng mà nói thì vấn đề của cô đã liền được giải quyết rồi. Cô tin tưởng lấy năng lực của Bạch Thắng thì hoàn toàn có thể tự bảo vệ bản thân.

Thế nhưng, trong lòng cô lại luôn xem anh như bùa hộ mạng. Tình cảm vốn chính là một thứ rất thuần túy và tinh khiết, Quý Nghiên không muốn trong tình cảm của mình có bất kỳ tạp chất nào, đây là đối với hai bên không tôn trọng. Và lại bây giờ cô cũng không thể nào vượt qua được cánh cửa đã khoá kín trong lòng mình.

Nếu như cô là toàn tâm toàn ý yêu Bạch Thắng thì tốt rồi, yêu người luôn bảo vệ, luôn ở bên cạnh mình là chuyện rất bình thường, nhưng hết lần này tới lần khác cô lại còn chưa tới mức đó.

Cho nên, thà là cô lựa chọn phương thức tệ nhất là yên lặng mà rời đi, chứ cũng không muốn trong lòng còn bất kỳ một tia mắc nợ nào.

Đây là biện pháp tốt nhất mà cô có thể nghĩ tới.

Thật ra thì duyên phận rõ là một thứ gì đó rất kỳ diệu, mười ba tuổi cô đã tiếp xúc NSA, nhưng thông tin lại giới hạn, đối với trong tổ chức cô chỉ hiểu có một chút, ngay cả người lãnh đạo cũng không rõ là ai. Không ngờ thời gian tám năm qua đi, gặp gỡ Bạch Thắng, người trong tương lai sẽ nổi nghiệp NSA, cũng có thể nói là boss trên danh nghĩa của cô. Để cho cô và nơi này có dính dáng sâu hơn.

Tương lai có lẽ Bạch Thắng sẽ không biết cô ở đâu, nhưng cô thì thỉnh thoảng vẫn có thể nhìn thấy anh, nhớ lại anh đã từng đối với cô rất tốt, một cái nhăn mày một nụ cười, đều là những hồi ức quý giá nhất trong kiếp này của cô.

Hơn nữa, Quý Nghiên rốt cuộc cũng có thể sử dụng tài năng của mình, cố gắng để chân chính báo đáp anh.

Đây cũng là điều làm cho cô cảm thấy rất vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Bạch Thiếu Gia, Cung Chiều Vợ Như Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 46: Một đám cực phẩm.

Đêm đã khuya mà Quý Nghiên một chút buồn ngủ cũng không có, chán chết nhìn màn hình máy vi tính, tầm mắt cuối cùng bị một tiêu đề có hình dạng kỳ kỳ quái quái hấp dẫn.

Nhìn qua giống như là một trò chơi, tên cũng rất kỳ quái, gọi là "Cấu kết với nhau làm việc xấu".

Từ trước đến nay Quý Nghiên chưa từng thấy qua.

Phụt, trò chơi của công ty nhà nào mà cực phẩm như vậy, có thể lấy cái tên độc thể chứ?

Quý Nghiên ôm lòng hiếu kỳ mở nó ra, mật mã tài khoản có giữ ghi nhớ, chắc là của Bạch Thắng, cô không có suy nghĩ nhiều, trực tiếp đăng nhập vào trò chơi.

Kết quả hình ảnh vừa mới chuyển Quý Nghiên liền kinh hãi.

Cảnh tượng xa hoa lộng lẫy, tung bừng như tiên cảnh ở trước mắt, bên tai là tiếng dương cầm uyển chuyển êm tai. Phóng tầm mắt nhìn tới, không khỏi kích thích thị giác của người ta đến mức lớn nhất.

Bây giờ trong game cũng không còn nhiều người, Quý Nghiên lật lật xem nhặt ký nói chuyện phiếm, tới tới lui lui chỉ có tên của mấy người.

Cả đời cung chiều vợ: Đoán xem vừa rồi mình qua nhà hàng xóm sát vách nhìn thấy gì?

Phù Tô công tử: . . . . .

Ngao Thị Thiên Hạ: Hàng xóm cách vách nhà cậu trong mười ngày thì hết chín ngày ngay cả một bóng người cũng không thấy được, chẳng lẽ cậu qua đó nhìn hai con nhện đang làm tổ sao?

Trở thành người không còn khôn khéo: . . . . .

Cả đời cung chiều vợ: Ha ha ha ha ha đoán không được có phải không? Mình biết ngay mà, MD mình tận mắt chứng kiến còn cảm thấy mình là đang mộng du, bây giờ suy nghĩ một chút thật là kích động muốn ngửa mặt lên trời cuồng tiếu (cười điên cuồng) mà, trường hợp đó, quá TM khó gặp mà!

Trở thành người không còn khôn khéo: Cấp giới hạn?

Phù Tô công tử: Phụt, cấp giới hạn nhà mình có thể chỉ có ba mẹ mình được xem, cậu xác định cậu ấy xem được sao?

Ngao Thị Thiên Hạ: Đúng đó. Nếu Hàn Niệm dám xem thì không cần cô đây động thủ, mà là chồng cô đây sẽ phế tên đó đầu tiên.

Trở thành người không còn khốn khổ: . . . . . Minh chưa nói gì nhé.

Cả đời cung chiều vợ: Tiểu Tinh Tinh nhà cậu cũng không chỉ có ba mẹ của cậu a, còn anh cậu nữa đó quên rồi sao?

Phù Tô công tử: ?

Ngao Thị Thiên Hạ: ?

Trở thành người không còn khốn khổ: ?

Cả đời cung chiều vợ: Chuyện Tiểu Thắng Thắng thổ lộ bị từ chối mình sẽ nói cho các cậu biết! Chắc chắn, nhưng thật đáng tiếc mình không mang điện thoại đi động ghi hình lại, ánh mắt si tình dứt khoát đó, nếu mình là phụ nữ chắc chắn trái tim mình cũng sẽ đều mềm nhũn. điểu, n, đàn, lè, quý, đôn Còn Nghiên gì đó, mình thật muốn cúi xuống quỹ bài cô ấy a~, sau này nếu có chuyện gì không vui, cứ nghĩ tới hình ảnh kia ha ha ha ha trong nháy mắt liền cực kỳ thoải mái.

Quý Nghiên xấu hổ.

Đây chẳng lẽ đều là người quen của Bạch Thắng sao? Còn có cái nick "Cả đời cung chiều vợ" kia, sở thích thật là tệ hại. Anh ta giống như đã nghe được cuộc đối thoại tối nay của cô và Bạch Thắng ở phòng khách nên vẫn cứ cố động tuyên dương như thế, xem ra là đã ghi thù với Bạch Thắng đã lâu.

Quý Nghiên yên lặng khinh bỉ nhìn anh ta một cái.

Thế mà dám lấy tình cảm Bạch thiếu gia dành cho cô làm trò cười, thật không thể tha thứ. Nghĩ như vậy, tay cũng không tự chủ được động tác, tất cả công kích chuẩn xác hướng về phía nhân vật "Cả đời cung chiều vợ" kia, chỉ thấy đỉnh đầu nó mẩu soạt soạt soạt rơi xuống, sau đó hồng quang chợt lóe, liền té xuống mà chết.

Mọi người: . . . . .

Quý Nghiên hạnh phúc.

Hiếm khi nào lên trò chơi- Y Mạt Thuần vừa đi lên liền nhìn thấy cảnh này, nhất thời cũng chen vào góp vui.

Y Mạt Thuần là toàn năng: Vợ Tiểu Thắng thắng còn không đối phó được? Kém, quá kém rồi !

Bạch thiếu gia: . . . . .

Mới vừa được sống lại- Hàn Niệm lập tức gào thét: A a a a a. . . . . Tiểu Thắng Thắng cậu thế mà dám lợi dụng việc công để trả thù việc riêng thì thôi đi, vậy mà còn thừa dịp không có người chú ý liền đánh lén, mình hận cậu a a a a a. . . . .

Y Mạt Thuần là toàn năng: Con rể, ngoan, vô góc ngồi đi, bây giờ không có chuyện của con.

Cả đời cung chiều vợ: . . . . .

Khinh Thường Thiên Hạ: Mình đột nhiên nhớ tới, cô nam quả nữ sống chung một phòng, Hàn Niệm cậu thế mà còn không có trang bị một cái camera theo dõi, thật là thất sách a thất sách!

Cả đời cung chiều vợ: Biến, ở cũng không phải là cùng một phòng, camera theo dõi con khi a. Nhìn cái gì? Một nam một nữ đắp chăn đi ngủ sao?

Y Mạt Thuần là toàn năng: Nếu thực sự không được thì Y Nhân con đi hạ cho bọn họ chút thuốc, trực tiếp gạo nấu thành com, không quá vài năm thì cũng có thể có em bé rồi.

Editor : tyvybutchi.

Chương 46 (tiếp): Một đám cực phẩm

Khinh Thường Thiên Hạ: Mẹ yêu dấu, mẹ đã quên bây giờ con còn đang ở Washington rồi sao? Chờ con trở về thì ‘tiệm bán dầu cũng đều đã bay’ (tóm lại chỗ này sai chữ nên ý đúng của nó là gì mình cũng không rõ).

Y Mạt Thuần là toàn năng: . . . . . Đánh sai chữ rồi, đúng là Y Nhân.

Khinh Thường Thiên Hạ: . . . . .

Mẹ cậu thật tài tình!

Phù Tô công tử: Mọi người đều không hỏi thử ý nguyện của người trong cuộc sao?

Anh của cô còn ở đây đó!

Y Mạt Thuần là toàn năng: Lại nói, hôm nay Tiểu Thắng Thắng thật là cực kỳ ít nói nha.

Cả đời cung chiều vợ: Bị kích thích, có thể hiểu được.

Khinh Thường Thiên Hạ: Chính mình còn nghĩ có phải kiếp trước anh Thắng nợ phong lưu rất nhiều hay không nữa? Nếu không kiếp này thế nào đường tình duyên chung quy lại không thuận lợi như vậy?

Cả đời cung chiều vợ: Cho nên nói Thượng Đế vẫn là công bằng, mặc dù cho cậu cả người toàn là ưu điểm thì cũng sẽ có ít nhất một khuyết điểm.

.....

Một phút trước Quý Nghiên vẫn còn bị đoạn đối thoại cực phẩm của bọn họ thu hút không dứt ra được, nhưng một phút sau liền bị hai chữ "Chung quy" đòi đi lực chú ý.

Trước đây Bạch Thắng cũng từng trải qua tình cảm không thuận lợi sao?

Nếu không tại sao bọn họ lại nói như vậy? Nghe giọng điệu của những người này thì hẳn là vô cùng hiểu rõ Bạch Thắng, Quý Nghiên đột nhiên rất muốn biết đó là loại phụ nữ gì mới có thể đứng bên cạnh Bạch Thắng, được anh thích, hưởng thụ sự chung thủy của anh.

Cô biết rất rõ mình không có thân phận, cũng không có lập trường, nhưng vẫn là nhịn không được muốn biết.

Quý Nghiên cũng không hiểu nổi tâm trạng của mình, không khỏi hồi hộp. Thật vất vả mới ổn định lại lòng của mình thì lần nữa bị quấy rối. Làm cái gì cũng không tập trung được.

Cô tắt máy vi tính, lúi về trên giường, cả người chôn ở trong chăn, lăn qua lộn lại cũng không ngủ được.

Aiz, từ lúc nào cô lại trở nên đa sầu đa cảm như vậy rồi?

Chỉ vì một câu nói mà đã bồn chồn đến mức này sao?

Quý Nghiên mở to hai mắt, một bên cố ổn định lòng mình, một bên lại chịu không nổi phiền loạn dâng đầy trong lòng.

Kết quả giằng co cả đêm.

Hôm sau thức dậy, cả khuôn mặt y như cá La Hán, không cần nói cũng biết có bao nhiêu khó coi.

Bạch Thắng nhìn đáng vẻ ỉu xiu của cô, không khỏi hỏi "Tối hôm qua em ngủ không ngon sao?"

Quý Nghiên chép chép miệng, một hồi lâu mới nói ra một câu: "Em chơi game hơi muộn."

Giọng nói không có một chút hơi sức, nói ra ngay cả chính cô cũng không tin.

Bạch Thắng nhàn nhạt "Ừ" một tiếng, Quý Nghiên đột nhiên ngước mắt. "Anh ăn điểm tâm chưa? Em đi làm cho anh."

Tích cực như vậy?

Bạch Thắng thanh nhả cười một tiếng: "Đã có người làm rồi, ăn sáng xong anh muốn đến sân huấn luyện, em đi cùng anh."

"A." Quý Nghiên cúi đầu đáp, đột nhiên phản ứng kịp: "Chờ một chút, sân huấn luyện?"

"Ừ, lần trước đã nói anh sẽ dạy cho em, quên rồi sao?"

Lần trước? Là lúc nào?

Trong đầu Quý Nghiên tự động chạy chương trình kiểm tra hệ thống, suy nghĩ hồi lâu mới nhớ ra, lúc ở Washington hình như anh có từng nói câu này, ở trong căn hộ của Bạch Thắng.

Quý Nghiên cảm thấy lúng túng, quan hệ của cô và Bạch Thắng bây giờ có thể nói là trên tình bạn nhưng dưới người yêu. Cảm giác có hơi là lạ, nhưng nếu như không đồng ý thì có khi nào trông cô lại có vẻ quá kiêu ngạo hay không?

Hơn nữa Quý Nghiên đúng là muốn học một ít.

Rối rắm a rối rắm.

Vừa gặp phải loại tình cảnh này cô liền muốn trốn, nhưng cô có thể chạy trốn đi đâu được chứ?

Tại sao Bạch Thắng lại có thể thân nhiên tự tại mà ở cùng cô như vậy?

"Nghiên Nghiên."

"Hà?"

"Thật ra thì, anh chỉ dạy em cách dùng súng mà thôi." Giọng nói mát lạnh chậm rãi truyền tới: "Không có huấn luyện siêu cường độ, cũng không có chạy nặng nhọc. Cho nên em không cần làm vẻ mặt dũng cảm chịu chết như vậy đâu."

Quý Nghiên: ". . . . ."

Cô có sao?

Bạn đang đọc truyện *Bạch Thiếu Gia, Cung Chiều Vợ Như Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 47: Chuyện ở sân huấn luyện.

Bạch thiếu gia, anh xác định không phải là mình nhìn lầm chứ?

Bạch Thắng: "Thuận tiện bữa trưa của anh em cũng bao nhé."

Quý Nghiên: "A?"

Bạch Thắng: "Thế nào?"

"Không có gì." Quý Nghiên mím môi: "Em tưởng là cơm trưa cũng sẽ có người làm cho anh."

"Ừm, nhưng so với người khác, anh vẫn là muốn ăn cơm Nghiên Nghiên làm hơn."

Quý Nghiên: ". . . . ."

Là bởi vì cô làm cũng không tệ lắm sao? Ha ha.

Những thứ khác không nói, nhưng riêng tài nấu nướng của mình thì Quý Nghiên rất có tự tin.

Vốn tưởng là Bạch Thắng sẽ dẫn cô đến một chỗ nào đó ở bên ngoài, kết quả không ngờ lại là đến sân huấn luyện tư nhân của nhà họ Bạch. Ngày hôm qua đi theo Bạch Thắng vào cũng không chú ý nhiều như vậy, hôm nay nhìn kỹ mới phát hiện nhà họ Bạch thật sự rất lớn, nhìn cứ như rỗng chỉ thấy đầu không thấy đuôi... Khung cảnh cực kỳ xinh đẹp, bao gồm kiến trúc chủ đạo cũng thế, không phải là lâu đài hay phong cách châu Âu gì đó thường thấy, mà là có chút trừu tượng, thiết kế không theo quy luật, Quý Nghiên không thể nói cụ thể cảm giác của mình lúc này gọi là gì, chỉ có thể nói nó thật sự là cực kỳ xinh đẹp.

Trong đó còn có vườn hoa riêng, vườn trái cây, nếu như không phải là có mục đích khác thì Quý Nghiên thật muốn ở lại đi tham quan một chút, bởi vì đây hoàn toàn là nơi ở trong mơ của cô đó!

Trong sân huấn luyện, Quý Nghiên vừa tới cửa liền nhìn thấy hai người không tính là quen, vẻ mặt tươi cười, nhưng không hiểu sao Quý Nghiên lại run lên hai cái.

"Hi~, chỉ huy, Quý tiểu thư, chào buổi sáng." Sương hào hứng bưng bưng chạy lại gần bọn họ chào hỏi.

Bạch Thắng thân nhiên nhìn cô ấy một cái. "Chồng tới vợ theo (phu xướng phụ tùy) sao?"

Anh nhớ anh chỉ kêu có mỗi Phong tới đây thôi.

Hay là tới đưa đồ.

Sương: "Chỉ huy, anh cười quá lạnh rồi. Nếu tôi mà cùng tên cọc gỗ đáng chết kia là vợ chồng thì tôi đã trực tiếp đi nhảy lầu rồi, làm gì còn có tâm trạng ở đây vui vẻ chứ."

Phong lạnh lẽo nói: "Vậy thì thật là tốt, mình đối với người trở mặt không hoàn toàn cũng không có hứng thú."

Sương phẫn nộ: "Mẹ nó, cậu nói người nào trở mặt không hoàn toàn hả? Cậu có từng nghe mấy câu trên web forum chưa? Trước khi nói một cô gái nào đó không đủ xinh đẹp thì mời cậu hãy tự soi gương mình trước, xem xem cậu có tư cách gặp được cô gái xinh đẹp không? Trước khi nói da một cô gái

không đủ trắng, thì mời cậu nặn sạch sẽ mụn trứng cá, tàn nhang gì đó trên mặt mình trước đi. Trước khi nói eo một cô gái không đủ mảnh khảnh thì mời cậu cúi đầu tự xem xem tầm mắt cậu có thể lướt qua bụng nhìn thấy ngón chân của mình hay không. Trước khi nói một cô gái không đủ cao gầy thì mong cậu hãy bảo đảm bản thân mình thật sự cao đủ 1m80, chứ không phải là 1m08. Trước khi bình luận vóc người của một cô gái thì trước tiên xin mời cậu đưa ra 6 khối cơ bụng của chính mình cho mọi người xem. Trước khi nói ngực của một cô gái phẳng lì thì xin mời xác định kích thước JJ của cậu cao hơn trình độ quốc tế! MD cậu đủ để đạt tới tiêu chuẩn quốc tế ư, cậu còn thua mình ấy chứ, chỉ đây ít nhất còn có 34D, cậu thì sao? Cậu có sao cậu có sao? Hừ."

Phong: "Làm sao cậu biết mình không có? Cậu xem rồi sao?"

Quý Nghiên: ". . . . ."

Sức chiến đấu của hai người này thật là chai lì mà!

Tôi đây chịu thua.

Bạch Thắng im lặng, đồng thời ánh mắt nhẹ nhàng quét qua bộ ngực Quý Nghiên, sắc mặt không có một chút biến hóa. Nhưng cảm giác kia lại thật giống như đang nói: Ủ, liếc mắt có 34C, vẫn là Nghiên Nghiên của anh tuyệt nhất.

Nhất thời trên mặt Quý Nghiên đỏ hồng, cả khuôn mặt đến mang tai cũng đều muốn thiêu cháy, có cần phải rõ ràng như vậy hay không?

Phong cho dù có cả ngàn vạn tưởng tượng đang lao nhanh trong lòng nhưng vẫn không quên chính sự, cầm lấy cái hộp ở bên cạnh đưa cho Bạch Thắng.

"Chỉ huy, đã chế tạo xong GB—18 cũng đã qua chỉnh sửa rồi, đây là thế hệ thứ nhất, chúng tôi đã thử qua, không có vấn đề gì. Bây giờ anh xem một chút coi thế nào, nếu có thể chúng ta liền chính thức bắt đầu chế tạo nhóm đầu tiên."

GB—18?

Nhanh như vậy liền chế tạo xong rồi? Quý Nghiên tò mò thò đầu qua. Chỉ thấy bên trong hộp sắt nằm lẳng lẳng một cây súng màu bạc trắng, Bạch Thắng cầm lên, thông thả đi tới trước tấm bia, cứ như vậy tùy ý ngắm bắn. "Đoàng" một cái, đạn bắn ra, chính xác xuyên vào hồng tâm, trúng đích hoàn mỹ.

"Uy lực quả thật mạnh hơn rất nhiều." Bạch Thắng nhẹ nhàng nói: "Sức giật không thay đổi."

Phong gật đầu: "Như vậy là rất hiếm có a."

Quý Nghiên trầm nghĩ, đầu gì đó cũng là do cô cũng tốn hai ngày hai đêm đặc biệt nghiên cứu mà. Quý Nghiên không thể nói là có OCD(*) nhưng làm việc cũng đã cố gắng đạt tới mức hoàn mỹ. Mặc dù khổ cực nhưng hôm nay tận mắt nhìn thấy thành quả lao động của mình, cô vẫn là cực kỳ kích động. Đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy súng mình thiết kế thành phẩm đó!

(*): rối loạn ám ảnh cưỡng bức, là một dạng trong nhóm bệnh liên quan trực tiếp đến Stress.

Bạch Thắng ngoắc tay: "Nghiên Nghiên, em qua tới đây."

Tim Quý Nghiên đập rất nhanh, cảm giác tim như muốn nhảy ra. Thiết kế súng và bắn súng, trong suy nghĩ của cô là hoàn toàn không cùng một khái niệm, cô có thể thiết kế ra rất nhiều khẩu súng ưu tú, nhưng ngay cả nhắm hay bắn gì đó một chút cô cũng không có nắm chắc.

Bạch Thắng cho là cô thấy súng nên khẩn trương, dù sao đây cũng là thứ lấy mạng con người ta, ở Trung Quốc, nếu không có thân phận đặc biệt thì làm gì có ai có khả năng đối mặt với nó? Phần lớn mọi người có thể cả đời ngay cả súng thật cũng chưa từng thấy, nếu như không phải là vì an toàn của Quý Nghiên thì anh cũng không hi vọng Quý Nghiên sẽ tiếp xúc những thứ này.

Tuy nói anh cũng có thể bảo vệ cô nhưng dù là người thân thiết cách mấy thì cũng sẽ có lúc không thể chăm sóc được, mọi việc đều có ngộ nhỡ, điểm này ai cũng không thể bảo đảm. Chỉ có để cho bản thân cô trở nên mạnh mẽ, mạnh đến mức có đầy đủ năng lực tự bảo vệ mình thì mới có thể bảo đảm cô không bị tổn thương.

Quý Nghiên nhìn súng trong tay của anh, đây chính là thứ tự tay cô thiết kế, có chức năng gì làm như thế nào phát huy nó, cô đương nhiên là rõ hơn ai khác. Đưa tay, chậm rãi nhận lấy, cô thậm chí có thể cảm nhận được lòng bàn tay mình không thể khống chế được run rẩy, hai mắt chăm chú nhìn chăm chăm cây súng trước mắt.

GB—18 thuộc về loại hình súng lục, súng dài 9 millimet, có thể nhanh chóng tinh tế giấu đi. Nó áp dụng thiết kế băng đạn song song, dung lượng bắn ra đạt 11 phát, hiệu lực đạn cực tốt, bắn ở cự li xa cũng cực kì khả quan, có thể nói công hiệu vượt qua rất nhiều loại súng ngắn bỏ túi truyền thống khác, cũng phá tan các giới hạn của một số loại súng ngắn bỏ túi thường gặp, là thiết kế hoàn mỹ nhất trong những năm gần đây của Quý Nghiên.

Về sau ắt sẽ dẫn phát một trận oanh động không nhỏ ở giới quân sự đây.

Bạch Thắng nói: "Sau này liền mang nó trên người, nếu có nguy hiểm gì anh không thể kịp lúc chạy đến thì em hãy dùng nó bảo vệ mình. Biết không?"

Quý Nghiên sửng sò: "Ý anh là, muốn đưa nó cho em sao?"

Cô cảm sung, nhất thời cảm thấy nó như nặng ngàn cân.

"Ừ, như vậy anh cũng có thể yên tâm một chút."

Quý Nghiên im lặng.

Sương gào to: "Chỉ huy thật quá thiên vị à, chúng tôi mỗi ngày mỗi đêm gấp rút để chế tạo ra một thanh GB—18, báng súng chị đây còn chưa được sờ nóng tay đã liền nói đưa là đưa cho người ta. Đây là thanh GB—18 đầu tiên trên thế giới đó, chị đây làm thế nào cam lòng được chứ?"

Mọi người trực tiếp không thèm đếm xỉa đến Sương, Phong thì cái gì cũng không nói, trực tiếp đi tới nắm cổ áo cô ấy đi ra ngoài, Quý Nghiên yên lặng cũng là một loại đồng tình.

Sương hươ tay má chân hô: "Cọc gỗ đáng chết, cậu buông mình ra. Chị đây đã không lấy được 18, vậy thì xem một chút cũng có thể chứ đúng không, mình muốn xem a a cái đồ quý sứ đáng ghét."

Phong: "Câm miệng."

Sương: "Mẹ nó cậu siết cổ áo như vậy, mình không hít thở được biến thành quỷ cũng sẽ không bỏ qua cho cậu đâu, mẹ nó!"

Tiếng nói ồn ào càng lúc càng xa, cho đến khi nghe không còn được nữa.

Bạn đang đọc truyện *Bạch Thiếu Gia, Cung Chiều Vợ Như Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 48: Nên bảo anh phải làm sao bây giờ?

Tiếng nói ồn ào càng lúc càng xa, cho đến khi không còn nghe được nữa.

Ngược lại, ở trong sân huấn luyện, Bạch Thắng tay cầm tay dạy Quý Nghiên cầm súng, bắn, Quý Nghiên đối với mấy cái tư thế và động tác này đã sớm rõ ràng ở trong lòng nhưng vẫn chăm chú lắng nghe.

Hai bóng người đè lên nhau, giống như một giai điệu hài hòa đang chảy xuôi. Theo viên đạn thứ nhất được bắn ra, ánh mắt Quý Nghiên gắt gao đuổi theo quỹ tích bay của viên đạn, cho đến khi nó đến gần sát tầm bia, rơi xuống đất.

Phụt, bắn trật.

"Không sao." Bạch Thắng an ủi cô. "Lần đầu tiên đều như vậy, cứ từ từ."

Quý Nghiên nghiêng đầu, giương mắt nhìn anh. "Lần đầu tiên anh cũng là như vậy sao?"

"Ừm, anh chưa hề nói như vậy."

Quý Nghiên: ". . . . ."

Thật là muốn cắn anh một cái quá.

Đây coi như là an ủi sao? Rõ ràng là đã kích trá hình.

"Trở lại."

Bạch Thắng ra lệnh một tiếng, cũng không tự mình dạy, đứng ở một bên, hai tay ôm ngực, tư thái tự nhiên. Thỉnh thoảng chỉ điểm mấy câu. "Nâng tay cao một chút, mắt nhắm ngay hồng tâm, không nên nhìn hòng súng."

Quý Nghiên: "Em vẫn luôn ngắm chính xác hồng tâm mà ——. . . ."

Thời gian trong nháy mắt đã đến buổi tối, Bạch Thắng lái xe đưa cô về nhà, Quý Nghiên cả ngày cũng không bắn trúng được hồng tâm lấy một lần, thành tích tốt nhất và cũng là duy nhất chính là bắn trúng vòng ngoài cùng của tầm bia, còn là cái loại sát biên. BLX bị đá kích nghiêm trọng, tại sao Bạch Thắng lại có thể nhẹ nhàng ngắm cũng không hề ngắm một cái liền bắn trúng hồng tâm như vậy? Cô còn tưởng rằng không khó lắm, được rồi, mặc dù lý trí cũng tự nói với mình loại kỹ thuật bắn súng này nếu không có độ khó là không khoa học, nhưng thật sự khi nhìn người khác bắn có cảm giác chính là rất đơn giản a. Quý Nghiên hết sức oán niệm!

Bạch Thắng mỉm cười sờ sờ đầu cô. "Trở về ngủ một giấc cho đã đi."

"Anh cảm thấy em rất tệ có đúng không?" Quý Nghiên yếu ớt hỏi.

Bạch Thắng nói: "Là anh dạy chưa đủ tốt."

Quý Nghiên: "Bạch thiếu gia anh không cần phải phối hợp như vậy, em là nói nghiêm túc."

"Lời anh nói chẳng lẽ giống như nói dối sao?" Bạch Thắng nhíu mày, thông thả ung dung nói: "Trò không dạy được là lỗi của thầy. Đừng suy nghĩ quá nhiều, về nhà thôi."

Bạch thiếu gia sắc sảo như thế, trong nháy mắt Quý Nghiên có một loại cảm giác ngày hôm qua từ chối anh chính là đầu mình bị cửa kẹp sinh ra ảo giác. Nếu như bị những phụ nữ khác biết, đoán chừng cũng hận không thể đập chết cô cho rồi?

Trong lòng Quý Nghiên bỗng dâng lên một chút áy náy, ầm giọng nói: "Ừ, vậy anh đi đường cẩn thận một chút."

Quý Nghiên đưa mắt nhìn xe của anh rời đi, đang chuẩn bị lên lầu thì trên đỉnh đầu đột nhiên có một bóng đen chụp xuống, cô hơi kinh ngạc. Ngẩng đầu lên liền nhìn thấy Dương Hàm Mặc với sắc mặt đen như mực.

"Tối hôm qua em đi cùng với tên đó sao?" Giọng của Dương Hàm Mặc cũng âm trầm như sắc mặt của anh.

Quý Nghiên tức cười, cô thế nào cũng không nghĩ tới Dương Hàm Mặc lại ở đây. Là ở đời cô sao?

"Trả lời."

Quý Nghiên: "Không phải như anh nghĩ đâu."

"Em thích tên đó sao?" Dương Hàm Mặc lạnh lẽo hỏi. "Quý Nghiên, nhiều năm như vậy, từ Mạnh Thiếu Tuyên đến Bạch Thắng, em vĩnh viễn đều chỉ có thể nhìn người khác, còn anh ở trong mắt em rốt cuộc là gì hả?"

"Em nói rồi không phải như anh nghĩ mà, Hàm Mặc, anh nhất định phải ép em như vậy sao?" Quý Nghiên cũng vô lực rồi. "Chúng ta vẫn là bạn, Bạch Thắng cũng là bạn của em, em và bạn bè ở chung một chỗ, chút sinh hoạt tự do này em cũng không được phép có sao?"

Dương Hàm Mặc cười lạnh: "Hay cho một tiếng bạn bè, giới một cái tự do, sự tự do của em chính là cùng một tên đàn ông mới quen biết không tới mấy tháng đi ra ngoài, sau đó cả đêm không về? Em có biết hôm qua anh vừa nhận được tin em ở nhà họ Quý xảy ra chuyện thì có bao nhiêu lo lắng không? Gọi cho em thì điện thoại di động tắt máy, chờ em, em lại cả đêm cũng không về, tìm phổi anh cũng sắp bị nổ tung. Hận không thể trực tiếp đến nhà họ Quý bạo cú hoa hết mấy tên khốn kiếp kia, nhưng lại lo lắng sẽ bỏ lỡ tin tức của em, cho nên mới đợi đến tận bây giờ. Em thì sao? Em có từng nghĩ tới anh dù chỉ là một giây không?"

Nếu có, cũng sẽ không là tình trạng như bây giờ.

Quý Nghiên nhìn ra anh là giận thật, trong lòng càng thêm rối rắm, đối với người thân thiết, Quý Nghiên luôn lấy cả tấm lòng ra để lắng nghe và thấu hiểu. Cũng tận lực để không chọc giận bọn họ, bởi vì quan tâm nên một khi có cãi vã và chiến tranh lạnh thì cô lại không biết làm thế nào để kết thúc việc đó, cũng không biết nên dỗ ai, chỉ luôn là tay chân luống cuống.

Và bây giờ đối với Dương Hàm Mặc tức giận cũng là như thế.

Tính cách của anh quá mức bá đạo, lại có có chút gia trưởng, bây giờ Quý Nghiên có nói cái gì đi nữa thì anh cũng sẽ đều không hài lòng, cô chỉ biết mình càng nói càng hỏng bét.

Dù sao cô cũng không cho được thứ anh muốn.

Tìm Dương Hàm Mặc đau đớn như xoắn lại, mắt thấy Quý Nghiên im lặng thì càng thêm đau lòng, thất vọng, liền tiếp bị dả kích. Cuối cùng anh nhìn Quý Nghiên một cái thật sâu, vượt qua cô mà bước đi, không quay đầu lại.

Quý Nghiên bắt đầu lo lắng, nhìn bóng lưng anh rời đi, lại không biết nên thế nào cho phải. Quan hệ với Dương Hàm Mặc vẫn luôn là chuyện cô để ý nhất và cũng là khổ nhất não trong lòng.

Cô muốn làm bạn bè với anh, nhưng anh lại không muốn. Quý Nghiên cũng không thể miễn cưỡng, lại thủy chung không thể để cho anh ôm lấy bất cứ hy vọng nào, cô không muốn níu kéo anh. Dương Hàm Mặc tốt với cô, vài chục năm cũng như một ngày quan tâm, cô không phải không thấy được, đều ghi ở trong lòng, chỉ là không làm được cách anh muốn để trả ơn.

Dương Hàm Mặc cũng hiểu rõ điều đó, chính là bởi vì hiểu rõ mới càng thêm khó chịu. Một đoạn truy tình (theo đuổi tình yêu) không có kết quả, rõ ràng yêu, nhưng không chiếm được, hết lần này đến lần khác lại vẫn không thể buông tay, là không nỡ bỏ mà cũng không bỏ được. Trong lòng anh khổ, sợ là chỉ có mình anh mới có thể hiểu rõ.

Quý Nghiên ôm tâm tình nặng nề đi lên lầu, trở về phòng, vừa mới mở đèn liền nhìn thấy một đồng tử đồ ăn vặt bày trên bàn.

Tất cả đều là đồ cay.

Còn có một số đồ ăn vặt được cẩn thận bỏ trong hộp nữa.

"Tất cả những thứ khôn khiếp gì đó đều xem như những thức ăn này hung hăng cắn vài cái, sau đó tiêu hóa hết. Chờ đến khi phục hồi sức lực đầy đủ, chúng ta lại cùng nhau trở về nhà họ Quý, cùng lắm thì anh rút mấy ống dây điện, trực tiếp nhét vào cúc hoa (hậu môn) của bọn họ, anh không tin điện sẽ không giật chết được bọn họ, hừ. Tuyệt đối làm cho em hả giận."

Một dòng chữ to ngay ngắn, rắn rỏi, mạnh mẽ nhìn một cái liền biết là người nào viết, Quý Nghiên không nhận được "Phụt" một tiếng, khoe miệng nhẹ nhàng giật giật cong lên.

Hàm Mặc, Hàm Mặc, em nên bảo anh làm sao bây giờ?

Bạn đang đọc truyện *Bạch Thiếu Gia, Cung Chiều Vợ Như Mộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 49: Thích thì phải nắm chặt lấy.

Cửa đột nhiên có tiếng bước chân truyền đến, Quý Nghiên nghiêng đầu, Mộc Tây mặc quần áo ở nhà, thông thả đến gần. Trên gương mặt điểm lệ là vẻ mặt bà tám bí ối không tương xứng.

Quý Nghiên đã từng dùng một câu nói thế này để hình dung Mộc Tây: Dung mạo thì như hồ ly tinh, nhưng tính tình ngược lại thiếu gân.

Kỳ thật là rất chính xác.

"Cãi nhau sao?" Mộc Tây nhìn tờ giấy trên tay cô, còn có một vệt sần oản của Lâm Đại Ngọc, nhú mày nói.

Quý Nghiên thờ dãi, ngồi xuống ghế dựa, mắt quét qua đồng hồ ăn vặt trên bàn. "Minh thật sự là không biết phải xử lý như thế nào."

Mộc Tây kéo một chiếc ghế dựa đến ngồi bên cạnh cô, lơ đãng nói: "Nghĩ cái gì chứ! Cũng không phải là lần đầu tiên cãi nhau, không bao lâu anh ta sẽ trở về thôi, sau đó sẽ làm như chưa có gì xảy ra, số lần Dương Hàm Mặc giận dữ còn ít sao? Chỉ có cậu ngốc nghếch đi lo lắng, làm cho tính tình của anh ta mới càng lúc càng lớn."

Quý Nghiên: "Không thể nói như vậy, tâm trạng của Hàm Mặc mình có thể hiểu, là mình tổn thương anh ấy trước. Từ nhỏ tính tình anh ấy đã như vậy, nhưng lại đối với mình rất tốt, anh ấy không phải người thù dai, có cái gì không vui rất nhanh sẽ quên mất, suy nghĩ rất đơn giản. Thích một người hoặc là ghét một người đều toàn bộ hiện ra trên mặt, tuy nhiên có lúc không khống chế được tính tình của anh ấy làm cho mình rất khổ não, nhưng mình biết anh ấy không phải cố ý, cảm xúc của con người có lúc cũng không khống chế được, đối với Hàm Mặc, anh ấy càng làm như không có chuyện gì xảy ra, càng đối xử tốt với mình thì mình càng áy náy."

"Chỉ có cậu hiểu cho người khác thôi, cậu có thật coi mình là chị em tri kỷ không hả, MD cậu hiểu cho anh ta, vậy thì ai tới hiểu cho cậu? Là một người đàn ông thì không nên để cho người trong lòng của mình chịu một chút uất ức, phụ nữ là dễ cung chịu, còn anh ta có từng làm cho cậu vui vẻ chưa? Bên ngoài tốt thì có tác dụng cái rắm gì, nếu như thực có thể đi vào trong lòng cậu làm cho cậu cảm thấy hạnh phúc thì hãy nói. Chứ không phải suốt ngày cứ bày ra một cái mặt khổ sở, trừ việc làm cho cậu lo lắng, khổ não và áy náy với anh ta ra thì không còn gì khác." Mộc cô nương không nhận được lại kích động, cuối cùng khoát tay áo. "Thôi, không đề cập tới anh ta. Bạch thiếu gia thì sao? Cậu nghĩ như thế nào với anh ấy?"

Quý Nghiên: ". . . . ."

"Về mặt đó của cậu là ý gì?"

Quý Nghiên nói: "Chẳng qua là cảm thấy, hiếm khi nào cậu nói ra được một câu có đạo lý như vậy, hoặc là trên mặt tình cảm, làm cho mình có chút kinh ngạc."

Mộc Tây học máu.

"Mẹ nó, chị đây lúc nào thì nói chuyện không có đạo lý hả? Rõ ràng là cậu không chịu nghe lời chị đây nói, đừng có xem chị đây ngốc về tình cảm như cậu." Mộc Tây kiêu ngạo khề hừ. "Còn nữa, đừng cố gắng nói sang chuyện khác, kỷ xảo của cậu quá tệ, chị đây không cần cậu nói đầu tiên đã có thể vòng trở về."

Nhưng mà, cậu đã nói nhiều hơn không chỉ một câu rồi.

Nhưng Quý Nghiên rất thức thời nuốt câu này về trong bụng, nếu không nhất định sẽ có một trận hỗn chiến.

"Chỉ là, vừa rồi cậu hỏi mình cái gì?"

". . . . ." Mộc Tây hận không thể nhào tới bóp chết cô. "Bạch thiếu gia Bạch thiếu gia Bạch thiếu gia, gian tình của hai người đã phát triển đến bước nào

rồi?"

"Mầm cũng không có làm sao có thể phát triển được chứ?" Ánh mắt Quý Nghiên có chút tránh né, cúi đầu, lòng không yên ăn vặt.

Mộc Tây: "Phụt, cây non đã lên dài như vậy rồi chứng minh hạt giống đã nảy mầm từ lâu, cậu đừng nói với mình cậu đối với anh ta một chút cảm giác cũng không có nha! Mình còn chưa tới mức bị mù đâu."

Nhìn dáng vẻ chờ đợi không che giấu này của Mộc Tây.

Mộc Tây thật là vì cô mà gấp gáp.

Quý Nghiên suy nghĩ một chút, vẫn là không nói chuyện ở nhà họ Bạch cho Mộc Tây biết, nếu không cô khẳng định là xong đời. Hơn nữa chuyện như vậy, Quý Nghiên thật sự là ngượng ngùng mở miệng.

Cô nói: "Có thể là gần đây xảy ra quá nhiều chuyện mệt mỏi, bây giờ mình chỉ muốn nghỉ ngơi thật tốt, căn bản không nghĩ tới chuyện này."

Một Mạnh Thiếu Tuyên liền đã giầy vò cô thành ra như vậy, huống chi là thêm Bạch thiếu gia, Quý Nghiên thật lòng không biết mình có thể giữ được bao lâu!

Cô không có một chút chắc chắn nào.

Dù sao tình cảm của cô và Mộc Tây đã lâu như vậy, tâm tư của Quý Nghiên ít nhiều gì Mộc Tây vẫn là hiểu rõ một chút. Mộc Tây nói: "Tiểu Quý Nghiên, cậu đợi được, nhưng chồng tương lai của cậu thì có thể chờ được nổi sao? Tình cảm cũng không phải là cánh gà MacDonald, bất cứ lúc nào bất kể nơi đâu đều có thể gọi giao hàng tận nơi, cũng không phải là phục vụ 24/24, lúc nào muốn ăn là có thể mua được. Lại nói đến Bạch thiếu gia, có suy nghĩ có lựa chọn, với điều kiện của anh ta, có biết bao nhiêu phụ nữ mơ ước, còn cậu thì cứ lưỡng lự không chắc, nói không chừng ngày nào đó anh ta liền bị người khác bắt đi mất không chừng. Không ai có nghĩa vụ đứng nguyên tại chỗ đợi cậu mãi cả... nếu cậu quả thật thích anh ấy thì liền sớm bắt lấy, hơn nữa còn phải vững vàng nhét vào trong túi, gặt gao bảo vệ, không thể để người khác cướp đi."

Là thật sao?

Hình như. . . . . Đúng là vậy.

Quý Nghiên cũng không biết mình là không xác định được cái gì, là tình cảm của cô với Bạch Thắng? Hay là tình cảm của Bạch Thắng đối với cô? Hoặc là nguyên nhân khác. Tóm lại, tất cả đều không đủ để lấy được lòng tin của cô, cô ghét biến cố, cũng sợ biến cố, có lẽ là bản thân chưa có cảm giác an toàn, cho nên không dám lại dễ dàng ném thử, cũng là một loại e sợ bước đi khi không biết tương lai như thế nào.

Nếu như Bạch Thắng thật là loại mau thay lòng đổi dạ như Thiếu Tuyên, vậy thì cô sẽ làm thế nào đây?

Thờ phào nhẹ nhõm? Chúc phúc cho anh? Hay là phiền muộn? Đau lòng? Khổ sở? Còn không là hối hận?

Cô đều không có đáp án chính xác, nhưng duy nhất có một điều có thể rõ ràng, đối với những lời Mộc Tây nói, Quý Nghiên tuyệt không muốn tưởng tượng. Cho nên tình nguyện lựa chọn tiếp tục trốn tránh, nếu như sau này vẫn không có chuyện xảy ra. Quý Nghiên nghĩ, cô thật sự sẽ luôn núp trong vỏ của mình.

Nhưng mà việc đời khó liệu, ai có thể nghĩ đến, biến cố lại xảy ra nhanh như vậy.

"A, thời gian cũng không còn sớm, buồn ngủ quá. Cậu phải suy nghĩ cho thật kỹ, mặc kệ ra sao, tóm lại đừng để cho mình hối hận là được. Mình muốn trở về phòng ngủ một chút, có chuyện gì thì gọi mình một tiếng, chị đây vẫn luôn ở bên cạnh cậu, làm người ủng hộ trung thành nhất của cậu." Mộc Tây vừa ngáp vừa đứng dậy, hiếm khi cô cảm động một phen. Quý Nghiên còn chưa kịp dâng trào cảm xúc thì nghe thấy Mộc Tây vô cùng tự luyện thêm một câu đáng đánh đòn mà nói: "Không nên quá yêu mình nha!"

Quý Nghiên: ". . . . ."

Quả nhiên, cảm động cái gì, chính là gió thoảng mây trôi.

Ở trên người các cô, căn bản là không bao giờ có.

Ngày hôm sau Quý Nghiên dậy rất sớm, trong phòng khách không có bất kỳ ai, ghế sa lon chỉnh tề, không có dấu vết có ai ngủ qua. Cô mở tủ treo quần áo ra nhìn một chút, đồ đạc của Dương Hàm Mặc vẫn còn, nhưng người thì lại cả đêm chưa trở về. Quý Nghiên thờ dài, vào phòng bếp làm bữa ăn sáng cho cô và Mộc Tây, ăn xong mới đi ra cửa.

Sau đó không lâu, Mộc Tây cũng bắt đầu học đại học năm thứ 3, bây giờ khóa học vẫn còn nhẹ, ung dung ngồi xuống ăn bữa ăn sáng vừa cảm tờ báo lên xem. Nhưng vừa mới mở trang đầu ra thì Mộc Tây liền không nhận được phun một hộp sữa tươi trong miệng ra ngoài, hét lên một tiếng: "Mẹ nó, cái thế giới này thật huyền ảo a!"

Hôm nay chẳng hiểu sao lại cùng lúc đăng hai tin tức này lên trang đầu, Mộc Tây một đường nhìn xuống, thấy tin thứ nhất là tâm trạng phấn chấn tựa như ngàn ánh nắng sưởi ấm, chỉ thiếu mỗi chuyện không có vỗ bàn lớn tiếng mà trầm trồ khen ngợi nữa thôi. Ai ngờ đảo mắt nhìn xem tin tức thứ hai, nhìn tờ báo đăng một tấm ảnh thật to chiếm hơn nửa trang báo, Mộc Tây càng nhìn càng cảm thấy tức giận. Sau khi xem xong, trực tiếp vò tờ báo kia thành một

cục vurt vào trong thùng rác.

Mẹ nó, rớt cuộc mình đã quá xem thường tên khốn kia? Ngàn vạn lần đừng để chị đây bắt được.

"Nguy rồi, Quý Nghiên." Mộc Tây nhớ tới Tiểu Nghiên, chân mày chột nhứ chặt hơn.

Cô vội vàng lấy điện thoại di động ra gọi cho Quý Nghiên, bên kia lại tắt máy, Mộc Tây bắt đầu lo lắng.

Bạn đang đọc truyện *Bạch Thiếu Gia, Cung Chiêu Vợ Như Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 50: Người phụ nữ của tôi cũng dám động.

Quý Nghiên vừa ra khỏi cửa cũng cảm thấy có cái gì không đúng, mỗi ánh mắt nhìn cô đều rất kỳ quái, thỉnh thoảng có mấy người đi đường vừa đi vừa quay đầu chỉ chỉ chỗ chỗ cô, thậm chí còn bàn luận to nhỏ.

Quý Nghiên không biết rõ sự tình, hôm nay trước khi ra khỏi cửa cô có chải đầu mà! Còn trang bị đầy đủ nội y trên dưới, ăn mặc cũng bình thường, cũng không phải là mặc đồ taobao (*).

Nhớ tới cái này, Quý Nghiên có chết cũng không quên những lời nhục nhã mà ngày đó vào tiệc sinh nhật Mạnh Thiếu Tuyên đã nói với cô..., bắt cả hai tay coi như xong đi vậy mà còn oan uổng cô, còn tự cho mình vô tội nữa chứ!

Cô lúc nào thì mặc đồ taobao hả? rõ ràng là đồ tianmao(*) mà!

(*): taobao vs tianmao là trang mua sắm bên tàu, đồ tianmao bảo đảm hơn taobao.

Thật đúng là bị mù mà!

Vừa đúng lúc này có một nữ sinh trung học cấp hai đeo ba lô từ phía sau đi ngang qua, có ý dụng mạnh một cái khiến cho cô ngã xuống đất, sau đó một câu xin lỗi cũng không nói chỉ hừ một tiếng thật lớn, rồi ngẩng đầu lên vô cùng cao ngạo bỏ đi.

Quý Nghiên cảm thấy vô cùng tức giận đành la một tiếng:

“Này...”

Nữ sinh kia bước lên xe buýt mà đi mất, bỏ mặc tiếng la của cô ở bên ngoài cửa sổ.

Nhân phẩm kiểu gì thế?

Quý Nghiên buồn bực lên xe đi đến công ty, bước vào công ty cô bị tất cả nhân viên nhìn mình bằng ánh mắt hỏi tội thẳng đến phòng làm việc. Ngay cả ở phòng làm việc các đồng nghiệp đều nhìn cô giống hệt như những người qua đường ban nãy, Quý Nghiên càng buồn bực hơn rồi! Cô không có làm chuyện gì táng tận lương tâm mà? Hay là bị lộ chuyện xấu gì rồi đi? Không phải là lên tin tức rồi chứ? Từ lúc nào cô đã "nổi tiếng" đến mức mà ngay cả mình cũng không biết thế?

Cô hỏi người nam sinh ngồi gần chỗ mình nhất :

"Đã xảy ra chuyện gì sao?"

Nhìn bộ mặt xấu hổ của người kia, nói chuyện cũng không được tự nhiên cho lắm: "Không có việc gì."

Quý Nghiên im lặng nằm dài ra trên bàn, khuôn mặt nhỏ nhắn phồng lên một bên, đây là muốn cô giả vờ không biết? Nếu vậy thì có thể đừng gọi lên lòng hiếu kỳ của cô có được hay không? Cứ như thế mà không yên lòng suốt cả một buổi sáng, đến buổi trưa như thường lệ Quý Nghiên đi ra ngoài ăn cơm, thường thường cô đều là ăn ở căn tin của công ty, nhưng hôm nay cô lại muốn đi mua chút linh kiện cần để lắp ráp khẩu súng. Vì vậy Quý Nghiên thừa dịp buổi trưa là thời gian nghỉ ngơi mà chạy đến một cửa hàng lớn nổi tiếng ở Hongkong.

Thời gian ăn cơm trưa nhất định là không kịp nên Quý Nghiên đành phải tùy tiện mua chút gì đó trên đường mà ăn lót dạ. Thời tiết đang dần chuyển lạnh, Quý Nghiên đội nón, tóc dài xõa hai bên trước ngực, cũng không còn gặp phải tình huống giống ban sáng nữa. Cô đi vài vòng, mua một chút đồ vật cần thiết, xác định không có bỏ sót cái gì liền chuẩn bị trở về công ty.

Ra khỏi cửa hàng quẹo trái không bao lâu thì đến trạm xe lửa, Quý Nghiên đến vừa kịp lúc xe lửa sắp chạy.

Nhưng không ngờ vào lúc này lại gặp phải Bạch Thắng.

Lần này anh lái một chiếc Maybach, dáng người thon dài dựa vào bên cạnh xe, khuôn mặt tuấn nhã giãn ra, trong mắt hiện lên ánh cười. Quý Nghiên đứng ở phố đối diện, rõ ràng là ngăn cả người, nương theo tầm mắt của anh, nhìn thấy một cô gái bước tới gần, cuối cùng dừng ở trước mặt anh, hình như hai người đang nói chuyện gì đó.

Đó là một cô gái cực xinh đẹp có khí chất hơn người, vô cùng sang trọng với mái tóc ngắn tinh xảo và khuôn mặt hoàn mỹ không tỳ vết, toàn thân lại lộ ra một loại cảm giác không chịu gò bó, chỉ nhìn lần đầu thôi cũng đủ khiến người ta kinh ngạc thán thở, nhưng lại cũng không thể nào ghét được.

Quý Nghiên nhìn bọn họ mỉm cười, nhìn bọn họ lên xe, rồi lại nhìn chiếc xe đi mất ở trước mắt cô, trong đầu đột nhiên trống rỗng, không còn suy nghĩ gì cả.

Trong nháy mắt, trái tim giống như bị một cái gì đó đè nặng.

Trong đầu không ngừng nhớ tới hình ảnh vừa rồi.

Cùng với đêm mà Mộc Tây đã nói với cô câu kia: "Tình cảm cũng không phải là cánh gà MacDonald, bất cứ lúc nào bất kể nơi đâu đều có thể gọi giao hàng tận nơi, cũng không phải là phục vụ 24/24, lúc nào muốn ăn là có thể mua được.."

"Cậu không nên do dự mãi, nói không chừng ngày nào đó anh ấy liền bị người khác cướp mất. Không ai có nghĩa vụ đứng nguyên tại chỗ đợi cậu mãi cả... nếu cậu quả thật thích anh ấy thì liền sớm bắt lấy, hơn nữa còn phải vững vàng nhét vào trong túi, gắt gao bảo vệ, không thể để người khác cướp đi"

"Không ai có nghĩa vụ đứng nguyên tại chỗ đợi cậu mãi."

"Nói không chừng ngày nào đó anh ấy liền bị người khác cướp mất."

"Nói không chừng ngày nào đó anh ấy liền bị người khác cướp mất."

Một ngày này, không ngờ lại đến nhanh như vậy !?

Thậm chí ngày hôm trước anh còn nói với cô những lời như vậy, thế mà còn chưa quá 48 giờ, tại sao trong thời gian ngắn như vậy anh lại có thể lập tức đối xử dịu dàng với cô gái khác?

Nhưng như vậy cũng tốt, bởi vì thật ra lời hứa của anh cũng chỉ là trong lúc vui mừng nhất thời nói ra mà thôi?

Một Mạnh Thiếu Tuyên đã là quá đủ rồi, Quý Nghiên thật không muốn tin Bạch Thắng cũng là người hay thay đổi như vậy, nhưng còn cảnh tượng cô vừa thấy lúc này thì sao?

Hay đây là cái mà người ta gọi là tật xấu khó bỏ của đàn ông?

Thứ tình cảm này, cô thật sự còn cần thiết tin tưởng nữa sao?

Rốt cuộc có thứ gì sẽ mãi không thay đổi chứ?

Trong lòng Quý Nghiên rối như tơ vò, quần càng lúc càng chặt, cô không tài nào thoát ra được, giống như bản thân mình bị chặt trong một cái bẫy. Rõ ràng là chính cô buông tay trước, là cô nói bốn chữ "Chưa từng nghĩ tới" ra khỏi miệng, trên lý thuyết mà nói, Bạch Thắng và cô không có bất cứ quan hệ gì, càng không cần chịu trách nhiệm gì với cô, mọi chuyện anh làm đều là quyền tự do của anh, cho dù là qua lại với phụ nữ, hay thậm chí là làm chuyện thân mật thì Quý Nghiên cũng không có quyền xen vào.

Tất cả chuyện này cô đều hiểu rõ, nhưng tại sao tâm trạng lại chẳng thể nào vui nổi, không kim được một trận chua xót lan tràn trong ngực, trong phút chốc cả người giống như mất đi tất cả sức lực. Đầu óc trở nên ãn ãn, không còn chút lý trí nào nữa.

Cô chỉ có thể dựa theo ý thức bản năng mà bước tới trạm xe lửa, mua vé tàu, đón xe, tất cả đều làm một cách máy móc. Trong dòng người đông đúc trên toa xe chật chội, Quý Nghiên bị người ta đẩy tới đẩy lui không ngừng, nhưng cũng không có bất kỳ cảm giác gì. Ánh mắt cứ vô hồn không biết là đang nhìn nơi nào.

Trở lại công ty, cuối cùng cô vẫn là về trễ, Quý Nghiên được cho biết chị Nhạc tìm cô, nhưng cô cũng chỉ là bước đi yếu ớt tới phòng làm việc của chủ bút.

Gõ cửa, bên trong rất nhanh có người trả lời, Quý Nghiên đẩy cửa đi vào.

"Chị Nhạc, chị tìm em có chuyện gì à." Mở miệng, mới phát hiện khoe miệng tràn đầy chua chát.

Chị Nhạc ngẩng đầu, bảo cô ngồi xuống cái ghế đối diện bàn làm việc. "Tôi có chuyện muốn nói với cô, mời ngồi."

Quý Nghiên suy nghĩ hỗn loạn ngồi xuống, càng muốn bản thân bình tĩnh nhưng lại càng cảm thấy nôn nóng.

Sắc mặt không được tốt của cô bây giờ đến cả người mà cũng nhận ra, huống chi là chị Nhạc đã lẫn lộn nhiều năm sớm thành tinh.

Chị Nhạc nhìn một cái liền biết cô có tâm sự:

"Quý Nghiên, cô là người thuộc trường hợp đặc biệt mà công ty tuyển vào, có rất nhiều phương diện không giống người khác, điểm này cô nên biết."

"Vâng."

Chị Nhạc: "Vậy tôi nói đơn giản một chút, tôi hi vọng cô biết rõ tình trạng gần đây của mình. Cô có thể nói cho tôi biết chi tiết không?"

Lúc này Quý Nghiên mới ngước mắt, ánh mắt mắt hờn xẹt qua một tia kinh ngạc.

Chị Nhạc nói: "Cô không cần phải lo lắng, tôi chỉ là muốn đánh giá cận kề tình trạng làm việc của cô mà thôi."

Nếu như là bình thường thì chắc chắn Quý Nghiên đã sớm nhận ra có cái gì đó không đúng, nhưng vào giờ phút này trong đầu cô chỉ còn mãi bận tâm chuyện của Bạch Thắng, lý trí sớm đã chẳng còn, hoàn toàn không có khả năng tự hỏi quá lâu. Đơn giản chọn mấy giờ chuyện làm trả lời.

Chị Nhạc vẫn nhìn cô, lúc cô nói chuyện chỉ yên lặng, giống như đang xác định lời nói của cô là thực hay giả.

"Nếu cô đã vào Thánh Y thì tôi hi vọng cô hiểu rõ một chút, là thành viên của một công ty, cô phải có thái độ siêng năng trong công việc, quản lý tốt cuộc sống riêng của mình, đừng để cuộc sống riêng ảnh hưởng đến công việc, cũng tuyệt đối đừng vì lý do cá nhân mà làm ảnh hưởng đến công ty, cô có thể làm được không?"

Quý Nghiên mới vừa nói xong, chị Nhạc liền nghiêm túc xả một tràng.

Quý Nghiên gật đầu một cái.

Chị Nhạc khoát tay: "Tôi chỉ muốn nói những chuyện này thôi, được rồi, trở về nghiêm túc suy nghĩ một chút, làm việc cho tốt. Giờ ra ngoài đi."

Quý Nghiên tiếp tục ngây ngốc đi ra cửa.

Hôm nay hiệu suất làm việc của Quý Nghiên giảm xuống đáng kể, chỉ ngồi ngẩn người ở trên ghế, chẳng hề làm gì cả. Hết nghĩ đông rồi nghĩ tây, cô cố lấy lại tinh thần nhưng chẳng có chút hiệu quả gì.

Quý Nghiên chưa từng nghĩ tới, Bạch Thắng lại có sức ảnh hưởng đến cô lớn như vậy.

Suốt cả một buổi chiều đứng ngồi không yên như người mất hồn, sau khi tan việc Quý Nghiên đón chuyển xe lên núi Thái Bình. Cô thừa nhận, cho dù gặp mặt cô cũng không biết phải nói gì, nhưng cứ nghĩ lung tung mãi thì cũng chẳng dễ chịu gì, đến lúc đó cái gì cô cũng không hỏi được, Quý Nghiên suy nghĩ hồi lâu cuối cùng vẫn muốn tìm một đáp án. Dù sao cũng tốt hơn là cô một mình không ngừng rối rắm.

Đi thôi, Quý Nghiên, đừng cảm lên một chút.

Hỏi cho rõ ràng.

Cùng lắm thì chịu một đao, đầu phải này chưa từng bị tổn thương lần nào, còn sợ cái gì nữa chứ?

Nói không chừng đây chỉ là hiểu lầm.

Nhưng cô lại có thân phận gì để đi vào đó hỏi chút chuyện này chứ?

Như thế này có phải là ích kỷ, hơi mặt dày hay không?

Quý Nghiên vẫn còn đang đấu tranh tư tưởng thì cửa chính của nhà họ Bạch đột nhiên "Két" một tiếng rồi mở ra, làm Quý Nghiên sợ hết hồn. Đang suy nghĩ nếu có người bước ra thì nên phản ứng thế nào, kết quả chờ cả nửa ngày nhưng ngay cả một chút tiếng động cũng không có.

Tất cả còi báo động an toàn cũng đều bị tắt hết.

Chuyện gì xảy ra?

Là ai nhìn thấy cô sao? Bạch Thắng?

Cô không còn đường lui nữa rồi.

Đây là lần đầu tiên trong đời Quý Nghiên không dùng não để suy nghĩ, chờ đến khi mình dần dần tỉnh táo lại thì người đã đứng trước cửa đại sảnh của nhà họ Bạch mất rồi.

Thật là, xúc động là ma quỷ, đáng lẽ cô phải bình tĩnh một chút!

Tại sao lại chạy đến đây chứ? Nếu bị Bạch Thắng nhìn thấy thì phải nói thế nào đây? Ngốc! Thật là ngốc hết chỗ nói mà!

Có nên thừa dịp chưa bước vào trong mà mau chuồn về, chứ nếu không lại sinh ra nhiều chuyện mất mặt nữa thì chết. Bởi vì căn bản ngay cả một lí do chính đáng để cô đứng ở đây cũng không có.

Tới nơi này đều là do cô thiếu suy nghĩ, nhưng tới cũng đã tới rồi, đột nhiên nửa chừng không nói gì mà bỏ về thì chắc chắn cô sẽ hối hận. Hơn nữa trở về cũng sẽ suy nghĩ lung tung, thay vì để cho trong trái tim vương mắc như vậy, làm cho cả người mình không thoải mái thì còn không bằng nhờ hết nó sớm một chút tốt hơn.

Ồ lại? Bỏ về? Ở lại? Bỏ về? Trong đầu Quý Nghiên lại bắt đầu đấu tranh tư tưởng một cách gắt gao đến cuối cùng cũng không biết nên làm thế nào. A a a ! Tại sao cuộc đời của cô luôn trải qua rối rắm như vậy?

Mặc kệ, bất cứ giá nào cũng phải đi!

Quý Nghiên rối rắm hết nửa ngày, cho đến khi không chịu nổi nữa thì đành hạ quyết tâm, đi thẳng tới đại sảnh. Khi thấy có người đứng ở bên trong đại sảnh thì Quý Nghiên hoàn toàn chết lặng. Giống như bị một chậu nước lạnh tạt thẳng vào người, trái tim nhất thời rơi vào hầm băng, cô thật sự không biết nên phản ứng như thế nào nữa.

Cả người giống như bị sét đánh.

Đứng ở trước mặt cô, không phải là người nào khác mà chính là cô gái đã đứng cùng với Bạch Thắng ở trước cửa hàng bách hóa lớn kia.

Cô gái kia nhìn cô cũng không để lộ bao nhiêu cảm xúc, giống như đang nghiền cứu một món đồ cổ. Nhìn thấy cô gái đó mặc quần áo ở nhà làm cho mắt Quý Nghiên đau nhói. Lại nghe thấy có tiếng bước chân truyền đến, Quý Nghiên ngước mắt, ánh mắt hướng về phía sau lưng cô gái kia, nhìn thấy Bạch Thắng mặc một bộ áo choàng tẩm màu xám, mái tóc đen thẫm như mực đang nhỏ nước từ cằm chảy xuống cổ, sau đó chảy đến phần ngực lộ ra bên ngoài. Khuôn mặt vẫn tuấn nhã như cũ, da thịt tinh khiết lóe sáng, đôi mắt thâm thúy mờ mịt hiện lên một tầng hơi nước, mỹ nam vừa mới tắm! Nhìn thế nào cũng thấy hấp dẫn không nói lên lời.

Chương 50 (tiếp): Người phụ nữ của tôi cũng dám động.

Nếu là bình thường, Quý Nghiên nhất định sẽ bị một màn này làm cho nhũn thành một bãi nước, nhưng vào giờ phút này, dưới tình huống như thế, cô lại một chút say giấc cũng không có.

Chưa bao giờ tâm trạng cô nặng nề như thế này, giống như lại trở về thời gian hai tháng trước, vào hôm sinh nhật Mạnh Thiếu Tuyên ngày ấy, cô cũng là như thế này, đối mặt với việc nhìn thấy người trong lòng đi cùng người khác mà cả người cứng ngắc không biết phải phản ứng như thế nào.

Khuôn mặt trắng bệch như một pho tượng.

Đứng vậy! Thích, cô sớm nên thừa nhận. Nhưng cũng thật may là cô chưa nói ra, nếu không cô sẽ lại trở thành một trò cười.

Chỉ là lần này, so với lần trước càng làm cho cô cảm thấy khó chịu.

Bạch Thắng không ngờ Quý Nghiên lại ở đây, không nói tới việc Quý Nghiên tới tìm anh, mà chính là dựa vào cơ quan của nhà họ Bạch cùng với hệ thống bảo an mới nhất thì làm sao cô có thể bước vào đây được. Ánh mắt của anh quét qua cô gái trong đại sảnh, nháy mắt trong lòng liền hiểu rõ.

Cô gái cũng nhìn lại anh, lòng mày nhíu nhíu về phía Quý Nghiên, mấp máy môi dùng hình miệng nói: "Chị dâu tương lai?"

Bạch Thắng lộ ra một tia bất đắc dĩ, nhìn khuôn mặt tái nhợt của Quý Nghiên, trong ánh mắt cô mau chóng lóe lên một tia nước, nhưng lại liều mạng không cho nước mắt chảy xuống. Đôi tay nắm chặt thành quyền, hàm răng ra sức cắn chặt môi, cho dù nỗ lực muốn khắc chế cảm xúc thì bị thương vẫn không tự chủ được mà tràn ngập quanh thân cô. Cô là như vậy, khi gặp chuyện luôn tỏ ra nhẫn nại, nhưng ở trước mặt người khác thì không bao giờ chịu lộ ra vẻ mặt yếu ớt, kiên cường đến mức làm cho người khác đau lòng.

Bạch Thắng biết chắc chắn là cô đã hiểu lầm, không thể không thừa nhận, thấy cô như vậy, đầu tiên Bạch Thắng cảm thấy là vui mừng. Cái này nói rõ Quý Nghiên có để ý đến anh, chỉ có quan tâm mới có thể lộ ra tâm trạng như vậy. Nhưng khi nhìn cô lộ ra dáng vẻ bị thương, Bạch Thắng lại cảm thấy đau lòng, thậm chí đã át đi mấy phần vui sướng ban đầu.

Anh gọi cô: "Nghiên Nghiên. . . . ."

Quý Nghiên theo bản năng lui về sau mấy bước, bây giờ cô cảm thấy rất đau đầu, ngực không ngừng đau nhói. Cái gì cũng không muốn nghe.

Mạnh Thiếu Tuyên phản bội cô thì cô còn có thể mạnh mẽ dùng lý trí hỏi "Tại sao?", có thể vì mình mà đòi lại công bằng, nhưng đối mặt Bạch Thắng thì ngay cả hai chữ đơn giản nhất đó cô cũng không hỏi ra được.

Cũng không muốn nghe anh nói, nếu câu trả lời cũng giống như Mạnh Thiếu Tuyên thì cô tình nguyện không nghe còn hơn. Cứ như vậy đi! Tự mình biết là đủ rồi, cô nhất định sẽ học cách khôn ngoan, nhất định sẽ không ngây ngốc giao trái tim mình ra giống như trước kia nữa.

Quý Nghiên không hề nói gì, xoay người rồi đi, chạy thật nhanh như thể phía sau có thú dữ đang đuổi theo, không hề chò chờ đột nhiên lao đi mất. Bạch Thắng nhất thời cau mày, đáng chết!

"Chuẩn bị xe giúp anh." Anh nói với Bạch Tinh xong liền nhanh chóng lên lầu, thay quần áo.

Thần trí Quý Nghiên bây giờ còn ngu ngơ hơn cả buổi trưa, cô như người mất hồn mà đi xuống núi, mặc dù đã cố ý thả chậm bước chân nhưng vẫn không thấy Bạch Thắng đuổi theo. Khóe miệng cô lộ ra vẻ tự giễu, đã như vậy rồi mà cô vẫn còn đang mong đợi cái gì chứ? Còn có cái gì để mất nữa đây? Sớm nên quen rồi không phải sao? Cô còn muốn không chịu nhìn rõ thực tế đến khi nào đây?

Cho tới bây giờ chỉ có cô là đơn phương đem lòng tin tưởng người ta.

Cho dù không có Quý Nhu thì hạnh phúc cũng sẽ không thuộc về cô.

Tranh giành nhiều năm như vậy mà cô vẫn không học được cách đi tranh thủ, đi cướp đoạt.

Mặc kệ là chuyện tình cảm bạn bè khi còn bé hay là khi trưởng thành có người trong lòng. Chỉ cần là có người tham gia giữa bọn họ thì đến cuối cùng người kia vẫn sẽ luôn chán cô rồi rời đi.

Quý Nghiên lấy điện thoại di động ra, định nghe nhạc, mới phát hiện điện thoại di động đã tắt máy, buổi tối cô thường có thói quen tắt máy trước khi đi ngủ, nhưng không ngờ lúc sáng lại quên mở máy.

Vừa mới mở máy liền nhìn thấy mấy chục cuộc gọi nhỡ, trong đó có cuộc gọi của Mộc Tây, Dương Hàm Mặc, và ngay cả Quý Nhu cũng có.

Cô không muốn trở về, chỉ muốn tìm một nơi yên tĩnh mà ngồi suy nghĩ một chút. Nhưng hiển nhiên là có người không muốn buông tha cho cô, chưa mở nhạc thì đã nghe thấy tiếng chuông điện thoại reo mãi liệt, trên màn hình điện thoại hiện lên hai chữ Quý Nhu thật to làm cho cô theo bản năng cau mày lại.

Có phiền hay không? ! Ít chộc giận cô một chút sẽ chết sao? Chẳng lẽ không thể cho cô chút không gian để thở sao? Đã nhiều lần nói với cô ta là đừng lại đến tìm cô, cô không muốn cùng Quý Nhu tranh cãi vấn đề nhảm chán như vậy nữa.

Cô nói bằng tiếng Trung mà? Không thể nào mà không hiểu chứ đúng không? Vậy thì tại sao cô ta lại luôn làm ngược lại những điều cô nói?!

Quý Nghiên quả quyết từ chối nghe điện thoại, bây giờ tâm trạng của cô đã đủ xấu rồi.

Quý Nhu cũng rất kiên trì, liên tục gọi mười cuộc, cô ta gọi, cô tắt, cô ta lại gọi, cô lại tiếp tục tắt. ~~điện~~ ~~đàn~~ ~~lê~~ ~~Quý~~ ~~đôn~~ Cuối cùng Quý Nghiên hoàn toàn chịu thua cô ta, đành phải bắt máy.

Giọng nói không được tốt: "Alo."

"Chị, sao bây giờ mới chịu nghe máy? Mẹ đã xảy ra chuyện, chị mau trở lại!"

Quý Nghiên sững sờ, vội vàng hỏi: "Đã xảy ra chuyện gì?"

Quý Nhu nói: "Trong điện thoại nói không rõ ràng, chị mau trở về đi. Trở lại thì biết!"

Quý Nghiên không có suy nghĩ thêm, trực tiếp chặn một chiếc xe trở về Vĩnh Thiển Thủy.

Lúc này mọi người đang bắt đầu cuộc sống về đêm, giao thông hết sức tắc nghẽn, Quý Nghiên không để ý tới đau lòng lúc này nữa mà trong lòng chỉ còn nóng nảy khó nhịn.

Cô lại gọi điện thoại cho Quý Nhu, muốn hỏi tại sao cô ta không đưa mẹ đi bệnh viện, ở nhà thế nào cũng không thể chuyên nghiệp bằng bệnh viện, nhưng điện thoại của Quý Nhu lại làm thế nào cũng không gọi được.

Tâm trạng của Quý Nghiên phiền loạn, thật vất vả mới đến được nhà họ Quý, cô liền chạy thẳng vào nhà.

"Mẹ."

Quý Nghiên vừa vào cửa liền gọi, nhưng không có ai đáp lại. Cô nhìn phòng khách một vòng, rốt cuộc sững sờ lần nữa.

Chạy làm cho Quý Nghiên chảy không ít mồ hôi, đầu tóc rối bời, còn có vài sợi tóc và mồ hôi dính vào bên gò má, hô hấp rất là dồn dập. ~~điện~~ ~~đàn~~ ~~lê~~ ~~Quý~~ ~~đôn~~ Cả người có chút nhếch nhác.

Mà trong phòng khách, Quý Anh Bình, Lữ Mỹ, Mạnh Thiểu Tuyền, Quý Nhu, Quý Dương toàn bộ đều ở đây. Lữ Mỹ ngồi trên ghế sa lon, vẻ mặt trừ có chút không ôn ra thì không nhìn ra là có bệnh gì.

Quý Nghiên đã không cách nào hình dung được tâm trạng của mình giờ phút này nữa rồi.

Cảm giác duy nhất chính là buồn cười, thật sự rất buồn cười! Bọn họ cùng nhau lừa cô như vậy, chỉ là vì muốn cô trở lại? Mẹ, ngay cả mẹ cũng vậy sao?

Buồn cười nhất chính là cô còn tưởng là thật, lo lắng một cách ngu ngốc mà chạy thẳng về đây, quả thật cô xứng đáng là người ngốc nhất quả đất.

"Mọi người tìm con có chuyện gì?"

Quý Nghiên thở gấp, giọng nói không khỏi trở nên lạnh lẽo.

Quý Anh Bình đứng cách cô không xa, trong tay nắm một tờ báo, sắc mặt so với cô lúc này còn khó coi hơn. Quý Nghiên vừa dứt lời, ông ta chợt xoay người, phất tay, gió tay thật cao tát thật mạnh vào mặt cô. điếc, đàn, lè. Quý, đồn Quý Anh Bình dùng sức rất lớn, nhất thời trong lỗ tai Quý Nghiên chỉ còn nghe được một tiếng xé gió hết sức chói tai, theo quán tính mà lùi lại vài bước, rồi cả người bị đánh đến té xuống trên đất.

"Nghiên Nghiên." Lữ Mỹ lo lắng kêu.

Quý Nghiên che gò má nửa bên mặt bị đánh, nơi đó rất đau rất làm tê liệt mọi giác quan của cô. Trong lòng đã sớm không nói tới khổ sở, mà chỉ hoàn toàn còn lại lạnh lẽo.

Chờ đón chính là một phần tờ báo nện ở trên mặt cô, Quý Anh Bình giận dữ nói: "Tự mày xem đi."

Quý Nghiên cầm tờ báo lên, mở trang đầu ra.

Trước hết đập vào mắt chính là một dòng chữ to màu đen đậm: "Tập đoàn Thụy Hưng bị tình nghi trốn thuế, bộ kiểm tra luân phiên ra vào, trong vòng một ngày cổ phiếu rớt giá liên tục, đây có thể nói là nguy cơ lớn nhất từ lúc thành lập cho tới nay!"

Phía dưới còn có hình Quý Anh Bình bị đông đảo truyền thông quay quanh, phê bình, nói chủ tịch Quý tỏ vẻ mình bị người khác hãm hại.

Quý Nghiên tiếp tục nhìn xuống, tầm mắt đột nhiên dừng lại. Một bức hình là lúc tối hôm qua Bạch Thắng đưa cô về nhà rồi hai người chào tạm biệt, cùng với một bức nữa là lúc cô và Dương Hàm Mặc nói chuyện với nhau, chỉ là gương mặt của Bạch Thắng và Dương Hàm Mặc đều bị đánh Mosaic (*). Nhưng làm sao giới truyền thông có thể chụp được những thứ này? Hay là có người chăm ngò?

(*) : tô sọc dựa che mặt đi như trên mấy tin tức tivi.

Quý Nghiên im lặng, thật sự là Bạch Thắng làm sao? Cái tin tức kia là như thế nào? Tại sao hai tin tức này lại được tung ra cùng lúc? Bạch Thắng có biết không? Anh chen ép Thụy Hưng cũng là vì cô sao? Vậy còn cô gái kia thì sao? Vừa rồi đã xảy ra chuyện gì? Anh ấy nghĩ ra sao?

Quý Nghiên mệt quá, trong đầu rối loạn lung tung, thật là quá nhiều chuyện nghĩ không thông. Tại sao chứ, cô chỉ là muốn sống yên tĩnh một chút, chẳng lẽ lại khó như vậy sao?

Quý Anh Bình mở miệng: "Nói cái gì? Còn ngại mắt mặt chưa đủ có phải hay không? Đối với loại kiêu căng nhìn người khác bằng nửa con mắt này thì còn có thể ôm hy vọng gì? Tao đui mù mới nuôi mày lớn như vậy. Khó trách tao muốn cho mày đi xem mắt mày lại không chịu, thì ra ngay từ đầu mày đã có chủ ở bên ngoài. Con gái của Quý Anh Bình này, lại ở bên ngoài làm người tình cho người ta bao nuôi, thật là vinh dự mà! Tại sao lúc đầu ông đây lại không một giây đánh chết cái đồ đẻ tiện táng tận lương tâm mày chứ?!"

Những lời nói khó nghe này từng chữ từng chữ đâm vào lòng Quý Nghiên, trái tim cô như muốn r rỉ máu..

Đây là lời mà một người cha sẽ nói với con gái mình sao?

"Nếu như có thể lựa chọn, đời này tôi tình nguyện làm ăn mày cũng không hi vọng làm con gái của ông." Quý Nghiên lạnh lẽo lạnh nói.

Mạnh Thiếu Tuyên cau mày, cô ấy điên rồi sao? Mọi việc đã đến nước này rồi mà còn nói nói lầy, Quý Anh Bình đã lộ vẻ sắp bùng phát đến ranh giới cuối cùng, lúc này tuyệt đối không nên kích động.

Nhưng Quý Nghiên lại hoàn toàn bất chấp tất cả, cô đã yên lặng lâu như vậy rồi, nếu giờ còn tiếp tục nữa thì chắc chắn cô sẽ bị ép đến điên mất!

Lữ Mỹ chỉ có thể ở một bên gấp gáp, không ngừng dùng ánh mắt ra hiệu với Quý Nghiên, nhưng cô không để ý tới. Lữ Mỹ không biết nên làm như thế nào cho phải, chỉ có thể nói: "Nghiên Nghiên, đừng nói bậy."

Quý Nghiên nói: "Ông, căn bản không xứng đáng làm một người cha!"

Quý Anh Bình nhặt gậy gỗ để trên khay trà lên, đẩy Lữ Mỹ sang một bên, định đánh lên người Quý Nghiên. Cái cây gỗ này sớm đã vì Quý Nghiên mà chuẩn bị, trước kia cũng đã đánh lên người cô không ít lần. Quý Nghiên vừa cảm thấy có cái gì không ổn, cơ thể theo bản năng né tránh, Quý Anh Bình biết cô sẽ tránh, cũng không gấp. Trong phòng khách vang lên một tiếng rống giận: "Ra." Không bao lâu, xung quanh nhất thời xuất hiện mười vệ sĩ áo đen.

Quý Nghiên học qua Taekwondo, học qua Judo, thậm chí còn tiếp xúc qua một chút Karate, đối phó với đám vệ sĩ này, nếu là bảy tám người thì không thành vấn đề, nhưng mười mấy thì lại có chút khó khăn. Nhất là gần đây cô thường xuyên bị thương, cơ thể cũng bị yếu đi không ít. Sau mấy lần phòng thủ, liền bắt đầu cạn kiệt thể lực, rất nhanh bị những người kia bắt được.

Quý Nghiên không ngừng giãy giụa, những người đó cũng không biết nặng nhẹ, ra tay khiến cô đau muốn chết. Quý Nghiên còn chưa kịp thở, mắt đã thấy một gậy cứ như vậy vung xuống, rơi vào trên lưng cô, Quý Nghiên rên lên một tiếng, mồ hôi lập tức chảy xuống.

Bị tổn thương gần cột phải mất gần trăm ngày điều dưỡng, lúc ở Washington vết thương mới kết vảy, tới bây giờ chưa được chườm ngày, vết thương mới lại chùng lên vết cũ.

Quý Nghiên thiếu chút nữa ngất xỉu.

Lữ Mỹ không đành lòng quay đầu, vụng trộm mà lau nước mắt.

Lại một gậy roi xuống, Quý Nghiên còn chưa có tỉnh lại, chỉ nghe thấy tiếng cửa chính bị một lực lớn đẩy ra, cánh cửa bị lay động vang kèn kẹt.

Mọi người chỉ cảm thấy nhất thời có một trận gió lớn thổi qua, lạnh run người. Ngay cả Quý Anh Bình cũng phải dừng tay, một kẻ lão luyện đã lăn lộn nhiều năm ở thương trường như ông ta cũng không kìm được sự ngạc nhiên, thật là một khí thế mạnh mẽ!

Bạch Thắng xuất hiện trước mắt mọi người, mặc một bộ âu phục màu đen tuyền được may thủ công, sắc mặt bây giờ thật không tốt lắm, nhất là khi nhìn thấy Quý Nghiên bị ép trên đất thì gương mặt tuấn nhã càng thêm lộ ra một loại hơi thở lạnh lẽo trước nay chưa từng có. Anh sải bước đi tới, quanh thân toả ra khí lạnh dù là cách mấy mét cũng có thể cảm nhận được, Quý Nhu vừa nhìn thấy anh, trong lòng liền tức giận không thôi. Đáng ghét, tại sao mỗi lần cầm huyền xấu anh ta đều có mặt?

"Bạch Thắng" Quý Nghiên nhìn thấy anh, không biết vì sao, uất ức chất chứa trong lòng đã lâu liền lập tức tuôn trào, nước mắt không kiềm chế được chảy ra, thấm ướt đầy mặt.

Nhất thời cũng quên mất chuyện xảy ra ở nhà họ Bạch lúc chiều.

Bạch Thắng vẫn là lần đầu tiên thấy cái bộ dạng này của cô, không hề nghi ngờ trong lòng chột đau nhói. Ánh mắt lạnh lùng quét qua mấy người vệ sĩ áo đen, trong nháy mắt bọn họ cảm thấy nhiệt độ xung quanh cũng thấp xuống vài độ, còn không kịp thấy rõ người đàn ông này là ai thì chỉ thấy Bạch Thắng đột nhiên giẫm một chân lên khay trà, mơn lợc dưới chân nhảy lên. Tiếp theo là giày da từ trực diện lao tới với vận tốc cực nhanh làm cho bọn họ căn bản không cách nào đỡ kịp, cả người Bạch Thắng đứng nghiêng giữa không trung, liên tục tung mấy đá cũng chính xác vào trên người của mấy người vệ sĩ kia, cho đến khi tiếp đất an toàn thì cũng chỉ là mấy giây ngắn ngủn.

Mà những vệ sĩ bị anh đá vào ngực với sức lực cực kỳ lớn kia chỉ có thể đau đớn lăn lộn ở trên đất.

Mọi chuyện cứ như thế diễn ra, rục rờ giống như được thêm vào hiệu ứng điện ảnh đặc biệt. Tất cả mọi người đều kinh hãi, ánh mắt không thể tin được khóa ở trên người Bạch Thắng thật chặt, trong lòng đều chỉ có một suy nghĩ: đây rốt cuộc là quái vật gì?

Nhất là Quý Dương, cảm cũng muốn rớt xuống đất. Phần lớn trẻ con đều sùng bái chủ nghĩa anh hùng, đặc biệt là đối với loại sức mạnh khủng bố này thì hoàn toàn là nhìn đến ngây người!

Những vệ sĩ còn lại thì ngay cả dũng khí bước tới cũng không có.

Người không rành nghề còn có phản ứng này, huống chi là người hiểu võ thuật như bọn họ, cách Bạch Thắng ra chân, kỹ thuật đá, bất kể nhìn thế nào cũng đều thấy không phải là nhân vật đơn giản. Vừa nhìn liền biết là người đã được huấn luyện nhiều năm từ trong bộ đội chuyên nghiệp mà ra, hơn nữa chắc chắn còn là người đứng đầu bộ đội.

Dù cho bọn họ có xông vào giáp lá cà thì cũng không thể đánh thắng được anh.

Bạch Thắng bước tới bên cạnh Quý Nghiên, kéo cả người cô tới gần, bàn tay ôm lấy khuôn mặt của cô, cầm đặt trên đỉnh đầu, giọng nói mát lạnh mang theo sự áy náy. "Thật xin lỗi, anh lại tới chậm."

Quý Nghiên vui đầu vào sâu trong ngực anh, nước mắt chảy dài.

Có lẽ anh không biết, vào giây phút có thể nhìn thấy anh thì cô đã có bao nhiêu cảm kích!

Bạch Thắng! Bạch Thắng, cảm ơn anh.

Cảm ơn anh đã xuất hiện vào lúc em cần nhất, cho em nương tựa vào những lúc yếu đuối thế này.

"Cậu là ai? Tại sao lại tùy tiện xông vào nhà tôi, còn đánh người của tôi bị thương, cái loại hành động tùy tiện xông vào nhà người khác, ác ý gây thương tích này, cậu có tin tôi gọi cảnh sát tới bắt cậu không hả?!"

Kính ngạc qua đi, Quý Anh Bình nhanh chóng khôi phục lại khuôn mặt vạn năm không đổi của Bao Công kia.

Bạch Thắng ngược mắt, ánh mắt vô cùng lạnh lùng băng giá, Quý Anh Bình đang yên ổn, lại bị ánh mắt này làm cho kinh hãi. Chờ đến khi phản ứng lại thì trong nháy mắt không giấu được sự giận dữ, chỉ là một thằng nhóc con nhỏ tuổi mà lại dám giương oai ở nhà ông.

Bạch Thắng trầm mặt, khóe miệng lặng lẽ nâng lên một nụ cười lạnh, môi mỏng khẽ mở, phun ra những lời băng lạnh đến mức làm cho người ta run sợ. "Loại người như ông ngay cả người phụ nữ của tôi cũng dám động!"

Nụ cười trên khóe môi anh càng sâu hơn, mọi người nhìn vào, lại chỉ cảm thấy nụ cười kia làm cho người ta toàn thân lạnh lẽo.

Lòng Quý Nghiên chấn động, người phụ nữ của tôi? Tại sao anh có thể tự nhiên nói ra miệng như vậy? Bạch Thắng, anh là thật lòng sao?

Nếu như không phải là thật lòng, vậy tại sao còn đối xử tốt với em như vậy? Vì em mà lo lắng, vì em mà tức giận, thậm chí còn vì em mà bồn ba khắp nơi. Cô chưa từng thấy đáng về giận dữ hung tàn như vậy của Bạch Thắng, trong cơ thể như có một đốm lửa đang le lói nhóm lên, muốn đốt sạch cả cơ thể cô biến mất hầu như không còn mới cam tâm.

Quý Anh Bình cũng bị chọc giận, bực tức nói: "Nó là con gái của tôi, tôi muốn đối xử với nó thế nào là việc của tôi, đừng nói cậu chỉ là người bao nuôi của nó, dù cậu có là chồng của nó thì cậu cũng không có tư cách gì mà cấm tôi, thậm chí ngay cả việc gọi tôi một tiếng cha vợ cũng không được."

Quý Nghiên nhắm mắt, thật sự không muốn nghe bất cứ lời nào nữa, không muốn trái tim mình bị nhiễu loạn, hơn nữa để cho Bạch Thắng nhìn thấy một màn như thế, cô đã cảm thấy quá mất mặt rồi!

Bạn đang đọc truyện *Bạch Thiểu Gia, Cung Chiều Vợ Như Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 51: Lời tâm tình đẹp nhất.

“Nghiên Nghiên, anh rất vui mừng.”

Bạch Thắng nhìn cô chăm chăm, giọng nói nghiêm túc.

“Em chịu quan tâm, chứng minh em đã bước lên bước đầu tiên. Như vậy là đủ rồi, bởi vì 9999 bước còn lại, anh sẽ đi đến chỗ em. Em không cần phải băn khoăn gì cả, cũng không cần phải lo lắng, bởi vì con đường phía sau anh sẽ dắt em đi, mặc kệ phía trước là bùn lầy, là bụi gai, là núi đao, là biển lửa, anh cũng sẽ luôn ở bên cạnh em, dù có đánh cược cả mạng sống thì anh cũng sẽ bảo vệ em an toàn. Em chỉ cần vui vẻ và hạnh phúc là được rồi, còn những bất hạnh của em, anh sẽ thay em lau đi tất cả.”

Có con đường cần hai người cùng đi, cho dù không thể nhìn thấy đích đến, nhưng nó vẫn luôn ở đó, mà anh nghĩ người sẽ nắm tay cùng đồng hành với anh kia, bây giờ đang ở trước mặt anh.

Không nên do dự, cũng sẽ không thể buông tay.

Anh sẽ nắm chặt tay cô, cùng nhau đi đến răng long đầu bạc.

Trong đầu Bạch Thắng hiện ra lời Mộc Tây nói với anh hôm ở cư xá Dương Quang kia. Mộc Tây nói Nghiên Nghiên đã từng sống rất vất vả, những năm này cô ấy vẫn sống dưới bóng tối của Quý Anh Bình và Quý Nhu. Nặng nề tẻ đại với vui vẻ, dù mọi loại cảm xúc, đây vốn nên là thời thanh xuân tốt đẹp nhất của cô, nhưng rốt cuộc cô lại không được chơi cũng không được quây, yên lặng, trong mắt chỉ để lộ ra sự tỉnh táo và lý trí mà bạn cùng lứa tuổi ít có.

Lúc Mộc Tây mới quen Quý Nghiên thì cô luôn cảm thấy cô gái này cho người ta cảm giác quá mức tang thương lạnh lẽo giống như dù người ta có trêu chọc cũng không biết tức giận. Cho đến khi có một lần, cô quá nhàm chán, lại không có người đi chung, vì vậy liền kéo Quý Nghiên cùng ra ngoài chơi.

Vừa vặn hôm đó tâm trạng của Quý Nghiên cũng hết sức tồi tệ cho nên khoogn từ chối, sau đó cả hai lại tới KTV uống đến say mèm, sau khi say Quý Nghiên cũng hiếm khi không có ngã vật đầu ra nằm ngủ, mà chỉ ngồi ở bên cạnh Mộc Tây khó chịu khóc lớn. lần đầu tiên ở trước mặt một người ngoài như vậy mà cô lại không kiềm chế nước mắt của mình, Mộc Tây bị dọa cho giật mình, say xin hỏi: “Cậu nha, bị sao vậy?”

Thần trí Quý Nghiên tỉnh tỉnh mơ mơ, chỉ có thể vừa khóc vừa thì thào từng chữ nói: “Tại sao người bị chọn lại cứ nhất quyết phải là em?”

Người khác muốn gì có vậy, không muốn thì liền ném đi.

Mộc Tây dừng một chút, mới hiểu được thì ra không phải Quý Nghiên lạnh lùng. Chỉ là trong lòng ẩn giấu quá nhiều chuyện, đã từng bị tổn thương quá nhiều, vì vậy mới tự tạo vỏ bọc cho mình. Trong lòng cô ấy bị thương, năm tháng tích lũy, lại bởi vì không có người để bày tỏ cho nên mới chỉ có thể mượn cảm giác say mà biểu lộ như thế.

Bạch Thắng cầm lấy tay cô, đặt lên lồng ngực mình. Giọng nói thanh nhã hơn thường ngày, càng thêm đậm đà hấp dẫn.

“Ở đây, đã từng rất trống trải, giống như một mặt nước phẳng lặng không tìm được bất kỳ sức sống nào. Nhưng bởi vì sự xuất hiện của em mà đã khiến cho nó lại một lần nữa sống lại. Cho nên Nghiên Nghiên, em chưa bao giờ là người bị chọn, chỉ cần em đồng ý thì thế giới của anh, em có thể nắm trong tay.”

Khi cuộc sống của anh u tối nhất thì nụ cười mà anh nhìn thấy thoáng qua trên bãi biển sóng vỗ, tốt đẹp như ánh mặt trời kia, trong nháy mắt đã chiếu rọi cả thế giới của anh.

Có lẽ trong một chốn tối tăm nhất định, giữa cuộc đời này, số phận đã để cho anh gặp cô.

Mạng của anh mới được cứu sống.

Bạch Thắng nói: “Bầu trời rất đẹp, phong cảnh đầy mùa xuân rất nhiều. Nhưng anh chỉ muốn nói cho em biết, ở đâu có em, ở đó có anh.”

Bởi vì, trong mắt của anh chỉ có em

Quý Nghiên không hề chớp mắt nhìn anh, trong đôi mắt sâu thẳm kia, giờ phút này đều là tràn đầy nghiêm túc, không có bất kỳ giả dối và khoa trương nào.

Tại sao anh có thể dễ dàng nói ra lời cam kết nặng như vậy?

Nhưng lại không thể không thừa nhận, mỗi một câu anh nói ra, đều giống như một lời nguyện rủa, đánh vào trong lòng cô.

Giống như xuyên thấu lòng người, thẳng đến linh hồn.

Quý Nghiên có một loại xúc động muốn khóc, nếu như Bạch Thắng nói những lời này được xem là lời ngon tiếng ngọt thì một câu “Ở đâu có em ở đó có anh” cũng đủ là lời tâm tình đẹp nhất mà đời này cô được nghe.

Làm sao có thể nhịn, đúng là không thể nhịn được, nước mắt không tiếng động liền rơi xuống.

Bạch Thắng vươn tay, ngón tay dài dịu dàng vuốt đi nước mắt trên mặt cô, dịu dàng nói: "Anh nói những lời này là muốn cho em biết, Nghiên Nghiên của anh không phải là không có ai quan tâm. Em rất tốt, cho nên em phải có lòng tin với bản thân mình. Ở đâu có em thì ở đó có anh Về phần anh nói muốn giữ em ở bên cạnh thì đây đúng là ý nghĩ trong lòng anh, còn em muốn nghĩ như thế nào thì anh sẽ không can thiệp, cũng sẽ không ép em. Cho nên, đừng ôm gánh nặng quá lớn, em hãy nghỉ ngơi cho tốt.”

Đây vẫn là lần đầu tiên anh nói nhiều như vậy, và cũng là lần đầu tiên anh nói thẳng tâm ý của mình ra trước mặt một cô gái như vậy.

Trừ Quý Nghiên ra, chắc là không còn người nào khác.

Ngay cả người thứ 2 cũng chưa từng có.

Bạch Thắng xoay người chuẩn bị trở về phòng, Quý Nghiên sững sờ, theo bản năng bắt lấy tay anh.

“Đừng đi!”

Giọng nói êm ái mang theo chút vội vàng vang lên.

Bạch Thắng dừng bước chân lại.

Quý Nghiên tiến lên, rót cuộc lấy dũng khí, vươn tay, từ phía sau ôm lấy lưng anh.

“.....” Cả người Bạch Thắng cứng đờ.

Quý Nghiên do dự một chút, nói: “Bạch Thắng, cảm ơn anh. Hình như em đã nói cảm ơn anh rất nhiều lần rồi nhỉ, trừ hai chữ này ra, em thật là không tìm được từ nào khác để diễn tả cảm giác trong lòng mình. Từ lần đầu tiên anh xuất hiện tới giờ, anh đã giúp em rất nhiều. Nhất là mỗi lần lúc em khổ sở, chỉ cần đi cùng anh, nói chuyện vài ba câu thì tâm trạng em sẽ ổn định lại. Ở bên anh, em thường xuyên quên đi những chuyện không vui kia, cho nên em cũng luôn ích kỷ muốn thời gian gặp mặt anh lâu một chút, nghĩ rằng như vậy có phải mình sẽ vui vẻ nhiều hơn một chút hay không?”

“Nhưng đồng thời em lại rất lo lắng, nếu như sinh ra lệ thuộc vào anh, quen thuộc lòng tốt của anh, nhưng rồi lại có một ngày em không thể không rời khỏi anh, vậy thì đến lúc đó em phải làm thế nào đây? Em không dám nghĩ tới, cho nên bản năng lựa chọn trốn tránh, thay vì chờ sa chân vào vùng bùn để rồi sau đó lại bị thương thì còn không bằng nhân lúc còn chưa lún sâu liền bóp chết phần động lòng này từ trong trứng nước, ít nhất như vậy sẽ làm cho em dễ chịu hơn rất nhiều, cũng càng dễ dàng chấp nhận hơn. Nhưng em nghĩ như vậy là rất ích kỷ đúng không! Hôm qua Mộc Tây nói với em, nếu đã thích thì phải tóm chặt lấy, nếu không anh rất nhanh sẽ bị người khác cướp đi, bởi vì không có ai có nghĩa vụ phải đứng nguyên tại chỗ chờ đợi ai cả. Cô ấy nói rất đúng, nhưng em vẫn là gãy giữa. Cho tới hôm nay nhìn thấy anh và em gái anh ở bên nhau thì em thừa nhận em đã rất thất vọng, rất khổ sở. Rồi lại không nhịn được suy nghĩ, nếu như chúng ta bên nhau thì sẽ như thế nào? Anh còn có thể thay lòng hay không? Không có gì là đã ném thừ cả, chỉ có thể dựa vào tưởng tượng để suy đoán, nhưng thật ra đó là một loại tiếc nuối. Sau khi biết sự thật cũng thế, mặc dù thờ phào nhẹ nhõm, nhưng vẫn sẽ nghĩ ngợi nhờ ngày đó trở thành sự thật thì sao? Lúc em còn đang nhát gan núp ở trong vỏ của mình thì nói không chừng anh đã gặp được một người khác tốt hơn em, sau đó lựa chọn cô ấy, đến lúc đó nhìn thấy hình ảnh kia em lại nên tự xử lý như thế nào? Đến lúc đó dù có hối hận thế nào cũng không thể quay lại được nữa, nếu vậy còn không bằng dừng cảm một lần cuối cùng, cũng không ai biết tương lai sẽ xảy ra cái gì, em cũng không biết chúng ta có đi tới một bước kia hay không, chỉ duy nhất có thể xác định chính là dù kết quả ra sao cũng tốt hơn là em cứ tiếp tục sợ đầu sợ đuôi như vậy. Bởi vì em tin tưởng, dù cho cuối cùng em chỉ có thể nhớ lại kí ức về cuộc sống từng có mà anh để lại cho em thì đó nhất định cũng là một đoạn kí ức tốt đẹp mà ngọt ngào.”

Bạch Thắng không phải Mạnh Thiếu Tuyên, sẽ không đợi sau khi chia tay mà quay đầu lại mà trét một vết nhơ lên quá khứ của bọn họ, khiến cho Quý Nghiên nghĩ lại mà kinh.

Quý Nghiên cũng không biết tại sao, khi Bạch Thắng xuất hiện ở nhà họ Quý thì cô đã rất muốn nói với anh những lời này rồi. Nhưng cô vẫn ráng nhịn cho đến khi anh mở miệng nói lòng mình với cô, đến lúc này Quý Nghiên tùy theo tình cảm mà tiến triển.

Cô vẫn hi vọng có được một tình yêu, mà trong đó cô không phải xếp hạng hai, mà là duy nhất.

Nhưng thực tế lại lần lượt làm cho cô thất vọng, trải qua chuyện những người bạn thân của cô kia, trải qua chuyện của Lữ Mỹ và Mạnh Thiếu Tuyền thì cô đã cho là đời này cô sẽ không bao giờ ôm lấy kỳ vọng gì về chữ “Yêu” nữa, cũng cho là những lời này sẽ vĩnh viễn chỉ có thể trở thành khát vọng sâu sắc nhất trong lòng cô, chỉ có thể trở thành lý tưởng.

Nhưng bởi vì Bạch Thắng, mà lần đầu cô có cảm giác được người khác quý trọng.

Không người nào có thể trải nghiệm, đây đối với Quý Nghiên mà nói là ý nghĩa trọng đại cỡ nào, làm trong lòng của cô cảm động đến cỡ nào.

Bây giờ, rốt cuộc cũng có thể nói ra.

“Bạch Thắng, em thích anh.”

Bạch Thắng kéo tay Quý nhiên ra, xoay người, bóng dáng cao lớn của anh đứng trước Quý nhiên, QUÝ NHIÊN phải ngẩng đầu mới có thể nhìn thấy mặt của anh, dường như cô thoáng thấy được khoé miệng của anh nâng lên một nụ cười, sau đó dung nhan tuấn nhã phóng đại, BẠCH THẮNG giữ chặt ót QUÝ NHIÊN, nghiêng đầu hôn cô.

Hai đôi môi giao nhau, dất ra chính là động tình nguyên thủy nhất, chân thật nhất trong lòng.

QUÝ NHIÊN ngẩn người, chờ đón chính là cảm giác khẩn trương làm cho cô không nhìn được mặt thông tim đập, tay cũng không biết đặt chỗ nào mới tốt, BẠCH THẮNG một tay ôm hông cô, một tay giữ chặt ót cô, đôi môi hơi lạnh hung hăng đóng kín miệng cô, lưỡi trần trọc trở mình.

Lúc đầu hai người vẫn chỉ là môi và môi mút thỏa thích, sau đó thì bắt đầu dùng sức ma sát, dần dần, BẠCH THẮNG cũng không thấy thỏa mãn. Hai cánh tay buộc chặt, kéo cơ thể QUÝ NHIÊN dán gần anh hơn. Sau đó thừa dịp cô ngây ngẩn, cạy mở hàm răng cô ra, lưỡi dài linh hoạt tiến vào, tuy ý càn quét trong lãnh địa của cô. không thể không bầu vùi vào hông anh, toàn thân như lửa đốt, nhiệt nóng gay gắt.

QUÝ NHIÊN thử đáp lại anh, trong nháy mắt BẠCH THẮNG như được khích lệ, xâm chiếm càng thêm mãnh liệt. Quanh thân dường như đều là hơi thở của anh, mùi trà chanh thơm ngát phiêu tán ở nơi bạn đem hơi lạnh này, QUÝ NHIÊN nhắm mắt lại, trong đầu trống rỗng, chỉ cảm thấy choáng váng, mơ hồ.

Đêm càng lúc càng sâu, phía sau bọn họ là cảnh đêm xinh đẹp nhất của quốc gia này, ánh đèn phồn hoa, cảng Victoria lẳng lặng chảy xuôi đi cùng với nó là phong tình. Trên đỉnh đầu, ánh trung toả ánh sáng nhu hoà, phủ xuống khắp người bọn họ, cũng chiếu lên một màn như tô như vẽ này, ngôi sao loé lên, tất cả đều hoàn mỹ không thể nói bằng lời.

Hôm sau, QUÝ NHIÊN ở phòng bếp làm điểm tâm còn BẠCH THẮNG thì tựa ở cửa ra vào nhím cô.

Khuôn mặt thanh nhã giãn ra, khuôn mặt trứng muốt như ngọc, nhìn thế nào cũng đều thấy có khí thế hăng hái.

Chân dài bước tới gần, Quý nhiên đang nấu cháo, trong tay cầm muống canh đang chuẩn bị ném thử mùi vị thì ngang hông chọt nhiều hơn một đôi tay, nhẹ nhàng ôm cô, một đầu tóc đen khoác lên vai cô, mặt QUÝ NHIÊN liền đỏ lên.

Giọng nói có chút bất đắc dĩ.” Em đang làm điểm tâm/”

“ừ, anh biết.” BẠCH THẮNG nói “Em tiếp tục làm đi, anh không quấy rầy em”

QUÝ NHIÊN “...”

Anh có chỗ nào mà không quấy rầy em chứ?

Còn tiếp tục làm, bộ dáng này, cô phải làm sao đây?

Quý nhiên khóc.

“BẠCH THẮNG, anh sao vậy?”

Tại sao cô lại cảm thấy thân kinh của BẠCH THẮNG đang có dấu hiệu thoái hóa?

Người nào đó vừa gặm cắn cô cô vừa lăm bắm” um, rốt cuộc có danh phận rồi, đương nhiên là phải hưởng thụ một chút.”

Anh đây là đang danh chính ngôn thuận thực hiện quyền làm bạn trai cô!

QUÝ NHIÊN im lặng.

Bởi vì người nào đó quấy nhiễu, hại cô lúc nấu lúc ngừng nên phải mất nửa tiếng mới làm xong bữa ăn sáng. Trên bàn ăn, BẠCH THẮNG đột nhiên hỏi:” Dương Hàm Mặc dọn ra ngoài chưa?”

QUÝ NHIÊN:”A, hôm trước em và anh ấy có xảy ra một chút tranh chấp, anh ấy không có ở trong nhà em nữa, nhưng đồ đạc thì vẫn còn ở đó. Bây

giờ không biết anh ấy trở lại chưa.”

Cô cũng chưa kịp liên hệ Hàm mặc xem thế nào.

“Sao đột nhiên anh hỏi cái này?”

BẠCH THẮNG nhú mày, đương nhiên nói:” Chẳng lẽ anh phải trơ mắt nhìn một thùng đàn ông có ý đồ với bạn gái anh lại ở bên cạnh cô ấy, còn cùng ở chung một mái nhà sao?”

“Phụt” QUÝ NHIÊN thiếu chút nữa phun một ngụm cháo ra ngoài. “Có phải anh muốn nói những lời này rất lâu rồi đúng không?”

Giọng điệu này như thế nào nghe mùi chua.

Bạch thiếu gia đang ghen hả? ha ha.

BẠCH THẮNG tiếp tục nhú mày, từ chối cho ý kiến.

Trước kia không danh phận, bây giờ có danh phận rồi, đương nhiên là muốn kết quả KQ hết tình địch bên cạnh QUÝ NHIÊN.

Quý nhiên bị bộ dáng này của anh chọc cười, người ta thường nói khi ghen lên sẽ rất đáng yêu, nhất là đối với người vẫn luôn lạnh nhạt như Bạch Thắng, càng thêm đáng yêu hơn.

“Bảo hấn dọn ra ngoài sớm một chút” BẠCH THẮNG suy nghĩ một chút lại bổ sung một câu “nếu như hấn không chịu, vậy em liền rời đi”

Thật ra thì BẠCH THẮNG muốn QUÝ NHIÊN rời đi hơn, nhưng bây giờ hai người chỉ mới bắt đầu, anh không muốn ép QUÝ NHIÊN quá gấp.

Cũng phải cho cô một chút thời gian thích ứng.

Đối với chuyện Dương Hàm Mặc, lập trường của Quý Nghiên vẫn là rất kiên định. Nhất là bây giờ nếu đã đón nhận Bạch Thắng thì cô cũng đã chuẩn bị tìm thời gian lại nói rõ với anh ấy một lần. Về phần dời đến nhà họ Bạch, cô thật sự là chưa từng nghĩ đến, như vậy cũng quá nhanh rồi thì phải.

“Tây Tây sẽ không đồng ý.” Quý Nghiên khẳng định nói.

Nếu như cô đi, để lại Mộc Tây cô đơn một mình thì cuộc sống ăn uống thường ngày của cô ấy ai sẽ xử lý.

Có cần phải làm rối loạn lên như vậy hay không.

Bạch Thắng trầm ngâm, thế mà anh lại quên mất còn có một nhân vật như Mộc Tây. Mặc dù biết Mộc Tây đối với Quý Nghiên rất tốt, nhưng chuyện nào ra chuyện nấy, để cho mỗi ngày Quý Nghiên phải chịu một nhọc chăm sóc cuộc sống ăn uống thường ngày của cô ấy thì Bạch Thắng khẳng định không muốn, vợ của anh không phải là bảo mẫu của cô ấy.

Không có lý do gì mà mọi chuyện phải nghe theo cô ấy.

Nhưng chắc chắn Quý Nghiên sẽ không suy nghĩ những chuyện này, vì thế không phải là anh nên xuống tay từ phía bên lão đại, ít nhiều từ phía sau đẩy bọn họ một cái? Nếu không có Mộc Tây – nguyên con kỳ đà cản mũi to bự này ở đây thì thời gian anh và Quý Nghiên ở bên nhau mà nói chắc chắn sẽ không ít.

Bạch Thắng ở trong lòng cân nhắc phúc lợi của mình một chút, sau đó quyết đoán đẩy lão đại nhà anh ra ngoài.

Mẫn lão đại gặp bị kịch rồi!

“Đúng rồi, em gái anh đâu?” Đột nhiên Quý Nghiên phát hiện vẫn không thấy Bạch Tinh, không phải hôm qua cô ấy đã về rồi sao?

Bạch Thắng như nước chảy mây trôi nói: “Đi Trung Đông rồi.”

“A.”

Quý Nghiên không hỏi nhiều nữa, cô luôn có cảm giác người nhà của anh đều không đơn giản thế nào ý.

Chỉ là, Bạch thiếu gia, đáng người của em gái anh thật lòng mà nói là rất đẹp mắt nha! Da lại trắng, trên mặt không có một chút tỳ vết nào, nhất là khí chất kia, khí thế của anh em nhà họ Bạch đều cực kỳ cường đại. Cứ như vậy vừa đứng ra ngoài liền làm cho lòng người vô cùng rung động, Quý Nghiên cực kỳ hâm mộ, ai bảo khí thế của cô kém hơn người ta chứ!

Có thời gian nhất định phải tìm Bạch Tinh xin chỉ giáo một chút, mặc dù với gương mặt đó của cô ấy thì phụ nữ đứng bên cạnh cô ấy cũng thật sự có cảm giác cực kỳ áp lực!

Quý Nghiên quả quyết an ủi mình: người máy của nhà họ Bạch quá mức biến thái rồi!

Bạch Thắng đột nhiên nói: “Thời gian vẫn còn sớm, chúng ta nên bàn về vấn đề xưng hô đi.”

Quý Nghiên: “A?”

“Gọi Bạch Thắng quá xa lạ rồi, anh thật vất vả mới có được danh phận, chẳng phải em nên sửa đổi cách gọi hay sao?” Bạch Thắng cong môi, trong mắt cũng mang theo nụ cười.

Quý Nghiên: Bạch thiếu gia, anh không thể không dùng cái từ danh phận này được sao?!

Cô hỏi: “Được, vậy gọi là cái gì? Bạch thiếu gia?”

Bạch Thắng lắc đầu, “Đó là người khác gọi.”

Cũng đúng, giữa người yêu với nhau mà gọi như vậy thì thật không có tình ý rồi.

Nhưng còn có thể gọi cái gì đây?

Đột nhiên trong đầu Quý Nghiên thoáng qua cách người nhà anh gọi anh mà ngày đó lúc dùng máy vi tính của Bạch Thắng chơi trò chơi cô vô tình thấy được, trong nháy mắt cảm nhận được cái gì gọi là “cả người run rẩy”, khóe miệng giựt giựt nói: “Không lẽ nên gọi là Tiểu Thắng Thắng!”

Khóe miệng Bạch Thắng cũng kéo ra, mở miệng nói: “Đôi.”

“Vậy còn có cái gì để gọi nữa đây?” Quý Nghiên suy nghĩ một chút. “Thắng nhỉ?”

A, thế nào lại có cảm giác như đang gọi con gái?!

Bạch Thắng quả quyết lắc đầu.

Quý Nghiên: “Tiểu Thắng?”

Bạch Thắng: “...”

Quý Nghiên: “Thắng?”

Bạch Thắng: “...”

Quý Nghiên: “Thắng Thắng?”

Bạch Thắng: “....!”

Quý Nghiên: “Vậy thì hết rồi.”

Tế bào não của cô đã vận động hết công suất rồi.

Khóe miệng Bạch Thắng nở nụ cười, mắt lạnh nói: “Sao lại không thử gọi anh Thắng xem thế nào?”

Cô nói nhiều cách gọi kỳ kỳ quái quái như vậy, lại cố tình không để mắt đến một cách gọi bình thường nhất.

Quý Nghiên mím môi, do dự một chút, đột nhiên hỏi: “Bạn gái trước của anh gọi anh là gì?”

Bạch Thắng im lặng.

Đôi mắt sâu thẳm không khỏi có ý vị sâu xa nhìn cô.

Quý Nghiên không hiểu làm sao, một hồi lâu mới phản ứng được. Bạch Thắng chưa bao giờ đề cập chuyện này với cô, cô cũng không quen người nào bên cạnh anh, chỉ duy nhất hai lần gặp Phong Sương nhưng đều là dưới tình huống có mặt anh ở đó, như vậy thì làm sao cô biết được quá khứ của anh?

Cô thật là nhất thời sơ sót mà quên mất.

Quý Nghiên đành thẳng thắn để nhận được khoan hồng. “Đêm hôm đó nhằm chán, vừa hay nhìn thấy trong máy vi tính của anh có trò chơi rất đặc biệt, chưa từng thấy trên thị trường, nên nhất thời hiếu kỳ liền đăng nhập vào.”

Sau đó nghe người nhà của anh nói chuyện phiếm cũng không ít.

Quý Nghiên yên lặng nói câu xin lỗi.

Bạch thiếu gia đừng trách em, em chỉ là vô tình thôi mà.

Bạch Thắng không hề nói gì, cũng không trách Quý Nghiên, về mặt vẫn như thường, nhàn nhạt nói: “Đổi cái khác đi.”

Chính là bởi vì chỉ có “Anh Thắng” là bình thường nhất, thích hợp để gọi người yêu nhất, cho nên Quý Nghiên mới nghĩ đến chắc chắn bạn gái trước của anh cũng gọi anh như vậy.

Theo cách nói của bọn họ đêm hôm đó, Bạch thiếu gia và bạn gái trước hình như cũng là loại ngược luyến tình thâm, lý do gì mà tách ra, nhưng sau này Bạch thiếu gia dường như vẫn còn nhớ kỹ cô ấy.

Cho nên Quý Nghiên mới không muốn ở trước mặt anh vẫn gọi anh Thắng anh Thắng như vậy, ngộ nhờ làm cho anh nhớ tới bạn gái trước thì không phải cô bị thiệt thòi lớn rồi sao!?

Hơn nữa cô cũng không muốn dùng cách gọi giống như người khác.

Nhưng chỉ có hai chữ Bạch Thắng như vậy, gọi tới gọi lui cũng chỉ có mấy cách gọi như vậy, cô thật là nghĩ không ra phải làm sao cả! Thậm chí Quý Nghiên còn oán niệm nghĩ, tại sao ban đầu lúc cha mẹ Bạch thiếu gia đặt tên không lấy cái tên nào ba chữ đi chứ? Nhiều tên tốt như vậy tại sao không lựa chọn kỹ một chút.

Tế bào não đã đến cực hạn, Quý Nghiên cũng lười suy nghĩ nghiêm túc, thậm chí có một chút đùa giỡn nói: “Gọi Tiểu Bạch có được không?”

Vốn tưởng rằng Bạch Thắng nhất định sẽ từ chối.

Không ngờ anh thế mà lại gật đầu một cái. Quý Nghiên: “...”

Sau đó chuyện xưng hô cứ như vậy chấm dứt, Quý Nghiên vẫn như thường lệ đúng giờ chạy tới Thánh Y đi làm. Ánh mắt của người đi đường vẫn nhìn cô quái dị, cũng có không ít người giống như nữ sinh cấp 3 ngày hôm qua bối rối, nhưng đối với loại xia xoi cấp thấp này mà nói thì Quý Nghiên vẫn có thể ứng phó tự nhiên.

Quý Nghiên ngồi ở vị trí của mình, không lâu sau chị Nhạc cũng tới, mọi người lễ phép chào hỏi chị ấy, lúc chị Nhạc đi qua bên cạnh bàn Quý Nghiên thì nói: “Nghiên Nghiên, em đi theo chị.”

Quý Nghiên ngoan ngoãn cùng chị ấy vào phòng làm việc.

“Chị Nhạc, tờ báo hôm qua em đã đọc rồi. Thật xin lỗi, bởi vì em mà tòa soạn bị ảnh hưởng.”

Quý Nghiên vốn còn buồn bực tại sao hôm qua chị Nhạc lại đột nhiên nói với cô như vậy, kết quả vừa nhìn thấy tờ báo, cô liền hiểu.

Chị Nhạc nhàn nhạt nói: “Chuyện đó cấp trên không truy cứu, coi như cho qua. Em cũng đừng để trong lòng, hơn nữa báo giải trí có bao nhiêu phần thật bao nhiêu phần giả tất cả mọi người đều biết. Hôm nay chị tìm em là vì một chuyện khác.”

Thái độ của chị Nhạc khiến cho Quý Nghiên kinh ngạc một hồi, không hổ là cấp trên, thật phóng khoáng a!

Chỉ là một câu nói này, tóm lại khiến Quý Nghiên được an ủi phần nào.

Cũng không phải tất cả mọi người không tin cô.

Bạch Thắng nói rất đúng, cô nên có lòng tin với mình nhiều hơn.

“Nhiều nhiếp ảnh gia của bộ truyền thông bên kia cũng đã được điều động tiến hành đào tạo chuyên sâu ngắn hạn, bây giờ áp-phích, tạp chí ảnh chưa có người chụp. Cấp trên quyết định trước phái vài người từ tòa soạn qua đó, chị cảm thấy em không tệ, bất cứ lúc nào cũng tuyệt đối không nói nhảm, lần nào cũng đi thẳng vào trọng điểm.”

Quý Nghiên: “Em thì không thành vấn đề, tất cả đều nghe theo sắp xếp của công ty.”

Thật ra thì chụp ảnh nói thế nào cũng chỉ coi như là nghề phụ của cô, chỉ là một cái ngụy trang trên mặt nổi mà thôi. Ban đầu cô nghĩ thật lâu mới chọn chụp ảnh, một là nghề nghiệp bình thường phù hợp với sở thích của cô, sẽ không làm cho Quý Anh Bình bọn họ sinh nghi, hai là công việc cũng tương đối thoải mái có thể cho cô có nhiều thời gian mà vui đùa vào thiết kế vũ khí hơn.

“Vậy thì quyết định như vậy đi, buổi chiều em đi báo cáo với bộ truyền thông trước, bên kia sẽ sắp xếp công việc cho em.”

“Vâng.”

Quý Nghiên đi ra ngoài, trước tiên gửi cho Mộc Tây một tin nhắn, cả ngày hôm nay cô không có liên lạc với Mộc Tây, tối hôm qua lại không về nhà, chắc chắn Mộc Tây sẽ lo lắng.

Editor: tyvybutchi.

Chương 51 (tiếp): Lời tâm tình đẹp nhất.

Quý Nghiên thăm mắng mình óc heo, chuyện quan trọng như vậy cũng quên.

Thế nào Mộc Tây cũng xù lông cho coi!

Ai ngờ phản ứng của Mộc Tây cực kỳ bình thản, còn nói Bạch thiếu gia đã sớm nói cho cô ấy biết rồi, vì không thể phá hư thể giới của hai người bọn họ nên cô ấy mới không gọi điện thoại cho Quý Nghiên.

Hơn nữa, chắc Bạch Thắng không có nói cho cô ấy biết chuyện xảy ra ở nhà họ Quý nên Mộc Tây không có nhắc đến chuyện này. Mộc Tây chỉ khuyên cô đừng bận tâm đến chuyện trên báo, chuyên tâm đánh bại Bạch thiếu gia, phát triển gian tình cho tốt là được rồi.

Quý Nghiên liên tục nói cảm ơn, nhận lời chúc tốt lành của cô ấy, nói là hạt giống đã nảy mầm!

Mộc Tây bị cô làm cho kinh ngạc từ trên ghế nhảy dựng lên: Má! Chị đây chỉ vừa đi ngủ một giấc mà thể giới đã đảo lộn rồi!

Đen đủ là bây giờ lại là thời gian Mộc cô nương lên lớp, cô ấy vừa mới chuẩn bị gửi tin nhắn trả lời Quý Nghiên thì liền nhìn thấy giáo sư trên bục giảng xanh mặt, thước kẻ uy vũ thô bạo chỉ một cái. “Cút ra ngoài!”

Quý Nghiên đột nhiên nhớ tới hôm nay Mộc Tây cũng đã lớn rồi, đúng lúc ra ngoài thực tập.

Cô ấy học là biên kịch chuyên nghiệp, vừa vặn có thể xin vào Thánh Y, trong giới truyền thông ở trong nước, Thánh y có thể được tính là ông trùm.

Vẫn là có tiền đồ phát triển rất tốt.

Mà Mộc Tây cũng vẫn luôn muốn tới Thánh Y.

Quý Nghiên tính toán thừa dịp đi chụp áp-phích, sẵn tiện tìm hiểu trước thăm dò tình hình công tác của bộ truyền thông, cũng để cho Mộc Tây biết đường chuẩn bị tốt.

Kết quả người vừa tới bộ truyền thông, trà cũng không uống được một hớp, Quý Nghiên liền bị 1 quản lý của bộ truyền thông để ý sắp xếp đi chụp hình cho một vị minh tinh vinh quang tốt đỉnh trong nước.

Quý Nghiên le lười một cái, đành không thể không cầm máy chụp hình đi theo một nhân viên làm việc khác tới trước phòng chụp ảnh.

“Người còn đang hóa trang, cô chờ một chút.”

Nhân viên làm việc dẫn cô đến trước một cái bàn tròn nhỏ, có mấy nữ sinh cũng ở đây, Quý Nghiên ngồi ở bên cạnh các cô, nghe họ đang khí thế ngất trời trò chuyện hôm nay muốn hội tụ vào tuyên truyền báo minh tinh.

Quý Nghiên không quá chú ý tới chuyện của làng giải trí, đối với mấy cái đề tài bà tám này cũng không có hứng thú gì, chỉ im lặng ngồi.

Lại không nghĩ rằng đột nhiên nghe được từ trong miệng các cô ấy một cái tên hết sức quen thuộc.

“Vu Tư Ngọc?” Quý Nghiên kinh ngạc ra tiếng.

Mấy nữ sinh khác đều nhìn cô. “Gi thế? Không phải hôm nay cô mới biết vị minh tinh lớn mà cô muốn tới chụp hình là Vu Tư Ngọc chứ?”

Bạn đang đọc truyện *Bạch Thiếu Gia, Cung Chiều Vợ Như Màng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 52: Đối với ông, tôi chính là vương pháp.

Mấy nữ sinh khác đều nhìn cô.

“Thế nào? Chẳng lẽ không biết đại minh tinh Vu Tư Ngọc mà hôm nay cô chụp hình sao?”

Quý Nghiên lặng yên, cô đúng là không biết!

Chẳng qua sẽ không phải là người đó chứ? Vu Tư Ngọc, tên này cũng khá phổ biến. Có cùng tên cũng không kỳ quái.

“Kìa, cô ấy tới.”

Không biết là ai nói một câu, nhất thời tất cả mọi người đưa ánh mắt như có ý vô tình nhìn về cùng một hướng.

Quý Nghiên cũng theo tầm mắt của các cô ấy nhìn sang.

Trong vòng vây hơn vài người túm tụm, một mỹ nữ cao gầy đang đi tới bên này. Tóc quần đen dài đến eo, mùi nước hoa nồng nặc, từng cử chỉ đều phong tình vạn chủng, vô ý vừa xuất hiện, trong nháy mắt liền trở thành tiêu điểm toàn trường.

Khuôn mặt quen thuộc kia cho dù bị che giấu dưới lớp phấn trang điểm thì cô vẫn có thể nhìn ra được.

Chỉ là Quý Nghiên làm sao cũng không cách nào đánh đồng cô ấy với khuôn mặt tươi cười hoạt bát kia làm một, có lẽ là do tác động tâm lý của cô đi.

“Chính là cô ấy, Vu Tư Ngọc, ngôi sao gây cơn sốt lớn trong nước, hai năm trước mới ra nghề. Nghe nói cô ấy cũng là dựa vào quy tắc ngầm mà đi lên, gần đây còn qua lại với một tên sản xuất nổi tiếng, ngọc nữ gì chứ?! Minh thấy không khác đám nữ là bao, dục vọng chưa được thỏa mãn.”

“Minh cũng nghe nói vậy, từ lúc cô ta ra nghề tới nay vẫn không ngừng dính xì căng đan, danh tiếng rất xấu đó!”

“Không phải nói trước khi cô ta ra nghề đã ngã vào lòng một tên nhà giàu sao, ai ngờ gia đình người ta căn bản không thèm nhìn cô ta một cái, cô ta còn mặt dày quần quít thật lâu. Ai, đạo này, thật là hạ người gì cũng có!”

Bên cạnh truyền đến tiếng nghị luận rõ ràng của mấy nữ sinh kia, tuy không lớn nhưng lại rõ ràng truyền vào trong tay Quý Nghiên. Họ nói xong đều không hện mà cùng dừng ý vị sâu xa nhìn Quý Nghiên một cái, câu nói sau cùng kia không chỉ là nói với Tư Ngọc, mà cũng là nói cho Quý Nghiên nghe.

Tin tức ngày hôm qua, tất cả mọi người đều đã xem được. Đối với “Hành động” của Quý Nghiên, không nghi ngờ gì là bị khinh bỉ và căm giận.

Nếu không phải là tương truyền cô và đại BOSS có quan hệ thì họ đã không nhìn mà không có phát tác.

“Này, cô nên đi chụp hình đi.”

Nữ sinh bên cạnh đẩy Quý Nghiên một cái.

Lúc này Quý Nghiên mới phản ứng được, đứng dậy, đi tới trước mặt Vu Tư Ngọc. Hết sức khách sáo nói:

“Chào cô, tôi là Quý Nghiên, hôm nay đảm nhiệm vai trò nhiếp ảnh gia của cô.”

Ngôi sao lớn quyền rũ ưu nhã khoanh tay vòng quanh ngực, khóe mắt khẽ héch lên, ánh mắt quan sát Quý Nghiên từ trên xuống dưới. Một hồi lâu mới cười như không cười nói: “Đã lâu không gặp, Nghiên Nghiên.”

Quý Nghiên đột nhiên ngược mắt, khiếp sợ nhìn cô ấy.

“Thế nào, không nhớ mình sao?”

“... Tư Ngọc.” Quý Nghiên lắp bắp ra tiếng.

Vẫn mang theo vẻ phần không tin.

Tuy là đã mấy năm không gặp nhưng một người làm sao lại có thể thay đổi nhiều như vậy?

Mấy nữ sinh vừa mới ngồi cùng Quý Nghiên hai mặt nhìn nhau, lại là quen biết? Hai người đó vừa nói... Lúng túng ngăn ngừa qua đi, mọi người nghĩ lại thì thấy cũng có sao đâu, bị cô ấy biết rồi thì thôi đi. Hừ, không hổ là bạn bè, đều là cá mè một lứa!

“Là mình.” Vu Tư Ngọc lạnh nhạt nói: “Nhiều năm không gặp như vậy mà cậu vẫn không thay đổi chút nào.”

“...” Quý Nghiên không biết nên nói gì.

Đột nhiên đụng phải bạn học cấp 2 của mình, mà còn là bạn đã từng có giao thiệp sâu như vậy thì cho dù là ai cũng sẽ kinh ngạc. Nhất là sự thay đổi của Vu Tư Ngọc... Lại nhớ tới lời đánh giá vừa rồi của mấy người kia..., Quý Nghiên không dám đoán thiết giả trong đó, nhưng cô ấy đã từng là người trong sáng như vậy mà!

“Trước kia cả ngày lẫn đêm cậu toàn viết chữ vẽ tranh, đều là những thứ làm người ta xem không hiểu, không ngờ lớn lên lại thành nhiếp ảnh gia.”

Vu Tư Ngọc cười: “Sau khi kết thúc cùng nhau ăn một bữa đi.”

Quý Nghiên: “Minh cũng vậy, không ngờ lớn lên cậu lại làm mình tình.”

Lúc này người đại diện của Vu Tư Ngọc bước ra, vỗ tay nói lớn: “Được rồi, muốn ôn chuyện thì đợi lát nữa đi, bây giờ làm việc chính trước đã. Tất cả mọi người đều có vị trí và cương vị riêng của mình rồi, chuẩn bị bắt đầu thôi!”

Quý Nghiên cầm lấy máy ảnh, rung động trong lòng còn chưa có rút đi. Vu Tư Ngọc tạo dáng vô cùng tự nhiên, giống như không cần suy nghĩ, chụp hình như vậy, đối với cô ấy mà nói đã trở thành thói quen.

Nhưng Quý Nghiên lại thấy được trong mắt cô ấy là sự bình lặng trống rỗng, tựa như một cái xác không hồn, làm ra bất kỳ phản ứng nào cũng chỉ là bản năng, không có linh hồn, tóm lại cứ như một cái xác chết.

Vu Tư Ngọc ngồi ở đối diện cô, cầm tách cà phê trong tay, nụ cười ưu nhã không chạm tới đáy mắt.

“Hình như mình còn nợ cậu một lời xin lỗi.”

Trong lòng Quý Nghiên cảm thấy nặng nề, mím môi hỏi: “Thời gian qua cậu sống tốt chứ?”

Vu Tư Ngọc: “Tốt, cậu thấy đó, quay vài bộ phim cầm mấy giải thưởng, có tiền nổi danh lại có lợi, thế nào mà không tốt cho được!”

“Tư Ngọc.” Quý Nghiên đau lòng gọi.

“Nói thật, cậu có trách mình không?” Vu Tư Ngọc hỏi.

Quý Nghiên lắc đầu một cái: “Đều là chuyện đã qua.”

Ở cấp 2 cô và Vu Tư Ngọc là bạn thân. Vu Tư Ngọc trời sinh tính tình hoạt bát, đáng đáp lại đẹp, gia cảnh không tồi, rất được mọi người yêu thích. Ngược lại mặc dù đáng đáp của Quý Nghiên cũng rất xinh đẹp, nhưng bởi vì tương đối ít nói nên khiến cho người khác cảm thấy không dễ gần. Cũng chỉ có khi ở trước mắt Tư Ngọc mới thường xuyên lộ ra nụ cười mà thôi.

Nhưng tiếc vui chóng tàn, giữa học kỳ 1, Quý Nhu từ Hongkong trở về. Lúc đầu cô ta cũng là vì đuổi theo Dương Hàm mặc nên mới ở Hongkong một thời gian, toàn là do cha nuôi mẹ nuôi chăm sóc cô ta, cho đến khi bị Dương Hàm Mặc làm cho tức giận trở về. Quý Nhu miệng ngọt, người lại dịu dàng, cũng giống như Vu Tư Ngọc, cho nên rất nhanh đã trở thành người nổi tiếng của khối. Mà Vu Tư Ngọc lại là người có thân kinh thô, đối với ai cũng đều rất tốt, cho nên rất nhanh liền trở thành bạn với Quý Nhu.

Thời điểm ba người chơi chung với nhau chính là đoạn thời gian mà Quý Nghiên trải qua thống khổ nhất. Cô không hiểu, thật vất vả cô mới có được một người bạn thân, tại sao Quý Nhu còn muốn tới giành với cô. Quý Nhu vụng trộm nhằm vào cô, cô cũng không thể nói với Vu Tư Ngọc, nếu không nhất định Vu Tư Ngọc sẽ cảm thấy cô nhỏ mọn. Hơn nữa Tư Ngọc luôn cho rằng nên kết thật nhiều bạn mới tốt, mà cô ấy cũng không phải là của người nào, không ai có thể bắt cô ấy nhất định chỉ được chơi với một người nào đó.

Sau khi biết điều này, Quý Nghiên càng thêm không tỏ thái độ gì. Thường nhìn Vu Tư Ngọc và Quý Nhu cười cười mà cũng không phải là chưa từng nói với Vu Tư Ngọc. Cuối cùng quả nhiên như cô nghĩ, Vu Tư Ngọc cảm thấy Quý Nghiên quá chuyên chế, quá hạn chế quyền lợi giao lưu của cô ấy, cô ấy không phải là của một mình Quý Nghiên, tại sao không thể kết bạn với người khác? Vì vậy mối quan hệ của hai người cũng từ chia cắt.

Mà Vu Tư Ngọc và Quý Nhu thì lại là thuận nước đẩy thuyền chơi thân với nhau.

Trong một thời gian rất dài, Quý Nghiên chỉ có thể tinh thần chán nản một mình núp ở một góc.

Cho đến sau này Vu Tư Ngọc trở về Hongkong thì hai người liền hoàn toàn cắt đứt liên lạc.

“Mình là vô tình thấy tin tức của cậu trên báo chí, nói cậu ác ý giành bạn trai của em gái, có phải là do Quý Nhu làm hay không?” Vu Tư Ngọc đột nhiên hỏi.

Quý Nghiên sững sờ, trong mắt tràn đầy kinh ngạc.

Ánh mắt Vu Tư Ngọc bình tĩnh không gợn sóng.

“Lâu ngày biết lòng người, mình lại không phải người ngu, thật ra thì khi đó trước khi đi mình cũng đã nhìn ra cô ta là người thế nào rồi. Chỉ là không có mặt mũi đi tìm cậu, thật xin lỗi, khi đó không thể hiểu cậu.”

Quý Nghiên thầm nghĩ mình thật không có tiền đồ, trước kia khổ như vậy mình cũng không dễ dàng rơi lệ đấy thôi! Bao nhiêu năm đã không khóc rồi, gần đây lại động một chút là hóa thân thành Mạnh Khương. Ai!

“Phụt.” Cô đột nhiên liền cười.

“Trước kia mình đã mong đợi ngày này thật lâu, mong chờ lúc nào đó chúng ra có thể trở lại như lúc mới quen, nhưng không ngờ cuối cùng vẫn là bị ông trời chơi một vố. Mình cho là chúng ta sẽ không còn gặp lại nữa, nhưng không ngờ dưới tình huống thế này lại ngồi chung một chỗ, tán gẫu chuyện quá khứ. Thật cầu huyết mã!”

“Quả thật.”

Quý Nghiên không hỏi cô ấy chuyện xảy ra sau đó hay tại sao bây giờ cô ấy lại biến thành như thế này? Mỗi người đều có cuộc sống của mình, cô không tiện can thiệp. Về phần những lời đồn đãi kia, chính cô hôm nay cũng bị mấy lời đồn đãi quán lấy, vì thế làm sao cô có thể tin cô gái tốt đẹp như ánh mặt trời trong trí nhớ kia lại dính vào thế tục nhơ bẩn này chứ? Có lẽ cô ấy đã gặp chuyện gì đó, nhưng tâm hồn cô ấy vẫn giống như lúc Quý Nghiên mới quen, điểm này Quý Nghiên rất tin tưởng không chút nghi ngờ.

Nhưng không ngờ tương lai không lâu sau đó, họ cuối cùng lại bị ông trời chơi đùa một lần nữa.

Mà lần này trả giá rất cao, là cả đời.

Nếu như không có chuyện sau này, nếu như...

A! Cái này là chuyện tương lai nói sau!

Ngoại ô, phòng thẩm vấn tạm thời của Cục Quốc An. Bạch Thắng ngồi ở trên ghế cao, khuôn mặt tuấn nhã bình thản như nước, lẳng lẳng uống trà nghe tiếng roi quất và tiếng chửi rủa truyền tới từ căn phòng cách vách, không nói một lời.

Phong Sương chia ra đứng ở hai bên anh, trong phòng có vài người khác của Cục Quốc An.

Không lâu sau, Sương rũ cánh tay gương mặt khổ sở nói: “MD, da của cha già này quá dày rồi, đánh đến tay chị cũng sưng lên rồi mà ông ta vẫn còn hơi sức rống. Mẹ nó, loại người này tuyệt thể gì thể này!”

Tuyết cười hắc hắc nói: “Chị Sương, chị thật ngốc, ban đầu lúc chỉ huy cho chị chọn, chị nghe theo anh Phong đi mà không chịu, cứ khăng khăng chọn quát không chọn tát, đây chẳng phải là bê đá tự đập vào chân mình sao!”

Không đề cập tới cái này còn đỡ, nhắc tới cái này Sương liền không bình tĩnh.

“Chị nào biết từ lúc nào mà trong cục kiếm được một cái máy đặc biệt chuyên tát người chứ, Phong cộc gỗ đáng chết cũng không nói cho chị biết, làm chị còn tưởng phải tự mình tát, mặt cha già kia lớn như vậy, muốn cho chị ra tay đánh ông ta chẳng phải là phé đi tay chị sao?”

Không ngờ nhất thời khinh thường liền ăn thiệt thòi lớn!

Sương hỏi: “Chỉ huy, kế tiếp chúng ta làm gì?”

Bạch Thắng: “Tiếp tục.”

“A!” Trong nháy mắt Sương ngã xuống đất giả chết. “Muốn thì anh phái Sương làm tiếp đi, tôi không được nữa rồi!”

Bạch Thắng quét mắt nhìn về phía Sương.

Một người ở bên cạnh nhận nhiệm vụ cất bước đi tới, lúc đi qua bên cạnh Sương thì cúi đầu nhìn cô ấy một cái, lắc đầu nói: “Chỉ được chút tiền đồ!”

Sương ở trong lòng mắng hăm một trăm lần, nhưng trên mặt thần sắc không thay đổi.

Sau đó tiếng gào thét mắng giận thảm thiết ở bên trong hình như càng lớn hơn.

Ở chỗ này ngoại trừ Bạch Thắng và Phong Sương ra thì còn lại những người khác đều là rồi rít suy đoán, người này rốt cuộc có thâm thù đại hận gì với chỉ huy? Cũng đã bị đánh hơn một canh giờ rồi.

Nửa giờ trôi qua, Sương cũng sắp ngủ thiếp đi, rốt cuộc nghe được giọng nói mát lạnh của Bạch Thắng từ từ cất lên: “Được rồi, mang người ra.”

Đó là một người đàn ông trung niên đã không phân rõ được hình dạng mặt mũi, hai bên gương mặt sưng lên thật cao, quần áo trên người cũng bị quát rách rưới, cả người trải rộng toàn vết thương, khó có thể thấy nơi nào hoàn hảo.

“Mày là giam cầm và ngược đãi phi pháp, có còn để vương pháp vào trong mắt không. Tao nhất định sẽ kiện mày!” Giọng nói tức giận không còn trầm ổn thường ngày, hô hấp có chút rối loạn.

Bạch Thắng cười lạnh: “Đối với ông, tôi chính là vương pháp.”

Anh nhìn về phía ao nước lớn sâu năm thước ngay giữa phòng, mơ hồ có thể thấy ba, bốn con cá sấu lớn ngụp lặn ở trong đó. Phía trên ao nước còn thông một sợi dây treo, Bạch Thắng nói “Treo lên đi.”

Sắc mặt Quý Anh Bình đại biến.

Giùng giằng muốn chạy trốn lại lập tức có người đi lên giữ chặt ông ta. Quý Anh Bình bị sợi dây trói chòng ngược ở giữa không trung, chỉ cảm thấy máu trong nháy mắt ngược dòng mà lên, cá sấu trong ao ngẩng đầu lên há mồm nhìn ông ta chăm chăm, đoán chừng thật vất vả mới thấy có người, từng con một đều hưng phấn liêu mạng ngẩng cao đầu lên, Quý Anh Bình bị dọa sợ đến sắc mặt tái nhợt.

Dù cho có tức giận hơn nữa ông cũng không dám phát tác.

Ông chưa bao giờ bị nhục nhã lớn như hôm nay, rong ruổi ngoài thương trường nhiều năm như vậy, người nào nhìn thấy ông ta nếu không phải một mực cung kính thì cũng không có người dám không vâng lời ông! Bạch Thắng, ông đây nhất định sẽ không bỏ qua cho mày! Còn có Quý Nghiên, tiện nhân ăn cây táo rào cây sung này, thế mà cùng người khác hại cha mình, ông nhất định sẽ không để cho bọn họ sống!

Đối với ông, tôi chính là vương pháp.

Thù hận trong lòng Quý Anh Bình càng lúc càng lớn, đang mắng Bạch Thắng, đột nhiên sợi dây buộc lòng xuống, cả người ông ta cũng rơi xuống theo. Miệng cá sấu to như chậu máu cũng trong nháy mắt phóng đại gấp đôi, giống như đang ở trước mắt mình. Quý Anh Bình sợ trắng mặt, tim cũng thiếu chút nữa nhảy ra ngoài, còn tưởng rằng hẳn phải chết không thể nghi ngờ, ai ngờ sợi dây chỉ lỏng một chút lại đột nhiên ngừng.

“Phụt ha ha ha ha ha nhìn bộ dạng này của ông ta quá TM buồn cười! Này, ông già, không phải ông rất chảnh sao? Không phải là ông ngang ngược đến không ai can được sao? Sao không ngang ngược tiếp đi? Mắng đi, tiếp tục mắng đi nào! Sương đứng ở bên cạnh cái ao, trong tay cầm một đầu sợi dây khác, cười ha ha nói.

Quý Anh Bình tức muốn chết, lửa giận cuộn cuộn từ chỗ sâu trong đáy lòng lan tràn ra, sắc mặt đỏ bừng làm cho người ta không dám nhìn tới.

Nhưng Sương là người như thế nào. Hoàn toàn không sợ ông ta khiêu khích.

Phong cứng chiều nhìn cô, cô bé chỉ sợ thiên hạ không loạn này, chỉ huy cũng không rảnh trông nom! Lại quay đầu nhìn Bạch Thắng, trong tay anh cầm điện thoại di động, hơi cúi đầu, mấy phần tóc mai rủ xuống, mơ hồ hiện lên khuôn mặt trẻ tuổi cuồng vọng cùng khí phách, như một nam sinh mới lớn!

Hình như, hôm nay chỉ huy có hơi lạ!

Mặc dù vốn là rất trẻ tuổi, thế nhưng sao vừa nhìn liền càng thêm có vẻ trẻ tuổi.

Tuyệt tò mò bước tới liếc nhìn xem Bạch Thắng đang làm gì, kết quả vừa nhìn một cái liền thiếu chút nữa không nhận được học máu, còn tưởng là chuyện gì quan trọng khiến cho đường đường Bạch thiếu gia chuyên chú như vậy, thì ra chỉ là đang chơi trò chơi..

Bạch Thắng: “Chờ Sương chơi đã rồi thả người xuống.”

Mọi người hung hăng giựt giựt khoe miệng, bị anh đánh bại thật sâu.

Ngược lại Sương chơi không chán, một đường chơi Quý Anh Bình treo lên thả xuống, giống như khi làm xiếc, đừng nhắc tới có bao nhiêu vừa lòng.

Quý Anh Bình đã hơn năm mươi còn bị hành hạ như thế, chờ khi thật sự được giải thoát thì cả người đã hoa mắt chóng mặt, sớm mất đi nửa cái mạng.

Bạch Thắng chống cằm, hiếm khi nhân hạ thoải mái như vậy, môi mỏng hơi nhếch lên: “Kế tiếp nên làm gì nhỉ?”

Vẫn chưa xong sao?

Quý Anh Bình hoàn toàn gio chân. “Có gan mày liền một đao giết tao đi, nếu không cuối cùng cũng có một ngày tao sẽ bắt mày trả giá gấp trăm vạn lần.”

“Thật sao?” Bạch Thắng mỉm cười, nụ cười kia chói mắt lại rực rỡ. “Vậy thì chút nữa cắt một ngón tay của ông cũng được.”

Quý Anh Bình rất nhanh lại bị người mang xuống, Sương nói: “Chỉ huy, trừng phạt này cũng quá nhẹ rồi! Cắt một ngón tay làm sao mà đủ, ít nhất phải chém cả cái tay phế cả cái chân mới hả giận.”

Bạch Thắng vừa chơi game vừa nói: “Hôm nay ánh mặt trời tốt như vậy, vẫn là không nên quá bạo lực.”

Mọi người: “.....”

Hai cái này có quan hệ sao?

Còn nữa, chẳng lẽ hôm nay anh còn chưa đủ bạo lực sao sao sao sao sao hả.....?

Chỉ huy, hôm nay anh nhất định là không bình thường! Nhất định là anh đã bị một vật thể không xác định gì đó đập vào đầu rồi đúng không!

“A.....”

Theo một tiếng kêu thê lương đánh vỡ nóc phòng truyền đến, lúc này Bạch Thắng mới từ từ đứng dậy, sửa sang lại quần áo, thản nhiên nói với Phong: “Thả ông ta ra đi.”

Phong không hiểu nhìn Bạch Thắng một chút, người sau im lặng không nói, Phong cũng không dám hỏi nhiều, nhận lệnh rồi đi.

“Không lâu nữa chú Joy sẽ tới.” Bạch Thắng không đầu không đuôi nói một câu.

Tất cả mọi người rất không hiểu rõ.

Quý Anh Bình vừa mới được cởi dây trói ra liền ngựa không ngừng vó chạy ra ngoài, giống như sau lưng có lũ lụt hay thú dữ đang truy đuổi gì đó. Nhưng bởi vì cả người bị thương, lại bị giằng co lâu như vậy, thể lực đã sớm tiêu hao không ít, ông ta chạy rất chậm.

Ngón út trên tay phải đã bị cắt, máu tươi đang điên cuồng chảy, trên trán ông ta tràn đầy mồ hôi, tay chân run rẩy lão đảo nghiêng ngã xông ra ngoài.

Bạch Thắng so với tưởng tượng của ông ta còn ngoan tuyệt hơn rất nhiều!

Nằm ở trên giường, Quý Nghiên nhìn trần nhà đen như mực, trong đầu bắt gặp nghĩ về lời Dịch Vĩnh Quân nói.

“Em suy nghĩ kỹ chưa? Thật ra thì nếu không muốn đi vào cũng không sao, cái vòng này quả thật quá nguy hiểm, cũng không thích hợp với em. Dĩ nhiên nếu như em thật sự không bỏ được anh đây thì cũng có thể thỉnh thoảng tới tìm anh. . . , anh ra ngoài chơi với em một chút cũng không sao. Cũng đã nhiều năm như vậy rồi, sống chung với em lâu ngày, trái tim đã sớm bị lấy mất!”

Gia nhập Cục Quốc An sao? Cô nhất định sẽ đi (?), cô gần như là đã ở chung một chỗ với Bạch Thắng rồi, cho nên chuyện thiết kế vũ khí cô cũng không định gạt anh nữa, chỉ là đợi tìm được cơ hội thích hợp sẽ thẳng thắn nói cho Bạch Thắng biết! Quý Nghiên cũng muốn ở bên cạnh anh, giúp đỡ anh, chia sẻ với anh, hai người đồng tâm hiệp lực, cảm giác kẻ vai chiến đấu hình như là rất không tồi!

Cho nên cô nhất định phải cố gắng, trở nên mạnh hơn mới được!

Không thể làm trở ngại Bạch Thắng.

Hơn nữa cô và Bạch Thắng cũng đang là lần hẹn hò đầu tiên, ừ. . . . . Nên tính là hẹn nhau bình thường thôi. Quá trình vốn là như vậy, ăn cơm, xem phim, đi dạo chợ đêm hoặc tản bộ. Bình thường nhưng lãng mạn, là điều mà Quý Nghiên rất thích.

Kết quả mới vừa đi vào ăn cơm. . . . . Chọn món ăn, sau đó một câu nói hời hợt đầu tiên của Bạch Thắng đã hoàn toàn làm lòng cô rối loạn.

Anh nói: “Ba mẹ anh sắp trở về rồi, chiều hôm nay sẽ xuống máy bay, em có muốn đi gặp họ hay không?”

Quý Nghiên: “. . . . .”

Sững sờ, trừ sững sờ ra thì chính là sững sờ.

Bạch Thắng lại bổ sung thêm một câu: “Bọn họ rất muốn gặp em.”

“Bọn họ nhanh như vậy đã biết sự tồn tại của em rồi sao?” Quý Nghiên nhón nháo.

Bạch Thắng cong môi, hết sức uyển chuyển nói: “Hết cách rồi, thông tin của bọn họ tương đối nhạy.”

Trên thực tế còn chưa đến Washington thì họ đã biết rồi.

Quý Nghiên “Bập ----” một tiếng, quả quyết đề thực đơn xuống, kéo Bạch Thắng liền đi ra ngoài. “Đi đi đi. . . . .”

Bạch Thắng buồn cười nhìn cô. “Đi đâu?”

“Mua quà tặng a!” Quý Nghiên đương nhiên nói.

Đi gặp ba mẹ chồng mà hai tay trống trơn thì coi sao được? A, không đúng, còn chưa phải là ba mẹ chồng. Nhưng tại sao bọn họ chỉ mới quen nha

Bạn đang đọc truyện *Bạch Thiếu Gia, Cung Chiều Vợ Như Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 53: Gặp người lớn

Quý Nghiên kéo Bạch Thắng ra đường, cô rất ít khi mua quà tặng cho người ta, nhất là cho người lớn hơn mình, hơn nữa bây giờ thời gian không còn nhiều lắm, Quý Nghiên cũng không thể quyết định được phải mua cái gì mới tốt.

"Tiểu Bạch, mẹ anh thích loại quà tặng gì vậy?" Quý Nghiên vừa hỏi vừa phân tích "Quần áo và đồ trang sức, mấy loại này chắc mẹ anh không thiếu, vậy bộ đồ suu tập thì sao? Đồ cô mẹ anh có thích không? Hoặc là thức ăn, và lại có cần gói quà hay không?"

"Không cần"

"?"

"Mẹ anh thích súng"

"_

Quý Nghiên chạy giữa các cửa hàng chuyên doanh, bởi vì chưa từng thấy qua mẹ của Bạch thiếu gia, cũng không biết bà ấy thích cái gì, Quý Nghiên đối với lựa chọn của mình lại không có tự tin, không thể làm gì khác hơn là hỏi Bạch Thắng, Bạch Thắng mỉm cười nhìn cô, không hiểu sao anh cảm thấy bộ dạng củi củi của cô lúc bây giờ rất thú vị.

"Thật ra thì không cần phải tặng quà"

Quý Nghiên: "Đây là lễ phép cơ bản"

Bạch thiếu gia nhủ mày : " Nhà bọn anh chưa từng có cái lễ phép cơ bản này"

Quý Nghiên: " ....."

Bạch thiếu gia, hôm nay anh nhất định là đến chinh cô

Cô đã hồi hộp gấp gấp muốn chết rồi, cũng không biết mẹ Bạch thiếu gia là người như thế nào? Có sống chung được hay không? Quan trọng nhất là cô rất lo lắng mẹ Bạch thiếu gia sẽ bị những lời của báo chí làm ảnh hưởng, từ đó sinh ra thành kiến đối với cô.

Nếu như mẹ Bạch thiếu gia giống như mẹ Mạnh Thiếu Tuyền, không thích cô, khắp nơi luôn nhắm vào cô, thậm chí không thể để cô và Bạch thiếu gia ở bên nhau thì làm thế nào? Cô không muốn đoạn tình cảm này vừa mới bắt đầu đã gặp trở ngại.

Trong lúc Quý Nghiên đang chọn quần áo thì thấy một cái váy màu tím cũng không tệ lắm, rất thích hợp cho người trẻ tuổi như mẹ Bạch thiếu gia mặc vào. Cô ngần ngừ hỏi ý kiến Bạch Thắng nhưng lại không thấy anh đâu, quét mắt một vòng trong cửa hàng, cuối cùng thấy anh đứng ở một cái móc treo quần áo khác.

"Nghiên Nghiên, tới đây"

Bạch Thắng cầm một chiếc váy màu hồng rất nữ tính trên tay đặt ở trước mặt Quý nghiên:" Thử đi"

Quý Nghiên hỏi : " Không phải hôm nay chúng ta tới chọn quần áo cho mẹ anh sao? Làm sao lại thành anh giúp em chọn vậy?"

Này đùa giỡn cũng hơi quá rồi đi

Tại sao cô có cảm giác Bạch thiếu gia không có một chút để tâm đến việc gặp người lớn hôm nay vậy chứ?

"Cái này rất hợp với em, cũng hợp màu da, em mặc vào chắc chắn sẽ rất đẹp"

Quý Nghiên: ".....Tiểu Bạch"

Bạch Thắng: "Hình tượng bản thân cũng rất quan trọng, em cũng hy vọng có thể tạo ấn tượng tốt với mẹ anh đúng không? "

Quý Nghiên: " .....Được rồi"

Cô thiếu chút nữa đã quên mất, trừ quà tặng, khi gặp người lớn chính là trang điểm cho mình thật tốt. Đây là phép tôn trọng tối thiểu, ai nha nha, thật may là Bạch thiếu gia nhắc nhở cô.

Quý Nghiên thử quần áo xong đi ra, đứng trước gương, nhìn mình trước gương, không khỏi hai mắt tỏa sáng.

Cái váy này thật ra chỉ nhìn một cách đơn giản thì rất bình thường, thiết kế rất mộc mạc, nhưng mặc trên người hiệu quả cực tốt, hoàn toàn tôn lên vóc người của Quý Nghiên. Đường cong mê người , đôi chân thon dài, hơn nữa cũng giống như

Bạch Thắng nói, rất hợp với màu da.

Bạch Thắng tựa trên giá áo, một giây nhìn thấy Quý Nghiên ra ngoài kia, trong mắt không nhịn được xoẹt qua một chút điểm sáng. Ngũ quan Quý Nghiên rất tinh xảo, khí chất lại tốt, rất thanh thuần, thích hợp với loại quần áo kiểu thực nữ này nhất. Có vẻ như cả người từ trong ra ngoài đều tỏa ra vẻ đẹp tự nhiên thanh thuần.

Bạch Thắng tiến lên, đứng ngay sau lưng cô, không biết lúc nào trong tay lại có thêm một sợi dây chuyền tinh xảo bằng bạc, tự tay đeo lên cho cô.

" Anh mua khi nào vậy?" Quý Nghiên vuốt sợi dây chuyền trên cổ, quay đầu hỏi anh.

Bạch Thắng khẽ cười, nghiêng đầu xuống hôn cô: " Bí Mật"

Sắc mặt Quý Nghiên đỏ bừng, trong nháy mắt ngượng ngùng.

Ồ đây.... là nơi công cộng nha

" Liền mua cái này đi"

Bạch Thắng gọi nhân viên phục vụ tới, trực tiếp tính tiền.

Cũng không cần Quý Nghiền đổi về quần áo lúc trước, điếu, đàn, lê, quý, đôn cứ như vậy liền đi luôn.

"Vậy quần áo của mẹ anh tính thế nào?" Quý Nghiên hỏi.

Bạch Thăng dắt cô đi tới một gian hàng rất trung tính rất năng động.

Quý Nghiên: "..."

"Bình thường mẹ anh không mặc vậy."

".....Anh xác định không đùa em?"

Coi như không mặc váy, thế nhưng phong cách cũng quá gì kia đi! Chỉ có hai màu trắng đen coi như xong, còn thống nhất áo sơ mi trắng và quần bó màu đen sát người, nếu không ngay cả móc treo. . . . . Thâm mỹ của mẹ Bạch thiếu gia là loại này sao? Quý Nghiên hoài nghi nhìn anh.

Nét mặt Bạch Thắng vô cùng chắc chắn.

Cuối cùng Quý Nghiên vẫn là tin anh.

Tiếp đó lại mua cho ba Bach thiếu gia một bộ dụng cụ vẽ tranh? Hai người mới lên đường trở về nhà họ Bach.

Ra khỏi cửa hàng đồ dùng mỹ thuật thi trong hoảng hốt Quý Nghiên nhìn thấy Vu Tư Ngọc, nhưng sau một cái chớp mắt thì đã không thấy tăm hơi. Cô cũng không biết có phải mình nhìn nhầm hay không, đưa mắt bình tĩnh nhìn phương hướng Vu Tư Ngọc biến mất, có chút mất hồn.

“Sao vậy?”

Quý Nghiên lắc đầu một cái, chắc là nhìn lầm thôi. Làm sao Tư Ngọc có thể đi cùng một người đàn ông trung niên chứ, lại còn nắm tay.

Máy bay của Bạch Trì và Ưng San dừng ở sân cỏ nhà họ Bạch, Quý Nghiên thấy mấy người từ trên máy bay đi xuống thì hoàn toàn ngây dại.

Ba nam ba nữ, đều là dung nhan tuyệt đỉnh, chỉ là phong cách khác nhau, cho người cảm giác cũng không giống nhau. Nhất là cô gái ở giữa kia, một đầu tóc dài nhuộm highlight màu xanh đen, ngũ quan tựa như điêu khắc, cặp mắt màu xanh thẳm, đẹp đến rung động lòng người.

Bên trái cô ấy là một cô gái tóc ngắn hấp dẫn, vóc người cao gầy, phong cách có chút lạnh lẽo, thể nhưng bộ dáng xinh đẹp và phong thái mạnh mẽ thoải mái trên người lại tạo ấn tượng khắc sâu cho người nhìn. Giống như một nữ vương vậy, tồn tại cảm giác siêu cường.

Còn có một cô gái có phong cách hoàn toàn khác với hai vị này, tóc dài quấn mà nâu, đôi mắt long lanh nước, ngu quan khéo léo tinh xảo, cả người tản ra cảm giác nhu hòa an tĩnh khiến người khác bất giác thấy thân thiết.

Nam liền càng không càng phải nói rồi, người đứng bên cạnh cô gái có đôi mắt màu xanh dương thì anh tuấn cao lớn, ánh mắt sắc bén cơ trí, hình dáng hoàn mỹ, tựa như vai nam chính băng sơn từ trong manga đi ra.

Người đi bên cạnh cô gái tóc ngắn thi dụ dáng hơn nhiều, mặc áo sơ mi trắng đơn giản và quần dài màu đen, giống như một luồng gió xuân, ấm áp tựa như ánh mặt trời, giống như bạch mã hoàng tử trong truyền thuyết.

Một vị cuối cùng cũng là làm cho người ta cảm thấy tươi đẹp, phong cách quá tiên rồi, khuôn mặt thân thiện tươi cười rạng rỡ, nếu như dưới chân còn đạp lên mây năm màu nữa thì tuyệt đối không ai hoài nghi hẳn là một vị thần tiên. Diện mạo này.... Quý Nghiên cũng không tìm được từ ngữ nào thích hợp để hình dung!

“Tại sao lại là hai người các con?” Y Mạt Thuần trừng mắt nhìn chằm chằm, cắn răng nghiêng lợi nói: “Mấy con heo lười nhà chúng ta, mẹ của nó về mà cũng không ra ngoài đón một chút, quá ghê tởm!”

Bach Thắng cong môi: “Vào nhà trước đi.”

Quý Nghiên đi ở bên cạnh Bạch Thắng, nhỏ giọng hỏi “Đây đều là người nhà của anh sao?”

“Ừ, bên trái là ba mẹ anh, ở giữa là dì dương, bên phải là cô chú.”

“.....Dì? Dương?” Tai sao nhìn qua không khác gì chị của cô lắm?

Quý Nghiên yên lặng rơi lệ, cả nhà này rốt cuộc là có loại gen biến thái gì?

Không trách được Bạch thiếu gia dẫn cô đi mua áo sơ mi trắng và quần bó sát người cho cô gái trẻ tuổi mặc, mẹ anh nhìn qua cùng lắm cũng chỉ 30, lòng tư ái của Quý Nghiên bị đã kích trầm trọng.

Nhất là khi thấy đại sảnh nhà họ Bạch xuất hiện một ít đại gia tử người thì Ouy Nghiên lời đều nói hết không ra ngoài.

Mới vừa vào cửa chính, chỉ thấy bốn phía lao ra nhiều nam nữ trẻ tuổi, cười hi hi nói: “sur – plus!”

Y Mạt Thuần không chút khách khí tát qua một cái: “Cút.”

Sau khi ngồi xuống, Bạch Thắng lần lượt giới thiệu cho Quý Nghiên: “Y Tịch Như, Y Nhân, con gái của cô chú.”

Quý Nghiên nhìn hai thiếu nữ như nữ thần này, mũi phun đầy máu gât đầu chào hỏi với hai cô ấy.

Bạch Thắng chỉ hướng bốn người bên cạnh Y Mạt Thuần: “Mẫn Y Thần, Mẫn Luyến Y, Hàn Niệm, Mẫn Ấu. Hàn Niệm là bạn trai Luyến Y, ba người khác là con của di dương.”

Quý Nghiên tiếp tục gât đầu, mỉm cười.

Trong lòng thầm nghĩ: người nhà bọn họ thật là nhiều!

“Bạch Tinh đâu?”

“Bên Trung Đông xảy ra chút chuyện, em ấy đi xử lý rồi.”

Quý Nghiên nhớ tới còn chưa có chào hỏi với mấy người lớn, trong lòng hơi khó xử, không gọi thì hình như không được lễ phép, nhưng tùy tiện lên tiếng thì lại rất kỳ quái. Hơn nữa cách gọi cũng rất khó khăn, vốn nên gọi bác trai bác gái, nhưng nhìn gương mặt mỹ lệ của Ứng San thì hai chữ bác gái này thế nào cũng gọi không ra miệng được.

“Đúng rồi, ba mẹ, Nghiên Nghiên có mang theo quà tặng cho ba mẹ.”

Nghe Bạch Thắng vừa nói như thế, Quý Nghiên mới nhớ tới quần áo và dụng cụ vẽ tranh mà cô mua, liền vội vàng đưa quà tặng lên.

Y Mạt Thuần nhất thời đỏ mặt. “Mẹ nó, bây giờ Ứng San cũng đã có quà tặng của con dâu rồi. Con cả, chừng nào thì con cũng tìm con dâu về cho mẹ đây? Con đã 25 rồi, lúc Tiểu Thắng Thắng được sinh ra thì con cũng đã có thể đi mua xì dầu rồi (dầu bôi trơn khi “áy áy” => đã dậy thì), kết quả người ta cũng đã đưa con dâu về nhà rồi mà con vẫn còn một người cô đơn, con nói sao đây hả?”

Mẫn Y Thần: “.....”

Anh lại trúng đạn?!

Bạn đang đọc truyện *Bạch Thiếu Gia, Cung Chiều Vợ Như Mộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54: Gạo nấu thành cơm.

“O kìa, tiểu Thắng Thắng, thật hiếm thấy nha! Vậy mà cũng có lúc được thấy con tự ra đón máy bay nha.” Y Mạt Thuần cười thật tươi, định bước lên ôm Bạch Thắng một cái thật thân thiết thì ai ngờ móng vuốt nhỏ còn chưa kịp đưa ra đã bị người ta nắm chặt cổ áo, kéo lại.

“Mẹ nó, tên khốn Mẫn Cẩn Phong kia, anh lại kéo quần áo của em rồi.”

“Người lớn thì phải ra dáng người lớn. Ôm ôm áp áp thì hay lắm à?”

“Biến. Chị đây vĩnh viễn là tuổi thanh xuân! Anh ghen thì cứ nói thẳng ra, mẹ nó, em bồi dưỡng tình cảm với cháu em mà cũng có ý kiến à?”

Ứng San lạnh nhạt nói: “Đừng nói là người, dù em chạm vào heo, chỉ cần là giống đực thì cậu ta cũng đều có ý kiến.”

Y Bối Nặc: “Đúng.”

Bạch Thắng nghe mẹ mình so sánh mình với heo, nhất thời dừng tất cả hành động lại, đút hai tay vào túi quần, nhàn nhả đứng một bên xem trò vui.

Quý Nghiên lễ phép chào hỏi: “Con chào bác trai bác gái, con chào di dương cô chú ạ.”

Có trời mới biết cô có bao nhiêu áp lực khi gọi bác trai bác gái !

Y Mạt Thuần mỉm cười, nói: “Ha ha, cô bé, lại gặp rồi.”

Về mặt Quý Nghiên vô cùng nghi ngờ. Họ từng gặp nhau à?

“Thật ra lúc ở Washington là chị San đã cứu con, sau đó đi mới tới.”

Quý Nghiên há hốc miệng, “à” một tiếng, khó nén sự kinh ngạc trong mắt.

Y Mạt Thuần nhìn qua là người rất nhiệt tình lại ồn ào, cho người ta cảm giác cần phải có người chăm sóc, không ngờ lại là người lợi hại như thế sao?

Quý Nghiên nói một cách chân thành: “Cảm ơn đi.”

Y Mạt Thuần: “Người một nhà không cần khách sáo.”

Xong rồi, Quý Nghiên lại xấu hổ!

Sao đi ấy lại có thể nói chuyện tự nhiên như thế?

Quý Nghiên nhìn Úng San. Bà ấy không biểu hiện gì, vẫn giữ vẻ mặt không vui không buồn. Trong lòng Quý Nghiên hơi lo lắng. Chẳng lẽ mẹ của Bạch thiếu gia không thích cô sao?

Đoàn người không trở về nhà họ Bạch mà vòng qua vườn cây, đi theo con đường nhỏ thông với nhà họ Y. Hai nhà Bạch Y thông với nhau. Hôm nay Quý Nghiên mới biết điều này. Đây là lần thứ ba cô tới đây. Trước đó không đi tham quan kỹ. Trước cửa nhà họ Y là một vườn hoa lớn với đủ loại hoa tranh nhau đua nở, đẹp không sao tả xiết.

Mùi hoa tràn ngập không gian.

Nhà họ Y giống nhà họ Bạch, không có người giúp việc, nhất là trong nhà chưa tới thời gian dọn dẹp thì không thấy một bóng người giúp việc nào.

Lúc bọn họ vào chỉ thấy một nữ sinh và một cậu bé đang xem TV. Trên bàn trà là một đồng hồ ăn vặt đủ loại. Nghe tiếng động, cậu bé nhìn sang, trên khuôn mặt đẹp trai vẫn còn nét ngây thơ hiện ra nụ cười, lập tức nhảy khỏi ghế salon, chạy về phía Y Mạt Thuần. “Mẹ.”

Thật khó khăn mới gặp được mẹ, sắp ôm được thì đột nhiên có một bàn tay đáng ghét vươn ra, ngăn cản hành động nhào tới trước của nó. Mẫn Áu vô cùng bất mãn: “Ba chiếm mẹ lâu thế mà còn chưa đủ à? Bây giờ về lại giành với con! Ba xấu lắm!”

Người nào đó bị con trai tố cáo, chẳng những không có chút áy náy nào lại còn nói rất đương nhiên: “Nhóc con, cả đời này con cũng đừng nghĩ tới chuyện đó.”

Y Mạt Thuần vô cùng coi thường anh: “Mẫn Cẩm Phong, anh thật là càng ngày càng ấu trĩ! Đi nào tiểu Áu Áu, chúng ta đừng để ý tới ba con.”

Y Bối Nặc nhìn con gái nhà mình đang cắn khoai tây chiên, không hề nhìn anh lấy một cái. Lòng người làm cha cảm thấy bị tổn thương, kêu lên yếu ớt đầy oán giận: “Y Nhân à...”

Y Nhân dừng động tác nhai khoai tây chiên lại, như bị sét đánh. Cô ấy liếc ba mình một cái.

Quý Nghiên kinh ngạc phát hiện ra rằng Y Nhân này chính là đạo diễn truyền hình và điện ảnh trẻ tuổi nhất, nổi tiếng nhất trong nước. Chỉ hơn mười tuổi đã có đội ngũ của riêng mình. Cô ấy chuyên sáng tác sáu tới chín câu chuyện xưa, tình tiết đơn giản ấm áp, thường đánh vào nơi mềm mại nhất trong lòng mọi người, từ đó được mọi người đồng cảm. Cho nên những tác phẩm của cô ấy đều rất được mọi người hoan nghênh. Quý Nghiên từng xem qua tác phẩm của cô ấy. Nó rất chân thực.

“Luyện Y đâu?” Mẫn Cẩm Phong hỏi.

Về lâu vậy rồi mà không thấy con gái bảo bối của anh.

Y Nhân nói: “Chị ấy và anh Hàn Niệm đang làm bữa tối trong bếp.”

Quý Nghiên không rõ mối quan hệ của bọn họ cho lắm. Bạch Thắng giới thiệu sơ về các thành viên trong nhà bọn họ cho cô.

Mẹ anh và Y Mạt Thuần là họ hàng. Y Mạt Thuần và Y Bối Nặc là hai chị em sinh đôi. Mẫn Hi Nghiên – vợ của Y Bối Nặc và Mẫn Cẩm Phong là anh em, cho nên mối quan hệ huyết thống của hai nhà Mẫn Y rất phức tạp.

Y Mạt Thuần và Mẫn Cẩm Phong có bốn đứa con, Mẫn Y Thần, Mẫn Y Hàm, Mẫn Luyện Y và Mẫn Áu. Nghe vậy Quý Nghiên thầm oán trong lòng. Nhà bọn họ thật đông đúc! Không biết nên nói cha mẹ quá lười hay do dượng quá yêu di, chỉ mong sao cả thế giới đều biết chuyện này!

Y Bối Nặc và Mẫn Hi Nghiên có ba người con, Y Tịch Nhượng, Y Phù Tô, Y Nhân. Lúc nói đến Phù Tô, có tia xót xa thoáng qua mắt Bạch Thắng.

“Nhưng bây giờ chỉ còn lại Tịch Nhượng và Y Nhân thôi.”

“Tịch Nhượng?” Quý Nghiên dò hỏi: “Có phải là siêu sao Hollywood Tịch Nhượng không?”

Nếu là bình thường cô sẽ không nghĩ tới chuyện này, nhưng qua Úng San và sự chấn động từ Y Nhân, Quý Nghiên cảm thấy không gì là không thể xảy

ra trong nhà bọn họ.

Bạch Thắng gật đầu.

Quý Nghiên: “Quả nhiên...”

“Nhà của anh thật khác người.”

Dường như cô từng nghe cái tên Phù Tô ở đâu đó nhưng nhất thời không nhớ ra được.

Trong lúc vô tình, cô nhìn thấy cái túi để cạnh mình. Lúc này cô mới nhớ ra mình chưa tặng quà.

Cô cho rằng hôm nay chỉ gặp mặt ba mẹ Bạch thiếu gia ăn một bữa cơm mà thôi nên chỉ mua hai món quà. Không ngờ bây giờ lại có nhiều người như vậy. Hơn nữa còn có hai đôi người lớn nữa ở đây. Quý Nghiên không định lấy đồ ra.

Cô không chuẩn bị quà cho những người khác!

“Cái gì đây?” Y Mạt Thuần nhìn theo tầm mắt của cô, tò mò chỉ vào hai cái túi.

Lòng Quý Nghiên liền trở nên hồi hộp. Thật là sợ cái gì thì cái đó sẽ xảy ra.

Bạch Thắng: “Nghiên Nghiên chuẩn bị quà cho mọi người.”

“A? Di cũng có hả?”

Quý Nghiên nhân lúc mọi người không để ý, vội vàng len lén nhéo Bạch Thắng.

Người này tới đây để phá rối hả?

Bạch Thắng cười, sửa lại một cách bình tĩnh. “Sai rồi, là tặng cho vợ chồng Bạch cục trưởng.”

Y Bối Nặc: “Chắc.”

Bạch Trì nhận lấy cái túi, nói một cách hòa nhã: “Cảm ơn con!”

Úng San vẫn không tỏ thái độ gì như cũ.

Y Mạt Thuần nói: “Úng San, chị nhiệt tình chút đi. Thật chẳng dễ gì Tiểu Thắng Thắng đưa bạn gái về, đừng dọa người ta sợ. Coi chừng con trai chị liều mạng với chị đấy!”

Quý Nghiên hơi lúng túng, trong lòng không tránh khỏi mất mát, im lặng.

Bạch Thắng cầm tay cô, nở nụ cười tao nhã ấm áp, dùng khẩu hình miệng nói với cô: “Không sao đâu.”

Quý Nghiên chỉ cho là anh đang an ủi mình, vừa định nói anh không cần phải lo, không ngờ bỗng nghe thấy tiếng Úng San.

Bà nói: “Chị đang nghĩ Bạch Trì kém cỏi như vậy, con trai anh ấy làm cách nào mà trong một tuần đã bắt được vợ rồi?”

Nếu bà nhớ không lầm thì mấy ngày trước cô bé này vừa từ chối con trai mình.

Có thể khiến người ta thay đổi nhanh như vậy, không thể không nói về khía cạnh này Bạch Thắng mạnh hơn ba nó nhiều.

Mọi người: “...”

Úng San nói tiếp: “Có thể kết luận quả là nó thừa hưởng gen của chị.”

Mọi người: “...”

Rốt cuộc Quý Nghiên có thể thở phào nhẹ nhõm. Hừ chết cô. Cô tưởng rằng Úng San có ý kiến với mình. May quá!

Lúc ăn tối thì Mẫn Y Thần cũng về. Đây là lần đầu tiên Quý Nghiên thấy boss lớn trong lời đồn. Quả là như Mộc Tây từng nói, không những lạnh lùng mà còn mặt lạnh, tựa như đế vương cao cao tại thượng.

Mẫn Luyến Y làm một bàn đồ ăn lớn, mười mấy người cùng ngồi chung, hết sức vui vẻ.

Chỉ nhìn màu sắc của những món ăn đã thấy ngon khiến Quý Nghiên thèm thuồng. Nhưng những món cô thích lại ở rất xa, cô không thể đứng lên gấp hoặc chuyển món ăn mình thích tới gần, làm vậy rất không lịch sự.

Mẫn Hi Nghiên ngồi cạnh Quý Nghiên, nhìn cô yên lặng ăn cơm trắng, không nhìn được mà gấp cho cô một ít món ăn từ cái đĩa trước mặt. Quý Nghiên sùng sốt. Khi nhìn rõ trong chén có thêm món ăn thì nước mắt cô rơi xuống.

....Heo....Gan heo....

Chưa kịp mặc niệm cho mình thì Bạch Thắng đã cầm lấy cái chén của cô. “Em ăn chén này đi.”

Anh đưa cái chén của mình cho Quý Nghiên, sau đó không nói nhiều, bắt đầu ăn gan heo trong chén của cô.

Mẫn Hi Nghiên hỏi: “Thắng, con ăn gan heo từ khi nào vậy?”

“Mới đây.”

Quý Nghiên im lặng nhìn Bạch Thắng, ánh mắt mang theo sự sùng bái. Bạch thiếu gia thích ăn gan heo, thật giỏi... Khẩu vị đặc biệt!

Nhìn chén cơm trước mặt, thấy có rất nhiều món ăn chưa đụng tới, thịt kho tàu, sườn xào chua ngọt, cà tím đậu đũa...đều là những món cô thích. Bạch thiếu gia đúng là phúc tinh của cô!

Quý Nghiên ăn mấy miếng sườn, càng thêm không kìm được mà than lên sợ hãi. Ngon quá. Ngon hơn những món cô từng ăn rất nhiều. Không ngờ khả năng nấu nướng của Mẫn Luyến Y lại tốt như thế. Sắp đạt tới trình độ của thần rồi! Thật khó cho Bạch thiếu gia khi được ăn những món vừa ngon vừa đẹp mắt như vậy mỗi ngày mà còn phải khen đồ ăn cô làm. Nhất thời Quý Nghiên cảm thấy vui mừng gấp đôi.

Hàn Niệm: “Phải rồi, tiểu Thắng Thắng, mình đã điều tra ra. Cậu đoán không sai, đúng là nhà họ Y chống lưng cho Âm Môn.”

Bạch Thắng ngược mắt lên.

Y Nhân nói: “Anh lại hack dữ liệu ngầm của người ta à?”

“Nhà họ Y? Ngôn Quyết?” Ứng San dùng động tác lại, nhú mày, hỏi.

Nhất thời tầm mắt của mọi người chuyển sang Hàn Niệm.

Quý Nghiên không hiểu gì, không biết là có chuyện gì, chỉ có thể tiếp tục nghe tiếp.

Y Bối Nặc: “Ngôn Quyết nào? Có phải là nhà họ Ngôn ở Luân Đôn không?”

“Ừ.”

“Lúc trước để Vân Song Chi tới gần tiểu Thắng Thắng cũng là hấn. Không phải bọn họ có bệnh chứ? Sao lại nhìn chăm chăm tiểu Thắng Thắng không rời như thế? Cũng chẳng phải là thăm mền cậu ấy.” Hàn Niệm nói.

Y Nhân: “Biết đâu được.”

“Mình đã nói tiểu Thắng Thắng khiến người ta nhớ nhung mà. Đã nhiều năm rồi, hệ thống phòng ngự của nhà họ Y cũng đã thay đổi vài lần. Mình phải hack kho dữ liệu rất mệt đó nha.”

“...”

Đây là diễn hình cho được tiện nghi còn khoe mẽ!

Bạch Thắng: “Cậu tiếp tục theo dõi, có động tĩnh gì thì báo cho mình.”

Lần này Y Mạt Thuần và Ứng San không nói nữa. Họ có bảo vệ thế nào thì chuyện bọn trẻ này muốn tự giải quyết họ sẽ không can thiệp, để cho bọn chúng có không gian phát huy. Dù sao cũng là người nhà, có bản lĩnh thế nào họ hiểu rất rõ.

Nếu không có lòng tin như thế thì sao có thể sống trong hoàn cảnh này được?

Bổng Y Mạt Thuần nói: “Con cả, Ứng San đã được con dâu tặng quà rồi, khi nào thì con mới dẫn con dâu về cho mẹ? Lúc tiểu Thắng Thắng sinh ra thì con cũng đã bỏ quần yếm lâu rồi. Bây giờ em trai đã có vợ, con còn muốn sống độc thân à?”

Mẫn Y Thần: “...”

Sao lại lời anh vào?

“Nói thật đi. Có phải cái kia của con không được không?”

“...”

“Nếu không thì thật vô lý! Ngoan, nói cho mẹ đi, mẹ chắc chắn không cười con đâu.” Y Mạt Thuần bày ra vẻ mặt mẹ hiền.

Mẫu Y Thần cắn răng, gần từng chữ: “Con, rất, khỏe.”

Y Mạt Thuần: “Thật không? Sao mẹ không thấy vậy? Con không lừa mẹ đấy chứ?”

Mặt Mẫu Y Thần không chút thay đổi.

“Bệnh này phải chữa sớm mới được. Nếu là đúng, chắc chú Joy của con có cách...” Y Mạt Thuần vẫn tiếp tục thao thao bất tuyệt.

Mẫu Y Thần hoàn toàn xấu hổ.

Không biết là ai nói muốn uống rượu, sau đó mang chai rượu quý của Mẫu Cẩm Phong ra. Về chuyện này Mẫu Cẩm Phong rất hào phóng. Ngoài Mẫu Âu ra thì ai cũng có một ly rượu.

Bạch Thắng nghĩ tới tửu lượng của Quý Nghiên thì không kiềm được mà quay sang nhìn cô. Quả nhiên nhìn thấy khuôn mặt cô đầy đau khổ vì bị ép buộc, mở to mắt nhìn ly rượu.

Anh định uống thay cô thì bị Mẫu Cẩm Phong gọi đi, nói là có chuyện cần bàn với anh trên lầu.

Bạch Thắng tràn đầy nghi ngờ.

“Ha ha ha ha, cô bé, khó có dịp vui thế này, uống với mọi người một ly nhé.” Y Mạt Thuần tựa như đang dụ dỗ trẻ con, cười đầy bí ối.

Quý Nghiên run lên, bị Y Mạt Thuần nhìn khiến cô thấy rất mất tự nhiên. Tửu lượng của cô lại kém, không dám nâng ly.

Y Mạt Thuần như đọc được suy nghĩ của cô, khuyên: “Độ cồn trong rượu này rất thấp, còn thấp hơn rượu vang nữa. Uống đi, uống đi, không sao đâu.”

Quý Nghiên bối rối nhìn Úng San. Bà nhún mày: “Nó không nói dối đâu.”

“Phì, làm như em là mẹ kế của công chúa Bạch Tuyết không bằng. Em trong sáng đáng yêu thế này mà lừa ai?” Y Mạt Thuần chớp mắt rồi lại chớp mắt.

Mọi người giả chết.

Quý Nghiên không từ chối nữa, nâng ly rượu lên, nhấp nhẹ một ngụm.

Mùi vị cũng không tệ lắm.

Không bị sặc.

Y Mạt Thuần thấy mặt cô giãn ra thì rèn sắt khi còn nóng: “Đì đã nói là độ cồn không cao mà. Khi mọi người tụ họp đều uống cái này cho có không khí. Úng San, chúng ta cũng cạn ly nào.”

Úng San âm thầm giựt giựt khoe miệng, rất nể mặt mà cầm cái ly lên, cạn ly với Y Mạt Thuần.

Quý Nghiên không còn lo lắng nữa, dưới sự dụ dỗ của Y Mạt Thuần, cô uống thêm vài ly. Không khí trên bàn ăn rất tốt. Mọi người các nhà Bạch Mẫu Y rất hòa thuận nên khó có dịp Quý Nghiên thấy thả lỏng như vậy.

Lúc Bạch Thắng xuống thì sắc mặt Quý Nghiên vẫn bình thường, ly rượu còn đầy nên anh yên tâm.

Lúc đầu còn tưởng là kẻ điệu hỏ ly son của Y Mạt Thuần.

Người này chỉ sợ thiên hạ không loạn. Nếu đi ấy muốn thì không chuyện gì là không làm được.

Buổi tối, Úng San đề nghị Quý Nghiên ở lại, Bạch Thắng cũng không phản đối. Có điều vừa đưa Quý Nghiên về phòng thì anh liền phát hiện có điều khác thường. Hai má cô ửng đỏ, ánh mắt hơi mờ mờ lung lung, ý thức cũng mơ mơ hồ hồ, nhìn là biết đã say.

Anh lại gần ngửi thử thì thấy quả nhiên có mùi rượu.

Shit!

Bạch Thắng đứng dậy, nhìn khắp phòng một lượt, cuối cùng phát hiện ra một cái camera theo dõi trong góc kệ sách. Anh thở dài đầy bất đắc dĩ, gỡ cái camera xuống.

Nhất thời, mọi người ngồi trước máy tính truyền trực tiếp ở nhà họ Y nhao nhao kêu to thật đáng tiếc.

Chỉ có Mẫu Y Thần, Mẫu Luyện Y, Mẫu Hi Nghiên, Bạch Trì và Mẫu Cẩm Phong bình tĩnh ngồi phía sau, dùng ánh mắt không thể hiểu nổi mà nhìn mấy người tham gia náo nhiệt.

“Kỹ thuật của Hàn Niệm con tệ quá. Bị phát hiện nhanh thế.” Y Mạt Thuần không xem được nên bắt đầu phi nhỏ Hàn Niệm.

Mắt Hàn Niệm tròn trắng: “Chuyện này sao có thể trách con chứ? Cậu ấy mà phát hiện ra thì dù con có giấu kỹ cỡ nào cậu ấy cũng tìm ra được, tin không?”

“Không có chuyện gì thì thông minh thế làm gì chứ!” Y Mạt Thuần thở dài, cương quyết chuyển ánh mắt sang Ứng San, kết luận: “Con trai của chị thật không đáng yêu chút nào!”

Ứng San: “Đừng trách con trai chị. Rõ ràng là hứng thú tệ hại của em mà.”

“Phi, chị có muốn xem không? Không muốn xem thì đứng đây làm gì? Nói thật chứ mấy đứa nhà chúng ta xuất sắc như thế mà sao không có trình độ tình cảm gì vậy? Chưa có đứa nào phá thân cả. Chị nhìn nhà Doãn Kỳ xem đứa nào mà không trưởng thành sớm. Nếu không có biện pháp phòng tránh thì trẻ con chạy đầy nhà rồi! Nhà chúng ta thì con cả đã 25, không hề có một người bạn gái nào. Lúc ba nó lớn bằng nó thì Y Hàm và Luyến Y đã biết đi mua xì dầu rồi (dầu bôi trơn khi xx). Tiểu Thắng Thắng cũng thế, Bạch Trì 23 tuổi đã có Bạch Tinh. Ôi trời, chị nói xem với tốc độ này của bọn nó thì khi nào chúng ta mới được ôm cháu đây?” Y Mạt Thuần liên thoắng.

Họ về hưu sớm, mấy năm nay đều đi du lịch, đã đi hơn nửa vòng trái đất. Bây giờ không có việc gì càng muốn ở nhà vui niềm vui tuổi già.

Aiz, bạn nghĩ xem, nếu trong nhà có mấy đứa trẻ, không có việc gì thì trêu đùa một chút, hành hạ một chút, cuộc sống thật tốt đẹp biết mấy!

Nếu Phù Tô vẫn còn thì nó và Bạch Tinh sẽ có con sớm nhất.

Mẫn Y Thần lại trúng đạn.

Ánh mắt lạnh như băng lạnh lẽ nhìn Mẫn Luyến Y, không nói gì nữa.

Ứng San nâng ly trà, khoanh một tay trước ngực, dựa vào tường, lơ đãng nói: “Gấp làm gì? Không phải người say rượu sức lực sẽ rất mạnh mẽ sao? Chuyện nên tới sẽ tới. Hai đứa yêu nhau thế nào thì trong lòng tự hiểu, em quan tâm cũng vô dụng thôi.”

Nhà họ Bạch.

Đầu Quý Nghiên cực kỳ choáng váng, trong dạ dày như dồi núi lấp biển, nhưng lại chóng mặt đến mức không muốn động đậy. Cho tới khi cảm giác buồn nôn ập tới, cô không nhìn được nữa, xoay người xuống giường, chạy nhanh về phía phòng tắm, nôn vào bồn rửa mặt.

Bạch Thắng theo sát sau cô, nhíu chặt mày, đau lòng vỗ lưng giúp cô.

Càng thêm cảm thấy Y Mạt Thuần thật không đáng tin.

Quý Nghiên nôn xong thì người mềm nhũn, đầu óc lại càng không tỉnh táo. Bạch Thắng mở nước giúp cô, định tắm cho cô nhưng lại gặp phải một vấn đề khó khăn.

Với tình trạng bây giờ của Quý Nghiên thì không thể động đậy dù chỉ một ngón tay, chỉ có thể để anh.

Trên chủ quan thì Bạch Thắng không có ý kiến gì nhưng trên khách quan thì anh không dám chắc sẽ có hậu quả thế nào!

Không chân chừ lâu, anh rửa mặt cho Quý Nghiên, từ từ cởi hết quần áo cho cô. Trong lúc đó Quý Nghiên rất không phối hợp, vừa như đang oán trách anh quấy rầy giấc ngủ của cô. Cô lăm bắm, hoa tay múa chân, anh phải vát và lăm mới kiềm chế được cô, bỏ vào bồn tắm. Ngón tay thon dài chạy dọc trên cơ thể cô, ngay lập tức có một luồng điện truyền sang người anh. Lý trí mách bảo rằng mình chỉ đang giúp cô tắm mà thôi nhưng phản ứng của cơ thể lại rất chân thực, không thể lừa mình dối người được.

Da thịt trắng nõn nà dưới ngón tay càng kích thích mỗi một giác quan của anh. Đã vậy Quý Nghiên còn cực kỳ không an phận, cứ nhích người tới lui. Cô tìm một tư thế thoải mái để ngủ, kết quả là dựa vào người Bạch Thắng. Trong lúc anh giúp cô tắm thì quần áo cũng bị ướt, để tiện nên anh dựa hẳn vào bồn tắm. Bỗng cô níu lấy cổ anh, cọ vào ngực anh, mềm mại dán sát vào ngực anh khiến một chỗ của Bạch Thắng có thay đổi ngay lập tức.

Thật là muốn chết!

“Nghiên Nghiên.” Bạch Thắng nói khẽ.

Quý Nghiên “ừ” một tiếng mơ hồ. Giọng nói dịu dàng mềm mại mang theo chút quyến rũ.

Bạch Thắng nheo mắt.

Nhất định là cô đã thiếp đi rồi.

Dù là người bình tĩnh thế nào, khi đối mặt với bạn gái mê người như thế thì trong lòng không thể không nổi lên lửa dục.

Đây thật là một quá trình giày vò cực khổ!

Sợ cô cảm lạnh, Bạch Thắng cố nén lửa dục, tắm cho cô xong thì dùng một cái khăn tắm bọc cô lại, ôm lên giường.

Quý Nghiên vừa chạm vào giường liền ôm chần ngủ thật say. Bạch Thắng mặc cho cô một cái áo sơ mi, nhìn khuôn mặt say ngủ của cô mà thờ dài yếu ớt, sau đó cương quyết quay về phòng tắm tắm nước lạnh. Hơn nửa giờ sau anh mới sáng khoái tinh thần bước ra ngoài.

Anh nằm cạnh Quý Nghiên, kéo cô vào lòng. Nào ngờ vừa chạm vào lưng cô thì cô lại làm loạn. Lúc thì không ngừng cọ vào ngực anh, lúc lại lăn qua lăn lại trên giường khiến cái áo bị tốc lên một nửa làm Bạch Thắng dở khóc dở cười. Bỗng cô nhào vào lòng anh, hai tay ôm eo anh thật chặt, lăm bằm gì đó.

Tuy rất nhỏ nhưng Bạch Thắng vẫn nghe thấy.

Cô gọi: "...Tiểu Bạch."

Bạch Thắng chỉ cảm thấy khí huyết dâng trào, liền xoay người lại đặt cô dưới thân, sâu trong đáy mắt có ngọn lửa đang bùng lên.

Áo của cô gái dưới thân hở hơn một nửa, da thịt trắng nõn mềm mại nửa ẩn nửa hiện, sắc mặt ửng đỏ, lông mi trên hai mắt đang khép chặt khẽ run lên, quầng rừ động lòng người. Một chút lý trí còn sót lại của Bạch Thắng bị thiêu đốt gần như không còn.

"Sao lại gầy vò người ta như thế chứ?"

Anh thờ dài vừa như bất đắc dĩ, vừa như cung chiều, hôn lên môi Quý Nghiên. Nhiệt độ giữa hai người nhanh chóng tăng cao.

Môi cô vẫn ngọt ngào như lúc ban đầu. Bạch Thắng chiếm đoạt tất cả của cô như không biết đủ. Răng môi quăn quýt khiến Quý Nghiên mơ mơ màng màng mở mắt ra, thấy một đôi mắt nóng rực, hút hồn cô vào đó. Lòng Quý Nghiên run lên.

Ý thức vốn không tỉnh táo, về phương diện này Quý Nghiên cũng là người mới trải nên trong lúc mơ màng chỉ có thể đi theo sự dẫn dắt của Bạch Thắng. Cô tựa như bị anh đầu độc, không thể phản kháng, chỉ có thể trầm luân trong cơn sóng này mà thôi.

Tay Bạch Thắng luôn vào lúc nào không rõ khiến cô run lên. Đầu Quý Nghiên rất đau, thần kinh căng thẳng. Cô bắt lấy tay anh theo bản năng.

"...Tiểu Bạch."

Bạch Thắng đã ở vào trạng thái vận sức chờ phát động. Cô gọi như thế khiến anh dừng tất cả các động tác lại. Đôi mắt cô mờ mịt mang theo chút sợ hãi, không biết phải đối mặt với chuyện gì, còn cả những thứ khác nữa.

Tóm lại, vào lúc này anh như bị tạt một chậu nước lạnh.

Bạch Thắng tỉnh táo lại.

"Ngủ đi."

Anh chạm khẽ vào môi cô, thuận thế nằm xuống, ôm chặt cô vào lòng, thờ dài một hơi để bình ổn ngọn lửa đang bùng cháy trong lòng. Bây giờ còn hơi sớm. Anh không có ý định phát triển nhanh như thế, hơn nữa cô còn chưa chuẩn bị tốt. Anh không thể trong lúc ý thức cô không rõ ràng mà muốn cô được.

Dù như thế nào, anh cũng tuyệt đối sẽ tôn trọng cô.

Chút khổ sở nho nhỏ này anh chịu được!

Bạch Thắng lại oán thán trong lòng rằng Y Mạt Thuần thật không đáng tin, không đáng tin...

Bạn đang đọc truyện *Bạch Thiếu Gia, Cung Chiều Vợ Như Mạng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 55: Luôn luôn có người bị thảm hơn.

"Nghiên Nghiên."

Bà nhanh chóng lấy thân mình che cho Quý Nghiên. Trước mắt cô bỗng tối sầm, chỉ nghe thấy tiếng thủy tinh vỡ, ngay sau đó ngực bị đè nặng.

Lữ Mỹ rên lên một tiếng rồi ngất đi.

“Mẹ.” Quý Nghiên gọi khẽ.

Nhưng không có ai đáp lại.

Trong lòng Quý Nhu đau như dao cắt, lúc này cô mới ý thức được chuyện gì xảy ra, thốt ra tiếng gọi đầy đau đớn: “Mẹ...”

Lữ Mỹ được đưa vào phòng cấp cứu. Lúc bác sĩ nhắc bà ra khỏi người Quý Nghiên thì cô thấy có mấy miếng thủy tinh cắm trên lưng bà, sâu đến tận xương. Thủy tinh dính máu đỏ tươi, nhuộm đỏ mắt cô.

Quý Nghiên đứng ngoài phòng cấp cứu, ánh mắt hơi mơ hồ. Trên đôi tay trắng nõn là vết máu của Lữ Mỹ, bên tai là tiếng Quý Nhu khóc thút thít và tiếng an ủi lúc to lúc nhỏ. Sau đó bọn Dương Chính Tùng cũng tới, còn có cả Quý Dương. Quý Dương khóc lóc sụt sướt, nhào về phía cô, bàn tay nhỏ bé dùng hết sức đánh lên người Quý Nghiên, khóc hô: “Là do chị, là do chị hại mẹ! Chị hại ba còn chưa đủ hay sao mà còn khiến mẹ bị thương? Tôi ghét chị! Tôi ghét chị! Chị là đồ sao chổi!”

“Dương Dương, dừng tay lại.” Dương Chính Tùng nói.

Quý Dương không cam lòng mà nói: “Là do chị ấy nên nhà mình mới trở nên thế này. Con không muốn thấy chị ấy! Ba nuôi, ba bảo chị ấy đi đi, bảo chị ấy đi đi!”

Kỳ lạ là Quý Nghiên không có chút cảm giác nào.

Cô đã đau đến chết lặng nên giờ chỉ như người ngoài cuộc nhìn tất cả.

Cửa phòng cấp cứu mở ra, bác sĩ bước ra khiến mọi người vây lại ngay lập tức.

“Bác sĩ, mẹ tôi sao rồi?” Quý Nhu hỏi.

Bác sĩ trẻ lấy khẩu trang xuống, giọng nói máy móc: “Thủy tinh đâm vào không sâu. Đừng lo, không có vấn đề gì, chỉ cần nằm tĩnh dưỡng trên giường một thời gian thôi. Lúc đó mọi người cần chăm sóc bệnh nhân thật tốt.”

“Vâng, cảm ơn bác sĩ.”

Giường bệnh được đẩy ra, mặt Lữ Mỹ tái nhợt nằm trên đó, nhắm chặt hai mắt.

Quý Nghiên đi theo giường bệnh về phía trước.

Quý Dương dùng thân thể nhỏ bé của cậu chặn Quý Nghiên lại, dùng giọng điệu của người lớn mà nói với cô: “Chị đi theo làm gì? Định tiếp tục hại cả nhà sao? Tôi không để chị được như ý đâu. Chị đi nhanh đi. Mẹ không muốn nhìn thấy chị. Đi mau đi, đi càng xa càng tốt!”

Tạ Từ Kỳ cũng nói: “Nghiên Nghiên, đừng trách mẹ nuôi nhiều chuyện. Ba và mẹ con đã gặp chuyện rồi, Nhu Nhu lại như vậy. Gia đình lớn như thế mà không có ai lo liệu. Tuy mẹ nuôi không thể xác định có phải là con làm chuyện này hay không nhưng chắc không thể không liên quan tới con được. Con cũng biết tính ba con rồi đấy. Ông ấy mà gặp con thì sẽ tức giận đến giậm chân mất. Cho nên mẹ nuôi nghĩ con nên về trước đi. Con cũng nghe bác sĩ nói mẹ con không sao, mẹ và Nhu Nhu sẽ chăm sóc mẹ con thật tốt.”

Quý Nghiên không trả lời.

Bọn họ đẩy giường bệnh vào phòng, Quý Nhu vẫn thút thít, mấy người Dương Chính Tùng cũng đi vào. Quý Dương đi cuối cùng, sập cửa đánh “rầm” một cái, hoàn toàn ngăn Quý Nghiên ở bên ngoài.

Quay đầu lại, ngay cả tư cách gặp mẹ cô cũng không có.

Quý Nghiên ngồi trên ghế ở hành lang bệnh viện, hai tay ôm đầu gối, không thể nào diễn tả nỗi cảm giác bây giờ của mình. Lữ Mỹ bảo vệ khiến cô ngoài khiếp sợ ra còn càng phải suy nghĩ thêm. Tình thương có phải chỉ có thể xây dựng trên cơ sở không xung đột lợi ích với Quý Dương và Quý Nhu? Mẹ cho con tình yêu nhưng lại không rõ ràng như thế. Con không hiểu rốt cuộc mình có vị trí như thế nào trong lòng mẹ?

Cô thấy mơ hồ, cán cân trong lòng không ngừng dao động.

Thời gian trôi qua từng giây từng phút. Dương Chính Tùng và Tạ Từ Kỳ rời đi. Trời cũng đã tối. Quý Nghiên ngồi trên ghế, đầu óc càng tỉnh táo hơn.

Mộc Tây gọi tới, bảo Quý Nghiên tới quán bar. Quý Nghiên nghe ra trong giọng nói của cô có gì đó khác thường nên bảo cô ấy cho địa chỉ. Cô đứng dậy, chờ đợi, nán lại hỏi thăm ý tá vừa đưa thuốc vào phòng, biết Lữ Mỹ đã tỉnh, không có gì đáng ngại thì mới yên tâm.

Cô chạy tới quán bar mà Mộc Tây nói.

Lúc đó Mộc Tây đang ở trong phòng bao, đã uống nhiều rượu. Trên bàn có rất nhiều vỏ chai rỗng. Cô ấy ngã trên ghế sa lon, ý thức còn có chút tỉnh táo.

“Không phải cậu nói muốn cai rượu à?” Quý Nghiên ngồi xuống cạnh cô ấy, nói.

Mộc Tây ngẩng đầu, chau đôi mày phượng: “Minh nói vậy lúc nào?”

“...Năm ngoái.”

“Phi, chuyện lâu vậy sao nhớ được?! Chị đây chỉ nói thôi. Làm người thì phải biết ăn chơi chứ.” Mộc cô nương nói một cách thẳng thắn vô tư.

Quý Nghiên khinh bỉ cô ấy. “Cách ăn chơi của cậu luôn là uống rượu một mình ở quán bar à?”

“Aiz, tại đau lòng chứ sao.”

“...”

“Chị đây định mai đi phỏng vấn ở Thánh Y. Tuy chỉ là thực tập nhỏ nhỏ nhưng cậu vẫn phải ngoan ngoãn chuẩn bị quà chúc mừng mình cho tốt đấy. Cậu nói xem bao lâu rồi cậu không đãi mình đây? Nhất là từ khi ở cùng Bạch thiếu gia, con nhỏ đáng chết cậu có nhà không về. Đồ trọng sắc khinh bạn.” Mộc Tây nằm trên ghế salon, khẽ nâng nửa người trên lên, sau đó mới phát hiện tư thế này thật con mẹ nó khiến đầu choáng váng, lại nằm xuống. Giọng cô ấy hơi lạc đi.

Quý Nghiên nói theo cô ấy. “Được.”

Có lúc Mộc Tây rất giống một đứa trẻ, nhất là lúc tâm trạng không tốt, cô ấy sẽ không che giấu cảm xúc của mình. Quý Nghiên không cần hỏi cô ấy gặp phải chuyện gì, chính cô ấy sẽ tự nói ra. Mộc Tây không phải là người giữ bí mật được chuyện gì.

Nhưng Quý Nghiên lại nghĩ sai rồi. Mộc Tây không nói gì, chỉ dùng giọng nói cô nghe không rõ mà lơ mơ căn nhắc: “Anh càng không muốn thấy chị đây thì chị càng muốn xuất hiện trước mặt anh, khiến anh phiền chết, xem anh có thể làm gì chị nào!”

“Gì cơ?”

“Không có gì, đi thôi.”

Mộc Tây xoay người đứng dậy. Quý Nghiên theo sau cô ấy, không hỏi nhiều.

Lúc đi ngang qua một căn phòng thì cửa phòng đột nhiên bị mở ra, tiếng động đinh tai nhức óc cho thấy không khí bên trong vô cùng lộn xộn. Quý Nghiên cau mày, đang định đi tiếp với Mộc Tây thì thấy một cô gái quần áo rối loạn chạy ra, một người đàn ông chạy sát theo sau. Đến hành lang, hắn liền chặn cô gái lại.

Đẩy mạnh lên tường, động tác vô cùng thô lỗ.

“Mẹ kiếp, cô giả bộ gì chứ? Cô cho là ông đây không biết lúc trước cô làm nghề này à? Không biết đã bao nhiêu người chơi cô rồi, bây giờ trở lại còn dám lên mặt hả?” Người đàn ông nói những lời khó nghe không chút lưu tình.

Cô gái vùng vẫy khiến khuôn mặt xinh đẹp động lòng người lộ ra. Quý Nghiên dừng lại, thấy rõ khuôn mặt của cô gái đó thì nhất thời trong mắt tràn đầy kinh ngạc.

“Dù tôi có đâm đầu chết cũng không làm với anh đâu. Anh biết vì sao không? Bởi vì anh rất ghê tởm!” Cô gái cũng lạnh lùng đánh trả, vẻ mặt lạnh lùng mà kiêu ngạo.

Người đàn ông kia then quá thành giận, vung tay cho cô gái một cái tát.

Rồi hắn nắm lấy tóc cô ấy, nói: “Đồ đê tiện! Cái dáng vẻ này không phải là mời người ta chơi mày sao? Đừng tưởng rằng là mình tỉnh thì giỏi lắm. Tao có chơi đùa mình tỉnh cũng không ai dám nói gì. Đừng thấy tao cho chút mặt mũi mà lên mặt. Nói cho mày biết, chọc vào tao... tao sẽ khiến cho mày chết thế nào cũng không biết!”

“Vào đây!”

Hắn vừa kéo mạnh tóc cô ấy vừa đẩy cô ấy vào phòng. Cô gái giãy giụa không ngừng nhưng hắn không có chút thương hương tiếc ngọc, cho cô mấy cái tát khiến cô đầu vầng mắt hoa.

Tư Ngọc.

Mắt Quý Nghiên đỏ lên như muốn nứt ra, trong lòng vô cùng đau đớn, đang định tiến lên thì Mộc Tây còn nhanh hơn cô. Cô ấy bước tới, vỗ một cái lên gáy người đàn ông kia, sau đó dùng lực kéo mạnh Tư Ngọc ra khỏi sự kiềm chế của hắn.

Hắn không ngờ sẽ có người đánh lên mình, kêu lên “a” một tiếng, lao đảo vài bước. Vu Tư Ngọc thoát khỏi sự kiềm chế của hắn, chạy ra sau lưng Mộc Tây, cách hắn vài mét.

Mộc Tây không để ý tới những người khác, bước tới bàn, cầm một bình rượu lên đập vào gáy người đàn ông kia, hùng hùng hổ hổ mà nói: “Khinh thường phụ nữ này, khinh thường phụ nữ này, mẹ nó, trước mặt chị đây mà mày dám xưng ông hả? Không nhìn xem mình có bao nhiêu phân lượng. Bộ

dạng đưa méo tảo nứt này mà dám đi treu ghẹo phụ nữ à? Mày soi gương mà không bị mình hù chết sao?”

Vu Tư Ngọc bị biến cố bất ngờ này dọa sợ, bịt miệng lại.

Nhất thời tiếng thét chói tai vang lên trong phòng. Quý Nghiên ngẩn người. Chắc chắn hôm nay Tây Tây đã gặp chuyện gì đó, nếu không sẽ không kích động thế này! Dù trước kia cô ấy có kích động hơn nữa thì lửa giận cũng không bị khơi lên dễ dàng như thế.

Mà còn là vì chuyện không liên quan tới mình.

Quý Nghiên tới bên cạnh Vu Tư Ngọc, hỏi đầy lo lắng: “Tư Ngọc, cậu sao vậy? Không sao chứ?”

Vu Tư Ngọc thấy Quý Nghiên thì càng ngạc nhiên hơn. “Nghiên Nghiên, sao cậu lại ở đây?”

Cô ấy chợt nghĩ tới cái gì đó, vừa nhìn về phía Mộc Tây vừa hỏi: “Đây là bạn cậu à?”

Quý Nghiên gật đầu.

“Bây giờ không phải lúc nói chuyện. Cậu tránh sang một bên đi, đợi giải quyết xong mọi chuyện rồi nói.”

Đã có mấy người đàn ông phản ứng trung đối nhanh muốn kéo Mộc Tây ra. Mộc Tây tuy rất khỏe nhưng chỉ là hồ giấy, không có bản lĩnh gì cả, chỉ được cái miệng là lợi hại thôi.

Quý Nghiên sợ cô ấy bị thiệt thòi nên chắn trước mặt cô ấy, đuổi những người đàn ông đang tới gần cô ấy ra.

Mộc Tây vẫn đang thượng cẳng chân hạ cẳng tay với người đàn ông vừa xúc phạm Vu Tư Ngọc, như muốn trút tất cả những gì không vui trong tối nay ra. Chỉ thấy cô ấy nâng một chân lên, đá mạnh vào giữa hai chân người đàn ông kia, không chừa đường lui.

Người đàn ông kia gào lên thảm thiết, đau đến mức lăn lộn trên mặt đất.

“Anh Long.”

Những người khác hô to, bị chọc giận bởi hành động này của Mộc Tây, cùng lao về phía này.

Một mình Quý Nghiên đối phó với một đám người, còn phải lo cho Mộc Tây, không để cô ấy bị thương nên không khỏi hơi quá sức. Mộc Tây đánh đủ rồi mới nhìn rõ tình hình, thật là hỗn loạn! Phụ nữ đã sớm bị sợ đến mức bỏ chạy, mấy người đàn ông vây đánh Quý Nghiên, bình rượu rơi trên đất, có người còn cầm gậy tàn thuốc lên làm vũ khí.

Quản lý quán bar nghe thấy nên chạy tới, nhìn thấy tình cảnh này thì bị dọa sợ đến mức tim như nhảy khỏi lồng ngực.

“Ôi trời, chuyện này là sao vậy? Đừng đánh nữa, các vị định phá quán của tôi sao?!” một người phụ nữ hơn 40 tuổi gấp gấp đến mức dậm chân.

Tuy đây là chuyện các quán bar thường gặp nhưng ở Thánh Y Ngu Nhạc Thành thì chuyện này rất ít khi xảy ra. Thánh Y Ngu Nhạc Thành quản lý rất chặt, có nhiều vệ sĩ có năng lực. Mọi người cũng đều là người thức thời nên vốn sẽ không gây chuyện.

Quản lý này mới nhận chức không lâu, không ngờ lại có chuyện như vậy xảy ra. Tổng giám đốc Thánh Y là người vô cùng nghiêm khắc với công việc, không cho phép người dưới trưởng có chút sơ suất nào. Người phụ nữ này lo lắng cũng là chuyện bình thường.

“Nhanh, gọi bảo vệ tới.”

Không thể để chuyện này lan rộng. Nếu tổng giám đốc mà biết thì bà xong đời.

Rốt cuộc Mộc Tây cũng ý thức được hình như mình đã gây họa, vội vàng gọi điện cho Bạch Thắng. Chưa kịp nói hết thì bị một người đàn ông đụng vào, ngã nhào xuống đất, điện thoại cũng bay ra ngoài.

Không lâu sau, bảo vệ tới.

Có khoảng hai, ba mươi người, giải quyết mọi chuyện rất nhanh. Quý Nghiên mệt đến mức không thở được, bị mấy bảo vệ giữ chặt tay chân, hô hấp nặng nề.

“Buông tôi ra. Các người bắt chúng tôi làm gì? Là hai con bé kia ra tay trước. Muốn bắt thì phải bắt bọn nó mới đúng. Nếu bọn nó không gây chuyện thì chúng tôi đánh trả làm gì?”

“Đừng vậy. Họ còn đánh anh Long thành như vậy, các vị không thấy à? Loại đàn bà độc ác tàn nhẫn này phải ngồi tù mới đúng. Các vị còn sợ cái gì mà không báo cảnh sát đi?”

“...”

Tiếng nói vang lên không ngừng, Mộc Tây tức giận, nói: “Đồ thói tha! Nếu không phải bọn mày cưỡng ép người ta thì chị mày bệnh vực kẻ yếu làm gì?”

Đánh người còn ngai bần tay của chị đây đây, mẹ nó, một đám súc sinh suy nghĩ bằng nửa người dưới. Cùng lắm thì cho người giám sát tới đây mà hỏi.”

“Ai ép buộc cô ta chứ? Sao cô biết cô ta không tình nguyện? Con nhỏ này vốn là gái điếm, cô không biết còn ở đó mà nói bậy?”

Một bên lên án trong nháy mắt biến thành hai bên tranh cãi. Nói về tài ăn nói thì Mộc Tây có thể lấy một địch mười. Mười cái miệng cũng không cãi lại cô ấy.

Đang căng thẳng thì có tiếng xôn xao truyền tới từ ngoài cửa.

Bạch Thắng dẫn theo Phong, Strung, Tuyết Vũ, đi vào, khí thế mạnh mẽ khiến tất cả mọi người đứng tại chỗ kinh hãi. Nhất là bọn anh Long. Bọn họ đều là người của xã hội đen, sao có thể không biết tứ đại hộ pháp của Bạch thiếu gia Của Quốc An chứ. Nếu năm người này cùng xuất hiện thì chính là chuyện trăm năm khó gặp. Nếu không có hành động chống khủng bố đặc biệt quan trọng thì bọn họ sẽ không cùng xuất hiện.

Cho nên trong nháy mắt đó, mọi người đều kinh hãi.

Bọn họ nào biết rằng kể từ lúc Bạch Thắng nhận được điện thoại Mộc Tây gọi đến kêu bảo vệ bà xã thì đã rất sốt ruột, liền vội vàng chạy tới. Còn mấy người khác thì đều là tới xem náo nhiệt.

Bạch Thắng nhìn thấy Quý Nghiên đầu tiên, đi tới trước mặt cô. Bảo vệ bị khí lạnh trên người anh làm cho sợ hãi, không tự chủ được buông lỏng tay ra. Mà Quý Nghiên vừa nhìn thấy Bạch Thắng thì nhất thời cảm thấy đã có chỗ dựa sau một ngày mệt mỏi, không quan tâm gì nữa, chớp mũi mơ hồ thấy cay cay. Cô nhào tới ôm chặt lấy anh.

Dựa vào lòng anh, trong miệng không tự chủ được mà lầm bầm: “Tiểu Bạch.”

“Không sao nữa rồi.” Bạch Thắng ôm cô, giọng nói lạnh lạnh mang theo sức mạnh khiến lòng người yên ổn.

“Cục an ninh nghỉ ngơi các vị có hành vi buôn bán ma túy trái pháp luật, vui lòng đi cùng chúng tôi.” Phong đi tới trước mặt những người đàn ông kia, giọng thè ra, giải quyết việc chung.

Nhất thời những người đó la hét oan uổng, bảy miệng tám lời kêu oan.

Phong giờ tay lên, lười nói nhảm, trực tiếp còng tay từng người lại. Bọn họ được bảo vệ quán bar giúp áp giải những người đó ra ngoài.

MD, có oan hay không từ từ hãy nói. Ai bảo chúng mày không có mắt mà chọc vào người phụ nữ của chỉ huy. Nếu không chúng mày nghĩ cục an ninh rảnh rồi đến mức không có chuyện gì mà tới bắt những tên râu ria chúng mày à? Chuyện này là của cảnh sát, nhưng bị bọn họ tóm được thì chỉ có thể tự trách mình xui xẻo thôi!

Nhà giam cục an ninh khác biệt một trời một vực với các nhà giam khác.

Bạch Thắng lái xe đưa họ về nhà. Vu Tư Ngọc vốn định tự về nhưng Quý Nghiên không yên tâm nên nói cô ấy về khu chung cư của mình ở một đêm. Vu Tư Ngọc từ chối mấy lần, cuối cùng không chống lại được Quý Nghiên nên không thể làm gì khác hơn là đồng ý.

“Có đói bụng không? Có muốn ăn gì không?” Bạch Thắng vừa lái xe vừa hỏi.

Quý Nghiên lắc đầu.

“Sau này có chuyện gì thì phải gọi cho anh đầu tiên.”

“Không phải chuyện lớn gì. Anh cũng rất bận, không cần phải chú ý tới em đâu.” Quý Nghiên nói.

Cô cũng không phải trẻ con, gặp chuyện gì thì phải tự mình giải quyết.

Nếu không giải quyết được cô sẽ tìm anh nhưng không muốn chuyện gì cũng làm phiền anh như thế.

Cô là bạn gái của Bạch Thắng, đáng lẽ ra nên chăm sóc cho sinh hoạt hàng ngày của anh, sống vai vớ với anh chứ không phải là gánh nặng của anh.

Qua ngày hôm nay cô càng thêm xác định mình phải tăng cường huấn luyện.

“Bảo vệ em là việc anh phải làm.”

Đúng lúc đó thì xe dừng dưới lầu nhà Quý Nghiên. Bạch Thắng chuyển mắt nhìn cô, lẳng lặng nói.

Quý Nghiên còn chưa kịp lên tiếng thì Mộc Tây đã nổi da gà đầy người, nói: “Xin các vị chú ý tới hai người không liên quan gì ở phía sau được không? Quá kích thích người khác rồi đấy!”

Mộc Tây và Vu Tư Ngọc một trước một sau xuống xe. Quý Nghiên mỉm cười, chân chừ một chút rồi nghiêng người qua hôn lên mặt Bạch Thắng, hơi ngượng ngùng nói: “Anh đừng xuống, ngày mai còn phải đi làm, về nghỉ ngơi sớm đi.”

Bạch Thắng nhíu mày: “Chỉ vậy thôi à?”

“Hả?”

Nụ hôn không được báo trước đáp xuống. Trước mắt cô là khuôn mặt phóng đại của Bạch Thắng, hơi thờ gần đây bắt đầu trở nên quen thuộc tràn ngập quanh người. Quý Nghiên bị anh hôn một lúc lâu mới thả ra.

“Ngủ ngon.” Giọng nói dịu dàng nỉ non vang lên bên tai.

Lòng Quý Nghiên run lên, cho tới khi xe anh biến mất trong màn đêm cô vẫn chưa hoàn hồn.

“Đừng nhìn nữa. Đến cái bóng cũng không còn!” Giọng Mộc Tây ở bên cạnh chua chua.

Lúc này Quý Nghiên mới nhớ ra còn có hai người ở đây, nghĩ tới một màn kia cũng bị Mộc Tây và Vu Tư Ngọc nhìn thấy, thỏ trắng nhỏ da mặt mỏng liền đỏ mặt.

Ba người lên lầu.

Vu Tư Ngọc ngủ cùng Quý Nghiên. Sau khi rửa mặt, Quý Nghiên gửi cho Bạch Thắng một tin nhắn, hỏi anh về đến nhà chưa. Sau đó cô đợi Vu Tư Ngọc ra, nhìn chăm chăm vào Tư Ngọc. Cô chưa hỏi thì Vu Tư Ngọc đã đoán được cô muốn nói gì.

Vu Tư Ngọc ngồi đối diện với cô, chủ động nói thật.

Nhà Vu Tư Ngọc vốn giàu có, tuy không phải rất giàu nhưng sinh hoạt hằng ngày vẫn dư dả. Lúc Vu Tư Ngọc học trung học thì quen bạn trai. Nhà anh ta rất giàu, là công tử nhà tài phiệt. Mẹ anh ta không phản đối anh ta yêu sớm, một lòng muốn tìm cho anh ta một thiên kim, giàu hơn nhà anh ta càng tốt. Nếu có hơi xấu thì cũng phải môn đăng hộ đối mới được.

Vu Tư Ngọc như thế nên bà cũng không vừa mắt, từng nói bóng gió với cô. Nhưng khi cả hai bên chịu áp lực, vào năm tốt nghiệp trung học thì công ty của ba Vu Tư Ngọc làm ăn thua lỗ, nợ rất nhiều nên nhà họ Vu trở nên túng thiếu trong nháy mắt.

Cuối cùng cũng không còn tiền để Vu Tư Ngọc học đại học. Thậm chí ba mẹ Vu Tư Ngọc còn nói tới chuyện cho cô nghỉ học. Cô không muốn nên đã tìm Phụng Vi Nhiên nhờ giúp đỡ nhưng anh ta lại nói chờ anh ta bàn với mẹ đã. Nhưng mẹ Phụng đâu phải là người chịu giúp người khác khi gặp khó khăn.

Vốn bà không muốn hai người ở bên nhau, biết được tình cảnh lúc đó của nhà họ Vu nên càng thêm bất mãn với cô. Thế nhưng Phụng Vi Nhiên có chết cũng chỉ cần Vu Tư Ngọc nên mẹ Phụng vì để chia rẽ bọn họ mà đã tìm cho anh ta rất nhiều cô gái. Mỗi ngày của Vu Tư Ngọc đều rất cực khổ. Áp lực sinh hoạt khiến cho hai người cãi nhau nhiều hơn.

Có một ngày, mẹ Phụng tìm cô, nói rằng Phụng Vi Nhiên đã chán cô rồi, không muốn tiếp tục đoạn tình cảm này nữa. Anh ta nghĩ tình cũ nên không nói thẳng với cô, không muốn làm cô đau khổ. Bây giờ anh ta đã có người mới, để bồi thường cho Tư Ngọc, mẹ Phụng đưa cho cô một tờ chi phiếu.

Tám chi phiếu đó là vết thương lớn nhất trong lòng Vu Tư Ngọc.

Cô không tin những gì mẹ Phụng nói, định đi tìm Phụng Vi Nhiên để xác nhận nhưng chưa kịp tìm anh ta để hỏi thì đã thấy anh ta nắm tay người khác cùng đi dạo phố, mua nhẫn.

Vu Tư Ngọc không thể tiếp tục lừa mình dối người. Thấy rõ tất cả, cõi lòng cô tan nát, mỗi đêm đều rơi lệ đầy mặt.

Không biết đã ướt bao nhiêu cái gối.

Tình hình của nhà họ Vu càng ngày càng tệ nhưng từ đầu tới cuối Vu Tư Ngọc không hề dùng tới tám chi phiếu của mẹ Phụng. Một tháng trước khi thi tốt nghiệp trung học, cô bỏ học. Từ đó cô biến mất trong thế giới của Phụng Vi Nhiên, nhận đủ loại công việc, trả nợ cho nhà mình.

Bị buộc tới đường cùng nên cô tới quán bar tiếp rượu. Lúc đó đã nói rõ là không bao giờ bán thân. Nhưng nơi như quán bar làm gì có chuyện tuyệt đối. Có một ngày, một người đàn ông tai to mặt lớn nhìn trúng cô, cô không nghe lời liền bị ông ta cưỡng hiếp.

Trong quá trình tranh chấp, cô bị ông ta đè xuống đất. Từng là cô gái được nâng trong lòng bàn tay, nhận trọn tất cả yêu thương, hôm nay lại phải chịu nhục nhã như vậy. Lòng cô biến đổi cực lớn, lúc bị xâm phạm thì dưới người chảy máu không ngừng.

Máu đỏ tươi chảy như nước, róc rách chảy xuôi theo hai chân cô.

Trong lòng cô có gì đó chảy ra theo, không tìm lại được nữa!

Vu Tư Ngọc sảy thai. Là đứa bé của cô và Phụng Vi Nhiên, kết thúc mối tình của họ, cũng đặt dấu chấm hết đầy bi thương cho quá khứ trong sáng tươi đẹp của cô.

Sau đó, Vu Tư Ngọc bước chân vào làng giải trí, nhìn thấu tất cả tàn nhẫn và đáng ghê tởm của thế gian này. Cô không bao giờ còn là cô nữa.

Đầu tiên chỉ là diễn viên quần chúng, tới nữ phụ, rồi tới nữ chính, một đường đi lên, cô chỉ tốn 3 năm. Bây giờ cô đã là một ngôi sao điện ảnh. Cô không nhắc tới khoảng thời gian đó nữa, có lẽ là không muốn quan tâm nữa. Nhưng có một câu rất hay là đánh chim phải đánh vào đầu!

Khi Vu Tư Ngọc thành danh có rất nhiều tin xấu, chỗ nào cũng có người không vừa mắt với cô, luôn tìm cách bôi nhọ cô.

Chuyện ngày hôm nay là có người cố ý sắp xếp lừa cô tới quán bar.

Lúc Vu Tư Ngọc nói tới những chuyện này thì sắc mặt vô cùng bình tĩnh, dường như chỉ đang nói đến chuyện xưa của người khác. Mà những gì tới tâm đã trải qua đều không liên quan tới cô ấy. Cô ấy chỉ là một người ngoài mà thôi!

Rốt cuộc Quý Nghiên cũng hiểu tại sao chỉ trong vòng vài năm cô ấy lại thay đổi nhiều như thế.

Không chỉ cách ăn mặc mà hành động cử chỉ cũng không còn là Vu Tư Ngọc mà cô biết. Quý Nghiên lắng nghe, nước mắt rơi xuống. Giờ phút này cô có tư cách gì mà trách ông trời bất công với cô? Trên đời này còn có nhiều người bi thảm hơn cô, chỉ có điều là cô không biết mà thôi!

Cho đến khi thật sự xuất hiện bên cạnh thì Quý Nghiên mới kinh hoàng phát hiện ra rằng, người mà cô từng rất hâm mộ, sau này khi thình thoảng nhớ tới cũng cho là cô ấy rất hạnh phúc, nhưng thì ra là cô ấy đang vất vả đấu tranh với số mệnh.

Quý Nghiên rất muốn an ủi cô ấy nhưng lại phát hiện ra rằng dù bây giờ có nói gì đi nữa thì cũng không bằng một cái ôm để biểu đạt cảm nhận trong lòng mình lúc này.

Lúc đó Tư Ngọc đã đau đớn biết bao.

Bạn đang đọc truyện *Bạch Thiếu Gia, Cung Chiều Vợ Như Mộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 56: Người đàn ông mê hoặc chúng sinh.

Quý Nghiên lập cho mình một thời gian biểu. Để tăng cường thể lực, năm giờ sáng mỗi ngày cô chạy bộ, còn đi mua hai bao cát 10kg cột vào chân. Trong phòng cũng có bao cát thật lớn để luyện sức dẻo. Quý Nghiên cảm giác năm dẻo của mình quá yếu, không có chút tác dụng gì nên quyết định mỗi ngày đánh vào đó nửa giờ.

Buồn cười nhất là Mộc Tây. Lúc cô ấy vào phòng Quý Nghiên, thấy trên bàn công có cái bao cát thật lớn, liền nghĩ tới gì đó, chạy tới tiệm chụp ảnh phóng lớn hình của Quý Nhu lên, sau đó còn dùng keo dán đầy hình Quý Nhu lên bao cát. Cô ấy cười gian ha ha hai tiếng, chờ Quý Nghiên về thì đặc biệt đặc chí nói chuyện này với cô. Quý Nghiên nhìn bao cát hình Nhu kia thì sững sờ hai giây, sau đó gợn ngón tay cái lên với Mộc Tây. “Cậu thật giỏi!”

Điều quan trọng nhất là hình người trên tấm hình này. Trên hình Quý Nhu cười rất tươi, còn có lời thoại trên miệng, dòng chữ màu đỏ cực lớn: “Chị đánh em đi! Đánh em mạnh vào! Đừng nương tay nhé~”

Lau mồ hôi, thật quá coi thường người ta!

Quả thật rất hợp với tấm hình, khiến người ta nhìn thấy mà không nhận được phải vùng nắm dẻo lên.

Quý Nghiên tới bệnh viện thăm Lữ Mỹ một lần nữa. Cô hầm canh, vào phòng bệnh thì không thấy ai, chỉ có Lữ Mỹ đang lẳng lặng xem TV.

Lữ Mỹ nghe thấy tiếng động thì quay đầu lại, vốn cho là Quý Nhu hay Quý Dương, nhưng không ngờ là Quý Nghiên. Bà dường như rất vui, nở nụ cười vui vẻ. “Nghiên Nghiên, lại đây!” Lữ Mỹ dịu dàng nói.

Một câu nói rất bình thường nhưng đã khơi dậy cảm giác thân thiết đã lâu không gặp của cô. Như lúc còn bé khi tan học, cô về đến nhà, bà cũng cười và nói với cô: “Nghiên Nghiên, về rồi à! Đi học cả ngày mệt không? Có cơm ngay đây.”

Quý Nghiên nhẹ nhàng “Vâng” một tiếng.

Đi tới cạnh giường, đặt hộp giữ ấm lên tủ đầu giường, vừa múc canh ra vừa nói: “Con hầm canh cho mẹ.”

Nụ cười của Lữ Mỹ càng sâu hơn. “Tốt quá! Đã lâu mẹ chưa được nếm tay nghề của Nghiên Nghiên rồi.”

Khó có được khoảnh khắc thanh tịnh này, Lữ Mỹ thức thời không nhắc tới những người khác. Quý Nghiên ngồi với bà một lát, nói vài câu.

Tâm trạng của Lữ Mỹ luôn rất tốt, dẫn dắt Quý Nghiên phải tự chăm sóc mình thật tốt. Bà lại hỏi thăm về Bạch Thắng, vừa nhìn liền biết là con nhà không tầm thường, diện mạo cũng tốt. Quan trọng nhất là tốt với Quý Nghiên, bà cũng mừng cho cô.

Thời gian cứ không nhanh không chậm mà trôi qua như thế. Hai ngày này Quý Nghiên không có việc gì, ngược lại còn bận bởi chuyện thực tập của Mộc

Tây. Chiều hôm đó, Quý Nghiên ở nhà một mình, ngồi trong phòng khách lên mạng. Vì có liên quan tới Vu Tư Ngọc nên cô bắt đầu chú ý tới chuyện của làng giải trí. Trước kia cảm thấy nơi này rất phức tạp, không ngờ cái vòng luẩn quẩn này còn phức tạp hơn cô nghĩ. Để có được bát com thì không thể tránh khỏi chuyện giành giật.

Người đầu tranh vì thần tượng của mình không phải ít. Nhìn những bình luận cực kỳ khó coi, Quý Nghiên chỉ cảm thấy huyết thái dương của mình nảy lên thịnh thích.

Vu Tư Ngọc cũng trúng không ít đạn!

Cô nhìn mà thấy đau lòng thay cô ấy. Có một lần Quý Nghiên nhịn không được đứng ra nói giúp Vu Tư Ngọc vài câu, kết quả là chưa tới một phút cô đã bị biến người dè chết!

Lúc Quý Nghiên lên mạng thường thích đeo tai phone nghe nhạc, ngón tay lướt như bay trên bàn phím. Nếu không khát nước, vừa lúc hết nước trong ly thì cô cũng không muốn lấy tai nghe xuống mà đứng dậy.

Phòng khách vô cùng yên tĩnh. Quý Nghiên rót nước, cứ có cảm giác có tiếng động rất nhỏ vang lên bên tai, không rõ lắm, hơn nữa khi lắng nghe thì lại không thấy. Cô cho đó là ảo giác của mình. Có khi đeo tai nghe lâu sẽ có tình trạng như vậy.

Cô không suy nghĩ nhiều, uống nước xong, đang chuẩn bị đi lại hai vòng trong phòng để giãn gân cốt thì tiếng động rất nhỏ lại xuất hiện.

Lần này tiếng động lớn hơn trước một chút, cô nghe được rõ hơn.

Khè khè khè khè ——

Giống như tiếng rần thè lưỡi vậy. Nghĩ tới khả năng này, Quý Nghiên liền run lên.

Nhưng nghĩ lại thì thấy trong nhà mình sao lại có rần được?

Cô vốn rất sợ loài vật này, cho nên rất để ý tới phương diện này. Lúc mới tới khu chung cư Dương Quang cũng liên tục xác nhận qua rất nhiều lần, đảm bảo không có chuột, gián hay con gì đó mới yên tâm.

Quý Nghiên chần chừ nhìn xung quanh một lần nhưng không thấy gì khác thường. Cô vẫn không yên lòng, từ từ bước từng bước về phía phòng bếp, nhìn vào bên trong. Rất bình thường. Cô chuyển qua phòng khách để sang phòng Mộc Tây xem thử. Phòng cô ấy không khóa, cô mở ra nhìn thì cũng không thấy gì. Lòng Quý Nghiên thả lỏng không ít, cuối cùng chuyển qua phòng mình, đưa tay, hết sức chậm rãi mà đến gần. Trái tim như bị treo ngược. Cô kiềm chế sự hoảng hốt trong lòng, đẩy cửa ra.

Tầm mắt từ từ rộng mở, cảnh tượng trong phòng từ từ hiện lên trong mắt.

Cho đến khi cửa phòng được mở ra hoàn toàn.

Quý Nghiên bình tĩnh mà nhìn...

Phù ——

Rất tốt.

Không có gì cả.

Xem ra thật là do cô nghĩ nhiều rồi!

Lòng Quý Nghiên hoàn toàn thả lỏng, xoay người, đang chuẩn bị tiếp tục lên mạng, kết quả vừa tới phòng khách thì cô liền “a” lên một tiếng.

Hoàn toàn bị một màn trước mắt dọa cho ngây người.

Rất nhiều rần!

Vọt tới từ bốn phương tám hướng quanh cô, không ngừng thè lưỡi. Hơn nữa con sau còn dài hơn con trước, to nhất thì lớn bằng cánh tay, nhỏ nhất thì không khác gì sợi dây thừng. Trái tim Quý Nghiên như nhảy khỏi lồng ngực.

Hơn nữa tốc độ của bọn chúng rất nhanh. Các loại màu mắt chiếu vào trên người cô. Thật ra thì không phải là đang nhìn cô nhưng trong tiềm thức cô vẫn cảm thấy mấy con rắn này đang dùng ánh mắt vô cùng nguy hiểm mà nhìn cô.

“Sao lại tìm tao? Tao không quen chúng mày!” Quý Nghiên luống cuống. Rốt cuộc cô đã chọc vào ai vậy?

Sao lại có nhiều rắn xuất hiện trong nhà cô như thế?

Có một con rắn sắp leo lên chân cô, ngẩng đầu lên thè cái lưỡi rắn đỏ lòm với cô. Ánh mắt ấy âm trầm, tỏa ra ánh sáng lập lòe, thân màu đen, lại trơn tru rất khó chịu. Nó há to miệng tựa như muốn cắn Quý Nghiên.

Nhất thời cô hít vào một ngụm khí lạnh. “Cứu với...”

Cô nhắc một bình hoa bên cạnh lên, đập vào con rắn đó. Bịch, nó dựng thẳng người lên, phát ra tiếng khè khè đầy tức giận.

Quý Nghiên chạy về hướng khác, dùng các vật dụng trong nhà nơi cô đi qua để ngăn cản bầy rắn đến gần. Nhưng những con rắn kia lại hết sức cố chấp. Căn phòng không lớn, Quý Nghiên liếc thấy có ít nhất khoảng hai, ba mươi con, còn kinh khủng hơn lần bị bắt cóc ở Washington.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô đã sớm sợ đến mức tái xanh. Toàn bộ những thứ có thể đập đầu đã đập hết rồi, nhất là những bình hoa có lực công kích lớn. Nhưng chỉ thấy máu tươi tràn ra, có mấy con rắn bị thương càng bỏ nhanh hơn về phía cô.

Đáng ghét!

“Rốt cuộc chúng mày từ đâu tới vậy?”

Trên mặt và lòng bàn tay Quý Nghiên đầy mồ hôi lạnh, trái tim đập nhanh đến mức không thờ được. Có ai có thể tới cứu cô không?

Cô hỏi rắn, rắn mà trả lời cô được mới là lạ!

Quý Nghiên không cầm điện thoại theo mà điện thoại lại đang ở trong phòng cô, có muốn cầu cứu cũng không có cách nào. Hơn nữa nước xa không cứu được lửa gần. Trong chung cư không có ai sao? Tại sao cô kêu cứu mà không có ai tới?

Lầu trên lầu dưới cũng phải nghe thấy tiếng động chứ?

Bây giờ nghĩ những điều này cũng vô dụng!

Quý Nghiên lui lại từng bước một, đã sắp lui đến góc tường. Rắn bò thành đoàn qua ghế salon, bò qua tủ quần áo, có con còn chui lên từ mặt đất, nhao nhao ào tới. Quý Nghiên sợ hãi vô cùng, quần áo trên người bị dính mồ hôi ướt đầm. Cô nên làm gì bây giờ?

Nguy hiểm cách cô gần như thế.

Quý Nghiên lại một lần nữa cảm nhận được tiếng bước chân của thần chết.

Đúng lúc cô đang lâm vào tuyệt vọng thì chợt có một ý tưởng lóe lên trong đầu.

Đúng rồi, súng!

Cô còn có súng mà!

Đáng chết, chuyện quan trọng như thế mà lại quên!

Quý Nghiên như thấy được chút hy vọng sống, vội vàng lấy khẩu GB-18 trên người ra, giơ lên, nhắm vào...

Nhất định phải trúng vào đầu....

Quý Nghiên bóp cò...

Đoàng...

Một con rắn rít lên đau đớn, giương cao người lên rồi “bịch” một tiếng, ngã xuống đất.

“Trúng rồi!” Thiếu chút nữa Quý Nghiên đã hét lên chói tai nhưng không dám khinh thường.

Bầy rắn thấy đồng loại bị bắn chết, lui ra vài bước theo phản xạ. Quý Nghiên mong rằng bọn nó có thể sợ hãi mà chủ động rời đi. Nhưng cô đã suy nghĩ quá ngây thơ rồi! Bầy rắn lùi lại xong đều trở nên tức giận, vằn vẹo người, đến gần Quý Nghiên hơn.

Trên mặt đất có rất nhiều mảnh thủy tinh. Bầy rắn không tránh khỏi bị thương, có con máu me đầy người nhưng lại như không có cảm giác gì.

Quý Nghiên càng bình tĩnh hơn, bắn liên tục mấy phát. Có phát trúng đầu, có phát trúng vào người, sự đe dọa yếu đi không ít trong nháy mắt. Nếu có thể cô càng muốn giết hết chúng ngay lập tức. Giết từng con như vậy thật khó! Cảm giác dù có giết thế nào cũng không hết.

Hơn nữa còn khiến ý chí con người bị bào mòn rất nhanh!

Lại bắn ra một phát...

Ah?

Hết đạn rồi?

Phải rồi, GB-18 chỉ có 11 viên đạn. Cô đã bắn hết rồi!

Cô đã giết được một phần ba số rắn, còn lại hai phần ba, là một mối tai họa lớn.

Chẳng lẽ thật sự không thoát được sao?

Thật vất vả cuộc đời cô mới có ánh sáng lần nữa, cô không muốn chết!

Tiểu Bạch, Tiểu Bạch, anh ở đâu?

Những con rắn không bị bắn trúng hoàn toàn phẫn nộ, cuộn cái đuôi lên, lồi theo những thứ trên mặt đất mà đánh về phía Quý Nghiên. Cô nhanh chóng che đầu trốn sau mấy điều hòa. Trong đầu cô nhanh chóng xoay chuyển, muốn giải quyết tất cả rắn trong một lần chỉ có thể dùng cách đặc biệt. Cô không nghĩ được nhiều như vậy, hai tay dùng sức đẩy mấy điều hòa về phía trước, ngán đảm rắn lại.

Tranh thủ chút thời gian, Quý Nghiên không hề dừng lại, lập tức chạy ra phía sau cái TV. Màn hình TV cũng đã bị vỡ, phòng khách vô cùng lộn xộn. Quý Nghiên nhớ trong ngăn kéo tủ TV có cái bật lửa. Cô kéo ngăn kéo ra, tìm thật nhanh. Trong đó là một ít giấy tờ và vài thứ linh tinh. Cô còn chưa tìm ra bật lửa thì bỗng một con rắn bò tới, bò theo lưng cô lên trên, sắp vòng qua cổ cô. Cô kinh hãi, ngã ngửa ra sau, ngăn kéo “xoạt” một cái liền bị kéo ra ngoài.

Àm

Là một tiếng trầm đục.

Hai tay Quý Nghiên lập tức nắm lấy đầu con rắn. Con rắn vùng vẫy giãy dụa, thè cái lưỡi thật dài đỏ lòm ra, trông mắt đầy âm u, dường như đang thể hiện sự tức giận của nó. Hai tay Quý Nghiên càng run rẩy hơn. Cảm giác dính dính trên tay khiến người ta cảm thấy rợn cả tóc gáy, cực kỳ ghê tởm! Cực kỳ đáng sợ! Những con rắn khác cũng chậm chậm đến gần. Thật may là lúc trước chúng bị thương không ít nên tốc độ chậm hơn rất nhiều.

Quý Nghiên biết, thời gian của cô không còn nhiều.

Đề nén sự sợ hãi trong đáy lòng xuống. Cô phải đối mặt với chuyện này. Chỉ có mấy con rắn mà đã không thể đối phó thì sao cô có thể đứng bên cạnh Bạch Thắng được? Sao có thể kẻ vai sát cánh với anh? Sao có thể giúp anh? Quý Nghiên, đừng sợ, không có gì là không vượt qua được! Mày phải có lòng tin với bản thân, Tiểu Bạch còn đang chờ mày... mày không thể để anh ấy thất vọng được.

Liều mạng!

Cô tăng sức lực trong tay, lần mấy vòng, khi con rắn thoát khỏi hông mình thì đứng bật dậy, nắm lấy nó, dùng hết sức lực toàn thân mà vút sang bên cạnh. Trờ lại với ngăn kéo, lần này Quý Nghiên đổ hết các thứ trong đó ra, rốt cuộc cũng nhìn thấy cái bật lửa rơi dưới đất. Cô thầm vui mừng, đồng thời cảm một cây nến, thấp nhanh lên sau đó ném về phía ghế salon. Ánh lửa bùng lên rất nhanh. Bầy rắn ý thức được nguy hiểm, ngẩng đầu lên, di chuyển sang chỗ khác. Quý Nghiên lợi dụng thời cơ, lấy tay che miệng lại, chạy về phòng mình bằng tốc độ nhanh nhất.

Rầm—— một tiếng, cửa đóng lại.

Quý Nghiên chạy thẳng về giường mình, tìm điện thoại, bấm 999 (số điện thoại của cục phòng cháy Hongkong). Vừa báo địa chỉ thì ngoài cửa vang lên tiếng va chạm mạnh khiến cô hoảng sợ, quay đầu lại.

Chưa có nhiều phản ứng thì tiếng va chạm ngừng lại.

Hơi thở nguy hiểm vẫn chưa đi xa.

Yên lặng, sự yên lặng quý dị càng khiến không khí trở nên cực kỳ căng thẳng.

Tựa như trái tim ngừng đập.

Rồi bùng nổ ngay lập tức.

Đoàng đoàng đoàng đoàng...

Lòng Quý Nghiên rung mạnh lên. Cùng với tiếng súng liên tục là vết đạn lần lượt xuất hiện trên cửa, một hàng, hai hàng.. Tựa như lỗ kim trên tờ giấy. Ngay cả cánh cửa nhìn như vững chắc, giờ phút này lại trở nên yếu ớt khác thường.

Dường như là cùng lúc đó cánh cửa bị người đẩy ra, Quý Nghiên lưu loát xoay người đến bên kia giường, quỳ xuống, kéo ngăn kéo ở tủ đầu giường ra. Ở đây có khẩu súng cô mới lắp xong.

Tuy chỉ là bán thành phẩm, chưa thử kiểm nghiệm lần cuối nhưng vào lúc này sao còn có thời gian mà lo lắng được nhiều như vậy?

Cô hoàn toàn là đánh cược một cách liều lĩnh.

Đạn bên trong là khi Bạch Thắng đưa khẩu GB-18 thì để lại cho cô dự phòng. Bây giờ nghĩ lại, quả nhiên Bạch thiếu gia có khả năng tiên đoán! Cho dù lúc này anh không ở cạnh cô nhưng lại giúp cô bằng một cách khác. Tiểu Bạch, anh nhất định cũng muốn cho em sự can đảm có phải không?

Tiếng bước chân càng ngày càng gần, nhịp tim Quý Nghiên cũng càng ngày càng nhanh hơn. Cô thầm đếm trong lòng một, hai, ba, đứng dậy, nhắm ngay hướng phát ra tiếng động bắn mấy phát, đồng thời bước một chân lên mép giường, mượn lực phóng tới cạnh cửa sổ.

Loảng xoảng.

Thủy tinh vỡ vụn, mảnh vỡ văng khắp nơi.

Nhà Quý Nghiên ở lầu bốn nhưng ở lầu ba dưới phòng cô có một cái ban công nhỏ. Quý Nghiên phá cửa sổ xong thì trực tiếp nhảy ra khỏi cửa sổ xuống ban công. Cô lấy hai tay che đầu, va chạm mạnh mẽ cùng với mảnh thủy tinh lúc cô phá cửa sổ đâm vào da thịt đau nhói, khiến cô cau mày thật chặt.

Trên khuôn mặt thanh lệ nhỏ nhắn đã sẫm mất đi màu máu, cắn thật chặt đôi môi tái nhợt nhưng vẫn không kiềm chế được tiếng rên rỉ đau đớn....

Thật, thật là đau.

Có mười người xông vào phòng Quý Nghiên, trừ một người bị trúng đạn ra thì còn chín. Lúc Quý Nghiên nhảy từ cửa sổ thì chúng không để ý tới đồng bọn của mình, liền tới gần cửa sổ nhìn xuống. Ngoài ban công vô cùng lộn xộn ra thì không còn gì khác, cũng không có bóng dáng của Quý Nghiên.

“Đuổi theo.”

Một người trong bọn trăm giọng nói. Ngay sau đó tiếng bước chân xa dần, đoán chừng là đã đuổi theo đường khác.

Quý Nghiên nấp dưới ban công, cánh tay vô cùng đau đớn. Phải nói là toàn thân cô đều đau. Nhưng cô không thể không kết luận một cách bi kịch rằng, mình, lại bị đuổi giết!

Trong lúc vô tình, Quý Nghiên nhìn thấy di Chu ở lầu ba đang nằm dưới đất, hình như là đã ngất đi. Cô liền biết tại sao dù có kêu cứu cỡ nào cũng không có ai để ý!

Hoá ra là như vậy.

Quý Nghiên bò xuống theo ống thoát nước, sau đó bắt chập tất cả chạy ra ngoài. Nhưng còn chưa có chạy bao xa thì những người đó đã nhìn thấy cô. Lần này bọn họ cũng không nỡ súng, Quý Nghiên dùng hơi sức toàn thân, liều mạng chạy lên phía trước giống như không muốn sống.

Hận không thể mọc ra đôi cánh bay lên ngay lập tức.

Thật vất vả mới thấy bên cạnh có xe chạy qua, hơn nữa tốc độ lại rất chậm chạp, Quý Nghiên từ ngựa chết biến thành ngựa sống, bắt chập tất cả, một tay nắm chặt cửa xe kia, mượn lực xoay người nhảy vào xe. Vội vàng nói với người đàn ông lái xe bên cạnh: "Thật xin lỗi, bây giờ tôi đang gặp chút phiền toái, anh có thể cho tôi quá giang một đoạn đường không? Chỉ cần thoát khỏi những người phía sau là được rồi, nếu như anh có thể giúp tôi, tôi sẽ rất biết ơn anh, làm ơn."

Người đàn ông thấy vậy không khỏi quay đầu, khuôn mặt yêu nghiệt đến mức tận cùng treo lên một nụ cười hứng thú, nhú mày nhìn Quý Nghiên, Quý Nghiên nhất thời ngẩn người.

Cô chưa từng thấy người đàn ông nào như vậy, tóc hơi dài, đen như mực. Cặp mắt phượng hẹp dài mang theo cao quý và yêu mỹ không giống người thường, khỏe mắt khẽ hếch lên, mê hoặc không sao kể xiết. Con ngươi màu tím như thủy tinh chói mắt, vừa sáng chói giống như kim cương, lại thâm sâu tựa như vực thẳm, đầy bí ẩn như những ngôi sao vô tận. Ấn hiện trong cặp mắt đó là một tia quyến rũ mà nguy hiểm, giống như vẻ đẹp tự nhiên mà kỳ lạ. Mỗi móng không chỉ để lộ ra gợi cảm mà còn có tàn khốc, giống như hai sự mâu thuẫn tổng hợp lại, nhưng lại tuần tú đến vậy, mê hoặc chúng sinh.

Quý Nghiên thừa nhận, cô đúng là mê cái đẹp, cô thật sự bị "trúng sét" rồi.

Đúng là cực phẩm mà!

Nhưng bây giờ không phải là lúc háo sắc.

Quý Nghiên nhanh chóng trở về thực tại.

"Xe của tôi không chờ người lạ." Giọng nói của anh ta thật gợi cảm, còn đặc biệt nhấn mạnh: "Nhất là phụ nữ không quen biết."

"Vậy anh có thể phá lệ một lần được không? Nếu như không phải bắt đắc dĩ thì tôi sẽ không đưa ra yêu cầu vô lý như vậy. Hi vọng anh có thể tốt bụng giúp đỡ tôi lần này, sau này anh muốn tôi báo đáp thế nào tôi cũng chắc chắn sẽ không phản đối. Dĩ nhiên điều kiện trước tiên là điều đó phải nằm trong khả năng của tôi." Quý Nghiên khẽ nhú mày, giọng nói có chút vội vàng.

Người đàn ông vẫn lái xe chậm rì rì như trước, những người phía sau sẽ đuổi tới rất nhanh, khoảng cách còn lại không quá một trăm mét. Nếu cứ tiếp tục như vậy, còn không bằng tự cô dùng hai chân chạy thực mạng còn nhanh hơn.

"Tôi cần một lý do thuyết phục."

"Cái gì?"

"Tại sao tôi phải bị cuốn vào chuyện phiền toái không cần thiết chỉ vì một người tôi không quen biết? Đối với tôi mà nói, đó là một chuyện không có lợi."

Người đàn ông phân tích rõ ràng, nói thật, nếu Quý Nghiên nóng tính một chút, chắc chắn cô sẽ hận không không thể đóng gói anh ta rồi ném ra ngoài xe.

Bởi vì ngay cả người có tính cách tốt như Quý Nghiên, giờ phút này cũng bắt đầu nôn nóng.

Những người đó đã cách xe không quá năm mươi mét.

Lửa cũng cháy đến nơi rồi mà anh ta vẫn còn thảnh thơi bình tĩnh như vậy.

Hoàn toàn không để ý đến chuyện nguy hiểm trước mắt.

A~ Đúng rồi, đối tượng của người ta cũng không phải anh ta, anh ta lo lắng cái cọng lông!

Xem ra người này chắc sẽ không giúp mình, lòng Quý Nghiên trầm xuống, liếc nhìn mấy người đang từ từ ép tới gần, ba mươi mét, hai mươi mét, hai mươi mét. . . . Trong lòng quyết định nhanh chóng, đến khi cô cảm thấy không thể dây dưa được nữa, rút cuộc đành chuẩn bị nhảy xuống xe chạy hướng khác thì ai ngờ người đàn ông bên cạnh đột nhiên nói một câu: "Ngồi cho vững!"

Sau đó chân đạp ga, nháy mắt xe như tên rời cung, bay vút ra ngoài.

Bởi vì quán tính mà cả người Quý Nghiên nghiêng về phía trước, cô không kịp phản ứng, đầu va mạnh vào kính chắn gió, nhất thời không nhận đau được kêu thành tiếng.

"Thắt dây an toàn vào."

Quý Nghiên xoa xoa cái trán bị đụng đau, ngoan ngoãn thắt dây an toàn vào.

Người đàn ông này lái xe rất tốt, đổi chẵn, đạp ga, di chuyển, xoay tròn. . . . Động tác liền mạch, vô cùng đẹp mắt! Những người vừa rồi thiếu chút nữa đuổi kịp bây giờ đã không thấy bóng dáng, không biết đã bị bỏ xa bao nhiêu dặm.

Quý Nghiên nhìn dòng xe cộ cuộn cuộn phía sau không ngừng, cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

"Cảm ơn anh." Cô quay đầu nói với người đàn ông.

Anh ta miễn cưỡng nâng mắt lên, nói: "Địa chỉ."

Quý Nghiên nói là đỉnh núi Thái Bình, người đàn ông lái xe, về mặt khô khan lộ ra một cổ yêu mỹ, mắt phượng nhẹ chớp, vẻ đẹp mê hoặc chúng sinh! Đẹp đến khiến người ta phải say mê!

Xe ngừng lại.

Quý Nghiên mở cửa xe, xuống xe, lại nói cảm ơn anh ta.

Người đàn ông: "Nhớ kỹ những gì cô nói, tôi sẽ đến để lấy báo đáp của cô."

Đây là sự cô quyết nợ sao?

Quý Nghiên đỏ mặt hời!

Theo tình tiết phát triển thì không phải nam chính sẽ rất "ga-lăng" mà nói một câu: "Không sao, chỉ là tiện tay thôi." sao? Tại sao đến phiên cô thì thay đổi rồi? Hơn nữa sự khác biệt lại lớn như thế.

Đây là nói thẳng cho cô biết, trên đời không có bữa ăn nào là miễn phí cả!

Quý Nghiên: "Tôi nói được làm được."

Cô tạm biệt anh ta, dần dần đi về phía nhà họ Bạch.

Người đàn ông để tay trên tay lái, nhìn cô một hồi rồi con ngươi màu tím lại nhìn về phía biệt thự nhà họ Bạch, khóe miệng nhếch lên một nụ cười yêu mỹ.

Bạch Thắng, đây chính là người phụ nữ mà cậu để ý sao?

Cậu đoán thử xem, lần này, kết quả sẽ ra sao?

Quý Nghiên còn chưa tới cửa lớn nhà họ Bạch đã nhận được điện thoại của Mộc Tây. Giọng nói trong điện thoại rất lo lắng, cô ấy nghe thấy tin tức khu cư xá Dương Quang bị cháy. Tuy rằng kịp thời báo cảnh sát, cũng không tạo thành thương vong cho cư dân nhưng chuyện một tầng lầu chung cư bị phát hiện có hai ba chục cái xác rắn trong lúc nhất thời bị bàn tán xôn xao.

Hơn nữa báo cáo chỉ ra hiện trường còn có dấu vết đánh nhau, trong các xác rắn được phát hiện thì có mười một con bị đạn bắn, thậm chí có con một phát chết ngay. Nhằm vào việc này, cục cảnh sát Hongkong cũng rất coi trọng, đã phái ra thành viên của tổ trọng án đi điều tra hiện trường.

Khi Mộc Tây nhìn thấy tin tức thì hiện trường đã là một mảnh hỗn loạn, phòng ở bị cháy sạch hoàn toàn thay đổi, nhưng cô nhìn một cái liền nhận ra đó chính là phòng của mình và Quý Nghiên. Nhớ tới hôm qua Quý Nghiên nói sẽ ở nhà cả ngày, cô sợ tới mức trái tim thiếu chút nữa nhảy ra ngoài, rất sợ Quý Nghiên có chuyện gì, cũng không để ý tới bây giờ đang là giờ làm việc, không ngừng gọi điện thoại cho Quý Nghiên, chờ mong nghe được tin tức cô ấy bình an.

Thật may mắn, may mắn là Quý Nghiên không sao.

Quý Nghiên nói với cô là cô ấy đang ở nhà họ Bạch nên Mộc Tây cũng yên tâm. Cúp điện thoại, Quý Nghiên nhớ lại những gì Mộc Tây mới nói. Thành viên tổ trọng án sẽ đến hiện trường điều tra chân tướng vụ tai nạn này, trái tim Quý Nghiên thật vất vả mới bình ổn bây giờ lại loạn lên.

Trong phòng cô còn rất nhiều mẫu thiết kế vũ khí, linh kiện súng ống và đạn dược, tất cả những thứ đó không có khả năng đều bị thiêu. Hơn nữa cho dù thật sự bị hủy, nếu bọn họ muốn tra thì cũng không có khả năng không để lại chút dấu vết nào.

Làm sao bây giờ?

Bạn đang đọc truyện *Bạch Thiếu Gia, Cung Chiều Vợ Như Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57: Ba thế lực lớn kinh khủng nhất trên toàn thế giới.

Thân phận của cô không thể bị tra ra, nếu không, tất cả đều xong rồi.

Cô có nên gọi điện thoại cho Dịch Vĩnh Quân hay không, có nên vận dụng lực lượng của Cục Quốc An không? Chuyện này phải được áp chế, Quý Nghiên cảm điện thoại di động lên, bấm số Dịch Vĩnh Quân, không biết còn kịp hay không?

Cô đang muốn gọi điện thoại thì đột nhiên nghe thấy tiếng xe, một chiếc xe Maybach chạy nhanh đến trước mặt Quý Nghiên. Cửa xe mở ra, một người đàn ông cao lớn anh tuấn bước ra, gương mặt trắng muốt như ngọc, vẫn tuấn nhã như trước, chính là người Quý Nghiên khắc sâu trong lòng, sợ không thể gặp lại được nữa, hôm nay cứ như vậy gặp nhau, tình cảm khủng hoảng trong lòng cô dễ dàng bộc lộ, Quý Nghiên như muốn rút nước mắt.

Mặt Bạch Thắng không chút thay đổi, nhanh chóng đi thẳng về phía Quý Nghiên, cái gì cũng không nói, đưa tay ôm cô vào trong ngực thật chặt. Sức lực lớn đến kinh người, thay đổi sự dịu dàng lưu luyến trước kia thành bá đạo, cường thế, quyền uy, ôm chặt cô. Giống như muốn khám Quý Nghiên nhập vào xương cốt của anh, hòa làm một thể với anh.

Thất lung Quý Nghiên sắp bị anh bẻ gãy, hô hấp khó khăn, cảm thấy cả người đều vô cùng khó chịu.

Nhưng mà ngay cả khi như thế, cô cũng không đẩy anh ra.

Từ trên người anh, Quý Nghiên cảm nhận được một tia đè nén lo lắng, trái tim liền đau nhói.

Người đàn ông thanh nhã như tiên này từ khi nào đã chịu biểu lộ ra cảm xúc như vậy? Có thể thấy được một giây khi anh biết được tin tức kia, lòng anh đã giống như bị lửa đốt như thế nào? Nếu không cũng sẽ không vừa thấy Quý Nghiên liền không thể chờ đợi được mà ôm cô vào lòng. Chỉ có như vậy, Bạch Thắng mới có thể cảm nhận được sự tồn tại của cô. Chỉ có dùng sức ôm cô như vậy, cảm nhận hô hấp của cô, quanh người đều tràn ngập hơi thở của cô, anh mới có thể tin tưởng, Quý Nghiên vẫn còn, vẫn còn ở bên cạnh anh, không hề rời đi.

Cho nên, đối mặt với Bạch Thắng như vậy, làm sao Quý Nghiên có thể đẩy anh ra được?

Không bỏ được.

Như vậy cho dù cô khó chịu thì có gì quan trọng chứ?

"Không có việc gì, Tiểu Bạch, anh xem, em tốt lắm . . . . uhm . . . ."

Cô còn chưa nói xong thì đã bị Bạch Thắng hung hăng hôn. Lời nói còn lại cũng bị anh cường ngạnh hôn mà bị ép nuốt xuống, giống như muốn thông qua cách này truyền đạt hết cảm xúc trong lòng anh cho Quý Nghiên biết. Nụ hôn này, mang theo kích động, mang theo điên cuồng, giống như đang tung lưới

tình chặt chẽ vây Quý Nghiên vào trong đó.

Cô không từ chối được, cũng không tránh ra, chỉ có thể ở trong sự chủ động của anh mà trầm luân thật sâu.

Bạch Thắng hôn rất bá đạo, giữ người Quý Nghiên thật chặt, theo môi lưỡi xâm nhập, toàn thân hai người cũng dán sát lại với nhau, giống như một thể, chặt chẽ không rời.

"Chắc chắn, tình cảm thật mãnh liệt." Ứng San cảm thán.

Y Mạt Thuần: "Mẹ kiếp, tiểu Thắng Thắng bị cầm dục à? Cầm thú như vậy, a, không đúng, đói khát như vậy à?"

Quý Nghiên nghe thấy tiếng nói, đầu óc trong nháy mắt tỉnh táo lại, mặt đỏ lên, vội vàng đẩy Bạch Thắng ra.

Bạch Thắng cũng ngừng hôn, nhưng cũng không buông cô ra, tay gắt gao giữ chặt Quý Nghiên, mười ngón tay đan vào nhau.

Ứng San ôm ngực, quét mắt nhìn tay bọn họ đang nắm chặt, khóe miệng nở nụ cười ý vị sâu xa.

Y Mạt Thuần bĩu môi: "Sớm như vậy có phải tốt không, tối hôm đó có cơ hội như vậy, thỏ trắng nhỏ đưa tới trên giường con như vậy rồi mà con còn không ăn được, tổn mất một chai rượu ngon của dì. Cho nên mới nói, đàn ông lúc cần cầm thú thì phải cầm thú."

". . . . .". Sắc mặt Quý Nghiên đỏ đến không thể đỏ hơn được nữa. Bị bắt quả tang coi như xong đi, dĩ ấy còn nhất định phải bàn luận trước mặt cô như vậy sao? Điều này thật sự thích hợp sao? Còn nữa, chuyện lần trước quả nhiên là Y Mạt Thuần cố ý mà à à à à à. . . . . Lừa gạt người còn quang minh chính đại nói ra một cách thần nhiên như vậy, lại không cảm thấy một chút không ổn nào, trên đời này cũng chỉ có một cực phẩm là Y Mạt Thuần này thôi!

Bạch Thắng thần nhiên nói: "Lời này dĩ phải nói cho dượng nghe, dượng chắc chắn sẽ rất vui mừng."

"Đừng, dượng con đã đủ cầm thú lắm rồi, không cần lên cấp! Lại nói, chừng nào thì con mới đưa tiền thưởng cho cô?"

Bạch Thắng: "Rượu là tự dì lấy ra, con có bắt ép dì không?"

Hừ, làm anh giăng co cả đêm vô ích, còn muốn đòi tiền anh? Nghĩ hay thật!

"Lại nói, lần trước ở Florence, dĩ còn nợ con tiền mặt chược vẫn chưa trả đúng không? Cộng thêm lãi, vừa đúng một tỷ."

Y Mạt Thuần: "Mẹ nó, còn có chuyện này?"

Y Mạt Thuần đang định quả quyết muốn nói sang chuyện khác thì Ứng San nói với Quý Nghiên: "Con xảy ra chuyện gì vậy?"

"A. . . . . Xảy ra chút sự cố nhỏ."

Đề tài thay đổi quá nhanh, Quý Nghiên không phản ứng kịp.

Mọi người vào nhà, Quý Nghiên đang kể sơ qua mọi chuyện xảy ra hôm nay thì Bạch Trì hỏi: "Con có biết là ai làm không?"

Quý Nghiên lắc lắc đầu.

"Thả rắn, còn phải sát thủ ám sát, lại ở khu dân cư, thủ đoạn của người này cũng đủ cầu kì, đầu óc người này được cấu tạo bằng cái gì vậy?" Y Nhân lãnh lạnh nói chen vào.

Bọn họ giết người thường là đều một phát bắn chết, cực kì dứt khoát. Tại sao bây giờ lại phải phiền toái như vậy.

Hơn nữa đến cuối cùng còn không giết được người, để cho chạy thoát.

Thật kém cỏi!

Xét phương diện khác, một mình Quý Nghiên có thể giết chết nhiều rắn như vậy, còn có thể bình an trốn thoát, cũng là rất cường hãn rồi.

"Không có đối tượng nào đáng nghi sao? Bây giờ không biết là nhắm vào Quý Nghiên mà đến hay là nhắm vào Bạch Thắng, nếu có phương hướng sẽ dễ dàng điều tra hơn."

Dù sao thì quan hệ giữa Quý Nghiên và Bạch Thắng chưa từng có ý giấu diếm, chỉ cần hơi để ý một chút căn bản là sẽ biết ngay.

Kẻ thù của Bạch Thắng cũng không ít, tìm người bên cạnh trả thù cũng không phải không có khả năng.

"Có thể là Ngôn Quyết làm hay không?" Hàn Niệm nói: "Anh nhận được tin tức, thằng nhóc này đã đến Hongkong rồi."

Lại là Ngôn Quyết, người này rốt cuộc là thần thánh phương nào?

"Hắn không ở London cho tốt, lại chạy tới Hongkong làm gì?" Y Nhân hỏi.

"Có quý mới biết, cả chuyện ngày hôm nay nữa, từ trước đến giờ người này là kẻ biến thái, mơ ước tiểu Thằng Thằng cũng không phải mới một hai năm, anh cũng cảm thấy là hắn." Hàn Niệm nói chắc chắn.

Ứng San: "Cái từ 'mơ ước' này cũng dám dùng, ngoan, mẹ thằng nhóc đó sẽ khóc."

"Không liên quan gì tới hắn." Bạch Thắng nói.

"Anh cũng nghĩ vậy, người có IQ cao như hắn mà lại dùng thủ đoạn giết người kém cỏi như vậy, nói cách khác, giết người mà như vậy thì CMN người thường cũng có thể chống lại được cả gia tộc Y, anh hoài nghi nếu không phải hắn bị ngu thì là bị vật thể không rõ nào đó ám ảnh."

Hàn Niệm: "Tư duy biến thái vốn là người thường không thể hiểu được."

Y Nhân gật đầu: "Hành động sai lầm cũng khác hẳn với người thường, khó trách em thường không thể giải thích được hành động của anh."

Hàn Niệm: ". . . . ."

"Gia tộc Y là cái gì?" Quý Nghiên yếu ớt hỏi.

Lần trước cô nghe cứ như lọt vào trong sương mù, lần này bọn họ lại nhắc tới, cô chỉ cảm thấy cái gia tộc Y kia chắc hẳn rất lợi hại.

Bạch Thắng nói: "Là ba thế lực lớn khủng bố nhất thế giới, Liên Hợp Hội Washington, Mafia Italy, còn có một thế lực, chính là nhà họ Ngôn ở London, gọi là gia tộc Y."

. . . . . Lợi hại như vậy sao?

"Trong phạm vi toàn cầu, không phải đó là một thế lực khủng bố quốc tế sao? Sao Ngôn Quyết lại cản trở anh?"

Chỉ cần hắn không nói gì đề cập đến Trung Quốc thì Cục Quốc An và hắn sẽ không có xung đột gì chứ?

"Cho nên mới nói hắn biến thái, FBI và chống khủng bố cả ngày đuổi đánh hắn, hắn đâu thèm quan tâm, ngược lại chạy tới ngược luyến tiểu Thằng Thằng, còn yêu nhiều năm như vậy, em có thể hiểu hắn nghĩ cái gì sao?" Hàn Niệm vừa ăn hoa quả vừa nói.

Quý Nghiên: ". . . . ."

Quả thật rất biến thái.

Hàn Niệm nghĩ thầm: chỉ là ông xã của em cũng không phải bình thường đâu, trừ nhà họ Ngôn ra thì Liên Hợp Hội và Mafia, Italy cũng đều có quan hệ không rõ ràng với cậu ấy. Có thể cùng dính dáng tới ba thế lực lớn cũng không phải là người bình thường có thể làm được.

Sự cường hãn của Bạch Thắng không đơn giản như những gì Quý Nghiên nhìn thấy.

Nhưng mà lời này anh sẽ không nói, dù sao thì Quý Nghiên mới bắt đầu tiếp xúc với gia đình nhà mình, không phải là anh không tin cô, nhưng những gì nên giấu thì cần phải giấu, nhất là sau khi trải qua vụ Vân Song Chi.

Mà Bạch Thắng cũng có chừng mực của cậu ấy, cậu ấy muốn nói cho Quý Nghiên biết cái gì thì cậu ấy sẽ nói.

Lại nói, nếu Ngôn Quyết đã đến Hongkong, vậy nói không chừng Vân Song Chi cũng tới. Không biết bây giờ trong lòng Bạch Thắng có còn cảm giác gì với cô ta không. Hoàn toàn quên đi là tốt nhất, nhưng nếu ngộ nhỡ vẫn còn tình cảm, Hàn Niệm nhìn Bạch Thắng, tin tưởng đó cũng là chuyện mà tất cả mọi người cũng muốn biết. Nhưng tên nhóc này lại có tình giấu giếm thật sâu, ai cũng không nhìn ra được.

"Đứng rồi, cục cảnh sát bên kia. . . ." Đột nhiên Quý Nghiên nói.

Bản thiết kế của cô . . . . .

Bạch Thắng nhẹ nhàng nói: "Chuyện này anh sẽ giải quyết, em đừng lo lắng."

Quý Nghiên khẽ mỉm cười: "Chuyện này cho qua thì tốt rồi, về phần ai chỉ điểm thì cũng đừng tra xét nữa."

Bạch Thắng cau mày: "Anh sẽ không tốt bụng như vậy."

"Không cần tra xét." Quý Nghiên lắc đầu: "Em cũng không muốn biết sự thật."

"Có phải em đã đoán được là ai làm rồi đúng không?"

"Không có."

". . . . ."

"Thật mà, cứ coi như là một lần rèn luyện là được rồi. Nếu em đã không sao thì cũng không cần thiết phải đi để ý những chuyện rêu rĩa này, ảnh hưởng đến tâm trạng của mình."

Thấy cô kiên trì, Bạch Thắng cũng không miễn cưỡng nữa.

Anh đã nói rồi, anh sẽ tôn trọng quyết định của cô.

Cư xá Dương Quang không thể trọ được nữa, Ứng San bảo Quý Nghiên ở lại nhà họ Bạch một thời gian, Quý Nghiên lại nghĩ đến Mộc Tây, có chút do dự.

Y Mạt Thuần nói: "Dù sao vẫn còn nhiều phòng, để cho bạn con cùng tới ở cũng được."

Quý Nghiên im lặng.

Lấy khúc mắc giữa Mộc Tây và con trai dì, dì có chắc như vậy là tốt không?

Bạch Thắng hiểu rõ tâm tư của cô, thân nhiên nói: "Để Mộc Tây đến đây đi."

Cô ấy và lão đại đều không phải loại người "bụng thì đang đói, có người mời ăn thì kêu no rồi", có vấn đề gì thì luôn tự giải quyết.

Bất quá đó là chuyện của bọn họ.

Ngược lại, nếu như Mộc Tây trọ bên ngoài, chắc chắn Quý Nghiên sẽ lo lắng cho cô ấy, bị ảnh hưởng vẫn là mình.

Bạch Thắng nói như vậy, Quý Nghiên cũng không tiện phản đối.

Ứng San nhìn cô một chút, nói: "Ngày mai con có việc gì không? Cùng bác ra ngoài một chút."

A?

Quý Nghiên ngăn người, sau đó ngoan ngoãn đáp một tiếng: "Dạ."

Không hiểu sao lại thấy khẩn trương, mẹ của Bạch thiếu gia tìm cô ra ngoài làm gì?

Cho đến khi trở về phòng, Quý Nghiên vẫn có chút không yên lòng.

Bạch Thắng ôm cô từ phía sau, nhẹ nhàng cười lên.

Quý Nghiên khó hiểu hỏi: "Anh cười cái gì?"

"Không có gì, chẳng qua là cảm thấy gần đây vận khí không tệ." Trong giọng nói của anh hiếm khi có được một tia thoải mái và vui vẻ.

Quý Nghiên lại càng thêm khó hiểu.

Đầu Bạch Thắng tựa vào sườn mặt của cô, cặp mắt đẹp như sao, loé ra ánh sáng sáng ngời.

Em xem đi, đến ông trời cũng cảm thấy chúng ta nên ở bên nhau, cho nên một lần rồi lại một lần, mang em đến bên cạnh anh.

"Tiểu Bạch, anh có biết mẹ anh tìm em làm gì không?" Quý Nghiên rói rầm hỏi.

Nếu như là Y Mạt Thuần thì còn đỡ, chứ Ứng San vừa nhìn liền biết chính là kiểu "chị lớn", tâm tư cũng khó hiểu.

Cô đứng trước mặt Ứng San, khí thế liền yếu đi một khúc.

Thật là khó mà biểu hiện tự nhiên.

Bạch Thắng thân nhiên cười: "Sợ cái gì? Mẹ anh cũng sẽ không ăn thịt người, yên tâm, bà ấy rất dễ ở chung."

"Thật không?"

"Anh đã lừa gạt em bao giờ chưa?"

"Anh lừa gạt em rồi." Trong ấn tượng của cô thì có một lần.

Bạch Thắng nhú mày: "Lúc nào vậy?"

"Ở Washington, lần thứ hai chúng ta gặp nhau, anh nói sẽ để lại sẹo." Quý Nghiên trả lời rất nhanh.

Nói giỡn, trí nhớ của cô vô cùng tốt, chuyện gì đã gặp qua là không quên được.

Bạch Thắng: "Đó là ngoại lệ."

"Khó nói sẽ không có lần sau?" Quý Nghiên rất biết làm khó người ta.

Bây giờ cô và Bạch Thắng nói chuyện đã không còn giống lúc đầu, đã không có gì không được tự nhiên nữa rồi.

Bạch Thắng cắn cắn lỗ tai cô: "Vậy chúng ta đánh cược một lần đi?"

Cả người Quý Nghiên run lên, lỗ tai tê tê dại dại.

Giọng oa oa hỏi: "Đánh cược cái gì?"

Môi Bạch Thắng để sát bên tai cô, nhẹ nhàng nói câu gì đó, mặt Quý Nghiên lập tức đỏ bừng, nóng hằm hập.

Một lát sau.

Cô quay đầu, đưa tay, bắt đầu gãi xéo khuôn mặt trắng nõn của Bạch Thắng.

Ai bảo anh bắt nạt cô.

Thời gian Ứng San hẹn Quý Nghiên là lúc ba giờ chiều. Lúc mười một giờ, cô đi siêu thị mua chút đồ ăn, mua cả trái cây, sau đó đi đến nhà Vu Tư Ngọc thăm cô ấy.

Bây giờ một mình Vu Tư Ngọc ở trọ một phòng, lúc Quý Nghiên đến đó vừa đúng lúc là giờ ăn trưa. Cô vào thang máy lên tầng 32, nhớ mang máng phòng Vu Tư Ngọc là phòng số 201. Quý Nghiên tìm thấy rất nhanh, cô đi tới cửa, đang chuẩn bị gõ cửa thì nghe thấy một tiếng hùng hùng hổ hổ truyền đến từ bên trong.

"Không phải cô đã đi rồi sao? Sao bây giờ còn trở lại? Cô còn muốn gieo họa cho con tôi tới khi nào? Khi đó cô đã nói thế nào? Cô nói sẽ không gặp lại nó nữa, sẽ không có bất kì quan hệ gì với nó, vậy bây giờ là sao? Cô muốn lừa tôi sao?"

"Vu Tư Ngọc, khi đó tôi thấy cô còn nhỏ, cảm thấy cô cũng là người hiểu chuyện, nên đã khách sáo với cô, bây giờ cô lại đối với tôi như vậy sao?"

"Tôi còn tra ra được cô từng đến quán bar làm việc một thời gian, người như cô làm sao xứng với con trai tôi chứ? Giả bộ thanh cao, ngoài mặt thì không quan tâm đến chi phiếu, nhưng nói không chừng là tham tiền nhà chúng tôi, kết quả là vừa xoay người liền làm mấy chuyện mất mặt như vậy. Nhà họ Phụng chúng tôi tuyệt đối không cho loại phụ nữ không sạch sẽ còn đầy bụng tâm cơ bước vào cửa, cô đừng có mà mơ tưởng."

"Bây giờ Vi Nhiên chính là nhất thời bị ma ám, chờ nó tỉnh lại, chắc chắn sẽ nhìn rõ bộ mặt thật của cô, đến lúc đó, cái gì cô cũng không lấy được. Thay vì chờ bị vạch mặt rồi bị đuổi ra khỏi cửa thì còn không bằng chính cô thức thời, tự mình rời đi."

"Tôi nói đến đây thôi, tốt nhất cô nên suy nghĩ cho kĩ."

Cả đoạn đối thoại đều là giọng của một người phụ nữ, Vu Tư Ngọc không nói lời nào, Quý Nghiên nghĩ đây hẳn là mẹ của Phụng Vi Nhiên.

Bà ta lạnh lùng hừ một tiếng, sau đó tiếng giày cao gót nện càng ngày càng gần, Quý Nghiên trốn sang một bên, không lâu sau thì cửa bị mở ra. Một người phụ nữ mặc quần áo đẹp để đi ra ngoài.

Cửa vẫn mở.

Quý Nghiên do dự, cũng không bước vào ngay.

Nếu đổi lại là cô, chắc chắn cũng không muốn bị bạn bè của mình bắt gặp.

Cô sợ Vu Tư Ngọc sẽ lúng túng.

Đợi khoảng mười mấy phút sau, Quý Nghiên mới bước vào, Vu Tư Ngọc ngồi dưới đất, tóc tai bù xù, có dấu vết bị lôi kéo, trên mặt cũng có vết thương, cả người vô cùng chật vật. Trong phòng khách cũng rất lộn xộn, đồ đạc vất đầy sàn, bên cạnh Vu Tư Ngọc có vài chai rượu, chính cô ấy cũng cầm một chai, đang uống từng ngụm từng ngụm.

Thật sự là kiểu uống liều mạng.

Rượu không ngừng chảy ra từ bên môi cô ấy, cô ấy cũng không thèm để ý, miệng cũng không rời miệng chai, cứ như thế uống không ngừng.

Nào còn có Vu Tư Ngọc vinh quang chói lọi trên màn ảnh?

Ánh mắt Quý Nghiên đau xót, để đồ xuống chạy tới, giật lấy chai rượu trên tay cô ấy, đặt lên khay trà.

"Đừng uống nữa."

Vu Tư Ngọc ngửa đầu nhìn cô, ánh mắt trống rỗng như vậy khiến người ta không đành lòng nhìn. Khóe miệng cô ấy lại nâng lên một nụ cười, nhẹ nhàng nói: "Cậu đến rồi."

Quý Nghiên ngồi xổm bên người cô ấy, nói cái gì cũng cảm thấy vô lực.

Cô đau lòng nói: "Tư Ngọc, đừng tự chà đạp bản thân mình nữa."

Vu Tư Ngọc ra vẻ "không sao cả" nói: "Minh không có tự chà đạp, chỉ là áp lực quá lớn, cho nên mình uống rượu giải sầu. Cậu đừng lo lắng, mình rất tốt, thật mà. . . ."

Cô chợt im bặt.

Quý Nghiên ôm cổ Vu Tư Ngọc, giọng nói ấm áp: "Ở trước mặt mình cậu không cần phải che giấu cái gì cả. Cậu đã quá mệt mỏi rồi, Tư Ngọc, cậu không cần phải giờ giờ phút phút sống đau khổ như vậy."

Cái loại cảm giác đầy một bụng uất ức và đau lòng, lại khắp nơi không có người nào hiểu được này, cô là rõ ràng hơn ai hết.

Vu Tư Ngọc nhắm mắt, gương mặt chói lọi, lần đầu tiên, mờ đi.

Bên môi trần đầy chua xót, cô ấy nhếch miệng, lại ra vẻ thoải mái như trước nói: "Minh và Phượng Vi Nhiên làm lành rồi."

Quý Nghiên sùng sốt.

"Chuyện cách đây không lâu, rất cầu huyết, đang làm việc thì gặp lại, sau đó dây dưa quấn quýt, anh ta nói hãy ở bên nhau một lần nữa, mình đã đồng ý rồi." Vài ba lời giải thích, tựa như cô ấy đang kể về lần đầu gặp gỡ năm cấp ba, hồi học, mà sự chua xót cay đắng ở trong đó thì người nào nghe cũng có thể hiểu rõ.

Quý Nghiên mím môi, sau một lúc lâu mới hỏi: "Cậu còn yêu anh ta không?"

Trải qua nhiều chuyện như vậy, bị tổn thương nhiều như vậy, tình yêu năm đó, vẫn còn chứ?

Vu Tư Ngọc im lặng.

Quý Nghiên nói: "Quan trọng nhất là mình phải mở lòng. Tư Ngọc, mặc kệ cậu có còn yêu anh ta hay không, cậu phải tự hỏi mình, bây giờ cậu có vui vẻ không?"

Thật ra thì không hỏi những lời này, Quý Nghiên cũng đã biết câu trả lời.

Làm sao có thể vui vẻ? Mỗi ngày phải lên đủ loại tiết mục, đủ loại thông báo, còn phải chịu đủ bọn "chó săn" và tin tức làm phiền. Nhất là scandal, Vu Tư Ngọc bị tổn thương chưa đủ sao? Bây giờ còn phải tiếp nhận sự trách cứ của mẹ bạn trai, cho nên chỉ có thể dựa vào say rượu để giải quyết nỗi khổ trong lòng.

Rốt cuộc cô ấy đã như vậy bao lâu rồi? Bỏ đi tất cả thì Vu Tư Ngọc cũng chỉ là một cô gái hai mươi tuổi.

Tại sao phải chịu đựng nhiều như vậy?

Quý Nghiên lại đau lòng, lại khổ sở. Cô nhìn chăm chăm Vu Tư Ngọc, kiên định nói với cô ấy: "Tư Ngọc, cậu nhớ kỹ, cho dù là như thế nào, một người mượn cớ sa đọa luôn không đáng được tha thứ, càng không ai muốn, cho nên cậu càng phải biết yêu chính mình hơn."

Quý Nghiên giúp Vu Tư Ngọc nấu cơm, lại quét dọn sạch sẽ phòng ở, nhìn cô ấy ngủ rồi mới rời khỏi.

Lần này tới đây, cô mới biết được cuộc sống của Vu Tư Ngọc có bao nhiêu hồng bét. Ở đầu giường của cô ấy còn có một bình thuốc ngủ lớn, chỉ còn lại một phần ba, mỗi ngày đều say rượu, chỉ có thể dựa vào thuốc ngủ sống qua ngày, đồ ăn nếu không phải là mì ăn liền thì chính là đồ mua bên ngoài. Thân thể cô ấy không biết đã bị giày vò thành cái dạng gì rồi, có thể nhìn đến bây giờ mà không gặp chuyện không may đã là rất rất may mắn!

Quý Nghiên nghĩ, về sau cô phải thường xuyên đến thăm cô ấy mới được.

Từ nhà Vu Tư Ngọc đi ra đã là gần đến hai giờ. Từ phòng trọ đến khu vực đô thị hoá của Hồng Kông tầm nửa tiếng, hẳn là còn kịp giờ.

Quý Nghiên ngàn tính vạn tính, lại không tính đến chuyện kẹt xe này.

Đáng ghét.

Chương 58: Mẹ chồng con dâu chung đụng.

Quý Nghiên sốt ruột nhìn đồng hồ, đã gần ba giờ rồi. Muốn khóc quá đi, cô không nên vì thuận tiện mà đi taxi, nếu cô đi xe điện ngầm thì bây giờ đã sớm đến nơi rồi.

Lỡ chân một bước hận muôn đời.

Quý Nghiên hận chiếc xe này không thể đột nhiên mọc ra một đôi cánh trực tiếp bay qua dòng xe đông nghẹt này. . . . .

Mẹ của Bạch thiếu gia hẳn là đang đợi cô.

Lần đầu tiên hẹn gặp mà lại đến trễ, không biết Úng San sẽ nghĩ sao? Ngộ nhớ cảm thấy Quý Nghiên không tôn trọng bà ấy, vì vậy mà sinh ra hiểu lầm với Quý Nghiên thì thảm!

Quý Nghiên lại đợi mười mấy phút đồng hồ, đã qua ba giờ, rốt cuộc dòng xe cô có dấu hiệu khởi động, cô muốn cắn lưỡi tự sát.

Trải qua tốc độ "nhanh" như ốc sên, cuối cùng con đường cũng thông thuận, xe taxi rốt cuộc có thể tăng tốc, giống như mũi tên bắn về phía khu vực đô thị hoá của Hồng Kông.

Xe thật vất vả ngừng lại, Quý Nghiên vừa xuống xe liền chạy như điên, vừa tới cửa Peninsula Hotel đã nhìn thấy bóng dáng của Úng San. Khí thế quanh thân bà ấy cường đại như thế, nhìn một cái là có thể nhận ra.

"Xin lỗi, con đến muộn ạ." Quý Nghiên dừng lại trước mặt Úng San, thờ hồng hộc.

Úng San nhìn đồng hồ đeo tay một cái, cặp lông mày xinh đẹp khẽ nâng lên: "Đi thôi."

Quý Nghiên sững sốt một chút, Úng San đã muốn đi tới cửa hàng, Quý Nghiên đuổi sát theo.

Muộn nửa ngày. . . . nhưng chuyện gì cũng không có!

Lần này Bạch thiếu gia thật sự không lừa cô.

"Lần sau bác hẹn con, con nhớ nhắc bác hoãn thời gian lại một giờ." Úng San thản nhiên nói.

Quý Nghiên khó hiểu nhưng cũng không hỏi nhiều, ngoan ngoãn gật đầu.

Úng San đi đường rất nhanh, hơn nữa còn rất nhẹ nhàng, Quý Nghiên phải chạy chậm mới đuổi kịp.

Hơn bữa bộ dạng Úng San thong thả như vậy, vô cùng hấp dẫn ánh mắt người ta, dọc theo đường đi đủ loại ánh mắt đều nhìn lại đây, một màn này càng kì lạ.

Quý Nghiên thật sự không quen.

Nhưng mà cô vui mừng khi phát hiện, hôm nay Úng San mặc là bộ đồ mà cô tặng khi lần đầu tiên họ gặp mặt. Mặc dù là Bạch Thắng đưa cô đến cửa hàng, nhưng quần áo thì vẫn là Quý Nghiên chọn, Bạch Thắng chỉ đứng bên cạnh góp ý kiến.

Loại cảm giác này, giống như tâm ý của mình đã được sự tán thành.

Khiến cô rất vui vẻ.

Úng San dẫn cô vào một cửa hàng, phong cách trẻ tuổi rất tươi sáng. Bà ấy nhìn về phía Quý Nghiên: "Con lựa xem có thứ mình thích hay không."

Quý Nghiên vẫn không biết Úng San hẹn cô ra ngoài làm gì, thấy bà ấy vào tiệm cô mới suy đoán, nhưng vẫn không dám xác định. Giờ Úng San nói như vậy, cô liền thực sự kinh ngạc. Mẹ của Bạch thiếu gia là tới mua quần áo cho cô sao?

Cô làm sao không biết xấu hổ như vậy.

Theo bản năng Quý Nghiên muốn từ chối thì Úng San nói: "Chọn nhiều một chút, dù sao thì tiền cũng là của nhà hàng xóm."

Quý Nghiên: ". . . . ."

Cô xem biển hiệu của nhà này, Tỉnh Y, quả nhiên là tiệm quần áo của Y Mạt Thuần.

Lấy quan hệ của Ứng San và Y Mạt Thuần thì đâu cần trả tiền, muốn lấy bao nhiêu thì trực tiếp lấy bấy nhiêu là được.

Hơn nữa bà ấy nhất định là có thẻ hội viên của Tỉnh Y.

"Không cần đâu, con không thiếu quần áo ạ."

Được rồi, mặc dù lời này rõ ràng là nói dối.

Nhà cô vừa bị cháy, tất cả quần áo để ở cư xá Dương Quang chắc chắn không thể may mắn thoát khỏi, không thiếu quần áo mới là lạ.

Ứng San vẫn chưa trả lời, nhân viên bán hàng liền nhiệt tình tiến lên đón, nhưng khi thấy Ứng San và Quý Nghiên nói chuyện thì cũng không tiện xen vào. Khí thế của Ứng San vừa nhìn liền biết là "đại gia" rồi, vốn nghĩ lần này trúng lớn, ai ngờ đột nhiên Quý Nghiên nói không cần mua, mẹ nó, có người mua quần áo cho mình còn bày đặt từ chối, người này bị ngu à! Trong lòng nhân viên phục vụ gào thét.

Vì không để cho con vịt đã nấu chín còn bay mất, cô ta nở một nụ cười tiêu chuẩn, nói với Ứng San và Quý Nghiên: "Hai vị khách quý, nhìn các vị giống nhau, còn xinh đẹp như vậy, có phải là chị em không? Quần áo của tiệm chúng tôi đều là Elva tự tay thiết kế, rất thích hợp với những người có dung mạo xinh đẹp như vậy, nữ sinh có khí chất tao nhã mặc vào đảm bảo phát huy vẻ đẹp cao quý của các vị bla bla bla bla. . . . . (Phía sau lược bớt N câu ca ngợi như trên). . . . ."

Quý Nghiên vô hạn sùng bái cô ta, không hổ là nhân viên bán hàng, trọn mắt nói dối cũng không bị vấp, lợi hại, thật sự lợi hại. . . . nói quần áo tiệm họ tốt coi như xong, dù sao đó cũng là sự thật. Khen Ứng San xinh đẹp cao quý cũng được, đó cũng là sự thật. Nhưng con mắt nào của cô ta nhìn thấy cô giống Ứng San? Còn khác họa Quý Nghiên giống như con chim không tước. . . . Rõ ràng cô chính là đóa hoa sen trắng mã. . . .

Ứng San nhử mày nhìn Quý Nghiên, không chút để ý nói: "Con dâu, thì ra chúng ta còn có tướng chị em."

"Phụt. . . . ." Quý Nghiên không nhịn được cười ra tiếng.

Về mặt quả quyết của nhân viên bán hàng hiện ra vết nứt, vốn là Ứng San rất ít xuất hiện trước mặt công chúng, lúc còn trẻ, bà đi khắp nơi trên thế giới.. là vì giết người. Sau khi về hưu, cũng vẫn chạy khắp nơi trên thế giới, chẳng qua là đi du lịch. Cơ bản là không có tham gia mấy cái hoạt động công cộng, không ai nhận ra cũng là chuyện bình thường.

Cô gái kia không hổ là nhân viên bán hàng cao cấp, không bao lâu liền khôi phục như cũ, cười híp mắt nói: "Thì ra hai vị là mẹ chồng con dâu, thật không nhìn ra, mẹ chồng quá trẻ tuổi, vóc dáng lại đẹp như vậy, nhìn thế nào cũng giống như người chị. . . . ."

Sau đó là tiếp tục bla bla bla khen ngợi-ing. . . . .

Nhưng trải qua náo loạn như vậy, lòng hồi hộp của Quý Nghiên cũng thả lỏng không ít, thậm chí còn cảm thấy khoảng cách giữa cô và Ứng San được kéo gần lại rất nhiều. . . . . Bà ấy gọi một tiếng "Con dâu" đã là lời khẳng định tốt nhất đối với cô.

Bạch thiếu gia nói rất đúng, mẹ của anh không khó gần như cô nghĩ.

Có một số người, tuy nhìn thì có vẻ khó gần, nhưng chỉ cần thử là biết, thật ra họ rất dễ thân thiết.

Cuối cùng Quý Nghiên dưới sự yêu cầu cứng rắn của Ứng San cũng lựa mấy bộ quần áo, bởi vì cái cô lấy vừa này cơ bản là không dùng được. Ứng San nhận thấy phòng ốc của cô ở cư xá Dương Quang bị đốt hết, biết cô chưa kịp đi mua quần áo nên mới dẫn cô đi chọn lựa. Chỉ nhắc đến phần chăm sóc và cẩn thận này thôi thì Quý Nghiên cũng đã rất cảm động rồi.

Lại đi dạo qua mấy cửa hàng, thu hoạch được không ít chiến lợi phẩm, Quý Nghiên cảm không hết, Ứng San còn giúp cô cầm một ít. Quý Nghiên cảm thấy đã đủ rồi, Ứng San vẫn tiếp tục chọn, cảm không hết liền gọi chồng bà ấy đến đón.

Quý Nghiên: ". . . . ."

Thì ra hương thụ sự yêu thương của mẹ chồng là như vậy.

"O, tôi còn tưởng là ai, thì ra là đại tiểu thư nhà họ Quý, sao rồi, có thời gian nhàn rỗi thoải mái đi mua quần áo, không cần hầu hạ "núi vàng" của cô nữa sao?" Đang đi dạo, chợt nghe một giọng nói chói tai truyền đến.

Động tác của Quý Nghiên dừng lại, quay đầu, chỉ thấy một phụ nữ trung niên nghênh ngang đi về phía cô, người mập ù, còn mặc một bộ sườn xám, lộ ra nét xấu xí và sự tầm thường.

Đúng là mẹ của Mạnh Thiếu Tuyền.

Thật là oan gia ngõ hẹp, thật vất vả nhà họ Quý mới được yên tĩnh, giờ lại gặp phải vị tổ tông này.

Quý Nghiên không muốn để ý đến bà ta, dù sao cũng là nơi công cộng, cãi nhau chỉ khiến người ta chê cười, sẽ tổn thất đến mặt mũi của mình. Huống

chỉ vẫn còn có Ứng San ở đây, bây giờ cô là bạn gái của Bạch Thắng, trên mức độ nhất định cũng là đại diện cho nhà họ Bạch, cô không muốn chuyện của mình liên lụy đến nhà họ Bạch.

"Ồ kìa, tôi nói cô như thế nào không đề ý đến tôi nha? Bây giờ giàu sang liền khinh thường những bà già như tôi có đúng không? Trước kia lúc cô đi chung với con trai tôi cũng không như vậy, trở mặt thật nhanh mà, không trách được cha ruột của mình cũng có thể hãm hại, đúng là lương tâm bị chó ăn hết rồi." Về mặt Tôn Quyên cay nghiệt.

Những người bên cạnh cũng trở nên ồn ào.

"Tôi mà nuôi phải cái loại con gái không tim không phổi như thế, chắc chắn tôi sẽ đánh gãy chân nó, tránh để lại tai họa cho đời."

"Đúng vậy, tôi đọc trên báo cô ta còn ở chung với nhiều người đàn ông nữa đấy. A, thật chưa từng thấy, tôi mà là ba mẹ cô ta, chắc chắn mắt mắt chết luôn."

". . . . ."

"Ồn ào chết đi được. . . ." Ứng San đi đến bên cạnh Quý Nghiên, nhủ thầm hỏi: "Ruồi ở đâu ra mà miệng thối vậy chứ?"

". . . . ." Quý Nghiên hiền lành im miệng.

Quả nhiên là mẹ của Bạch Thiếu gia, lời nói quá độc ác rồi.

Bạn đang đọc truyện *Bạch Thiếu Gia, Cung Chiều Vợ Như Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 59: Bạch thiếu gia bị giáo huấn.

Kết quả liên tục mua rất nhiều loại, có thể quần áo cũng không mua nhiều bằng áo lót, Quý Nghiên im lặng.

Vẫn đi dạo đến hơn tám giờ tối Ứng San mới gọi điện thoại báo Bạch Thắng tới đón người. Lúc họ đi ra đã nhìn thấy xe Bạch Thắng dừng ở trước cổng khu thương mại Thánh Y rồi.

Người đàn ông tuấn nhã mặc quần áo trắng tựa bên cạnh xe, cả người rất giống như đang phát sáng, người đi ngang qua đều rớt rít nhìn đến muốn rớt hai tròng mắt.

Hai tay Quý Nghiên đều là túi mua hàng, số lượng tương đối kinh người, Bạch Thắng nhắc chân dài tiến tới gần, thoải mái nhận lấy túi trên tay cô bỏ vào trong xe.

Ngược lại không một chút cảm thấy họ mua nhiều đồ như vậy có gì không đúng, giống như chuyện đương nhiên.

Maybach hoà vào dòng xe chạy đông đúc trên đường, trên xe Ứng San hỏi Bạch Thắng: "Chuyện Quý Nghiên ở trên báo, con không giúp con bé giải quyết sao?"

Bạch Thắng không ngờ Ứng San lại đột nhiên nói cái này, nghiêng nghiêng đầu, "Sao ạ?"

Bình thường mẹ anh không hay xem báo chí, thỉnh thoảng chỉ xem một chút tin tức quốc tế, nếu không phải là xảy ra chuyện gì thì bà ấy sẽ không thể biết chuyện này.

Càng sẽ không nói ra.

Quý Nghiên cũng không nghĩ ra tại sao Ứng San đột nhiên nói đến cái này, nghiêng đầu nghi hoặc nhìn bà.

Ứng San nói: "Cái loại báo chí không đúng sự thật đó còn giữ lại làm gì? Sớm giải quyết cho xong đi."

Bạch Thắng khẽ nhíu mày, ngược lại có chút kinh ngạc, không ngờ bà sẽ bảo vệ Quý Nghiên như vậy. Mặc dù mẹ anh không lạnh lùng khắc nghiệt, nhưng cũng không dễ gần giống như Y Mạt Thuần, với ai cũng có thể làm bạn. Đa số thời gian Ứng San vẫn còn có chút cự người ngán dậm, đối với người không thích bà sẽ rất rõ ràng ra vẻ không thích, một chút thể diện cũng không cho. Cho nên đối với Quý Nghiên thế này đã coi như là rất tốt. Mà người có thể để cho Ứng San quan tâm mua đồ đã ít lại càng ít, tâm trạng của bà cũng vẫn có thể làm cho người ta khó nhìn thấu, nhưng bảo vệ một người như vậy, ngược lại hiếm thấy.

Chỉ là tóm lại, Bạch Thắng rất hài lòng với kết quả này.

Môi mồm khẽ mở, anh thanh nhã nói: "Con đã và đang ra tay."

Cho dù Ứng San không nói thì Bạch Thắng cũng sẽ không trơ mắt nhìn Quý Nghiên chịu tiếng xấu này, chẳng qua xử lý chuyện dư luận tương đối sẽ gây ra một ít phiền toái. Mặt ảnh hưởng quá rộng, anh không thể nào đối đãi giống như Quý Anh Bình, lựa chọn thủ đoạn cứng rắn. Dù sao báo chí đã đăng lên, nhiều người đọc như vậy, chẳng lẽ bọn họ không được hiểu lầm Quý Nghiên nữa hay sao? Sợ rằng đến lúc đó, đừng nói là Quý Nghiên mà ngay cả anh cũng có tên trong cuộc nói xấu của họ.

Quý Nghiên cũng sẽ lần nữa được đưa lên đầu sóng ngọn gió.

“Hôm nay ở khu thương mại đã xảy ra chuyện gì?” Bạch Thắng hỏi.

Phản ứng của Ứng San, rõ ràng là đã xảy ra chuyện gì mới có thể nói như vậy.

Quý Nghiên không lên tiếng, lúc này, cô vẫn nên quả quyết im lặng là tốt nhất.

Cô cũng không thích nói những chuyện này.

Ứng San nói: “Gặp phải một người không có mắt.” Bà nói xong nhìn về phía Bạch Thắng: “Con bảo vệ vợ mình kiểu gì vậy? Để cho người ta khi dễ lên đầu lên cổ.”

Lần này Quý Nghiên không thể im lặng, mẹ của Bạch Thắng thiếu gia..... Đây là đang trách cứ Bạch thiếu gia sao? Lại còn là vì cô?

Quý Nghiên vội nói: “Chuyện này không liên quan đến Tiểu Bạch.”

Ai có thể nghĩ tới đi dạo một con phố còn có thể gặp phải Tôn Quyền chứ? Bạch Thắng cũng không thể nào biết trước, hơn nữa, anh cũng chưa từng gặp mẹ của Mạnh Thiếu Tuyền, anh căn bản cũng không biết người như vậy là ai.

Quý Nghiên quả quyết muốn giải thích cho Bạch Thắng.

Bạch Thắng khẽ mỉm cười, sờ sờ đầu thô trắng nhỏ, trấn an cô đừng khẩn trương. Sau đó xuyên qua kính chiếu hậu nhìn Ứng San một chút, trong mắt rõ ràng lộ ra một tia ý lạnh, hoàn toàn khác với vẻ dịu dàng vừa rồi.

“Là người nào?” Anh trầm giọng nói.

Ứng San chỉ Quý Nghiên, “Con nói cho nó biết đi.”

Quý Nghiên há miệng, biết không thể gạt anh được, nhưng cô lại không muốn nói ra Mạnh Thiếu Tuyền, vì vậy lạnh nhạt nói: “Phu nhân của chủ tịch tập đoàn Mạnh Phi.”

Mạnh Phi? Đó không phải là mẹ của Mạnh Thiếu Tuyền sao? Về mặt Bạch Thắng càng lạnh hơn, quả thật là tùy tiện người nào cũng dám khi dễ Quý Nghiên rồi.

“Nếu lần sau còn có những chuyện tương tự như vậy xảy ra thì con cứ trực tiếp méc người đàn ông của con, để cho nó giúp con giải quyết.” Ứng San nhẹ nhàng nói.

Quý Nghiên: “.....”

Xe lái vào nhà họ Bạch, sau khi lên lầu, Bạch Thắng chuẩn bị cầm quần áo của Quý Nghiên đi cất thì Quý Nghiên chợt nhớ tới trong túi còn có quần áo lót, trong nháy mắt ngăn cản nói: “Cảm ơn anh. .... không cần, không cần đâu. ....”

Cô cười đến vẻ mặt vô hại, Bạch Thắng nhìn về phía mấy cái túi, tay dài đứng là có chỗ tốt, dễ dàng giật lấy từ trong tay Quý Nghiên. Quý Nghiên kinh hãi, theo phản xạ đi đến giành, Bạch Thắng giơ tay lên cao, cô làm thế nào cũng với không tới.

Quý Nghiên vừa vội vừa thẹn thùng, cổ nhảy lên bắt lấy, nhưng chiều cao cũng là một loại tổn thương không nhỏ!

“Tiểu Bạch, đừng đùa nữa.” Cứng rắn không được, cô đành chọn chính sách dụ dỗ.

Bạch Thắng cười nói: “Em đang đồ mặt cái gì?”

“Không có!” Quý Nghiên kiên quyết phủ nhận.

Cô nào có đồ mặt chứ?

“Cho anh nhìn thử xem là thứ gì khiến Nghiên Nghiên gấp gáp thành ra như vậy?” Bạch Thắng mới vừa nói xong. Liền đưa tay lấy đồ trong túi ra.

Quý Nghiên không kịp phản ứng, nhìn áo ngực trong tay anh, nháy mắt tìm muốn rút ra ngoài.

Vậy mà đó còn là loại màu đen viền tơ rất dễ nhìn thấu nhìn thấu (tiếng vang)....

Bạch Thắng cũng sững sốt một chút, ngay sau đó nụ cười mở rộng, chất giọng thanh nhã chậm rãi nói: “Đây coi như là em cho anh vui mừng sao?”

Mặt Quý Nghiên đỏ đến bật máu.

Lỗi tai cũng đều đỏ.

Vui mừng cái gì chứ? Đây hoàn toàn không phải là cô mua có được không, cô cũng đang rất bị thương đây!

“Nếu đã mua thì cũng không cần để đó, mặc cho anh xem đi!” Bạch Thắng cong môi.

Sâu thẳm trong mắt lộ ra thú vị và đưa đẩy, nhìn thế nào cũng giống như một con hồ ly xảo trá.

Quý Nghiên không cần nghĩ, “Anh thích thì anh mặc đi, em tuyệt đối không mặc.”

Con hồ ly nào đó im lặng nhưng từng bước tiến tới gần, Quý Nghiên ý thức được nguy hiểm, nhanh chân mà bỏ chạy. Người khác chân dài tự nhiên có ưu thế Quý Nghiên nhảy tót lên trên giường, cầm gối lên đập anh, Bạch Thắng vừa ngăn cản vừa dằng dặc dụ dỗ cô. Quý Nghiên chết sống không làm, hai người náo loạn một hồi, quây đến cả hai nằm lăn trên giường.

Một người áp chế, một người giãy giụa, lại không thềm đề ý đến kết quả cuối cùng như thế nào, Bạch Thắng có thành công dụ dỗ thỏ trắng nhỏ mặc áo lót hấp dẫn vào hay không, tóm lại, ngày hôm sau, cho tới trưa Quý Nghiên cũng không hề nói với anh một câu.

Thời gian lại nhàn nhã trôi qua, mỗi ngày sau khi đi làm về thì Quý Nghiên sẽ cùng Mẫn Luyến Y chăm sóc vườn trái cây và đất trồng rau, cũng thuận tiện lên lên học hỏi tay nghề nấu ăn của cô ấy. Tài nấu nướng của Mẫn Luyến Y thật sự là không phải người thường có thể so sánh, Quý Nghiên ăn rồi lại ăn liên tục về bị ghìen, thường xuyên nhân lúc cô ấy nấu ăn mà đứng ở một bên xem.

Lúc không có việc gì thì cô cũng sẽ đi thăm Vu Tư Ngọc một chút, chỉ là không thể như mong muốn định kỳ đến nhà cô ấy chăm sóc cô ấy, giúp cô ấy nấu cơm, bởi vì đã có Phụng Vi Nhiên nên cô muốn đến phòng trọ cũng không phải dễ dàng. Lỡ không cẩn thận quấy rầy đến người ta sẽ không tốt, cho nên phần lớn thời gian cô đều là hẹn Vu Tư Ngọc ra ngoài gặp mặt.

Quan hệ của hai người thật giống như lại trở về giai đoạn thời cấp 2, cười đùa tức giận mắng mỏ, nếu như bỏ qua sự tang thương không che giấu được trong mắt Vu Tư Ngọc. Thỉnh thoảng dưới tình huống Vu Tư Ngọc mời thì Quý Nghiên sẽ ở lại phòng trọ của cô ấy, mua một đồng thức ăn, ngồi ở phòng khách xem ti vi, vờ ăn vừa phi nhỏ nội dung phim, hoặc là hàn huyên một chút chuyện lý thú mà cả hai mới gặp phải. Đây đều là chuyện mà khi còn bé họ hay làm.

Mỗi khi Vu Tư Ngọc và Quý Nghiên ở chung một chỗ thì cô ấy sẽ biểu hiện ra vẻ mặt thả lỏng hiếm khi nào được như vậy. Không còn là một ngôi sao lớn cao cao tại thượng nữa, giống như Quý Nghiên nói, làm ngôi sao cũng đã quá mệt mỏi, ở trước mặt cô, Vu Tư Ngọc cũng chỉ muốn làm chính mình là tốt rồi. Tháo mặt nạ xuống, tháo phòng bị xuống, cũng chỉ là bạn tốt của cô mà thôi.

Chương 59 (tiếp): Bạch thiếu gia bị giáo huấn.

Quý Nghiên cũng đã gặp Phụng Vi Nhiên một lần, là một ngày nào đó vào buổi trưa lúc cô và Vu Tư Ngọc uống trà, anh ta tới đón Vu Tư Ngọc về nhà. Người đàn ông kia có một khuôn mặt tinh xảo dễ nhìn, mày kiếm mắt sáng, sống mũi cao thẳng, mặc đồ tây được cắt may vừa vặn, vừa nhìn liền biết là một quý ông tinh anh trong đô thị. Trừ quanh người toát khí chất u buồn ra thì quả thật cũng phù hợp với loại hình Vu Tư Ngọc thích.

Cô nhìn ra được, anh ta hẳn là rất thích Vu Tư Ngọc! Mặc dù cô vẫn không biết tại sao anh ta đã từng phản bội cô ấy? Nhưng sau khi trải qua những vết thương đau đớn và chia lìa kia, tình cảm trong mắt anh ta không lừa được người khác, từng chi tiết nhỏ đều biểu hiện sự quan tâm đối với Vu Tư Ngọc. Anh ta, sợ mất cô ấy lắm nữa.

Quý Nghiên và anh ta chào hỏi đơn giản, Phụng Vi Nhiên lễ độ đáp lại, nhưng chỉ có thể không hơn. Tâm tư của anh, từ đầu đến cuối đều đặt ở trên người Vu Tư Ngọc.

Vu Tư Ngọc vẫn là bộ mặt tươi cười không sao cả như cũ, giống như lúc Quý Nghiên vừa gặp lại cô ấy, ưu nhã lại trống rỗng làm cho người đau lòng. Nhưng trừ lần đó ra thì bây giờ lại thêm phần giãy giụa và mâu thuẫn, có lẽ chính cô cũng không phát hiện.

Dù là hai người ở bên nhau lần nữa thì vẫn có chút xa cách ngại ngùng, cuối cùng vắt ngang ở trong lòng.

Như một cây gai không nhỏ được.

Quý Nghiên không biết Vu Tư Ngọc nghĩ thế nào, cũng không muốn bàn luận thêm về tình cảm của người khác ra sao, cô chỉ hy vọng bạn của mình sẽ được hạnh phúc.

Vu Tư Ngọc đã chịu nhiều đau khổ, chỉ hy vọng trời cao có thể chăm sóc cho cô ấy tốt hơn một chút.

Quý Nghiên cũng từng nhắc qua chuyện này với Bạch Thắng, cô nói: “Hai người yêu nhau không phải là chuyện rất hạnh phúc rất tốt đẹp sao? Tại sao phải trở nên mệt mỏi như vậy? Em vẫn không cách nào tưởng tượng được lúc đầu Tư Ngọc là làm thế nào để gắng gượng vượt qua? Mỗi lần thấy cô ấy là em lại nhớ tới dáng vẻ không buồn không lo trước kia của cô ấy, sẽ không kiềm chế được cảm thấy khó chịu. Nhất định trong lòng cô ấy rất khổ sở, đối với Phụng Vi Nhiên, là yêu, mà cũng là hận. Là anh ta đã mang ánh sáng đến cho tuổi thanh xuân của cô ấy, nhưng cũng là anh ta sau lần đó đã đẩy nửa đời còn lại của cô ấy vào địa ngục. Dù cho hai người sẽ ở cùng nhau đi nữa thì với nhiều tổn thương như vậy, còn có năm năm thiếu sót, bọn họ thể

nào cũng không thể tìm về được cảm giác năm đó. Chắc hẳn Tư Ngọc cũng biết, mặc kệ năm đó Phụng Vi Nhiên có phải là phản bội cô ấy thật hay không, hoặc là có ẩn tình gì khác hay không thì trong lòng của cô ấy cuối cùng cũng không còn có thể lại thần nhiên chấp nhận anh ta.”

Tắm chi phiếu kia, cô gái ở bên cạnh anh ta ngày đó, đều là vết thương không thể chạm đến trong lòng Vu Tư Ngọc.

Nhất là đứa bé không có duyên được làm con của Vu Tư Ngọc kia, đây là chướng ngại lớn nhất giữa cô ấy và Phụng Vi Nhiên!

Dù Vu Tư Ngọc có chết cũng không thể quên!

“Mỗi người đều có cuộc sống riêng, bất kỳ lựa chọn nào cũng đều có thể đưa đến kết cục không thể đoán trước, chuyện này người khác không cách nào nhúng tay vào.” Bạch Thắng lý trí cho ra cái nhìn. “Chỉ có thể nói, tình cảm không phải trò đùa, trên đoạn đường này ắt không thể thiếu tin tưởng. Đồng thời còn phải quý trọng người trước mắt mới có thể tiếp tục lâu dài.”

Quý Nghiên gật đầu, mặc dù không hiểu lắm nói với cô mấy cái này để làm gì? Nhưng nghe vẫn rất có lý.

Sau đó không lâu, Quý Nghiên lại nhớ tới những lời này, lúc này mới chợt hiểu Bạch Thắng nói chính là cái gì? Đồng thời cũng sợ hãi than rằng khả năng phân tích và sự sáng suốt của Bạch Thắng thật là mạnh, chỉ là nghe cô kể như vậy mà có thể nói trúng tim đen chỉ ra chỗ mấu chốt của vấn đề.

Có lẽ anh đã sớm dự đoán được kết quả này, chỉ là không nhẫn tâm nói cho Quý Nghiên thôi.

Quý Nghiên vốn là đang xem sách, ai ngờ Mộc Tây đột nhiên cảm hộp điều khiển ti vi chợt chợt cô, “Nè, Quý tiểu Nghiên, người này có phải là bạn học cấp 2 gì đó của cậu hay không?”

Chương 59 (tiếp): Bạch thiếu gia bị giáo huấn.

Mộc Tây biết Vu Tư Ngọc, là do ngay từ đầu Quý Nghiên đã nói với cô ấy. Sau đó ở quầy rượu hai người lại thay Vân Thiên giải vây, Mộc Tây cũng từng nhìn thấy cô ấy. Đối với chuyện khi Quý Nghiên không có việc gì liền đi tìm Vu Tư Ngọc, nói chuyện phiếm với cô ấy, giúp cô ấy nấu cơm còn cùng uống trà thì Mộc Tây đã từng bày tỏ kháng nghị mãnh liệt. Vốn là sau khi Quý Nghiên và Bạch Thắng ở bên nhau liền không có nhiều thời gian gặp cô ấy rồi, bây giờ còn thêm một Vu Tư Ngọc, cô ấy cảm thấy mình bị Quý Nghiên hoàn toàn không để mắt đến.

Trái tim nhỏ vô cùng bị thương.

Chỉ là lấy hình tượng mạnh mẽ của Mộc cô nương như vậy mà muốn giả bộ làm Lâm Đại Ngọc thì thật sự khó khăn, Quý Nghiên càng thêm không khả năng tiếp nhận, tìm cơ hội giải thích với cô ấy một chút.

Mộc Tây cũng không phải là người không nói lý, mặc dù không có nhiều đồng tình với Quý Nghiên, nhưng đầu gì vẫn là hiểu cách làm của cô. Dù cho không hiểu thì cũng sẽ không cản trở cô.

Quý Nghiên nghe tiếng ngẩng đầu, ánh mắt quét về phía màn ảnh, liếc mắt liền thấy Vu Tư Ngọc.

Cô ấy bị đông đảo ký giả và quần chúng vây vào giữa, mặc dù có vệ sĩ và người đại diện che chở, nhưng vẫn đi từng bước khó khăn như cũ. Đám người vây quanh cô ấy nước chảy không lớt. Các loại âm thanh lộn xộn truyền đến, Vu Tư Ngọc đeo kính đen, tóc xoã dài, hơi cúi đầu, không nói tiếng nào.

Tình hình cực kỳ hỗn loạn.

Phía dưới màn hình còn viết một tựa đề bự chẳng: “Minh tinh điện ảnh Vu Tư Ngọc nắm tay đại gia tỷ phú, nghi ngờ có ‘bạn trai’ mới.”

Sau đó bên cạnh còn dán một tấm hình, trong hình là cảnh mà ngày đó lúc Quý Nghiên và Bạch Thắng đi chọn quà nhìn thấy Vu Tư Ngọc và một người đàn ông trung niên tay nắm tay cùng đi trên đường. Lúc ấy Quý Nghiên còn tưởng là mình nhìn lầm rồi, không ngờ là thật, hơn nữa bây giờ còn có hình tung ra ngoài.

Đến cùng là đã xảy ra chuyện gì?

Các phóng viên từng người một giơ ống kính lên, cầm máy ảnh chen lấn chụp hình Vu Tư Ngọc, các câu hỏi bén nhọn một cái tiếp một cái được nêu lên.

“Vu Tư Ngọc, xin cho hỏi người đàn ông trong hình có quan hệ như thế nào với cô?”

“Có tin đồn nói cô là dựa vào quy tắc ngầm mà đi lên? Chuyện này là có thật không? Người đàn ông kia không phải là kim chủ phía sau màn của cô chứ?”

“Vu Tư Ngọc, cô có thể nói chuyện với chúng tôi một chút không?”

“Đừng vậy, nói một chút đi. Quần chúng có quyền được biết chân tướng sự thật.”

“.....”

Vu Tư Ngọc vẫn không lên tiếng như cũ, vệ sĩ hết sức ngăn cản các phóng viên đang điên cuồng tuôn lên phía trước, người đại diện của cô ấy giơ tay hô: “Thật xin lỗi bây giờ chúng tôi không tiếp nhận phỏng vấn, xin mọi người nhường một chút!”

“Tại sao không tiếp nhận phỏng vấn, là chột dạ sao?”

“Đúng vậy, tại sao không tiếp nhận phỏng vấn, xem ra chuyện trong hình đều là thật rồi.”

Các phóng viên thừa thắng xông lên, một chút cũng không muốn buông tha các cô.

Đám vệ sĩ thật vất vả kéo mấy người ra, nhưng rất nhanh lại có các phóng viên khác vây quanh. Người đại diện của Vu Tư Ngọc nói: “Chuyện này hoàn toàn là bịa đặt, Tư Ngọc không phải là người như vậy, có người muốn dựa vào vài tấm hình liên cất câu lấy nghĩa, chúng tôi hoàn toàn có thể kiện cô ấy bị vu oan. Bây giờ công ty cũng đang điều tra người khơi lên chuyện này, nếu như cần thiết, chúng tôi sẽ cân nhắc việc xử lý bằng luật pháp.”

Bọn họ đối với kết quả này hiển nhiên không hài lòng lắm, phóng viên ăn com chính là bằng cái miệng nhiều chuyện này, muốn đào chính là tin tức có giá trị, làm sao trông nom cái gì là thật giả.

“Vu Tư Ngọc, tại sao cô không nói lời nào? Chẳng lẽ cô không nên cho mọi người một câu trả lời sao?”

“Thân là người của công chúng, hình tượng cá nhân của cô vẫn sẽ bị chất vấn. Xin hỏi chuyện lần này cô có ý kiến gì?”

“.....”

Không dứt những lời hỏi tới, không dứt những người đẩy đưa, chỉ khi nào nói ra được những lời bọn họ muốn nghe thì mới có thể được yên, còn không sẽ quyết không dừng tay.

Bọn họ chưa bao giờ từng suy nghĩ cho tâm trạng của người khác.

Quý Nghiên hận không thể xông lên hung hăng hất tung hết đám phóng viên này ra, tại sao chứ? Cái gì họ cũng không hiểu rõ, cái gì cũng không biết nhưng lại dùng ánh mắt cá nhân đi nhận định một người? Hơn nữa còn luôn giả bộ vì chính nghĩa, kết quả cũng chỉ là vì cái tiêu đề độc nhất đầu trang báo của toà soạn mình mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Bạch Thiếu Gia, Cung Chiều Vợ Như Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 60: Vui mừng.

"Sao rồi?" Quý Nghiên đi tới trước mặt Phụng Vi Nhiên, lo lắng hỏi.

Phụng Vi Nhiên ngẩng đầu nhìn cô một cái, trên khuôn mặt anh tuấn tinh xảo là vẻ tiêu tụy chán chường như vừa mới đánh thua một trận chiến khó khăn, diễm, đàn, lè, quý, đôn Mờ miệng, giọng nói cực kỳ khàn khàn khó nghe. "Vẫn còn đang ở trong phòng cứu cấp."

Quý Nghiên gọi điện thoại cho Bạch Thắng nói tình hình bên này, bảo là hôm nay có thể sẽ đến tối mới về.

Sau đó hai người vẫn chờ ở ngoài phòng cứu cấp.

Cạch ——

Rốt cuộc cửa được mở ra, bác sĩ mặc áo khoác trắng kéo khẩu trang xuống chậm rãi bước ra ngoài.

Phụng Vi Nhiên lập tức đứng dậy xông lên, nắm lấy bả vai bác sĩ nóng nảy hỏi: "Bác sĩ, cô ấy sao rồi?"

Quý Nghiên ngừng thở ở một bên lắng nghe.

Tầm mắt bác sĩ rơi vào trên người Phụng Vi Nhiên, mang theo trách cứ rõ ràng. "Cậu làm chồng kiểu gì vậy? Vợ mang thai cũng không biết, không biết ba tháng đầu là nguy hiểm nhất sao? Không thể kiểm chế thì coi như xong đi, sao còn dữ dội như vậy? Trước kia cô ấy vốn đã sảy thai, lần này đưa bé lại không giữ được, từ cung bị tổn thương nghiêm trọng dẫn đến sau này khó có thể mang thai, tuổi còn quá trẻ mà đã như vậy. Ài, dù sao các người ở lại lâu một chút, an ủi cô ấy cho tốt."

Bác sĩ nói xong liền cất bước rời đi.

Phụng Vi Nhiên đứng tại chỗ ngây người, trong đầu không ngừng vang lên tiếng ầm ầm vang dội, giống như đột nhiên bị người ném cho một trái bomb, trong nháy mắt nổ vang ở trong đầu.

Chấn động làm anh nửa ngày chưa hồi hồn lại.

—— cô ấy vốn đã từng sảy thai.

—— đứa bé lại không giữ được.

—— tử cung bị tổn thương nghiêm trọng dẫn đến sau này khó có thể mang thai.

—— đứa bé lại không giữ được.

—— tử cung bị tổn thương nghiêm trọng có thể dẫn đến sau này khó có thể mang thai.

—— tử cung bị tổn thương nghiêm trọng có thể dẫn đến sau này khó có thể mang thai.

Mấy câu nói tới tới lui lui không ngừng vang vọng trong đầu anh, trái tim đột nhiên đau nhói, dần dần khó có thể kiềm chế. điễn, đàn, lê, quý, đồn Anh nắm lồng ngực của mình, có thứ gì đó, vô tình đâm vào bên trong, hung hăng xoay tròn nghiền nát.

Cô ấy không phải là lần đầu tiên mang thai? Vậy đứa bé trước đó là của ai? Cô ấy còn từng mang thai con của ai nữa?

Con của bọn họ đã không còn, bị anh, tự tay giết chết, anh thế nhưng lại tự tay hại chết con của mình.

Sau này cũng mất, thật là không thể tiếp thu nỗi nữa rồi.

Quý Nghiên tròn to mắt, thật lâu mới tiêu hóa sự thật này, đau lòng, tức giận, giống như bị một con rắn lớn quấn lấy thật chặt.

Dù thế nào cô cũng không nghĩ tới, Phụng Vi Nhiên thế nhưng lại đối với Tư Ngọc — dữ dội như vậy.

Chỉ cần động não suy nghĩ một chút liền biết chắc anh ta là không tin Vu Tư Ngọc cho nên mới có thể như vậy.

Tại sao có thể? Tại sao có thể như vậy?

Quý Nghiên đi tới, giơ tay lên, nặng nề tát Phụng Vi Nhiên một cái. Mặt cô lạnh lẽo, tức giận nói: "Đồ khốn nạn!"

Phụng Vi Nhiên quay đầu đi, tóc mái rũ xuống che đôi mắt, một câu cũng không nói.

Cũng không có bất kỳ giải thích gì.

Giường bệnh được đẩy ra ngoài, Vu Tư Ngọc nằm ở trên, nhắm hai mắt, sắc mặt trắng bệch. điễn, đàn, lê, quý, đồn Cơ thể yếu ớt như vậy, hô hấp cũng yếu ớt như vậy, nằm ở trước mặt hai người làm cho lòng bọn họ bị đâm đau đớn.

Quý Nghiên đứng bên giường bệnh, tầm mắt vẫn chăm chú rơi vào trên mặt Vu Tư Ngọc.

"Đứa bé trước kia của cô ấy. . . ." Giọng nói thật thấp phát ra từ miệng của người đối diện.

Quý Nghiên ngược mắt, chậm rãi nhìn về phía Phụng Vi Nhiên, thế nhưng anh ta lại không nói tiếp nữa.

Tay gât gao nắm lấy tay Vu Tư Ngọc, trong mắt là sự phức tạp và khổ sở rõ ràng.

Quý Nghiên bắt đầu lo lắng, cô biết anh ta muốn hỏi cái gì. Gương mặt xinh đẹp không chút thay đổi, trong tròng lạnh lùng nói: "Chờ Tư Ngọc tỉnh lại, có chết anh cũng không được hỏi những lời này."

Phụng Vi Nhiên trầm ngâm.

"Anh có yêu cô ấy không?" Quý Nghiên hỏi.

Phụng Vi Nhiên nhìn Vu Tư Ngọc, không chút do dự gật đầu.

Quý Nghiên cau mày. "Nếu yêu, tại sao lại không tin tưởng cô ấy như vậy?"

Lòng Phụng Vi Nhiên đột nhiên đau xót, lời này, thật TM nói trúng tim đen của hắn.

"Cô ấy đã nói với cô chuyện của chúng tôi?"

"Ừ." Quý Nghiên còn nói: "Tôi muốn nghe cảm nhận của anh."

Cô vốn không có kinh nghiệm gì với tình yêu, lúc trước vẫn cho rằng đây là chuyện rất đơn giản, thích thì ở bên nhau, không thích thì tách ra. điễn, đàn, lê, quý, đồn Dù là lúc Mạnh Thiếu Tuyên phản bội cô thì cô cũng nghĩ như vậy, hai người vốn đã không có ràng buộc gì, nếu không thể ở bên nhau thì dứt khoát cắt đứt, như vậy hai bên cũng sẽ nhẹ nhõm hơn.

Cô không thích nhất chính là dây dưa quấn quýt mơ hồ không rõ.

Nhưng hôm nay thấy Phụng Vi Nhiên và Vu Tư Ngọc, một đoạn tình cảm như vậy, dây dưa hành hạ đến bây giờ, cô thậm chí có chút không hiểu, tại sao bọn họ cứ như vậy? Cố chấp như vậy để làm gì?

Phụng Vi Nhiên nói thật bình tĩnh, giống như đang kể một chuyện cũ đã lâu, giọng điệu mang theo mùi vị xa xăm.

Những lời này, có lẽ cho tới bây giờ anh cũng chưa từng nói với ai.

Quý Nghiên lặng lẽ nghe, nghe anh nói sau khi gia đình Vu Tư Ngọc sa sút thì hai người ngày càng bùng nổ mâu thuẫn cãi vã. Nghe anh nói thời niên thiếu lúc giận dữ lạnh nhạt cô ấy, từng cố ý thân thiết với nữ sinh khác. Nghe anh nói Vu Tư Ngọc chột mai danh ả tích, im hơi lặng tiếng, tựa như trên thế giới chưa từng xuất hiện người này. Nghe anh nói mẹ anh chuyển lời của Vu Tư Ngọc nói cô ấy vì vinh hoa phú quý mà dứt khoát cùng người đàn ông khác rời xa anh. Nghe anh nói lần nữa nhìn thấy Vu Tư Ngọc trên TV thì trong lòng anh chột dâng lên sự phẫn nộ và tình cảm. . . . Anh thủy chung vẫn chờ đợi cô ấy, mà cô ấy, lại đã quên mất mình từng dừng lại ở nơi nào. Dưới đèn flash, vẻ mặt cười nói tự nhiên, phong hoa hiện thị rõ, vô số ánh sáng chớp loé, cũng không ngừng nghỉ.

Còn nói rất nhiều, nhưng lòng Quý Nghiên lại càng ngày càng lạnh, cô ấy và Phụng Vi Nhiên giống nhau, đều là người không có cảm giác an toàn. đi đến, đàn, lễ, quý, đồn Nhưng khác ở chỗ, cô ấy vẫn là như thế, mà Phụng Vi Nhiên lại là từng trải qua mất đi, cái loại thiếu sót từ trong lòng đó. Loại hiểu lầm và bỏ qua này, một khi không có tin tưởng thì kết quả mãi mãi là trí mạng.

Cô nhớ lại Mạnh Thiếu Tuyên, nếu như hắn chịu tin tưởng thì sẽ không có những thứ nhục nhã và tổn thương kia. Nhưng mà hắn là không yêu, còn Phụng Vi Nhiên lại là quá yêu. Tình yêu say đắm không nhanh không chậm mà kết thúc của thời niên thiếu, lý do chia tay còn phải nghe người khác nói mới biết, anh muốn tìm Vu Tư Ngọc xác nhận cũng không tìm thấy.

Chỉ có thể không ngừng rồi rắm, không ngừng suy đoán, hành hạ như vậy, nếu không tự mình trải qua thì làm sao cũng không thể hiểu được. Rõ ràng năm năm trời anh đều tự mình giảng co, muốn tin tưởng cô ấy, nhưng tất cả những gì chứng kiến ở trước mắt, đều đập tan tất cả tin tưởng của anh. Chờ khi gặp lại thì chính là đoạt lấy và tất cả tình cảm không thể khống chế liền chủ động bộc phát, hơn nữa thân phận của Vu Tư Ngọc làm cho anh lúc nào cũng lo lắng cô ấy sẽ xoay người lần nữa, mà lần này, có lẽ là một hoặc năm năm hay thậm chí dài hơn.

Và như vậy Phụng Vi Nhiên nhất định sẽ nổi điên.

Quý Nghiên đột nhiên rất nhớ Bạch Thắng, nỗi nhớ nhưng lặng lẽ dâng lên, làm cho cô hận không thể lập tức chạy về gặp anh. Muốn nhìn thấy nụ cười của anh, ngửi mùi trà xanh thơm ngát trên người anh, nghe anh dùng giọng nói thanh nhã gọi cô: "Nghiên Nghiên. . . .", và cặp mắt sâu thẳm kia, chỉ có khi nhìn cô thì mới lộ ra sự dịu dàng đặc biệt. Cô muốn ôm chặt lấy anh, sau đó nói với anh: "Mặc kệ xảy ra chuyện gì, chúng ta nhất định phải tin tưởng lẫn nhau, nhất định không thể tách ra."

Không bao lâu sau Vu Tư Ngọc tỉnh lại, trong đôi mắt rất trống rỗng, không có một chút tiêu cực. Phụng Vi Nhiên nói chuyện với cô ấy, cô ấy cũng không trả lời, cả người có vẻ mệt mỏi khác thường. Cô ấy hỏi Quý Nghiên rằng mình đã say thai rồi đúng không? đi đến, đàn, lễ, quý, đồn Trong giọng nói suy yếu mang theo một loại bình tĩnh như mặt nước lặng, Quý Nghiên không đành lòng để cô ấy biết sự thật, nhưng lại không muốn lừa dối cô ấy, Vu Tư Ngọc nhìn về mặt cô cũng biết mình đã đoán đúng, khóe miệng chột nâng lên một nụ cười thê lương mà xinh đẹp đến tiêu cực.

Trời rất khuya Quý Nghiên mới từ bệnh viện đi ra, tâm trạng vô cùng nặng nề, cô không nói cho Vu Tư Ngọc biết chuyện sau này cô ấy khó mà thụ thai được nữa, dù thế nào cô cũng không nói ra miệng được. Quý Nghiên đi lên sườn núi trở về nhà họ Bạch, thời tiết dần chuyển lạnh, gió vù vù thổi vào người càng làm lạnh hơn, nhưng đồng thời đầu óc lại càng rõ ràng.

Xa xa nhìn thấy bóng dáng màu trắng yên lặng chờ trong bóng đêm, ánh trăng hiện ra, tư thái của anh yên tĩnh mà dịu dàng, trong nháy mắt làm đẹp một mảnh phong cảnh xung quanh anh.

Quý Nghiên dừng lại, đột nhiên tiếng chuông vang lên, là điện thoại di động của cô.

Cô cảm lên đặt ở bên tai, nhưng tầm mắt vẫn nhìn chăm chú vào người nọ ở cách đó không xa, cũng làm động tác giống như cô, khóe miệng như có một nụ cười nhu hòa.

"Có một không?" Giọng nói quen thuộc trong đêm đen vang lên, xuyên thấu qua ống nghe dịu dàng truyền vào tai cô. Xung quanh yên tĩnh như vậy, đi đến, đàn, lễ, quý, đồn cô nhìn thấy anh cầm điện thoại di động chậm rãi đi tới chỗ cô, cảm giác giống như đang từng bước lấp đầy thế giới của cô.

Một dòng nước ấm chậm rãi chảy qua.

Quý Nghiên thề cô cũng không muốn động lòng, nhưng lời vừa ra khỏi miệng, lại thoát khỏi khống chế.

"Nhìn thấy anh em liền hết một đời." Cô nhẹ nói.

Cảm xúc nặng nề tiêu tán một chút, những thứ kia vốn vẫn cứ quán quanh ở trong lòng lại giống như bởi vì anh xuất hiện mà mơ hồ biến mất.

Bạch Thắng cười khẽ một tiếng. "Nhớ anh à?"

"Ừ." Quý Nghiên đáp lại thật thấp.

Không còn ngượng ngùng lúc trước mà chỉ có thành thực, muốn chân thật truyền đạt tất cả cảm xúc trong lòng cho anh biết.

Hôm nay cô buồn bực cả ngày, trong đầu nghĩ đến nhiều nhất chính là Bạch Thắng.

Nhớ nhưng điên cuồng mãnh liệt như vậy là cảm giác Quý Nghiên chưa bao giờ có.

Bạch Thắng khẽ ngăn người, anh liền đứng ở trước mặt cô, hai người cầm điện thoại di động, lẳng lặng nhìn nhau. điện, đàn, lè, quý, đôn Quý Nghiên cũng không cảm thấy phải lúng túng, ánh mắt chăm chú rơi vào trên mặt anh, trong lòng có thứ gì đó, kiên định hơn rất nhiều.

Một hồi lâu, Bạch Thắng cất điện thoại di động, cởi áo khoác xuống choàng lên người cô.

Quý Nghiên chỉ mặc một cái áo đơn, gió lạnh như thế, tóc của cô cũng bị thổi tung trên không trung.

"Về nhà thôi." Bạch Thắng đưa tay, giọng dịu dàng.

Quý Nghiên hơi động lòng, chột nhếch môi mỉm cười, cầm ngược lại tay anh.

Đêm đen nhánh, đường cũng rất dài, nhưng đi một hồi liền nhìn thấy ánh đèn chiếu rọi ở trước nhà họ Bạch, giống như là đang chào đón bọn họ trở về, ấm áp như vậy.

Bạch Thắng nói: "Nhắm mắt lại."

Quý Nghiên khó hiểu nhìn anh.

Một tay Bạch Thắng bắt lấy cánh tay cô, một tay từ sau người che kín mắt cô. Trước mặt Quý Nghiên bỗng đột nhiên tối sầm, cái gì cũng không nhìn thấy, cô theo phản xạ hỏi: "Đi đâu vậy?"

Bạch Thắng mang cô đi về phía trước, lại có gió thổi tới, trong lòng cô suy đoán hẳn là ra ngoài phòng.

"Tối rồi." Bạch Thắng buông tay ra, Quý Nghiên nhắm mắt thích ứng, mới đưa mắt nhìn lại.

Bọn họ đứng ở trên ban công trong phòng Bạch Thắng, đập vào mắt vẫn là cảng Victoria, nhưng hôm nay trên mặt nước lại có thêm rất nhiều đóm lửa đỏ.

Một mảnh rất lớn, kết thành một hình trái tim khổng lồ, gần như bao trùm cả mặt biển. Quý Nghiên đầu tiên là khiếp sợ, sau đó trong mắt cay xốt, điện, đàn, lè, quý, đôn nước mắt không hề báo trước liền dâng lên, cô không hề chớp mắt nhìn chăm chăm chữ bên trong hình trái tim, tình cảm bành trướng đến cực điểm.

Heart, never be apart. (mong người chỉ một lòng, bạc đầu chẳng xa nhau)

Tiểu Bạch, đây là niềm vui anh dành cho em sao?

Tại sao anh luôn là chung tình, hiểu cô hơn cô tưởng tượng? Có phải là anh cũng cảm thấy sự lo lắng trong lòng cô? Thành thạo cũng sẽ sinh ra mê mang đối với tương lai, không biết tương lai bọn họ sẽ trở nên như thế nào?

Nhất là hôm nay, Quý Nghiên vốn là người rất bị động trong tình cảm, cô sợ bị thương, không cách nào buông ra tất cả để mà liều mạng đi yêu một người, giống như thiêu thân lao đầu vào lửa, lún vào thật sâu, không cách nào quay đầu trở lại. Nếu như yêu là giống như Phụng Vi Nhiên và Vu Tư Ngọc, vậy thì cũng không khỏi quá thảm thiết. Cô khát vọng nhất là mãi mãi chỉ yêu một người, cô đã cho rằng, đó mới chính là cả đời. Nhưng trên thế giới nào có nhiều may mắn như vậy? Cô đã trải qua quá nhiều chuyện rồi, đã không thể không tự bắt mình phải trở nên cẩn thận.

Nhưng có tình Bạch Thắng tốt như vậy, một lần lại một lần làm tan rã từng tảng phòng thủ của cô, dù hoặc cô càng ngày càng trầm luân.

Quý Nghiên giống như chết chìm trong vùng biển rộng mênh mông, chìm chìm nổi nổi, không tìm được phương hướng. Thật vất vả có người đưa ra một đôi tay, muốn cứu cô lên, cô cũng bắt lấy, nhưng lại lo lắng có khi nào sẽ lại bị rút xuống lần nữa hay không? Nên mạo hiểm lên bờ? Hay là hai người cứ cùng nhau lênh đênh ở trên mặt nước? Cô không biết, vốn cứ định tiếp tục như vậy, yên lặng theo dõi biến hóa, nhưng thực tế lại cũng không thuận theo người.

Bạch Thắng làm tất cả vì cô, không phải là rất có lòng sao? Nhưng Quý Nghiên lại không để ý, không có thật sự quan tâm đến nó, anh coi trọng tâm trạng của cô như vậy, kể cả cô có vui hay không, toàn bộ anh đều biết. điện, đàn, lè, quý, đôn Nếu không phải trong lòng anh thật sự muốn bảo vệ trái tim cô thì sẽ không thể nào làm được như bây giờ, chỉ vì chăm sóc tâm trạng của cô, vì để cho cô cảm thấy an tâm và vui vẻ mà trong lúc gấp rút đã tỉ mỉ chuẩn bị những thứ này.

Mong người chỉ một lòng, bạc đầu chẳng xa nhau.

Mong người chỉ một lòng, bạc đầu chẳng xa nhau.

Đây hẳn là điều mà anh muốn nói với cô đúng chứ! Bạch Thắng chính là dùng cách này để biểu đạt suy nghĩ của anh.

Quý Nghiên đã xem qua nghe qua vô số lần những lời này, nhưng chỉ có lần này là làm cho cô cảm động.

Bởi vì người nói khác nhau thì ý nghĩa cũng liền không giống nhau.

Ngày hôm sau, Bạch Thắng cùng cô đến bệnh viện. Ai ngờ vừa tới cửa, chỉ nghe thấy tiếng cãi vã kịch liệt, mẹ Phụng tức giận hét: "Con còn phải vì con nhỏ đó mà rơi xuống tới khi nào? Nó có gì tốt mà đáng cho con lo nghĩ như vậy? Không có nhà cửa không có bối cảnh, hư hỏng lẳng lơ, cũng không biết đã bị bao nhiêu người chơi rồi, con không có nhìn thấy những người bên ngoài đánh giá nó thế nào sao? Đầu óc con bị hỏng rồi phải không?"

"Mẹ, nếu mẹ đến đây chỉ để nói những lời này thì mời mẹ về đi, Tư Ngọc cần nghỉ ngơi." Mặt Phụng Vi Nhiên không có vẻ gì, nói.

Mẹ Phụng không thể tin được nhìn hấn. "Con lại còn bảo vệ nó, con là muốn chọc mẹ tức chết có phải không? Rốt cuộc con nhỏ này có đức hạnh gì, con còn chưa thấy rõ sao? Phụng Vi Nhiên, con mau tỉnh táo lại cho mẹ! Con cho rằng mẹ không biết sao, trước kia nó từng có thai một lần rồi, còn nghi ngờ không biết là con hoang của ai. Còn lần này, con có thể bảo đảm là của con sao? Ngộ nhớ nó tùy tiện cùng thằng nào lêu lổng mang thai rồi đổ thừa cho con, con cũng tin sao? Hôm qua là gièm pha bây giờ thì đăng lên trang đầu của mấy tờ báo lớn luôn rồi, con trở về mở to hai mắt xem cho kĩ đi!"

Thật là quá đáng!

Đã bỏ đá xuống giếng rồi lại còn đặc biệt rắc muối lên vết thương của người ta.

Quý Nghiên bước nhanh đi vào, đứng ở trước giường Vu Tư Ngọc, cũng không bỏ qua vẻ mặt bình tĩnh của Vu Tư Ngọc, nghiêng đầu nhìn ngoài cửa sổ, giống như tất cả lời cãi và của bọn họ đều không liên quan đến cô ấy, cái gì cô ấy cũng không nghe thấy, hoàn toàn đắm chìm trong thế giới của bản thân. điếu, đàn, lè, quý, đồn Lửa giận trong lòng Quý Nghiên càng bùng cháy dữ dội, từ trước đến giờ cô rất ghét loại người chua ngoa khắc nghiệt này, huống chi sau khi nghe lời Phụng Vi Nhiên nói, cô liền đoán được ban đầu những chuyện kia tuyệt đối không thoát được có liên quan tới mẹ Phụng.

Nói không chừng là do một tay bà ấy sắp đặt, vì để chia rẽ Phụng Vi Nhiên và Vu Tư Ngọc mà mới có thể làm cho Vu Tư Ngọc chịu nhiều khổ sở như vậy.

Biến thành bộ dạng ngày hôm nay.

"Thật xin lỗi, nơi này không chào đón bác, mời bác rời đi." Quý Nghiên chỉ vào bên ngoài cửa, nhìn mẹ Phụng nói.

"Cô vừa từ đâu xuất hiện vậy hả?" Mẹ Phụng cao giọng: "Chuyện của chúng tôi có liên quan gì tới cô? Cô có tư cách gì bảo tôi đi? Không biết lớn nhỏ, cha mẹ cô dạy cô thế này sao?"

"Mẹ." Phụng Vi Nhiên khẽ gọi.

Mẹ Phụng quát anh ta. "Con kêu cái gì? Không phải mẹ là vì con sao? Con không thể bắt khiến mẹ tức chết được sao? Chẳng lẽ nhất định phải tự hủy hoại mình thì con mới bằng lòng sao, Vi Nhiên, nể tình mẹ, cắt đứt với con nhỏ đó đi có được không?"

"Dì Phụng, con gọi dì một tiếng dì là vì tôn trọng lẫn nhau, nhưng không phải vì dì lớn tuổi hơn mà cái gì cũng đúng và người khác nhất định phải nghe theo dì. Dì nói dì là vì Phụng Vi Nhiên, nhưng thực xin lỗi, từ trong hành động của dì một chút con cũng không nhìn ra được dì là đang làm cái gì là vì muốn tốt cho anh ấy cả? Những điều dì làm chỉ đều là vì những thứ dì quan tâm, có lẽ theo ý của dì, dì cảm thấy những thứ này đều là tốt với con trai của dì, cho nên dì muốn anh ấy vững vàng nắm vào trong tay. Danh lợi, tài phú, nhìn bề ngoài quả thật vinh quang, dì muốn anh ấy thuận theo ý của dì, nhưng dì có từng nghĩ tới, những thứ này đều là dĩ muốn. Còn thứ Phụng Vi Nhiên muốn là gì? điếu, đàn, lè, quý, đồn Dì đã bao giờ hỏi anh ấy rằng trong lòng anh ấy nghĩ gì muốn gì chưa? Cái gì có thể khiến anh ấy cảm thấy vui vẻ và hạnh phúc chưa? Đó mới là thực chất, không thể bởi vì dì không thấy được mà liền đương nhiên bỏ qua. Cũng không phải là dì không thấy mà anh ấy sẽ không hề vui buồn giận dữ, anh ấy cũng sẽ không cảm thấy đau chứ, lúc dì đang cố gắng nhét những thứ dĩ muốn những thứ dĩ tự cho là tốt cho anh ấy, khiến cho anh ấy bỏ lỡ thứ anh ấy quan tâm nhất thì khi đó, anh ấy mới là người đau khổ nhất. Trái tim anh ấy sẽ rỉ máu, sẽ tan vỡ, sẽ chết, chờ đến khi dì thấy được thì đã không còn kịp nữa." Quý Nghiên phun một tràng văn lập luận chặt chẽ, chữ chữ rõ ràng, câu câu đánh trúng điểm yếu.

Phụng Vi Nhiên nghiêng đầu nhìn cô, đột nhiên hiểu tại sao Vu Tư Ngọc thích ở bên cạnh Quý Nghiên như vậy. Cô gái này nhìn như yếu đuối, nhưng đầu óc lại thật sự rất lý trí, nhìn vấn đề rất thấu đáo, bởi vì cô ấy sẽ đứng vào lập trường của người khác, đặt mình vào hoàn cảnh của người khác để phân tích, cho nên nhìn thấy cũng là bản chất nhất của câu chuyện.

Hơn nữa cô ấy thấu hiểu và bao dung, đi cùng với người như cô ấy, thường sẽ không cảm thấy có bất kỳ gánh nặng gì, rất dễ dàng, tự nhiên cũng sẽ cảm thấy vô cùng thoải mái.

Bạch Thắng ôm ngực đứng ở một bên, ánh mắt từ đầu tới cuối đều rơi vào trên người Quý Nghiên, khóe môi nhếch lên cười nhạt. Nghiên Nghiên của anh, thật là càng ngày càng đẹp hơn rồi! So với lúc đầu ở thành giải trí Thánh Y thì bây giờ cô ấy đã hiểu được phải thay đổi như thế nào để tự bảo vệ mình, bảo vệ người khác, sẽ không phải cố đè nén nữa. Không còn chuyện gì cũng giấu ở trong lòng, tự mình yên lặng chịu đựng.

"Cô là cái thá gì? Dám nói chuyện với tôi như vậy, tôi làm cái gì chẳng lẽ còn cần cô tới dạy tôi sao? Con nhỏ không có giáo dục!"

Mẹ Phụng là người kiêu ngạo, người bên cạnh không ai là không nịnh nọt bà, muốn gió có gió, muốn mưa có mưa. Không nghĩ tới hôm nay lại bị một con nhỏ không quen biết này dạy dỗ, bà vừa tức vừa giận, cảm thấy mặt mặt, giơ tay lên muốn đánh Quý Nghiên, kết quả mới vừa tới nửa đường liền bị người chặn lại.

Bạch Thắng lạnh mặt, nắm lấy tay mẹ Phụng vút qua một bên, giống như cầm lâu một chút cũng cảm thấy ghét bỏ.

Mẹ Phụng "Ui da" một tiếng, lao đảo một bước, nhếch nhác ngã nhào trên đất.

Phụng Vi Nhiên cau mày, đi tới đỡ bà, nhưng không nói gì.

Chuyện này vốn là mẹ anh không đứng trước, Bạch Thắng bảo vệ phụ nữ của mình, anh hoàn toàn có thể hiểu được.

Dù sao ai có thể tro mắt nhìn vợ mình bị đánh mà còn thờ ơ đứng nhìn?

Bạn đang đọc truyện *Bạch Thiểu Gia, Cung Chiều Vợ Như Mộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61: Người thứ ba.

Vu Tư Ngọc ngược mắt, tầm mắt liếc nhìn một vòng, cuối cùng đi tới trước kệ sách cầm tờ báo mới nhất hôm nay, đặt ở trước mặt Quý Nghiên.

Quý Nghiên cầm lên nhìn, không khỏi kinh ngạc nói : "Cậu đi Thượng Hải sao?"

"Ừ."

Ánh mắt của cô ấy cũng hướng về tờ báo, cô ấy và người đại diện đang mở tiệc chiêu đãi phóng viên, đối diện ông kính nói chuyện, vẻ mặt nhàn nhạt.

Hai ngày nay Thượng Hải đột nhiên bộc phát ra một loại bệnh lây truyền không biết tên, đã có rất nhiều người bị lây, mà thời gian này Vu Tư Ngọc bị dính scandal triển miên, hình tượng đã hạ xuống mức thấp nhất. Internet tiếng mắng một mảnh, công ty vì muốn lấy lại hình tượng của Vu Tư Ngọc mà quyết định phái cô ấy đến Thượng Hải an ủi người thân của những người mắc bệnh, thuận tiện tổ chức hoạt động quyên góp tiền làm từ thiện.

Lần này mở tiệc chiêu đãi phóng viên nhà báo, chính là để đặc biệt giải thích những thứ tin tức không thật trước kia, cùng với tuyên bố tin tức này.

Sau khi phóng vấn xong, cũng có không ít người vì vậy mà thay đổi cái nhìn đối với Tư Ngọc, cảm thấy cô ấy đoan trang thiện lương, không giống loại người treu hoa gheo nguyệt gì kia. đi đến, đàn, lễ, quý, đồn Nhưng vẫn còn rất nhiều người giữ vững mình suy nghĩ của mình, tiếp tục công kích Vu Tư Ngọc, nói cô ấy làm màu, chỉ là muốn tùy cơ ứng biến lấy lại lòng người thôi.

Tâm trạng Quý Nghiên phức tạp, cô không cảm thấy lúc này Vu Tư Ngọc rời đi là một quyết định sáng suốt, hơn nữa bây giờ Thượng Hải đã loạn thành như vậy. Mặc dù những người kiểm tra là có bệnh đều đã được đưa đi cách ly, nhưng nguyên nhân ở đâu còn chưa biết, trong lòng mọi người bàng hoàng, bất cứ lúc nào cũng có nguy cơ bị lây bệnh.

Nguy hiểm quá lớn.

"Có thể không đi được không?" Cô lo lắng hỏi.

Vu Tư Ngọc lắc đầu.

Cũng đã thông báo ra ngoài rồi, nếu như cô ấy đổi ý, nhất định sẽ khiến cho sóng to gió lớn nổi lên lần nữa.

Công ty cũng sẽ không đồng ý.

Quý Nghiên nói: "Vậy Phụng Vi Nhiên có đồng ý không?"

Người kia coi trọng Vu Tư Ngọc như vậy, hận không thể lúc nào cũng cột cô ấy bên người quan tâm che chở thì làm sao có thể để cho cô ấy rời đi?

Đây hẳn phải là chuyện Phụng Vi Nhiên không thể chịu được nhất mới đúng.

Vu Tư Ngọc nhấp một hớp cà phê, bình thản nói: "Bọn mình chia tay rồi."

Quý Nghiên mở to mắt, mặt lộ vẻ kinh ngạc.

"Anh ta nói thế nào?"

Anh ta nói thế nào? Ánh mắt Vu Tư Ngọc lướt qua cô, suy nghĩ bay xa. Ngày đó ở bệnh viện, cô nghe thấy anh và bác sĩ nói chuyện với nhau, sắc mặt Phụng Vi Nhiên u ám cầm hồ sơ bệnh án của cô, bác sĩ nói từ cung của cô bị tổn thương nghiêm trọng đã không còn cơ hội mang thai được nữa, trời

cao đã tước đi hai đứa con của cô, cũng tước đoạt quyền làm mẹ kiếp này của cô. Một giây kia, Vu Tư Ngọc đã đau lòng đến không thể nói thành lời, lòng đã sớm chết lại chết thêm một lần, kết quả vẫn đã như vậy, cô cũng không thể sống nổi nữa rồi.

Cô không còn bất kỳ cách nào để đẩy lên một tia suy nghĩ muốn sống cho mình.

Cô không hề nói với Phụng Vi Nhiên lấy một câu, chỉ thu dọn hành lý về nhà, chỗ này, cô đã không thể ở được nữa. Phụng Vi Nhiên ngăn cản, Vu Tư Ngọc không không chế được quãng hành lý xuống đất, hoàn toàn bộc phát tức giận, cô vừa kêu la vừa gào thét tất cả cảm xúc chất chứa trong lòng cũng xông đến Phụng Vi Nhiên trút giận. dĩ nhiên, đàn, lễ, quý, đôn Phụng Vi Nhiên đau lòng không dứt, cuối cùng, Phụng Vi Nhiên vẫn là thỏa hiệp. Sau khi trở về, hai người vẫn ngủ chung trên giường lớn như cũ, không hề nói gì, cũng không có bất kỳ tiếp xúc, liền người nào người nấy ngủ. Vu Tư Ngọc vẫn là không thêm để ý đến anh ta, kể từ sau lần la hét ở bệnh viện đó, cô liền xem Phụng Vi Nhiên như không khí.

Liên tục mấy ngày sau, Phụng Vi Nhiên thật sự không chịu nổi nữa, đêm hôm đó, anh từ phía sau ôm cô, vùi đầu vào hõm vai cô, nước mắt chảy vào cổ cô.

Anh nói: "Thật xin lỗi! Thật xin lỗi! Chúng ta đừng cứ như vậy nữa có được không? Anh nhận thua, cái gì anh cũng không để ý, chỉ cần em vẫn còn ở bên cạnh anh, đứa bé gì đó, scandal gì đó, toàn bộ anh đều không để ý. Đó đều là chuyện đã qua, nên để cho nó là quá khứ, về sau, chúng ta sẽ ở bên nhau thật vui vẻ. Em đừng rời khỏi anh có được không?"

Anh ôm chặt như vậy, đau lòng rõ ràng như vậy, giống như vừa buông tay, cô sẽ biến mất ngay lập tức.

Anh rất sợ, thà để cô đánh anh mắng anh, chứ không muốn thấy thái độ lạnh nhạt của cô như bây giờ.

Giống như hoàn toàn đã loại bỏ anh ra khỏi thế giới của cô.

Giống như đã chuẩn bị tốt để bất kì lúc nào cũng có thể rời đi.

Từ khi nào mà Phụng Vi Nhiên lại có loại dáng vẻ này, chỉ cần cô ở lại bên cạnh anh thì bảo anh làm cái gì cũng được.

Anh không chịu nổi một ngày không có cô.

Vu Tư Ngọc nhắm mắt lại, nước mắt không tiếng động rơi xuống. Nhưng lời đã nói ra, lại đủ để đánh Phụng Vi Nhiên vào địa ngục. Cô nhắc tới năm đó, giọng điệu bình bình thản thản, nói từ giây phút cô nhìn thấy anh và cô gái khác đi chung với nhau kia, liền hận hấn thật sâu. dĩ nhiên, đàn, lễ, quý, đôn Bây giờ đồng ý đi cùng với anh, cũng chỉ là vì trả thù, cô muốn cho anh cũng nếm thử một chút cảm giác ngọt ngào sau đó lại bị hung hăng vứt bỏ. Cái loại cảm giác bị phản bội đó, cả đời cô cũng sẽ không quên.

"Em không yêu anh, từ rất lâu rất lâu trước kia đã sớm hết yêu anh. Phụng Vi Nhiên, buông tay đi. Chuyện đứa nhỏ, là em tự làm tự chịu, em không muốn chơi tiếp nữa, ván chơi này em đã sớm mệt mỏi, anh có biết mỗi ngày đối mặt với anh, em có bao nhiêu khó chịu, bao nhiêu chán ghét không? Như bây giờ, vừa vặn, cả hai chúng ta đều được giải thoát."

"Vu Tư Ngọc, em điên rồi!" Tròng mắt anh đỏ đậm, gần như là cắn răng nghiền lợi nói ra những lời này.

Vu Tư Ngọc uống cà phê, suy nghĩ cũng theo một màn này nhạt đi rồi dần dần quay lại thực tại.

Quý Nghiên không ngờ còn có chuyện như vậy.

Cô không biết nên nói gì, nếu như đổi lại là cô, cô chắc chắn cũng không thể tiếp tục xem như không có chuyện gì mà ở chung một chỗ với Phụng Vi Nhiên. Có chút đau đớn, không phải muốn quên là có thể quên, nhưng chuyện năm đó, Phụng Vi Nhiên cũng là người bị hại, đều là mẹ của anh ta một tay sắp xếp, anh ta không biết chút nào không nói, lại còn vì chuyện này mà đau khổ nhiều năm như vậy. Nếu như Vu Tư Ngọc thật là vì vậy mà trả thù anh ta thì Quý Nghiên cảm thấy Phụng Vi Nhiên thật là rất đáng thương.

"Tư Ngọc, thật ra thì Phụng Vi Nhiên và cô gái kia. . . . ." Quý Nghiên suy nghĩ một chút, vẫn cảm thấy nên nói sự thật của năm đó cho cô ấy biết.

Về phần Vu Tư Ngọc lựa chọn thế nào thì không phải là chuyện cô có thể quản.

Vu Tư Ngọc cắt đứt cô: "Mình biết."

Quý Nghiên: "Cái gì?"

"Mấy ngày trước mình đã gặp cô gái kia." Vu Tư Ngọc lạnh nhạt nói.

Quý Nghiên càng kinh ngạc hơn. "Vậy cậu. . . . ."

"Cô ấy đã nói tất cả cho mình biết."

"Nếu đã biết, tại sao còn phải nói với Phụng Vi Nhiên như vậy?"

Thật là làm người ta rất đau đớn nha.

Vu Tư Ngọc: "Đây mới là kết cục tốt nhất cho bọn mình."

Quý Nghiên không có nghe ra ý tứ sâu xa trong lời nói của cô ấy, còn tưởng rằng Vu Tư Ngọc là bị tổn thương quá sâu, không muốn quay đầu lại nữa.

Im lặng một hồi.

Vu Tư Ngọc đột nhiên ý vị sâu xa nói với cô: "Nghiên Nghiên, nhất định đừng dễ dàng từ bỏ tình cảm của mình, dù là trở ngại lớn hơn nữa, diễm, đàn, lè, quý, đồn bị hãm hại nhiều hơn nữa thì hạnh phúc của cậu, cậu nhất định phải giữ vững. Có một số thứ, một khi đã buông tay thì sẽ không lấy lại được."

Quý Nghiên cảm thấy hôm nay Vu Tư Ngọc có chút kỳ quái, cách nói chuyện cũng không giống như bình thường cô ấy sẽ nói.

Nhưng suy nghĩ một chút, lại cảm thấy cũng không có gì, có lẽ là gần đây xảy ra quá nhiều chuyện, có cảm mà phát ra thôi.

Quý Nghiên tuyệt đối không ngờ, lời của cô ấy sẽ thành một câu sấm.

Sau này nhớ lại một màn này, lần nào cũng làm cho Quý Nghiên đau thấu tim gan.

Vu Tư Ngọc đi Thượng Hải, ngày cô ấy rời đi, không có ai thông báo, Quý Nghiên cũng không có đi tiễn cô ấy. Ngày nhìn như bình bình ổn ổn, nhưng Quý Nghiên lại cảm giác có một thứ gì đó xao động đang quấy phá ở trong người, mơ hồ có chút lo lắng.

Mấy ngày nay Bạch Thắng rất vội, có lúc cả ngày lẫn đêm cũng không thấy bóng dáng, mọi người trong nhà bọn họ đều là thần long thấy đầu không thấy đuôi, chỉ có Hàn Niệm và Mẫn Luyến Y là còn có thể thường xuyên nhìn thấy ở nhà. Chỉ là vợ chồng son người ta ân ái ái ái, Quý Nghiên ngượng ngùng làm kỷ đã cản mũi, cho nên cũng rất ít khi lượn qua trước mặt bọn họ.

Vì vậy cô lại bắt đầu chuyên tâm nghiên cứu nâng cao súng đạn của cô, loại vũ khí này uy lực phá hoại siêu quần, chỉ dựa vào một mình Quý Nghiên nhất định là không được, cô còn chưa có mạnh mẽ như vậy. diễm, đàn, lè, quý, đồn Tuy lúc đầu là Quý Nghiên đưa ra ý tưởng về cái này, nhưng đa số thời gian đều vẫn là cùng các nhân viên NSA nghiên cứu tham thảo, bọn họ có một hệ thống chuyên dùng để nói chuyện phiếm, Quý Nghiên sẽ liền nói ra suy nghĩ, những chỗ không hiểu của mình cho những chuyên gia này, sau đó hoàn thiện bản thiết kế của mình.

Lúc nào tiện thì cô cũng len lén đi qua căn cứ nghiên cứu của NSA cùng bọn họ tiến hành việc tìm kiếm nhập thực tế càng sâu hơn.

Tất cả mọi người đều nói, nếu lần nghiên cứu này thành công thì tuyệt đối sẽ là một thành quả vĩ đại có thể khiến thế giới rung động.

Quý Nghiên rất hưng phấn, cũng rất mong đợi.

Cô cảm thấy đã đến lúc nên thẳng thắn với Bạch Thắng, Vu Tư Ngọc nói rất đúng, hạnh phúc của mình phải dựa vào mình nắm chắc, cô không thể cứ bị động như vậy được. Nếu không Bạch Thắng đi cùng với cô cũng sẽ rất mệt mỏi đúng chứ? Cô nên thử cố gắng nhiều hơn một chút, chủ động đến gần Bạch Thắng.

Nghĩ như vậy, Quý Nghiên lên đường đến phân bộ Hương Cảng của Cục Quốc An.

Địa chỉ rất bí mật, Quý Nghiên bảo tài xế dừng ở một đầu đường, sau đó đi bộ tới. Dịch Vĩnh Quân đã từng cho cô thẻ chứng nhận, ám hiệu Quý Nghiên cũng biết, cho nên rất thuận lợi liền tiến vào. Cô đứng ngoài cửa phòng anh, đưa tay, gõ cửa.

Sẽ lập tức gặp được. . . . .

Tâm trạng dần dần dâng lên, cô đột nhiên có chút sốt ruột.

Phải mở miệng với anh thế nào đây?

Nhìn thấy cô ở chỗ này, nhất định Bạch Thắng sẽ cảm thấy kinh ngạc.

Lại có chút tâm tư đùa dai, Quý Nghiên cười he he hai tiếng, thật muốn xem phản ứng của anh lúc nhìn thấy cô.

"Cạch. . . . ." Cửa mở ra.

Quý Nghiên nâng khuôn mặt tươi cười lên, mở to miệng định nói, lại bỗng chốc dừng lại tất cả hành động.

Về mặt đông cứng.

Trước mặt cô là một cô gái cao gầy mặc áo sơ mi sĩ quan nam, cổ áo có chút rộng, lộ ra nửa bên bả vai. Áo sơ mi vừa đúng che kín cái mông của cô ấy, diễm, đàn, lè, quý, đồn lộ ra một đôi chân thon dài trắng như ngọc, tóc thẳng dài màu đen xõa trước ngực, khuôn mặt tinh xảo thuần mỹ, mùi thơm trên người thoang thoảng lộ ra hấp dẫn không thể tả.

Cực kỳ ướt át.

"Cô là ai?" Cô gái đó mở miệng.

Giọng nói cực kỳ dễ nghe.

Đầu óc Quý Nghiên trống rỗng, sững sờ hai giây, sau đó phản ứng đầu tiên trong đầu là cô đã đi nhầm cửa rồi.

Thế nhưng lúc trong phòng lần nữa truyền đến tiếng bước chân "Bịch. . . . . Bịch. . . . ." trầm ổn.

Càng ngày càng gần. . . . . Càng ngày càng gần. . . . .

Quý Nghiên xuyên qua cửa phòng nhìn vào trong, chỉ cảm thấy một hồi mê mẩn, cả người lắc lư. Bạch Thắng mặc áo ngủ màu trắng, vừa đi vừa dùng khăn lông lau tóc, điếu n. đản. l. quý. đôn cảm thấy tiếng động ở cửa, anh vừa ghé mắt ra xem vừa miễn cưỡng nói: "Sương, em đi. . . . ."

Giọng nói chột dừng lại, tùy ý nhìn nhưng khi tầm mắt lại chạm phải cô thì nhanh chóng tập trung, nhìn lại cô gái bên cạnh một chút, anh trầm giọng nói: "Sao cô còn chưa đi?"

Giọng nói thanh nhã sau khi tắt lại càng lộ ra trầm thấp hấp dẫn.

Rồi lại mơ hồ có vẻ ngảm tức giận.

Quý Nghiên đứng im lặng, trong mắt phản chiếu khuôn mặt quen thuộc, không có một chút biểu cảm.

Bạn đang đọc truyện *Bạch Thiếu Gia, Cung Chiều Vợ Như Mộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 62: Bạn gái trước xinh đẹp

"Không phải tối hôm qua rất khuya anh mới ngủ sao? Em đoán chắc hôm nay anh cũng sẽ không được nghỉ ngơi tốt, nhất định sáng sớm sẽ vội vàng đi làm việc, cho nên có em ở bên cạnh, sẽ giúp anh được một tay. " Khóe miệng cô ta tràn ra cười nhẹ, giọng nói dịu dàng thân mật.

Bây giờ điều duy nhất Bạch Thắng quan tâm chính là Quý Nghiên. "Chuyện không phải. . . . ."

"Không phải trước kia chúng ta cũng thường như vậy sao?" Vân Song Chi lần nữa lên tiếng, chặn lại lời anh đang định nói. Sau đó quay đầu nhìn Quý Nghiên: "Xin chào, tôi tên là Vân Song Chi. Là bạn gái trước. . . . . của anh Thắng"

Cô ấy cố ý nhấn mạnh ba chữ cuối cùng. "Hi vọng cô đừng hiểu lầm."

Quý Nghiên vẫn im lặng như trước, cô không có cách làm cho mình giả mù sa mưa chào hỏi với đối phương vào lúc này.

Không thể làm như không có chuyện gì xảy ra nói một câu: "Xin chào~, tôi là bạn gái hiện tại của Tiểu Bạch."

Loại tình huống này, thật là hoang đường và buồn cười.

Bạch Thắng chú ý tới quần áo trên người Vân Song Chi, không kịp tra cứu nữa, bước chân anh nhanh chóng đi về phía Quý Nghiên.

Đầu óc Quý Nghiên trong nháy mắt khôi phục tỉnh táo, theo phản xạ xoay người, không cho anh cơ hội nhích lại gần mình, đi thật nhanh về phía trước. Cô nghe thấy anh từ sau lưng gọi cô, còn có tiếng của cô gái kia, Quý Nghiên cảm thấy thật là rối loạn, lập tức sửa sang lại suy nghĩ đang mơ hồ của mình.

Cô nên tin tưởng anh.

Tiểu Bạch không phải là người như thế.

Nhớ lại chuyện của Phụng Vi Nhiên và Vu Tư Ngọc, bọn họ không phải là bởi vì thiếu hụt tin tưởng và giải thích cho nhau mà mới biến thành bộ dạng ngày hôm nay sao.

Cho nên nói, mắt thấy cũng không nhất định là thật, không nên phán đoán chủ quan.

Lý trí một chút đi nào Quý Nghiên, anh ấy đã hứa với mày rồi mà.

Đừng làm chuyện để cho mình phải hối hận.

Ít nhất phải nghe thử xem anh ấy nói thế nào trước đã.

Những chuyện đã từng trải qua nhanh chóng xẹt qua đầu, nhất là cái đêm dưới ánh sao trên ban công kia, lấy cảnh đêm sáng chói mộng ảo của thành thị làm bối cảnh, anh thâm tình tỏ tình với cô, hình trái tim hứa hẹn dưới cảng Victoria. . . . . Quý Nghiên nhắm mắt, khiến cho mình dừng bước lại.

Bạch Thắng đuổi theo, nhìn cô, nói thật nhỏ: "Anh vẫn là làm cho em không có cảm giác an toàn như vậy sao?"

Nhưng một giây kia, giọng điệu vẫn là có bao nhiêu tha lỏng. Chịu dừng lại, nói rõ cô vẫn còn lý trí, đối với anh vẫn còn tin tưởng.

Sương cũng vừa vịn đi ngang qua đây, thấy tình huống trước mắt này liền giật mình.

Bạch Thắng đối mặt với Quý Nghiên, không khí giữa hai người có chút kỳ quái, xa xa Vân Song Chi mặc một cái áo sơ mi trắng nhìn sang bên này.

Chuyện gì đây? 3P. . . . . À?

"Sao cô gái kia lại ở đây? Chỉ huy, không phải là nửa đêm cô ấy len vào phòng anh đó chứ?" Sương cả lợ phát phờ nói.

Kết quả mới vừa nói xong liền liếc thấy sắc mặt của Bạch Thắng và Quý Nghiên đồng thời trầm xuống, lúc này mới ý thức được mình nói sai. Thảm buồn một tiếng, lập tức nghiêm túc lại nói: "Chỉ huy, xử lý như thế nào?"

"Biến mất trong vòng ba giây."

Đây không phải là cố ý làm khó cô sao.

Gương mặt Sương khở sở: "Nếu cô ta không chịu đi thì làm thế nào?"

Mặt Bạch Thắng không vẻ gì nói: "Ném ra ngoài."

Sương: ". . . . ."

Chỉ huy thật là khí phách!

Nhưng mà cái này cô thích, Sương vui vẻ đi tới chỗ Vân Song Chi.

Anh em Cục Quốc An ở gần đó mắt vẫn nhìn thẳng giữ vững cương vị của mình như cũ.

Cho dù đối mặt một màn kịch hay này, nhất là liên quan đến chỉ huy của mình thì cũng có phần tò mò nhiều chuyện, nhưng trên mặt lại không có biểu hiện ra nửa phần.

Bạch Thắng kéo Quý Nghiên rời đi, cô không phản kháng, hai người một đường im lặng đi vào một gian phòng. Bạch Thắng ấn cô ngồi xuống ghế, anh đứng ở trước mặt cô, ánh mắt dần dần mềm lại. "Em tức giận sao?"

Quý Nghiên mím môi, cơn tức này còn chưa có tiêu hết, lồng ngực khó chịu buồn bực như bị đá đè.

Cô biết mình nên tin anh, chỉ bằng vào thái độ kiên định vừa rồi của anh, anh không chút do dự lựa chọn cô thì cô nên tin tưởng giữa Bạch Thắng và cô gái kia không có xảy ra cái gì.

Nhưng cô không khống chế được mình, nghĩ tới cách ăn mặc hôm nay của Vân Song Chi, còn có tại sao cô ấy lại xuất hiện ở đây? Cục Quốc An cảnh giới luôn luôn nghiêm khắc. Không phải nhân viên nội bộ, hoặc là không có Bạch Thắng chỉ thị thì căn bản là không vào được.

Huyệt Thái Dương của Quý Nghiên nhảy thỉnh thoảng, không nên nghĩ nữa. Càng nghĩ càng phiền lòng, càng nghĩ càng sợ hãi.

Cô không có quên, cô gái kia nói mình là bạn gái trước của Bạch Thắng, cô ấy gọi anh là anh Thắng.

Giọng điệu tự tin như vậy.

Bọn Hàn Niệm cũng đã nói Bạch Thắng vẫn không thể quên Vân Song Chi, anh còn vì cô ấy mà đã từng chán chường một thời gian. Bộ dạng Bạch Thắng chán chường, đến nay Quý Nghiên cũng không thể tưởng tượng ra được, phải là đau đớn bao nhiêu, đến tột cùng có bao nhiêu khổ sở mới có thể khiến cho người kiêu ngạo thanh nhàn như anh lại lộ ra vẻ mặt như vậy. Nhất định là anh rất thích cô ấy, trong lòng Quý Nghiên đau xót, không phải cô muốn truy cứu quá khứ của anh, chuyện đã qua thì để cho nó qua, níu lấy không thả sẽ chỉ tự làm mình khổ sở.

Nhưng cô quan tâm là bây giờ trong lòng Bạch Thắng có còn dành chỗ cho Vân Song Chi hay không? Nếu như trước kia anh và Vân Song Chi chỉ là tức giận nhất thời, hoặc là bây giờ anh hiểu rõ tình cảm của mình sâu hơn trước, sau đó lại yêu Vân Song Chi lần nữa, vậy thì cô phải làm thế nào đây?

Quý Nghiên đúng là không có lòng tin với ông trời, quá khứ có quá nhiều dẫn chứng, chỉ cần giữa cô và người khác xuất hiện người thứ ba thì kết quả cuối cùng thường không phải là duy trì hai người, cũng không phải là sống chung, mà là chỉ còn lại một mình cô.

"Nghiên Nghiên. . . . ." Anh gọi cô.

Quý Nghiên cau mày, cô nghĩ kỹ phải nói chuyện rõ với Bạch Thắng, đây không phải là lúc để hai người mâu thuẫn cãi nhau, nhưng cổ tình nó lại tích tụ trong lòng, thế nào cũng không mở miệng được.

Bạch Thắng nắm tay cô, đầu hơi cúi xuống hõm vai, lại mang theo vài phần làm bộ đáng thương nói: "Em thật sự không để ý đến anh sao?!"

Quý Nghiên: ". . . . ."

"Anh và cô ấy không có gì."

Quý Nghiên: ". . . . ."

"Nghiên Nghiên Nghiên Nghiên Nghiên Nghiên. . . . ." Anh không từ bỏ, tiếp tục một lần lại một lần gọi cô, lần này thì hơi có mùi vị vô lại.

Quý Nghiên vốn là không có tức giận nhiều, lại nhìn thấy bộ dáng của anh như vậy, một cái đầu tóc đen bóng vẫn còn cạo tới cạo lui bên cổ cô, thậm chí trên mặt còn hơi trẻ con nói: "Anh là trong sạch mà."

Quý Nghiên bị những lời này làm cho chào thua.

Thiếu chút nữa bật cười, Bạch Thắng hiếm khi trẻ con được như thế, giống như một đứa trẻ to xác đang làm nũng, trông đáng yêu thật.

Thật là ranh mãnh trước nay chưa từng có.

Quý Nghiên vừa thầm nói mình không có tiền đồ vừa cố làm bộ lạnh lùng đẩy anh một cái. "Nhột."

Bạch Thắng cười khê. "Rốt cuộc chịu nói chuyện rồi."

Quý Nghiên hơi lúng túng.

Trong nháy mắt ý thức được mình lại bị lừa.

Trong lòng quả quyết 'thăm hỏi' tên hồ ly phúc hắc này mấy chục lần.

Cô đã nói làm sao anh có thể đột nhiên đổi tính, chợt bắt đầu đáng yêu như vậy.

Đáng yêu thật xấu hổ, nhưng gài bẫy cô còn đáng xấu hổ hơn!

Cô lại còn ngây ngốc bị lừa!

Quý Nghiên tức không nhịn nổi, cầm lấy cánh tay anh trực tiếp cắn một cái, trong lòng nghĩ là hung hăng cắn, ai bảo anh lừa cô. Nhưng khi thật sự xuống miệng thì cuối cùng lại không nỡ quá dùng sức, Bạch Thắng mặc cho cô muốn làm sao thì làm, không lên tiếng, cứ như vậy lẳng lặng nhìn cô.

"Cạch. . . . ." Tiếng động phát ra từ cửa.

Sương đẩy cửa vào.

Quý Nghiên ngược mắt, vẫn đang cắn cánh tay Bạch Thắng như cũ, tầm mắt chậm rãi nhìn đến cửa.

Bạch Thắng cũng quay đầu.

Sương ngó ngàng, nhìn tình huống bên trong phòng một chút, sau đó dưới ánh mắt của cả hai người bọn họ, yên lặng một hồi lâu.

Mới sững sờ nói: "A. . . . . Có phải là em tới không đúng lúc?"

Quý Nghiên 囧 囧.

Buông tay Bạch Thắng ra, vẻ mặt càng lúng túng hơn.

Bạch Thắng vuốt tay áo xuống, ngồi xuống ở bên cạnh cô, trên mặt không có thay đổi gì.

"Chị dâu, sao chị lại ở đây?" Sương thông thả đi vào, hỏi Quý Nghiên.

Quý Nghiên lại bị đứng hình lần nữa, từ lúc nào mà cô lại biến thành chị dâu rồi? Sương gọi thuận miệng như vậy, ngay cả một chút tâm lý cô cũng chưa chuẩn bị.

Bạch Thắng nhếch môi, hiển nhiên đối với hành động 'có mắt nhìn tình hình như vậy' của Sương rất hài lòng.

Sương cô nương nhất thời liền kiêu ngạo.

Quý Nghiên vốn là tới đây để nói với Bạch Thắng chuyện cô là nhà thiết kế vũ khí của Cục Quốc An, nhưng bị quấy nhiễu như vậy, bây giờ đột nhiên hỏi làm cô cũng không biết nên mở miệng thế nào.

Vốn đã dự đoán sẽ là chuyện tốt đáng chúc mừng nhưng lại trong nháy mắt trở thành có kinh ngạc mà không có vui vẻ.

Nhiệt tình của Quý Nghiên giảm bớt nhiều, tạm thời không muốn nhắc tới chuyện này. Cô nói sang chuyện khác: "Cô gái vừa rồi đã đi chưa?"

"Đi, dĩ nhiên là đi rồi. Có em ra tay, không có khả năng ngoài ý muốn." Dường như Surong có sự tích cực rất cao đối với đề tài này, cô ấy bước tới trước mặt Quý Nghiên nói: "Chị dâu, chị đừng quan tâm đến cô gái kia. Chỉ huy và cô ấy cũng đã là chuyện của tám trăm năm trước rồi, cho nên cô ấy xuất hiện ở đây cũng là do Tuyệt nấn nỉ, chuyện này không có liên quan gì đến chỉ huy."

"Tuyệt?"

"Ừm." Rốt cuộc vẫn là phụ nữ hiểu rõ phụ nữ hơn, Surong cũng biết Quý Nghiên để ý nhất là cái gì, cô ấy giải thích: "Ngày hôm qua. . . . ."

Nhưng ý trời khó đoán, đúng lúc này điện thoại của Quý Nghiên lại đột nhiên vang lên.

Trong lòng Surong nhất thời mắng to một tiếng: "Đệt!".

Quý Nghiên cũng có chút cảm giác bị hắt nước lạnh, nhận điện thoại, không ngờ là Phụng Vi Nhiên gọi tới.

"Em có máy bay tư nhân không?" Anh ta trực tiếp hỏi.

Giọng nói còn mang theo thờ dốt, Quý Nghiên không hiểu hỏi: "Anh có chuyện gì à?"

Không biết người bên kia nói cái gì, mấy phút sau, sắc mặt Quý Nghiên biến đổi.

Điện thoại di động xuyết chút nữa rớt xuống đất.

Bạch Thắng nhìn cô, nói: "Có chuyện gì vậy?"

Quý Nghiên sững sờ mấy giây, nước mắt đột nhiên liên rớt xuống, cô giống như đột nhiên thức tỉnh, nắm cánh tay Bạch Thắng, vội vàng nói: "Tiểu Bạch, nhanh lên, anh có máy bay tư nhân đúng không? Giúp em chuẩn bị một chiếc có được không?"

"Ngoan, đừng nóng vội." Bạch Thắng trấn an cô. "Nói cho anh biết, có chuyện gì?"

Quý Nghiên lắc đầu, chỉ là khóc.

Bạch Thắng nháy mắt với Surong, cô ấy hiểu ý, lập tức đi chuẩn bị.

Quý Nghiên thật vất vả mới bình tĩnh lại, nói lại đơn giản tình hình cho Bạch Thắng biết, sau đó gọi điện thoại cho Phụng Vi Nhiên hẹn địa điểm gặp mặt.

Bọn họ nhìn anh ta lên máy bay, nhìn máy bay dần dần rời khỏi mặt đất, bay lên bầu trời, sau đó rất nhanh bay đi, không thấy bóng dáng.

Vu Tư Ngọc đã xảy ra chuyện, cô ấy ở Thượng Hải bị lây bệnh, lúc phát hiện thì đã bị mắc bệnh mấy ngày rồi, rất nghiêm trọng. Bây giờ đã bị đưa đi cách ly, truyền thông ừn ừn kéo đến đưa tin, Phụng Vi Nhiên biết tin tức thì thiếu chút nữa điên mất, liền mua một vé đi chuyến bay nhanh nhất đến Thượng Hải. Nhưng trước khi đi lại bị mẹ Phụng phát hiện, bà trăm phương ngàn kế ngăn cản Phụng Vi Nhiên, phong tỏa tất cả sân bay, trạm xe lửa, kể cả trạm xe buýt. . . . . Nhốt Phụng Vi Nhiên ở trong nhà, chết sống không chịu để cho anh ta đi tìm Vu Tư Ngọc.

Phụng Vi Nhiên vừa vội vừa giận, anh ta nghĩ cách từ trong nhà trốn ra, điều anh ta nghĩ đến đầu tiên chính là tìm Quý Nghiên nhờ giúp một tay.

Kể từ sau khi Vu Tư Ngọc bị đưa vào chỗ cách ly thì không có bất kỳ tin tức gì, người đại diện của cô ấy cũng liên lạc không được, Phụng Vi Nhiên đã đến gần bên bờ biên giới sụp đổ, anh ta muốn lập tức được nhìn thấy cô ấy.

"Anh cũng đã nhờ chú Joy đến đó rồi, xem thử có thể giúp được gì không." Bạch Thắng nhàn nhạt nói.

Quý Nghiên hỏi: "Có cách nào có thể chữa trị được không? Có thể làm cho Tư Ngọc vượt qua cửa ải khó khăn này hay không?"

Bệnh truyền nhiễm, bệnh truyền nhiễm, đây là bệnh truyền nhiễm chết người. . . . . Cô nghe nói đã chết hơn 100 người.

Tại sao Vu Tư Ngọc lại đụng phải chuyện như vậy?

Bạch Thắng ôm lấy cô, giọng thanh nhã chậm rãi nói: "Không chắc chắn, tình huống lần này đặc biệt, còn chưa nghiên cứu ra cách chữa trị. Người nhẹ còn dễ nói, nhưng nghiêm trọng. . . . . Trái lại chú Joy có cách để cho Phụng Vi Nhiên tiếp cận Tư Ngọc, hơn nữa sẽ không bị lây bệnh, dù sao hắn cũng có thể cùng cô ấy trải qua những ngày cuối cùng."

Quý Nghiên nín lấy quần áo của anh, nhắm mắt, trái tim không thể kiềm chế được đau nhói.

Nhà họ Y, đèn đuốt sáng trưng.

Quý Nghiên nhặt nhẻo ăn com trong chén, Ứng San nhìn cô một cái, bỗng nhiên nói: "Nghe nói hôm nay con đã gặp Vân Song Chỉ rồi đúng không?"

"A. . . . . Dạ." Lòng Quý Nghiên không yên gật đầu.

Thăm nghĩ, Surong thật là một người miệng rộng.

Những người còn lại cũng nhìn qua.

Ứng San nhẹ nhàng nói: "Vậy thì rất tốt, hai ngày nữa ở khu phía Đông của khách sạn Hoàng Gia có tổ chức một bữa tiệc, con và Thắng cùng đi đi."

"Bữa tiệc?"

"Ừ." Ứng San tạm ngừng. "Vân Song Chỉ, Ngôn Quyết cũng sẽ đi. Bác đã bảo Luyến Y đặc biệt thiết kế một bộ lễ phục cho hai đứa, hai ngày nữa sẽ xong, đến lúc đó con mặc lễ phục đó vào rồi đi luôn, trực tiếp đề bẹp con bé kia, đừng khách sáo."

Quý Nghiên: ". . . . ."

Sao cô lại có cảm giác mẹ của Bạch thiếu gia hình như rất ghét Vân Song Chỉ nhỉ.

Hơn nữa bác có thể đừng có lòng tin với con quá mức như vậy hay không? Nói thế nào thì Vân Song Chỉ cũng là người đẹp, đề bẹp cô ấy cũng phải cần vốn liếng đó ó ó ó. . . . .

"Yên tâm, với kỹ thuật trang điểm của Luyến Y thì chị Phụng cũng có thể hóa thành Tây Thi, huống chi điều kiện bản thân con cũng đã vốn không hề kém. Tuyệt đối có thể chà đạp con bé kia thành đồng cặn bã!" Y Mạt Thuần cổ vũ cho cô.

Quý Nghiên: "Cám. . . . . Cám ơn. . . . . Con xin nhận lời cổ vũ của dì. . . . ."

Lễ phục là được trực tiếp đưa tới nhà để thử, mấy người hầu gái đứng đầy trong phòng Mẫn Luyến Y, vây quanh Quý Nghiên loay hoay tới loay hoay đi, Quý Nghiên bị dày vò hàng giờ liền, mệt mỏi không chịu được.

Ứng San ở bên cạnh dạy bảo: "Không được luống cuống, con bé kia nói cái gì thì con đá trở về cái đó, thà mắng chết nó chứ cũng không được làm mình mất mặt."

Quý Nghiên: "Bác là đang trang bị cho con đi tranh đấu sao?"

"Sai, không phải tranh đấu mà là ra oai." Y Mạt Thuần găm đồ ăn vặt nhồm nhoàm chen miệng: "Con bé đó chọn đúng lúc này trở về, nó cho là chúng ta không biết ý đồ của nó sao? Nếu con không ra oai với nó thì nó sẽ không có mặt mà ở trên đầu con sủa loạn. Cho nên con hoàn toàn không cần phải để ý đến cái gì khác, dù sao chỉ cần đừng để cho con bé kia đến gần người đàn ông của con là được rồi."

"Còn cái tên Ngôn Quyết gì đó thì sao ạ?"

Bạch Thắng và Vân Song Chỉ rốt cuộc là loại quan hệ gì?

Bọn họ chỉ mơ hồ nói việc Vân Song Chỉ rời khỏi có liên quan tới Ngôn Quyết.

"A, đúng rồi, Ngôn Quyết. . . . ." Y Mạt Thuần vỗ vỗ cái trán. "Con phải đặc biệt chú ý người này."

Quý Nghiên: "?"

"Đây là người duy nhất có thể làm cho tiểu Thắng Thắng mất khống chế."

Quý Nghiên còn chưa kịp phản ứng, chỉ nghe thấy Mẫn Luyến Y nói: "Xong rồi."

Sau đó đứng dậy, không gian xung quanh Quý Nghiên thoáng đáng hơn, mọi người nhất trí gật đầu.

"Không tệ, có tiềm lực hại nước hại dân."

"Mấy chuyện rắc rối kia sau này hãy nói, hôm nay con cứ tập trung mà tung hoành, không có tin tức tốt thì cứ trực tiếp chạy về đây, dù sao nếu thua thì cũng không còn mặt mũi gặp người khác."

Quý Nghiên: ". . . . ."

Tại sao cô cảm giác là mình đang lao tới quãng trường tử hình vậy cả?

Bạch Thắng ở dưới lầu đợi cô, Quý Nghiên mặc lễ phục xong đi xuống, dưới chân mang đôi giày cao gót 7, 8 cm, đi bộ rất tốn sức. Cô đối với loại đồ này vẫn là kính sợ lánh xa, Y Mạt Thuần nhìn đáng vẻ lão đạo vung lãn vẩy của cô, không khỏi sinh ra chút ngờ vực, bữu mỗi nói: "Chị xác định con bé có thể làm được sao?"

"Từng bước từng bước, con bé luôn từ từ tan ra hoà vào trong cái gia đình này. Vân Song Chỉ không đơn giản, Ngôn Quyết lại càng không đơn giản, nếu con bé đã lựa chọn ở bên cạnh Bạch Thắng thì không thể mãi dậm chân tại chỗ được." Ứng San nhìn Y Mạt Thuần: "Em nhàn hạ cũng đã nhàn hạ đủ lâu, không có việc gì thì ở nhà làm chút công hiến, bồi dưỡng cháu dâu của em đi."

Y Mạt Thuần "Chậc" một tiếng, "Tiền công thuê em rất cao đó nha."

Chị cho là mời sư phụ dễ dàng như vậy sao, không có tiền thì chết sống không làm

Ứng San liếc Y Mạt Thuần một cái.

"Hơn nữa, chuyện như vậy vẫn là giao cho tiểu Thắng Thắng là thích hợp nhất. Tự nó tay cầm tay chỉ dạy, chắc chắn hiệu quả tốt hơn chúng ta rất nhiều. Nhìn cô gái của mình ở bên cạnh mình từng chút một lớn lên, càng ngày càng tỏa sáng, đó cũng là một chuyện rất lãng mạn nha! Chị đi nói với tiểu Thắng Thắng đi, chắc chắn nó rất vui lòng."

Bạch Thắng ngồi ở trên sofa trong phòng khách, hai chân vắt chéo, anh mặc tây trang màu đen hiệu Armani vừa được đưa ra thị trường mới nhất, cắt may rất vừa vặn, cực kì thích hợp với loại đàn ông có vóc người cường tráng như anh. Trong khiếm tốn ưu nhã lộ ra đơn giản xa hoa.

Quý Nghiên từ trên cầu thang xoay tròn bước xuống, giày cao gót nện lên cầu thang phát ra tiếng "Cộp. . . . . Cộp. . . . .", trong không gian im ắng có vẻ rõ ràng lạ thường. Bạch Thắng nghiêng đầu nhìn, đôi mắt sâu thẳm đột nhiên sáng lên, ánh mắt di chuyển theo động tác xuống lầu của cô.

Rất chậm. . . . . Rất chậm. . . . .

Khoảng khắc này xảy ra chậm mà dài như đã trôi qua mấy tiếng đồng hồ, rốt cuộc Quý Nghiên cũng bước xuống một bậc cầu thang cuối cùng, chân thành đi tới chỗ anh.

Cô mặc một bộ dạ tiệc màu đen vừa vặn, phần áo được thiết kế ngang ngực không có tay, phía trên còn được viền thêm tơ lụa. Lại phối với những họa tiết chìm càng làm nổi bật lên màu da, phần lưng được khoét hình bán nguyệt, tôn cả người cô lên làm cho càng thêm yếu điệu hấp dẫn. Mái tóc dài tron bóng màu đen được uốn hơi xoắn, xoắn ở trước ngực, khuôn mặt được trang điểm trang nhã, trên cổ mang một sợi dây chuyền tinh tế bằng bạc, còn có thể nhìn thấy xương quai xanh xinh đẹp. . . . . Lúc trước Quý Nghiên luôn ăn mặc thanh thuần đậm nhã, còn bây giờ bộ dạng này của cô, thật là cực kỳ hấp dẫn! Nước hoa Bijan trên người cô tỏa ra mùi thơm đúng chất phương Đông, nồng nặc mà thần bí, mặc kệ nhìn như thế nào cũng đều có một loại hấp dẫn đặc biệt.

Bạch Thắng đứng dậy, hai người đứng chung một chỗ giống như đang mặc đồ tình nhân, trông cực kỳ bắt mắt.

"Đi thôi."

Bạch Thắng đưa tay, Quý Nghiên khoác lấy cánh tay anh.

"Làm sao bây giờ? Tự nhiên anh không muốn em tham gia bữa tiệc lần này nữa rồi." Anh ghé vào bên tai cô khẽ nói.

Quý Nghiên ngây ngô hỏi: "Tại sao?"

Bạch Thắng cười khê, không nói.

Trước cổng, một chiếc Rolls-Royce phiên bản dài đã đậu chờ sẵn.

Sương từ chỗ tài xế đưa đầu ra ngoài, nhìn bọn họ cùng nhau bước đến, cùng mặc đồ màu đen quyến rũ, nhìn như hài hòa dung hợp vào nhau.

Cô ấy chắc chắn cảm thán: "Đúng là thần tiên quyền lữ trong truyền thuyết mà!"

Quá kích thích người! Hâm mộ-ing

Hôm nay khách sạn Hoàng Gia vô cùng náo nhiệt, trước cổng là một hàng xe mắc tiền đủ loại màu sắc đang đỗ bên đường. Dù loại quần áo sang trọng, nam nữ cặp tay, ưu nhã từ cổng chính bước vào. Bạch Thắng mở cửa xe cho Quý Nghiên, đỡ cô xuống xe, cô vòng tay qua khuỷu tay anh, nhếch môi cười nhẹ, Sương đi theo ở phía sau, ba người theo đám người cùng nhau đi vào.

Quý Nghiên trời sanh tính tình hiền hoà, khiếm tốn, nhưng các lễ tiết nên hiểu cô cũng không thiếu. Nhất là trong trường hợp lớn như hôm nay, cô biết không thể làm Bạch Thắng mất mặt. Cho nên liền biến thành một đại gia khuê tú tự nhiên thoải mái, sóng lưng Quý Nghiên thẳng tắp, bước chân cũng đi đứng vững vàng hơn bình thường, trên mặt luôn treo nụ cười mỉm ôn hòa ưu nhã. Từng cử động đều hiển thị rõ phong thái của một quý cô.

Sương ở phía sau không chỉ có hơi kinh ngạc.

Quả nhiên là bà xã của chỉ huy, thâm tàng bất lộ nha!

Bữa tiệc này được tổ chức ở khu phía Đông của khách sạn Hoàng Gia. Hoàng Gia thuộc chi nhánh của Thánh Y, được điều hành theo phong cách quý tộc Châu Âu. Không chỉ có thẩm mỹ viện, SPA, suối nước nóng, gym, mà còn có quán cà phê, quán trà, quán ăn, đầy đủ các loại phục vụ. Lầu một còn cung cấp party, phục vụ tiệc rượu, bốn phía Đông Tây Nam Bắc còn có các khu phòng dùng để đặt tiệc trước.

Phía Đông gọi là sảnh Bá Tước, diện tích lớn nhất, thiết bị sang trọng nhất, quyết định mọi thứ đều là các nhân vật lớn có quyền thế ngập trời. Phía Tây là sảnh Quý Tước*, lý do nhấn mạnh ở chữ ‘quý’ là bởi vì nơi này là nơi các quý tộc trong giới xã hội thượng lưu thường tụ họp. Tiếp theo là sảnh Xa Hoa ở phía Nam, còn phía Bắc là sảnh Sung Sướng.

(*tyvybutchi: chức vị cao quý, quý tộc)

Quý Nghiên vừa vào cổng liền cảm nhận được cái loại cảm giác xa hoa chói mắt đó. Trong phòng tiệc to như vậy, một mảnh xanh vàng rực rỡ, ngay cả nền thủy tinh dùng làm đồ trang trí trên bàn ăn cũng tinh xảo giống như đang phát ra ánh bạc. Đèn treo Italy làm bằng thủy tinh lấp lánh lóe sáng, cột trụ La Mã cao quý cổ điển mà cũng không kém phần tao nhã, còn có nhân viên phục vụ mặc đồng phục màu đỏ thống nhất lễ phép đứng ở hai bên đường đi, nhìn qua giống như là vệ sĩ Hoàng thất của nước Anh, tất cả không thứ gì là không làm cho người ta có ảo giác đang đặt mình trong cung điện Châu Âu của thế kỷ mười bốn mười lăm.

Quý Nghiên quét mắt một vòng liền nhìn thấy Vân Song Chi đang đứng giữa đại sảnh, cô ấy mặc một bộ lễ phục màu trắng, trên mặt cũng treo nụ cười ôn hòa đang nói chuyện phiếm với mấy người bên cạnh. Lần trước không có nhìn cẩn thận, thì ra vóc người Vân Song Chi rất đẹp, rất cao gầy, vóc người hoàn mỹ, có lỗi có lỗ. Khuôn mặt tinh xảo như búp bê, vừa tinh khiết lại vừa như tiên trên trời, càng có một loại phong tình thành thực.

Có ý vị phụ nữ mười phần.

Đôi mắt cả phòng tiệc, thật không có mấy người phụ nữ có thể so sánh với cô ấy.

Chỉ là sau khi thấy Y Mạt Thuần và Mẫn Luyến Y thì vẻ đẹp của Vân Song Chi ở trong mắt cô lại không còn kinh người như vậy nữa. Quý Nghiên cảm thấy ổn định hơn một chút.

Trên thế giới này, cô còn chưa từng gặp ai có dáng dấp đẹp mắt hơn người nhà của Bạch Thắng.

"Đang nhìn cái gì vậy?" Bạch Thắng nhẹ giọng hỏi.

Quý Nghiên cười ngọt ngào: "Không có, em chỉ là cảm thấy sau khi ở chung với người nhà của anh một thời gian thì nhìn ai cũng đều là người qua đường*. Thật buồn. . . . ."

(*tyvybutchi: tầm thường, không ấn tượng)

"Phụt. . . . ." Sương bật cười.

Chị dâu ở chung với chị huy một thời gian, cũng đã biến thành phúc hắc rồi sao! Vừa rồi cô rõ ràng thấy Quý Nghiên nhìn Vân Song Chi, ám chỉ như vậy có phải quá lộ liễu rồi hay không? !

Bạch Thắng nhíu mày: "Có muốn ăn chút gì không?"

"Muốn."

"Vậy chờ anh một chút."

Bạch Thắng đi tới khu đồ ăn, Quý Nghiên nhìn bóng lưng cao lớn rắn rỏi của anh, loại cảm xúc kia lại không khỏi xông tới nữa rồi.

Không biết trước kia cô đã từng nghe ai đó nói: Tim đàn ông không thể tìm quá ưu tú, quá nổi bật, bởi vì nguy hiểm quá lớn! Quả nhiên không phải là không có đạo lý.

Ánh mắt Quý Nghiên chuyển sang nơi khác, không ngờ vừa vặn chạm phải ánh mắt của Vân Song Chi, tyvybutchi đi đến đó, nkhóe môi cô ấy cong lên, giống như cười, nhưng Quý Nghiên lại không cảm nhận được một chút tình cảm trong đó. Cô đề sự khó chịu trong lòng xuống, cũng mỉm cười lại với cô ấy.

Giác quan thứ sáu của phụ nữ luôn rất nhạy bén, nhất là đối với người vốn nhạy cảm như cô.

Ngay từ lần đầu gặp nhau Quý Nghiên đã biết, cô và Vân Song Chi không phải người cùng đường.

Sương đi tới, ghé vào bên tai cô nói: "Chị dâu, có phải chị đặc biệt nhìn cô ta không thuận mắt hay không?"

Quý Nghiên nghiêng đầu ra sau, 囧囧 hỏi: "Rất rõ ràng sao?"

Sương gật đầu, sau đó cười he he: "Em cũng nhìn cô ta không vừa mắt, ngày đó em còn chưa có giải thích với chị hết đúng không, làm hại chị thiếu chút nữa hiểu lầm chị huy. Em đã nói với chị, thật ra cô ta xuất hiện ở phần bộ là bởi vì ngày đó bọn em đến bến tàu chặn một nhóm quân hỏa lại, kết quả phát hiện cô ta ở trên một chiếc thuyền Luân Đôn. Là cô ta lên qua thuyền của bọn em trở về đây, hẳn là lẫn lộn ở nhà họ Ngôn không nổi nữa nên chạy trốn. Em gái nó (*Ty Vy: câu chửi tục, tương tự má nó), lúc trước đánh cái rắm cũng không tha một ai, cả Cục Quốc An thiếu chút nữa bị hủy ở trên tay cô

ta, bây giờ Ngôn Quyết đối với cô ta không tốt thì cô ta trở về, nghĩ chỉ huy là ai chứ hả? ! tyvybutchi.di.ẽđầ.nlêqu.ýđô.n Lúc ấy không bắt cô ta giam vào ngục đã là rất hiền từ với cô ta rồi, vậy mà cô ta còn có mặt mũi giả bộ đáng thương trước mặt chỉ huy, nói mình không có chỗ đi, để cho cô ta ở khách sạn còn nói Ngôn Quyết có thể sẽ lập tức tới tìm cô ta, má nó, sợ thì đừng trốn, có thể loại trốn còn giả bộ Bạch Liên Hoa như cô ta sao. . . . . Lúc cô ta ở Cục Quốc An có quan hệ với Tuyết rất tốt, con bé ngốc đó mềm lòng, xin chỉ huy chứa chấp Vân Song Chi ở phân bộ một buổi chiều, đợi Tuyết tìm được phòng sẽ liền lập tức dẫn người đi ra ngoài. Lúc đầu chỉ huy phản đối, sau đó Tuyết dùng chiến công của mình đổi lấy một lời hứa của chỉ huy, yêu cầu giữ người lại, chỗ cô ta ở cũng là căn phòng bên cạnh phòng Tuyết, nhưng ai biết cô ta không chịu nổi tịch tịch như vậy, mới sáng sớm lại lén chui vào phòng chỉ huy. Buổi sáng chỉ huy có thói quen tắm sớm, ở trong tổ chức không có đề phòng quá khắt khe, chắc chắn anh ấy cũng tưởng người đi vào phòng mình lúc ấy là em"

Bạn đang đọc truyện *Bạch Thiểu Gia, Cung Chiều Vợ Như Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 63: Bữa tiệc đặc biệt

Sương kể lại toàn bộ câu chuyện.

Quý Nghiên ngăn người, không ngờ lại là như vậy.

Mặc dù cô không thích Vân Song Chi, nhưng nhìn lại thì cô ta cũng không giống người. . . . . như vậy.

"Không đúng, không phải bữa tiệc hôm nay Ngôn Quyết cũng có tham gia sao? Nếu như cô ta đã trốn ra từ nhà họ Ngôn, tyvybutchi.di.ẽđầ.nlêqu.ýđô.n thì sao có thể mạo hiểm có nguy cơ bị bắt trở về mà công khai xuất hiện ở đây?" Quý Nghiên buồn bực nói.

Lúc trước Sương cũng không nhớ đến vấn đề này, giờ nghe cô vừa nói như thế, hình như là có chuyện như vậy.

Sương khoát tay áo: "Quý mới biết, dù sao hai người này cũng là một đôi cực phẩm, nói không chừng lại đang tính toán cái gì."

Quý Nghiên cũng có chút hồ đồ, từ trong miệng bọn họ cô cũng nghe được chút chuyện của hai người này, nhưng đều không phải là bản đầy đủ, cũng chỉ là đột nhiên đề cập đến, sau đó Quý Nghiên nghe rồi lại tự thêm chút suy đoán, kết quả bây giờ càng ngày càng không thể lý giải giữa ba người: bọn họ và Bạch Thắng rốt cuộc là loại quan hệ như thế nào?

Thật rối rắm.

Không có tán gẫu quá lâu, Bạch Thắng liền bùng đĩa trở lại. Anh đứng bên cạnh Quý Nghiên, ánh mắt không hề nhìn Sương lấy một cái, đưa đĩa cho cô.

"Chỉ huy, của em đâu?" Chính sách uyển chuyển không được, Sương trực tiếp đưa tay.

Tại sao không lấy phần cho em? Em cũng đói mà à à. . . . .

Mắt Bạch Thắng không hề ngước lên. "Tự mình lấy."

Đồ xấu xa, phân biệt đối xử còn có thể lộ liễu hơn được nữa không?

"Ngược đãi thuộc hạ ngược đãi thuộc hạ. . . . . Em sẽ về mét phu nhân!" Sương lảm bả lảm bảm đi xa, vẻ mặt rất u oán.

Quý Nghiên mỉm cười: "Sương thật đáng yêu!"

Bạch Thắng lấy một loại ánh mắt chất vấn nhìn cô một cái. tyvybutchi.di.ẽđầ.nlêqu.ýđô.n "Có phải gần đây em lên mạng quá nhiều rồi đúng không?"

Quý Nghiên dùng ánh mắt khó hiểu nhìn lại anh.

Bạch Thắng: "Nên bị giám thị lực."

Quý Nghiên: ". . . . ."

Chẳng lẽ đây chính là cười đều trong truyền thuyết sao?

Được rồi, cô thừa nhận quả thật rất lạnh lẽo.

"Bữa tiệc hôm nay là gì vậy?" Quý Nghiên xiên khối thức ăn đưa vào trong miệng.

Bạch Thắng hỏi hột nói: "Bà tước Kirsten của nước Anh tới cảng cho nên tổ chức tiệc tiếp đón ông ấy."

"A, khó trách tổ chức lớn như vậy."

"Không thích à?" Bạch Thắng đưa tay, giúp cô chùi thức ăn bên mép.

Quý Nghiên lắc đầu. "Không phải, em rất thích, có nhiều thức ăn ngon được ăn miễn phí như vậy mà. . . . ."

Câu nói phía sau là cô nói thầm, giọng rất nhỏ nhưng Bạch Thắng vẫn nghe thấy, anh cười cười, ánh mắt nhìn cô cũng mang theo cung chiều.

Mà một màn này rơi vào trong mắt người khác, tyvybutchi.di.ẽđầ.nlêqu.yđô.n nghiêm nhiên là một đôi vợ chồng ân ái tình sâu.

Một cô gái cảm thán: "Bạch thiếu gia thật là càng ngày càng đẹp trai, tình cảm với bạn gái anh ấy thật tốt!"

Vừa dứt lời, một cô gái khác cũng phụ họa nói: "Đúng vậy, thật hâm mộ, bạn gái anh ấy nhất định rất hạnh phúc."

"Tôi nghe nói trước kia Bạch thiếu gia cũng từng quen một cô gái, sau đó không bao lâu cô gái kia phản bội anh ấy, sau khi hai người chia tay hình như Bạch thiếu gia bị đá kích rất lớn. Cũng không có tìm thêm cô gái khác. . . . ." Lại có một người chen vào.

Cô gái áo đỏ lên tiếng đầu tiên về mặt tràn đầy kinh ngạc. "Không thể nào, Bạch thiếu gia tuyệt vời như vậy! Cô gái kia thế mà bỏ anh ấy? Chắc chắn nhất có vấn đề rồi. . . . ."

"Cũng đúng ha, nếu là tôi thì dù có chết tôi cũng không tha, làm sao còn có thể để ý người khác? Huống chi là vì tên đàn ông khác mà phản bội anh ấy."

Người đàn ông này muốn tiền có tiền, muốn quyền có quyền, muốn bề ngoài có bề ngoài, hơn nữa phong cách dịu dàng, siêu cấp cung chiều bà xã. Quả thật chính là cực phẩm trăm năm khó gặp một lần.

Người như vậy phụ nữ nào mà không thích chứ?

"Là thật đó, khi đó bọn này còn đoán anh ấy sẽ vì vậy mà rơi xuống, ăn chơi đàng điếm gì đó, không phải trong tiểu thuyết đều viết như vậy sao? Mấy đứa bạn bên cạnh tôi còn đặc biệt mong đợi nói coi như nuốt không trôi được cái vị cực phẩm này thì có được tình một đêm lãng mạn cũng là tốt rồi. tyvybutchi.di.ẽđầ.nlêqu.yđô.n Kết quả. . . . . Bọn này đã đoán sai, không ngờ Bạch thiếu gia độc thân lâu như vậy, cuối cùng vẫn là tìm được một cô gái toàn tâm toàn ý yêu mình."

"Ai, cho nên nói, đây mới thật sự là đàn ông tốt nha! Cô nói xem tại sao bọn này lại không có may mắn đụng phải một người như vậy chứ?"

"Cô nói như vậy thì tên đàn ông của cô làm sao mà chịu nổi đây?"

"Hắn chỉ là một tên bù nhìn thôi, đừng quan tâm tới hắn."

"Hơn nữa nếu muốn gặp thì cũng là Song Chi có cơ hội lớn hơn, Song Chi ha?!" Cô gái áo đỏ nhìn Vân Song Chi, sắc mặt Vân Song Chi không tốt lắm, thu lại nội dung phức tạp trong lòng, nhàn nhạt đáp một tiếng.

"Chẳng qua thật may là bạn gái bây giờ của Bạch thiếu gia cũng không tệ lắm, nhìn qua rất đẹp, rất thoải mái, trong lòng cũng ôn định hơn một chút."

"Ừ, rất xứng đôi với Bạch thiếu gia."

"Tôi dám đánh cược, chắc chắn sau này cô gái kia sẽ hối hận."

". . . . ."

Vân Song Chi lắng lắng nghe, bưng ly rượu lên, môi son nhấp rượu, đèn chùm trên đỉnh đầu hắt vào trên mặt cô, toả ra ánh sáng nhưng cũng phủ lên một màn tối tăm cay đắng. Cần gì phải đến sau này? Bây giờ cô đã liền hối hận. Hoặc có lẽ, là sớm hơn. . . . .

Cô đưa ánh mắt nhìn Bạch Thắng đứng cách đó không xa đang nói gì đó với Quý Nghiên.

So với anh của mấy năm trước thì bây giờ ánh sáng quanh anh ngày càng tăng lên, càng làm cho người ta muốn dựa vào.

Nhưng đồng thời, bên cạnh anh cũng đã xuất hiện một người con gái khác.

Anh Thắng, không phải là anh đã từng nói trong cuộc đời này nếu không phải là em thì không được sao? tyvybutchi.di.ẽđầ.nlêqu.yđô.n Lúc trước xảy ra chuyện như vậy, anh cũng không nỡ giết em, thà làm nghịch ý của ba anh cũng muốn đưa em từ trong Cục Quốc An rồi đi. Tại sao bây giờ lại nhanh như vậy liền thay đổi rồi?

Anh là thật lòng sao?

Anh thật giỏi, còn cố ý mang người đến trước mặt em ân ái.

Lòng Vân Song Chỉ như bị dao cắt.

Anh cưng chiều Quý Nghiên, nụ cười ấm áp nở trên mặt anh, hành động lau đi thức ăn bên khóe miệng Quý Nghiên kia sao mà tự nhiên như thế, ánh mắt anh dịu dàng khi nhìn cô gái đó. . . . . Tất cả đều giống như một thanh kiếm sắc bén nhất, cắm thật sâu vào trong lòng cô. Những thứ này, đã từng đều là của cô, nhưng cô lại không biết quý trọng, hôm nay, anh đã mang toàn bộ đi cho một người khác.

Cô gái kia cũng hưởng thụ thật hạnh phúc.

Nhìn nụ cười trên mặt Quý Nghiên, cô không khỏi dâng lên một tia ghen tỵ, nụ cười hồn nhiên lại lay động lòng người như vậy, đời này cô đều chưa từng được có.

Người bên cạnh gọi cô thật lâu cô cũng không nghe thấy, cô gái áo đỏ đẩy cô một cái, lúc này Vân Song Chỉ mới phản ứng, thu lại tầm mắt, sắc mặt hơi tái nhợt.

Cô gái áo đỏ hỏi: "Song Chỉ, cô làm sao vậy?"

Vân Song Chỉ nặn ra nụ cười, ôn hòa nói: "Không sao."

"Ừ, điện thoại di động của cô mới vừa reo rất lâu."

"Thật sao?"

Vân Song Chỉ lấy điện thoại di động ra, liếc mắt nhìn, vẻ mặt hơi đổi. Chỉ là thoáng qua liền khôi phục như cũ, cô nâng ly rượu để ở một bên, nói với mấy cô gái kia: "Tôi đi trước."

Sau đó cất bước, ưu nhã đi tới ban công bên kia.

Là một tin nhắn, được viết với giọng văn không thể quen thuộc hơn được nữa của người kia, Vân Song Chỉ híp mắt, trầm ngâm.

Bên kia, Bạch Thắng bị một ông lão mặc âu phục cho gọi đi, Sương cũng không thấy bóng dáng. Trong cả phòng tiệc không có lấy một người mà Quý Nghiên biết, à không, phải nói là không có lấy một người quen. tyvybutchi.di.ẽđầ.nlêqu.ýđô.n Nơi này có rất nhiều khuôn mặt cô vẫn biết, giống như đặc biệt là trưởng quan hành chánh của khu hành chính Hongkong, cục trưởng quản lý chính trị, cục trưởng cục quản lý nhân dân v.v. . . . . Những người này thường xuất hiện trên TV, cho nên dù sao cô cũng có hơi ấn tượng.

Chẳng qua cũng chỉ có thể đứng nhìn từ xa, không thể lại gần trò chuyện. Quý Nghiên cũng liếc xa xa liếc mắt nhìn, sau đó bung một đĩa tràn đầy đồ ăn, đi đến bộ cửa sổ.

Phòng tiệc nào của Hoàng Triều cũng đều có nhiều cái ban công, có thể cung cấp cho khách nghỉ ngơi, cũng có thể ngắm cảnh, bởi vì vị trí địa lý tốt, tầm mắt rộng rãi, cho nên phong cảnh ở đây đương nhiên rất đẹp. Quý Nghiên nằm dựa trên lan can, vừa ăn vừa hưởng thụ gió nhẹ khẽ lướt, xung quanh rất yên tĩnh, thoát khỏi cái không khí nồng nức chính trị trong đại sảnh kia, cả người Quý Nghiên cũng thoải mái hơn rất nhiều.

Quý Nghiên không nhịn được nhếch môi cười nhẹ.

Trong gió mát mẽ chợt truyền đến một hơi thở khác lạ.

Cô theo bản năng quay đầu, lại đối diện với một đôi mắt đang cười.

Quý Nghiên ngây ngẩn cả người.

Từ lúc nào lại xuất hiện thêm một người? Hay là ngay từ đầu anh ta đã ở đây rồi? Cô thể mà lại không có chút cảm giác. Người nọ tùy ý ngồi ở trên lan can, hai chân bắt chéo, cánh tay chống ra sau, mái tóc đen như mực bay nhẹ trong gió, khuôn mặt mê hoặc chứng sinh dưới ánh trăng càng mang theo vẻ mê ly, làm cho tim người ta đập thình thịch.

Rất đẹp, thật là một người đàn ông rất đẹp!

"Là anh?" Quý Nghiên lắp bắp nói.

Cặp mắt tím sẫm sáng hút hồn kia, khí chất yêu mỹ mê người đó, cô không có quên, đó là người mà ngày ấy đã giúp cô thoát khỏi sát thủ còn đưa cô trở lại nhà họ Bạch.

Ngôn Quyết cong môi lên, cười đến ma quỷ bay loạn, cười đến điên đảo chứng sinh, chất giọng khêu gợi đến cực hạn chậm rãi nói: "Thật vinh hạnh, em còn nhớ rõ tôi."

Quý Nghiên quả quyết bị nụ cười của anh ta làm cho hơi shock một chút.

Lúng túng chớp chớp mắt, tự đáy lòng nói: "Người xinh đẹp đều khiến người khác sâu ấn tượng."

"Xinh đẹp?" Anh ta lặp lại cái từ này, giống như đây là lần đầu tiên có người đánh giá anh ta như thế!

Quý Nghiên cũng ý thức được dùng từ xinh đẹp để hình dung một người đàn ông hình như cũng không thích hợp lắm, tyvybutchi.di.ẽđầ.nlêqu.yđô.n nhưng khi đó ý nghĩ đầu tiên nảy ra trong đầu cô lại chính là cái từ xinh đẹp này, xinh đẹp, nhưng lại nguy hiểm.

Đây chính là cảm giác của cô đối với anh ta.

"Anh cũng là đến tham gia tiệc rượu sao?" Quý Nghiên hỏi.

Ngôn Quyết nhảy xuống từ trên lan can, đi từng bước một tới gần Quý Nghiên, loại khí tức đặc biệt này cũng dần dần đến gần, hướng Quý Nghiên mà đến, cô theo bản năng nhích mông ra sau một chút.

Không biết có phải là do cảm giác của cô hay không, cô cảm giác trên người đàn ông này có một loại khí chất ác ma.

Anh ta đẹp đến mức tận cùng, nhưng cũng là nguy hiểm đến mức tận cùng.

Quý Nghiên trầm nghĩ, chàng trai, anh tốt nhất chỉ nói chuyện là được, có thể đừng dựa vào gần như vậy hay không? Làm người ta rất áp lực đó nha. . . . . Trái tim nhỏ của tôi rất yếu ớt!

Mắt thấy đã lùi đến bên lan can, trên tay Quý Nghiên còn bưng đĩa, vài sợi tóc rũ xuống bên mặt, hơi chặn lại chút tầm mắt. Ngôn Quyết chống một tay ở bên người cô, đưa đầu lại gần, dừng lại ở bên cổ cô, có thể nghe được tiếng hô hấp rất rõ ràng, giọng anh ta trầm thấp mà lại mang theo đầu độc nói: "Tối nay em thật đẹp!"

Quý Nghiên không nhận được run lên một cái.

"Bijan, mùi phượng Đông đặc biệt mà thần bí. Rất thơm! Rất thích hợp với em!" Theo tiếng nói của anh ta rơi xuống, một cái hôn êm ái liền rơi vào trên bả vai Quý Nghiên.

Quý Nghiên tròn mắt há hốc mồm.

Hoàn toàn ngây ngẩn cả người.

Nụ hôn rất dịu dàng, nhưng cũng rất bá đạo, hoàn toàn không cho người kháng cự, kích thích một hồi tê dại.

Mà người đàn ông tựa như hoa anh túc này lại mang theo ma lực mê hoặc lòng người!

Đại não bắt đầu mất không chế, thần trí hồn phách bay lên trời, ý thức cũng mơ hồ. . . . .

Quý Nghiên vẫn luôn lấy phản xạ nhanh nhạy của mình làm kiêu ngạo, nhưng đây là lần đầu tiên tốc độ của cô lại chậm đi như vậy, cô nhìn khuôn mặt đàn ông đẹp dễ sáng chói, tyvybutchi.di.ẽđầ.nlêqu.yđô.n bông tai kim cương màu bạc dưới ánh trắng lóa ra ánh sáng mê ly, trong lòng chợt có một giọng nói lạnh lùng kêu lên: ha (cười mỉa), mau trực tiếp hất đĩa thức ăn lên đầu tên đó đi.

Khi Quý Nghiên phục hồi tinh thần lại thì Ngôn Quyết đã rời khỏi bả vai của cô.

Lui người ra, đứng ở trước mặt cô.

Anh ta vẫn cười đến dễ nhìn như cũ, nhưng Quý Nghiên đã không còn tâm trạng lúc đầu, thậm chí cảm thấy, nụ cười trên mặt anh ta nhìn thế nào cũng thấy có một tia lỗ mãng.

Ngượng ngùng, tức giận rồi rít xông lên đầu!

Còn có một loại cảm giác phản bội.

Trong đầu hiện lên khuôn mặt thanh nhã tuấn tú của Bạch Thắng, trong lòng Quý Nghiên xẹt qua một tia áy náy!

Má nó, tự nhiên khi không bị người ăn đậu hũ!

Người đàn ông này, anh ta có quyền gì, không hỏi ý của cô đã tới hôn cô?!

Sắc mặt Quý Nghiên đỏ bừng, môi vừa nhếch lên, thức ăn trong đĩa nhất thời thoát khỏi đĩa đồng loạt bay lên không trung, tạo thành một đường vòng cung up vào mặt của Ngôn Quyết. . . . .

Nhưng kết quả lại không giống như dự đoán. Toàn bộ thức ăn rơi xuống đất, Ngôn Quyết nhẹ nhàng linh hoạt tránh thoát, thản nhiên đứng qua một bên.

Tức giận của Quý Nghiên chưa được trút thành công, đôi mắt cô lạnh lùng, liền xáng một bạt tai tới. Lần trước là Phượng Vi Nhiên, lần này là Ngôn Quyết, gần đây tay của cô hình như đặc biệt có phúc, toàn là tát trai đẹp!

Vậy mà hành động lại thất bại lần nữa. Tay của cô bị cố định ở giữa không trung, không thể động đậy, Ngôn Quyết treo nụ cười tà mị trên môi, vẫn nhẹ nhàng linh hoạt giữ lấy cổ tay của cô không buông.

"Buông tôi ra!" Quý Nghiên giăng co, trong mắt thoáng qua vẻ bối rối.

Anh ta như cô mong muốn buông lỏng tay ra, rồi lại đột nhiên duỗi đến lần nữa, Quý Nghiên kinh ngạc, nhanh tay lẹ mắt né tránh. tyvybutchi.di.ẽđầ.nlẽqu.yđô.n Lần này cô không hề bị động nữa, chủ động tấn công tới người anh ta, nhưng cô không ngờ, bản lĩnh của anh ta vô cùng linh hoạt, lúc tĩnh lúc động nhanh chóng mà yêu dã, giống như là đang khiêu vũ vậy.

Hoàn toàn không để sự tấn công của Quý Nghiên vào trong mắt.

Cô và anh ta, thực lực cách xa, càng giống như là người săn đuổi đang trên con mồi.

Lại sau một hồi đối chiêu, hình như anh ta đã chơi đủ, liền một phát bắt lấy tay Quý Nghiên kéo gần tới mình hơn, Quý Nghiên chỉ cảm thấy bị một loại sức mạnh nào đó kéo đi, cả người không tự chủ được xoay vài vòng, sau đó ngã vào một lồng ngực cứng rắn thon gầy.

Một tay Ngôn Quyết ôm hông cô, siết chặt, Quý Nghiên cũng theo đó dính thật sát vào trong ngực Ngôn Quyết. Hơi thở mập mờ nhanh chóng len chảy trong không khí, anh ta nhếch môi, khoảng cách gần như thế, khiến Quý Nghiên không tự chủ được hoảng hốt.

"Làm sao bây giờ? Hình như tôi yêu em rồi." Giọng nói trầm thấp êm ái nhẹ nhàng thổi vào bên tai cô.

Quý Nghiên liều mạng tránh thoát, miệng cũng cứng rắn. "Đùa gì thế? Chúng ta tổng cộng chỉ gặp qua có hai lần, hơn nữa còn chưa được hai tiếng. Anh biết tôi là ai không? Biết tôi là người như thế nào không? Cái gì cũng không biết mà còn nhanh như vậy đã nói yêu tôi, tình yêu của anh không khỏi quá dễ dàng, cũng có vẻ quá rẻ tiền!"

"Không phải người ta thường nói vừa gặp đã yêu sao? Em không tự tin vào bản thân mình sao?" Ngôn Quyết nhẹ nhàng nói: "Tên tuổi gì đó đều là hư ảo, chỉ cần tôi yêu em thì em là người như nào lại có gì quan trọng chứ? Ít nhất tôi biết được em xinh đẹp, thông minh, dũng cảm, lại có cá tính. . . . . Hoàn toàn phù hợp loại hình tôi thích, cho nên tôi mới biểu đạt tâm ý của mình với em, như vậy có vấn đề gì sao?"

Mặt Quý Nghiên càng đỏ hơn, anh ta còn có thể càng cường từ đoạt lý (*) hơn được nữa sao?

(*) : nói gì cũng cãi (vận lại) được.

Có ai biểu đạt tâm ý mà vẫn táy máy tay chân như thế không?

Hu hu. . . . . Bọn họ chắc chắn có chỗ khác nhau.

"Anh muốn biểu đạt tâm ý với tôi thì cũng phải hỏi thử xem tôi có đồng ý hay không, anh trai này, anh biết hai chữ tôn trọng viết như thế nào không?" Quý Nghiên dùng ánh mắt chỉ chỉ anh ta đang ôm tay của cô.

Dường như Ngôn Quyết rất thưởng thức dáng vẻ kinh ngạc lúng túng của cô, chẳng những không thả ra mà ngược lại còn ôm chặt hơn nữa. tyvybutchi.di.ẽđầ.nlẽqu.yđô.n Ngược lại thuận theo câu nói sau cùng của cô, rất "Tôn trọng" hỏi ý kiến cô: "Vậy anh hỏi em, em có đồng ý làm bạn gái của anh không?"

"Thật xin lỗi, tôi đã có bạn trai." Quý Nghiên đáp rất nhanh.

Người đàn ông còn chưa buông tay ra thì Quý Nghiên đã uất ức gần như sắp khóc lên, cô ghét loại cảm giác bắt lực này, cực kì ghét!

Đáng ghét.

Tại sao cô đụng phải toàn là người khó dây dưa như vậy chứ?

Cô muốn kêu cứu, thế nhưng trong trường hợp như vậy, chuyện lưu danh quyền quý gì đó đều có, cô sợ mình sẽ chỉ gây ra phiền toái cho Bạch Thắng.

Tiểu Bạch, anh ở đâu?

Đúng lúc Quý Nghiên sắp tuyệt vọng thì ngang hông đột nhiên buông lỏng, trên tay cũng thế.

Cô mất đi chỗ tựa, dưới chân hư mềm vô lực, dựa vào tường chậm rãi ngồi sụp xuống. Chẳng thèm đi nhìn khuôn mặt xinh đẹp tuyệt đỉnh, vẫn là mẹ của Trương Vô Kỵ sáng suốt nhất, thứ càng xinh đẹp thì càng nguy hiểm. Không chỉ phụ nữ, đàn ông cũng là như vậy!

Sau này nếu như gặp lại anh ta, nhất định phải quả quyết tránh thật xa, quá nguy hiểm!

"Tên đó không thích hợp với em." Ngôn Quyết lui ra một bước, nhìn cô, tựa như cười giong tựa như nói nghiêm túc.

Quý Nghiên ngược mắt, miễn cưỡng quét mắt nhìn anh ta.

Không hiểu anh ta đang nói gì.

Thật vất vả khôi phục một chút thể lực, cô không suy nghĩ nhiều, cũng không còn ngu ngốc lại đi lấy trứng chọi đá, đứng dậy, nhìn Ngôn Quyết không hề

cử động, thờ phào nhẹ nhõm. Xoay người, nhấc váy liền chạy vào trong phòng tiệc, nhưng không biết, người đàn ông sau lưng nhìn bóng lưng hoảng hốt chạy trốn của cô lại nhếch miệng lên một chút mỉm cười như có như không.

Quý Nghiên vừa vào đại sảnh liền bắt đầu tìm kiếm bóng dáng của Bạch Thắng, nhưng lần mò khắp mọi góc ngách cũng không hề tìm thấy.

Sau đó cô chợt nhìn thấy Sương đang ăn đồ ăn ở bên cạnh một cái bàn dài, Quý Nghiên đi tới, vỗ vai cô ấy. "Sương, em có nhìn thấy Tiểu Bạch không?"

"Chỉ huy? Không có." Sương nhìn cô, ánh mắt lộ ra kinh ngạc. "Chị dâu, sao chị lại thành bộ dạng này? Ai khi dễ chị à?"

Quý Nghiên mới vừa chạy vội vàng, lại gấp gáp tìm Bạch Thắng nên cũng không có thời gian soi gương. tyvybutchi.di.ềđà.nlêqu.yđô.n Vừa nghe Sương nói như thế, cô mới phản ứng lại, mình mới vừa trải qua một phen tranh đấu như vậy, chắc chắn cả người rất nhếch nhác.

Quý Nghiên nói: "Chị không sao."

"Phụt. . . . . Tóc cũng sắp thành ổ chim rồi mà còn nói là không sao, không phải là chị lên đánh đã chiến với chỉ huy đó chứ?" Sương bà tám càng thêm không giữ mồm giữ miệng.

Quý Nghiên thẹn đỏ mặt. "Nói bậy gì đó, chị mới vừa đi không bao lâu anh ấy liền bị người gọi đi, bọn chị căn bản là không ở chung một chỗ."

Còn đánh đã chiến, trí tưởng tượng quá phong phú rồi.

Sương cười ha ha nói: "Biết rồi biết rồi, chị đùa với chị mà thôi, chị dâu, nói thật, năng lực phương diện kia của chỉ huy bọn em như thế nào? Có phải rất dũng mãnh hay không? Có phải làm rất sáng khoái hay không?"

"Phụt. . . . ." Quý Nghiên mới vừa uống xong một ngụm nước toàn bộ phun ra ngoài.

Làm ơn, có quảng mìn (nói khoác lác) cũng xin nói trước một tiếng có được không?

Mặt Quý Nghiên đều đỏ bừng, Sương cái đồ sắc nữ này!

Cô không định để ý đến cô ấy, nhưng lần này Sương lại đùa cực kỳ dai, quần lấy cô không ngừng hỏi. Mọi người đi ngang qua đều dùng loại ánh mắt khó hiểu nhìn họ, mặt Quý Nghiên đều muốn mất hết, liền kéo Sương đi vào toilet.

Sương vẫn còn đang hỏi cô, Quý Nghiên vừa soi gương sửa sang lại đầu tóc hơi rối của mình vừa tức giận nói: "Không biết."

"Không thể nào, hai người ở chung một chỗ lâu như vậy lại còn không có gì kia? Chuyện này rất không khoa học nha!" Sương không thể tin nổi nói.

Quý Nghiên: ". . . . ."

Cô thật sự rất muốn xé một miếng băng keo dán kín miệng Sương lại.

Tại sao họ lại từ một đề tài trong sáng như vậy mà bàn luận đến vấn đề có chứa màu sắc đen tối như thế kia?

Sương vẫn còn đang riu rít nói, Quý Nghiên đã hoàn toàn không nhìn cô ấy. Mặc kệ cô ấy nói gì cũng xem như không khí, làm bộ không nghe thấy. Sương ý vị sâu xa nói: "Chị dâu, chị không thể như vậy được! tyvybutchi.di.ềđà.nlêqu.yđô.n Cuộc sống tình dục giữa vợ chồng cũng rất quan trọng, không có hạnh phúc tình dục thì lấy đâu ra hạnh phúc gia đình chứ? Hơn nữa chị phải suy nghĩ cho chỉ huy một chút, kiềm nén lâu như vậy nếu lỡ anh ấy nín hóng luôn thì làm sao? Hạnh phúc nửa đời sau của chị phải dựa vào ai đây? Còn có. . . . . (những câu hỏi không dinh dưỡng đã được tính lược). . . ."

Quý Nghiên bước nhanh hơn, đi tới đi lui đột nhiên bước chân ngừng lại một chút. Sương còn đang đắm chìm trong thế giới của mình, vừa bla bla nói vừa đi về phía trước, cho đến đi thật xa mới ý thức được có gì đó không đúng. Quý Nghiên đã không còn ở bên cạnh cô ấy nữa rồi. Cô ấy buồn bực quay đầu lại, thấy Quý Nghiên đứng như một pho tượng, không nhúc nhích nhìn phía ban công. Sương đi tới, hỏi: "Chị dâu, sao chị không đi tiếp?"

Quý Nghiên không động đậy, Sương theo tầm mắt của cô nhìn sang, cũng kinh ngạc há miệng.

Chỉ huy, sao anh ấy lại ở chung một chỗ với Vân Song Chi?

Hai người đang nói chuyện, nhưng bọn họ cách quá xa nên căn bản không nghe được.

Hơn nữa Bạch Thắng là đưa lưng về phía các cô, Quý Nghiên không thấy được vẻ mặt của anh.

Bọn họ, đang nói gì vậy?

Sương cẩn thận quan sát vẻ mặt Quý Nghiên, thức thời không nói chuyện nữa.

Trên thực tế, hiện trường nội dung là như vậy.

"Anh Thắng."

Vân Song Chi mềm nhẹ kêu, ánh mắt si ngốc nhìn anh, mang theo nhớ nhung, mang theo thâm tình, còn có một loại u buồn không tả được.

"Có chuyện gì sao?" Bạch Thắng trong treo lạnh lùng hỏi.

Vân Song Chi khổ sở nói: "Anh nhất định phải đối với em như vậy sao?"

Chỉ mới một thời gian mà bọn họ đã lạnh nhạt đến mức này rồi sao?

Bạch Thắng nhìn khuôn mặt đẹp đẽ động lòng người của Vân Song Chi, trong mắt như có một tia đau đớn (mắt Vân Song Chi), vừa thấy đã thương, hết sức chọc người thương yêu. tyvybutchi.di.ềđầ.nlêqu.ýđô.n Về mặt như vậy, nếu là đàn ông bình thường nhìn thấy, đoán chừng xương cũng muốn mềm nhũn ra rồi, hận không thể lập tức kéo lại dụ dỗ cưng chiều, nhất định không nỡ tổn thương cô ấy.

Chỉ làm gì có chuyện lạnh lùng đứng nhìn như Bạch Thắng? !

Nhưng Bạch Thắng vẫn như cũ không sóng không gió, giọng điệu lạnh nhạt nói: "Chúng ta vốn đã không có nhiều quan hệ, cách nói chuyện như vậy mới là thích hợp nhất."

Lòng Vân Song Chi đau như cắt, người khẽ run lên, càng thêm đau khổ hỏi: "Anh vẫn còn đang trách em có đúng hay không?"

"Không có." Bạch Thắng nhàn nhạt nói.

Vân Song Chi không tin. "Anh gạt người! Nếu như không trách em, tại sao lại dùng cô gái khác đến chọc giận em? Trả thù, anh là cố ý muốn cho em trở lại tìm anh có phải không?"

Bạch Thắng cau mày. "Cô nghĩ hơn nhiều rồi."

"Anh Thắng, chúng ta đừng như vậy nữa có được không? Em biết lúc đầu là em không đúng, là em nhìn rõ trái tim của mình quá muộn, em hối hận! Trong phút chốc nhìn thấy anh và cô gái kia xuất hiện cùng nhau trên tờ báo kia, em liền biết em đã sai quá nhiều, cho dù là một bóng lưng của anh, cũng có thể làm cho lòng em dâng lên nhớ nhung điên cuồng, anh có biết đoạn thời gian đó em có bao nhiêu khổ sở không? tyvybutchi.di.ềđầ.nlêqu.ýđô.n Em trăm phương ngàn kế trốn ra từ nhà họ Ngôn, chính là muốn nói với anh, em yêu anh." Vân Song Chi nói xong nước mắt liền chảy xuống không ngừng được, cô lặp lại từng lần một: "Em yêu anh."

Thật xin lỗi, đã từng không thể nói cho anh biết.

Thật ra thì em thích nhất vẫn là anh.

Bạch Thắng lắc đầu: "Đã muộn rồi, từ giây phút tôi đưa cô rời khỏi Cục Quốc An trở đi thì chúng ta đã liên kết thúc."

Trong lòng Vân Song Chi cực kì đau đớn, cô hơi ngược đầu, bức nước mắt trở về. Cười khổ nói: "Vậy em hỏi anh, bây giờ anh có còn thích em không?"

Cô nhìn anh chằm chằm, giống như một kẻ đánh cược, đang thử một cuộc độ sức cuối cùng.

Bạn đang đọc truyện *Bạch Thiếu Gia, Cung Chiều Vợ Như Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 64: Anh rất nhớ em

Bạch Thắng trầm ngâm.

Trong lòng Vân Song Chi vui vẻ, anh không lên tiếng có nghĩa là ngầm thừa nhận. Cô ta vừa định đưa tay ôm lấy anh thì Bạch Thắng lại nói: "Tôi đã có người yêu."

. . . . . Tôi đã có người yêu.

. . . . . Tôi đã có người yêu.

Có lẽ đây là lời nói tàn nhẫn nhất mà đời này cô từng được nghe.

Cả người Vân Song Chi thoáng run một cái, thiếu chút nữa ngã nhào, tyvybutchi.di.ềđầ.nlêqu.ýđô.n Bạch Thắng nhìn thấy, lại không đưa tay đỡ cô ấy, trong lòng Vân Song Chi lại càng bị thương hơn.

Nhưng cô ấy rất cuộc vẫn là người đã trải qua sóng to gió lớn, rất nhanh liền trấn định lại.

Ngay cả sắc mặt tái nhợt của cô ấy cũng trở về vẻ kiêu ngạo không tổn hao gì như cũ. "Là cô gái này sao?"

Cô ấy chỉ Quý Nghiên.

Bạch Thắng nói: "Đương nhiên."

"Tại sao?" Lần này Vân Song Chi không do dự, kéo lấy tay anh. "Rõ ràng trước đây không lâu anh còn đến Luân Đôn tìm em mà, em nhìn thấy xe của anh dừng ở bên ngoài nhà họ Ngôn, còn ngừng thật lâu. Em muốn đi ra ngoài gặp mặt anh, nhưng hoàn toàn không ra được, anh Thắng, em không tin anh là người dễ thay lòng như vậy!"

Những ngày tháng ngọt ngào của chúng ta trước kia, anh đều đã quên hết rồi sao?

Còn lời cam kết của anh với em nữa, anh cũng quên rồi sao?

Không, sẽ không. . . . .

Vân Song Chi cuống quýt phủ nhận, anh là người nặng tình như vậy! Làm sao có thể đột nhiên yêu người khác?

Chắc chắn là anh đang cố tình chọc giận em chứ gì? Em biết anh chỉ là đang tức giận.

Chứ anh cũng không phải là thật sự yêu cô gái kia đúng không!

"Vân Song Chi, cô đánh giá bản thân mình quá cao rồi." Bạch Thắng lạnh nhạt nói: "Tình cảm làm sao lại cần dùng đến thời gian để cân nhắc chứ? Yêu chính là yêu, không có kết quả khác."

Quá khứ là đêm sông ngọt ngào mà buồn bã, mang theo tiếc nuối không thể quay về nữa, lấy tư thái hoàn mỹ chảy về phía trước. . . . .

Bọn họ, đã sớm không trở về được.

"Nếu như em nói cô ta quen biết Ngôn Quyết thì sao?" Vân Song Chi đột nhiên nói.

Bạch Thắng: "Có ý tứ gì?"

Vân Song Chi lấy điện thoại di động ra, nhấn mấy cái, đặt ở trước mắt Bạch Thắng.

Màn ảnh sáng lên, trong nháy mắt hình ảnh thoáng hiện rơi vào trong mắt Bạch Thắng, con người của anh đột nhiên tối xuống, có gì đó từ bên trong chợt lóe rồi biến mất. tyvybutchi.di.ẽđầ.nlẽqu.yđô.n Vân Song Chi bắt được, giọng nói nhu hòa hã hê nói: "Anh Thắng, cô gái này, cũng không có đơn giản như anh nghĩ."

Rõ ràng còn kèm theo một tia ai oán.

Bạch Thắng dời mắt đi chỗ khác, nhìn Vân Song Chi. Mặt hơi trầm xuống, cứng rắn nói: "Đây là chuyện của tôi, không nhọc Vân tiểu thư phí tâm."

. . . . . Vân tiểu thư.

"Anh nhất định cứ như vậy quen sạch sẽ chuyện của chúng ta sao?" Vân Song Chi cắn môi, trong con người đen như mực có một dòng nước gọn nhận nhạo, không chút nào kiêng dè để lộ ra tình yêu say đắm của cô ấy. Giọng nói rêu rỏ rất thâm thiết động lòng người, lại phối với nét mặt vừa thấy đã thương kia, ngay cả Quý Nghiên cũng cảm thấy, một màn này cực kỳ xinh đẹp, cực kỳ mát mắt. Là đàn ông, có lẽ sẽ không thể từ chối người thâm tình như vậy đúng chứ? Huống chi còn là cô gái xinh đẹp như thế này.

Cô đã từng xem một tấm thiệp, bên trong nói: có người từ nhỏ đã như được vẽ từ trong tranh mà ra, giờ tay nhấc chân, nhếch môi nhướn mày, đều mang vẻ tuyệt đẹp làm động lòng người. Cô ấy chỉ đứng ở nơi đó, không cần bất kỳ phong nền gì mà vẫn có thể tạo thành một khung cảnh đầy xuân sắc. Hoặc tĩnh hoặc động, đều có vẻ đẹp rung động lòng người.

Mà từ đó đến giờ, đàn ông thường không hề có sức chống cự đối với một cô gái như vậy.

Chết dưới váy mẫu đơn, thành quý cũng phong lưu.

"Anh Thắng, anh là đang trốn tránh cái gì chứ?" Anh vẫn là người cảm xúc kín kẽ, cho dù là trước kia lúc tình cảm tốt nhất thì cô cũng vẫn còn có chút không hiểu anh. tyvybutchi.di.ẽđầ.nlẽqu.yđô.n Cũng giống như giờ phút này, trong giọng nói của anh rõ ràng lộ ra chút tức giận đã được cố đè nén, giống như bị người chạm vào cảm kỵ của anh. Chỉ là không biết, cảm kỵ này là Quý Nghiên hay là Ngôn Quyết.

Vân Song Chi lòng riêng hi vọng sẽ là người sau.

Như vậy ít nhất nói rõ, địa vị của Quý Nghiên ở trong lòng anh còn chưa có quá quan trọng.

Cô ấy tiếp tục nói: "Anh không thể chấp nhận em...em có thể hiểu. Nhưng nếu như cô ta và em đều cùng là một loại người thì anh sẽ làm thế nào? Anh Thắng, em là quan tâm anh."

"Đừng đánh đồng cô ấy với các người, cô ấy không phải cô." Ánh mắt Bạch Thắng lạnh như băng, kiên định nói.

Người Vân Song Chỉ run lên, giống như là bị đá kích thật lớn. Từ lúc quen biết tới nay, đây là lần đầu tiên Bạch Thắng lạnh lùng với cô như vậy. Trước kia, trong mắt của anh còn có mấy phần thương tiếc, cô còn nhớ rõ giọng nói thanh nhã của anh, hoặc cười hoặc dịu dàng gọi cô: "Chi Nhi. . . . .". Giống như mang theo ma lực làm cho lòng cô cũng đi theo run lên một cái, chắc chắn sẽ có chốc lát mất hồn. Yêu anh, cũng chính là bắt đầu từ khi đó. . . . .

Nhưng bây giờ, trong câu nói của anh lại không chút nào không cho thấy sự bảo vệ đối với một người phụ nữ khác. Anh xem người kia như châu như ngọc bảo vệ dưới đôi cánh của mình, cũng không nương tình mà đẩy cô ra khỏi thế giới của anh. Anh Thắng, sao anh lại nhẫn tâm như vậy?

"Đi thôi." Quý Nghiên nhàn nhạt mở miệng.

Sương liếc nhìn chỗ hai người kia, hơi tò mò hỏi: "Chị dâu, chẳng lẽ chị không tò mò bọn họ đang nói cái gì sao?"

"Ừ."

Thật không hăng hái! Sương bĩu môi, hiển nhiên nói: "Em cảm thấy chắc chắn là con ả Vân Song Chỉ đó sau khi rời đi liền cả ngày đối mặt với tên Ngôn biến thái kia, rồi nhìn thế nào cũng thấy không vừa mắt, sau đó càng ngày càng cảm thấy vẫn là chỉ huy của em tốt hơn, vừa đẹp trai vừa có tiền lại chung tình, đốt đèn lồng cũng khó tìm được thêm người thứ hai. Cuối cùng mới nghĩ lại mình thích nhất thì ra vẫn là chỉ huy này của nhà chúng ta, Ngôn biến thái gì đó chỉ là phù du, còn thật ra thì người cô ta yêu vẫn là chỉ huy. tyvybutchi.di.êđđầ.nlêqu.yđđô.n Lần này hối hận đó mà, đoán chừng ruột gan cũng đã rõ ràng, làm sao còn có thể ở bên cạnh Ngôn biến thái được nữa. Vì vậy liền đánh chủ ý lên người chỉ huy, muốn làm hoà với chỉ huy. Chỉ là. . . . . Ha ha ha ha, nhìn xem nét mặt Lâm Đại Ngọc của cô ta kia, chắc chắn là chỉ huy đã từ chối. Cô ta thật sự cho rằng chỉ huy là Cổ Bảo Ngọc sao? Sẽ chu toàn giữa hai cô gái, quá ngây thơ rồi! Chỉ huy của chúng ta là người quả quyết như vậy, mới sẽ không trúng chiêu này của cô ta.

Sương nói có bài có bản, thâm tình dào dạt giống như mình là người trong cuộc vậy.

Quý Nghiên gạt đầu. "Em không đi viết tiểu thuyết thật là đáng tiếc."

Nghe không ra là khen hay chê.

Nhưng chắc chắn cô (QN) sẽ không quá để ý đến lời của cô ấy (Sương).

Sương thầm nghĩ, chỉ huy, em đã hết sức rồi! Bà xã của anh sao mà quá không nể tình. Nếu muốn cuộc sống vợ chồng tiếp tục được hài hoà thì phải xem anh tự lực cánh sinh như thế nào thôi!

Quý Nghiên hít sâu một hơi, trở lại phòng tiệc, đi không bao xa, tay liền bị người bắt lấy.

Quý Nghiên sững sờ, người nọ lại kéo cô sai bước đi ra ngoài. Xúc cảm rất quen thuộc, dù bây giờ Quý Nghiên nhắm mắt lại cũng có thể nhận ra người đang nắm tay cô là ai. Anh kéo cô đến một góc tối không người, trái với không khí im lặng.

Hai người nhìn chằm chằm đối phương, Quý Nghiên nói: "Anh làm sao vậy?"

Về mặt anh hơi nghiêm túc, sắc mặt cũng mang theo sự nặng nề và phức tạp, Quý Nghiên không khỏi cảm thấy đau lòng.

Bạch Thắng đột nhiên ôm lấy cô thật chặt, giọng khàn khàn hơi từ tính nói: "Anh rất nhớ em."

Bốn chữ, bao hàm tất cả tình cảm của anh.

"Tiểu Bạch. . . . ." Cô luống cuống gọi anh.

"Để cho anh ôm thêm tí nữa đi, một chút nữa là tốt rồi."

Nghiên Nghiên, em đã đồng ý anh, sẽ mãi mãi không rời khỏi anh, em nói lời phải giữ lời.

Quý Nghiên nhắm mắt lại, mặc anh ôm. Trong lòng cũng là buồn bực vạn lần, Tiểu Bạch, bây giờ anh như vậy, là vì ai?

Là bởi vì cô ta trở về sao?

Anh đang khổ não cái gì chứ?

Làm sao bây giờ? Hình như cô lại bắt đầu mơ hồ rồi.

Cứ như vậy, hai người đều có tâm sự riêng, ôm nhau thật chặt. Dù thế giới có ồn ào náo nhiệt hơn nữa thì cũng không liên quan đến bọn họ, tyvybutchi.di.êđđầ.nlêqu.yđđô.n thế giới của bọn họ chỉ có thể chứa được người trước mắt, không thể chấp nhận bất kì kẻ nào khác, chỉ muốn gắn bó gần

gửi bên nhau như vậy, cho đến mãi về sau.

"Xem kia, đây không phải là Matthew sao?" Một giọng nói vui mừng truyền đến đánh vỡ không khí yên tĩnh ngán ngùi.

Bạch Thắng buông Quý Nghiên ra, nhìn về nơi phát ra tiếng nói. Một người đẹp trai ngoại quốc tóc vàng mắt xanh đang nhanh chóng đi tới chỗ bọn họ, bên cạnh anh ta còn có vài người đi theo. Cuối cùng Bạch Thắng đưa mắt nhìn người đứng bên trái anh ta, người nọ cũng nhìn lại anh, trên khuôn mặt yêu mỵ đến cực hạn mang theo nụ cười như có như không.

"Matthew, thì ra là cậu ở đây. Tôi đang tìm cậu này giờ. . . . ." Trai đẹp người ngoại quốc nhiệt tình nói chuyện với Bạch Thắng.

Quý Nghiên liếc mắt liền thấy Ngôn Quyết đứng trong đám người, trong mắt đầu tiên là thoáng qua một tia kinh ngạc, tiếp theo liền biến sắc, hình ảnh trên ban công lần nữa hiện lên trong đầu.

Thế giới thật nhỏ. Nửa tiếng trước cô vẫn còn đang cầu nguyện mãi mãi đừng gặp lại anh ta nữa, không ngờ trong thời gian ngắn như vậy lại nhìn thấy lần nữa rồi.

Anh ta là ai?

Khóe mắt của Bạch Thắng vẫn nhìn chăm chú vào Quý Nghiên, bất được vẽ thay đổi trên mặt của cô, không khỏi nắm chặt tay cô.

Quý Nghiên hồi hồn lại.

Trai đẹp ngoại quốc hỏi: "Matthew, vị này là?"

Ánh mắt của anh ta chỉ hướng Quý Nghiên.

Lúc này Quý Nghiên mới chú ý tới mấy người bên cạnh anh ta đều là gương mặt quen thuộc, có trưởng quan hành chính, cục trưởng cục quản lý nhân dân, cục trưởng cục quản lý chính trị. . . . . tyvybutchi.di.ẽđầ.nlêqu.yđô.n Ngay cả Vân Song Chi cũng ở trong đó, như vậy thân phận của người này không cần nói cũng biết là ai rồi.

Chỉ là tại sao anh ta lại gọi Tiểu Bạch là Matthew chứ?

"Là vợ sắp cưới của tôi." Bạch Thắng nói một cách tự nhiên.

Lời này vừa nói ra, mọi người đều kinh ngạc.

Đôi mắt trong suốt của Quý Nghiên tròn to, tràn đầy kinh ngạc nhìn anh. Nụ cười bên khóe môi Ngôn Quyết hình như sâu hơn, cặp mắt tím hút hồn kia cũng thế, tựa như một cái đầm sâu thẳm, tối tăm không thấy đáy. Sắc mặt Vân Song Chi trắng xanh tái nhợt.

Kirsten hưng phấn nói: "Chuyện khi nào vậy? Sao không nói cho tôi biết? Nữ hoàng mà biết chắc chắn sẽ rất vui mừng, lúc trước bà ấy còn thường xuyên nhắc tới cậu. tyvybutchi.di.ẽđầ.nlêqu.yđô.n Công chúa Landry (Y Mạt Thuần) và công chúa Carlota (Úng San) cũng đã lâu không về cung điện thăm bà ấy, bà ấy rất nhớ các người đó."

Nói đến đây, anh ta lại nghĩ tới cái gì. "Đúng rồi, không lâu nữa trong cung điện sẽ tổ chức một buổi tiệc rượu, cậu muốn đi không? Tôi nghĩ chắc chắn nữ hoàng rất muốn gặp vợ chưa cưới của cậu một lần đó."

Bạch Thắng khiêm tốn lễ độ nói: "Nhờ cậu nhắc với nữ hoàng, được bà ấy ưu ái như vậy, Bạch Thắng rất vinh hạnh, đến lúc đó nhất định sẽ dẫn Nghiên Nghiên theo tự mình chào hỏi."

"Vậy thì tốt, vậy thì tốt." Kirsten gật đầu liên tục, hết sức hài lòng.

Anh ta lại chào hỏi với Quý Nghiên, Quý Nghiên nói tiếng Anh rất tốt, Kirsten rất là sợ hãi than nhẹ, khen ngợi cô một phen, Quý Nghiên khiêm tốn nói cảm ơn.

Vũ hội đêm rất nhanh bắt đầu, Bạch Thắng dắt tay Quý Nghiên đi vào sàn nhảy. Quý Nghiên nhỏ giọng nói: "Em không giỏi khiêu vũ lắm."

"Không sao, anh dẫn em là được."

"Tại sao vừa rồi anh lại nói em là vợ sắp cưới của anh?" Quý Nghiên khoác tay lên vai anh, bước chân có vẻ không được lưu loát, nhưng lại rất đạt tiêu chuẩn.

Chỉ là không đủ thả lỏng.

Bạch Thắng lưu loát nói: "Đó chỉ là chuyện sớm muộn thôi, so với bạn gái thì anh cho là xưng hô này dễ nghe hơn."

"Có lòng tin như vậy sao?" Cô cười, có chút hài hước.

Bạch Thắng nhú mày. "Chẳng lẽ em muốn đổi ỹ?"

Nói không giữ lời, cái tội này cũng lớn lắm nha!

Quý Nghiên: "Em đã đồng ý lúc nào chứ?"

Sao mà không có chứ?!

Bạch Thắng hướng dẫn từng bước. "Có phải em từng nói em yêu anh đúng không?"

"Phải" Trong mắt lộ ra vẻ không hiểu.

"Có phải em đã đồng ý sẽ mãi mãi ở bên anh đúng không?"

"Đúng." Một tia chẳng lành vội xẹt qua.

"Có phải em đã theo anh về gặp người lớn trong nhà rồi đúng không?"

". . . . . Không sai." Lo lắng càng ngày càng đậm hơn.

"Vậy là được rồi." Bạch Thắng giải quyết dứt khoát. tyvybutchi.di.ễnđà.nlêqu.yđô.n "Hành động của em đã thể hiện đầy đủ mong muốn của em."

Những lời này hình như là đang nói..., em đừng tự dối lòng nữa.

Quý Nghiên: ". . . . ."

Bạch Thắng: "Nghiên Nghiên, làm người phải thành thật."

Quý Nghiên: ". . . . ."

Cô thật là muốn lập tức đánh anh ngất rồi gói kỹ lại nhét về đầu thai.

"Được rồi, chúng ta tạm thời không nói cái này. Em hỏi anh, người đàn ông khiêu vũ với Vân Song Chi kia là ai vậy?" Ánh mắt Quý Nghiên xẹt qua hai người đang khiêu vũ cách bọn họ không xa, giống như tùy ý hỏi.

Bạch Thắng rất kinh ngạc nói: "Không phải em đã biết rồi sao?"

"Em đã biết sao?" Quý Nghiên hơi không hiểu.

Tại sao ánh mắt của Tiểu Bạch. . . . . Có vẻ là lạ.

Giống như mang theo một tia tìm tòi.

Bạn đang đọc truyện *Bạch Thiếu Gia, Cung Chiều Vợ Như Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 65: Thiên đồ hồng nhan, hương tiêu ngọc vẫn(*)

(*): trời đổ kị người đẹp nên sắc mất người chết.

Ứng San, Bạch Tri và Mộc Tây đang ở phòng khách nhìn đồng hồ đã chỉ tám giờ đúng. Quý Nghiên lặng lẽ chào bọn họ rồi đi lên lầu.

Bạch Thắng không nói tiếng nào cũng đi theo sau.

Ba người người nhìn ta, ta nhìn người, trong mắt đều lộ ra cùng một suy nghĩ: Có vấn đề!

Ứng San nhìn Bạch Thắng, dứt khoát hỏi: "Đã xảy ra chuyện gì?"

"Con không biết." Bạch Thắng nói thẳng.

Nếu như anh biết thì cũng sẽ không có loại tình huống như bây giờ rồi.

Anh cũng đang rất buồn bực đây.

"Con đi lên xem một chút."

Bạch Thắng nói xong rồi đi về phòng.

Quý Nghiên không thèm thay quần áo liền trực tiếp nằm lên giường, kéo chăn lên thật cao, gần như sắp đắp kín cả đầu. tyvybutchi.di.ẽđầ.nlẽqu.ýđô.n
Bạch Thắng cởi áo khoác, nằm nghiêng ở bên kia, đối mặt với cô, đưa tay chạm lên người cô. "Đã xảy ra chuyện gì?"

Quý Nghiên không nhúc nhích.

Đang lúc Bạch Thắng chuẩn bị xoay người cô lại thì nghe thấy tiếng cô thật thấp truyền đến. "Em muốn yên lặng một chút."

Sau đó.

Hô hấp dừng lại hai giây.

Không khí im lặng lạ thường.

Quý Nghiên không nhìn thấy nét mặt Bạch Thắng, nhưng anh đã thu tay về, lật người nằm ở bên kia, cuốn chăn lên, hai người lưng đối lưng.

Suy nghĩ, đã trôi đi rất xa.

Quý Nghiên nhắm mắt lại, cảm điện thoại di động, vận nhạc trong tai nghe đến mức lớn nhất. Cô nghe đi nghe lại mấy lần, nhưng trong đầu vẫn có một giọng nói không ngừng xông tới nói với cô, cô càng muốn đuổi tiếng nói đó đi, nó liền kêu càng ồn ào càng liều lĩnh hơn.

Không ngờ nó lại hoà với tiếng nhạc, không ngừng đan vào nhau, đối chọi.

Không ngừng giao chiến ở trong đầu cô.

. . . . . Còn có một việc, không biết anh ấy có nói với cô chưa?

. . . . . Lần đầu tiên của bọn tôi, rất tuyệt.

—— lại một lần bị tình yêu phản bội.

—— có thể thấy rõ tương lai hay không?

. . . . . Đêm đó anh ấy rất nhiệt tình.

—— đi theo phương hướng sao băng rơi, có thể tìm được hạnh phúc hay không?

. . . . . Có lẽ cô đã tạm thời an ủi trái tim trống vắng của anh ấy, tyvybutchi.di.ẽđầ.nlẽqu.ýđô.n sau đó làm cho anh ấy sinh ra một loại ảo giác tựa như thích.

. . . . . Quý Nghiên, cô hiểu được anh Thắng sao?

—— càng sợ, càng cô đơn, rốt cuộc ai mới là người đã bỏ ra nhiều hơn?

—— càng lẩn trốn, càng yêu nhau, càng sợ thua thiệt.

. . . . . Tôi quyết định dồn càng nhiều tình cảm, hầu ở bên cạnh anh ấy.

. . . . . Tôi nghĩ đối với chúng tôi mà nói, đó đều là những kí ức cả đời khó quên.

—— càng lớn, càng nhớ lại, thời niên thiếu có bao nhiêu dũng cảm.

—— nếu đã từng cố gắng, đã từng yêu nhau, thì đã không đau khổ.

. . . . . Không, còn có tương lai.

"Tít. . . . ."

Tắt nhạc, nệm giường bên cạnh chợt nhẹ, hình như Bạch Thắng vén chăn lên đứng dậy.

Cô nghe trong phòng vang lên tiếng bước chân.

Không bao lâu sau liền dần đi xa.

Ngực Quý Nghiên hơi nặng lại, niu chặt chắn, cô không mở mắt, cũng không nhìn thấy anh đi đâu.

Nhưng trái tim, cũng đã theo anh rời đi, rõ ràng trống rỗng một mảnh.

Bạch Thắng tắm rửa sạch sẽ, lúc đi ra thấy Quý Nghiên vẫn còn giữ tư thế lúc trước. Anh đến gần cô, Quý Nghiên nhắm chặt mắt lại, hô hấp nhẹ nhàng chậm rãi, cặp mắt đẹp đôi mày thanh tú kia, từ đầu đến cuối vẫn khép lại. Tại sao cho dù là ở trong mộng, em cũng có nhiều ưu sầu như vậy?

Bạch Thắng đưa tay, vuốt lên mi mắt cô, vén những sợi tóc tán lộn trên mặt cô ra sau tai, lại vừa vặn đụng phải vành tai của cô. Anh quay đầu nhìn, lấy cả dây tai nghe và điện thoại di động ra, đặt ở trên tủ đầu giường. tyvybutchi.di.ẽđầ.nlêqu.ýđô.n Sau khi Quý Nghiên tiến vào giấc ngủ thì luôn là ngủ say như chết, Bạch Thắng ôm lấy cô, nhẹ nhàng đặt một cái hôn lên trán cô, sau đó cất bước đi vào phòng tắm.

****

Hôm nay Mộc Tây hiếm khi cột tóc đuôi ngựa, mái tóc màu rượu đỏ rực rỡ toả ra sức sống thanh xuân. Cô ấy nhấp một hộp cà phê, lười biếng hỏi người ngồi đối diện. "Rồi sao, cậu định làm thế nào?"

Quý Nghiên khuấy đều chất lỏng trong ly, lòng không yên nói: "Không biết, mình muốn tự nhủ với mình đừng để ý, giống như trước đây, ở bên Tiểu Bạch thật yên ổn, nhưng trong lòng lại luôn là cực kỳ buồn bực."

"Ừ, mình thấy."

". . . . ." Quý Nghiên nhìn cô ấy.

Mộc Tây hắng giọng nói: "Cậu nha, mỗi lần tâm trạng không tốt thì cứ giống như bị người ăn quít mất mấy chục triệu vậy, không lộ vẻ gì, cũng không nói chuyện, về mặt trang điểm lại bật thêm một cây đèn pin chia vào mặt nữa là có thể trực tiếp vào đoàn phim đóng vai ma rồi."

Quý Nghiên: ". . . . ."

Thật là hình tượng ví dụ độc đáo.

"Quý tiểu Nghiên (MT cố tình gọi như vậy, biệt danh), nói thật nha. Cuối cùng cậu là để ý đến quan hệ trước đây của Bạch Thắng và cô gái kia, còn có những chuyện mà bọn họ đã làm với nhau. Hay là cậu lo lắng cô ấy sẽ cướp Bạch Thắng đi?" Mộc Tây nhìn cô hỏi.

Quý Nghiên nói: "Đó đã là chuyện quá khứ, khi đó bọn mình còn không quen biết chứ nói gì tới chuyện để ý hay không để ý, tóm lại có chút không thoải mái."

Chính cô cũng có quá khứ, đây là chuyện không thể nào lựa chọn, Bạch Thắng sẽ không bắt cô xóa đi đoạn quá khứ không thuộc về anh kia, tương tự, cô cũng sẽ không bắt anh làm như vậy. tyvybutchi.di.ẽđầ.nlêqu.ýđô.n Đây là chuyện bọn họ đều không thể thay đổi, đương nhiên cũng sẽ không dùng cái này yêu cầu đối phương cái gì, điểm này Quý Nghiên vẫn là hiểu rất rõ.

"Được rồi, loại bỏ điều thứ nhất, chỉ còn lại điều thứ hai thôi." Mộc Tây nói. "Cậu đừng nói với mình cậu là sợ bọn họ sẽ nối lại tình cũ nha?!"

Mộc Tây gần như là cắn răng nghiêng lợi nói.

Quý Nghiên ngẩn người, ngược lại bị nét mặt này của cô ấy dọa sợ, Mộc cô nương mạnh mẽ trước sau như một! Cô như đứa bé bị người nhìn thấu tâm sự, không hiểu sao có chút chột dạ.

Mộc Tây chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nói: "Mẹ nó, Quý tiểu Nghiên, cậu có tiền đồ cho mình chút đi. Có gì phải sợ chứ? Phóng ngựa vượt mặt là được, cậu còn sợ giành không lại cô ta sao?"

". . . . . Sao nói giống như giành rau cải ngoài chợ quá vậy?" Quý Nghiên 囧囧 mở miệng.

Đáng thương cho Bạch thiếu gia.

"Đừng đánh trống lảng, rốt cuộc cậu đang sợ cái gì hả?" Mộc cô nương thô bạo bùng cả phê lên, mới vừa đưa đến khóe miệng, lại đặt xuống. "Tâm tư của Bạch Thắng rõ ràng vẫn còn đặt ở trên người cậu, ba mẹ anh ấy cũng đã xác định là đứng ở bên phía cậu rồi, cậu nha, nủi dựa sau lưng cậu cứng rắn như vậy, sét cũng đánh không bể còn lo lắng vỡ vụn cộng lòng à!"

Quý Nghiên trầm ngâm.

Những thứ này cô đều biết.

Chỉ là, không an lòng được.

Kể từ lần đầu tiên cô và Quý Nhu tranh đấu lại rơi vào cái kết thúc thảm bại kia trở đi thì giống như đã định trước, mỗi một lần, khi cô quen bạn mới, sau đó Quý Nhu nhúng tay vào, không bao lâu sau, cô cũng chỉ có thể im lặng xoay người rút lui. tyvybutchi.di.ẽđầ.nlêqu.ýđô.n Nhất là lần đó về chuyện Vu Tư Ngọc, giống như là theo quán tính, cô đã không còn lòng tin, một khi hai người biến thành ba người, cô sẽ càng ngày càng im lặng, tuy nhiên điều đó

không chút quan trọng với đối phương, giống như cô mới là người ngoài cuộc. Đợi đến khi trong lòng tích tụ ngày càng nhiều, vượt qua mức độ gánh nặng có thể chịu được thì cô chỉ có thể từ từ rút khỏi thế giới của các cô ấy, như Quý Nhu mong muốn.

Lần nào cũng đều là như thế, cô không thêm để ý Quý Nhu tranh đoạt, cô để ý đó là thái độ của người kia, nhưng cô rời đi, mãi mãi không tạo thành bất kỳ ảnh hưởng gì cho đối phương. Đây mới là điều làm cô đau lòng nhất, rồi đến Mạnh Thiếu Tuyên, loại tâm trạng này càng thêm đạt tới cực điểm.

Ông trời thật là lần nào cũng không thêm quan tâm đến cô.

Từ nhỏ đã tích lũy ám ảnh, bây giờ cũng sắp cảm thấy ở trong đầu cô. Cô cũng muốn cho mình dừng cảm một chút, dừng cảm hơn chút nữa, nhưng chỉ là mong muốn thôi.

Mộc Tây nói: "Càng là lúc như thế này thì càng không thể im lặng. Im lặng thì được cái rảnh rỗi, cậu cho rằng mắt ai cũng bị mù sao. Ngộ nhờ trong số những bạn bè trước kia của cậu, có một người ở giữa cậu và Quý Nhu thật ra thì nghiêng về phía cậu hơn thì sao? Nhưng lại bởi vì cậu im lặng và xa lánh làm cho trong lòng cô ấy sinh ra nghi ngờ đối với ý nghĩ của cậu, cô ấy cho là cậu không thích cô ấy, không muốn ở bên cạnh cô ấy nữa? Điều này tương đương với tự cậu đẩy cô ấy đến bên cạnh Quý Nhu, cậu như vậy chính là một lần bị răn cấm mười năm sợ dây thừng, mỗi lần thật vất vả bước ra một bước lại không chịu bước xa hơn chút nữa, rồi rầm tới rồi rầm đi ngược lại cái gì cũng mất hết."

Cô ấy nhấp một hớp cà phê, tiếp tục nói: "Lần này cũng giống như vậy, không phải bảo cậu đi đánh lộn chém giết mà là muốn cậu chủ động bảo vệ một thứ gì đó của mình. Chứ không phải im lặng chấp tay nhường anh ấy cho người ta, mình hỏi cậu, nếu cậu suốt ngày không nói chuyện với Bạch Thắng, cứ như vậy gạt anh ấy ra, anh ấy dễ dàng cậu lần một lần hai còn được, nhưng lâu dài thì có thể không? Mấu chốt là anh ấy còn không biết cậu vì chuyện gì mà thành như vậy, tinh thần không bị rối loạn đã là rất tốt rồi. Huống chi giữa các cậu còn có một Văn Song Chi đang đưa mắt nhìn chăm chăm, chắc chắn cô gái kia nằm mơ cũng đang mong đợi giờ phút này, cô ta giỏi lợi dụng sơ hở, còn cậu mới là người cho người ta cơ hội, hiểu không?"

"Bao Gao đã từng nói một câu, ‘có chuyện là phải nói ra, đừng chờ đối phương đi tìm hiểu, bởi vì đối phương không phải bạn, không biết bạn muốn cái gì, đợi đến cuối cùng chỉ có thể là đau lòng và thất vọng, nhất là trong chuyện tình cảm’. tyvybutchi.di.êđđầ.nlêqu.yđđầ.n Quý tiểu Nghiên sau này cậu học khôn khéo một chút, đừng luôn để những tiện nhân kia đùa bỡn, nhìn bọn họ được như ý chẳng lẽ rất dễ chịu à? Người chịu khổ không phải là chính cậu sao, hãy học tập mẹ chồng của cậu đi kia, mình xem bác ấy chính là một nữ vương điển hình, chắc chắn lúc còn trẻ đã chinh không ít người."

Một ly cà phê đã uống đến thấy đắng, Mộc Tây để ly xuống, dựa vào ghế, liếc Quý Nghiên một cái. "Sao cậu không nói lời nào?"

Quý Nghiên đặc biệt tự nhiên nói: "Mình đang suy nghĩ."

Mộc cô nương hếch mày phượng, có chút hả hê nói: "Hôm nay mình nói có chiều sâu như vậy sao?"

Đáng cho cô nghĩ lâu như vậy.

Quý Nghiên lắc đầu. "Không phải, mình là đang suy nghĩ, có phải mấy ngày nay cậu bị tai nạn xe cộ hay không, hoặc là không cẩn thận bị sét đánh ..., sau đó có người trọng sinh vào trong người cậu rồi?"

"Phụt. . . . . Khả năng suy nghĩ của cậu có thể phong phú thêm chút nữa không hả."

Một giây, hai giây, ba giây. . . . .

Mộc Tây: "Không đúng, cậu đây là đang vòng vèo kỳ thị tình cảm của mình!"

Em gái cậu (câu chửi, tương tự má nó).

Cô ấy vỗ bàn một cái, đột nhiên phản ứng kịp.

Quý Nghiên cười khẽ một tiếng.

Chỉ là, cô cũng thật sự có suy nghĩ những lời Mộc Tây nói, chỉ là cô còn chưa kịp đi ra khỏi ngõ cụt thì đột nhiên lại truyền đến một tin dữ.

"Biết tin gì chưa? Siêu sao Vu Tư Ngọc đang ‘hot’ hiện nay thì ra là vợ sắp cưới của Phượng Vi Nhiên- thiếu gia của tập đoàn họ Phượng, lúc học cấp 3 hai người họ đã ở bên nhau."

"A? Vậy cái người nắm tay cô ấy trên báo trước kia thì sao? Không phải cô ấy được bao nuôi sao?"

"Cái đó hả, nghe nói là Vu Tư Ngọc đã cứu ông ấy, người nọ vì trả ơn mới giới thiệu Vu Tư Ngọc vào công ty đại diện hiện nay của cô ấy, tyvybutchi.di.êđđầ.nlêqu.yđđầ.n ban đầu ông ấy còn muốn dốc hết sức nâng Vu Tư Ngọc lên, nhưng lại bị Vu Tư Ngọc từ chối. Vợ ông ấy cũng đứng ra giải thích, bây giờ chuyện này truyền ra rất rộng."

"Cho nên nói, bây giờ cô ấy có được tất cả thật ra đều là dựa vào cố gắng của mình mà lấy được."

"Chứ còn gì nữa. Ai, nhưng đáng tiếc, bây giờ nói những thứ này cũng vô ích, người đã không còn nữa rồi. . . . ."

Trong lúc làm việc, có mấy đồng nghiệp được rảnh rỗi một chút sẽ lại bắt đầu tán gẫu chuyện của Làng Giải Trí, lúc trước Quý Nghiên đều là nghe một chút liên thôi, rất ít khi tham gia vào.

Nhưng lần này, Quý Nghiên lại dựng lỗ tai lên, càng nghe càng cảm thấy có gì đó không đúng, cho đến khi nghe khúc sau thì trái tim cô đột nhiên lộp bộp một hồi, sắc mặt xoạt một cái cũng trở nên tái nhợt.

"Tiểu Thiên, cô nói không còn người là có ý gì? Vu Tư Ngọc thế nào?" Quý Nghiên lẩm bẩm hỏi.

Giọng nói rất nhẹ, rất vô lực.

Còn có chút run rẩy.

Cô gái được gọi là Tiểu Thiên nghe tiếng nhìn về phía Quý Nghiên, kinh ngạc nói: "A, Nghiên Nghiên cô không có xem báo à? Lúc Vu Tư Ngọc đến Thượng Hải làm từ thiện không may bị lây bệnh, một tuần trước liền bị đưa đi cách ly, nhưng kết quả cũng không mấy khả quan. Hai ngày trước tin tức truyền ra nói cô ấy không chữa được bỏ mình, Thiệu gia nhà họ Phụng đưa xác cô ấy đi hỏa táng ở Thượng Hải, sau đó ngày hôm qua phóng viên có chụp được hình Phụng Vi Nhiên cầm hũ cốt của Vu Tư Ngọc trở về. . . . . Nghiên Nghiên. . . . . Cô làm sao vậy. . . . . Nghiên Nghiên. . . . ."

Trước mặt Quý Nghiên bỗng tối sầm, thiếu chút nữa ngất đi. Đồng nghiệp đều hốt hoảng vây quanh, bên tai cô truyền đến các giọng nói lo lắng an ủi, Quý Nghiên cái gì cũng nghe không lọt, thật là loạn, thật là loạn, trong đầu cô trống rỗng.

Trái tim, cũng thắt lại thật chặt.

Tại sao lại như vậy?

Tại sao lại như vậy?

Lần trước lúc cô liên lạc với Phụng Vi Nhiên anh ta còn nói đã gặp được Vu Tư Ngọc rồi, sắc mặt cô ấy tốt hơn anh ta tưởng tượng, chú Joy đang cố hết sức cấp cứu cho cô ấy. tyvybutchi.di.ềđầ.nềqu.yđô.n Sau đó cô lại nói chuyện điện thoại mấy lần, Phụng Vi Nhiên nói tình hình của Vu Tư Ngọc có chuyển biến tốt, nói không chừng là ông trời phù hộ, thật sự có thể tốt lên.

Cô cũng tin tưởng tay nghề của chú Joy.

Nhưng mà, tại sao bây giờ lại thành ra như vậy?

Chẳng lẽ bọn họ vẫn luôn lừa cô sao?

Nước mắt một giọt tiếp một giọt rơi xuống, tầm mắt phía trước hoàn toàn bị nhoè đi, Quý Nghiên không thể kiềm chế được đau lòng.

Tại sao, tại sao lại gạt cô chứ?

Cô không tin.

Quý Nghiên đột nhiên đứng dậy, lung tung lau nước mắt mấy lần, sau đó lướt qua mọi người chạy ra ngoài công ty.

Cô muốn tận mắt xác nhận, cô không tin đây là sự thật! Chắc chắn không phải thật! Không phải vậy! Làm sao Vu Tư Ngọc có thể chết được chứ? Cô ấy chịu nhiều khổ sở như vậy, còn chưa kịp khỏe lại hưởng thụ cuộc sống hạnh phúc thì làm sao cô ấy có thể chết được chứ, cô ấy còn có một quãng đường dài như vậy phải đi.

Quý Nghiên lao đảo nghiêng ngã chạy đi, ngã xuống, rồi lại bò dậy. Đụng vào người cũng không kịp nói xin lỗi, chỉ biết bất chấp tất cả chạy về phía trước.

Mặt nã phòng trọ vẫn như cũ không thay đổi, cánh cửa chính màu đen vẫn lẳng lặng đứng thẳng ở đó, bước chân Quý Nghiên đột nhiên có chút mềm nhũn, lần đầu tiên cảm thấy, khoảng cách mười mấy cm, lại xa xôi như vậy.

Xa xôi đến mức làm cho cô tiêu hao hết hơi sức nửa đời.

Cửa mở ra, bên trong trống rỗng, mọi thứ vẫn giống y như lần cuối cùng cô tới. Cái bồn hoa trên bệ cửa sổ kia vừa vặn đã nở hoa, cho dù đã lâu không có ai chăm sóc mà nó vẫn cố gắng tiếp tục sinh tồn. Cho nên làm sao mà Tư Ngọc có thể sẽ xảy ra chuyện gì được chứ?

Sẽ không, chắc chắn là họ đã nghe nhầm rồi.

Quý Nghiên cố gắng nở một nụ cười cứng nhắc, không ngừng tự nói với mình, giả, đều là giả. Bởi vì nếu Tư Ngọc chết thật thì Phụng Vi Nhiên không thể không nói cho cô biết. tyvybutchi.di.ềđầ.nềqu.yđô.n Hơn nữa nếu như ngày hôm qua anh ta đã trở về thì làm sao có thể không ở trong phòng trọ chứ? Nơi này là nhà của bọn họ mà.

Vu Tư Ngọc sống lang thang lâu như vậy, khát vọng duy nhất chính là có một gia đình yên ổn.

Quý Nghiên bởi vì mất hồn, không có chú ý đến đồ điều khiển ti vi dưới chân, vừa lúc gót giày đạp lên làm cho cô trượt một cái, lập tức cả người mất đi thăng bằng, ngã nhào trên đất. Cùi chỏ bị đập có hơi đau, cô giơ tay lên, vuốt vuốt, vừa vặn thấy TV trước mắt. Một suy nghĩ thoáng qua trong đầu cô, Quý Nghiên ngẩn ngơ, đưa tay, thật chậm thật chậm đến gần nút mở máy.

Tay cô đang run rẩy.

Lòng đang co rút lại, càng ngày càng gấp gáp, hô hấp ngưng đọng, rất hồi hộp rất hồi hộp.

Giống như trái tim cũng dừng đập theo.

Rè rè ——

Trắng đen lần lượt thay đổi rồi loé lên.

Hình ảnh hiện ra, vừa lúc đang phát tin tức.

TV nhà Vu Tư Ngọc giữ cố định ở kênh giải trí.

Quý Nghiên híp mắt, lẳng lặng nhìn, cho đến khi chiếu đến cảnh sân bay đầy người ồn ào, người đàn ông mặc áo đen kia tay nâng hủ tro cốt, dưới sự bảo vệ của một đám vệ sĩ, sải bước đi về phía trước. Sắc mặt của anh ta rất lạnh, không cảm nhận được một tia nhiệt độ, chung quanh có phóng viên giơ micro điên cuồng xông lên, nhưng đều bị vệ sĩ ngăn lại ở ngoài tường người, rất nhiều người, sân bay bị vây đến nước chảy không lọt.

Phóng viên, minh tinh, người hâm mộ, người đến xem náo nhiệt. . . . . Tiếng khóc, tiếng hò, ồn ào thành một mảnh. . . . .

Phượng Vĩ Nhiên lại làm như không thấy, bước chân không ngừng đi về phía trước.

Đột nhiên, có một phóng viên hỏi: "Phượng thiếu gia, nghe nói anh và Vu Tư Ngọc lúc học cấp 3 là bạn bè trai gái, nhưng bởi vì mẹ anh mà làm cho tình cảm của hai người bị trở ngại. tyvybutchi.di.ẽđầ.nlẽqu.yđô.n Sau đó cô ấy lại nhận tiền của mẹ anh, rồi khỏi anh, rồi trèo cành cây cao khác có phải không?"

Tít ——

Không khí ngưng trệ.

Xung quanh nhanh chóng yên tĩnh lại, chỉ còn lại một mảnh tiếng hít không khí.

Không khí rất lạnh.

Phượng Vĩ Nhiên chợt dừng bước chân lại, đôi mắt nghiêm ngặt chậm rãi nhìn người phóng viên kia, phóng viên kia sùng sốt một chút, có chút khiếp sợ, nhưng vẫn không lùi bước.

Phượng Vĩ Nhiên đi tới trước mặt cô phóng viên kia, giống như Tu La bước ra từ địa ngục, rét lạnh như băng nói: "Cô lặp lại lần nữa."

"Lúc đầu cô ấy nhận tiền của mẹ anh, rồi khỏi anh, đưa đến chuyện hai người chia tay. Sau này hai người gặp lại, rất nhanh lại ở bên nhau, nhưng có tin đồn là anh đã có vợ sắp cưới, Vu Tư Ngọc có phải là người thứ ba hay không? Là cô ấy chủ động quyến rũ anh sao?" Người phóng viên cả gan hỏi lần nữa.

Sắc mặt Phượng Vĩ Nhiên trầm xuống, quanh người tản ra hơi thở lạnh chết người, giao hủ tro cốt cho vệ sĩ bên cạnh, sau đó đột nhiên tung một đám, hung hăng nện vào mặt người phóng viên kia.

Bạn đang đọc truyện *Bạch Thiếu Gia, Cung Chiều Vợ Như Mộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 66: Vì yêu mà dũng cảm. (1)

Quý Nghiên về nhà rất muộn, Bạch Thắng cũng về với cô, cả hai đều mặc áo đen. Hôm nay Quý Nghiên cột tóc đuôi ngựa, sắc mặt của cô rất kém, mắt vẫn còn dấu vết đã khóc, nhìn biển người trước mắt, trong lòng cô không thể suy nghĩ được gì.

Chỉ duy nhất nhớ rõ, chính là người nằm ở dưới lòng đất kia.

Nhắc tới cũng thật châm chọc, lúc Vu Tư Ngọc bị các loại người xấu xa bôi đen danh dự, nói cô ấy là đàn bà dâm đẳng, gái điếm hám tiền. . . . . Ra nghề mấy năm, tin tức mặt trái vẫn không dứt. tyvybutchi.di.ẽđầ.nlẽqu.yđô.n Nhất là lần trước chuyện "Bao nuôi" vừa tung ra, tiếng đã xấu càng thêm xấu, mà nhiều người không biết sự thật cũng là bảo sao hay vậy, tôn sùng những gì trên báo là chân lý, cũng không suy nghĩ quá nhiều, đưa đến trong lúc nhất thời Vu Tư Ngọc bị mang tiếng xấu.

Công ty tổ chức thông báo phóng viên, tuyên bố chuyện cô ấy đến Thượng Hải làm từ thiện, liền lại có người nói cô ấy làm màu, tâm cơ thâm sâu, vì danh dự và danh tiếng mà dùng bất cứ thủ đoạn tội tày. . . . . Mà khi tin tức cô ấy mắc bệnh bị cách ly lan ra, họ lập tức còn nói cô ấy là đang lãng xê, tranh thủ đồng cảm. . . . . Luôn một mực cắn không thả, cứ nghĩ người ta vào chỗ tối tăm, một chút cũng không chịu buông tha. Cho đến khi người ta đã chết, có người đứng ra làm sáng tỏ thì họ mới nói khác: "A, thì ra cô gái này không phải là người như thế." "Bây giờ nghĩ lại, quả thật tính cách của Vu Tư Ngọc rất tốt, rất thủy mị." "Thật ra thì tôi đã thấy bản chất thật của cô ấy, thật sự, con người thật của cô ấy cực kỳ tốt đẹp. Đối với người khác cũng rất hiền hòa, một chút kiêu ngạo cũng không có, tôi vẫn luôn không tin những thứ tin đồn giả dối kia." Vãn vãn.

Ngay cả công ty cũng không nhận rồi, nhận thấy được đây là thời cơ lãng xê, thừa dịp này tuyên dương trên diện rộng những việc thiện lành này Vu Tư Ngọc đã làm ở Thượng Hải, nói cô ấy không chỉ có tự mình thăm hỏi người thân của những người mắc bệnh, tặng tiền tài và vật dụng giúp đỡ, còn không ngại cực khổ làm phụ việc chăm sóc bọn họ. Thu được cả đồng lời khen ngợi, thì ra là mình tính cũng có thể làm được như vậy! Thậm chí còn ngăn dậm xa xôi mời được mấy người mà Vu Tư Ngọc đã đến chăm sóc kia từ Thượng Hải về phỏng vấn một lần, kiếm đủ danh tiếng. Lần này không có ai nhắc lại nghi ngờ, cũng không có ai nói cái gì làm màu, lãng xê nữa..., người đã mất có hành động lớn, hơn nữa dưới tác động từ bên trong của Phụng Vi Nhiên, nhất thời dư luận cũng bắt đầu nghiêng về phía Vu Tư Ngọc.

Đối với kết quả này vui mừng nhất đương nhiên là công ty đại diện của Vu Tư Ngọc, bọn họ đã lên xong kế hoạch, nói là mấy ngày sau sẽ bán đấu giá di vật của Vu Tư Ngọc, cũng đợi sau khi kết thúc rút ra 50% khoản tiền quyên góp cho những người nghèo khó vùng sâu vùng xa, phía cuối bản thông báo có chú thích đây cũng là tâm nguyện trước khi chết của Vu Tư Ngọc, đến lúc đó hoan nghênh mọi người tham dự.

Tất cả mọi chuyện đều chỉ xảy ra trong mấy ngày ngắn ngủi, đa phần là diễn trò. Quý Nghiên không biết nên cảm thấy vui vẻ hay là khổ sở cho Vu Tư Ngọc. tyvybutchi.di.ẽđầ.nlêqu.ýđồ.n Có một số việc, lẽ nào cứ phải đợi đến khi đã trở thành bi kịch, đến lúc cái gì cũng không thể cứu vãn được nữa thì mới hiểu phải thu tay lại sao? Nếu như buông tha sớm một chút, bớt đi một người gây sự thì có lẽ chuyện sẽ không biến thành như bây giờ.

Vẫn là quá thật như có người từng nói, 'lòng người lạnh nhạt'. Bây giờ đứng ở đó, lại có bao nhiêu người là thật lòng vì Vu Tư Ngọc chết đi mà cảm thấy đau lòng, khổ sở? Lại có bao nhiêu người là giả vờ? Cô không muốn đi tìm hiểu, sự thật luôn làm cho người ta cảm thấy tuyệt vọng.

Quý Nghiên tìm được Phụng Vi Nhiên ở trong phòng của anh ấy, anh ngồi trên ghế sa lon, trên tay cầm khung hình, đầu ngón tay một lần lại một lần khẽ vuốt ve người trong hình. Ở bên chân anh ấy có rất nhiều chai bia nằm ngổn ngang.

Cô chậm rãi đi vào, nhìn xuống dưới phòng cẩn thận né mấy chai bia đi tới gần anh, không gian phòng rộng lớn, lấy xám trắng làm màu chủ đạo, khắp nơi đều trưng hình Vu Tư Ngọc. Có ảnh chụp một mình cô ấy, cũng có ảnh bọn họ chụp chung, tất cả đều là chụp vào lúc học trường cấp 3. Khi đó bọn họ đơn giản mà vui vẻ, trên mặt tràn đầy nụ cười hạnh phúc.

Đây mới là Vu Tư Ngọc mà cô biết.

Căng tràn sức sống, rực rỡ, cả người cũng tràn đầy năng lượng.

Bạn đang đọc truyện *Bạch Thiếu Gia, Cung Chiều Vợ Như Mộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 67: Vì yêu mà dũng cảm. (2)

Thì ra mấy năm nay, Phụng Vi Nhiên đều là dựa vào những thứ này mà chống đỡ được tới bây giờ sao?

Chỉ tiếc, hôm nay người và vật đã không còn, về sau anh ấy sẽ phải dựa vào cái gì để tiếp tục chống đỡ đây?

Quý Nghiên nhú mày, đi tới bên Phụng Vi Nhiên, đưa cho anh ấy một cuốn vở. "Đây là em tìm thấy trong lúc dọn dẹp lại phòng của cô ấy."

Phụng Vi Nhiên dùng một chút, ngược mắt.

Quý Nghiên nói: "Xem một chút đi."

Thật lâu sau anh ấy mới nhận lấy, cầm ở trong tay, nặng trĩu, lại sợ mở nó ra.

Lật tờ thứ nhất, là tên của cô ấy, nét chữ xinh đẹp, còn vẽ một hình trái tim. Anh có thể tưởng tượng được bộ dạng của cô ấy lúc cầm bút vẽ lên những thứ này, chắc chắn là tràn đầy mong đợi, bởi vì cuộc đời của cô ấy sắp được ghi vào trong đó. tyvybutchi.di.ẽđầ.nlêqu.ýđồ.n Vu Tư Ngọc vẫn luôn cảm thấy đây là một chuyện rất kỳ diệu, sau này khi già đi rồi lại lật ra xem một chút, còn có thể trong khi xem nhớ lại lúc đó mình đã có tâm trạng như thế nào?

Ngày 27 tháng 8.

Làm sao cũng không ngờ được, chúng ta lại gặp nhau, lại dưới tình huống bất ngờ không kịp đề phòng như vậy.

Hôm nay em đi tham gia tiệc mừng thọ của một vị tiền bối, cứ như vậy nhìn thấy anh. Phụng Vi Nhiên, năm năm rồi, quen biết nhiều người như vậy, thân có, không thân có, muốn hình muốn vẽ. Nhưng em vẫn là liếc mắt một cái liền nhận ra anh từ trong đám người đông đúc. Thật mà làm sao! Cho dù xảy ra chuyện như vậy, chỉ cần là nơi có anh xuất hiện thì trong mắt của em liền không thể chứa thêm bất kì ai được nữa, trước kia là vậy, bây giờ cũng như vậy.

Giống như nó đã trở thành bản năng, dù cho em có hận anh đến mấy, rất hận rất hận, thì tại sao, khi nhìn thấy anh xuất hiện ở trước mặt em với bộ dạng này, mặc dù cao ráo, đẹp trai, nhưng cũng gầy gò, tiều tụy thì lòng của em lại liền khờ sở như vậy? Anh đã từng dứt khoát kiên quyết vứt em đi để lựa chọn một cô gái khác, nhưng cô ấy lại cũng không có chăm sóc tốt cho anh. Phụng Vi Nhiên, đây rốt cuộc nghĩa là sao? Không cảm thấy quá buồn cười sao? Anh đặt anh ở vị trí nào? Lại đặt em ở vị trí nào? Anh bảo em, làm sao mà chịu nổi được đây?

Ngày 29, tháng 8, trời nhiều mây.

"Chúng ta ở bên nhau lần nữa đi, trở lại bên cạnh anh."

"Được."

Em không biết anh là dùng loại tâm trạng gì khi nói ra những lời này, nhưng nghe xong em lại không chút nghĩ ngợi mà trả lời như vậy, hình như anh cũng rất kinh ngạc. Mắt không hề chớp nhìn em chăm chăm, giống như đang xác nhận thực giả trong lời nói của em. Em cười, một nụ cười không mang theo chút tình cảm. Nhưng Phụng Vi Nhiên, chắc chắn anh không biết, khi đó trong lòng em có bao nhiêu đau khổ. tyvybutchi.di.ẽđầ.nlêqu.ýđô.n Anh thật bản lĩnh, chỉ một câu nói liền gần như phá vỡ hết phòng bị lạnh lùng mà em đã thật vất vả mới xây dựng được. Nhiều năm như vậy, em vẫn là bại bởi anh, quân lính liền dễ dàng tan rã. Em thật là ngu ngốc, biết rõ là thiếu thân lao đầu vào lửa, lại lần nữa nghĩa vô phản cố (*) nhảy vào, chỉ vì đó là anh. . .

(*) Ty Vy : làm việc nghĩa không được chùn bước.

Ngày 11 tháng 9, trời mưa.

Hôm nay, cực kỳ nhớ anh. Bảo bối, anh ở nhà, có phải là đang oán giận mẹ anh hay không? Thật xin lỗi, em không thể bảo vệ anh thật tốt!

Ngày 5, tháng 11, trời âm u.

Gần đây đa số đều bị người đặc biệt tính kế, bị người gài bẫy đến quán rượu, đối mặt với một đám căn bã của xã hội, trong lòng tôi tràn đầy chán ghét. Có lẽ đây là nơi tôi ghét nhất trên đời. Trong lòng đột nhiên điên cuồng nhớ Phụng Vi Nhiên, nhưng mà, anh ấy sẽ không xuất hiện. A, đúng rồi, chúng tôi mới vừa gây gỗ, bây giờ hẳn là anh ấy đang bị mẹ kéo đi xem mắt, giống như ở nơi này nhiều năm trước cũng trong hoàn cảnh tràn đầy bóng tối như thế này, em chỉ có thể nhớ đến anh, nhớ đến đau lòng.

Bạn đang đọc truyện *Bạch Thiếu Gia, Cung Chiều Vợ Như Mộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 68: Vì yêu mà dũng cảm(3)

Thật may là Nghiên Nghiên xuất hiện, tôi lại lần nữa tránh được một kiếp. Nhưng khi người đàn ông như thiên thần kia xuất hiện, tôi lại sửng sốt. Trong mắt của anh ta, chăm chú như vậy, thủy chung chỉ khóa chặt một người, giống như người đó chính là cả thế giới của anh ta, ngoài ra không còn thứ gì khác. Nghiên Nghiên hoàn toàn dựa dẫm nhào vào trong ngực anh ta, anh ôm cô ấy thật chặt, tự nhiên mà thoải mái như thế. Một màn này, tốt đẹp đến mức làm cho người ta muốn khóc, lại làm cho người ta hâm mộ muốn nổi điên. tyvybutchi.di.ẽđầ.nlêqu.ýđô.n Cả đời này, yêu một người rất dễ dàng, nhưng để hai người cùng lúc yêu nhau thì lại rất khó khăn, mà trong lúc bạn cần thì người bạn yêu có thể kịp thời xuất hiện hay không, cũng có thể cho bạn dựa vào hay không, thì càng khó khăn hơn. Điều này cần có bao nhiêu may mắn? Thật may là bạn tốt của tôi lại gặp được. Người kia tỉ mỉ che chở, dịu dàng cưng chiều cô ấy, ngay cả người khác nhìn vào cũng cảm thấy hạnh phúc, hướng chỉ là chính cô ấy. Chỉ mong năm tháng khoan dung, khiến cho mối tình tràn đầy năng lượng này có thể vượt qua sóng gió mà tiếp tục kéo dài, khiến cho phần hạnh phúc này, sưởi ấm lòng người bạc bẽo, chứng kiến thế gian này vẫn còn thứ tốt đẹp tồn tại.

Cầu mong cho, cậu, mình... Tất cả chúng ta đều mạnh khỏe...

Ngày 24, tháng 11, trời nhiều mây.

Lúc gặp lại, dù cho tham muốn giữ lấy anh càng ngày càng mãnh liệt, dù cho có lúc sự gấp gáp, lo lắng, sợ hãi của anh, toàn bộ hóa thành cứng rắn và bá đạo làm cho em cảm thấy không thở nổi. Thì tình yêu của em đối với anh, lại chưa bao giờ ngừng lại. Càng ngày càng vui lắp em thật sâu, làm sao bây giờ? Tương lai của chúng ta đang ở nơi nào?

Ngày 28 tháng 11, mưa lâm râm.

Tôi mơ, trong giấc mơ tôi thấy mình đang ở một nơi đen như mực đưa tay không thấy được năm ngón, ở đó chợt truyền đến tiếng khóc của trẻ con. Rất thanh thúy, rất đau lòng, nhưng cái gì tôi cũng không nhìn thấy, chỉ có thể lần theo tiếng khóc không ngừng đi về phía trước, vẫn đi về phía trước. Rốt cuộc, trên đỉnh đầu chiếu xuống một cột sáng, ở bên trong cái vòng sáng đó, bỗng nhiên xuất hiện một đứa bé trai, một mình cậu bé ngồi ở đó, lớn tiếng

khóc. Dáng dấp của cậu bé đó thật đáng yêu, phần điều ngọc mài, cực kỳ giống Phụng Vi Nhiên khi còn bé, lòng của tôi lập tức liền mềm nhũn.

Cậu bé giống như bị người bỏ rơi, cánh tay nhỏ một mực quơ quơ, từng viên nước mắt lớn rơi xuống, xung quanh không có gì cả, trống trải, cậu bé ngồi trên mặt đất lạnh lẽo, luống cuống lại khổ sở như vậy. . . . . Tôi muốn đến gần cậu bé ấy, muốn ôm cậu bé vào trong ngực an ủi, nói với cậu bé rằng 'Đừng sợ. Có mẹ ở đây, có mẹ ở đây', nhưng giữa chúng tôi lại tựa như có một dòng sông nhỏ vắt ngang, tôi làm thế nào cũng không thể vượt qua được, mặc cho lòng của tôi nóng như lửa đốt, lại chỉ có thể đứng xa xa nhìn cậu bé, cái gì cũng không làm được.

Đứa bé kia rất u oán nhìn tôi... lòng của tôi đột nhiên run lên một trận, bị ánh mắt này của cậu bé nhìn làm cho tôi một hồi kinh hãi, lại tan nát cõi lòng. Cậu bé khóc nói: "Mẹ, mẹ, tại sao mẹ không quan tâm con?" Giọng nói rất uất ức, đầu mũi nhỏ hồng hớt hớt, một thoáng là làm người thương yêu, cũng khiến cho lòng người vô cùng chua xót.

Trong lòng tôi đau đớn, 'Con ngoan, không phải mẹ không quan tâm con, con đáng yêu như vậy, làm sao mẹ có thể không quan tâm con chứ? Mẹ rất yêu con, rất yêu rất yêu con. . . . . Đừng sợ, con ngoan của mẹ'. Tôi lao đảo đi về phía cậu bé, cố gắng muốn đến gần cậu bé, thế nhưng lúc này lại xuất hiện một đứa bé trai khoảng bốn tuổi, cậu bé đứng bên cạnh đứa bé kia, cũng dùng một loại ánh mắt rất u oán nhìn tôi, mang theo tố cáo nói: tyvybutchi.di.ẽđđầ.nlẽqu.ýđđ.n "Cô từ bỏ chúng tôi, cô không phải là người mẹ tốt, chúng tôi cũng không cần phải để ý đến cô nữa." Tiếp đó, đứa bé nhỏ cũng đứng lên, cậu bé nắm tay anh trai, trên mặt vẫn còn nước mắt. Sức sát thương của những lời này quá lớn, còn khổ sở hơn là đâm một dao vào người tôi, lòng tôi đau đến khó có thể hô hấp.

Tôi không ngừng kêu lên, không phải như vậy, không phải như vậy, nhưng đã không còn cơ hội nữa. Cột sáng biến mất, hai đứa bé cũng biến mất, cái gì cũng không còn, chỉ còn lại một mình tôi trong một mảnh bóng tối này bị thương hết to. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Bạch Thiếu Gia, Cung Chiều Vợ Như Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 69: Vì yêu mà dừng cảm.(4)

Ngày 1 tháng 12, trời mưa.

Hai ngày nay chỉ cần vừa nhắm mắt, trong đầu liền tràn ngập tiếng trẻ con khóc, còn có tiếng bọn chúng uất ức kêu: "Mẹ, mẹ. . . . .", thế giới của tôi đều là một mảnh bi thương...

Ngày 2 tháng 12, trời mưa.

Là báo ứng sao? Bởi vì mẹ không bảo vệ các con thật tốt, cho nên ngay cả trời cao cũng cảm thấy mẹ không thích hợp làm mẹ của các con. Ông ấy đã một lần nữa tước đi quyền lợi có được các con của mẹ, vì vậy các con thật sự không trở về được nữa...

Thật xin lỗi, mẹ không phải là một người mẹ tốt. Thật xin lỗi, mẹ đã làm cho các con chịu khổ. . . . . Nếu như có kiếp sau, có thể tha thứ cho mẹ hay không, cho mẹ một cơ hội, đừng không để ý đến mẹ. Trở lại bên cạnh mẹ được không? Mẹ bảo đảm, lần này, mẹ nhất định sẽ bồi thường cho các con thật tốt, che gió chắn mưa cho các con, nuôi các con khôn lớn, tuyệt đối không để cho các con chịu bất kỳ khổ sở nào...

Ngày 7 tháng 12, trời âm u.

Cuối cùng bướm bướm vẫn chỉ bay lang thang, thiêu thân dù có cố gắng thế nào cũng không thể chạy thoát được số phận bị lửa thiêu. Em không muốn chịu thua, nhưng thật sự rất mệt mỏi. Ở trong trận đấu tình yêu dài đằng đẵng này, gần như đã rút sạch tất cả hơi sức của em, nếu không phải là không bỏ được, nếu không phải là không bỏ được thì có lẽ sẽ không phải rơi vào kết quả thương tích đầy mình như thế này. tyvybutchi.di.ẽđđầ.nlẽqu.ýđđ.n Nhưng mà em lại chưa từng hối hận, có tình yêu, có anh, có kỉ niệm, tất cả đều tràn đầy cả cuộc đời em như vậy. Dù có khổ sở nhiều hơn nữa thì cuối cùng rồi cũng sẽ chết đi.

Nhưng Vi Nhiên, nếu như bị thương là kết cục đã định trước của chúng ta thì không thể ỉch kỷ như vậy nữa, kéo cả anh và em cùng nhau rơi xuống địa ngục, để cho anh tiếp tục công việc khổ cực như vậy.

Anh xem, nhiều ngày như vậy, anh luôn sa sút tinh thần hơn em, trong mắt thường giấu đau đớn. Anh đứng trước mặt em, cần cẩn thận quan tâm đến tâm trạng của em như vậy. Phụng Vi Nhiên, nhưng anh có biết hay không, rằng em cũng đau lòng biết bao khi nhìn thấy anh như vậy?

Ngày 8, tháng 12.

Chia tay, rốt cuộc vẫn phải nói ra miệng. Ngoài cửa sổ ánh sao óng ánh, lòng của em nhưng lại như mưa to trút xuống, một mảnh ẩm ướt. Em quay lưng về phía anh, từng câu nói trái lương tâm khắc ra từ trong miệng, cố làm ra vẻ lạnh lẽo vô tình, tự cho là gạt được mình, gạt được anh... Nhưng cuối cùng ngay cả xoay người nhìn anh một cái em cũng không có can đảm, em sợ em vừa nhìn thấy bộ dạng bị tổn thương của anh thì cái gì nên ngại trang em cũng duy trì không nổi nữa. Cho nên, cứ như vậy đi, không thể nắm tay ở bên nhau thì hãy quên đi tất cả. Anh còn con đường anh phải đi, chỉ cần anh được tốt nhất thì đây chính là kết cục tốt nhất mà em có thể làm được.

Nếu như may mắn chúng ta có thể gặp lại vào kiếp sau, thì đến lúc đó có thể đừng yêu một mối như vậy nữa có được không?

.....

Phượng Vi Nhiên nhanh chóng lật xem một lượt, trong đôi mắt in bóng những dòng chữ trên trang giấy kia cũng dần dần biến sắc.

Chữ viết thanh tú sạch sẽ, mang theo nỗi thê lương phát ra từ tận đáy lòng người viết. Giống như dẫn anh đi vào sâu trong lòng cô, vào trong thế giới mà anh vẫn luôn tìm kiếm nhưng lại chưa bao giờ tìm thấy dấu vết kia, hiểu được những cay đắng ngọt bùi giấu trong lòng mà cô chưa từng nói ra.

Thì ra đứa bé kia cũng là của anh, cho tới nay cô luôn vì mình không bảo vệ con tốt mà tự trách, khổ sở; thì ra từ đầu đến cuối cô cũng chưa từng muốn rời khỏi anh, dù là chịu nhiều tổn thương hơn nữa thì cô vẫn luôn lựa chọn ở lại bên cạnh anh, chỉ vì cô yêu anh, tyvybutchi.di.ềđầ.nlêqu.yđô.n thì ra tình yêu của cô đối với anh nhiều hơn anh tưởng tượng rất nhiều, cô là yêu anh như vậy, yêu đến không màng mọi thứ, yêu đến vết thương chồng chất, cũng yêu đến trong khi mình đang mang trăm ngàn vết thương mà vẫn đau lòng khi thấy anh khổ sở, mà lo là bản thân; thì ra. . . . . Cô chịu hết tất cả khổ sở, là vì anh.

Một câu đơn giản ngắn ngủi lại xen lẫn vô cùng đau đớn, kiên cường trong tuyệt vọng, cố gắng kiên cường trong tuyệt vọng. . .

Anh giống như nhìn thấy cô nở nụ cười quyến rũ xoay người lại nhìn anh, trong cặp mắt sâu thẳm xinh đẹp là nồng nặc ưu thương, nhưng lại chưa từng biểu hiện ra nửa phần ở trước mặt người khác.

Bạn đang đọc truyện *Bạch Thiểu Gia, Cung Chiều Vợ Như Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 70: Vì yêu mà dũng cảm.(5)

Chữ viết in vào trong mắt, cũng giống như từng cây dao nhọn đâm vào trên người anh, ghim vào da thịt anh, thắm vào trong lòng anh, từng khúc tận xương, máu tươi đầm đìa.

Ngực không kiềm chế được đau đớn, anh nắm vải áo trước ngực thật chặt, mặc cho đau đớn như bài son đảo hải này trong nháy mắt nhấn chìm anh.

"Tôi không yêu anh, từ rất lâu rất lâu trước kia đã không còn yêu. Phượng Vi Nhiên, buông tay đi thôi. Chuyện đứa nhỏ, là tôi tự làm tự chịu, tôi đã không muốn chơi tiếp nữa, cuộc chơi này, tôi đã sớm mệt mỏi, anh có biết mỗi ngày phải đối mặt với anh, tôi có bao nhiêu nhàm chán, bao nhiêu làm cho người ta chán ghét hay không? Như bây giờ, vừa vặn, hai người đều được giải thoát."

Lời nói tàn nhẫn ngày xưa vọng về bên tai, lòng Phượng Vi Nhiên đau như đao cắt.

Chết tiệt, cô lại lừa anh.

Ngày 20, tháng 12, trời trong xanh.

Nếu đã thật sự yêu một người thì cho dù chết cũng muốn kéo đối phương theo, cả đời không thả ra, nếu như bởi vì đủ loại nguyên nhân mà buông tay người kia ra thì đó không khác gì đã chết, bởi vì trái tim đã vỡ nát, còn sống cũng không khác gì cái xác không hồn, tyvybutchi.di.ềđầ.nlêqu.yđô.n cho nên nhất định phải kiên trì phải dũng cảm, hai người tựa sát nhau thật chặt đối mặt với tất cả, dù là bị tổn thương cũng tốt hơn là để tương lai hối hận.

Không phải em nói dù chết cũng phải kéo anh đi cùng sao? Tại sao cuối cùng lại là bỏ qua chứ? Vu Tư Ngọc, em nói không giữ lời, em biết rõ loại khổ sở này mà vẫn bắt anh phải chịu đựng. Tại sao em có thể tàn nhẫn như vậy? Không có em, anh sống có khác gì cái xác không hồn đâu chứ?

"Vi Nhiên, anh hãy hứa với em. Mặc kệ xảy ra chuyện gì, nhất định phải sống thật tốt. Không được tới tìm em, tự chăm sóc mình thật tốt, ăn cơm đúng giờ, ngủ đúng giấc, đừng vì bận rộn công việc mà không phân biệt được ngày đêm, cũng đừng uống rượu nữa. Em rất khỏe, có thể cách xa những thứ hỗn loạn này, có thể đi gặp con của em, bồi thường lại những gì mà kiếp này em thiếu bọn chúng, như vậy rất tốt. Cho nên anh cũng phải sống thật tốt, giống như em vẫn luôn ở bên cạnh anh vậy."

Bờ biển xanh thẳm, bọn họ ngồi trên bờ cát, cô tựa vào trong ngực anh, nhìn mặt trời từ từ mọc lên. Sóng biển vỗ tới, lại lui trở về, cô ngồi trên xe lăn lẳng lặng dừng trên bãi cát.

Mặt trời ló dạng ở đằng Đông, chiếu rọi những vầng sáng màu vàng nhạt lên mặt sóng biển gợn lăn tăn, chiếu vào trên đất, chạm rãi kéo dài bóng dáng của bọn họ, hai bóng người tựa sát vào nhau, hài hòa trộn lẫn. Tô điểm thêm một chút ấm áp cho buổi sáng yên tĩnh tuyệt đẹp này.

Cũng vì đoạn tình cảm nhiều lần quanh co này, đặt lên một dấu chấm hết ưu thương triền miên.

Vào giờ phút này, anh rốt cuộc đã hiểu được nỗi lòng thật sự của cô, nhặt ký trong tay, anh cũng không có can đảm xem tiếp nữa. Trong phòng yên tĩnh không tiếng động, gió lay rèm cửa sổ, trong phòng các khung hình được đặt khắp nơi, về mặt tươi cười của cô vẫn toả sáng như hôm nào...

Đóng nhật kí lại, một tấm hình lộ ra. Phụng Vi Nhiên cầm 1 góc tấm hình, lấy nó ra.

Hình ảnh anh đeo tạp dề bận rộn ở phòng bếp rơi vào trong mắt.

Không biết cô chụp lúc nào, trong hình anh mặc quần áo ở nhà, chỉ nhìn thấy nửa bên mặt. Dưới ánh đèn càng tăng thêm vẻ nhu hòa. tyvybutchi.di.ẽđầ.nlẽqu.yđồ.n Phụng Vi Nhiên theo bản năng lật hình lên, chỉ thấy một dòng chữ nhỏ bất mắt được viết ở trên đó.

Cả đời hoa chỉ nở một lần, cả đời chỉ tương tư một người.

Bạn đang đọc truyện *Bạch Thiếu Gia, Cung Chiều Vợ Như Mộng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 71: Vì yêu mà dũng cảm.(6)

Một vệt nước mắt đã khô in trên giấy làm nổi lên hai chữ cuối cùng, chữ viết mờ hồ, làm cho trái tim anh cũng uồn ứ theo.

Anh có thể tưởng tượng được hình ảnh cô ngồi trước bàn, bật đèn nhỏ, trong ánh sáng vàng nhạt, nghiêm túc từng chút từng chút viết xuống những chữ này. Chắc chắn là dịu dàng yên tĩnh, trong mắt có hơi nước mờ mờ, trong lòng cũng đã sớm vỡ thành một mặt hồ.

Máu thật giống như bị đông lại, Phụng Vi Nhiên đột nhiên cảm thấy cả người lạnh lẽo, trong lồng ngực giống như có thứ gì đó đang kịch liệt sôi lên, như muốn phá băng phun trào ra.

Anh lại lần nữa níu chặt lấy vải áo trước ngực mình, mặc cho đau đớn lan tràn khắp bốn chi (hai tay hai chân) trăm xương.

Nước mắt, không tiếng động rơi xuống.

Rơi vào trong cuốn nhật ký, giao hợp với nỗi khổ sở của cô.

Quý Nghiên xoay người, trong mắt cũng không khỏi dâng lên chua xót, cô lau khôe mắt một cái, mở miệng, mới phát hiện giọng đã sớm khàn khàn. "Tur Ngọc, là người đừng cảm nhát mà đời này tôi từng gặp."

Cô ấy dũng cảm vì tình yêu như vậy, khiến Quý Nghiên rung động thật sâu.

Tổn hết hơi sức đi yêu một người như vậy, phải cần bao nhiêu can đảm mới làm được?

Cô vẫn luôn chưa từng nghĩ tới.

Thiếu thân lao đầu vào lửa, cho tới bây giờ đều là sự oanh liệt do người khác phác hoạ (*) ra.

(*) Ty Vy: vẽ bố cục chưa vẽ chi tiết, ý là chỉ nghe người khác miêu tả mơ hồ, không rõ nét.

Hôm nay lại trình diễn chân thật ở trước mặt cô, khi cô tận mắt thấy Vu Tư Ngọc vì yêu mà làm hết tất cả thì Quý Nghiên thật mặc cảm.

Ở trước mặt cô ấy thì tình yêu của cô, trong nháy mắt trở nên thật nhỏ bé.

Bạn đang đọc truyện *Bạch Thiếu Gia, Cung Chiều Vợ Như Mộng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 72: Bạch thiếu gia và Vân Song Chỉ.

Quý Nghiên rời khỏi nhà họ Phụng, ngồi trên xe, Bạch Thắng nắm tay cô, khẽ cau mày. "Sao lạnh vậy?"

"Em không sao." Quý Nghiên nói.

Lần này cũng không có chồng cự anh dựa vào.

Sau một lát, cô nói: "Tiểu Bạch, tại sao Tư Ngọc lại bị nhiễm bệnh?"

Bạch Thắng có chút dừng lại.

Cô nhận ra sớm hơn anh dự tính.

Hồ hấp của Quý Nghiên nhất thời hơi chậm lại, quả nhiên. . . . .

"Cũng không phải vô tình bị nhiễm có đúng không?" Giọng nói của cô đánh vào chút cảm xúc.

Bạch Thắng lẳng lặng nói: "Chú Joy nói lúc cô ấy bị đưa vào chỗ cách ly thì đã mắc bệnh được ba bốn ngày rồi, tyvybutchi.di.ẽđầ.nlêqu.ýđô.n cơ thể của mình tự mình biết, cũng không có khả năng muộn như vậy mới phát hiện. Anh đã cho người điều tra, cô ấy đã từng tiếp xúc với người bệnh."

Lời như vậy bị anh hỏi hột nói ra lại như một quả boom nặng ký, hung hăng đánh vào trong đầu Quý Nghiên.

Cô bất khả tư nghị nói: "Nói cách khác, Tư Ngọc muốn. . . . ."

Tự sát.

Hai chữ này cô không nói ra miệng.

Nhưng cô biết Bạch Thắng hiểu ý của cô.

"Có thể nói là như vậy."

"Tại sao?" Quý Nghiên nghĩ không ra, nếu như cô ấy thật sự có suy nghĩ coi thường mạng sống của mình thì vẫn còn rất nhiều cách khác, hoàn toàn không cần phải phí sức đi một vòng lớn như vậy. Nhưng nếu như không phải là như vậy thì những biểu hiện và lời nói kỳ quái trước khi đi kia lại không giải thích được.

Bạch Thắng nhàn nhạt nhắc nhở. "Phượng Vi Nhiên."

Quý Nghiên trong nháy mắt giống như được thông suốt, lập tức hiểu ra.

Cô ấy là vì Phượng Vi Nhiên.

Nếu như Phượng Vi Nhiên biết Vu Tư Ngọc tự sát thì chắc chắn anh ta sẽ không chấp nhận nổi. Còn có thể sẽ tự đổ toàn bộ trách nhiệm lên người mình, anh ấy sẽ cảm thấy là do mình hại Vu Tư Ngọc mất đi đứa bé, lại đánh mất quyền làm mẹ, khiến cho cô nản lòng thoái chí mới dẫn đến đường cùng. Đến lúc đó, chắc chắn anh ấy sẽ bất chấp tất cả mà đuổi theo tìm cô ấy. . . . .

Vì vậy, để có thể làm cho anh ấy tiếp tục sống thật tốt mà cô ấy tình nguyện một mình chịu nhiều khổ sở, chịu nhiều ốm đau hành hạ. Dù đến giây phút cuối cùng cô ấy vẫn cứ suy nghĩ cho anh ta, nghĩ hết mọi cách bảo vệ anh toàn diện.

Quý Nghiên nhất thời có chút khó có thể tiêu hóa sự thật này, cô bị thương nhắm mắt lại.

Hai người kia. . . . . Hai người kia. . . . .

"Có thể tạm thời dừng về nhà hay không?" tyvybutchi.di.ẽđầ.nlêqu.ýđô.n Một hồi lâu, Quý Nghiên mở mắt ra, giọng hơi vô lực. "Em muốn đến một nơi."

Bạch Thắng nhìn cô, sâu thẳm trong đôi mắt có nhàn nhạt dịu dàng. Môi mỏng khẽ mở, mắt lạnh nói: "Được."

Từ trước đến giờ anh không hề từ chối yêu cầu của cô, Bạch Thắng nói với tài xế một câu, xe liền lập tức xoay đầu lại, đi tới chỗ cô nói.

Quán lẩu.

Quý Nghiên gọi một nồi lẩu cay, sau đó bắt đầu xem thực đơn. Trước kia cô cũng thường ăn lẩu, đối với món ăn đã rất quen thuộc, mười mấy giây sau liền gọi không ít món ăn. Quý Nghiên đưa thực đơn cho Bạch Thắng, để cho anh xem thử có muốn bổ sung gì hay không.

Bạch Thắng lắc đầu một cái. "Được rồi."

"Anh có thể ăn cay không? Em thấy bình thường anh không ăn cay." Quý Nghiên gọi nhân viên phục vụ tới chọn món, sau đó quay đầu hỏi Bạch Thắng.

Quán này trước kia cô đã từng ăn, vị cay rất dồi dào, đưa mắt nhìn vào nồi lẩu cay chính là một mảnh đỏ au, cực kì dễ xem. Nếu như bỏ một cây rau cải màu xanh vào nấu chín thì lúc gấp ra chắc chắn cũng sẽ biến thành màu đỏ. Trình độ này, thật không phải đùa giỡn, người không thể ăn cay khẳng định sẽ không chịu nổi.

Bạch Thắng: "Em vui vẻ là được rồi."

"Anh vui hay không cũng rất quan trọng mà." Quý Nghiên bật thốt lên.

Bạch Thắng cong môi, tâm trạng rõ ràng để lộ chút vui vẻ. Thông thả ung dung nói: "Thỉnh thoảng thay đổi khẩu vị cũng không tồi."

Quý Nghiên gật đầu, được rồi.

Món ăn lục tục được bung lên bàn, thật ra thì Quý Nghiên cũng chẳng có bao nhiêu khẩu vị, chỉ là muốn trút sầu một hồi. tyvybutchi.di.ẽđđầ.nlẽqu.ýđđầ.n
Ăn cay có thể kích thích vị giác, sau đó dời đi sự chú ý của mình, làm cho cô tạm thời quên những chuyện không vui kia.

Cô còn nhớ rõ lúc học cấp 2, cô và Vu Tư Ngọc cũng thường thừa dịp không có tiết học chạy đi ăn lẩu, lần nào cũng gọi thức ăn đầy bàn, dù là ăn không hết, nhưng chỉ cần nhìn thôi cũng đã cảm thấy rất sáng khoái. Sau đó trong lần khởi nống lượn lờ, hai người đều là vừa mãnh liệt tưới nước sốt cay, vừa tiếp tục ăn, thêm nước ngọt nữa là vừa trọn vẹn no bụng, nhưng thường thường là uống nhiều hơn ăn, họ không cam lòng, cho nên ngồi yên nghỉ ngơi một hồi lại tiếp tục ăn nữa.

Có một lần trâu bò nhất, thật sự đã ăn no căng bụng, nhưng lại còn rất nhiều món ăn chưa động tới, hơn nữa ngày đó trời vẫn còn sớm, cho nên họ liền để hết đồ đặc lại trong tiệm, còn mình thì chạy ra bên ngoài đi bộ mười mấy phút, chờ hơi tiêu hóa một chút rồi trở về lại tiếp tục ăn, làm nhân viên phục vụ nhìn đến trợn mắt há mồm.

Nhớ lại chuyện cũ, Quý Nghiên không nhịn được nhếch môi cười cười.

Cô coi nó như chuyện hài kể cho Bạch Thắng nghe, trong đó cường điệu miêu tả lúc ấy về mặt như ăn phải ruồi của những nhân viên phục vụ kia buồn cười đến cỡ nào.

Bạch Thắng giúp cô nấu xong lẩu rồi gấp vào trong bát, không chút để ý nói: "Vậy sau đó quy định của tiệm này có thắt chặt hơn không?"

"Không biết nữa." Quý Nghiên bĩu môi. "Sau khi Quý Nhu trở về, em cũng không còn ghé qua tiệm này nữa."

"Lần sau anh sẽ đi với em." Anh bổ sung. "Nếu như chỗ này không bị sụp tiệm."

"Được, nhận tiện, ở trên đường dành riêng cho người đi bộ. Lần trước em trở về thì thấy vẫn còn, mấy cửa hàng bên kia đều rất ít bị dỡ bỏ, bình thường đều hoạt động rất lâu."

Cô cảm lấy một cọng thun, tùy ý cột tóc vào sau ót, bắt đầu ăn.

Vừa không ngừng nói với bản thân, quên chuyện Vân Song Chi, quên chuyện Vân Song Chi đi, nó đã sớm qua rồi, quan trọng là tương lai. tyvybutchi.di.ẽđđầ.nlẽqu.ýđđầ.n
Tương lai người ở bên cạnh anh, là cô, không phải Vân Song Chi. Chi cần anh còn để ý đến cô thì cô sẽ không có lý do để lùi bước.

Cô không đến nỗi không làm được chút chuyện này vì anh.

Quý Nghiên tò mò hỏi: "Lúc còn nhỏ anh có chuyện gì buồn cười không?"

Mấy chuyện bất ngờ gì đó là cô thích nhất!

Hơn nữa khi bé mỗi người hẳn là đều có vài chuyện cực phẩm như vậy chứ?

Cô vô cùng hứng thú với chuyện này của Bạch Thắng.

Loại chuyện làm hỏng hình tượng của mình này làm sao Bạch thiếu gia có thể làm, có điều vì có thể làm cho bà xã vui vẻ nên anh nhẹ nhõm này lại. "Chuyện lão đại có tính hay không?"

Âm hiểm như vậy sao?

Quý Nghiên giựt giựt khoe miệng. "Anh kể thử xem."

Bạch Thắng: "Khi còn bé mấy người bạn anh từng bị ném vào trong biển rèn luyện kỹ năng sinh tồn, có xảy ra chút chuyện bất ngờ, lão đại bị trần truồng thấy hết."

"Ế?" Vậy cũng quá đơn giản rồi đi!

Quý Nghiên rất có hứng thú hỏi: "Vậy anh ấy đã gặp chuyện gì bất ngờ?"

Dưới sự dò hỏi của Quý Nghiên, Bạch Thắng chậm rãi kể lại sự cố hôm đó. Lại nói ngày đó mấy người bạn họ ở trong biển, kết quả không cẩn thận bơi đến khu biển sâu, gặp một con cá mập lớn. Y Phù Tô, Bạch Tinh, Y Nhân khi đó đều còn nhỏ, Phù Tô che chở Bạch Tinh, còn Bạch Thắng, Y Tịch Nhược và Mẫn Y Hàm vừa lúc đi vòng qua đằng sau tấn công con cá mập lớn, dưới tình thế gấp rút Y Nhân chỉ có thể nắm lấy Mẫn lão đại thật chặt không thả. Mẫn lão đại cả người trên dưới chỉ có một cái quần bơi, nắm chỗ khác sẽ hạn chế hành động của anh, vì vậy Y Nhân từ phía sau nắm lấy quần xi-lip của anh, kết quả trong quá trình bơi lội, quần của Mẫn lão đại cứ như vậy hoa hoa lệ lệ bị cô ấy tuột xuống. Lúc ấy mấy bé củ cải (ngây thơ)

chỉ một lòng cố gắng bảo vệ tánh mạng, cũng liền không có chú ý quá nhiều, đợi đến lúc gần lên bờ, Mẫn lão đại mới phát hiện có gì đó không đúng, có thứ gì đó lướt qua dưới người anh, trực tiếp đụng phải tiểu Thần Thần của anh. Anh ngụp đầu vào trong nước nhìn, rất tốt rất mạnh mẽ, nhưng không thấy quần.

Người nào đó từ nhỏ đã mặt than liền nhất thời hoa hoa lệ lệ đen lại, ánh mắt lạnh lẽo chết người, toả ra một loại cao quý lạnh lùng nhìn về phía Y Nhân, em gái Y Nhân rất vô tội ngược mắt lên nhìn qua biển rộng mênh mông, quần bơi đã sớm không biết trôi đi đâu. Lúc ấy trên bờ có rất nhiều người, Mẫn lão đại hoàn toàn không lên bờ được, bắt đắc dĩ, Phù Tô và Bạch Tinh chạy đến chỗ hai người nam nữ đang trình diễn "ấy ấy" thuận tay lấy cái quần tới đây.

Mẫn lão đại thích sạch sẽ, nếu không phải là thật sự không có cách nào khác thì anh chết sống cũng không chịu mặc chung cái quần của một người không quen biết, còn lại là đồ sát người. tyvybutchi.di.ềđầ.nlêqu.yđô.n Chỉ là lấy dáng người trẻ con của anh cũng vốn không mặc được cái quần kia, mặc vào cũng có thể trực tiếp rớt xuống. Bạch Tinh giúp anh cột một cái nút thắt mới miễn cưỡng ổn định. Chỉ là nhìn thế nào cũng thấy rất tức cười, chuyện này Mẫn lão đại là vô cùng nhục nhã, sau này nếu người nào dám nhắc lại thì anh quyết giết hết.

Quý Nghiên: ". . . . ."

Cô đang tưởng tượng thay khuôn mặt tàn khốc của Mẫn lão đại khi còn bé thành khuôn mặt bé trai ngây thơ nhưng lại ra vẻ thâm sâu như một ông già, chắc chắn là rất dễ thương.

Hiển nhiên là một công (công trong đam mê) kiểu ngao khó chịu nha.

Thật là muốn xem thử quá.

"Đi đã quay hình lại đoạn chuyện đó rồi, bây giờ trong máy vi tính của Y Nhân hẳn là vẫn còn lưu." Bạch Thắng hơi hột nói.

Quý Nghiên: ". . . . . Cho nên lúc đó ba mẹ anh, bọn họ đều ở đó sao?"

Bạch Thắng: "Dĩ nhiên."

Quý Nghiên: ". . . . ."

Không phải bình thường ba mẹ sẽ lập tức giúp một tay tìm cái quần cho con mình mặc vào sao? Bọn họ không chỉ có khoanh tay đứng nhìn, mà còn mang theo vài phần nhàn hạ thoải mái ở một bên chụp hình. Có ba mẹ khác hẳn người thường như vậy, Mẫn lão đại thực đáng thương!

Thật kỳ quái là anh ấy lại không có đi tiêu hủy đoạn video kia.

Thảm thoát, thức ăn cũng bị giải quyết không còn lại bao nhiêu, bọn họ ra khỏi phòng ăn. Mới vừa đi mấy bước, đột nhiên, Bạch Thắng che bụng, đau đến cong người lại.

Quý Nghiên cả kinh, vội vàng vịn anh lại. "Tiểu Bạch, anh làm sao vậy? Bao tử bị đau sao?"

Ai ngờ đảo mắt Bạch Thắng lại đứng thẳng lên, như không bị sao cả. Cười nói: "Không sao."

Quý Nghiên không tin. "Sắc mặt của anh thật không tốt, nhìn qua không có chút nào là giống như không sao. Tiểu Bạch, đừng cậy mạnh, nói cho em biết, anh không thoải mái đúng không?"

Anh mỉm cười, sắc mặt mang theo hơi bất đắc dĩ. "Hình như có hơi đánh giá cao nó."

"Nó?" Quý Nghiên nghe như rơi vào trong sương mù. "Ài?"

"Không sao, đi thôi."

Anh nắm tay cô lên xe, nhìn qua tất cả đều bình thường. Quý Nghiên làm thế nào cũng không yên tâm, tầm mắt vẫn rơi vào trên người Bạch Thắng, kết quả xe vừa mới chuẩn bị khởi động, trên mặt anh liền dần dần biến sắc.

Bạch Thắng đưa tay che bụng, sắc mặt khổ sở, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng. Quý Nghiên bị giật mình, xem ra anh rất khó chịu, cả người thật giống như bị rút đi tất cả sức lực. tyvybutchi.di.ềđầ.nlêqu.yđô.n Quý Nghiên cầm tay anh, tay của anh thật lạnh, cả người có chút run rẩy, co quắp.

Lòng Quý Nghiên cũng theo đó co rút một trận, đau đớn dữ dội. Sắc mặt cô liền lập tức trắng bệch, cuống quýt ôm chặt lấy anh. "Tiểu Bạch, như vậy không được, chúng ta đi bệnh viện, lập tức đi bệnh viện."

Rồi cô nói với tài xế: "Đi bệnh viện, nhanh lên chút."

Quý Nghiên chưa từng thấy bộ dạng này của Bạch Thắng, chưa từng có. Anh quá mạnh mẽ, bất cứ lúc nào anh cũng luôn là tồn tại mạnh mẽ như vậy. Dù ở trước mặt cô lúc nào cũng thường có vẻ dịu dàng yên tĩnh, nhưng từ trước đến giờ anh đều là lấy tư thái mạnh nhất xuất hiện. Hơn nữa loại mạnh mẽ này cũng không phải biểu tượng, anh thật là mạnh mẽ từ trong xương tủy.

Quý Nghiên đương nhiên cho là anh phải có một cơ thể rất khỏe mạnh, huống chi anh còn được rèn luyện từ nhỏ, lại lớn lên ở trong hoàn cảnh gia đình

như vậy. Cô chưa bao giờ nghĩ tới, anh cũng có lúc lại lộ ra bộ dạng ốm yếu như vậy.

"Có phải anh bị thương không?" Quý Nghiên đau lòng không biết nên làm thế nào cho phải, nói rồi định cởi quần áo của anh, xem thử có bị thương hay không.

Với tính chất công việc của anh thì rất dễ làm cho cô sinh ra hoài nghi như vậy, Quý Nghiên lo lắng anh bị thương lại gạt mình.

Bạch Thắng khó chịu tựa vào trên vai cô, vẫn đang chảy mồ hôi lạnh như cũ, anh tóm lấy tay cô đang muốn cởi quần áo anh, lắc đầu một cái. Giọng khàn khàn nói: "Bệnh cũ. . . . . Đau bụng. . . . . Sẽ tốt lên nhanh thôi. . . . ."

"Tại sao lại đau bụng? Có phải bởi vì mới vừa ăn cay hay không? Anh có còn khó chịu chỗ nào nữa không? Tiểu Bạch, trông anh thật sự rất tệ. Nếu có chuyện gì nhất định đừng gạt em có được không?" Quý Nghiên sắp khóc, trái tim đau đớn mạnh thất lại, không biết phải làm thế nào để xoa dịu được sự khó chịu của anh, thiếu chút nữa rơi nước mắt.

Cô mới vừa mất đi Vu Tư Ngọc, nếu như Bạch Thắng lại xảy ra chuyện gì thì chắc chắn cô không chịu nổi.

Bạch Thắng nhắm hai mắt, không nói gì. Rất khó chịu, bộ dạng rất yếu ớt. Quý Nghiên ôm anh thật chặt, đột nhiên nhớ lại lần ở Washington, cô tới ngày (bị kinh), đau đến chết đi sống lại. Anh cũng là ôm cô như vậy, nói vậy chẳng phải lúc đó anh cũng có tâm trạng giống cô bây giờ sao? tyvybutchi.di.ẽđđầ.nlẽqu.ýđđầ.n Đau lòng, khó chịu, lại không thể chia sẻ với đối phương, nếu như có thể thì cô tình nguyện chuyển hết khổ sở trên người anh lên người mình. Nhưng cô lại không làm được gì cả, chỉ có thể ôm lấy anh thật chặt.

Bạch Thắng được đưa vào phòng cứu cấp.

Quý Nghiên gọi điện thoại cho Ứng San, lúc bọn họ chạy tới thì cô đang ngồi ở trên hành lang dài, ôm đầu gối, căng thẳng chờ tin tức.

Ứng San gọi cô một tiếng, Quý Nghiên ngẩng đầu, trong ánh đèn trắng mờ thấy được mấy khuôn mặt quen thuộc.

Ứng San hỏi thăm tình hình, Quý Nghiên kể lại tất cả mọi chuyện, bao gồm cả chuyện bọn họ đi ăn lẩu cay.

Ứng San trầm ngâm.

Y Mạt Thuần nhìn mấy đứa cháu bên cạnh một chút, nhú mồm nói: "Mấy đứa không có nói chuyện Thắng bị bệnh bao tử cho con bé biết sao?"

Y Nhân: "Con tưởng là anh Hàn Niệm đã nói rồi."

Hàn Niệm: "Con tưởng là Bạch Tinh nói."

Mẫn Luyến Y: "Con tưởng là một trong bọn họ đã nói với cô ấy."

Y Mạt Thuần: ". . . . ."

Quý Nghiên kinh ngạc nói: "Tiểu Bạch bị bệnh bao tử sao?"

Y Mạt Thuần gật đầu. "Ừ, hơn nữa rất nghiêm trọng, phải điều dưỡng thật tốt, nếu không rất dễ phát bệnh. Hôm nay lúc thằng bé đi ra ngoài không có ăn cái gì, lại bụng rỗng ăn nhiều đồ ăn cay như vậy, không phát bệnh mới là lạ."

Trái tim Quý Nghiên quặn đau, sự tự trách như sóng biển mãnh liệt đánh tới, trong nháy mắt bao phủ lấy cô.

Vấn đề thật sự là ở món lẩu, cô sớm biết bình thường anh không ăn cay, cô cho là anh không thích ăn, không ngờ lại là không thể ăn. Anh bị bệnh bao tử rất nghiêm trọng, tại sao anh có thể bị bệnh bao tử chứ? Tin tức này quá mức đánh thẳng vào tinh thần cô rồi.

Từ nhỏ Bạch Thắng được chăm sóc kỹ càng lớn lên, gia đình hòa thuận, người nhà cũng rất chú ý phối hợp dinh dưỡng, ăn uống rất lành mạnh, hơn nữa còn có vườn rau tự trồng. tyvybutchi.di.ẽđđầ.nlẽqu.ýđđầ.n Nghĩ thế nào cũng không cảm thấy có khả năng bị mắc loại bệnh bao tử này. . . . . Sớm biết như thế, lúc ấy cô nên ngăn cản anh, không để cho anh động đũa.

Quý Nghiên cực kỳ hối hận, anh biết rõ tình trạng cơ thể của mình, nhưng lại còn làm như không có chuyện gì xảy ra cùng cô ăn nhiều đồ cay như vậy, anh bị điên rồi sao? !

Một giọt nước mắt rơi vào trên mu bàn tay, lại là ấm nóng, Quý Nghiên kinh ngạc, lau mặt một cái, mới phát hiện ra mình đang khóc.

"Là bác sơ sót, nên sớm nói cho con biết mới phải." Ứng San mở miệng, không có chút ý trách cô.

Y Mạt Thuần nói: "Đừng lo lắng, trước kia thằng bé còn bị trúng sáu phát súng vào người còn chưa chết, cho nên chút ốm đau này vẫn có thể chịu nổi, nhiều lắm là đau vài tiếng liền hết chuyện."

Cái gì mà gọi là nhiều lắm là đau vài tiếng liền hết chuyện chứ?

Di à di xác định di và tiểu Bạch thật sự có quan hệ máu mủ sao?!

Mà không phải là nhận làm thân thích?

Cũng không lâu sau, bác sĩ bước ra, quả thật như Y Mạt Thuần nói, dạ dày của anh đã bị bệnh rất nghiêm trọng, nhất định phải điều dưỡng cho thật tốt. Không thể ăn bất cứ thức ăn có tính kích thích nào nữa, phải ăn đủ ba bữa, phối hợp dinh dưỡng hợp lý.

Về phương diện này thì Mẫn Luyến Y là người trong nghề, Quý Nghiên quyết định về sau mỗi ngày đều phải nhín chút thời gian học tập cô ấy.

Nhất định phải điều dưỡng cho dạ dày của Bạch Thắng tốt lên, không thể để cho anh bị phát bệnh lần nữa.

Nhìn cũng rất khổ sở.

Giây phút giường bệnh được đưa ra ngoài thì Ứng San và Quý Nghiên liền bằng tốc độ nhanh nhất đi tới, lo lắng nhìn người nằm ở trên kia. Da anh vốn đã trắng, nay lại bệnh như vậy, nên càng trắng đến dọa người, Quý Nghiên đau lòng không dứt.

Y tá đẩy giường đi tới phòng bệnh, mọi người cũng đuổi theo, Quý Nghiên đột nhiên nghe thấy tiếng Mẫn Luyến Y gọi: "Nghiên Nghiên."

Cô nghi ngờ quay đầu lại, cô gái ôn hòa nói: "Chị có lời muốn nói với em."

Ở nhà họ Y, người Quý Nghiên giao thiệp nhiều nhất chính là Mẫn Luyến Y. Cô ấy rất thương có mặt ở nhà, không chỉ đẹp người mà tính tình cũng rất dịu dàng, là loại người thuộc dạng rất lý trí dịu dàng, tạo cho người khác cảm giác rất gần gũi. tyvybutchi.di.ẽđầ.nlêqu.ýđô.n Gần như cái gì cô ấy cũng hiểu, cô gái ấy là loại nhạt như nước, thom như cúc, tinh khiết như sen, ở trên người cô ấy có thể thấy được khí chất thiên kim thuộc về thế giới nhà giàu chân chính đỉnh cấp thế giới.

Cô ấy tựa như một tác phẩm nghệ thuật được truyền thừa ngàn năm, đẹp đến thoát tục!

Cô gái như vậy, thế gian khó tìm.

Họ ngồi trong một quán cà phê ở gần bệnh viện, Quý Nghiên hỏi: "Có chuyện gì vậy chị?"

Mẫn Luyến Y nói: "Em có muốn biết chuyện của Vân Song Chi và Thắng hay không?"

Quý Nghiên sững sờ, không khỏi có chút ngoài ý muốn. "Tại sao chị lại hỏi như thế?"

Thoạt nhìn cô ấy cũng không phải là người thích tám chuyện.

Ứng San gọi cô một tiếng, Quý Nghiên ngẩng đầu, trong ánh đèn trắng mờ thấy được mấy khuôn mặt quen thuộc.

Ứng San hỏi thăm tình hình, Quý Nghiên kể lại tất cả mọi chuyện, bao gồm cả chuyện bọn họ đi ăn lẩu cay.

Ứng San trầm ngâm.

Y Mạt Thuần nhìn mấy đứa cháu bên cạnh một chút, nhú mày nói: "Mấy đứa không có nói chuyện Thắng bị bệnh bao tử cho con bé biết sao?"

Y Nhân: "Con tưởng là anh Hàn Niệm đã nói rồi."

Hàn Niệm: "Con tưởng là Bạch Tinh nói."

Mẫn Luyến Y: "Con tưởng là một trong bọn họ đã nói với cô ấy."

Y Mạt Thuần: ". . . . ."

Quý Nghiên kinh ngạc nói: "Tiểu Bạch bị bệnh bao tử sao?"

Y Mạt Thuần gật đầu. "Ừ, hơn nữa rất nghiêm trọng, phải điều dưỡng thật tốt, nếu không rất dễ phát bệnh. Hôm nay lúc thằng bé đi ra ngoài không có ăn cái gì, lại bụng rỗng ăn nhiều đồ ăn cay như vậy, không phát bệnh mới là lạ."

Trái tim Quý Nghiên quặn đau, sự tự trách như sóng biển mãnh liệt đánh tới, trong nháy mắt bao phủ lấy cô.

Vấn đề thật sự là ở món lẩu, cô sớm biết bình thường anh không ăn cay, cô cho là anh không thích ăn, không ngờ lại là không thể ăn. Anh bị bệnh bao tử rất nghiêm trọng, tại sao anh có thể bị bệnh bao tử chứ? Tin tức này quá mức đánh thẳng vào tinh thần cô rồi.

Từ nhỏ Bạch Thắng được chăm sóc kỹ càng lớn lên, gia đình hòa thuận, người nhà cũng rất chú ý phối hợp dinh dưỡng, ăn uống rất lành mạnh, hơn nữa còn có vườn rau tự trồng. tyvybutchi.di.ẽđầ.nlêqu.ýđô.n Nghĩ thế nào cũng không cảm thấy có khả năng bị mắc loại bệnh bao tử này. . . . . Sớm biết như thế, lúc ấy cô nên ngăn cản anh, không để cho anh động đũa.

Quý Nghiên cực kỳ hối hận, anh biết rõ tình trạng cơ thể của mình, nhưng lại còn làm như không có chuyện gì xảy ra cùng cô ăn nhiều đồ cay như vậy, anh bị điên rồi sao? !

Một giọt nước mắt rơi vào trên mu bàn tay, lại là ấm nóng. Quý Nghiên kinh ngạc, lau mặt một cái, mới phát hiện ra mình đang khóc.

"Là bác sơ sót, nên sớm nói cho con biết mới phải." Ứng San mở miệng, không có chút ý trách cô.

Y Mạt Thuần nói: "Đừng lo lắng, trước kia thằng bé còn bị trúng sáu phát súng vào người còn chưa chết, cho nên chút ốm đau này vẫn có thể chịu nổi, nhiều lắm là đau vài tiếng liền hết chuyện."

Cái gì mà gọi là nhiều lắm là đau vài tiếng liền hết chuyện chứ?

Đi à đi xác định đi và tiểu Bạch thật sự có quan hệ máu mủ sao?!

Mà không phải là nhận làm thân thích?

Cũng không lâu sau, bác sĩ bước ra, quả thật như Y Mạt Thuần nói, dạ dày của anh đã bị bệnh rất nghiêm trọng, nhất định phải điều dưỡng cho thật tốt. Không thể ăn bất cứ thức ăn có tính kích thích nào nữa, phải ăn đủ ba bữa, phối hợp dinh dưỡng hợp lý.

Về phương diện này thì Mẫn Luyến Y là người trong nghề, Quý Nghiên quyết định về sau mỗi ngày đều phải nhín chút thời gian học tập cô ấy.

Nhất định phải điều dưỡng cho dạ dày của Bạch Thắng tốt lên, không thể để cho anh bị phát bệnh lần nữa.

Nhìn cũng rất khổ sở.

Giây phút giường bệnh được đưa ra ngoài thì Ứng San và Quý Nghiên liền bằng tốc độ nhanh nhất đi tới, lo lắng nhìn người nằm ở trên kia. Da anh vốn đã trắng, nay lại bệnh như vậy, nên càng trắng đến dọa người, Quý Nghiên đau lòng không dứt.

Y tá đẩy giường đi tới phòng bệnh, mọi người cũng đuổi theo, Quý Nghiên đột nhiên nghe thấy tiếng Mẫn Luyến Y gọi: "Nghiên Nghiên."

Cô nghi ngờ quay đầu lại, cô gái ôn hòa nói: "Chỉ có lời muốn nói với em."

Ở nhà họ Y, người Quý Nghiên giao thiệp nhiều nhất chính là Mẫn Luyến Y. Cô ấy rất thường có mặt ở nhà, không chỉ đẹp người mà tính tình cũng rất dịu dàng, là loại người thuộc dạng rất lý trí dịu dàng, tạo cho người khác cảm giác rất gần gũi. tyvybutchi.di.ẽđầ.nlêqu.ýđô.n Gần như cái gì cô ấy cũng hiểu, cô gái ấy là loại nhạt như nước, thơm như cúc, tinh khiết như sen, ở trên người cô ấy có thể thấy được khí chất thiên kim thuộc về thế giới nhà giàu chân chính đỉnh cấp thế giới.

Cô ấy tựa như một tác phẩm nghệ thuật được truyền thừa ngàn năm, đẹp đến thoát tục!

Cô gái như vậy, thế gian khó tìm.

Họ ngồi trong một quán cà phê ở gần bệnh viện, Quý Nghiên hỏi: "Có chuyện gì vậy chị?"

Mẫn Luyến Y nói: "Em có muốn biết chuyện của Vân Song Chi và Thắng hay không?"

Quý Nghiên sững sờ, không khỏi có chút ngoài ý muốn. "Tại sao chị lại hỏi như thế?"

Thoạt nhìn cô ấy cũng không phải là người thích tám chuyện.

Mẫn Luyến Y nhàn nhạt nói: "Không phải cô ta tới tìm em sao?"

Quý Nghiên kinh ngạc nhìn cô ấy.

"Thật ra thì em cũng đừng để ý cô ta nói cái gì." Mẫn Luyến Y nói tiếp. "Giữa Thắng và cô ta đã không còn bất kỳ khả năng gì nữa."

"Tại sao?" Quý Nghiên không nhịn được hỏi.

Giọng của Mẫn Luyến Y hết sức khẳng định.

Cô ấy chậm rãi nói: "Bởi vì ngay từ lúc bắt đầu, chuyện của bọn họ đã vốn chỉ là một cái bẫy."

Dưới ánh mắt ngạc nhiên của Quý Nghiên, đoạn chuyện cũ kia được kể ra liên tục. "Lúc Thắng 19 tuổi bị người ám sát, là Vân Song Chi đã cứu cậu ấy. Sau khi hai người ở chung một chỗ thì Thắng vẫn giữ cô ta ở bên người, và lại còn mang vào Cục Quốc An. tyvybutchi.di.ẽđầ.nlêqu.ýđô.n Khi đó dường như đang dần dần giao quyền to của Cục Quốc An vào trong tay cậu ấy, mỗi ngày cậu ấy đều có rất nhiều chuyện bận rộn, Vân Song Chi liền lặng lẽ chờ ở một bên, đọc sách. Cô ta là người rất im lặng, không thích nói chuyện, cho dù đôi mắt Thắng thì cũng chỉ là nhàn nhạt. Nhưng lại chăm sóc cậu ấy rất tốt, nấu cơm cho cậu ấy, giúp cậu ấy xử lý cuộc sống thường ngày, có thể nói là cẩn thận. Cho nên dù thời gian đó Thắng rất bận rộn, nhưng sắc mặt lại vẫn rất tốt. Sau đó Vân Song Chi cũng có được sự tán thành của trên dưới Cục Quốc An, bao gồm cả dì (Ứng San)."

"Nhưng đang lúc tình cảm của bọn họ tốt nhất thì tình hình Cục Quốc An lại ngày càng sa sút. Lúc đầu chỉ là hành động gì cũng rất giống như bị người nắm rõ, lần nào cuối cùng cũng đều là thất bại. Tiếp đó tài liệu cơ mật bị trộm, nhưng hệ thống phòng ngự lại không có bất kỳ dấu vết bị người xâm nhập.

Tất cả mọi người bắt đầu ý thức được, trong tổ chức xuất hiện nội gián. Đó là khoảng thời gian mà Cục Quốc An căng thẳng nhất từ trước tới nay, tổng bộ tiến vào tình trạng báo động toàn diện cấp một, thần kinh tất cả mọi người đều căng thẳng, sau đó tên nội gián kia bị tra ra, là một nam sinh trong tổ tình báo. Tất cả mọi người đều cho là nguy cơ đã qua, chỉ có một người, ông ấy nói trùng độc thật sự vẫn còn ở trong tổ chức, vẫn chưa bị loại bỏ đi. Người kia gọi là Trục Nguyệt, là chú của Thắng, đồng thời cũng là quân sư. Ông ấy nghi ngờ Vân Song Chi, nhưng mặc kệ ông ấy nói thế nào với Thắng thì Thắng cũng không tin, cậu ấy tuyệt đối tin tưởng bạn gái của mình, vậy mà thực tế lại làm cho cậu ấy hoàn toàn thất vọng."

"Đó là ở một lần trong khi đang hành động tiêu diệt một băng nhóm xã hội đen, Cục Quốc An lần nữa bị người bán đứng, ngay cả kế hoạch tác chiến của bọn họ cũng bị đối phương biết rất rõ ràng. Bọn xã hội đen tạo thành một vòng vây, vây nhốt bọn Thắng vào trong đó, chuẩn bị đập tan một lượt. Một phe là lực lượng quân sự mạnh nhất nước ta, một phe còn lại là tổ chức xã hội đen tiếng tăm lừng lẫy, hòa lực của hai bên đều rất mạnh mẽ. Nhưng xét về thực lực mà nói thì Thắng là có niềm tin tuyệt đối chiến thắng trở về. Nhưng em biết kết quả lần đó là gì không? Đội ngũ Cục Quốc An toàn quân bị diệt, có chừng ba người còn sống, ngay cả Trục Nguyệt, cũng hy sinh trong chiến dịch lần đó. Đây là lần chiến dịch thảm thiết nhất trong lịch sử của Cục Quốc An."

"Không chỉ có thua một cuộc chiến đáng lẽ sẽ thắng chắc mà còn phải trở mặt nhìn đồng đội ngày xưa từng người một ngã xuống trước mặt mình, loại đau khổ này, không phải người thường có thể thừa nhận nổi. Sau khi cậu ấy trở về, máu me khắp người, trong mắt không có chút thần thái nào, làm cho mọi người giật nảy mình. tyvybutchi.di.ẽđầ.nlẽqu.yđđ.n Cảm giác giống như một người máu sống sờ sờ đứng ở trước mặt vậy, vô cùng rung động. Đó cũng là lần đầu tiên chị thấy Thắng có dáng vẻ âm u như thế. Cậu ấy tự giam mình ở trong phòng, ba ngày ba đêm không gặp người. Vậy mà không đợi cậu ấy hoàn hồn bước ra từ trong bi thương thì lại có một quả bom nặng ký khác nhắm tâm đập tới cậu ấy. Di tra ra được, lần này người bán tin tức hành động của bọn họ chính là Vân Song Chi, Thắng thế nào cũng không muốn tin. Nhưng chứng cứ xác thật, trong lúc nhất thời nhiều người tức giận khó dằn, tất cả mọi người đau buồn tức giận yêu cầu giết Vân Song Chi. Dưới áp lực nặng nề, Thắng rơi vào tình trạng giãy giụa kịch liệt."

"Ai ngờ lúc này, Vân Song Chi lại thừa nhận tất cả. Cô ta chính là do Ngọn Quyết phái đến nằm vùng bên cạnh Thắng, có ý đến gần cậu ấy, chính là vì muốn lấy được thông tin cơ mật của Cục Quốc An. Trước tài liệu, bao gồm tất cả những hành động kia, đều là cô ta liên hợp với tên nam sinh trong tổ tình báo cùng nhau làm. Hơn nữa chính miệng cô ta còn nói cho Thắng biết, cho tới giờ, người cô ta yêu vẫn luôn là Ngọn Quyết."

Bạn đang đọc truyện *Bạch Thiếu Gia, Cung Chiều Vợ Như Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 73: Chương 68: Người đàn ông này là của tôi.

Di (Úng San) trực tiếp ra lệnh, ép Vân Song Chi vào phòng thẩm vấn. Thắng không hề nói bất kỳ lời nào, dù là biết cô ta bị xử nghiêm hình. Cậu ấy vẫn trước sau như một, làm việc, ăn cơm, ngủ, lại trở nên im lặng trước nay chưa từng có. Cho đến một ngày, Thắng nhận được một cuộn băng ghi hình, sau đó cậu ấy không để ý tất cả mọi người phản đối, thả Vân Song Chi đi. Cũng cam kết sẽ dẫn Cục Quốc An đến một tầm cao mới."

"Từ đó về sau, cậu ấy cũng thật sự dồn toàn bộ sức lực vào trong công việc, nhưng cũng lại đồng thời hoàn toàn phá hỏng cơ thể mình. Hút thuốc lá, say rượu, chỉ cần là có thể giết thời gian thì đây chính là hai thứ không thể thiếu của cậu ấy. tyvybutchi.di.ẽđầ.nlẽqu.yđđ.n Người nào khuyên cũng vô dụng." Mẫn Luyện Y lẳng lặng nói xong, giọng nói từ đầu đến cuối đều là thông thả mà lạnh nhạt, mái tóc màu nâu nhạt tán loạn dưới ánh mặt trời, xõa trên đầu vai, tăng thêm một chút ấm áp.

Quý Nghiên cũng là nghe một hồi liền sợ hết hồn hết vía, trái tim so với lúc Bạch Thắng phát bệnh bao tử còn muốn co rút đau đớn lợi hại hơn. Cô trăm ngàn không nghĩ tới, thì ra mọi chuyện là như vậy. Vân Song Chi cũng không phải nhất thời bị ma quỷ ám, thay lòng đổi dạ rời khỏi Bạch Thắng, mà là ngay từ lúc vừa mới bắt đầu thì cô ta đã không thật lòng yêu anh. Thậm chí ngay cả việc lúc đầu quen biết cũng đều đã sớm nằm trong tính toán cẩn thận.

Hơn nữa người cô ta yêu lại là Ngọn Quyết.

Thật buồn cười, bây giờ cô ta lại có tư cách gì tới xin Bạch Thắng quay đầu lại?

Nghĩ tới cô ta đã làm tăng khổ sở đến trên người Bạch Thắng thì Quý Nghiên liền tức giận lạ thường. Chưa từng sâu sắc căm ghét một người như thế này, cô thật sự cực kỳ ghét Vân Song Chi. Vừa nghĩ tới Bạch Thắng, Quý Nghiên liền không kiềm chế được mà đau lòng. Những chuyện anh đã từng trải qua kia, cô chỉ là nghe được một chút mà cũng đã cảm thấy khó có thể chịu đựng, vậy thì anh là như thế nào kiên trì được thời gian dài như vậy?

Hơn nữa anh bây giờ, nhìn qua không có chút nào là giống người từng trải qua một đoạn cuộc sống đen tối như vậy.

Anh quá bình tĩnh, bình tĩnh đến mức làm cho mọi người đều cho rằng anh vẫn ổn. Nhưng không phải như vậy, vết thương của anh là ẩn dấu ở trong lòng, ở một cái góc mà người khác không nhìn thấy, một mình thôi rửa.

Không trách được anh lại có bệnh bao tử nghiêm trọng như vậy; không trách được Úng San đã nói, bà chỉ muốn một cô con dâu toàn tâm toàn ý yêu con trai của bà, không trách được tất cả mọi người ghét Vân Song Chi như vậy, không trách được. . . . . Cô cũng muốn hung hăng đánh cô ta một trận, bắt cô ta từ bỏ lại.

Nếu như, có thể gặp nhau sớm một chút thì thật là tốt biết bao? Cô sẽ không biết Mạnh Thiếu Tuyền, anh cũng sẽ không quá yêu Vân Song Chi, bọn họ, đều sẽ vẫn là như lúc đầu. tyvybutchi.di.ẽđầ.nlẽqu.yđđ.n Có thể cô sẽ còn có can đảm hơn bây giờ, như vậy đối lại cô theo đuổi anh, sau đó bọn họ thuận nước đẩy thuyền ở cùng một chỗ. Không phải vì cứu mạng lẫn nhau, mà là đời này duy nhất lẫn nhau không người nào có thể thay thế.

Cô sẽ chăm sóc anh thật tốt, anh cũng sẽ quan tâm cô vô hạn, vì vậy, không có tổn thương đau đớn, bọn họ sẽ sống rất hạnh phúc.

Nhưng, đó chỉ là nếu như. . . . .

Quý Nghiên không nhịn được hỏi: "Tiểu Bạch nhận được một cuộn băng ghi hình, bên trong là cái gì?"

Tại sao sau khi xem xong anh lại kiên quyết thả Vân Song Chi như vậy?

Mẫn Luyến Y Bình tĩnh nói: "Băng ghi hình quay cảnh Vân Song Chi và Ngôn Quyết ‘yêu’ nhau."

Quý Nghiên ngẩn người, có chút không thể tin.

"Lúc ấy mọi người cũng rất không hiểu hành động của Thắng. Nhưng ba chị lại nói một câu, ông ấy nói: nếu như thằng bé tiếp tục giam giữ Vân Song Chi, một mực trốn tránh, như vậy nói rõ trong lòng thằng bé còn ôm lấy một tia hi vọng với con bé kia, còn có dư âm quay về. Nhưng nếu như thằng bé giết con bé đó hoặc là thả con bé rời đi, vậy nói rõ thằng bé đã chết tâm đối với mối tình này, Vân Song Chi đã hoàn toàn trở thành quá khứ rồi. Giữa hai lựa chọn giết hay buông tay thì thằng bé lựa chọn buông tay, đây là lòng nhân từ cuối cùng của Thắng đối với con bé kia."

"Cho nên, em đừng quá để ý đến cô ta." Mẫn Luyến Y nói: "Đời này Thắng ghét nhất hai chuyện, một là lừa gạt, hai là phản bội. Cô ta đều có hết, lấy tính tình của Thắng thì bọn họ sẽ không có khả năng cứu vãn lại được."

Sau khi xác định Bạch Thắng không có việc gì, tất cả mọi người rời khỏi bệnh viện, nhường lại chút thời gian cho hai người ở một mình bên nhau.

Trên đường trở về phòng bệnh, trong đầu Quý Nghiên vẫn quanh quẩn những lời Mẫn Luyến Y nói.

Mấy năm qua, nhìn cậu ấy giống như không có chuyện gì, nhưng từ một ngày nào đó bệnh bao tử dần dần nghiêm trọng thì mọi người liền biết, sự thật không phải như thế. Cho đến khi cậu ấy gặp em. . . . ."

Trong hành lang dài yên tĩnh, giọng của cô ấy có vẻ yên tĩnh mà xa xưa.

"Cậu ấy thật sự rất thích em, cho dù không nói ra, nhưng chị nghĩ không ai là không cảm thấy như vậy. tyvybutchi.di.ẽđầ.nlêqu.yđô.n Em vừa xảy ra chuyện, cậu ấy liền lập tức dừng lại tất cả công việc, chạy tới trước tiên, tâm trạng em không tốt thì cậu ấy sẽ giống như một đứa trẻ mười mấy tuổi, nghĩ mọi cách dỗ bạn gái vui vẻ, em giận cậu ấy, cậu ấy lại không biết tại sao (*), Thắng hiếm khi có vẻ thất bại như vậy."

"Còn có lần này, em mất đi bạn tốt, cậu ấy biết trong lòng em khó chịu, cần trút tâm sự. Cho nên dù biết rất rõ tình trạng cơ thể của mình, nhưng vẫn tình nguyện làm bộ như không có chuyện gì xảy ra ăn cùng với em."

Đào mắt đã đến trước cửa phòng bệnh, Quý Nghiên đẩy cửa ra, trong phòng bệnh vô cùng yên tĩnh. Cô đi tới bên giường bệnh, ngồi ở trên ghế. Tay không nhịn được vuốt ve khuôn mặt trắng muốt như ngọc của Bạch Thắng.

Trong lòng lại một hồi co rút, chan chát, còn mơ hồ có một tia ngọt ngào.

Thật may, thật may là lúc đầu anh không có giết Vân Song Chi. Nếu không chắc chắn anh cũng sẽ bị vùi lấp ở trong đó cả đời, không tìm thấy được lối ra. Ba chữ Vân Song Chi này, cũng sẽ giống như một dấu ấn, miễn cưỡng khắc vào trong lòng anh, trở thành vết thương mà cả cuộc đời này vĩnh viễn không thể khép lại. Buông tay, mới có thể thật sự xua tan đoạn tình cảm này, bắt đầu lại lần nữa.

Mới có thể có bọn họ bây giờ.

Cái này có phải cũng nói lên rằng, anh đối với Vân Song Chi cũng không có ý cố chấp sống chết không rời hay không? Thật ra thì anh cũng không có yêu Vân Song Chi nhiều như cô tưởng tượng?

Chỉ là, này cũng không quan trọng.

Quý Nghiên nhìn anh thật sâu. Người đàn ông như vậy, mạnh mẽ, dịu dàng, phúc hắc, thâm tình, chiếm hết ưu thế trên thế gian. Anh không gì không làm được, hoàn mỹ mà mạnh mẽ. Người vô năng sợ anh, người hèn yếu ghen tỵ anh, người có lòng nịnh nọt anh, nhưng ở trong mắt cô thì anh chỉ là Tiểu Bạch của cô mà thôi. Là người đàn ông cô yêu, anh có thể không ưu tú, cũng có thể không quá mạnh mẽ, nhưng nhất định phải mạnh mẽ khoẻ khoé, cùng cô đi hết quãng đời còn lại.

Quý Nghiên không cách nào tưởng tượng nổi, cuộc sống không có anh sẽ là như thế nào? Cô chưa bao giờ muốn gắt gao giữ chặt anh lại như bây giờ, cả đời không buông tay. Sau đó nói với những người dám mơ ước anh kia rằng người đàn ông này là của tôi, mãi mãi đều là của tôi.

Đột nhiên, lông mi Bạch Thắng run nhẹ hai cái, tiếp đó chậm rãi mở mắt ra. Quý Nghiên đầu tiên là sửng sốt, ngay sau đó mừng rỡ, nhào tới ôm chặt lấy anh, cả người Bạch Thắng cứng đờ, Quý Nghiên không kiềm chế được kích động trong lòng, chủ động hôn lên môi anh. tyvybutchi.di.ẽđầ.nlêqu.yđô.n Môi của anh hơi lạnh và khô nứt, mà Quý Nghiên lại cũng không hề có kỹ xảo gì, lung tung hôn, đôi khi Bạch Thắng phản ứng lại kịp thì đưa tay ôm ngược lấy cô, đôi bị động thành chủ động, làm sâu hơn nụ hôn này.

Trong lúc ý loạn tình mê, trong đầu Quý Nghiên thoáng qua rất nhiều kí ức.

Lần đầu tiên bọn họ quen biết, lần đầu tiên nắm tay, lần đầu tiên anh bôi thuốc cho cô, lần đầu tiên ôm, còn có lần đầu tiên hai bên hiểu rõ cõi lòng lẫn nhau, lần đầu tiên hôn. . . . . Bất tri bất giác, Bạch Thắng đã chiếm nhiều sức nặng trong lòng cô như vậy. Trong lòng toàn là hình bóng của anh, bá đạo, dịu dàng, nghiêm túc, đáng yêu, tức giận, vô lại. . . . . Còn có rất nhiều rất nhiều.

Yêu anh, là điều không có chút mơ hồ nào.

Hình ảnh rất nhanh chuyển đổi, biến thành khuôn mặt tỏa sáng rực rỡ của Vân Song Chi.

"Thật là khổ não, Thắng đi cùng với cô chắc là mệt chết đi được nhỉ?"

"Anh ấy thường phải tốn thời gian chăm sóc cô, lúc nào cũng phải chú ý đến tâm trạng của cô, giống như trông em bé vậy."

"Anh ấy là người rất cẩn thận, nhưng cũng rất vội vàng, thật ra thì trong cuộc sống rất cần người chăm sóc."

"Những thứ này, tôi đều có thể làm rất tốt, nhưng mà cô thì hình như sẽ chỉ làm anh ấy trở nên bận rộn hơn thôi."

Bạn đang đọc truyện *Bạch Thiếu Gia, Cung Chiều Vợ Như Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 74: Chương 69: Ứng San gây khó dễ

Anh ấy lại có thể đề ý đến chuyện này. Lấy tính tình của Mẫn Cần Phong thì cho dù người khác có chết trước mặt anh, anh cũng sẽ không nháy mắt một cái mới đứng.

"Không phải." Bạch Trì nói: "Phong muốn đưa Mẫn Ấu đến đảo đặc công nhưng thằng bé không đồng ý, hai người liền bắt đầu cãi nhau."

"Ba chính là muốn đuổi con đi, sau đó một mình độc chiếm mẹ." Mẫn Ấu tức giận bất bình nói.

Y Mạt Thuần im lặng. "Sao tự nhiên lại có cảm giác hậu cung tranh giành tình cảm thế này?"

Haiz, ai bảo vóc người cô quá xinh đẹp mê người đáng yêu, đúng là không có cách nào khác nha! Y cô nương tự luyện thở dài nói: đúng là làm người khác tức chết mà. . . . . (ý là người khác ghen tức Mạt Thuần)

Mẫn Cần Phong vô cùng lạnh nhạt nói: "Con không có vợ sao? Không có thì tự mình tìm đi, suốt ngày nhớ thương vợ người khác, con cho rằng như vậy rất có tiền đồ sao?"

Mọi người: ". . . . ."

Y Mạt Thuần không nhìn hai người họ đầu võ nồm nữa, đưa chân đá đá Mẫn Ấu. "Con nói thử xem, giáo viên của con đã kết thâm cừu đại hận gì với con? Mà lại cho nó phòng làm việc của người ta thô bạo như vậy."

Y Nhân: "Chuyện như vậy dĩ nhiên phải dùng cái giọng điệu kiêu ngạo này để nói sao?" (Y Nhân là con của Y Bối Nặc)

"Dĩ nhiên." Y Mạt Thuần nhướn mày.

Thằng bé này rất có phong thái của cô năm đó.

"Hôm nay chủ nhiệm lớp con thấy mẹ đưa con đi học, sau khi tan lớp đến tìm con, nói bóng nói gió muốn hẹn mẹ ra ngoài ăn cơm." Mẫn Ấu quệt mồm nói.

Sau một hồi yên lặng, Y Mạt Thuần phun nước miếng.

Sắc mặt Mẫn Cần Phong đen như đất nồi.

Ứng San nhướn mày, xem trò vui.

Hàn Niệm nói: "Là cái ông chú người Địa Trung Hải đó hả?"

"Dạ."

"Thằng cha đó lấy tự tin ở đâu ra mà nghĩ cô nương đây sẽ coi trọng hán chứ?" Y Mạt Thuần cong môi, xinh đẹp cười một tiếng.

Giọng của Mẫn Cẩn Phong trầm thấp truyền đến. "Con trả lời tên đó thế nào?"

Tuân theo nguyên tắc kẻ thù của kẻ thù là bạn, Mẫn Ấu trả lời: "Con nói, thầy đang si tâm vọng tưởng sao?"

"Sau đó thì sao?"

"Hắn sừng sốt một chút, con nhớ tới lần trước anh ba (Mẫn Y Hàm) có cho con mấy viên thuốc nổ model mới nhất, con còn chưa có cơ hội thử sức công phá, nên liền lấy hắn thử thuốc."

"Phụt, thật đáng thương, người ta còn chưa làm cái gì! Ngược lại đã bị con làm cho sợ hãi, không có chơi quá mức đó chứ?"

Mẫn Cẩn Phong trầm mặt nói: "Chờ hắn làm cái gì rồi thì còn có thể chỉ bị chút trình độ này thôi sao?! Đối với loại người không nhìn rõ bản thân đáng giá bao nhiêu này thì phải làm cho hắn mở to mắt tyvybutchi.di.ẽđầ.nlêqu.yđô.n, biết cái gì là người hắn không thể mơ ước, Y Hàm cho con bao nhiêu thuốc nổ? Cầm đi, có thể nổ thêm nhiều lần nữa."

Mọi người im lặng.

Y Mạt Thuần quả quyết đá anh một cái, đây là cái giáo dục vụn vẹo gì?

Mẫn Ấu ngược mắt, lần đầu tiên sâu sắc tán thành với lời của ba mình.

Ngày hôm sau, Ứng San và Y Mạt Thuần đến bệnh viện thăm Bạch Thắng, thuận tiện làm thủ tục xuất viện.

Ai ngờ vừa lúc gặp phải Vân Song Chi ở cửa bệnh viện, hiển nhiên cô ta là đến thăm bệnh, Ứng San hừ lạnh, biết tin cũng nhanh thật!

Vân Song Chi cũng nhìn thấy bọn họ, cô ta đi tới, lễ phép mỉm cười, chào hỏi hai người. "Con chào bác gái, dì."

Y Mạt Thuần cười đến rạng rỡ, trong mắt lại là một mảnh yên ắng, không chút tình cảm nói: "Cái tiếng dì này tôi nhận không nổi, nếu Vân tiểu thư không ngại thì vẫn nên gọi tôi Mẫn phu nhân đi."

Vân Song Chi vốn là mỉm cười, nhất thời nụ cười cứng đờ, hơi lúng túng.

Ứng San không nóng không lạnh nói: "Vân tiểu thư tới bệnh viện là có việc gì muốn làm sao?"

Bà là biết rõ nhưng vẫn hỏi.

Vân Song Chi đương nhiên biết, cô đã đoán được tới bệnh viện có thể sẽ đụng phải Ứng San, cũng sớm đoán được nếu họ nhìn thấy cô thì sẽ là loại thái độ này, sẽ khó xử cô. Cô cũng đã chuẩn bị kỹ càng, nhìn một chút thì sẽ qua thôi, nhưng khi thật sự đối mặt một màn này thì trong lòng Vân Song Chi vẫn có chút đau buồn. Cô cắn cắn môi, dịu dàng nói: "Con nghe nói anh Thắng ngã bệnh, cho nên mới tới thăm một chút."

Ứng San nhếch môi, giống như nghe được chuyện cười, ánh mắt lộ ra khinh thường nhìn Vân Song Chi, không chút khách khí nói: "A, cô là lấy thân phận gì mà đến thăm nó?"

Vân Song Chi sừng sốt một chút, không ngờ bà sẽ hỏi như vậy, lập tức không nói nên lời.

"Cô không phải là vợ nó, cũng không phải là bạn nó, cô đối với con trai tôi mà nói chỉ là một người qua đường không quá quan trọng, dựa vào cái gì mà muốn gặp thì gặp chứ?" tyvybutchi.di.ẽđầ.nlêqu.yđô.n Giọng của Ứng San gần như là lạnh lẽo, mang theo khí thế của người từ trên cao nhìn xuống, khiến người ta có một loại cảm giác khó gần.

Người quen thuộc đều biết tính tình của bà, cũng sẽ không cảm thấy có gì không ổn. Thế nhưng khi bà thật sự nhắm vào một người nào đó thì lực sát thương lại là cực lớn.

Trước kia Vân Song Chi ở Cục Quốc An, Ứng San đối với cô ta vẫn tính là khách sáo, nhưng còn Ứng San vênh vao hung hăng như bây giờ thì đây là lần đầu tiên cô ta nhìn thấy, đối với cô ta mà nói không thể nghi ngờ là rất không quen. Hơn nữa công thêm khí thế có sẵn của bản thân Ứng San thì đối mặt với bà gây khó dễ, Vân Song Chi không hề có sức chống cự.

Y Mạt Thuần thấy sắc mặt cô ta trắng bệch, trong mắt lộ ra một tia ai oán, cả một bộ dạng của nữ chính khổ vì tình, trong lòng liền vô cùng sáng khoái. Cô gái này chính là thiếu ngược, cô ta càng khó chịu thì Y Mạt Thuần càng vui mừng, đáng đời!

"Bác gái, con biết con có lỗi với anh Thắng, lúc trước con còn trẻ không hiểu chuyện, mới có thể phạm sai lầm. Bác cho con một cơ hội, chúng ta nói chuyện một chút được không?" Vân Song Chi hơi cầu xin, trong lời nói hết sức tôn trọng.

Ứng San cười lạnh. "Còn trẻ không hiểu chuyện? Vân Song Chi, cô thật biết nói đùa! Chỉ năm chữ nhẹ nhàng như vậy liền muốn xóa đi những chuyện kia sao, cô nghĩ tôi bao nhiêu tuổi hả?"

Như vậy mà cô ta cũng nói được, đúng là mặt dày!

Ứng San nhớ tới những anh em đã chết của Cục Quốc An, còn có mấy năm nay Bạch Thắng phải chịu khổ sở liền chỉ muốn một phát súng bắn chết cô ta, nhưng bà vẫn cố chịu đựng.

Bạch Thắng thật vất vả mới thoát khỏi quá khứ, có khởi đầu mới, Vân Song Chi bây giờ muốn quay đầu lại, quả thực là nằm mơ! Bà đột nhiên cảm thấy, so với giết cô ta thì từ từ hành hạ, nhìn cô ta khổ sở hình như càng thêm hả giận.

Một phát súng liền giải quyết thì cũng quá lợi cho cô ta.

Người của nhà họ Bạch cũng cực kỳ bao che, Bạch Thắng còn nổi tiếng là đứa con có hiếu, mẹ con hai người tình cảm cực tốt. Bạch Thắng là do Ứng San đào tạo, từ nhỏ học tập, võ thuật đều là do Ứng San dạy anh, tình cảm của Bạch Thắng đối với mẹ anh là vô cùng sâu đậm. Vân Song Chi muốn trở lại bên cạnh Bạch Thắng thì trước tiên phải qua được cửa của Ứng San, nếu không cái cửa kia của Bạch Thắng cô ta chắc chắn là không qua được. Vân Song Chi nào dám đắc tội Ứng San, đây chính là một nữ vương đó nha.

"Con không phải có ý này." Vân Song Chi thấy Ứng San tức giận liền vội vàng giải thích.

Bây giờ cô phải loại bỏ thành kiến của Ứng San đối với cô, còn lần trước xem thái độ của Bạch Thắng thì hoàn toàn không định chấp nhận cô. Huống chi bên cạnh anh còn có một Quý Nghiên, Bạch Thắng đối với Quý Nghiên đến tột cùng có mấy phần thật lòng, Vân Song Chi vẫn không thể xác định.

Quý Nghiên đối với cô mà nói, cũng là một uy hiếp rất lớn.

Cô càng thêm không thể nào chọc cho Ứng San không vui nữa.

Về mặt Ứng San lạnh lẽo, nhân nhạ nói: "Nếu cô đã muốn nói, được, tôi cho cô một cơ hội."

Ánh mắt Vân Song Chi lộ ra vui mừng, không ngờ bà nhanh như vậy liền mềm lòng.

Y Mạt Thuần nghi ngờ nhìn Ứng San, rõ ràng đang hỏi: giữa chúng ta còn có chuyện gì đáng nói nữa sao? Chi tổ lãng phí thời gian thôi.

Ứng San cười nhạo, ba người đến quán cà phê gần bệnh viện, Ứng San lấy điện thoại di động ra gửi tin nhắn.

Điều kiện của quán cà phê rất thanh tịnh và đẹp đẽ, trong quán mở nhạc êm dịu, cũng không có nhiều người, rất yên tĩnh. Họ chọn một vị trí ngồi xuống, nhân viên phục vụ đưa thực đơn chọn món lên, Ứng San và Y Mạt Thuần gọi thức uống cho mình, Vân Song Chi gọi cà phê, nhân viên phục vụ liền rời đi.

"Có chuyện gì mau nói." Về mặt Ứng San hỏi hột

Vân Song Chi mím môi, đối mặt Ứng San như vậy, cô vẫn là có chút không dễ chịu. Nhưng cũng may là cô sẽ không biểu hiện ra. Từ nhỏ Vân Song Chi đã lớn lên ở nhà họ Ngôn, được học rất nhiều thứ, mà Ngôn Quyết đào tạo cô lại càng thêm tốn rất nhiều công sức, không keo kiệt nửa phần, gần như cái gì cô cũng được học qua một lần, liên quan đến phương diện nào cũng biết rất rộng rãi. Cho nên về lẽ nghi tất nhiên là không cần phải nói, thật ra trên người Vân Song Chi đã có sẵn phong độ của người trí thức, rất có khí chất thiên kim lễ tiết cổ điển, phong thái tao nhã, đáng về mười phần.

Cô nói: "Bác gái, phải, con biết bác bắt mắt với con, đây cũng là do tự con tạo thành. Nhưng mà, con đối với anh Thắng là thật lòng, con nghĩ con có quyền được quan tâm anh ấy, bác nói có đúng không?"

"Ngừng." Ứng San nghe không nổi nữa, bàn tay duỗi ra trước ngực, ra hiệu dừng lại. "Thứ nhất, trước tiên sửa xưng hô của cô một chút, vừa nghe cô kêu tôi bác gái, cả người tôi liền nổi da gà, thật hành hạ tôi! Thứ hai, thật lòng? Vân Song Chi, cô có thấy mình hơi buồn cười hay không? Cô có thứ này sao? Cô biết hai chữ này viết như thế nào không? Dám ở đây nói tiếng thật lòng với tôi, cô còn chưa đủ tư cách."

Ứng San quả nhiên là một chút tình cảm và thể diện cũng không lưu lại, nói toàn những câu cứng rắn. Nói thẳng đến mức làm mặt Vân Song Chi lúc xanh lúc trắng lần lượt thay đổi, về mặt có chút không nhịn được. Cô phản bác: "Không phải như vậy, cho tới bây giờ con cũng chưa từng muốn lừa anh ấy. Bác gái, không, Bạch phu nhân, người cũng không phải là con, tại sao có thể kết luận con không phải thật lòng chứ? Đây đối với con mà nói là quá không công bằng."

Ứng San giống như nghe được chuyện cười. "Cái thật lòng của cô đáng giá bao nhiêu tiền? Không cần tôi vứt đi, coi như ném xuống đất thì cũng chỉ sẽ bị người xem thành đồ bỏ đi, nhìn cũng sẽ không liếc mắt nhìn một cái. Cô muốn ở bên con trai tôi sao? Vậy nói thật cho cô biết, không thể nào."

Cho tới bây giờ cô ta cũng không muốn lừa nó sao?

Chuyện cười! Có ai cảm thấy sốc trên huyết thái dương của cô ta sao? Làm chính là làm, nếu hào phóng thừa nhận thì tốt, ít nhất ấn tượng của bà về cô ta cũng sẽ không kém như thế, cô gái này ít nhất có chút chỗ đáng khen. Nhưng cô ta một lòng biện hộ cho mình, điệu bộ giống như cô ta mới là người bị hại vậy, cực kỳ khiến Ứng San ghê tởm.

Đường là mình chọn, ai cũng ép không được bạn. Coi như thực sự có người ép buộc được bạn, nếu bạn thật sự không đồng ý thì cũng đừng có làm theo. Còn nếu đã làm thì phải dám nhận, chứ nếu cứ nói hối hận liền hối hận, vậy thì trên thế giới này còn phải có bao nhiêu thảm kịch xảy ra nữa đây? Ai cũng đi làm chuyện xấu, dù sao làm xong rồi trở lại như lúc ban đầu là được, không có liên quan gì đến mình! Đến lúc đó chính phủ và cảnh sát hẳn là nên khóc ròng rồi.

Ánh mắt Vân Song Chi có chút đỏ, hơi kích động nói: "Nhưng con yêu anh ấy, mặc kệ bác có chịu tin hay không thì con vẫn thật sự yêu anh ấy."

"Ha . . ." Ứng San chê cười, Y Mạt Thuần đang xem cuộc vui sáng khoái, chợt liếc thấy một bóng dáng quen thuộc đi tới cửa, cô sừng sốt một chút, ngay sau đó liền sáng tỏ. Cô đã nói Ứng San lấy đầu ra lòng thành thời mà dây dưa với Vân Song Chi như thế, nhưng hoá ra là như vậy, âm hiểm mà cực kỳ âm hiểm. . . . . Cô lấy cùi chỏ đẩy đẩy Ứng San.

Ứng San nghiêng đầu nhìn cô ấy, Y Mạt Thuần bĩu môi héch cằm ra hiệu phía cánh cửa, Ứng San nhìn sang, nhướn đuôi lông mày lên, khoe miệng tràn ra một nụ cười nhạt.

Vân Song Chi thấy phản ứng này của hai người, cũng theo tầm mắt của hai người nhìn về phía cửa, bỗng chốc con ngươi co rút lại, có chút sững sờ.

Tại sao Quý Nghiên lại tới đây?

Quý Nghiên mới từ trong bệnh viện đi ra, trên người đã thay bộ quần áo khác, thiết bị trong phòng bệnh của Bạch Thắng có thể so với đài ngọc của Tổng Thông, cái gì cũng có, hết sức đầy đủ. Cũng không có bao nhiêu mùi thuốc, cho nên Quý Nghiên thoạt nhìn không có chút nào là không gọn gàng.

Cô mặc một chiếc áo ngoài màu xám tro, phối với một cái thắt lưng màu sáng, nhất thời tăng cảm giác cao quý lên. Phía dưới là quần bó đen đơn giản ôm sát đôi chân thon dài mảnh mai, kết hợp với túi xách Chanel cổ điển, càng làm lộ ra khí chất quý phái đồng thời lại không mất đi vẻ thanh xuân. Hơn nữa bộ quần áo này còn là Ứng San mua cho cô, mặc dù bình thường bà cũng chỉ mặc ba màu trắng đen xám, phối hợp cũng rất đơn giản, nhưng không thể không nói, thẩm mỹ quần áo của Ứng San là cực tốt, mua quần áo cũng đều rất hợp với phong cách của Quý Nghiên. Vốn là thanh thuần động lòng người như em gái nhà bên lại nhất thời lác mình một cái liền biến thành một cô gái cao quý trang nhã.

Vân Song Chi sinh lòng không vui, Bạch phu nhân là có ý gì? Bà tìm cô nói chuyện mà lại gọi Quý Nghiên tới, là cố ý khiến Quý Nghiên đến xem cô diễn trò cười sao?

Lấy trình độ bao che của Ứng San thì hoàn toàn có thể làm cho mình mất mặt trước Quý Nghiên.

Vân Song Chi nắm chặt tay, trong mắt lộ ra một tia không cam lòng, trong lòng cô cũng là người tâm cao khí ngạo, làm sao có thể cho phép mình bị bêu xấu ở trước mặt Quý Nghiên? Nhưng cô không dám phản kháng Ứng San, Ứng San xuất thân là sát thủ quốc tế, luôn luôn làm theo ý mình, vô cùng tự do. Mà cha con nhà họ Bạch lại cực kỳ chiều theo bà ấy, ở nhà họ Bạch, Ứng San là quyền uy tuyệt đối.

Mặc kệ như thế nào, Vân Song Chi cũng không dám phản kháng bà.

"Quý tiểu thư, xin chào, đã lâu không gặp." Vân Song Chi đứng dậy, mang theo mỉm cười, kín đáo chào hỏi Quý Nghiên.

Khoảng cách giữa hai người không tới một mét, Quý Nghiên mới vào cửa thì cũng ngăn người, không ngờ lại gặp Vân Song Chi. Trong tin nhắn Ứng San chỉ kêu cô đến quán cà phê gần bệnh viện, cũng không có nói là chuyện gì, Quý Nghiên còn đang suy nghĩ là có chuyện gì? Họ không vào bệnh viện, lại gọi cô ra, nhưng vào phút chốc nhìn thấy Vân Song Chi thì cô liền mơ hồ có đáp án.

"Chào Vân tiểu thư." Quý Nghiên nhàn nhạt đáp lại. Cô là người có tính tình rất dứt khoát, không thích chính là không thích, huống chi mới vừa nghe Mẫn Luyến Y nói những lời kia xong, cô tự nhiên không có ấn tượng tốt gì đối với Vân Song Chi, cũng không giả bộ nổi đáng về thân thiện. Cho nên mặc dù trong lời nói sẽ không thất lễ nhưng nét mặt của cô từ đầu đến cuối vẫn là lạnh nhạt xa cách.

Y Mạt Thuần bày ra khuôn mặt tươi cười, thân thiết nói: "Nghiên Nghiên, tới đây ngồi đi."

Quý Nghiên chạy tới bên kia, Vân Song Chi cười lạnh trong lòng, cô ta thật sự cho rằng mình là ai? Sao dám tỏ thái độ như vậy với cô?

Cô có thể chấp nhận lời nói lạnh nhạt của Ứng San, cũng có thể chấp nhận Y Mạt Thuần không thèm nhìn và khinh thường, nhưng lại không thể chịu được Quý Nghiên giả bộ ở trước mặt cô, một kẻ đến sau như cô ta, có tư cách gì chứ?

"Chăm sóc Thắng cả ngày rồi con có mệt không? Có đói bụng không? Có muốn ăn chút gì hay không." Y Mạt Thuần cười híp mắt nói.

Chân ở dưới mặt bàn lạng lẽ đá Quý Nghiên một cái, còn nhân tiện đưa mắt ra hiệu cho cô: he he, con gái, phối hợp chút nha.

Quý Nghiên giựt giựt khoe miệng, phối hợp "Dạ" một tiếng.

"Không mệt, tiểu Bạch nghỉ ngơi suốt đêm, lại uống cháo thuốc, tình trạng đã tốt hơn rất nhiều rồi." Cô nói.

Y Mạt Thuần nhất thời càng cười vui vẻ hơn, ngoan!

Quý Nghiên: ". . . . ."

Mặt Ứng San không hề lộ cảm xúc gì giờ tay lên, nhân viên phục vụ lập tức bước đến, Ứng San nói: "Thêm mấy phần điểm tâm ngọt."

Y Mạt Thuần ung dung nói: "Quả nhiên vợ đúng là khác, chẳng phải tiểu Thắng Thắng ghét nhất là uống thuốc sao, vừa ngủ thấy mùi thuốc liền giống như gặp đại địch, lông mày nhíu chặt. Người nào khuyên cũng vô dụng, đã vậy lỗ mũi nó còn thật thánh, trộn có chút xú thuốc vào trong thức ăn nó cũng không ăn nổi, sau đó chết sống cũng sẽ không tiếp tục động đũa nữa. Ứng San cũng lo âu muốn chết, đây là lúc khó trị thẳng nhóc chết tiệt này nhất, người nào đó hẳn là lúc trước cũng đã từng thử qua rồi đúng không, chỉ là cũng may, bây giờ cuối cùng cũng có con có thể trị nó. Quả nhiên đúng là người được chọn, di rất ngạc nhiên, con là dùng cách gì làm cho nó ngoan ngoãn nghe lời như vậy?"

Trong lời nói của Y Mạt Thuần nhằm vào ý vị rõ ràng như vậy, kẻ ngu mới nghe không hiểu.

Mặt Vân Song Chỉ tái nhợt.

Nhưng sự chú ý của Quý Nghiên cũng không có đặt trên vấn đề này, vừa nghe Y Mạt Thuần nhắc tới chuyện Bạch Thắng uống thuốc, trong đầu vô thức lại nghĩ tới chút hình ảnh, cô lúng túng ho hai tiếng, lỗ tai cũng khẽ ửng hồng. Quý Nghiên nói: "Quả thật rất khó trị, con cũng không ngờ, tiểu Bạch thể mà lại ghét uống thuốc như vậy. Con cũng phải quán anh ấy thật lâu, thật vất vả mới làm xong."

Đầu chỉ là quán thật lâu, quả thực là bị chiếm hết tiện nghi.

Lúc trước Mẫn Luyến Y có đề cập với cô một lần chuyện Bạch Thắng rất ghét uống thuốc, cô còn nửa tin nửa ngờ, thế nào cũng không thể liên hệ Bạch thiếu gia dù đứng trước núi thái sơn sụp đổ mà mặt cũng không đổi sắc và đưa trẻ ườn ẹo quây nửa ngày không chịu uống thuốc kia với nhau, nhưng sau khi trải qua một lần thì cô đã hoàn toàn tin. Bạch Thắng quả thật còn khó trị hơn đứa trẻ kia.

Cô vừa mới bung cháo đi vào, chuẩn bị để cho anh uống. Kết quả Bạch Thắng chỉ là cầm chén đưa lên mũi ngửi một cái, đôi mắt dễ nhìn liền nhú lại. "Có mùi thuốc."

Quý Nghiên muốn khóc rồi.

Bạch Thắng cầm chén đặt trên tay cô rồi đẩy trả lại cô, bộ dạng hết sức ghét bỏ, lạnh nhạt nói: "Anh không thích uống thuốc."

Wow, Bạch thiếu gia, thuốc là thích mới uống sao? Nói vậy chẳng phải mấy tiệm thuốc nên sớm đóng cửa hết sao, còn phải mở tiệm thuốc làm gì?

Quý Nghiên dụ dỗ lại dụ dỗ, nhưng vị đại gia này lại chính là không chịu thỏa hiệp.

Lắc đầu một cái, chôn đầu nằm trong gối, dù cô nói mãi miệng, anh cũng không chịu lòng miệng ra.

Mềm không được, Quý Nghiên quyết định cứng rắn.

Cô đưa tay muốn xoa đầu Bạch Thắng qua, nhưng Bạch Thắng tựa như đã sớm biết trước, thật nhanh vén chăn đứng dậy, đứng ở bên cửa sổ cười nhìn Quý Nghiên.

Quý Nghiên chụp hụt, lại vừa nhìn khuôn mặt tươi cười của Bạch Thắng, liền hận không thể trực tiếp xách anh ném xuống cửa sổ.

Hai người lại ở trong phòng bệnh rượt đuổi nửa ngày, Quý Nghiên bị anh làm cho mệt thở hơi tai, rốt cuộc bùng nổ.

Cô chống nạnh, hơi có chút khí thế phụ nữ chanh chua hô: "Bạch Thắng, rốt cuộc anh có ăn cháo thuốc hay không?"

Bạch Thắng không có phản ứng, Quý Nghiên đặt mông ngồi trên giường, mặt đỏ lên vì tức giận, thờ phỉ phò. Cô chưa từng nghĩ tới, dụ dỗ một người lớn uống thuốc thể nhưng lại khó khăn như vậy.

Hu hu, Úng San là làm thế nào để nuôi anh lớn được như vậy?

Bạch Thắng đi tới, liếc nhìn bát trong tay cô, như có kích động muốn quay đầu liền đi ra ngoài. Nhưng vừa nhìn thấy nét mặt của Quý Nghiên, anh lại bỏ cái suy nghĩ này đi, giọng thanh nhã chậm rãi nói: "Em đồng ý anh một điều kiện, anh liền uống nó, như thế nào?"

Quý Nghiên ngược mắt lên, miễn cưỡng nói: "Điều kiện gì?"

"Em uống một hóp, anh liền uống một hóp."

"Đơn giản như vậy?" Quý Nghiên nghi ngờ hỏi.

"Ừ." Bạch Thắng lên tiếng.

Quý Nghiên nhất thời thờ phào nhẹ nhõm. "Sao không nói sớm."

Không đúng! "Anh sẽ không gạt em chứ?"

Bạch Thắng lắc đầu, giọng thề son sắt. "Không lừa em."

Quý Nghiên yên tâm, bung bát lên, múc một hóp cháo đặt ở trong miệng, trong cháo có vị cay đắng nhàn nhạt, nhưng nếm kĩ thì không thấy nữa. Quý Nghiên vừa định nói tới phiên anh. Kết quả chỉ thấy một bóng đen chụp xuống, môi bị người che lại, cháo trong miệng cũng bị hút sang miệng anh.

"Ăn như vậy ngon hơn nhiều." Anh hơi cười hả hê.

Quý Nghiên bất giác phát hiện mình lại bị chiếm tiện nghi, sắc mặt đỏ lên, đưa tay lên án nói: "Anh lại gạt em."

Bạch Thắng nhướn mày, vô tội nói: "Ừm, anh đâu có?"

"Anh đã nói em uống một hóp, anh uống một hóp mà."

"Phải"

"Anh nói chuyện không đáng tin gì hết." Đáng ghét! Không chỉ có không uống cháo, còn bị anh trắng trợn chiếm tiện nghi.

Bạch Thắng thông thả ung dung nói: "Anh nói anh sẽ uống..., nhưng đâu có nói nhất định sẽ uống trong bát. tyvybutchi.di.ẽđầ.nlêqu.ýđô.n Trong miệng em không phải có cháo sao? Cho nên anh không lừa em, đúng là em uống một hóp, anh uống một hóp."

Quý Nghiên: ". . . . ."

Như vậy cũng được?

Mẹ nó, còn có thể âm hiểm hơn chút nữa không?

Bạch Thắng cười đến cảnh xuân tươi đẹp. "Còn có rất nhiều cháo thuốc chưa uống xong, chúng ta tiếp tục."

Quý Nghiên vạch đen đầy đầu. "Muốn uống tự anh uống đi."

Bạch Thắng nói: "Vậy anh không uống."

Quý Nghiên: "Này!"

"Hoặc là em dứt anh giống như vừa rồi, hoặc là anh liền không uống, em chọn đi." Bạch Thắng nằm ngửa ở trên giường, cực kỳ giống một đứa trẻ to xác khó hầu hạ.

Quý Nghiên muốn xù lông rồi. "Tiểu Bạch, anh nói thật đi, có phải anh bị cái vật thể không xác định gì đập trúng đầu lại không nói cho em biết đúng không?"

Tại sao anh bị bệnh một cái liền trở nên làm cho người ta nhức đầu như vậy?

"Ừm, cái chuyện cười này một chút cũng không buồn cười."

Quý Nghiên: ". . . . ."

Suy nghĩ lập tức bay xa, cô phục hồi tinh thần lại, mới phát hiện ánh mắt của mọi người đều đang nhìn cô, ánh mắt Vân Song Chi rất là không tốt Quý Nghiên vô tội nghĩ, cô chỉ là thất thần thôi mà, hình như đâu có làm gì khác đâu?

Vì thế, trùng cô như vậy làm gì?

Quý Nghiên không biết, một câu vừa rồi của cô, người bình thường nghe vào không có gì, nhưng lọt vào tai Vân Song Chi thì lại như là cực kỳ khoe khoang.

Cô nhớ tới trước kia lúc hai người vẫn còn ở cùng nhau thì có một lần Bạch Thắng bị trúng đạn, ban đêm phát sốt. Cả người anh mơ mơ màng màng, nửa tỉnh nửa mê, Vân Song Chi muốn cho anh uống thuốc, nhưng anh làm sao cũng không chịu phối hợp, sau đó anh lại khát, Vân Song Chi liền nhân cơ hội trộn lẫn một chút thuốc bột ở trong nước, dứt cho anh uống..., ai ngờ anh mới vừa uống một hóp, lập tức nhướn mày, nghiêng đầu ngã nằm xuống trên gối một cái, không chịu uống muỗng thứ hai nữa.

Anh rất nhạy cảm với thuốc và ghét nó, thật sự có lúc còn đến mức người thường khó có thể hiểu nổi.

Cách gì Vân Song Chi cũng đã dùng qua nhưng Bạch Thắng vẫn không có phản ứng, không thèm kêu rên một tiếng. Sau đó vẫn là Ứng San mạnh mẽ nhét hết thuốc vào trong miệng anh bắt anh nuốt xuống, anh không thoải mái, mặt mày đều khó chịu nhăn lại. Vân Song Chi đứng ở bên cạnh, im lặng nhìn, trong lòng không hiểu sao thoáng qua một tia đau lòng. Cô mím chặt môi, làm cho mình ép phần đau lòng này xuống, chờ đến khi Bạch Thắng thật sự nuốt hết thuốc xuống, Ứng San mới buông tay, anh lâu lâu một tiếng, ngã đầu xuống lại ngủ thiếp đi.

Nhưng anh là người ghét thuốc như vậy, lại vì Quý Nghiên mà có thể tâm cam tình nguyện uống thuốc.

Này nhìn như là một chuyện nhỏ, nhưng nghĩ kĩ lại thì có bao nhiêu người đàn ông có thể làm được?

Ban đầu cô đã hao hết tâm tư, suy nghĩ nhiều cách như vậy nhưng anh cũng không chịu vì cô mà hé miệng một chút.

Anh và Quý Nghiên chỉ mới quen biết bốn, năm tháng, Bạch Thắng thật sự yêu cô ta như vậy sao? Rốt cuộc cô ta có gì tốt? Mà làm cho anh vì cô ta có thể không tiếc tất cả?

Lòng Vân Song Chi chột đau nhói, không phải vậy, không phải như thế. . . . .

Chỉ là bởi vì khi đó anh không tỉnh táo mà thôi, anh bị sốt mơ mơ màng màng, cái gì cũng không biết. Nếu như anh tỉnh táo, biết cô vì để cho anh uống thuốc mà khổ cực như vậy thì chắc chắn anh sẽ không đành lòng từ chối cô.

Quý Nghiên chẳng qua là may mắn thôi, chọn đúng lúc mà thôi!

"Lần trước trong bữa tiệc của bá tước Kirsten, Bạch thiếu gia nói Quý tiểu thư là của vợ sắp cưới của anh ấy. Tại sao chưa từng nghe nói tin tức hai người đính hôn? Cũng không thấy Quý tiểu thư đeo nhẫn đính hôn." Vân Song Chỉ che miệng cười nói, từ đầu đến cuối đều giữ thái độ đúng mực, đáng vẻ khéo léo.

Bạn đang đọc truyện *Bạch Thiếu Gia, Cung Chiều Vợ Như Màng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 75: Chương 70: Ứng San gây khó dễ 2

Quý Nghiên rất không thích loại cảm giác giả mù sa mưa này, nhưng nếu người khác đã muốn tìm cô gây phiền phức thì cô khẳng định cũng sẽ không ngoan ngoãn chịu trận. Quý Nghiên kín đáo cười nói: tyvybutchi.di.êđđầ.nlêqu.yđđồ.n "Chúng tôi khiêm tốn thôi! Lại nói, chỉ có mình tỉnh mới cần nhờ vào đó để tăng sự nổi tiếng, chúng tôi cũng không phải là minh tinh, trắng trợn tuyên bố như vậy để làm gì? Tình cảm của mình tự mình biết là được rồi."

Y Mạt Thuần âm thầm nở nụ cười, cô lo lắng Quý Nghiên đồ ngốc ngây ngô này sẽ không biết phản kích. Cũng may, Quý Nghiên thông minh hơn cô nghĩ một chút. . . . .

Trong lòng Vân Song Chỉ khinh thường cười lạnh một tiếng.

Ứng San nói: "Vân tiểu thư quá đề cao mình rồi, cô cho cô là ai? Nhà chúng tôi muốn làm gì còn phải xin phép cô sao, hay là chờ lúc hai đứa nó kết hôn thì cô muốn tôi gửi thiệp cưới cho cô đầu tiên?"

Y Mạt Thuần nghe chị mình nói như vậy liền lập tức quệt mồ hôi nói: "Hay là không muốn? Nhà chúng tôi đã rất lâu rồi không có làm đám cưới, thật vất vả có chuyện vui lần này, nếu như bị người không liên quan ảnh hưởng không khí, như vậy rất không có lời."

Hai chị em một tung một hứng, phối hợp vô cùng ăn ý.

Về mặt Vân Song Chỉ cực kỳ khó chịu.

Quý Nghiên trầm nghĩ, thế nào liền trực tiếp chuyển từ đính hôn thành sắp kết hôn rồi? Họ quyết định cũng không cần hỏi thử xem ý kiến của người trong cuộc như thế nào sao?

"Đúng vậy, nếu Vân tiểu thư xuất hiện trong hôn lễ thì tôi nghĩ Nghiên Nghiên cũng sẽ không vui. Nghiên Nghiên không vui, đương nhiên tâm trạng của Thắng cũng không tốt, không khỏi tự nhiên đâm ngang một cuộc hôn lễ thật tốt, đến lúc đó cũng không muốn mời Vân tiểu thư tới tham gia. tyvybutchi.di.êđđầ.nlêqu.yđđồ.n Chẳng qua nếu như cô muốn xem thì tôi có thể quay phim lại toàn bộ rồi gửi tới cho cô nhanh nhất có thể, hơn nữa bảo đảm hình ảnh rõ nét chất lượng cao." Mặt Ứng San không tỏ vẻ gì nói.

Quý Nghiên không hề giấu bụng cười, nhưng cô gian nan nhìn lại.

Ừm, sau này bác có thể dùng bộ mặt phớt tỉnh mà nói ra những lời độc miệng như vậy hay không, bởi vì như vậy hiệu ứng gây cười sẽ càng có hiệu quả! Mà cô nên cười cũng sẽ rất khổ sở nha.

Hơn nữa bà ấy còn hỏi Vân Song Chỉ có muốn xem buổi lễ kết hôn của cô và Bạch Thắng hay không, nếu muốn xem thì và sẽ quay phim lại từ đầu tới cuối rồi gửi tới cho cô ta nhanh nhất có thể nữa chứ. Phụt. . . . . Vân Song Chỉ bị điên mới có thể muốn xem, cô ta còn hận không thể cho nổ tung hiện trường hôn lễ mới đúng. Không phải rõ ràng là Ứng San đang khích tướng cô ta sao. Nếu như Vân Song Chỉ thật sự nhận được đoạn phim Quý Nghiên và Bạch Thắng kết hôn thì chắc chắn cô ta sẽ tức giận đến hộc máu.

Thật ra thì cũng không cần chờ đến lúc đó, bây giờ trong lòng Vân Song Chỉ cũng đã và đang nôn ra máu rồi.

Thật là càng nghĩ càng độc mà. . . . .

"Bạch phu nhân, nếu như bác nhất định phải khích tướng con mới có thể bớt đi mối hận trong lòng, vậy thì con không còn lời nào để nói. Nhưng bác không thể gạt bỏ chuyện con thật sự yêu anh Thắng, con yêu anh ấy, con muốn ở bên cạnh anh ấy, chăm sóc anh ấy thật tốt." Vân Song Chỉ trầm giọng nói.

Đấy mất là một mảnh hết sức chân thành.

Ứng San không bị lay động chút nào, lạnh lùng nói: "Lời thổ lộ thâm tình này cô nên đi nói với thằng Thắng ấy, nói với tôi làm gì? tyvybutchi.di.êđđầ.nlêqu.yđđồ.n Tình cảm của nó từ trước đến giờ đều do nó tự làm chủ, tôi đã bao giờ tham dự đâu?"

Vân Song Chi nghe vậy, ánh mắt loé lên. Hơi vui mừng nói: "Nói như vậy, nếu như anh Thắng đồng ý đi với con thì bác sẽ không phản đối có phải hay không?"

Ứng San nhìn sang Y Mạt Thuần, vô tội nói: "Chị có nói như vậy sao?"

Y Mạt Thuần nháy mắt mấy cái. "Chị có nói sao? Tại sao em không có nghe thấy? Chị nói mấy lời này lúc nào vậy, Nghiên Nghiên, con có nghe thấy không?"

Y Mạt Thuần lại chuyển sang Quý Nghiên, Quý Nghiên dĩ nhiên là phối hợp, cô buông tay ra. "Con cũng không nghe thấy gì cả."

"Vậy là sao, cô xem, chúng tôi đều không nghe thấy. Vậy tại sao cô lại nghe được Ứng San nói sẽ không phản đối cô và tiểu Thắng Thắng ở cùng nhau thế?" Y Mạt Thuần thu lại tươi cười.

Ứng San nhấp một hớp thức uống, trong từng hành động cử chỉ đều tự nhiên biểu lộ ra sự cao quý.

Mặt Vân Song Chi liền biến sắc, không đồng ý, vậy lúc này bà ấy nói như vậy để làm gì? Đùa giỡn cô sao?

"Vân Song Chi, cô nói cô yêu Thắng, đây thật sự là chuyện buồn cười nhất mà tôi từng được nghe. Cô yêu nó đến mức suýt chút nữa đưa nó đi gặp Diêm Vương, tình yêu của cô thật đúng là vĩ đại! Người bình thường tiêu thụ không nổi." Ứng San lạnh lùng nói.

Trong lòng Vân Song Chi đau đớn, lớn tiếng phản bác: "Con không có."

"Có hay không trong lòng cô rõ nhất, không cần tôi lại chỉ ra. Hôm nay tôi không muốn tính nợ cũ với cô, cứ ngoan cố nhắc lại, nhai nhiều cũng vô vị. Cô muốn Thắng quay đầu lại, vậy tôi hỏi cô, cô moi cái tự tin rằng thằng Thắng sẽ ở cùng với cô lần nữa đó ở đâu ra vậy? Cô thật sự coi mình là núi vàng mỏ bạc gì đó sao, con tôi không có cô thì không sống được sao? Vàng còn có phân chia cấp bậc cao thấp, cô thì tính là gì? Đáng để thằng Thắng ở nguyên tại chỗ chờ cô nhiều năm như vậy. tyvybutchi.di.ềđầ.nlêqu.yđô.n Cô đi đã rồi muốn trở về liền trở về sao? Cô biết rõ bây giờ nó đã có bạn gái, còn mất mù bám dính, cô muốn chứng minh cái gì hả? Đây chính là tình yêu mà cô nói sao?" Giọng của Ứng San hơi pha chút giễu cợt, con trai của mình tự mình hiểu biết. Bạch Thắng cũng không phải là người phân vân lưỡng lự, nó nói kết thúc thì chính là thật sự kết thúc. Hướng chỉ giữa nó và Vân Song Chi còn vắt ngang nhiều sinh mạng như vậy, coi như vì những anh em vô tội đã chết kia thì Bạch Thắng cũng tuyệt đối không có khả năng ở cùng Vân Song Chi lần nữa.

Vốn là nếu như bên cạnh Bạch Thắng không có xuất hiện Quý Nghiên thì Ứng San còn có thể lo lắng nó sẽ không thể quên đi Vân Song Chi, nhưng bây giờ đã có quý nghiên, cho nên bà không có chút lo lắng.

Bà nhìn ra được, Bạch Thắng đối với Quý Nghiên là thật lòng.

Sắc mặt Vân Song Chi cực kì khó coi, ở trong lòng Quý Nghiên thầm khen ngợi Ứng San, lời này chính là những lời cô muốn nói.

Lòng công chúa của cô gái này cũng quá nặng, cô ta thật sự cho là thế giới xoay chung quanh cô ta sao? Cô ta muốn thế nào thì được thế đó?

Ha ha, muốn cướp Bạch thiếu gia, cũng phải nhìn xem cô có đồng ý hay không.

"Mọi chuyện không phải như vậy . . . . ." Vân Song Chi vội vàng muốn giải thích. "Con không có ý nghĩ như vậy. Con biết con đã làm chút chuyện không thể tha thứ được, con cũng biết rõ con đã làm cho anh Thắng rất thất vọng, nhưng con sẽ sửa sai, con sẽ cố hết sức để đền bù, con yêu anh Thắng, con chỉ là muốn tìm về những thứ con đã từng bỏ lỡ."

Ứng San "Hahaha" một tiếng, hết sức giễu cợt, không có chút nào thả lỏng. "Cô nói muốn tìm về là có thể tìm về sao, thế giới này là của cô sao? Vân Song Chi, cô không khỏi quá buồn cười rồi, cô có biết cái gì gọi là yêu không? tyvybutchi.di.ềđầ.nlêqu.yđô.n Cô yêu cũng chỉ là chính cô, cô đi thử hỏi thằng Thắng đi, xem nó đồng ý chọn cô hay là chọn Quý Nghiên. Tôi đang hoang mang nói cho cô biết, dù cho phụ nữ toàn thế giới đều chết sạch thì con tôi cũng sẽ không quay đầu lại nhìn cô một cái đâu."

Ứng San nói chuyện càng ngày càng hung ác, Quý Nghiên cũng có chút bất ngờ, trong ấn tượng, mẹ của Bạch thiếu gia sắc bén thì sắc bén, nhưng chưa từng không tha người như vậy.

Vân Song Chi bị bà nói làm cho sắc mặt xanh mét.

Y Mạt Thuần nói: "Cô biết điều chút đi, ngoan ngoãn biến mất khỏi tầm mắt của chúng tôi chính là đền bù tốt nhất. Vân Tiểu Thư, có lúc có tự tin là chuyện tốt, nhưng tự tin quá mức cũng rất làm cho người ta phiền não. Đừng nói như kiểu tiểu Thắng Thắng không có cô bên cạnh thì không sống nổi như vậy, quá hạ giá tiểu Thắng Thắng rồi! Sự thật chứng minh, Quý Nghiên thích hợp với tiểu Thắng Thắng hơn cô, có tài, có sắc, có tính tình, mầu chốt là có nhân phẩm, hơn nữa con bé lại còn có thể chăm sóc tốt cho tiểu Thắng Thắng. Cô cũng nhìn thấy đó, bây giờ hai đứa nó rất hạnh phúc."

Quý Nghiên nghe thấy tên của mình, theo phản xạ có điều kiện ngược mắt, căng thẳng cười cười, về mặt thẹn thùng nói: "Đi quá khen rồi, không dám nhận không dám nhận."

Y Mạt Thuần nhủ thầm, có chút bất ngờ là Quý Nghiên sẽ trả lời cô, nhưng trong lòng thì mừng rỡ, con bé này quá quyết đoán rồi! Lúc cần ra tay thì một chút cũng không được mơ hồ, nên như vậy.

Ngược Vân Song Chi, là việc mà cô thích nhất.

Nhìn cô ta bị ngược, tâm trạng của Y Mạt Thuần liền thật tốt.

Ngược ngược mạnh hơn nữa nào!

Vân Song Chi mỉm môi, ánh mắt có chứa mấy phần không tốt xẹt qua Quý Nghiên, hơi không cam lòng nói: "Quý tiểu thư quả thật rất ưu tú, nhưng con nghĩ con cũng không thua kém cô ấy."

"Thật đúng là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ, cô có muốn biết sự khác biệt lớn nhất giữa hai người là ở đâu không?" Ứng San nhân nhạ nói, lấy điện thoại đi động ra, tìm mở một đoạn video rồi đặt ở trước mắt Vân Song Chi. "Mở to hai mắt mà nhìn cho kỹ đi."

Quý Nghiên cũng tò mò như rồng cổ lên một chút, đợi cô thấy được hình trên màn ảnh thì nhất thời khiếp sợ há miệng.

Y Mạt Thuần há hê tiến tới bên tai cô nói: "Đi chụp đó, thế nào, kỹ thuật không tệ đúng không? tyvybutchi.di.ẽđầ.nlẽqu.yđô.n Lại nói, một đoạn video đã giúp con kiểm được một bà mẹ chồng, có phải con nên cảm ơn đi thật nồng nhiệt hay không? Mời đi ăn một bữa cơm đi."

Không sai, chính là đoạn video lúc Quý Nghiên bị bắt cóc ở Washington.

Quý Nghiên thế nào cũng không nghĩ tới, họ thế nhưng chụp hình lại.

Lại nói nhà bọn họ hình như đều rất thích chuyện chụp hình trộm như vậy!

Vân Song Chi khẽ cau mày, video đã chiếu hết, nhưng cô cũng không hiểu Ứng San cho cô xem một đoạn video không hề liên quan này là vì cái gì?

Bà ấy muốn nói gì với cô?

"Cô gái này hết thuốc chữa rồi." Y Mạt Thuần lắc đầu thờ dãi nói.

Quý Nghiên chống cằm, suy nghĩ sâu xa.

"Thì ra hòn đá nhỏ đó là di nếm." Cô nhân nhạ nói: "Hại con ngắt thật lâu."

"Thôi đi, nếu không phải là di đây cứu con... Thì bây giờ con còn có mạng mà ngồi ở đây sao? Thật không có lương tâm." Y Mạt Thuần đá cô một cái.

Quý Nghiên cười nói: "Ngoan, chỉ bằng vào số tuổi đáng làm mẹ con của di thì cũng không nên già bộ nai tơ nữa, già bộ nai tơ rất đáng xấu hổ nha!"

Y Mạt Thuần: ". . . . ."

Họ ở bên này đầu võ mồm đến không còn biết trời đâu đất đâu, thì bên kia Ứng San lạnh lùng nói: "Cô còn chưa hiểu sao? Con dâu mà tôi muốn, chưa bao giờ cần nhiều ưu tú, cũng không cần quá lợi hại, thứ duy nhất tôi quan tâm, chính là cô ta có yêu con trai tôi hay không, có thể một lòng một dạ đối với nó hay không. Khi Nghiên Nghiên và thằng Thắng mới vừa quen biết không bao lâu, thậm chí chưa nói tới là bạn thì con bé đã có thể vì thằng Thắng mà đánh đổi tánh mạng của mình. Đây chính là sự khác biệt giữa bản chất của cô và con bé, cô mãi mãi sẽ không thể thoải mái làm được như vậy. tyvybutchi.di.ẽđầ.nlẽqu.yđô.n Cho nên chỉ bằng một điểm này thì cô còn kém con bé một mảng lớn. Chỉ có người như vậy, tôi mới tin tưởng là nó có thể thật sự mang đến hạnh phúc cho con trai tôi. Còn cô tuy luôn miệng nói yêu nó, nhưng yêu là dùng hành động để chứng minh, mà không phải chỉ nói một chút ngoài miệng."

"Không. . . . ." Vân Song Chi hơi lộ ra kích động nói: "Bác là không hiểu rõ về con mới có thể nói như vậy. Bác không hiểu con nên mới có thể cảm thấy con không yêu anh Thắng, nhưng thật sự không phải vậy, không phải, con nhìn rõ tim của mình quá muộn. Nếu như anh ấy cần, con cũng có thể vì anh ấy mà đánh đổi mạng sống."

Quý Nghiên có chút không thể hiểu nổi nữa rồi, lúc đầu khi cô ấy rời đi, không phải còn kiên định nói người mình yêu là Ngôn Quyết sao?

Thậm chí không tiếc dùng đến cái này tổn thương Tiểu Bạch. Nhớ tới cái này, Quý Nghiên liền tức giận, rõ ràng cô ta có thể không cần nói những lời này, nhưng lại nhất định bị ỏi mà nói ra, khiến cho Bạch Thắng đau lòng càng thêm đau lòng.

Bây giờ trở lại một mực nói yêu Bạch Thắng thì có ích gì?

Cũng chỉ là lời ngoài miệng mà thôi.

"Từ nhỏ con không cha không mẹ, là Ngôn Quyết nhạ con về nuôi lớn. Anh ấy không chỉ lo cho con ăn mặc, còn để cho con đi học, dạy con mọi thứ, tất cả của con đều là do anh ấy cho. Khi còn bé, ở trong mắt con, anh ấy chính là thế giới của con. Gần như cái gì anh ấy cũng biết, chuyện gì cũng đều hoàn mỹ, hơn nữa đối với con luôn rất dịu dàng, trên mặt lúc nào cũng luôn là nụ cười tươi, con sùng bái anh ấy, ái mộ anh ấy, khi đó mơ ước lớn nhất của con, chính là tương lai được mặc áo cưới trắng, trở thành cô dâu của anh ấy."

Cho nên con rất cố gắng học tập, cái gì cũng muốn làm tốt nhất, tranh thủ làm cho mình xứng với anh ấy, có thể làm cho anh ấy nhìn thấy con... tyvybutchi.di.ẽđầ.nlẽqu.yđô.n Con vẫn luôn mong đợi mình có thể lớn lên nhanh một chút, như vậy con liền có thể đứng ở bên cạnh anh ấy, đi cùng với anh ấy.

Anh ấy là đại thiếu gia của tổ chức Y, từ nhỏ đã trải qua các loại huấn luyện, luôn rất bận rộn, rất ít khi nào con được nhìn thấy anh ấy, cho đến năm ấy con mười tám tuổi, con rất vui mừng, rốt cuộc con cũng trưởng thành.

Con vốn là muốn bày tỏ cõi lòng của con với anh ấy, thế nhưng anh ấy lại nói với con rằng sẽ đưa con đến Trung Quốc một chuyến, đến gần một người tên là Bạch Thắng, chuyện này đối với anh ấy mà nói là rất quan trọng. Con không muốn đi, bởi vì con không muốn rời khỏi anh ấy, nhưng nghe anh ấy nói đây là chuyện rất quan trọng với anh ấy, nên con lại dao động, chỉ cần có thể giúp được anh ấy thì cái gì con cũng đồng ý.

Vì vậy con tới Trung Quốc, dưới sự sắp đặt của anh ấy, con thuận lợi đến gần bên cạnh anh Thắng, cùng anh ấy vào Cục Quốc An, thật ra thì con cũng không muốn lừa anh ấy, những ngày tháng kia, quả thật con cũng rất giây gữa, nhiều lần nhìn thấy anh ấy, con đều rất đau lòng, thiếu chút nữa liền nói cho anh ấy biết sự thật, nhưng con lại cố nhịn.

Con tự nói với mình rằng con yêu Ngôn Quyết, vì Ngôn Quyết, cái gì con cũng có thể làm, nhưng con không ngờ mọi chuyện lại biến thành như vậy. Con cũng rất đau lòng cho anh Thắng, rất muốn an ủi anh ấy thật tốt, vậy mà Ngôn Quyết nói với con, đúng lúc tất cả đã kết thúc, rằng anh ấy muốn đưa con về nhà.

Con không thể không lại làm lòng dạ mình độc ác đi, sau khi trở về, con cũng có lặng lẽ hỏi thăm tin tức của anh Thắng, nhưng nhà họ Ngôn rất nghiêm khắc, cái gì con cũng không nghe được. Nhưng chuyện con không nghĩ tới nhất chính là sau khi trở về, Ngôn Quyết liền không hề để ý đến con, anh ấy có rất nhiều phụ nữ, trước kia con cũng biết, nhưng con lại nghĩ thầm rằng con không giống như vậy, một ngày nào đó anh ấy sẽ thấy được con, sau đó quay đầu lại.

Nhưng con đợi được chỉ là lần lượt thất vọng, anh ấy để mặc cho những người phụ nữ kia của anh ấy khi dễ con, cũng không thêm hỏi han, lúc này con mới ý thức được, thì ra Ngôn Quyết chưa từng yêu con, anh ấy chỉ là đang lợi dụng con, lợi dụng con để đạt được mục đích của anh ấy, một khi đạt được mục đích, con liền không đáng một đồng.

Lúc đó con rất tuyệt vọng, thầm nghĩ tại sao anh ấy có thể đối xử với con như vậy? Sau đó những ký ức trước đây hiện lên trong đầu, con cho là nếu như không có anh ấy, con nhất định sẽ không sống nổi, con sẽ tình nguyện đi tìm chết. tyvybutchi.di.ẽđầ.nlêqu.yđô.n Nhưng không có, khi thật sự đến ngày này rồi thì từ lúc đầu con không cam lòng, đau lòng, tuyệt vọng ra thì không còn gì khác nữa.

Ngược lại trong đầu càng ngày càng hiện ra rất nhiều hình ảnh của anh Thắng, nhớ lại nụ cười của anh ấy, còn có những kí ức mà chúng con đã từng trải qua trước kia, sau đó liền không thể kiềm chế được mà nhớ anh ấy, nghĩ tới chúng con đã từng ở bên nhau.

Con cho rằng Ngôn Quyết chính là bầu trời của con, thế nhưng khi mảng trời này sụp xuống thì thế giới của con lại không có chìm vào bóng tối, nó vẫn còn có ánh sáng, lúc này con mới biết, lúc đầu con đã phóng đại tình cảm sùng bái và ái mộ này lên quá lớn, quá mức cổ chấp.

Trong khi vào lúc vô tình, lòng của con đã sớm nghiêng về một người đàn ông khác, là tại con không phát hiện ra, cho nên đã bỏ lỡ anh Thắng, nhưng chờ khi nhận ra được thì tất cả đều đã quá muộn." Vân Song Chỉ nói.

Giống như đang kể một câu chuyện cũ, một câu chuyện rất dài rất dài, nhưng chuyện cũ này, lại không làm người nghe xúc động.

Bạn đang đọc truyện *Bạch Thiếu Gia, Cung Chiều Vợ Như Mộng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 76: Chương 71: Tương lai của Tiểu Bạch là tôi.

Quý Nghiên nghe xong suy nghĩ đầu tiên chính là: Ngôn Quyết thật rác rưởi!

Suy nghĩ thứ hai đó là: Vân Song Chỉ đúng là mất mủ!

Một người đàn ông nếu như quả thật yêu bạn thì tuyệt đối không thể nào đưa bạn đến bên cạnh một người đàn ông khác, mặc kệ là có lý do gì đi chăng nữa. Dù cho anh ta có nói dễ nghe thế nào đi nữa, một khi đã có cái suy nghĩ này thì không cần nghi ngờ gì nữa, bởi vì chắc chắn người đàn ông này không yêu bạn! Chỉ là đối với anh ta mà nói bạn còn có giá trị lợi dụng thôi, dù cho trong lòng anh ta có một chút vị trí dành cho bạn thì khi gặp chuyện nguy hiểm, bạn cũng không quan trọng bằng bản thân anh ta.

Thích và yêu khác nhau cũng chính là ở chỗ này, bình thường nhìn như không khác nhau, nhưng một khi có liên quan tới lợi ích thì sẽ lập tức trở thành về mặt dữ tợn.

Huống chi Ngôn Quyết đối với Vân Song Chỉ có lẽ ngay cả thích cũng chưa tới.

Vừa nghĩ như thế, cô liền cảm thấy Vân Song Chỉ cũng thật đáng thương.

Cô ấy đắm chìm trong thế giới tình yêu của mình, tự cho là mình vì yêu mà bỏ ra rất nhiều, rất cảm động, cuối cùng rồi sẽ nhận được trời cao hồi báo. Nhưng quay đầu lại, cô ấy cảm động, chẳng qua cũng chỉ có bản thân cô ấy mà thôi.

Về mặt Ứng San cũng không thay đổi, hoàn toàn giống như đang nghe một người nói nhảm nói nhiều mà thôi, lạnh nhạt nói: "Nghe lời này của cô, cô phát hiện mình bị Ngôn Quyết lừa giỡn liền bắt đầu nhớ tới thằng Thắng sao, à, thì ra là thằng Thắng đối với cô mà nói chính là người dự phòng à? !"

Vân Song Chi không nghĩ tới Ứng San lại vẫn là thờ ơ không động lòng như vậy, trong lòng hơi gấp gáp, tốc độ nói cũng nhanh hơn. "Con chưa từng nghĩ như vậy. Bạch phu nhân, tại sao người lại xuyên tạc ý tứ trong lời của con vậy chứ? Nếu như con thật sự không quan tâm anh ấy như vậy thì lúc trước cũng sẽ không giấu giếm Ngôn Quyết chuyện về một tầng bối cảnh khác của nhà hai bác rồi."

Ah? Cái gì mà một tầng bối cảnh khác?

Nhà họ Bạch trừ Cục Quốc An ra, còn có thể lực khác sao? Quý Nghiên khó hiểu nhìn Vân Song Chi.

Y Mạt Thuần nói: "Chuyện này cô cũng không thấy ngại mà lấy ra nói sao? Nếu như không phải cô ngậm kín miệng thì cô cho rằng cô có thể sống sót mà đi ra khỏi Cục Quốc An sao?"

Bọn họ là ai? Nếu như không xác định 100% Vân Song Chi sẽ không tiết lộ thông tin ra ngoài thì Bạch Thắng sẽ thả cô ta rồi đi sao? Cô ta cũng quá khinh thường trí thông minh của Bạch thiếu gia rồi.

"Con biết, gia đình bác muốn giết con là chuyện dễ dàng. Nhưng lúc trước nếu như chỉ cần con truyền chuyện này ra ngoài một lần thôi thì dù cho gia đình bác có giết chết con rồi, cũng không thể thay đổi được sự thực. Trong nhà lãnh đạo tối cao của Cục Quốc An có hai sát thủ quốc tế, chỉ cần một tin tức này rò rỉ ra, liền đủ để đưa tới những sóng to gió lớn, con có thể nói, nhưng con lại không có. Bởi vì con biết nếu như nói rồi thì sẽ tạo thành ảnh hưởng không nhỏ tới anh Thắng, con không thể hại anh ấy." Vân Song Chi hết sức giải thích.

"Đù rồi." Ứng San lạnh lùng hô một tiếng, một bộ nét mặt không muốn bàn tiếp nữa. "Cô đừng làm tôi buồn nôn, cũng đừng ô nhục con tôi. Thấy nó coi trọng cô, cô lại liên tục thật sự cho là nó yêu cô sao? Lúc đó nó chỉ vừa tới tuổi mới lớn, vừa mới ra ngoài xã hội, đối với tình yêu nó hiểu được bao nhiêu? Cô cũng chỉ là cứu nó một lần, vừa vịn nó sinh ra thiện cảm với cô mà thôi. Như vậy cũng xem là tình yêu sao? Cô cũng quá ngây thơ rồi! Nó đã từng vì cô làm bao nhiêu chuyện? Lại từng cam kết cái gì với cô? Nó có từng vì cô mà hao hết tâm tư sao? Không có. Nhưng nó lại vì Quý Nghiên mà làm hết những điều ấy, cô còn không biết sự khác biệt ở đâu sao?"

Sắc mặt Vân Song Chi trắng xám, anh ấy đã vì Quý Nghiên mà làm cái gì? Anh ấy thật sự không yêu cô sao? Chỉ là bởi vì thiện cảm thời niên thiếu mà mới ở bên cô?

Không phải vậy, không phải vậy, Ứng San đang gạt cô. . . . .

Bà ấy chỉ là không muốn mình có cơ hội đến gần anh Thắng thôi, bà ấy muốn cho cô biết khó mà lui. Lời bà ấy nói không phải là thật!

Anh Thắng là yêu cô, rất yêu, rất yêu. . . . .

Quý Nghiên nhìn đáng vẻ mặt hờn của Vân Song Chi, trong lòng có chút cảm thán, cô ta thoát nhìn điềm đạm đáng yêu, lại giống như bị đá kích rất lớn, không thể không nói, mẹ của Bạch thiếu gia công kích người khác thật sự rất ác liệt

Một chút tình cảm và thể diện cũng không lưu lại.

Trước kia cô cảm thấy Ứng San dễ gần chắc chắn là vì còn chưa đủ hiểu rõ bà ấy, đối với người của mình Ứng San có lẽ dễ gần, nhưng đối với người khác thì bà và hai chữ này liền hoàn toàn không chút dính dáng đến nhau.

Y Mạt Thuần thấy Quý Nghiên khẽ mím môi, bộ dáng thì cứ như đang muốn nói lại thôi, đưa tay bấu cô một cái.

Quý Nghiên bị đau, theo phản xạ nhìn lại đi ấy.

Y Mạt Thuần sử dụng ánh mắt ra hiệu với cô, đối với tình địch phải không được nương tay, quả quyết tiêu diệt, không được mềm lòng.

Quý Nghiên rất vô tội nhìn đi ấy, giống như muốn dùng ánh mắt để nói, chẳng lẽ đi nhìn con giống đức mẹ Maria lắm sao?

Đi ấy nhìn ở đâu mà thấy cô là đang thông cảm cho Vân Song Chi chứ?

Y Mạt Thuần: không phải con giống đức mẹ Maria, mà con chính là đức mẹ Maria.

Quý Nghiên: cảm ơn đi khen ngợi, con rất hân hạnh!

Khỏe miệng Y Mạt Thuần giật giật, con bé này càng lúc càng giống con sói phúc hắc tiểu Thắng Thắng kia rồi. Hai đứa nó quả nhiên là trời sinh một đôi.

Đều là lời độc miệng lại tự luyến.

Mẹ nó!

"Con bé chết tiệt kia, có sức chiến đấu cỡ này rồi sao không cầm đi đôi pho tình địch đi, lại đi xài hết vào đi, đồ đầu đất!" Y Mạt Thuần chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nói với Quý Nghiên.

Quý Nghiên không chút nghĩ ngợi nói: "Khí thế của mẹ chồng tương lai đã đủ mạnh mẽ rồi, không cần con lại thêm góp sức, cho nên con vẫn là nên ngoan ngoãn xem cuộc vui là được."

"Phụt, đúng là rất có mắt nhìn!" Y Mạt Thuần tạm ngừng, đột nhiên nói: "Aida, dĩ thật sự là càng ngày càng thích con rồi nha!"

Quý Nghiên được sùng mà kinh nói: "Cảm ơn, con cũng càng ngày càng thích. . . . . cháu dì rồi."

Y Mạt Thuần: ". . . . ."

"Chuyện cần nói cũng đã nói hết, cô có thể đi được rồi." Bên tai lại lần nữa vang lên giọng của Ứng San.

Vân Song Chi vẫn không từ bỏ nói: "Bạch phu nhân, bác phải như thế nào mới bằng lòng tha thứ cho con. Mặc dù con có lỗi, nhưng trước kia con cũng đã vì Cục Quốc An mà cống hiến không ít. . . . ."

"Cô nói xong chưa?" Ứng San cắt đứt lời cô ta. "Thắng vẫn còn đang chờ ở bệnh viện, cô nói cô yêu nó, vậy cũng sẽ không nhẫn tâm để cho nó chờ lâu đúng không?"

A, thiếu chút nữa Vân Song Chi đã quên mất, xét ở một vài phương diện thì cô cũng là một nhân tài hiếm có. Cô biết nhiều thứ, đầu óc linh hoạt, quả thật đã từng giúp Bạch Thắng không ít.

Nhưng Ứng San đã không có kiên nhẫn nói với cô ta nữa.

Nếu bàn tiếp, cũng có thể cô ta sẽ nói mình muốn vào Cục Quốc An nữa cũng nên.

"Con. . . . ." Vân Song Chi á khẩu không trả lời được.

Một chiều này của Ứng San thật tuyệt, dùng Bạch Thắng tới chặn cô ta. Dù cô ta có muốn nói tiếp cũng không được, bởi vì đó không thể nghĩ ngờ là tự vả miệng mình.

Vân Song Chi đứng dậy, chuẩn bị rời đi.

Quý Nghiên đột nhiên gọi: "Vân tiểu thư."

Vân Song Chi quay đầu, sắc mặt cũng không phải dễ nhìn.

Quý Nghiên khẽ mỉm cười. "Lần trước quên nói với cô, cho nên hôm nay tôi liền chính thức trả lời cô, tương lai của Tiểu Bạch là tôi, cô không có cơ hội."

Vân Song Chi sững sốt một chút, bỗng chốc, trong đầu thoáng qua một đoạn kí ức ngắn.

"Đó cũng là chuyện đã qua." Trước cửa nhà hàng Hoàng Gia, ngựa xe như nước, đối mặt với sự cố ý khiêu khích của cô ta, cô đã nói như vậy.

Sau đó cô ta chậm rãi nâng khóe môi lên, tự tin nói: "Không, còn có tương lai."

. . . . .

"Ha ha ha ha ha. . . . ." Y Mạt Thuần không để ý hình tượng nằm ở trên bàn cười to, cười đến nước mắt cũng muốn chảy ra. "Chỉ thấy nét mặt vừa rồi của Vân Song Chi chứ? Làm em cười chết rồi. Ha ha. . . . . Hôm nay quá đáng giá rồi, trở về em phải kể việc này cho Duẩn Kỳ nghe, để cho cô ấy cũng vui về chung."

Ứng San nói: "Được rồi, chỉ có em là sợ thiên hạ không loạn thôi."

"Ứng San, cái gì mà chỉ sợ thiên hạ không loạn chứ? Rõ ràng là có tốt chuyện mọi người cùng nhau chia sẻ thôi mà! tyvybutchi.di.ẽđầ.nlêqu.ýđô.n Một mình vui không bằng mọi người cùng vui, chị xem em dâng hiến tấm lòng nhiều chưa này!" Y Mạt Thuần cười đến giống như đóa hoa, rực rỡ tỏa sáng.

Quý Nghiên giựt giựt khóe miệng, dĩ ấy thật đúng là có thể kéo rắc rối mà.

Khi bọn họ trở về bệnh viện thì thấy Bạch Thắng đang ôm máy vi tính chơi game, nghe được tiếng cửa mở, anh nghiêng đầu nhìn tới. Ba người phụ nữ cùng nhau đi vào, Bạch Thắng nhú mày. "Ba người đi đâu vậy?"

"Uống cà phê." Ứng San bình tĩnh trả lời.

Bạch Thắng: "Vào lúc này sao?"

Bây giờ đúng lúc giữa trưa, hơn nữa còn là ngay lúc anh phải xuất viện.

"Ừ." Ứng San nhàn nhạt nói: "Nhưng tiếc là không uống ngon bằng Luyến Y pha."

Quý Nghiên: ". . . . ."

Thật ra thì mẹ của Bạch thiếu gia mới đúng là thâm tàng bất lộ, bản lĩnh mở to mắt nói dối thật là lợi hại!

Cô dám cá lúc còn trẻ Úng San và Y Mạt Thuần tuyệt đối là một đôi vô cùng bất tỉnh chuyện chủ.

Làm xong thủ tục xuất viện, bọn họ về nhà.

Bệnh bao tử vốn là bệnh cũ, tái phát xong thì lại không có gì như bình thường, hơn nữa hai ngày nay nghỉ ngơi tốt nên sắc mặt Bạch Thắng cũng không kém, về mặt hồng hào.

Quý Nghiên cũng yên tâm không ít.

Trong phòng, Bạch Thắng đứng ở bên cạnh bàn, nhìn thứ đặt trong cái rương nhỏ đó một chút, thuận miệng hỏi: "Đây là cái gì?"

Quý Nghiên vừa rửa mặt xong đi ra ngoài, liếc nhìn nói: "Chắc là sách đó."

"Em mua?"

"Vâng." Quý Nghiên lên tiếng.

Hôm qua cô có đặt mua mấy quyển sách dạy nấu ăn dinh dưỡng ở trên mạng, còn có một ít sách về việc chăm sóc dạ dày, không nghĩ tới đã gửi đến nhanh như vậy.

Hai người cảm thấy vi tính của mình ngồi ở trên giường.

Một chơi game, một nhàm chán lướt web.

Im lặng một hồi.

Đột nhiên Quý Nghiên quay đầu sang chỗ anh hỏi: "Tiểu Bạch, trong cục của các anh có thiếu người không?"

Động tác gõ bàn phím của Bạch Thắng dừng lại, ngược mắt nhìn cô. "Sao lại hỏi như vậy?"

"He he, anh cảm thấy em thế nào?" Cô cười híp mắt nói.

Bạch Thắng nhướng mày. "Em là nói về phương diện nào?"

"Tiêu chuẩn vào Cục Quốc An đó." Quý Nghiên rất nghi ngờ anh đã biết rồi mà cố hỏi, nhưng vẫn trả lời.

Ngón tay Bạch Thắng lướt thật nhanh trên bàn phím, không bao lâu sau liền để máy vi tính qua một bên, đối mặt với Quý Nghiên nói: "Em muốn vào Cục Quốc An sao?"

Quý Nghiên gật đầu. "Ừm."

"Sao đột nhiên lại có suy nghĩ này?"

Quý Nghiên không chút nghĩ ngợi nói: "Cũng không phải đột nhiên, em đã sớm muốn vào rồi, chỉ là gần đây mới quyết định mà thôi. Anh xem, ở Cục Quốc An chúng ta có cơ hội gặp mặt càng nhiều hơn, em cũng có thể chăm sóc cho anh, còn có thể làm việc với nhau, em cũng có thể giúp được anh, thật tốt. Như vậy cũng sẽ không cần suy đoán anh đang làm gì lúc không nhìn thấy anh, đến giờ ăn cũng không cần lo lắng anh ăn cơm có thật ngon hay không, nhất là lúc anh làm nhiệm vụ, em liền có thể cùng anh sóng vai, cũng có thể tự mình đảm đương một phía."

Quý Nghiên liệt kê ra những chỗ tốt nếu cô được vào Cục Quốc An, đôi mắt trong suốt lấp lánh nhìn Bạch Thắng, giống như là đang nói..., xem đi, xem đi, em chu đáo như vậy, anh còn có gì mà do dự nữa chứ?

Bạch Thắng vốn là hơi kinh ngạc, nhưng lại chợt bị cái bộ dạng này của cô làm cho tức cười. Anh cong môi lên, giọng thanh nhã chậm rãi nói: "Tiêu chuẩn xét tuyển của Cục Quốc An rất cao."

"Vậy em là người thân của lãnh đạo có thể thoải mái vào thẳng hay không?" Quý Nghiên lập tức hỏi.

Bạch Thắng bình tĩnh nói: "Người thân của lãnh đạo càng nên lấy mình làm gương."

Có cần phải sĩ diện như vậy hay không?

Quý Nghiên chưa xót nghĩ, lúc đầu Vân Song Chỉ cũng có cần "Lấy mình làm gương" đâu chứ.

"Vậy nếu như em tự dựa vào bản lĩnh của mình để vào thì sao?" Quý cô nương rất khí phách nói.

Bạch Thắng: "Hum--, với cái bề ngoài này thì có chút khó khăn."

Trong mắt anh ẩn dấu ý cười, khuôn mặt của anh mềm mại trắng muốt như ngọc, hai người cách nhau rất gần, Quý Nghiên nhìn không được lại đi giầy xéo "Mặt trắng nhỏ" của anh. "Tạm thời anh còn chưa nhìn ra, nhưng nếu một ngày nào đó em thật sự dựa vào bản lĩnh của mình tiến vào, thì anh sẽ làm thế nào đây?"

"Vậy anh có cần mong đợi một chút không?"

"Dĩ nhiên, nhất định sẽ để cho anh kinh ngạc rách mắt kính."

Bạch Thắng cười. "Anh cứ tưởng là em rất thích chụp ảnh."

"Đúng là rất thích. Nhưng cái này cũng không xung đột, em thích chụp ảnh, nhưng lại thích ở bên cạnh anh hơn, so sánh với nhau, chắc chắn phải chọn cái thích hơn." Quý Nghiên nhìn anh, đương nhiên nói.

Hơn nữa cô cũng muốn làm cho mình trở nên mạnh mẽ, như vậy mới có thể bảo vệ anh, chuyện gì cũng có thể cùng nhau đối mặt rồi.

Cảm giác như thế, thật tuyệt.

Trong lúc vô tình Bạch Thắng lại nghe được Quý Nghiên thổ lộ, tâm trạng hết sức vui vẻ. Nếu như cô thật sự muốn vào Cục Quốc An thì Bạch Thắng không có phản đối, anh chỉ là không nghĩ đến Quý Nghiên lại có suy nghĩ này. Trong ấn tượng của anh, cô hẳn là phải thích loại cuộc sống đơn giản, sinh hoạt bình thường đó hơn mới đúng. Có công việc ổn định, có chồng, có con, cả gia đình hạnh phúc phúc ở cùng nhau đến hết đời. Thỉnh thoảng sẽ xách máy ảnh đi ra ngoài du lịch, đây chính là cuộc sống mà cô muốn.

Nhưng không ngờ cô lại đưa ra đề nghị vào Cục Quốc An. Nền móng cơ thể của cô đạt mức tốt, năng lực học tập rất mạnh, nhận thức cũng cao. Đúng là một hạt giống tốt, anh dạy cô bắn súng, chỉ trong khoảng thời gian ngắn, cô đã có thể bắn 90% trúng bia rồi.

"Đúng rồi." Quý Nghiên nói: "Hôm nay trong lúc vô tình em có nghe nói nhà các anh còn có tầng bối cảnh khác sao? Trừ Cục Quốc An ra."

Trước đó cô đã rất tò mò với cái này rồi, chỉ là không tiện hỏi Ứng San và Y Mạt Thuần mà thôi.

Cho nên vẫn luôn nghĩ chờ trở lại hỏi thử Bạch Thắng, thiếu chút nữa đã quên mất.

Bạch Thắng hình như không có quá nhiều bất ngờ, lại nâng mày vì tính của anh lên, không chút để ý nói: "Y Hàm là lãnh đạo tối cao của Liên Hợp Hội."

Liên Hợp Hội?

Trong đầu Quý Nghiên nhanh chóng tạo thành một hệ thống tìm tòi, đó là tổ chức khủng bố nhất toàn cầu sao?

OH MY-- GOD!

Trong mắt cô tràn đầy kinh ngạc, kể từ khi quen biết Bạch Thắng đến nay, trái tim nhỏ của Quý Nghiên thỉnh thoảng đều phải chịu kinh sợ như vậy một hai lần.

Cô yếu ớt hỏi: "Vậy những người khác chẳng phải là. . . . .?"

Bạch Thắng rũ mắt, bình tĩnh nói: "Bạch Tinh và Tịch Nhượng là sát thủ xếp hạng đầu trên bảng quốc tế, đời trước là mẹ anh. Đời trước đi là lãnh đạo tối cao của Hội Liên Hợp. Nếu tính cả Phù Tô thì là tội phạm hàng đầu trong lệnh truy nã quốc tế, trong mười người xếp hạng đầu thì có bốn người xuất thân từ Liên Hợp Hội."

"Nhà họ Y là lập nghiệp từ xã hội đen sao?" Quý Nghiên nghi ngờ hỏi.

Bạch Thắng: "Có thể nói là như vậy."

Không trách được Vân Song Chỉ nói trong nhà lãnh đạo cao nhất của Cục Quốc An có hai vị sát thủ quốc tế. Thật là khó có thể tưởng tượng, trong đầu cô dần hiện ra khuôn mặt của Ứng San và Bạch Tinh, rốt cuộc có thể hiểu được tại sao tác phong của hai người ấy lại mạnh mẽ như vậy rồi!

Quý Nghiên đổi một tư thế thoải mái, đột nhiên cảm thấy mình giống như bị rơi đến một chiều không gian khác, bên cạnh đều là người sâu không lường được, thế nào cũng không nghĩ đến, nhà họ Y trừ Thánh Y ra, sau lưng còn có hậu đài hùng hậu như vậy!

Hơn nữa Bạch Tinh nhìn qua còn nhỏ hơn cô mà cũng đã là sát thủ hàng đầu quốc tế, cái này cần có tài nghệ bao nhiêu biến thái mới có thể làm được đây? Chỉ là tại sao cô ấy không vào Cục Quốc An mà ngược lại vào Liên Hợp Hội chứ? Tính chất của Cục Quốc An và Hội Liên Hợp hoàn toàn trái ngược, nhị tiểu thư thật là không làm theo lẽ thường.

Còn có Y Tịch Nhượng, không phải cô ấy là minh tinh sao? Quý Nghiên từng xem phim cô ấy đóng, giống như mọi người trong nhà họ Y, đó cũng là một cô gái rất đẹp, kỹ năng diễn xuất vô cùng tốt. Diễn cái gì là như cái đó, rất có sức thuyết phục, Quý Nghiên rất thích cô ấy. Nhưng cô ấy thật sự cũng là sát thủ sao?

Thế giới này thật sự là huyền ảo như vậy sao?

"Vẫn là không thể tin được, lãnh đạo của Cục Quốc An và lãnh đạo tổ chức khủng bố lại là thân thích." Quý Nghiên lắc đầu một cái, vẫn có chút tiêu hóa không nổi.

Hai người này giống với cảnh sát và tội phạm, hải quân và hải tặc, nghĩ thế nào cũng là quan hệ lửa nước khó hòa. Nhưng có một ngày đột nhiên nhìn thấy bọn họ thân thiết ở chung một chỗ đi dạo phố, ăn cơm, nói nói cười cười, cảm giác kia, là cực kỳ có tính chấn động.

"Có phải là lúc còn trẻ ba mẹ anh đã xem hợp ý nhau rồi sau đó mặc cho người nhà hai bên hết sức phản đối, nhưng vợ chồng hai người tình sâu, trải qua muôn vàn khó khăn trắc trở, thủy chung không xa không rời, rồi cuộc tình cảm làm động lòng trời, thuyết phục được người lớn hai nhà, hoa kết liền cành, cũng liền tự nhiên tiến tới hôn nhân có phải hay không." Quý Nghiên cô nương hết sức câu huyết nghĩ.

Bạch Thắng giựt giựt khoe miệng.

Quả nhiên là đã xem phim tám giờ tối quá nhiều rồi! Không ổn.

Anh chậm rãi nói: "Không phải, ông nội anh và ông nội nhà họ Y là bạn chí cốt. Khi mẹ anh còn bé trong một lần bắt ngờ ông ngoại và bà ngoại qua đời, mẹ anh là lớn lên ở nhà họ Y. Cùng ba của anh được cho là thanh mai trúc mã."

Được rồi, thì ra là tình cảm của hai nhà đã sớm bắt đầu từ lúc đó sao.

Quý Nghiên nhàn rãi mà nhảm chán, tiếp tục hỏi: "Tại sao Bạch Tinh không vào Cục Quốc An, ngược lại đến Liên Hợp Hội chứ?"

"Bởi vì Phù Tô đang ở Liên Hợp Hội."

"Ah?"

"Bọn họ là người yêu." Bạch Thắng nói.

Quý Nghiên "A" một tiếng, thì ra là Bạch Tinh đã có người yêu rồi.

Nhưng không đúng, Quý Nghiên cảm thấy có loại cảm giác là lạ, nhất thời lại không nghĩ ra được là kỳ quái ở chỗ nào? Mãi đến một hồi sau, Quý Nghiên mới đột nhiên phản ứng lại. "Không đúng, Bạch Tinh và Phù Tô, không phải là họ hàng sao sao?"

Úng San và Y Bối Nặc là chị em họ mà không phải sao?

Bạch Thắng nói: "A, bà ngoại và mẹ của dì Mạt Thuần không phải chị em ruột, bọn họ đã qua ba đời."

"Thì ra là như vậy." Quý Nghiên sợ hết hồn.

Vừa nghĩ như thế, thật ra thì gia tộc Bạch Thắng vẫn là vô cùng khổng lồ, Quý Nghiên muốn hiểu rõ anh hơn, mau sớm hoà vào gia đình anh, nhưng xem ra còn cần phải tốn chút thời gian!

Thời gian qua đi, ngày hôm sau, Quý Nghiên nhận được một niềm vui bất ngờ.

Trong nước hiện nay đang thịnh hành một loại game mới được đưa ra thị trường, là một game online rất được công chúng yêu thích, tin tức vừa được truyền ra, liền đưa tới một hồi sôi nổi. Trò chơi này là do Dương Hàm Mặc giám sát toàn bộ quy trình để làm ra, tiêu chuẩn cực cao, anh lại là người chủ trọng hoàn mỹ, chịu khổ bao lâu nay, cuối cùng cũng đã gặt được thành quả.

Tạ Từ Kỳ hết sức vui mừng, Dương Hàm Mặc mặc một bộ đồ tây màu đen được may thủ công tinh tế tham gia buổi họp báo game, đẹp trai bức người, làm cho nữ sinh ở đó một hồi thét chói tai. Quý Nghiên đã lâu không nhìn thấy anh rồi, cũng may, thần thái của anh vẫn sáng láng như cũ, trừ việc gầy đi một chút, thì nhìn qua không hề có thay đổi gì.

Nhưng làm Quý Nghiên không ngờ chính là, thế nhưng anh lại nhắc đến chuyện cô bị đưa lên báo lúc trước. Dương Hàm Mặc nói gần hai tháng nay anh đều ở trong công ty dốc lòng bận bịu chuyện game, dẫn đến không thể kịp thời chú ý đến tin tức hôm đó, cho nên bây giờ mượn cơ hội này giải thích, anh và Quý Nghiên chỉ là bạn từ nhỏ lớn lên cùng nhau. Không hề giống như trên báo đã nói, có quan hệ mập mờ, ngày đó báo chí chỉ đơn giản là vu oan.

Quý Nghiên là một cô gái tốt, anh quả thật thích cô, cũng từng theo đuổi cô, nhưng bị cô từ chối. Bây giờ cô đã có hạnh phúc của mình rồi, vì thế anh sẽ chúc phúc cho cô, hi vọng về sau giới truyền thông cũng có thể nương bút, không đi quấy rầy cô.

Về mặt Dương Hàm Mặc hết sức chăm chú, có phong thái của người bề trên, lịch sự lễ độ, chỉ là trên mặt vẫn là trước sau như một không chút thay đổi, khuôn mặt kiên định, có chút lạnh lùng. Quý Nghiên nói không rung động là giả, thế nào cũng không nghĩ đến Dương Hàm Mặc lại nói ra mấy câu như vậy.

Trong trí nhớ, tham muốn giữ lấy của anh đối với cô luôn rất mạnh, luôn là hận không thể 24h canh giữ ở bên người cô, để cho trong thế giới của cô chỉ có anh. Anh đối với cô rất tốt, Quý Nghiên không thể phủ nhận, khi còn bé cô không có được nhiều ấm áp, hơi ấm cô có gần như đều là tới từ Dương

Hàm Mặc. Chỉ có anh mới nhớ sinh nhật của cô, sẽ quan tâm đến tâm trạng của cô, mặc dù anh có lúc bá đạo làm cho người ta nổi điên, Quý Nghiên cũng rất là nhút nhát, nhưng trong lòng cô, Dương Hàm Mặc vẫn luôn là một người đặc biệt.

Đang suy nghĩ, chuông điện thoại di động vang lên.

Quý Nghiên không có nhìn tên người gọi tới, trực tiếp bắt máy.

"Alo?"

"Nghiên Nghiên." Bên kia nặng nề gọi một tiếng.

Giọng nói rất quen thuộc, rất quen thuộc.

Lòng Quý Nghiên chấn động, đã bao lâu rồi không nghe anh gọi điện tới? Cô còn tưởng rằng anh giống như hai năm trước, sẽ không liên lạc với cô nữa.

Trong miệng của cô, cũng thốt ra cái tên đã rất lâu rồi không nhắc tới. "Hàm Mặc."

Quý Nghiên dừng một chút, hỏi: "Bây giờ anh đang ở đâu?"

Bọn họ hẹn gặp mặt ở quán cà phê Lam Điền.

Quý Nghiên là đến sớm, chỉ cần đi qua một đường cái nữa là liền đến Lam Điền. Lúc Quý Nghiên gặp đèn giao thông thì dừng bước lại, xa xa đã nhìn thấy bóng dáng của Dương Hàm Mặc ở phía sau ô kính cửa.

Anh còn tới sớm hơn cô.

Một mình anh ngồi ở đó, chỉ thấy một bên mặt. Nghiên không thấy rõ vẻ mặt của anh, nhưng vẫn thấy được một mặt bên cao ngạo mà thẳng tắp, tay của anh chống lên mặt bàn, tầm mắt phóng ra ngoài cửa sổ, cả người tràn ngập hơi thở ngọt ngào.

Không hiểu sao lòng của Quý Nghiên quặn đau một cái, giống như bị anh lây, tâm trạng đột nhiên cũng có mấy phần trùng xuống.

Cô không để mình suy nghĩ quá nhiều, đi qua đường cái, đẩy cửa quán cà phê đi vào.

Dương Hàm Mặc như có cảm ứng, tầm mắt chợt nhìn sang. Quý Nghiên cười với anh một tiếng, Dương Hàm Mặc bình tĩnh nhìn cô, Quý Nghiên đi tới đối diện anh ngồi xuống.

"Anh tới lâu chưa?" Quý Nghiên hỏi.

Bây giờ cách thời gian bọn họ hẹn nhau còn một phút, nhưng cà phê trước người anh lại đã uống hơn phân nửa, nhìn dáng vẻ vừa rồi của anh, cũng giống như đã ngồi đây thật lâu.

Dương Hàm Mặc kéo nhẹ khóe môi, nhàn nhạt nói: "Không lâu lắm."

Trong không khí ít nhiều vẫn còn có chút lúng túng.

Quý Nghiên mỉm môi nói: "Em có đọc báo."

Dương Hàm Mặc: "Ừ."

Xong rồi, cô sợ nhất là đối diện với tình trạng như vậy. Dương Hàm Mặc vốn rất để ý tới cô, rõ ràng lúc gọi điện thoại cũng không phải là như vậy, cho nên bây giờ Quý Nghiên cực kỳ lúng túng.

Anh còn đang tức giận sao?

Trước kia cô cũng rất sợ Dương Hàm Mặc tức giận, lúc anh nổi giận, thật sự là rất khó chịu. tyvybutchi.di.ẽđầ.nlêqu.yđđo.n Quý Nghiên cũng không biết dỗ dành người khác, cho nên cô thường cố gắng không chọc Dương Hàm Mặc tức giận, bởi vì không biết phải làm thế nào để xử lý.

Cũng may, mặc dù Dương Hàm Mặc nóng tính, nhưng tới cũng nhanh mà đi cũng nhanh, ngược lại luôn là anh chạy tới tìm cô trước.

Bây giờ suy nghĩ lại một chút thì đúng là cô rất bị động, đoán chừng cũng chỉ có Dương Hàm Mặc mới có kiên nhẫn như vậy, lần nào cũng mặc kệ khúc mắc trước kia mà tìm đến cô.

Nếu không giữa bọn họ đã sớm là quan hệ người qua đường rồi.

Quý Nghiên chủ động nói: "Chúc mừng game của anh được đưa ra thị trường, em cũng đã chơi thử rồi, rất tuyệt."

Dương Hàm Mặc mỉm môi, không biết có phải là Quý Nghiên nhìn lầm hay không mà hình như anh hơi nhú mày một cái, Quý Nghiên không hiểu nghĩ, cô nói sai cái gì sao?

"Tết năm nay em có trở về Trường Sa (thuộc tỉnh Hồ Nam, Trung Quốc) hay không?" Dương Hàm Mặc đột nhiên hỏi.

Quý Nghiên hơi sững sốt, lúc này mới nhớ tới, không lâu nữa là sang năm mới rồi. tyvybutchi.di.ẽđầ.nlẽqu.yđô.n Trước đây cô đều là đón tết ở nhà với bọn Quý Anh Bình.

Lần này. . . . .

Cô có lòng riêng muốn ở cùng Bạch Thắng, nhưng không trở về cũng không được, gần đây Quý Anh Bình không tìm cô, Lữ Mỹ cũng không gọi điện thoại cho cô.

Cho nên Quý Nghiên rất mâu thuẫn.

Dương Hàm Mặc ngược mắt nhìn cô một cái, lạnh nhạt nói: "Không muốn trở về?"

Đúng là không muốn trở về, tết năm nào cô cũng trải qua trong sự ngột ngạt như vậy. Nhìn người khác hạnh phúc, mà mình thì từ đầu đến cuối đều như người ngoài cuộc. . . . .

Rõ ràng cô cũng họ Quý.

Cô cũng là con của nhà họ Quý mà.

Quý Nghiên cup mắt xuống, tâm trạng lần nữa trùng xuống, giọng nói cũng mang theo nặng nề. "Mẹ vẫn chưa gọi điện thoại cho em, nhưng em vẫn sẽ phải trở về."

Tết đối với người trong nước mà nói dù sao cũng là ngày lễ vô cùng quan trọng, theo lý là phải trải qua cùng người nhà, cả nhà đoàn viên. Cho nên dù cô có không muốn thế nào đi nữa thì bây giờ cô vẫn là người của nhà họ Quý.

Chỉ là đến lúc đó có thể Mạnh Thiệu Tuyên cũng sẽ đến chúc tết, sẽ lại phải ở chung dưới một mái nhà, ứng phó với Quý Nhu thỉnh thoảng bới móc, tyvybutchi.di.ẽđầ.nlẽqu.yđô.n chỉ là suy nghĩ một chút thôi mà ngay cả một chút mong muốn trở về Quý Nghiên cũng không có.

Dương Hàm Mặc nhẹ nhàng gõ bàn, trầm giọng nói: "Lần này anh không trở về."

"Tại sao?" Quý Nghiên hỏi theo bản năng.

Trở về nhà họ Dương cũng là trở về Trường Sa mừng năm mới, hai nhà cùng ở trong một khu biệt thự, cô còn nhớ rõ, ngày ấy, Dương Hàm Mặc sẽ dẫn cô đi chơi rất nhiều nơi.

Dẫn cô đi ăn các loại thức ăn ngon.

Nhìn ngắm xã hội muôn màu.

Cũng đi chơi nát cả thành phố Trường Sa.

Mặc dù chơi đến rất khuya trở về, cũng luôn không tránh được Quý Anh Bình la rầy một trận, Quý Nhu cũng hầu như là đứng lì ở cửa phòng cô gây phiền hà, ghen ghét cô không được đi ra ngoài một mình với Dương Hàm Mặc, bắt cô phải làm cho Dương Hàm Mặc lạnh nhạt với mình. Nhưng tâm trạng của Quý Nghiên cũng không có vì vậy mà bị phá hư.

Ban đêm nghe các nơi truyền tới tiếng pháo và tiếng chúc mừng năm mới, tâm trạng của cô vẫn là vui thích.

Những chuyện quá khứ cứ lần lượt ùa tới, giống như chỉ mới xảy ra ngày hôm qua. Trừ hai năm Dương Hàm Mặc ra nước ngoài ra thì chưa từng thiếu vắng "hành trình năm mới" của bọn họ.

Dương Hàm Mặc trầm nghĩ, tết năm nay, em đã không cần anh nữa rồi.

"Hiện nay chính là lúc phát triển quan trọng của công ty, sẽ có rất nhiều việc bận rộn, cho nên năm nay cả công ty bọn anh đều không đón tết." Anh nói như vậy.

Không biết vì sao, Quý Nghiên cảm giác lần trở về này Dương Hàm Mặc đã thay đổi rất nhiều.

Lúc ở trên buổi họp báo cũng vậy, nói chuyện hay làm việc, đều làm cho người ta cảm thấy thành thực hơn rất nhiều. Là bởi vì bây giờ anh đang tiếp quản công ty sao? tyvybutchi.di.ẽđầ.nlẽqu.yđô.n Trên vai có trách nhiệm cho nên biết thu lại tính tùy hứng?

Dương Hàm Mặc nói: "Chỉ có thể chúc em trước một tiếng là sinh nhật vui vẻ thôi."

Trong lòng Quý Nghiên hơi ấm áp, mỉm cười nói, "Như vậy em vẫn có thể nhận được quà sao?"

"Dĩ nhiên." Dương Hàm Mặc.

Im lặng.

Quý Nghiên nhìn Dương Hàm Mặc một chút, thật ra thì bộ dạng này của anh làm Quý Nghiên có chút không quen. Trong lòng không phải là không có nghi ngờ, chỉ là không cần thiết đi hỏi.

Xem bộ dạng này của Dương Hàm Mặc thì anh đã quyết định bỏ quá khứ lại sau lưng để bắt đầu tương lai mới, mặc dù Quý Nghiên không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng đối với anh mà nói, đây cũng là một chuyện tốt. Dương Hàm Mặc đáng giá có được một cô gái thích hợp với anh, để cho anh yêu cô ấy thật sâu. Mà không phải phí thời gian vào một đoạn tình cảm vô vọng.

Nhớ lại từ trước tới giờ, Dương Hàm Mặc đối với cô thật ra thì vẫn rất là khoan dung. Bình thường hai người dù giận dỗi thế nào đi nữa thì anh cũng sẽ không thật sự giận cô. Cho dù có lúc Quý Nghiên dẫm lên bãi mìn của anh thì sau đó anh cũng sẽ làm như không có chuyện gì xảy ra. Ban đầu lúc cô và Mạnh Thiểu Tuyền ở bên nhau thì Dương Hàm Mặc cũng có tìm cô quấy một trận, lần đó Quý Nghiên nói rất ác, gần như là từng câu chọc thẳng vào lòng anh, tổn thương anh rất sâu.

Trong cơn tức giận Dương Hàm Mặc trực tiếp cuốn gói đi sang Mỹ. Hai năm cũng không có bất kỳ liên lạc gì với Quý Nghiên, cho đến sau này trong lúc vô tình gặp lại, Quý Nghiên mới nhìn ra, anh là đau lòng, đối với cô cũng tức cũng buồn, nhưng mà vẫn không đành lòng lạnh nhạt với cô nữa phần. Vì vậy vẫn là đối xử với cô giống như trước kia.

Anh ôm một tia hi vọng cuối cùng trở lại tìm cô, nhưng cô lại làm cho anh thất vọng.

Tạm biệt Dương Hàm Mặc, Quý Nghiên theo thói quen đi trên đường, đi rất chậm rất chậm. tyvybutchi.di.ẽđầ.nlêqu.yđô.n Hôm nay không có mang tai nghe nên không nghe nhạc được. Cô chỉ có thể mất hồn đếm bước chân, một bước, hai bước. . . . .

Đột nhiên, một chiếc xe chạy sát qua người.

Bấm kèn tin tin vang dội.

Quý Nghiên nghiêng đầu nhìn. . . . .

"Đi đâu vậy?" Gương mặt rất lạnh lùng mê hoặc, khóe môi treo nụ cười như có như không.

Gương mặt này, rất khiến người ta khắc sâu ấn tượng.

Rất dễ dàng liền hút người ta vào trong đó, không trách được Vân Song Chỉ lại si mê anh ta.

Anh ta quả thật là có tư cách mê hoặc người khác.

Chỉ tiếc, đối với Quý Nghiên mà nói, lại thật là càng nhìn càng ghét.

Cô không có đè nén sự không vui trong lòng, vẻ mặt lạnh nhạt, giọng điệu thờ ơ nói: "Không liên quan gì tới anh."

Ngôn Quyết làm như bị thương nói: "Em ghét tôi đến vậy sao?"

Quý Nghiên không ngừng đi về phía trước, tốc độ cũng vô thức tăng nhanh.

Cô không muốn nói chuyện với anh ta, nhưng giọng của anh ta lại cứ quanh quẩn ở bên tai, như đồng điệu với bước đi dưới chân của cô vậy, một giây cũng không ngừng.

Quý Nghiên cau mày nhìn anh. "Chẳng lẽ anh cảm thấy anh rất được người khác yêu thích sao? Sao tôi lại không thể ghét anh chứ?"

Cô nhớ tới Vân Song Chỉ nói cô ấy là được Ngôn Quyết nuôi lớn, tyvybutchi.di.ẽđầ.nlêqu.yđô.n Quý Nghiên trầm nghĩ, không trách được tính tình của hai người lại giống nhau như vậy! Điều là vừa ảo tưởng vừa tự lừa!

Cho là người trên toàn thế giới đều phải yêu thích bọn họ như vậy.

Ngôn Quyết nắm tay lái, nhìn Quý Nghiên. "Cũng bởi vì lần trước tôi hôn em sao?"

Giọng điệu của anh ta như lên án cô quá hẹp hòi.

Quý Nghiên hít sâu, gật đầu nói: "Không sai, anh có ý kiến gì sao?"

Đừng nói hôn, bị anh ta chạm vào thôi cũng đã cảm thấy lông tơ dựng đứng rồi.

Dù là gương mặt đẹp mắt như vậy.

"Tôi nghĩ đó chẳng qua chỉ là lễ tiết mà thôi!" Ngôn Quyết rất có kiên nhẫn giải thích.

Bọn họ đi nhanh đến ngã tư đường, ở đây rất đông đúc, người đi đường kỳ quái nhìn hai người- một lái xe một đi bộ.

Có xe xin thì leo vô ngồi đi, còn đi bộ làm gì? Diễn kịch sao? Đệt!

Còn ở đó làm trò lăng mạn cái gì chứ?

Ở trên là tiếng lòng của người đi đường.

Quý Nghiên không có tâm trạng dây dưa với anh ta nữa, đi tới bên lề đường chuẩn bị bắt taxi, tyvybutchi.di.ẽđầ.nlêqu.ýđô.n Ngôn Quyết đoán được ý định của cô, chợt tắt máy, xe dừng ở ven đường, anh ta mở cửa xuống xe.

Quý Nghiên giật mình, lấy kinh nghiệm lần trước của cô, nếu như anh ta chơi cứng thì cô chắc chắn không phải là đối thủ.

Tuyệt đối chỉ có thể ngoan ngoãn chịu thôi.

Quý Nghiên bước nhanh hơn, sau lưng truyền đến giọng của Ngôn Quyết. "Em muốn đi đâu? Tôi đưa em đi."

"Không cần."

"Em đang sợ cái gì thế?"

Phép khích tướng cũng đem ra xài sao? Quý Nghiên không quay đầu lại. "Dáng dấp của anh quá dọa người."

Cô không thấy được, ngay lúc cô vừa dứt lời thì sắc mặt Ngôn Quyết tối sầm lại, bước chân đuổi theo của anh ta cũng chậm đi.

Nhưng chỉ là trong nháy mắt, anh ta lại khôi phục như thường, tà mị cong khỏe môi, trong mắt gọi lên tia hứng thú. Trong những cô gái mà anh đã từng gặp thì có người nào mà không bị khuôn mặt của anh mê hoặc, người nào mà không kịp chờ đợi tắm rửa sạch sẽ để dâng tới cửa. Đây là lần đầu tiên, có người nói dáng dấp của anh dọa người. Haha, gan thật. . . . .

Anh đã gặp qua vô số người, đương nhiên nhìn ra được, Quý Nghiên là thật sự ghét anh.

Cô càng như vậy, lại càng tăng lên dục vọng chinh phục của anh, nhất là người phụ nữ của Bạch Thắng, tyvybutchi.di.ẽđầ.nlêqu.ýđô.n Không thể không nói, lần này ánh mắt của cậu ta quả thật rất đặc biệt, lần đầu tiên Ngôn Quyết nhìn thấy cô gái như vậy, bất giác ảo tưởng dáng vẻ sung sướng của cô khi — ở dưới người anh, nhất định rất mê người.

Nếu Quý Nghiên biết được ý nghĩ trong lòng anh ta lúc này thì cô tuyệt đối sẽ không chút do dự liệt anh ta vào vị trí đầu danh sách đen.

Suốt đời không phải tẩy trắng.

Ngôn Quyết đuổi theo, đưa tay sắp bắt được Quý Nghiên, bỗng chốc, tay ở giữa không trung bị một bàn tay khác chặn lại.

"Cậu là ai?"

Giọng nói trầm thấp quen thuộc, trong lòng Quý Nghiên vui vẻ, quay đầu lại liền nhìn thấy Dương Hàm Mặc đang nghiêm mặt bắt lấy cổ tay Ngôn Quyết, đáy mắt một mảnh thâm trầm.

"Hàm Mặc." Quý Nghiên đi tới phía sau anh, há mồm thật to thờ phào nhẹ nhõm.

Mới vừa đi gặp, hô hấp cũng có hơi dồn dập.

Dương Hàm Mặc nhìn nhìn cô, lại nhìn Ngôn Quyết một chút, cuối cùng ánh mắt lại rơi vào trên người Quý Nghiên. "Em có quen người này không? Có phải là cậu ta đang quấy rầy em không?"

Sắc mặt Ngôn Quyết không thay đổi.

Ánh mắt hơi thâm thúy nhìn bọn họ, nụ cười trên khỏe miệng hình như sâu hơn. "Xem ra Quý tiểu thư rất được chào đón."

Quý Nghiên mặc kệ hần, nói với Dương Hàm Mặc: "Chỉ là một kẻ đáng ghét thôi, anh ta muốn làm cho em lên xe của anh ta."

Quả nhiên, sắc mặt Dương Hàm Mặc nhất thời trầm xuống.

Ngôn Quyết cười lạnh một tiếng.

Ngay trước khi Dương Hàm Mặc có hành động khác thì cổ tay anh ta xoay một cái liền nhẹ nhàng tránh thoát kiểm chế của Dương Hàm Mặc.

"Chỉ là đùa giỡn mà thôi, Quý tiểu thư không cần để ý." tyvybutchi.di.ẽđầ.nlêqu.ýđô.n Anh ta nở một nụ cười, nhìn dịch ý dưới đáy mắt Dương Hàm Mặc, không biến sắc nói: "Em đã có bạn ở đây, tôi liền không quấy rầy, sau này hẹn gặp lại."

Nói xong liền thật sự xoay người rời đi.

Dù sao về sau thời gian còn nhiều, anh có nhiều thời gian, sẽ từ từ chơi với bọn họ.

Quý Nghiên nhìn bóng lưng của anh ta, cau mày thật chặt, không biết đến cuối cùng Ngôn Quyết là muốn làm gì?

Dương Hàm Mặc theo tầm mắt của cô nhìn lại, nói: "Tên đó là ai?"

"Em cũng không quen, có gặp một lần trong bữa tiệc, sau đó cứ quên mất em như vậy." Quý Nghiên hỏi hột nói, cũng không muốn nói tới anh ta nhiều.

Dương Hàm Mặc cũng không miễn cưỡng cô, bây giờ anh đã học được cách không tham dự vào chuyện của cô. Cô không muốn nói, anh liền không hỏi nữa. Quý Nghiên là một người biết chừng mực, hơn nữa, bên cạnh cô còn có một người tên Bạch Thăng nữa mà.

Đây đã sớm không phải là chuyện anh có thể quản lý được nữa rồi.

"Lên xe thôi." Dương Hàm Mặc xoay người đi tới bên cạnh xe thể thao, ở đây cũng không thể dừng xe quá lâu.

Nếu không phải anh đột nhiên nhận được điện thoại phải về công ty một chuyến thì cũng sẽ không quay đầu xe chạy ngược về, vừa lúc lại thấy cô.

Quý Nghiên không từ chối, mở cửa chỗ ngồi kế bên ra ngồi lên, nịt chặt dây an toàn.

Xe chậm rãi khởi động. Quý Nghiên quay đầu nói: "Vừa rồi cảm ơn anh."

Dương Hàm Mặc mím môi, im lặng.

Quý Nghiên nhất thời cũng không biết lại nói gì.

Vừa mới chào tạm biệt xong, không nghĩ tới nhanh như vậy lại gặp nhau.

Quý Nghiên nhìn phong cảnh nhanh chóng xoẹt qua ngoài cửa sổ, lúc ở trong quán cà phê vẫn có những người khách khác mà cô còn cảm thấy lúng túng. tyvybutchi.di.ẽđầ.nlêqu.yđô.n Huống chi bây giờ chỉ còn lại không gian hai người, Quý Nghiên liền càng thêm cảm thấy kỳ quái.

Phù.

Cô phồng má, thở ra một hơi, tóc mái trên trán cũng bị thổi lên.

"Quý Nghiên." Đột nhiên, anh gọi cô.

Quý Nghiên theo phản xạ quay đầu lại.

Ánh mắt nhìn chăm chăm anh, giống như đang hỏi, sao thế?

Dương Hàm Mặc thoáng quay đầu, vẻ mặt cực kỳ nghiêm túc nói: "Đây là một cơ hội cuối cùng anh cho em, nếu như, lần này em vẫn không hạnh phúc. tyvybutchi.di.ẽđầ.nlêqu.yđô.n Như vậy, lần sau, em nhất định phải nhìn về phía anh, được không?"

Quý Nghiên ngẩn người, nghiền ngẫm ý tứ trong lời nói của anh, một hồi lâu mới hiểu được.

Chợt cảm thấy trong lòng có chút chua xót.

Cô giống như là bị thứ gì dẫn dắt, không tự chủ được nói: "Được."

Khóe môi của Dương Hàm Mặc nhẹ nhàng cong lên.

Có những lời này của em là đủ rồi, Nghiên Nghiên, mặc dù rất hi vọng em có thể nhìn về phía anh, nhưng nếu là như vậy thì em sẽ lại càng đau lòng hơn nữa. Nếu như phải dùng nỗi khổ sở của em mới có thể đổi được em ngoài đầu nhìn lại và cười với anh một tiếng thì anh tình nguyện chúc cho em sẽ mãi luôn được hạnh phúc. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Bạch Thiếu Gia, Cung Chiều Vợ Như Màng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 77: Thật hạnh phúc khi được gặp em.

"Nghiên Nghiên, nhanh lên một chút đi người đẹp, giang hồ đang cần cứu gấp đây. . . . ."

Buổi chiều, Quý Nghiên đang ở chỗ của mình, đột nhiên nghe thấy tiếng của đồng nghiệp Tiểu Thiện, cô ngẩng đầu lên, chỉ thấy Tiểu Thiện đang gấp gấp chạy tới, vẻ mặt vội vàng.

"Cậu bị người ta đòi nợ sao?" Quý Nghiên buồn cười hỏi.

Tiểu Thiện không có tâm trạng nói đùa với cô, nắm cánh tay cô liền kéo đến chỗ ngồi của mình, vừa nhanh chóng nói: "Nhanh nhanh. . . . . Tới đây một chút. . . . ."

Quý Nghiên bị cô ấy đè ngồi xuống.

Trần đầy mồ mị ngược mắt nhìn cô ấy. "Làm gì vậy?"

"Còn hỏi nữa... Số đặc biệt của lễ Noel năm nay mình phụ trách viết bài, thế nhưng hai ngày nay cả đầu óc mình cứ mô hồ thành một mảnh, không viết ra được cái gì. Tối hôm nay phải in ra rồi, chị Nhạc còn đang chờ mình nộp bản thảo, mình xin cậu, nếu cậu không giúp mình, mình liền xong đời!" Tiểu Thiện làm một bộ vẻ mặt như trời cũng sắp sụp không bằng.

Quý Nghiên nói: "Cậu muốn mình viết giúp cậu?"

"Bingo! Cậu xem cậu xinh đẹp mê người nhỏ nhắn xinh xắn đáng yêu biết bao nhiêu, vừa tốt bụng lại lương thiện, nên sẽ không đành lòng từ chối mình nha." Lần nào Tiểu Thiện yêu cầu người khác cũng đều luôn đặc biệt ngọt miệng như vậy.

Sẽ khen người ta thăng lên trời.

Quý Nghiên xoa xoa da gà nổi trên hai cánh tay, hỏi: "Cậu cần viết bao nhiêu nữa?"

"Còn 5 trang nữa." Tiểu Thiện nói.

Quý Nghiên cảm chuột, kéo lên xem những gì cô ấy đã viết, Tiểu Thiện thấy vậy, chợt cảm thấy có hy vọng. Bèn rên sất khi còn nóng nói: "Thế nào? Nhìn mình đáng thương như vậy, cậu hãy giúp mình một chút đi, làm ơn làm ơn. . . . ."

"Được." Quý Nghiên dứt khoát nói.

"A~ mình yêu cậu như thế, mình sẽ mời cậu ăn thịt bò khô mà, cậu. . . . . A? . . . . ." Tiểu Thiện nói xong mới phát hiện có cái gì đó không đúng, nháy mắt mấy cái, lại nháy mắt mấy cái nữa, cô ấy vừa mới nói cái gì?

Quý Nghiên đứng dậy, nói: "Đưa hình ảnh và những tờ cậu đã viết cho mình đi."

Lần này Tiểu Thiện ngược lại phản ứng rất nhanh, nhất thời hoan hô một tiếng, kích động ôm lấy Quý Nghiên. "A a a. . . . . Quý cô nương mình yêu cậu chết mất thôi. . . . . Cậu quả nhiên là người tốt."

Quý Nghiên: "Mình biết mình là người tốt, nhưng cô nương cậu đừng ôm chặt như vậy nữa được không, người tốt cũng sắp bị cậu ôm cho tắt thở rồi."

"Haha, mình thật là vui mừng quá mà." Tiểu Thiện cười híp mắt buông lỏng tay, để biểu đạt thành ý, cô ấy còn tự mình đưa Quý Nghiên trở về chỗ ngồi. Tiếp đó lại là đưa nước, còn đưa đồ ăn vặt cho cô, vô cùng ân cần.

Thình thoảng còn đi tới nhìn lên.

Quý Nghiên lạch cạch gõ chữ, mãi cho đến khi bên cạnh lại lộ ra một cái đầu, kèm theo một tiếng than sợ hãi. "Oa, nhanh như vậy đã viết được hai tờ rồi, thật là tuyệt mà! Khâm phục cậu. . . . ."

Trên trán Quý Nghiên hiện ra ba vạch đen. Động tác gõ chữ cũng nhất thời dừng lại, nghiêng đầu, mím môi nhìn Tiểu Thiện. "Nếu cậu không quấy rầy mình thì mình sẽ viết nhanh hơn."

Tiểu Thiện lộ vẻ tức giận gờ tay, làm ra dấu tay chào. "Sor-ry, mình lập tức đi ngay."

Sau khi cô ấy đi.

Quý Nghiên đeo ống nghe lên, mở nhạc lớn hơn rồi tiếp tục gõ chữ.

Cũng không biết đã qua bao lâu, đột nhiên trên tai chợt nhẹ, ống nghe bị người rút đi.

Cô im lặng quay đầu lại, chỉ thấy vẻ mặt Tiểu Thiện đang cười đến gianh lạnh đứng ở phía sau.

"Lại có chuyện gì nữa đây?" Quý Nghiên hỏi.

Trên mặt Tiểu Thiện lộ ra vẻ bà tám, chậm rãi nói: "Mình vừa thấy một anh đẹp trai đang đứng dưới lầu."

"Hả?"

Quý Nghiên thăm nghĩ, vậy thì có liên quan gì tới cô?

Tiểu Thiên nói: "Sau đó mình nhìn nhận không được tâm hồn mê trai đẹp của mình, nên liền to gan đi đến gần anh ta, kết quả cậu biết sao không?"

Quý Nghiên: ". . . . ."

"Anh ta thế nhưng lại nói chuyện với mình đó." Tiểu Thiên diễn lại bộ dạng như trúng số lúc ấy của mình.

Quý Nghiên vẫn bình tĩnh gõ chữ như cũ, hỏi: "Nói gì?"

"Anh ấy hỏi mình. . . . ." Tiểu Thiên nói từng chữ từng chữ một, giống như rất sợ Quý Nghiên không nghe thấy rõ vậy. "Nghiên Nghiên còn ở trong công ty hay không?"

"Cái gì?" Quý Nghiên ngẩn người, tay dừng ở trên bàn phím.

"Từ lúc nào mà cậu hốt được một bạn trai cực phẩm như vậy, cũng không nói cho mình biết, thật không có nghĩa khí mà à à!" Tiểu Thiên làm một bộ vẻ mặt như bị phản bội vậy.

Quý Nghiên nhìn thời gian phía dưới góc phải của màn hình vi tính một chút, đã qua giờ tan tầm, bình thường cô đều là đúng giờ tan sở.

Cô nghĩ đến người nợ trước tiên.

Chắc là anh không thấy cô đi xuống nên mới hỏi.

Nhưng sao không gọi điện thoại cho cô chứ? Ngay cả tin nhắn cũng không có.

Quý Nghiên chợt đứng dậy, không để ý Tiểu Thiên đang riu rít gào thét ở bên tai, nhanh chóng nói với cô ấy: "Còn lại một đoạn cuối cùng mình chưa viết xong, cậu viết tiếp đi nhé, mình có chút chuyện, mình đi trước nha. Xin lỗi!"

Nói xong cô liền lướt như bay đi ra ngoài, Tiểu Thiên sững sờ gọi: "A này, Nghiên Nghiên. . . . ."

Người đã biến mất ở cửa.

Tiểu Thiên thất bại ở tại chỗ dậm chân. "Cái người trọng sắc khinh bạn này. . . . ."

Quý Nghiên vừa ra cửa chính liền thấy Bạch Thắng vẫn như mỗi lần đợi cô, lẳng lặng tựa bên cạnh xe, khuôn mặt tuần nhả giãn ra, tư thái yên tĩnh. Quý Nghiên bước nhanh đi tới, Bạch Thắng cũng nhìn thấy cô, đuôi lông mày giương lên, khóe miệng không tự chủ nâng lên một nụ cười, tiến lên vài bước.

"Sao anh lại tới đây?" Quý Nghiên đứng ở trước mặt anh, mỉm cười hỏi.

Bạch Thắng nói: "Tối nay là đêm Giáng sinh."

Quý Nghiên: "Hả?"

"Chúng ta đi hẹn hò đi." Giọng nói thanh nhã từ từ truyền tới bên tai.

Quý Nghiên sững sốt một chút, ngay sau đó nụ cười mở rộng hơn. "Đây coi như là làm cho em bất ngờ sao? Cho nên mới không gọi điện thoại cho em."

Bạch Thắng nhíu mày, từ chối cho ý kiến.

"Đúng rồi, làm sao anh biết cô gái kia là người của tòa soạn bọn em?" Quý Nghiên hỏi.

Hình như Bạch Thắng chưa gặp qua Tiểu Thiên mà.

"Hình." Bạch Thắng lời ít mà ý nhiều phun ra hai chữ.

Lúc này Quý Nghiên mới nhớ lại, lần trước Tiểu Thiên đi châu Úc lấy cảnh, còn phát rất nhiều hình cho cô xem, lúc ấy hình như Bạch Thắng đang đứng ở ngay bên cạnh.

Được rồi, gần đây trí nhớ của cô thật là càng ngày càng kém.

Bạch Thắng dẫn cô đến một nhà hàng rất đặc biệt, nhưng nói chính xác hơn, đó cũng không giống một nhà hàng, mà là một lâu đài cổ xưa chọc trời, mang đậm nét cổ điển, thanh tịnh và đẹp đẽ, xung quanh trồng một rừng hoa hồng đỏ. Cách đó không xa, còn có các căn phòng thủy tinh huyền ảo như trong mơ.

Đứng ở cửa chính nhìn lại, cảnh tượng lúc này hoàn toàn giống như những gì mà chỉ trong truyện cổ tích mới có.

Quý Nghiên chỉ vừa nhìn một cái liền thích ngay.

Thiết bị bên trong rất khác với các nhà hàng khác, chỗ ngồi cũng không nhiều, ở giữa còn có một đài phun nước hình tròn, rất nhiều người đều khiêu vũ theo tiết tấu nhạc ở bên đài phun nước. Tiếng đàn dương cầm tuyệt diệu chảy xuôi, cộng thêm ánh đèn càng làm cho vô cùng có không khí, Quý Nghiên chú ý tới, những người đến đây phần lớn đều là nam nữ trẻ tuổi.

Bạn đang đọc truyện *Bạch Thiếu Gia, Cung Chiều Vợ Như Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 78: Thật hạnh phúc khi được gặp em. 2

Nhìn qua, giống như là hiện trường của một bữa tiệc nhỏ.

Nhưng so với bữa tiệc thì ở đây lại an tĩnh lãng mạn hơn rất nhiều.

Bạch Thắng đột nhiên hỏi: "Em đã từng nghe anh đánh đàn chưa?"

"Piano sao?"

"Ừ."

"Không có." Quý Nghiên nói: "Anh cũng không có nói với em là anh biết đánh đàn."

Tình cảnh này rất có không gian tưởng tượng, Quý Nghiên mơ mộng một chút, Bạch thiếu gia đánh đàn, chắc chắn là rất đẹp trai!

Cô vẫn luôn cảm thấy đàn ông có thể đàn được tốt piano đều có một loại sức hút khác.

"Chờ anh một chút."

Bạch Thắng cảm khăn ăn lên, ưu nhã lau lau miệng rồi đặt xuống, Quý Nghiên thấy anh đẩy ghế ra đứng dậy, cơ thể cao lớn ung dung đi tới chỗ đàn Piano.

Ánh mắt cô thẫn thờ nhìn theo anh.

Bạch Thắng nói gì đó với người đánh đàn, từ góc độ của Quý Nghiên nhìn lại, chỉ có thể thấy sườn mặt tuấn tú hoàn mỹ của anh. Môi mỏng khẽ mở, vẻ mặt vẫn thanh nhã ôn hòa như cũ. Người đàn ông này, bất cứ lúc nào nhìn vào, cũng đều có một loại tốt đẹp không thể diễn tả bằng lời.

Người nọ đứng dậy đi ra ngoài.

Dưới ánh mắt kinh ngạc của Quý Nghiên, Bạch Thắng thế chỗ người đánh đàn kia ngồi xuống trước đàn Piano.

Anh muốn đánh đàn sao?

Người tỏa sáng chói mắt luôn là cực kỳ làm cho người khác chú ý, mặc dù trong đêm Giáng sinh hôm nay, khách khứa đến đây gần như đều là các cặp đôi đang trong giai đoạn tình yêu cuồng nhiệt. Nhưng những nữ sinh kia, vẫn là không che giấu được ánh mắt kinh ngạc si mê, giống như ăn com cũng chẳng phải chuyện gì quan trọng, sắc mặt của những người bạn trai ngồi bên cạnh các cô ấy đều không ngoại lệ đành lại.

Bắt đầu.

Mười ngón tay của anh đặt trên phím đàn, hơi ngừng đầu, hướng về phía Quý Nghiên khẽ mỉm cười.

Trái tim Quý Nghiên chợt lỡ mất một nhịp.

Giai điệu ưu nhã lần lượt bay ra từ những đầu ngón tay của Bạch Thắng, giờ phút này, thời gian giống như cũng chậm lại. Thế giới cũng như đang chuyển động xung quanh anh, Bạch Thắng là người đa tài đa nghệ, khi còn bé được Ứng San ảnh hưởng, cho nên đàn Piano, đàn ghita, đàn tranh, vẽ v.v. . . . . Cái gì anh cũng học, cho nên cái gì cũng biết, hơn nữa còn rất tinh thông. Nhà họ Y rất coi trọng trẻ con phát triển toàn diện, cho nên khi còn bé Ứng San và Y Mạt Thuần, còn có Y Bối Nặc cái gì cũng phải học, đến đời của Bạch Thắng, đương nhiên cũng như thế.

Bọn họ đều là loại đa năng.

Cho nên, khi giây phút người trước mặt đánh lên nốt đầu tiên kia, tất cả mọi người đều lộ ra ánh mắt khiếp sợ.

Bao gồm cả Quý Nghiên.

Mười ngón tay của Bạch Thắng nhảy múa trên phím đàn, không chút nào thua nghệ sĩ Piano chuyên nghiệp, anh đàn chính là bài hát "She" rất nổi tiếng của Elvis Costello, Quý Nghiên vừa nghe liền cảm thấy quen thuộc. Trước kia có một thời gian cô cũng rất thích bài hát này, lưu trong điện thoại đi động lúc rảnh rỗi liền nghe mấy lần, có lúc cô cũng ngâm nga theo, cho nên chỉ vừa đàn khúc dạo đầu, Quý Nghiên liền nghe ra được là bài gì.

Cũng không có những nhạc đệm khác, chỉ có một chiếc đàn Piano, nhưng anh lại cứ như có một loại sức mạnh đặc biệt, chỉ cần anh ngồi ở chỗ đó thì mọi người sẽ cảm thấy sân khấu này đã quá đầy đủ rồi, không cần bất kỳ gì khác tô điểm thêm nữa.

Quý Nghiên đắm chìm trong đó, nhưng cô lại không ngờ, Bạch Thắng không chỉ là đánh đàn, chọt, anh chậm rãi mở miệng.

She may-be the face I can't forget (Cô ấy là bóng hình tôi không thể quên)

The trace of pleasure or regret (Một chút niềm vui hay tiếc nuối)

Maybe my treasure or the price I have to pay (Là kho báu đời tôi, hay cái giá tôi phải trả)

She may-be the song that summer sings (Cô ấy là khúc ca mùa hè tặng dâng)

Maybe the chill that autumn brings (Cũng có thể là chút se lạnh mùa thu gửi đến)

Maybe a hundred different things (Cũng có thể là trăm điều tuyệt diệu của thế giới này)

Within the measure of the day. (Trong giới hạn một ngày ngắn ngủi mà thôi)

Giọng nói hơi từ tính thâm tình biểu diễn, âm tiết của Bạch Thắng hết sức dễ nghe, lúc nói chuyện là mát lạnh mà làm cho người ta cảm giác thật thoải mái, tựa như mùi trà xanh thơm ngát, chậm rãi thấm vào tim. Mà lúc ca hát, giọng của anh lại thêm phần từ tính và hấp dẫn, đặc biệt thích hợp hát tình ca. Trước kia Y Nhân từng nói, trong mấy người bọn họ, Bạch Thắng là thích hợp hát tình ca nhất, anh trời sinh có một cổ họng tốt, mặc dù không thường ca hát, nhưng một khi mở miệng thì tuyệt đối không kém hơn những người chuyên nghiệp. Hơn nữa Bạch Thắng hát đặc biệt truyền cảm, du dương uyển chuyển, chan chứa động lòng người, trừ thiên phú bản thân ra còn thấy được cái hồn trong từng câu hát.

Bài hát này rất nhẹ nhàng, thâm tình lãng mạn, thích hợp để hát trong không khí này nhất.

Ánh mắt của anh khóa lấy Quý Nghiên thật chặt, sâu thẳm trong đáy mắt tràn đầy chăm chú và chân thành tha thiết, đây là bài hát anh hát vì cô. Cũng không phải anh thích tỏ lộ ở nơi công cộng như vậy, Bạch Thắng vốn luôn khiêm tốn trước sau như một, chỉ là hôm nay không biết vì sao đặc biệt có hứng nên mới hát cho Quý Nghiên nghe một bài.

"She", rất phù hợp với tình cảm anh dành cho cô.

Đúng như lời bài hát, cô có thể là luân hồi giữa thiên đường và địa ngục mà mỗi ngày anh bước vào, cũng có thể là bóng hình trong mỗi giấc mơ anh nhìn thấy, nở nụ cười sáng trong như suối lành.

Là người không thể thiếu trong cuộc đời anh.

Ai cũng có thể nghe ra được tình cảm sâu sắc trong lời anh hát, đèn thủy tinh trên trần lẳng lẳng phủ lên người Bạch Thắng, xung quanh an tĩnh tới cực điểm, ngay cả người đang háng say cười nói cũng không nhận được dừng lại, đưa mắt nhìn sang.

Những người nam sĩ quan đứng canh gác hai bên lối đi kia cũng nghiêm túc lắng nghe.

Cảm nhận sức hấp dẫn không gì sánh kịp của người đàn ông này, nghe anh diễn dịch ca khúc cảm động tuyệt vời này.

She may-be the reason I survive (Cô ấy chính là lẽ sống của đời tôi)

The why and where for I'm alive (Và cũng là lý do và nơi để tôi tồn tại)

The one I care for through the rough and ready years (Là người duy nhất tôi quan tâm dù bao chông gai hay những năm dài)

Me, I'll take her laughter and her tears (Tôi gom tất cả những nụ cười và nước mắt của cô ấy)

And make them all my souvenirs (Biến chúng thành vật kỷ niệm của riêng mình)

For where she goes I've got to be (Nơi đâu có cô ấy ở đó sẽ có tôi)

The meaning of my life is (Bởi ý nghĩa của đời tôi)

She (Là cô ấy)

She... (Cô ấy)

She... (Cô ấy)

Âm cuối thật dài, kéo giai điệu hướng bất động.

Đoạn lời hát phía sau càng thêm trực tiếp, tình cảm lộ ra sâu hơn, ánh mắt Bạch Thắng từ đầu đến cuối đều dừng lại ở trên người Quý Nghiên, chưa từng dời đi, giống như anh muốn bắt được một vẻ mặt biến đổi bất kỳ trên mặt cô, đồng thời dùng cách này, hát ra những lời mình đã giấu sâu trong lòng.

Tò rõ mình thật lòng.

Anh cũng biết, Quý Nghiên hiểu được lòng anh.

Quý Nghiên nhìn anh thật sâu, ánh mắt của hai người giao tiếp trên không trung, giống như đã nói hết ngàn lời vạn chữ. Lúc anh hát tình sâu khản thiết, lúc cô nghe cũng chìm đắm say mê. Giọng hát của Bạch Thắng rất đặc biệt, thính thoảng hấp dẫn, thính thoảng dịu dàng, thính thoảng tình cảm, thính thoảng kỳ ảo, giống như xuyên thấu lòng người, thẳng đến linh hồn.

Trái tim Quý Nghiên đột nhiên lồi nhịp, anh vốn là như vậy, mặc dù cực ít khi nào nói với cô những lời tốt đẹp gì đó, cũng sẽ không nói lời ngon tiếng ngọt, nhưng cuối cùng trong lúc lơ đãng, lại làm ra rất nhiều chuyện khiến cô vô cùng cảm động, nháy mắt làm cô cực kì xúc động.

Anh cho cô tất cả những thứ cô chưa bao giờ có, Quý Nghiên nghĩ, sẽ không còn gì có thể làm cho cô cảm thấy may mắn bằng việc gặp được anh.

Sự xuất hiện của anh, là điều tuyệt vời nhất trong cuộc đời này của cô.

Bạn đang đọc truyện *Bạch Thiếu Gia, Cung Chiều Vợ Như Mộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 79: Thật hạnh phúc khi được gặp em. 3

Cho dù bản thân cô cũng có lúc thắc mắc, Bạch Thắng là coi trọng điểm nào ở cô? Lại đáng để anh dứt khoát thật lòng, thâm tình đối với cô như thế!

Mọi người ở đây cũng chú ý tới tầm mắt của Bạch Thắng, bọn họ theo ánh mắt của anh, liền nhìn thấy Quý Nghiên. Cũng có rất nhiều người nhận ra cô gái này, là tiểu thư lớn của tập đoàn Thụy Hưng, trước đây không lâu bị gièm pha, làm cho khi nhà trọ của cô bị hỏa hoạn, trên web điên cuồng đăng tin, tiếng mắng một mảnh.

Nhưng ngày gần đây thân là một trong các đối tượng của xi căng đan- thiếu gia nhà họ Dương kia (Dương Hàm Mặc) lại tự mình đứng ra giải thích chuyện này, nói thẳng báo chí đã vu oan Quý Nghiên. Cũng gián tiếp đề lộ ra tin tức cô đã có bạn trai. . . . . Không ai biết sự thật của sự thật đến tột cùng là như thế nào? Cái tin này, thật thật giả giả lại có ai nói rõ ràng? Chỉ là không ngờ, người bạn trai trong tin đồn của Quý Nghiên, lại là Bạch thiếu gia của Cục Quốc An.

Và lại nhìn anh hết sức yêu cô, Bạch thiếu gia cho người khác ấn tượng luôn là thanh nhã lịch sự, nhưng lại có cảm giác rất xa cách, không dễ gần. Hơn nữa có ai nghĩ tới, sẽ có một ngày anh hát tình ca tặng cho một cô gái dưới ánh nhìn trừng trừng của nhiều người, anh thâm tình như vậy, chuyên chú, bất chấp tất cả. Cũng may nhà hàng này có một quy định, mỗi ngày chỉ tiếp đón 30 đoàn khách, đây là nhà hàng cao cấp nổi tiếng nhất Hongkong, rất nhiều người muốn đến đây ăn, nhưng muốn ăn một bữa ở chỗ này, lại là cực kì không dễ. Có thể đặt được chỗ ở đây, đều là người không giàu cũng quý, tư cách rất cao, tất cả mọi người đều hiểu quy củ trong giới thượng lưu này, cũng rất thức thời, loại chuyện như vậy, đương nhiên sẽ không tùy tiện nói ra ngoài.

Xem xong rồi thôi.

Bạch Thắng đứng đây, dưới ánh nhìn sẫm soi của mọi người, chậm rãi đi tới chỗ Quý Nghiên.

Hình tượng của anh thật sự rất phù hợp với người tình trong mộng của tất cả cô gái, nhất là khi khung cảnh dưới ánh đèn lãng mạn như vậy, trong không khí an tĩnh thế kia, anh ngồi đàn Piano, hát tình ca, thần thái ưu nhã, như một vị bạch mã hoàng tử nhẹ nhàng giáng trần, trong nháy mắt làm cho tất cả nữ sinh ở đây đều có chút nghiêng ngả.

Họ cũng không nhịn được sôi trào, tiếng thét chói tai, tiếng vỗ tay, vang lên liên miên. . . . .

Trong nhà hàng này chưa từng có loại náo nhiệt như thế này, ngay cả các nam sinh cũng hòa theo ồn ào lên, rồi rít cổ vũ Quý Nghiên đáp lại tấm chân tình của Bạch Thắng, không khí nhất thời bị xáo động tới điểm cao nhất.

Quý Nghiên đỏ mặt, từ trước đến giờ cô luôn im lặng không nói gì nhiều, cho nên nhất thời có chút khó thích ứng với không khí nhiệt tình như vậy. Bạch Thắng vẫn đứng ở cách đó mấy bước, đột nhiên dừng bước chân lại, anh cứ như vậy đứng ở nơi đó, khoe miệng nở nụ cười, ánh mắt lẳng lẳng nhìn cô, tư thái yên tĩnh, giống như một chàng hoàng tử tỏa sáng vô hạn, đang chờ đợi công chúa của mình bước đến.

Quý Nghiên có chút không biết làm sao, cô chưa từng đối phó với loại tình trạng này. Vốn tưởng rằng ở trước mặt Bạch Thắng, cô đã có thể đủ tự nhiên đủ thoải mái cùng anh chung sống, nhưng trải qua não loạn như vậy, cô mới phát hiện sự chênh lệch giữa bọn họ lớn đến thế nào. Anh chỉ cần ngoắc ngoắc ngón tay, cô liền không hề có sức chống đỡ.

Người đàn ông này có tư chất làm cho người ta điên cuồng như vậy.

Có một cô gái nổi tiếng gan lớn thấy Quý Nghiên vẫn còn đang chần chừ liền không nhìn nổi nữa, cô gái kia lặng lẽ đi tới, đẩy Quý Nghiên ra trước, Quý Nghiên đang trong trạng thái mất hồn cũng không kịp chú ý, cả người lao đảo ngã xuống, thẳng tắp nhào tới phía trước.

Một đôi tay kịp thời đỡ lấy cô.

Anh đứng ở trước mặt cô, Quý Nghiên vừa mới ngước mắt, liền đối diện với cặp mắt sâu thẳm kia, chớp mắt đều là hơi thở quen thuộc, bọn họ dán vào nhau rất gần, rất gần. . . . .

Mọi người trầm nghĩ, như vậy mới đúng chứ! Hai người bọn họ như vậy, nhìn qua thật rất xứng đôi.

Tuần nam mỹ nữ, nhìn xem thật là mát mắt mà . . . . .

"kiss. . . . . kiss. . . . ."

"kiss. . . . . kiss. . . . ."

"kiss. . . . . kiss. . . . ."

. . . . .

Mọi người đồng loạt gào thét, cả phòng ăn giống như cũng bị không khí nóng bỏng đốt cháy, đêm giáng sinh này, đối với anh, đối với cô, đối với bọn họ mà nói, chắc chắn là một ngày lễ cả đời khó quên.

Sắc mặt Quý Nghiên đỏ ửng, trong lòng như nai vàng ngơ ngác, khăn trương không biết làm thế nào cho phải. Loại cảm giác này vừa khăn trương vừa vui mừng, cô thật đúng là lần đầu tiên trải nghiệm, cực kỳ mâu thuẫn, nhưng cũng cực kỳ kích thích.

Con người Bạch Thắng bình tĩnh khóa lấy cô, trong mắt ngầm chứa một tia cười, giọng nói mát lạnh chậm rãi vang lên bên tai: "Nghe được tiếng lòng anh rồi chứ?"

Quý Nghiên nào còn có thể nói nên lời.

Một lòng đến nay còn chưa có bình tĩnh lại.

Không đợi cô trả lời, Bạch Thắng liền mở miệng lần nữa, giọng điệu thấp đi mấy phần, chất giọng hơi từ tính và kêu gọi từ trong môi mỏng của anh chậm rãi tràn ra. "I love you so much."

Ánh mắt Quý Nghiên hoàn toàn sững sờ, chỉ cảm thấy trong cơ thể có đốm lửa đang điên cuồng mà nhanh chóng bốc cháy lên, gần như muốn cắn nuốt cô, máu cũng đang mãnh liệt sôi trào, trong đầu cô thoảng chốc trống rỗng. Rõ ràng là sắp đến mùa đông, mà sao cô lại vẫn cảm thấy nóng như thế, cả người như muốn thiêu cháy.

Mọi người nghe một câu thổ lộ như thế liền lần nữa bộc phát ra tiếng thét chói tai điên cuồng.

Đáng lẽ đều là một đám người trẻ tuổi, chính là tuổi thích chơi thích gây náo động, hơn nữa còn có tiền, cho nên dĩ nhiên là rất biết đùa. Cái loại địa phương như quán Bar cũng đến không ít lần, hơn nữa còn biết xáo động không khí, loại chuyện làm cho không khí ồn ào lên này, chỉ cần có một người dẫn đầu thì những người còn lại sẽ lập tức đi theo hưởng ứng. Chủ yếu hơn chính là Bạch Thắng lại là dạng thân phận người người đặc biệt chú ý này, mọi người liền có vẻ càng thêm nhiệt tình.

Cuộc sống riêng của nhân vật lớn: cục trưởng tương lai của NSA đó nha. . . . . Cũng không phải là dễ dàng có thể nhìn xem như vậy được đâu. . . . .

Giống như là để hưởng ứng không khí lúc này, tiếng nhạc của bài "She" lại vang lên lần nữa. . . . .

Bạch Thắng ôm Quý Nghiên vào trong ngực, giữ chặt cái ót của cô, trong lúc cô còn đang sững sờ, trong lúc mọi người còn đang nhiệt tình như lửa ồ ào lên, trong lúc tiếng nhạc "She" uyển chuyển êm tai lại rung động đến tâm can đang được phát ra, anh nghiêng đầu, hôn cô thật sâu.

Bọn họ đã từng hôn như vậy rất nhiều lần, dịu dàng, bá đạo, nhiệt tình. . . . . Cũng từng hôn ở nhiều chỗ khác nhau, trong nhà, ban công, bệnh viện. . . . Nhưng ở trong không khí như vậy, nhiều người nhìn trừng trừng như vậy, thì vẫn là lần đầu tiên.

Quý Nghiên níu lấy quần áo Bạch Thắng thật chặt, trong đầu vẫn còn đang lúng búng, giống như một chú dê con bị lạc, không tìm được phương hướng. Cô chỉ có thể dựa vào anh thật chặt, đi theo bước chân của anh, để anh dẫn cô đi đúng đường. Ở trước mặt anh, cô toàn là liên tục thất bại.

Lại một lần thét chói tai, nhấc lên một trận dậy sóng.

Đêm nay chắc chắn là rất high.

Mà đêm nay cũng là đêm Giáng sinh đầu tiên bọn họ trải qua cùng nhau.

Ngoài phòng vang lên tiếng pháo hoa, cuộc sống về đêm, bây giờ mới bắt đầu. . . . .

"Lần sau anh cũng dạy em đánh đàn đi." Quý Nghiên và Bạch Thắng nắm tay nhau bước chậm trên quảng trường, vừa mới com nước xong, lúc này chính là thời gian tốt để tiêu hóa.

Bên tai thổi qua gió mát nhẹ nhàng, đêm nay ánh trăng rất đẹp, treo ở giữa bầu trời đầy sao, bóng đêm xinh đẹp không thể tưởng tượng nổi.

Bạch Thắng mỉm cười nói: "Em muốn học đàn bài gì?"

"Chưa biết nữa, chừng nào em nghĩ xong sẽ nói cho anh biết."

Trên quảng trường cũng có không ít người, cũng rất nhiều người đang thả đèn hứa nguyện, còn có người đang chơi pháo hoa mini, bầu trời một mảnh sáng lạng, xinh đẹp khác thường.

Mọi người náo nhiệt tung bừng như ngày lễ đến.

Đâu đâu cũng có không khí ung dung vui vẻ.

Một nữ sinh nhỏ bán đèn hứa nguyện đi tới, nói với Bạch Thắng: "Anh trai, mua đèn hứa nguyện cho chị gái bên cạnh đi."

Bạch Thắng nhìn nữ sinh nhỏ lấy gì đó trong túi nylon trên tay, lại ngược mắt nhìn những chiếc đèn hứa nguyện trên bầu trời đang chậm rãi bay lên, hình như nữ sinh kia cũng thích những thứ này.

Anh nhẹ nhàng nhếch môi, không do dự quá nhiều liền mua một cặp.

Kinh nghiệm rất mới mẻ.

Từ trước đến nay anh chưa từng làm những thứ này.

Nhìn ra được tối nay Quý Nghiên vẫn luôn rất vui vẻ, giây phút đèn hứa nguyện rời khỏi lòng bàn tay bọn họ, anh nhìn ánh đèn lóe lên ở bên trong, chiếu rọi khuôn mặt tươi cười của cô, giống như tất cả hoa tươi trong nháy mắt đều nở ra xung quanh cô, thế giới cũng trở nên rực rỡ.

Trái tim, dần dần trở nên mềm mại.

Bạn đang đọc truyện *Bạch Thiếu Gia, Cung Chiều Vợ Như Mạng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 80: Nam thần nữ thần.

"Tiểu Bạch, chúng ta đi xem phim đi." Quý Nghiên lắc tay Bạch Thắng nói.

Bây giờ thời gian vẫn còn sớm, cô còn nhớ rõ sau lần hẹn hò đầu tiên hai người ở bên nhau, cô đã chuẩn bị tất cả sẽ giống như các đôi tình nhân khác, cùng anh ăn một bữa cơm, đi dạo phố, sau đó cùng đi xem phim, nhưng kết quả lại bị anh nhẹ nhàng nói một câu đi ra mắt gia đình mà đã khiến cho toàn bộ kế hoạch của cô đổ bể. Nhưng mà hôm nay dường như cũng rất hạnh phúc, chỉ còn lại xem phim thôi.

Bạch Thắng lên tiếng: "Được."

Anh chưa từng thấy Quý Nghiên vui vẻ nhiều như hôm nay.

Từ khi anh biết Quý Nghiên tới nay, ở trong mắt cô luôn có một sự tang thương và u buồn không cách nào xóa tan được. Cho dù là lúc cười thì vẻ mặt cũng giống như đang có tâm sự. Mặc dù cũng có lúc vui vẻ đúng nghĩa, nhưng lại không vui vẻ bằng hôm nay.

Hôm nay cô đã thật sự thả lỏng, không có bất kỳ băn khoăn hay gánh nặng nào, một Quý Nghiên nhẹ nhàng, trọn vẹn.

Anh thích nhìn cô cười.

Cũng muốn làm cho cô mãi giữ vững nụ cười vui vẻ như vậy.

Hai người đến rạp chiếu phim, hôm nay mọi người đi chơi rất đông, nhất là tới rạp chiếu phim, người người kẹt cứng. Quý Nghiên nắm tay Bạch Thắng

thật chặt, không muốn buông ra. Rất sợ không cẩn thận sẽ bị dòng người chen lấn đẩy đi.

Cô thầm nghĩ, dù có nhiều người hơn nữa thì cũng không chen lấn đẩy tiểu Bạch của cô đi được, bọn họ cứ nắm tay như vậy, đi tiếp một đời một kiếp.

Bạch Thắng cười khẽ.

Ở ngoài cổng có dán rất nhiều áp phích tuyên truyền, Quý Nghiên liếc mắt liền thấy tấm lớn nhất, cô kinh ngạc kêu lên: "A, người đó không phải là Tịch Nhượng sao?"

Bạch Thắng cũng nhìn thấy, tấm áp-phích của Y Tịch Nhượng lớn hơn mấy tấm khác, và lại show diễn cũng là nhiều nhất, tất cả đã đủ cho thấy cô ấy nổi tiếng bao nhiêu.

Quý Nghiên nói: "Vừa vặn hai mươi phút sau thì có một suất chiếu, chúng ta đi xem cái này đi."

Bạch Thắng không có dị nghị gì.

Lúc anh đi mua vé thì Quý Nghiên đứng ở bên cạnh chờ anh, ánh mắt vô thức đảo một vòng quanh đại sảnh, áp-phích của Y Tịch Nhượng chiếm phần lớn ở đây, nơi nào trong rạp chiếu phim có thể dán thì cũng đều được dán kín. Còn có rất nhiều người mê phim điện ảnh cầm điện thoại đi động chụp hình, nam sinh nữ sinh đều có, còn có rất nhiều đàn ông lớn tuổi cũng chụp, Quý Nghiên bị hấp dẫn, không nhìn được lắm bầm một câu: "Thế giới hài hòa quá tốt đẹp."

Đúng lúc Bạch Thắng mua vé xong trở lại, giờ vé trong tay nói với cô: "Đi thôi."

Quý Nghiên gật đầu.

Bạch Thắng mua là vé chiếu rạp VIP, rạp rất lớn, đầu tiên đập vào tầm mắt chính là màn ảnh to rộng đặt ngay giữa sân khấu. Bọn họ ngồi xuống một hàng sau cùng, trong rạp VIP chỉ có tám chỗ ngồi, mỗi chỗ đều là ghế sa lon có chức năng mát xa rất thoải mái khi xem phim, trên bàn nhỏ trước mặt để cola và Popcorn, còn có một chút đồ ăn vặt. Phục vụ cũng là cực kỳ chu đáo.

Có thể ngồi ở chỗ này đều là người cực phú cực quý, các cặp đôi chiếm đa số, cũng có mấy phú hào.

Đây là bộ phim bom tấn Hollywood, mới vừa ra mắt không lâu, hôm nay là lần chiếu đầu tiên trong nước, không ngờ bọn họ may mắn đụng phải. Chỉ là vào cái ngày Giáng Sinh này, rất nhiều bộ phim đều chọn hôm này mà chiếu, đó cũng là rất bình thường.

Mở đầu là trailer, Quý Nghiên vừa ăn popcorn vừa xem, không thể không nói về đẹp của Y Tịch Nhượng thật sự rất mê người, cô ấy giống Y Bối Nặc nhiều hơn, hết sức làm cho người ta kinh ngạc. Kỹ năng diễn xuất càng thêm không thể bắt bẻ, từng vẻ mặt đều cực kỳ sinh động, hơn nữa khí chất của cô ấy rất xuất chúng, có chứa một loại hơi thở đặc biệt của Quý thiên kim, nhìn xung quanh, muôn hoa mất màu. Nhưng lại không tạo cho người ta cảm giác quá yếu ớt, ngược lại, đây là một cô gái rất tiêu sái, đi bộ cũng giống như mang theo gió, phong hoa vô hạn.

Bạch Thắng vắt chéo chân, hai tay ôm ngực, nghiêng đầu nhìn Quý Nghiên. Khi cô xem phim rất nghiêm túc, ăn cái gì cũng giống như chỉ theo bản năng, không cần nhìn cũng có thể bắt được chính xác, đôi mắt trong suốt chăm chú nhìn màn ảnh. Sườn mặt của Quý Nghiên thật sự rất đẹp, da thịt rất trắng, hình dáng rõ ràng, hơn nữa ngũ quan tinh xảo, cảm có vẻ thon gọn, yên lặng, đều khiến người khác không nhẫn tâm đi phá hư phần tốt đẹp này.

Ai ngờ lúc này Quý Nghiên vừa vặn nghiêng đầu nhìn qua, cười nói: "Thật may đó không phải là sủng thật, nếu không người kia chắc chắn đã mất mạng."

Bạch Thắng không chút để ý nhú mày, coi như là trả lời.

Quý Nghiên không cảm thấy có gì không đúng, nói tiếp: "Anh nói xem, ngộ nhờ khi Tịch Nhượng quay phim, theo thói quen không cẩn thận coi người khác như đối tượng làm nhiệm vụ rồi 'rắc rắc' cho người ta mất cái thì làm sao đây?"

Bạch Thắng: "Em nghĩ hơn nhiều rồi."

Phụt. . . . . Khúc gỗ anh thỉnh thoảng cũng phải bày tỏ một chút suy nghĩ đi chứ!

Nhưng cảnh Tịch Nhượng hành động thật sự rất xuất sắc, bởi vì là phim hành động Hollywood nên ở trong phim Y Tịch Nhượng đóng vai là một tội phạm quan trọng thông minh tuyệt đỉnh quốc tế, thủ đoạn phạm tội của cô ấy thần thông quảng đại, năng lực nguy trang thân phận càng thêm vượt qua người thường, luật sư, y tá, nữ tiếp viên hàng không, tất cả đều đã từng là thân phận của cô ấy.

Cô ấy còn giỏi trong việc làm giả chi phiếu ngân hàng, lừa gạt ít nhất là mấy chục triệu đô la. FBI một mực truy nã cô ấy, nam chủ chính là một điệp viên cao cấp của FBI, đuổi theo cô ấy mấy năm, mấy màn người chạy ta đuổi của hai người ở trong phim vô cùng nhiều, có lúc cũng đánh nhau, Y Tịch Nhượng vốn là cao thủ, hoàn toàn không cần người đóng thế, cảnh hành động có thể tự mình hoàn thành, cô ấy ra tay hết sức gọn gàng, đồng thời cũng điều khiển lực độ rất tốt, sẽ không làm người khác bị thương, có thể phối hợp tốt với máy quay phim, cho nên ra thành phẩm có hiệu quả vô cùng tốt.

Cực kỳ đẹp mắt.

Quý Nghiên cảm thán: "Không hổ là nữ thần mà, nhiều giải thưởng quốc tế lớn như vậy không phải là lấy không công, lúc nào thì em mới có thể có bản lĩnh này đây?"

Thật ra thì lúc mới xem phim, Quý Nghiên vẫn là không cách nào tin tưởng Y Tịch Nhựt lại là sát thủ đứng đầu quốc tế, bởi vì điều đó quá mức chấn động rồi! Nhưng khi vừa nhìn thấy cô ấy ra tay thì cô lại không thể không tin tưởng, Y Tịch Nhựt giờ tay nhắc chân đều là phong phạm siêu sao, trong mắt ánh lên một chút lạnh nhạt, đánh nhau thành thạo, cũng không phải chỉ cần có kỹ năng diễn xuất là đủ, mà người không có lịch duyệt chân thật thì rất khó làm được.

Chỉ là điểm này cũng không có ảnh hưởng đến hành động của cô ấy, mọi người cũng sẽ không bởi vì bản thân cô ấy phong hoa mà không để ý đến kỹ năng diễn xuất của cô ấy, mà ngược lại càng thêm bị cuốn hút bởi kỹ năng diễn xuất của cô ấy, mặc kệ là người trong hay ngoài nước, cũng đều đồng loạt khen ngợi, Y Tịch Nhựt tuyệt đối là một diễn viên có thực lực siêu mạnh.

Bạch Thắng nhàn nhạt nhìn màn ảnh một cái, đúng lúc là một màn Y Tịch Nhựt đang đùa giỡn nam chủ, cô ấy quả thật rất có sức quyến rũ, nhưng mà.
.....

Bạch Thắng đột nhiên kéo đầu Quý Nghiên qua, hôn thật sâu lên môi cô.

Con người Quý Nghiên phóng đại, bị hành động bất ngờ của anh dọa cho sợ hết hồn, ở đây là rạp chiếu phim đó! Còn có người khác ở đây. . . . . Chỉ là vừa nghĩ tới lúc này bọn họ còn ở một nơi có nhiều người hơn, không khí điên cuồng hơn mà hôn thì Quý Nghiên lại không còn quá kinh ngạc nữa.

Hôm nay bọn họ thật sự đã làm không ít chuyện có tính thách thức!

Quý Nghiên yên lặng nghĩ.

Bạch Thắng cũng không hôn quá lâu, rất nhanh liền rời đi. Anh nhìn khuôn mặt ửng đỏ của cô, cong môi nói: "Em chính là nữ thần của cuộc đời anh!"

Trong lòng Quý Nghiên khẽ động, bên môi lộ ra một nụ cười mềm mại, đây cũng là lời tâm tình dễ nghe nhất mà đời này cô từng được nghe.

Cô không nhận được nói: "Hôm nay anh quét mặt lên miệng có đúng không?"

Lời tâm tình như vậy, thật sự là rất mê người. Trước kia lúc người khác thổ lộ với cô, biết bao nhiêu lời nói mỹ miều, cảm động, tình sâu nặng nhường nào cũng đều đã từng được nghe, lúc còn học cấp 3, mấy người ủy viên của ban văn nghệ còn đặc biệt vì cô viết mà một bài thơ tình, lại còn chọn ngày dạ hội mà đứng trước toàn trường đọc cho cô nghe, lúc ấy cô chỉ cảm thấy xấu hổ muốn chết thôi, mặc dù bài thơ đó quả thật viết rất rất hay, thậm chí có nhiều nữ sinh còn cảm động ứa nước mắt, tràn đầy hâm mộ nhìn cô. Lúc bọn cô học cấp 3 thì nhà trường rất cởi mở, cho nên còn có giáo viên thuyết phục cô nói: "Người ta đã thật lòng như vậy, trò cũng đồng ý đi thôi."

Quý Nghiên bị sét đánh (đứng hình) không nhẹ.

Bạn đang đọc truyện *Bạch Thiếu Gia, Cung Chiều Vợ Như Mộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 81: Nam thần nữ thần. 2

Các bạn học xung quanh cũng ồn ào lên, lúc ấy cô thật sự hận mình không có phép tàng hình, biến mất thật nhanh khỏi tầm mắt của mọi người.

Bởi vì cô đối với người nam sinh kia thật sự không có cảm giác gì.

Cuối cùng Quý Nghiên vẫn là từ chối cậu ta, khi đó khuôn mặt cậu ta như đưa đám, trong tiếng thất vọng của mọi người, liền như chạy như bay rời khỏi hiện trường.

Cho nên nói, nếu đã không phải là người bạn thích thì dù nói lời tâm tình có hay thế nào đi nữa, cảm động thế nào đi nữa, bạn cũng sẽ không có quá nhiều cảm giác. Nhưng nếu như là người mà trong lòng bạn quan tâm nhất, người bạn thích nhất nói lời tâm tình với bạn thì dù cho anh ấy có nói đơn giản thế nào đi nữa, bạn cũng đều cảm thấy như tiếng trời, nghe cực kỳ cảm động.

Bây giờ cảm giác của Quý Nghiên là như vậy, chỉ một câu của Bạch Thắng, đã thắng được ngàn lời vạn chữ của người khác.

Đời này, có anh thôi, là đủ rồi.

Quý Nghiên tiến tới bên môi anh hôn xuống, mỉm cười nói: "Anh cũng là nam thần của cuộc đời em!"

Không biết từ lúc nào bộ phim đã tới hồi cuối, nhưng làm người ta tiếc nuối chính là, đây là một bi kịch. Điệp viên FBI và tội phạm quan trọng quốc tế trong hoàn cảnh người chạy ta đuổi đã nảy sinh tình cảm với nhau, nhưng dù hai người có vượt qua được những đau khổ của tình yêu thì cuối cùng cũng bù không được đau khổ của thực tế, cuối cùng nam chủ đã chuẩn bị để cho Y Tịch Nhựt chạy thoát, người yêu của anh, anh không thể cùng cô ấy ở bên nhau, vậy liền đưa cô ấy đến trời cao biển rộng. Lại không nghĩ rằng hành động lần này đã bị một gã điệp viên khác của FBI biết được, vào lúc nam chủ và Y Tịch Nhựt ly biệt nhau thì hắn bắn chết Y Tịch Nhựt, đạn bắn vào ngực cô ấy, như một đóa hoa nhỏ diêm dúa lẳng lơ. Nhưng cô ấy lại cười, nụ cười rất đẹp, chỉ là ánh mắt thủy chung mang theo quyến luyến nhìn nam chủ, như muốn mang khuôn mặt này, khắc thật sâu vào trong trí nhớ,

kiếp sau cũng không muốn quên.

Vào giây phút cô ấy ngã xuống kia, nam chủ hoàn toàn không thể tin, con người bỗng chốc phóng đại, hẳn cũng là một siêu sao siêu cao cấp của Hollywood, khuôn mặt cực đẹp trai, kỹ năng diễn xuất tinh xảo, diễn đạt sâu sắc nỗi đau mất người yêu cực kỳ bi thương này, khiến sâu trong linh hồn mọi người cũng đồng cảm theo.

Cách màn ảnh cũng có thể cảm nhận được sự ưu thương không thể nói thành lời này.

Hình ảnh cuối cùng trước ống kính chính là Y Tịch Nhược nhắm mắt cười yếu ớt, khuôn mặt tuyệt đẹp, khóe mắt đọng một giọt nước, hình ảnh kinh diễm, cũng kinh diễm người đời, thêm vào cho toàn bộ phim một vẻ đẹp hấp dẫn mà thê lương.

Quý Nghiên vẫn là người rất tập trung, xem cái gì cũng rất nhập tâm, sẽ theo cảm xúc của nhân vật chính trong phim mà pháp phòng. Cho nên cô rất ít khi xem phim có kết thúc buồn, nhưng mà hôm nay, bởi vì có một đoạn nhạc đệm kìa với Bạch Thắng, nên cũng chợt cảm thấy không còn quá bi ai nữa. Trên thế giới có ngàn loại vạn chủng tình yêu, đương nhiên cũng không có kết cục giống nhau, nhưng bất kể kết cục như thế nào, chỉ cần đã từng yêu nhau, ở trên đời này còn có một người không oán không hối hận yêu bạn như vậy thì cuộc sống đã là tròn đầy hạnh phúc rồi.

Tóm lại, đây thật là một bộ phim rất hay.

Chuyến đi này, rất giá trị!

Lúc Quý Nghiên và Bạch Thắng trở về thì cũng đã gần rạng sáng rồi, nhưng trong phòng vẫn là đèn đuốc sáng rờ. Trong sân cũng có đèn, bọn họ đi vào cửa chính, vòng qua quảng trường suối phun, vòng qua vườn hoa, quả nhiên là trông thấy tất cả mọi người đang tụ tập trên sân cỏ của căn biệt thự lớn khác, lại còn là đang dựng vĩ nường đồ ăn.

Không khí rất là náo nhiệt.

"Hai đứa về rồi à? Mau lại đây giúp một tay đi." Y Mạt Thuần bung một đĩa cánh gà vừa được nướng xong, đang chuẩn bị đặt trên bàn thì nhìn thấy hai người nên lên tiếng chào hỏi.

Bạch Thắng dắt Quý Nghiên đi tới, tất cả mọi người đều ở đây, ngay cả Bạch Tinh, Mẫn Y Hàm, Y Tịch Nhược đều trở về.

Bạn có thể tưởng tượng được cảm giác một nữ chính trong phim mà bạn mới vừa được xem ở rạp đột nhiên xuất hiện ở sân nhà bạn không? Mà cô ấy còn là siêu sao Hollywood nữa, cảm giác kìa, là cực kỳ rung động! Giống như trong giây phút đó bạn cảm thấy mình sống ở mặt trăng, còn siêu sao thì sống ở sao Hoả vậy, bạn chỉ có thể chiêm ngưỡng cô ấy từ phía xa xa, nhưng rồi đừng một cái, cô ấy lại không dấu hiệu đứng trước mắt bạn. Thân thiện nói với bạn: "Hi, chúng ta là người nhà, thật hân hạnh gặp cô!", hiệu quả là giống nhau.

Thật không thể tưởng tượng nổi!

Y Tịch Nhược thấy Quý Nghiên tròn to hai mắt nhìn mình nên bắt giác giờ giờ cá mực vừa nướng xong trên tay mình, nhàn nhạt hỏi: "Muốn ăn cá mực sao?"

Quý Nghiên theo phản xạ có điều kiện lắc đầu.

Y Tịch Nhược nhú mày, liếc nhìn một tay khác của mình, lại giờ giờ cánh gà trên tay kia, vẫn nhàn nhạt hỏi: "Muốn ăn cánh gà sao?"

Quý Nghiên lại theo phản xạ có điều kiện lắc đầu.

Y Tịch Nhược giờ cá mực và cánh gà nói: "Nếu muốn cả hai thì không được rồi."

Quý Nghiên: "Tôi có thể xin một chữ ký được không?"

Hai mắt cô biến thành hình trái tim, đều là lấp lánh ánh sao. Tịch Nhược à, Tịch Nhược ơi. . . . .

Đó là nữ diễn viên Hollywood cô thích nhất đó!

Nằm mơ cũng không ngờ lại có thể nhìn thấy người thật á. . . . .

Về mặt của Quý Nghiên là một bộ điển hình cho kiểu người hâm mộ chân chó thiếu não.

Bạch Thắng dờ khóc dờ cười.

Mộc Tây đi tới, quả quyết kín đáo đưa cho cô mấy xâu mực nướng, hết sức xem thường nói: "Cậu nha đầu gì cũng phải cố giữ hình tượng một chút có được hay không? Quá mất mặt rồi!"

Quý Nghiên: "Minh cũng không tin cậu không muốn chữ ký."

Mộc Tây cũng là fan hâm mộ trung thành của những bộ phim mà Y Tịch Nhược đóng, Mộc Tây đã từng xem những phim cô ấy đóng, và lại còn cực kì thích. Hơn nữa cô ấy còn nói phụ nữ nên giống như Y Tịch Nhược, muốn tiền có tiền, muốn sắc đẹp có sắc đẹp, muốn khí chất có khí chất, muốn danh

tiếng có danh tiếng. . . . . Sống tự nhiên thoải mái. Cô ấy bội phục nhất chính là phần sức sống thoải mái không bị thế tục ô nhiễm, không câu chấp này trên người của Y Tịch Nhựt, xinh đẹp đến ngây người, khóc chết rồi, quả thực là mục tiêu của phụ nữ khắp thiên hạ mà!

Cho nên nhìn thấy Y Tịch Nhựt, cô ấy không điên lên mới là lạ!

Quý Nghiên cảm giác mình đã coi như là đủ bình tĩnh rồi.

"Nói nhảm! Mình đương nhiên. . . . . Không đúng, mình mới không có như vậy." Mộc Tây lập tức sửa lại, Quý Nghiên nghe xong lời này cũng biết cô ấy đã xin chữ ký xong rồi, Quý Nghiên rất đỏ mặt. . . . .

Cô cũng muốn. . . . . Hu hu. . . . .

Bạch Thắng khoác vai của cô, mát lạnh nói: "Đội lạt nữa anh sẽ bảo Tịch Nhựt ký cho em "

"Thật sao?" Ánh mắt Quý Nghiên sáng lên.

"Muốn ký tên không thành vấn đề, anh giúp em lấy được video lưu trong máy vi tính của Y Nhân thì đừng nói ký tên, hầu ăn, hầu uống, hầu chơi, hầu ngủ, cũng không có vấn đề gì. Em nhất định sẽ theo đến cùng " Y Tịch Nhựt nhủu mà nói.

Nếu chỉ là Quý Nghiên đề cập với cô chuyện này thì chắc chắn cô không nói hai lời liền ký. Nói thế nào cũng là chị dâu tư tương lai, chút mặt mũi này vẫn là phải cho, cứ xem như lễ ra mắt là được rồi! Nhưng nếu đổi lại là Bạch Thắng mở miệng thì làm gì có chuyện dễ nói chuyện như vậy, người này âm hiểm phúc hắc, trước kia đã từng tính toán không ít người. Hôm nay thật vất vả mới có một cơ hội trị anh ta, không nhân cơ hội cho mình mưu tính lấy một chút lợi ích thì sao được chứ?

Bạch Thắng nói: "Bốn cái hầu kia liền miễn, trừ trong máy vi tính Y Nhân, các nơi đều có giấu bản sao chép. Em cảm thấy nếu anh có thể bắt được thì còn có thể để cho em ấy cất giữ những thứ đó nhiều năm như vậy sao?"

Quý Nghiên mờ mịt, video gì?

Mộc Tây cũng không biết.

Đây là tâm bệnh của tất cả anh chị em bọn họ.

Bạn đang đọc truyện *Bạch Thiếu Gia, Cung Chiều Vợ Như Mộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 82: Hứng thú tệ hại của Y Nhân.

Đoàn người ngồi xuống quanh bàn tròn, Mẫn Hi Nghiên nói: "Nghiên Nghiên cũng thích phim của Tịch Nhựt sao?"

"Dạ, thích." Quý Nghiên gật đầu: "Phim của em ấy con và Tây Tây đều đã xem, bao gồm bộ phim được chiếu mới nhất kia. Vừa rồi con và Tiểu Bạch đến rạp chiếu phim, không ngờ vừa lúc nó được chiếu lần đầu ở trong nước."

"Chị xem bộ đó sao?" Y Tịch Nhựt nghe cô nói như vậy, liền thuận miệng hỏi.

Quý Nghiên: "Dĩ nhiên."

"Ồ a, chị dâu tư thật quá khen. Không phải là em khoe khoang, lúc này đây mặc kệ là người chế tác nòng cốt, hay là diễn viên, thiết bị hoặc hậu kỳ thì đều là cô nương đây đã bỏ đờ tiêu chuẩn tương đối cao, tuyệt đối không phí tiền vé của chị. Những người khác có phải cũng nên bày tỏ một chút hay không?" Y Tịch Nhựt tự luyến nói, sóng mắt lưu chuyển, nhìn mấy anh trai của mình một chút, rồi lại nhìn sang ba mình.

Cha cô ấy khuyếch thành cười một tiếng. "Vì con gái cống hiến cho phòng bán vé đương nhiên là không có vấn đề, chỉ cần con vui, ba mang cả bản thân tặng cho con cũng không có vấn đề gì."

Y Tịch Nhựt hài lòng gật đầu. "Đã biết vẫn là ba yêu con nhất, chẳng qua con không có hứng thú loạn luân nha! Ngoan, nếu đói khát quá thì tìm mẹ đi, bà xã của ba ôm trong ngực mãi mãi vì ba mà rộng mở."

Y Nhân: "Chị à, trình tiết của chị đâu?"

Y Tịch Nhựt: "Đó là cái gì? Ăn được không?"

Cô ấy làm một bộ vẻ mặt không quen biết.

Mẫn Hi Nghiên che mặt, đưa con gái này thật sự là do bà sinh ra sao?

Y Tịch Nhược chuyển tầm mắt sang Mẫn Y Hàm.

Mẫn Y Hàm vuốt mặt mình nói: "Anh biết rõ khuôn mặt anh rất đẹp trai, không cần nhìn chăm chú như vậy."

"Chỉ cần anh bỏ tiền, dù là đầu heo được em cũng sẽ nói là anh đẹp trai nhất." Y Tịch Nhược nhấn tâm đã kích anh.

Mẫn Y Hàm cũng là da mặt dày, chút trình độ này đối với anh mà nói hoàn toàn không có bất kỳ hiệu quả nào.

Anh đặc biệt bình tĩnh nói ra bốn chữ. "Anh không có tiền."

Y Tịch Nhược: "Nói xạo sẽ bị sét đánh."

Anh mà không có tiền, vậy trên thế giới này còn có người giàu sao?

Tất cả mọi người thành người dân cùng khổ rồi!

Mẫn Y Hàm: "Anh có hộ khẩu ở nông thôn, ở dưới quê mới lên."

Mọi người: ". . . . ."

Y Tịch Nhược: "Anh còn có thể càng không biết xấu hổ hơn được nữa không?"

Mẫn Y Hàm bày ra một khuôn mặt tươi cười vô cùng sáng rỡ: "Không biết xấu hổ? Vậy trên mặt anh bây giờ là cái gì đây? Mặt nạ à? Em từng thấy mặt nạ nào đẹp mắt như vậy chưa?"

Hàn Niệm chịu không nổi nằm lăn ra bàn cười sặc sụa. "Mẫn lão tam cậu ở Washington chắc chắn đã bị không ít người mắng rồi đúng không? Đúng không đúng không đúng không. . . . . ?"

Đây là tài ăn nói cần phải bị người mắng bao nhiêu lần mới có thể luyện ra được đây?

Mẫn Y Hàm hừ một tiếng, đặc biệt khí phách nói: "Vậy cũng phải xem bọn họ có bản lĩnh này hay không, chớ đến lúc đó trộm gà không được còn mất nắm gạo, không biến thành được Hoàng Tước, mà ngược lại còn làm cho cả người tanh tươi."

Y Nhân: "Cái ví dụ này, ghép lại thật đúng là. . . . . Có chút đặc sắc."

"Có ý kiến?"

". . . . . Không có."

"Tại sao Y Hàm và Luyến Y chỉ sinh ra thua kém nhau mấy phút mà tính tình lại chênh lệch lớn như vậy?" Mẫn Hi Nghiên nói ra vấn đề đau trong lòng đã lâu.

Hai chị em này chính là hai thái cực.

Nếu không phải khuôn mặt tương tự nhau thì không ai cảm thấy bọn họ sẽ là anh em.

Mà lại còn là sinh đôi.

Quý Nghiên vừa ăn vừa nghe bọn họ nói chuyện phiếm, bản chất giữa người tham ăn và người không tham ăn có sự khác biệt nhất chính là chỉ cần trước mặt có đồ ăn, mặc kệ người khác trò chuyện náo nhiệt cỡ nào, ở trong mắt cô, cũng không có gì quan trọng hơn ăn.

Mẫn Y Hàm làm ra vẻ suy nghĩ sâu xa. "Nói đến cái này, con vẫn luôn rất biết ơn Luyến Y."

Mọi người: "?"

Lúc này Mẫn lão đại vẫn luôn im lặng đột nhiên lạnh nhạt nói: "Bởi vì Luyến Y ra đời trước chú ấy."

Mẫn lão đại luôn là người của trường phái đơn giản trực tiếp.

Mọi người cũng quen rồi.

Theo lời của anh lại tự hỏi một chút, mọi người trong nháy mắt liền hiểu ý.

Quý Nghiên vẫn như cũ mờ mịt-ing.

Bạch Thắng giải thích với cô: "Ở nhà Luyến Y xếp thứ hai."

"Ah?" Quý Nghiên suy nghĩ một chút.

Cũng hiểu.

Nếu như Mẫn Y Hàm ra đòi sớm hơn Luyến Y, vậy người đứng thứ hai sẽ là anh ấy, lão nhị, lão nhị. . . . .

Được rồi.

Xung hô này quả thật tương đối tà ác, nguyện vọng của người đàn ông rất bình thường.

"Nhưng anh thật sự cảm thấy tiểu tam (*) dễ nghe hơn lão nhị được bao nhiêu?" Quý Nghiên không nhận được nói.

(*) : tiểu tam là ng' thứ ba trong mối tình hai người, thường bị ng' ta phi nhỏ. Còn lão nhị thì mình không biết > <

. . . . .

. . . . .

Sau một mảnh yên lặng.

Khuôn mặt tuyệt sắc của Mẫn Y Hàm khẽ vận vẹo.

Bạch Thắng bùng ly rượu, khẽ cười.

Hàn Niệm kinh sợ nhìn cô.

Quý Nghiên nhìn nét mặt "Cô thật thành thật!" của mọi người, cực kỳ nghi ngờ, đây không phải là vấn đề hợp tình hợp lý hợp logic sao? Một người đàn ông thà bị người gọi "Lão nhị" chứ không bao giờ muốn làm "Tiểu Tam"? Đây là một vấn đề đáng để suy nghĩ sâu xa.

"Vừa rồi mọi người nói video gì?" Mộc Tây tò mò hỏi.

Mặt không biến sắc dòi đề tài đi.

Quý Nghiên cũng tròn to mắt nhìn bọn họ, cô cũng thật tò mò nha!

Video mà ngay cả Tiểu Bạch cũng không lấy được, là cái gì?

Tại sao cảm giác tất cả mọi người đều đau đầu như vậy?

Y Mạt Thuận quý dị cười lên, ở đây trừ mấy người lớn ra, còn lại vẻ mặt của mỗi người đều rất quái dị, Quý Nghiên càng thêm tò mò. . . . .

Trực giác chuyện này sẽ rất đặc sắc nha!

Cô muốn nhiều chuyện. . . . .

Nhưng im lặng thật lâu, cũng không một người lên tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Bạch Thiếu Gia, Cung Chiều Vợ Như Màng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 83: Hứng thú tệ hại của Y Nhân. 2

Cuối cùng vẫn là Y Mạt Thuận mở miệng, không hề hậu bán đứng bọn họ. "Thật ra thì nói đến trong nhà chúng ta người nào có hứng thú tệ hại nhất, "tuyệt vời" nhất chính là Y Nhân nha! Khi còn nhỏ con bé âm thầm lắp đặt camera ở khắp nơi trong nhà, ghi lại toàn bộ hành động của mọi người, sau đó chắc chắn có thể bắt được một số hình ảnh đặc sắc! Vốn là tất cả mọi người không phát hiện, sau lại có một lần Tịch Nhược vào phòng con bé tìm nó, phát hiện con bé này thế mà đang biên tập cắt nối làm video, khung cảnh trên màn hình nhìn thế nào cũng thấy quen thuộc, ngay cả người trong hình cũng thế, Y Nhân muốn tắt máy nhưng không kịp, cứ như vậy liền bị phát hiện! Ha ha ha ha ha ha. . . . . Có điều đây thật sự là hình ảnh kỷ niệm tốt nhất, muốn nhìn tiểu Thắng Thắng khi còn bé đã làm những việc ngốc gì chắc chắn phải đi tìm con bé đòi tài nguyên, ai da ~ khuôn mặt trắng nõn nhỏ nhắn này, hoàn toàn chính là hàng đáng yêu siêu cấp nha! Còn có video của tiểu Thắng Thắng và lão đại nữa, muốn có bao nhiêu kích thích liền có bấy nhiêu, mỗi lần đi không vui đều phải xem nhiều lần, liền chữa khỏi trong nháy mắt đó nha!"

Mẫn lão đại: ". . . . ."

Bạch Thắng: ". . . . ."

Bạch Thắng vừa nhìn Quý Nghiên liền thấy hai mắt cô sáng rỡ, trong đôi mắt sáng rỡ chỉ để lộ ra một tin tức, đó chính là "Em muốn xem video em muốn xem video em muốn xem video. . . . .". Bất giác cũng nhúc nhủ, anh đã nói Y Mạt Thuần là một nhân vật chỉ sợ thiên hạ không loạn rồi mà, tại sao trời cao còn không mau hốt đi ấy đi?

Nói đến những video này, thật là mấy người bọn họ hung hăng tổn thương.

Y Nhân không hổ là thiên tài trong giới đạo diễn, từ nhỏ đã bộc lộ tài năng, ban đầu bọn họ cũng không biết con bé lắp đặt camera ở trong nhà, bị con bé chụp không ít cảnh xấu hổ. Không một ai có thể may mắn thoát khỏi, sau lại bị phát hiện rồi, mọi người cũng chú ý hơn, bất kì lúc nào cũng chú ý, con bé cũng liền giảm bớt tần số quay trộm hơn. Nhưng từ đó về sau cuộc sống của bọn họ bị ám ảnh vô cùng lớn, nhất là con bé không chỉ quay những video này, mà còn mang nó chế tác thành các loại phiên bản làm cho trí tưởng tượng người ta bay xa, ở phương diện này con bé rất có thiên phú, kỹ thuật cũng là độc nhất, cắt bỏ mấy chi tiết không cần thiết đi thì giống như thật vậy, một chút cũng không nhìn ra hiệu ứng đóng phim có kịch bản.

Lần nào cũng khiến mọi người không dám khen tặng.

Sau trận kia mọi người cũng đối với Y Nhân kính sợ tránh xa rồi.

Đúng là hứng thú quá tệ hại rồi!

Suy nghĩ "tuyệt vời" của con bé không phải người thường có thể hiểu được.

Nhưng đám người Y Mạt Thuần lại rất thích, lần nào cũng mang nó ra giải trí, còn lưu lại trong đĩa, thỉnh thoảng lấy ra xem một chút.

Qua nhiều năm như vậy, mấy người bọn họ đã dùng hết các loại thủ đoạn muốn hủy thi diệt tích, nhưng Y Nhân đối với lần này hết sức cố chấp, con bé cũng không phải là kẻ ngu, biết ý nghĩ của bọn họ, cho nên đã sớm phòng bị. Con bé sao chép ra thành nhiều bản, lưu trong điện thoại di động, đĩa cứng, ổ cứng, laptop, ngay cả Hàn Niệm là thiên tài máy tính, cũng không cách nào hoàn toàn tẩy sạch hết.

Trong đôi mắt Quý Nghiên đều là khát vọng, cực kỳ thô trắng nhỏ nhìn Y Nhân. "Cầu xin video mà~. . . . ."

Y Nhân rất dứt khoát đồng ý: "Được."

Quý Nghiên vui mừng quá đổi, ánh mắt lần nữa sáng lên.

Không ngờ Y Nhân dễ dàng đồng ý như vậy. Cô vừa định đáp lại em ấy, người lại bị Bạch Thắng đè vào trong ngực. "Sau này cách bọn họ xa một chút."

Giọng nói thanh nhã truyền đến từ đỉnh đầu, lại lộ ra chút buồn bực.

Anh đột nhiên có một loại dự cảm, Quý Nghiên ở cùng những người này lâu dần chắc chắn sẽ bị dạy hư.

Quý Nghiên rất vô tội nằm trên ngực anh, mềm nhũn nói: "Tiểu Bạch, em muốn xem video xem video. . . . ."

Hiện tại ai cũng không thể ngăn được suy nghĩ này của cô.

Bạch Thắng thật buồn bực rồi, sâu kín gọi: "Nghiên Nghiên. . . . ."

Loại tâm trạng không thể làm gì này, rõ ràng không muốn cô xem, nhưng lại không thể từ chối quá mạnh mẽ, sợ phạt ý cô làm cho cô thất vọng, thật là cực kỳ nhúc nhủ! Bạch Thắng khi nào từng có tâm trạng như vậy?

"Được rồi, cách bọn họ xa một chút." Quý Nghiên giờ ba ngón tay lên thề.

Sắc mặt Bạch Thắng giãn ra một chút.

Quý Nghiên nói: "Trước hết để cho em xem video có được hay không? Xem xong em bảo đảm cái gì cũng sẽ nghe theo anh."

Bạch Thắng: ". . . . ."

Y Mạt Thuần buồn cười không dứt.

Mẫn Y Thần ngược mắt, vừa hay nhìn thấy tầm mắt Mộc Tây rơi vào trên người anh, bị bắt gặp cũng không hề né tránh, vẫn như cũ quang minh chính đại nhìn anh. Cô vốn chính là tính tình thẳng thắn như vậy, không sợ trời không sợ đất, giống như không gì có thể làm cho cô chịu thua.

Mộc Tây cười hả hê, còn Mẫn lão đại thì khó chịu, khi còn bé không biết là như thế nào. Lần trước Quý Nghiên nói với cô khi còn bé Mẫn Y Thần lúc nào cũng chung vẻ mặt hình sự, thiếu chút nữa làm cô cười chết. Thì ra tính khó chịu là dưỡng thành từ nhỏ, không trách được bây giờ anh khó chịu như vậy.

Trước kia lúc vẫn còn ở Hạ Môn, chuyện cô thích làm nhất chính là trêu chọc anh, mặc dù người này từ trước đến giờ không nề mặt, nhưng chưa bao giờ đã kích Mộc Tây nhiệt tình. Mỗi lần nhìn đáng vẻ im lặng của anh là cô lại cảm thấy rất sáng khoái! Rất có cảm giác thành tựu!

Dù là tình cảnh hai người bây giờ là như vậy, nhưng Mộc Tây vẫn không đổi được bản tính, mở miệng nói: "Video nhớ đóng gói gửi cho em một phần, gần đây vừa lúc đang viết một bộ truyện, nói không chừng còn có thể tìm được chút cảm hứng từ trong đó."

Mẫn Y Thần lạnh lùng nhìn cô.

Mộc Tây lộ ra một khuôn mặt tươi cười thật rạng rỡ, ngược lại càng kích thích anh hơn!

Y Mạt Thuần đột nhiên hỏi: "Nghiên Nghiên, năm nay con sẽ ăn tết ở đâu?"

Quý Nghiên ngồi dậy từ trong ngực Bạch Thắng, sửa sang lại mái tóc rối loạn của mình, nghe thấy vấn đề này, bất giác sùng sốt.

Thật ra thì bây giờ còn cách năm mới hơn một tháng lận mà!

Nhưng giống như tất cả mọi người đang chăm chú vào đề tài này rồi.

Cô theo bản năng nói: "Sẽ phải trở về Trường Sa (thuộc tỉnh Hồ Nam, Trung Quốc)."

"Ah?" Y Mạt Thuần nhìn Bạch Thắng một cái, anh không có biểu cảm gì. "Không phải con và tiểu Thắng Thắng sẽ ăn tết với nhau sao?"

Bạch Thắng cũng đưa mắt nhìn cô.

Quý Nghiên có chút kỳ quái.

Tại sao mọi người đều nhìn cô như vậy?

Lúc này, Ứng San nói: "Tết năm nay chúng ta cũng sẽ đi Florence, tháng sau mới trở về."

Quý Nghiên ngăn người.

Nói cách khác, đến lúc đó cô và Tiểu Bạch sẽ tách ra một đoạn thời gian rất dài sao?

Kỳ quái, nhà bọn họ ăn tết tại sao muốn chạy đến một nơi xa như Florence?

Mộc Tây vốn là đang nhìn Mẫn Y Thần, nghe thấy thế ánh mắt cũng bất giác tối sầm xuống. Năm mới? Ông nội. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Bạch Thiếu Gia, Cung Chiều Vợ Như Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 84: Làm chút chuyện có ý nghĩa (1).

Sau khi trở về phòng, Quý Nghiên còn đang suy nghĩ chuyện video. Dưới sự quấy rầy của Bạch Thắng, cuối cùng cô vẫn là không thể thành công tìm được video của Y Nhân, thật không vui tí nào!

Bạch Thắng nói: "Nếu em muốn xem hình, thì anh đứng ở đây cho em chụp. Ngoan, Y Nhân rất tà ác, chúng ta không nên xem thứ con bé chụp."

Mẫu chốt là, anh có một loại dự cảm, nếu như Quý Nghiên ở cùng bọn họ lâu dài thì tuyệt đối sẽ bị dạy hư!

Giọng của Bạch Thắng hoàn toàn là một bộ đồ dành trẻ con, dịu dàng, kiên nhẫn. Quý Nghiên thoát cái nỗi vạch đen, quẹt miệng nói: "Em cũng không phải là trẻ con."

Bạch Thắng cười cười. "Được, em nói không phải thì không phải."

Quý Nghiên: ". . . . ."

Cái gì mà cô nói không phải thì không phải chứ? Cô vốn không phải mà!

Thôi, dù sao hôm nay không xem được thì sau này vẫn có thể tìm Tây Tây xem ké, không vội tranh cãi vì một chút nhất thời ở đây. Quý Nghiên trầm nghĩ, quyết tâm.

Chỉ là đến lúc đó nhất định phải gạt Tiểu Bạch ra, tránh cho lại bị anh phá hư.

"Đúng rồi. . . . ." Quý Nghiên đột nhiên nghĩ đến cái gì hỏi "Tiểu Bạch, Ngôn Quyết là loại người như thế nào?"

"Tại sao lại hỏi vậy?"

"Không có gì, chỉ là đột nhiên nhớ tới nên tùy tiện hỏi một chút thôi."

Bạch Thắng nhìn cô, vẻ mặt nhàn nhạt nói: "Ngôn Quyết này là người tâm tư giấu rất sâu, lại rất có lòng dạ, sau này em nên cố gắng không tới gần hắn."

"Em cũng nghĩ vậy." Quý Nghiên nhỏ giọng nhận xét một câu.

Chỉ tiếp xúc mấy lần, cảm giác của Quý Nghiên đối với Ngôn Quyết cũng rất không tốt, người đàn ông này giống như sương mù, bạn hoàn toàn không biết hắn đang nghĩ gì? Nhìn không thấu, cũng bắt không được, có lúc chờ bạn thật vất vả cho là đã bắt được cái gì, thì kết quả gió vừa thổi, nó lại tan đi.

Cái gì cũng không còn lưu lại, không tìm ra manh mối.

Còn có hắn nói với cô những lời đó, bây giờ Quý Nghiên nghĩ lại còn muốn nổi da gà.

Quý Nghiên đang mất hồn, chợt nghe giọng Bạch Thắng từ bên tai truyền tới. "Nghiên Nghiên, có phải trước đây em từng đã gặp Ngôn Quyết rồi đúng không?"

"Cái gì?" Quý Nghiên nghi ngờ hỏi: "Trước đây nào?"

"Bữa tiệc."

"A. . . . ." Quý Nghiên hơi trầm ngâm.

Cô có nên nói cho Tiểu Bạch biết lần bị ám sát là Ngôn Quyết giúp cô hay không đây? Còn có lúc ở bữa tiệc bọn họ cũng đơn độc gặp nhau một lần, cô còn bị Ngôn Quyết đùa giỡn nữa chứ ——. . . . . Chỉ là tại sao Tiểu Bạch lại hỏi như thế? Hay là anh đã biết cái gì rồi?

Bạch Thắng ngưng mắt nhìn cô, đôi mắt kia sâu thẳm không thấy đáy, tối tăm một mảnh. Quý Nghiên ngẩng đầu liền chống lại ánh mắt thâm thúy như vậy của anh, bất giác có chút kinh hãi.

Cô nói: "Sao anh lại nghĩ như vậy?"

Bạch Thắng: "Chỉ là cảm thấy thôi."

Quý Nghiên sùng sốt một chút. "A. . . . ."

Loại chuyện như vậy còn có thể cảm thấy được sao? Thật thần kỳ. . . . .

Bạch Thắng im lặng nhìn cô, đợi cô trả lời.

Quý Nghiên chớp mắt, cuối cùng vẫn không giấu diếm, chi tiết nói: "Đã từng gặp."

Không biết có phải là cô nhìn lầm rồi hay không mà Quý Nghiên cảm giác, sau khi tiếng cô vừa ngừng thì Bạch Thắng làm như thờ phào một cái.

Trong mắt cũng sáng hơn một chút.

Quý Nghiên trầm ngâm nghĩ rồi nói hết tất cả những chuyện cô và Ngôn Quyết quen biết ra sao, còn có chuyện hắn dụ dỗ mình như thế nào cũng kể cho Bạch Thắng nghe. Nhưng những lời mà Ngôn Quyết nói kia, bởi vì thật không tiện cho lắm nên Quý Nghiên chỉ là kín đáo biểu đạt sơ.

Cô cảm thấy, nếu hai người đã lựa chọn ở bên nhau thì có một số việc nhất định phải thẳng thắn đối mặt, nhất là đề tài tương đối nhạy cảm như vậy, không nói rõ sẽ đưa tới hiểu lầm. Giống như lúc đầu với Vân Song Chi, bản thân Ngôn Quyết đối với bọn họ mà nói cũng là người nhạy cảm, mặc kệ Bạch Thắng hỏi như thế, có phải đã nhận ra cái gì hay không thì tóm lại cô vẫn phải nói rõ ràng, đối với lẫn nhau mà nói đó khẳng định là cách tốt nhất.

Lại nói, Bạch Thắng hiểu rõ Ngôn Quyết hơn cô, Quý Nghiên 100% kết luận Ngôn Quyết không thể nào thích cô. Từ trước đến giờ cô rất tự biết rõ mình, huống chi là người giống như Ngôn Quyết, thật ra Quý Nghiên cũng rất nghi ngờ rốt cuộc hắn có hiểu cái gì là yêu hay không. Nếu như hắn hiểu, vậy thì coi như hắn dù có không yêu Vân Song Chi như thế nào thì cũng sẽ không độc ác đến mức đưa một cô gái lúc ấy toàn tâm toàn ý yêu mình đi nằm vùng bên cạnh quân địch, nói dễ nghe là để cho cô ấy giúp một tay, nhưng người nào không biết, chỉ cần hơi không cẩn thận, Vân Song Chi sẽ bị nguy hiểm tới tính mạng.

Nhưng Ngôn Quyết hiển nhiên chưa bao giờ quan tâm tới điều đó.

Cho nên, đối với lời hắn nói, Quý Nghiên sẽ càng không tin tưởng.

Quý Nghiên càng nói sắc mặt Bạch Thắng càng khó coi, ánh mắt càng thêm tối tăm, khuôn mặt trắng muốt như ngọc, đã không còn thanh nhã như bình thường nữa, mà càng tăng thêm một nguồn áp lực tàn bạo.

Phải, tàn bạo.

Quý Nghiên quen biết anh lâu như vậy, chưa bao giờ nghĩ tới sẽ sử dụng cái từ này trên người anh. Bạch Thắng không phải người dễ tức giận, cho dù là lúc anh nổi giận thì nhiều lần cũng chỉ là không khí quanh người lạnh hơn một chút, để làm cho người ta sinh ra cảm giác sợ hãi mà thôi.

Quý Nghiên không tự chủ ngừng lại, Bạch Thắng nói: "Tiếp tục."

"Chỉ có như vậy thôi, hết rồi."

Quý Nghiên nắm tay của anh, vẻ mặt cũng mềm nhũn ra, dù sao cô vẫn là càng quan tâm tới tâm trạng của Bạch Thắng. Quý Nghiên dịu dàng nói: "Tiểu Bạch, hẳn không có làm gì em, em cũng không phải là búp bê búp, em biết tự bảo vệ mình mà."

Cho nên anh đừng lo lắng.

Bạch Thắng cảm ngược lại tay cô, một tay nâng lấy mặt Quý Nghiên, tuấn nhan phóng đại, môi liền ép tới.

Đây là lần thứ ba trong tối nay anh hôn cô rồi, nhưng Quý Nghiên lại không hề có một chút chán ghét, ngược lại chủ động ôm cổ anh, trúc trác đáp lại anh. Giống như biết tâm trạng của anh không tốt, nên cô muốn xoa dịu những khó chịu trong lòng anh.

Bạn đang đọc truyện *Bạch Thiếu Gia, Cung Chiều Vợ Như Mộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 85: Làm chút chuyện có ý nghĩa (2).

Quý Nghiên vốn vẫn còn đang thất thần, cuối cùng bị Bạch Thắng nói một câu kéo trở lại.

Anh nói: "Nghiên Nghiên, em mệt không?"

"A. . . . . Không mệt lắm, tại sao anh lại hỏi vậy?" Quý Nghiên nghi ngờ hỏi.

Bạch Thắng nhếch môi, mỉm cười nói: "Nếu không mệt, vậy chúng ta cùng làm chút chuyện có ý nghĩa đi."

Quý Nghiên rất nghi ngờ.

"Chuyện gì có ý nghĩa?"

Một cái chớp mắt tiếp theo, Bạch Thắng giữ chặt người cô, trong tiếng thét kinh ngạc sợ hãi của cô, cả người bị anh ôm ngang. Đôi môi cực nóng theo đó dán lên, dùng sức mút thỏa thích, anh chỉ dùng đầu lưỡi vẽ một cái, cánh môi đỏ tươi liền bị mở ra. Lưỡi liền tiến quân thần tốc xông thẳng vào, tìm kiếm ở trong địa bàn của cô, đuối theo, dây dưa, giống như đây là món ăn ngon nhất trên đời, thế nào cũng nhắm nháp không ngán.

Phía dưới mềm nhũn, Quý Nghiên đã bị anh đặt vào trên giường, thân hình cao lớn đồng thời che xuống.

Anh vẫn hôn cô như cũ, hôn thật sâu, trải rộng dấu vết của mình ở trong miệng cô, không chừa lại một tấc đất.

"Sau này nếu nhìn thấy hẳn thì liền cách thật xa, có biết không?" Anh lại tiếp tục ở trên môi cô cắn nhẹ, giọng hơi nhỏ dán bên tai cô nói.

Trong không khí như vậy, dù thế nào anh cũng không muốn nhắc tới cái tên đó.

Cho nên trong giọng nói thậm chí còn mang theo một chút khó chịu.

Quý Nghiên ngược lại không khỏi thích như vậy, trong giọng điệu của anh hơi buồn bực, làm cho cô không nhịn được nở một nụ cười.

Nhưng chớp mắt tiếp theo, một tia ý cười này, lại bị nuốt vào trong nụ hôn sâu không biết đủ của anh.

Ngón tay mang theo chút lạnh lẽo đã không kịp chờ đợi lột bỏ hết chương ngại vật trên người cô, hôm nay cô mặc có hơi nhiều đồ, mất chút thời gian, nhưng anh giống như rất có kiên nhẫn, từng món từng món cùi hết quần áo trên người cô. Quý Nghiên vốn cho rằng đây chỉ là một cái hôn bình thường, giống như những lần trước, nhưng cho đến khi trước ngực chợt lạnh, cô mới thật ý thức được cái gì. Chợt Quý Nghiên có chút luống cuống, mơ hồ không rõ kêu: "Ừm. . . . . Tiểu. . . . . Tiểu Bạch. . . . ."

"Ừ."

Đáp lại là một tiếng ngán ngùi, mang theo chút khăn khăn. Quý Nghiên nửa mở con mắt mờ mờ, tầm mắt nhòa hơi nước vừa vận giao với ánh mắt của

anh.

Con người Bạch Thắng là màu hổ phách rất sâu thẳm, rất tĩnh mịch, loé ra ánh sáng âm u. Lúc bọn họ hôn nhau cô đều là nhắm mắt lại, lần đầu tiên nhìn anh như vậy, khoảng cách gần như vậy, ánh mắt của anh giống như có ma lực, chỉ nhìn thôi mà đã giống như bị giếng nước xoáy giấu bên trong hút vào, không còn chút bóng dáng, chỉ có thể theo vòng xoáy này không ngừng xoay tròn, lơ lửng, chìm nổi, bản thân bị lạc lối.

"Đừng sợ." Anh nhẹ giọng an ủi cô.

Ngón tay mang theo chút lạnh lẽo vuốt mặt ve cô, sau đó một đường đi xuống phía dưới, đồng thời miệng cũng không còn nhả lời, càng hôn cô thật sâu.

"Nghiên Nghiên."

Giọng khàn khàn gần như đầu độc, hai tay thon dài đặt sau lưng cô, đầu ngón tay chạy dọc theo đường cong uyển chuyển của cô. Những nụ hôn cực nóng, một đường từ trên môi của cô, trượt xuống gương mặt, hờn cổ, sau đó là xương quai xanh xinh đẹp. . . . . Cả người cô theo bản năng bị kích thích một tầng run rẩy, da thịt này giống như trẻ sơ sinh, cũng nhạy cảm nổi lên chút đỏ ửng không bình thường, giống như ngượng ngùng.

Dưới sự tấn công dồn dập của anh, cô dần dần mất đi ý thức, đại não hỗn loạn tràn đầy trống rỗng, không biết là nên đẩy anh ra, hay là hòa theo anh. Cơ thể càng giống như một vũng nước, mềm nhũn dưới tình cảm dịu dàng của anh, đột nhiên sinh ra cảm giác vô lực, không để cho cô biết làm sao, lại có chút hoảng hốt.

Môi của anh lần nữa trở lại trên môi cô, ga giường cũng hơi nhăn nheo, một nụ hôn dài đằng đẳng, anh tham luyến lưu luyến ở trên môi của cô, thủy chung không chịu buông tha, trần trọc cọ xát, liếm mát thỏa thích, hết sức trêu đùa.

Đồng thời tay của anh cũng không còn nhả lời, trên người dâng lên tầng tầng tê dại, tất cả cảm giác đều đi theo đôi tay đang chuyển động của anh mà lan ra khắp nơi, giống như thuyền nổi trên biển, bị đợt sóng hất lên, lại theo đó rơi xuống.

Mồ hôi lăn xuống, một giọt, hai giọt. . . . .

Anh tạm thời buông môi của cô ra, ngồi thẳng người.

Quý Nghiên theo bản năng nheo mắt lại, xuyên qua tầm mắt mờ lung, nhìn anh đan chéo hai tay trước bụng, ngón tay thon dài nắm mỗi bên vạt áo rồi cời áo của mình, động tác liên mạch mà ưu nhã, cho dù dưới tình huống như thế, cũng không thấy chút nào vội vàng hay rối loạn.

Ý thức mơ hồ tỉnh táo lại, cô mơ hồ biết được động tác kế tiếp của anh, lại giống như đang cách màn sương xem hoa, cơ thể không làm được bất kỳ phản ứng nào. Cả người chỉ là ngây ngốc nhìn anh, anh có một vóc dáng hoàn mỹ hết như người mẫu, cao ráo trắng trẻo, làn da như ngọc còn tốt hơn phụ nữ, trên người không có chút tí vết nào, cơ bắp rõ ràng. Bạch Thắng nhẹ nhàng nhếch môi, khi bóng dáng cao ráo của anh chậm rãi tới gần, lồng ngực dán lên ngực mềm của cô, đầu Quý Nghiên chột "Àm" một cái, như có một tia sáng trắng bắn vào, xâm chiếm thế giới của cô, cướp lấy sự tỉnh táo vốn đã không còn lại gì của cô.

Một đôi tay nắm lấy mắt cá chân của cô, nhiệt độ nóng bỏng.

Quý Nghiên theo phản xạ có điều kiện muốn rút ra, nhưng sức lực lại nhỏ như vậy, hoàn toàn không rung chuyển được anh nửa phần. Anh chỉ là nhẹ nhàng tách ra hai bên, tất cả tốt đẹp của cô liền trong nháy mắt không chút che dấu hiện ra trước mặt anh.

Trên mặt Quý Nghiên đỏ lựng, cô cực thẹn thùng, muốn đẩy anh ra. Ánh mắt anh lại tối tăm lợi hại, cô dễ dàng liền bị anh giữ chặt đôi tay, tránh thoát không được.

"Tiểu Bạch. . . ." Quý Nghiên có chút uất ức gọi.

Cơ thể run rẩy buống binh gãy dựa, động tác vốn là vô ý ngược lại đẩy lên dục vọng làm cho màu mắt anh càng sẫm hơn. Bàn tay nóng bỏng vỗ nhẹ ở phía sau lưng cô, làm như động viên. Hành động như vậy trước nay chưa từng có, môi của anh chậm rãi bồi hồi bên bờ môi cô, nhỏ giọng kiên nhẫn mà hơi dụ dỗ nói: "Đừng sợ."

Đồng thời ở trong nháy mắt cô từ từ thả lỏng người, lặng lẽ tách hai mép hoa huyết trắng nõn của cô ra. Khi cô cảm nhận được quy đầu nóng bỏng của anh đưa tới thì cơ thể kiều mỵ đã sớm mềm mại không xương phút chốc cứng ngắc, nhịp tim cũng theo đó càng đập nhanh hơn, hai tay bầu vịu lấy cổ anh vô thức buộc chặt.

"Đừng sợ." Anh khẽ hôn khóe môi cô, lại nói một lần.

Giọng nam bị tình dục nhuộm dần có vẻ hấp dẫn mà dịu dàng, còn kèm theo chút thương tiếc. . . . .

Anh rút cuộc tìm được lối vào chính xác, đang chuẩn bị động thân. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Bạch Thiếu Gia, Cung Chiều Vợ Như Mạng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 86: Bị cắt ngang.

Ai ngờ.

Bên trong căn phòng mờ mờ tĩnh lặng, chuông điện thoại di động đột ngột vang lên.

Kèm theo chế độ rung "Brum brum brum", giống như trong lúc đang giục ngựa lao nhanh thì chột vung dây cương lên, nháy mắt ghim chặt động tác tiến lên của anh.

shit!

Giờ phút này ngay cả người có khí chất ôn nhã như Bạch Thắng, cũng không khỏi kích động thô bạo chửi tục một tiếng.

Người Quý Nghiên run lên, giống như chạm đến một chót mờ nào đó trong đầu, ý thức từ từ trở lại, trong đôi mắt ngập sương mù cũng khôi phục chút thanh tỉnh. Thật là động lòng người nhìn anh, đồng thời tay nhỏ bé mềm mại cũng khẽ đẩy lồng ngực anh, giọng nói cũng dính chút quyết rũ mơ hồ. "Tiểu Bạch. . . . . Điện thoại. . . . ."

"Đừng quan tâm đến nó."

Giọng nam khàn khàn đến gần như đặc quánh đầu độc nói ở bên tai cô. Bàn tay nóng bỏng nắm eo cô, khiến cô càng thêm dán chặt vào mình, quy đầu lần nữa chóng đờ tới, Quý Nghiên dù có không trải đời đến mấy thì cũng không thể không biết việc này có ý nghĩa như thế nào? Lỗi tại cô cũng đổ ụp lên mắc cỡ, tiếng chuông nhẹ nhàng dễ nghe vẫn còn đang vang, một tiếng lại một tiếng, giống như bùa chú vang ở bên tai cô, thế nào cũng cảm giác như bọn họ đang trần trụi tiến hành chuyện không hòa hài trước ánh mắt người khác.

Nghĩ đến đây, gương mặt Quý Nghiên thoát cái nóng ran, tâm tư rối loạn, khi anh sắp xông phá một tầng phòng tuyến cuối cùng thì không tự chủ được kẹp chặt hai chân mình lại.

"Hít. . . . ."

Bạch Thắng nhất thời hít một hơi lạnh, chỉ cảm thấy máu cả người đều chảy đến đây, hầu kết kêu gọi trượt trượt, lý trí và tình dục không ngừng dây dưa ở trong đầu.

"Ngoan, đừng lộn xộn."

"Điện thoại. . . . . Đừng. . . . . " Quý Nghiên nghiêng đầu tránh thoát nụ hôn của anh lần nữa đánh tới, tay nhỏ bé bắt lại bàn tay đang làm loạn trên người cô của anh, giọng điệu thật thấp giống như con mèo nhỏ, lộ ra chút nức nở ghen ngào.

Trước ý loạn tình mê cơ thể của cô hoàn toàn không nghe sai bảo, còn có thể để mặc cho mình tùy anh muốn làm gì thì làm. Nhưng lúc này chuông điện thoại một mực vang, thần trí tiêu tán cũng từ từ gom lại, cô thế nào cũng không thể bỏ ngoài tai tiếng chuông này mà để cho anh tiếp tục được nữa.

Hơn nửa giờ đã hơn nửa đêm mà điện thoại lại vang vội vã như vậy, nói không chừng là có ai có chuyện gì khẩn cấp thì sao?

"Nghiên Nghiên." Anh gọi cô.

Trong giọng nói lại mang theo một chút trầm buồn, Quý Nghiên cực kỳ vô tội, hai mắt trong suốt ngấn nước ngoan ngoãn nhìn anh. Thành thực mà nói: "Đã trễ thế này mà vẫn gọi điện thoại, ngộ nhờ thật sự có việc gì gấp thì làm thế nào?"

Ánh mắt của cô hiền lành lại vô tội, hiển nhiên chính là con thỏ trắng nhỏ, ngây ngô ngon miệng. Nhưng khi nhìn thấy cô như vậy, như thế nào còn không biết ngại mà ăn vào miệng được chứ? Ai, Bạch Thắng thất bại thở dài, nhanh chóng ở bên môi cô roi xuống một nụ hôn, đồng thời roi xuống còn có giọng nói mê người của anh. "Nếu như nó có vấn đề, em phải chịu trách nhiệm."

Ý tứ của anh rõ ràng như vậy, Quý Nghiên làm sao có thể nghe không hiểu? Trong nháy mắt sắc mặt đỏ bừng, mang theo hờn dỗi trừng mắt liếc anh một cái.

"Đồ ngốc."

Ngón tay dài mang theo cung chiu ở trên lỗ mũi cao của cô nhéo một cái, Quý Nghiên theo bản năng cong môi lên, bộ dạng vừa mơ hồ vừa đáng yêu. Bạch Thắng cười khê, lúc này mới rút người ra, nhặt quần áo của cô lên, móc điện thoại di động trong túi ra.

Ánh mắt sâu thẳm nhặt quét qua một cái, trên màn hình điện thoại lóe lên một chữ đơn giản: mẹ.

Ánh mắt Bạch Thắng hơi ngừng lại, Quý Nghiên thoáng nhướn người lên, ghé đầu tò mò hỏi: "Ai vậy?"

Bạch Thắng mím môi, đưa di động đưa cho cô, vẫn mang theo giọng nói khàn khàn hơi hột nói: "Mẹ em."

Quý Nghiên sững sốt một chút, nhận lấy điện thoại di động.

Trông mắt nhìn màn ảnh một cái, đang do dự có nên bắt máy hay không thì chợt nghe giọng nói sâu kín của Bạch Thắng truyền đến: "Anh đi tắm."

Tầm mắt Quý Nghiên lại trở về trên người anh, anh thậm chí ngay cả quần áo cũng lười mặc, trực tiếp cả người trần truồng đi tới phòng tắm. Cơ thể phái nam cao ráo trắng trẻo cứ như vậy không hề che dấu hiện ra ở trước mặt cô, lúc này Quý Nghiên mới bắt gặp đỏ bừng mặt, vội vàng chuyển mắt.

Tiếng chuông cổ chấp không ngừng dòi đi sự chú ý, Quý Nghiên nhìn về phía điện thoại trong tay, rốt cuộc không do dự nữa, ấn nút nghe.

"Alo."

"Nghiên Nghiên." Giọng nói bên kia hiển nhiên thờ phào nhẹ nhõm. "Tại sao lâu như thế mới nghe điện thoại?"

Quý Nghiên mím môi, trầm ngâm một hồi.

Bình phục lại nóng ran trong lòng, tận lực khiến cho giọng của mình nghe vào có vẻ bình thường. Cô thân nhiên nói: "Con mới vừa tắm xong đi ra ngoài, không có nghe thấy tiếng chuông điện thoại di động."

Ừm, quả nhiên cô bị dạy hư rồi, bây giờ cũng học được nói dối rồi.

Quý Nghiên rất nhanh lại an ủi mình, tình huống đặc biệt mà tình huống đặc biệt. . . . . Cô cũng không thể nói với Lữ Mỹ: mẹ, con gái của mẹ mới vừa rồi đang cùng một người đàn ông xxoo, nên không tiện nghe điện thoại của mẹ!

Đừng nói Lữ Mỹ sẽ bị giật mình, mà da mặt của Quý Nghiên cũng không có dày như vậy, cô thế nào cũng không nói ra miệng được.

"A, vậy mẹ không có quấy rầy đến con chứ?" Giọng điệu của Lữ Mỹ vẫn ôn hòa trước sau như một, trong trí nhớ lần gần nhất bọn họ gặp mặt, đã là chuyện gần một tháng trước.

Lần đó Quý Anh Bình và Lữ Mỹ đồng thời nằm viện, Quý Nghiên rảnh rỗi đi thăm Lữ Mỹ mấy lần, sau đó Lữ Mỹ lại nói với cô bọn họ phải chuẩn bị về Hồ Nam rồi, lần này vốn chỉ vì hôn sự của Quý Nhu và Mạnh Thiếu Tuyên mới cố ý tới Hongkong gặp mặt cha mẹ Mạnh Thiếu Tuyên. Ai biết lại xảy ra nhiều chuyện như vậy, Quý Anh Bình đứt ngón út, cảm xúc rất nóng nảy, công ty lại liên tục gặp chuyện không may, ông phải chạy trở về xử lý, vốn kế hoạch hai tháng trước sẽ tổ chức hôn lễ của hai nhà Quý Mạnh cũng không thể không hoãn lại.

Bạn đang đọc truyện *Bạch Thiểu Gia, Cung Chiều Vợ Như Mộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 87: Bị cắt ngang. 2

Lúc ấy Quý Nghiên còn cảm giác mình rất máu lạnh, bởi vì cô nghe xong thế nhưng một chút cảm giác cũng không có.

Ngày ấy bọn Lữ Mỹ trở về, cô đi tiễn lên máy bay, Quý Nhu cũng trở về theo. Lữ Mỹ muốn cô ta ở nhà dưỡng thai, Quý Nhu vốn không đồng ý, nhưng ngại tính tình của Quý Anh Bình, nên không thể không đồng ý, còn âm thầm tức hận trọn mắt nhìn Quý Nghiên vài lần, Quý Nghiên làm như không thấy.

Ngày đó Mạnh Thiếu Tuyên vừa vặn có một cuộc hội nghị quan trọng, không đi tiễn máy bay. Mà sau những chuyện đã xảy ra, Quý Nghiên cũng không còn gặp lại hắn.

Suy nghĩ bay xa dần dần thu trở lại, Quý Nghiên nói: "Không có."

Lữ Mỹ cười cười: "Vậy thì tốt, mẹ còn sợ sẽ quấy rầy đến con."

"Mẹ, có chuyện gì không?"

"Cũng không có gì, mẹ chỉ là muốn hỏi một chút, chừng nào thì con trở lại? Còn vài tháng nữa là tới tết rồi, mẹ muốn chuẩn bị thật sớm."

Giọng nói bên kia thủy chung mang theo nụ cười, giọng điệu hòa ái có vẻ dịu dàng mà kiên nhẫn, hình như hôm nay tâm trạng của bà không tệ. Đối mặt Lữ Mỹ, Quý Nghiên đều luôn dễ dàng mềm lòng, giống như không đành lòng phật phần tâm ý này của bà, Quý Nghiên cũng không tự giác để giọng mềm nhũn nói: "Hắn là không lâu nữa, còn có chút chuyện phải xử lý, xong việc con sẽ về."

Cô chính là như vậy, đối với người mình thật sự quan tâm, luôn rất khó quyết tâm tàn nhẫn.

Lữ Mỹ hoàn toàn yên lòng, lên tiếng: "Ừ, vậy mẹ chờ con."

Quý Nghiên im lặng, chợt không biết tiếp theo nên nói gì?

Giữa hai người, thật ra thì đề tài vẫn luôn thiếu thốn đến đáng thương.

Không giống Quý Nhu, cái gì cũng có thể tán gẫu với Lữ Mỹ, miệng cô ta ngọt, biết dỗ người, luôn có thể làm cho vẻ mặt Lữ Mỹ tươi cười. Khi còn bé, hai mẹ con liên tục ngồi trên ghế sofa, Quý Nhu kéo tay bà vùi ở trong ngực bà làm nũng, thỉnh thoảng Lữ Mỹ sẽ từ ái sờ sờ đầu của cô ta, không khí hòa hợp mà ấm áp, nụ cười hạnh phúc này, mỗi lần Quý Nghiên nhìn thấy, đều chỉ có thể âm thầm hâm mộ.

Chút khoảng cách này, hẳn là từ trong cuộc sống như thế dần dần kéo xa ra?

Có lẽ đối với bọn họ mà nói, cô thủy chung không thân thiết bằng Quý Nhu. Nhưng vậy thì có gì quan trọng chứ? Dù sao cô cũng sẽ không đi cố ý thay đổi cái gì, cô không phải Quý Nhu, cũng không học được trò ra vẻ của Quý Nhu, cô chính là cô, là Quý Nghiên. Một Quý Nghiên bản chất nhất, thuần túy nhất.

"Đừng rồi, Nghiên Nghiên. . . . ." Lữ Mỹ dừng một chút, do dự hỏi "Bạn trai con có muốn tới đây hay không?"

"Không được." Quý Nghiên nhú mày lại, tầm mắt vô thức nhìn đến chỗ phòng tắm, tiếng nước chảy tí tách xuyên qua cánh cửa truyền ra, cửa phòng tắm của nhà họ Bạch là chất liệu thủy tinh mờ, có thể mơ hồ thấy một bóng đen. Cô nói: "Anh ấy đương nhiên là có mấy chuyện bận rộn, hơn nữa đến lúc đó anh ấy sẽ phải ở cùng người nhà anh ấy."

Mặc dù rất muốn ở cùng anh, nhưng ngày này tốt nhất vẫn là ở cùng người nhà thì có vẻ tốt hơn chứ nhỉ? Hơn nữa hôm nay nhìn thấy gia đình bọn họ tụ tập, Quý Nghiên cảm thấy, tâm trạng của Bạch Thắng rất thả lỏng, tình cảm giữa bọn họ hẳn là rất tốt. Những người kia là anh chị em của anh, từ nhỏ cùng nhau lớn lên, mặc dù tính tình có lúc có chút tung tung, nhưng phần tình nghĩa cùng nhau làm bạn này, là bất luận kẻ nào cũng không thể thay thế.

Ngược lại, ở nhà họ Quý, cũng chỉ có em gái khắp nơi nhăm vào cô, còn có một em trai rõ ràng còn nhỏ tuổi nhưng lại cũng nhìn cô không vừa mắt. Hơn nữa thêm Quý Anh Bình, không khí như vậy, trừ trầm muộn ra thì chính là trầm muộn, trầm muộn đến mức làm cho người ta hít thở không thông. Chính cô cũng còn không muốn trở về, như thế nào đồng ý cho Bạch Thắng đi theo cô chịu tội chứ? Huống chi, ngộ nhỡ sơ sẩy một cái quấy lên, theo tính tình của Bạch Thắng thì chắc chắn sẽ không định từ bỏ.

Bản thân anh đã đủ bận rộn, cũng không thể ngay cả một ngày lễ khó có được cũng không thể tận hưởng tốt đẹp.

Cho nên, Quý Nghiên vẫn luôn chưa từng nghĩ nói với Bạch Thắng chuyện trở về nhà họ Quý.

Mình cô đối mặt là đủ rồi, dù sao cũng đã sớm thành thói quen.

Lữ Mỹ cũng không nói gì nhiều, chỉ nói: "Được rồi, vậy khi trở về con nhớ gọi điện thoại cho mẹ, mẹ sẽ đến sân bay đón con."

Quý Nghiên: "Không cần đâu, tự con trở về là được."

"Con bé ngốc, con còn khách sáo với mẹ cái gì? Đến lúc đó mẹ ngồi xe của nhà mình đi cho thuận tiện, cứ quyết định như vậy đi." Lữ Mỹ không đợi cô từ chối, tự quyết định nói.

Quý Nghiên không nói gì.

Lữ Mỹ hiếm khi chủ động quan tâm cô như vậy, thôi, cần gì làm khó để bản thân chứ.

Bà tới đón, còn có thể không cần trả tiền xe, cũng không cần thiết vì cái này mà đi tranh cãi.

"Được rồi, Nghiên Nghiên, mẹ cũng không nhiều lời nữa. Con nghỉ ngơi sớm một chút!"

"Dạ."

Cúp điện thoại, Bạch Thắng vừa vặn tắm xong ra ngoài, trong phòng tắm anh có treo áo choàng tắm dự phòng, mặc lên người, lộ ra lồng ngực săn chắc hoàn mỹ. Trên mái tóc đen như mực còn nhỏ nước, anh cầm khăn lông, vừa lau chùi tóc vừa nhìn về phía Quý Nghiên, liền thấy cô cầm điện thoại di động, quây lấy chân ngồi ở trên giường, giống như đang ngủ người.

"Đang suy nghĩ gì vậy?"

Giọng nói thanh nhã mang theo ý cười nhàn nhạt, Quý Nghiên lấy lại tinh thần, liền thấy một bức tranh trai đẹp vừa tắm xong.

Bất giác cười cười.

Bạch Thắng nhú mày, theo tầm mắt của cô nhìn mình một cái, không có chỗ nào kỳ quái."Sao vậy?"

Quý Nghiên lắc đầu: "Không có gì, chỉ là đang nghĩ, hai lần trước em nhìn thấy cái bộ dạng này của anh, anh đều là đang cùng cô gái khác ở chung một chỗ. Một lần là Bạch Tinh, một lần là Vân Song Chi, thật rất dễ làm cho người tưởng tượng."

"Cho nên?"

"Ừm, về sau anh có thể thu lại một chút hay không? Cứ tiếp tục khiêu gọi người khác như vậy, em sẽ chịu áp lực rất lớn nha! Còn nữa, về sau bộ dạng đi tắm của anh cũng chỉ có thể cho mình em thấy thôi." Quý Nghiên bá đạo nói.

Bạn đang đọc truyện *Bạch Thiếu Gia, Cung Chiều Vợ Như Mạng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 88: Tìm được rồi, nhà thiết kế vũ khí của anh.

"Ừm, về sau anh có thể thu lại một chút hay không? Cứ tiếp tục khiêu gọi người khác như vậy, em sẽ chịu áp lực rất lớn nha! Còn nữa, về sau bộ dạng đi tắm của anh cũng chỉ có thể cho mình em thấy thôi." Quý Nghiên bá đạo nói.

Lúc Bạch Thắng vừa tắm xong thật sự rất gọi cảm, đôi mắt sáng thâm thúy lộ ra một tầng hơi nước, khuôn mặt như vẽ, cô không muốn bị những người phụ nữ khác chiếm tiện nghi đâu!

"Ha ha." Bạch Thắng cười khẽ một tiếng, cảm giác rất vui sướng. Cầm khăn mặt trong tay, đến gần cô, Quý Nghiên ngồi ở trên giường, đầu hơi ngửa lên vừa đủ để nhìn thấy nét mặt của anh, có lẽ vì vậy mà không hiểu sao một cảm giác áp bức chợt ập đến. Cô vô thức lùi về phía sau. Nhưng sau lưng lại đụng phải ván giường lạnh lẽo, Quý Nghiên không thể lùi tiếp, hai tay siết chặt cái chân trước người, ánh mắt trong suốt không tự chủ được hơi nhìn anh.

Bạch Thắng đứng bên giường, hai tay chấp sau lưng, hơi cúi người, khuôn mặt tuấn tú chỉ cách cô vài centimet. Hơi thở nam tính mạnh mẽ lập tức bao phủ, tim Quý Nghiên bỗng nhiên lỡ mất một nhịp, không tự chủ được run rẩy, anh nhắc khéo môi, đối diện với ánh mắt cô, giọng nói mát lạnh mang chút treu ghẹo không chút do dự chậm rãi nói: "Sau này đáng về khóa thân của anh cũng chỉ có một mình em được nhìn thấy."

Nói xong, đúng như mong muốn liền nhìn thấy sắc mặt cô đỏ lên như muốn bùng nổ, Quý Nghiên há to miệng, nửa ngày sau mới kìm nén thốt ra một câu: "Luu mạnh."

Bạch Thắng ngồi thẳng lên, nhú mày. "Luu mạnh chỗ nào?"

Quý Nghiên theo phản xạ nói: "Chỗ nào cũng luu mạnh."

Bạch Thắng buồn cười giương môi: "Ừm, đàn ông không luu mạnh sao có thể theo đuổi được bà xã?"

"..." Quý Nghiên bị anh làm cho nghẹn lời.

Anh lại nói: "Yên tâm, anh chỉ luu mạnh với một mình em."

"..." Loại lời này anh có thể đừng dùng bộ mặt phớt tỉnh như vậy mà nói được không?

Quý Nghiên muốn khóc rồi, dùng lời nói đầu với Bạch thiếu gia, muốn chiếm ưu thế không phải là rất khó khăn sao? Quý Nghiên quả quyết bại trận, cũng không phải là lần đầu tiên. Cô ôm chăn xuống giường, không thêm liếc anh một cái, chỉ để lại một câu: "Em cũng đi tắm."

Liền chạy thực mạng.

Cho nên nói, da mặt mỏng đối phó với da mặt dày, so ra da mặt mỏng luôn phải chịu thiệt.

Bạch Thắng nhìn bóng lưng chạy trốn của cô, trong mắt tự lại vui vẻ. Ném khăn mặt sang một bên, rút cuốn tạp chí trên giường, hai chân bắt chéo tựa vào đầu giường, ngón tay lật tạp chí, dưới ánh đèn vàng nhạt khuôn mặt có vẻ tao nhã mà nhu hòa.

Hôm sau là ngày cuối tuần, vừa vặn Quý Nghiên được nghỉ.

Trong thời gian lễ Giáng Sinh này, nghỉ dưỡng thần là tốt nhất.

Cô thoải mái nhàn nhã ở nhà lên mạng.

Hôm này thời tiết rất tốt, ánh mặt trời cực kỳ ấm áp, lại không chói mắt, ánh sáng vừa đủ, trong không khí ngẫu nhiên thổi tới một cơn gió nhẹ, vừa mát lạnh vừa khoan khoái. Quý Nghiên ôm máy tính ngồi trên ban công, trên bàn gỗ mun nhỏ đặt một ly cà phê và mấy món điểm tâm ngọt tinh xảo, thật sự là đầy đủ cho một cuộc sống cá nhân!

Cô thỏa mãn nhếch môi, nhìn ra cảng biển xa xa, một bức tranh xanh thẫm đồ sộ, cực kỳ lộng lẫy. Phong cảnh Hong Kong ban ngày rất khác với ban đêm, đưa mắt nhìn có thể trông thấy tầng tầng lớp lớp những tòa cao ốc chọc trời, cùng với dãy núi xanh biếc trong lành dễ chịu, cảng Victoria vang danh toàn cầu, những chiếc thuyền nhỏ đang chạy. Giờ khắc này, có thể nói là phong cảnh nơi này rất tốt, có thể nhìn một cái là thấy được hết quang cảnh thành phố này.

Khiến tâm trạng con người cũng không tự giác được bắt đầu tốt lên!

Quý Nghiên bật máy tính, đăng nhập vào Cục Quốc An, dựa theo lời Dịch Vĩnh Quân nói với cô mà nhập vào mấy câu lệnh. Hình ảnh vừa chuyển, liền nhìn thấy một khung đối thoại màu đen.

Thành công rồi!

Quý Nghiên kiểm chế hưng phấn trong lòng, gõ chữ thoăn thoắt.

(Chú thích: 0203 là tên đăng nhập)

...

0203: Chỉ huy (Khuôn mặt cười)

Bạch thiếu gia: Nói.

Quý Nghiên bĩu môi, thật là lạnh lùng! Cô làm mặt quỷ với cái màn hình, gõ từng chữ từng chữ.

0203: Tiêu chuẩn xét duyệt NSA là gì vậy ạ? Bây giờ em đang muốn vào anh thấy có được không?

Bạch thiếu gia: Bản lĩnh như thế nào?

0203: Taekwondo nhị đẳng huyền đai, từng học Karate và Judo một thời gian...

Bạch thiếu gia: Tuổi?

0203: 22 tuổi.

Bạch thiếu gia: À.

0203: ...?

Bạch thiếu gia: Căn cơ bình thường, tuổi tác hơi lớn, bản lĩnh chưa đủ nổi trội.

Quý Nghiên: "..."

Lại bị ghét bỏ rồi! Căn cơ như vậy thì cô có thể hiểu được, nhưng tuổi hơi lớn? Quý Nghiên yên lặng, 22 tuổi rõ ràng là độ tuổi như hoa chứ? Tiểu Bạch anh chắc chắn không phải người trái đất rồi! Hu hu... Chẳng lẽ anh nói chuyện với người khác đều là thẳng thắn như vậy sao? Quý Nghiên bị đá kích.

0203: Vậy là em bị out sao?

Bạch thiếu gia: Không hẳn. Thiên phú chế tạo súng ống đạn dược của em rất cao, đến sở nghiên cứu là được rồi.

Trong Cục Quốc An, không phải người nào cũng xông pha tiền tuyến, giống như vài nhân viên nghiên cứu hạt nhân, nhân viên kỹ thuật, đều ở hậu phương chuyên tâm nghiên cứu. Những người này đều không cần bản lĩnh, chỉ cần có kỹ năng cực tốt, khả năng tự vệ lại càng phải mạnh hơn, để lỡ có xảy ra chuyện gì thì tỉ lệ trốn thoát cũng lớn hơn chút. Trước kia cũng có xảy ra mấy vụ nhân viên nghiên cứu bị bắt sau khi làm phản, đương nhiên thì chết cũng không theo, cho nên, càng có nhiều người tài như vậy... thì khẳng định càng có ưu thế.

"..." Quý Nghiên lại im lặng lần nữa.

Nếu được rồi thì lúc đầu anh nói những thứ kia để làm gì? Bình thường đá kích người ta vui lắm sao? Cô cảm thấy Tiểu Bạch rất không tước mả.

0203: Vậy bây giờ em cần phải làm gì?

...

Không có người trả lời.

Quý Nghiên vừa ăn điểm tâm ngọt vừa ngồi đợi.

Trên màn hình vẫn không có hiện lên tin nhắn mới.

Vì vậy cô vừa cắn mấy miếng bánh ngọt vừa gửi đi mấy hàng dấu ba chấm.

...

Lặng im

Năm phút sau.

Quý Nghiên nhìn một chuỗi dài dấu ba chấm mà mình gửi nãy giờ, đã chiếm hết toàn bộ khung chat, nhưng vẫn không thấy bất kỳ câu trả lời nào. Cô xoắn xuyết cắn ngón tay. “Không phải bị đứt mạng rồi chứ?”

Không có khả năng! Mạng lưới internet của nhà họ Bạch trước giờ luôn rất tốt, cực kỳ ổn định. Anh đang ở phòng làm việc, tín hiệu tất nhiên phải tốt hơn sân thượng mới đúng! Quý Nghiên nhú mày, khuôn mặt nhỏ nhắn buồn rầu xì xồng. A... Hay là lặng lẽ chạy tới phòng làm việc thử xem? Chắc không bị phát hiện đâu nhỉ?

Nhưng nếu như bị phát hiện thì cô cũng có thể nói là mình vô tình đi ngang qua mà o(n_n)o~

Quý Nghiên hạ quyết tâm, đang chuẩn bị đứng dậy, ai ngờ bỗng nhiên thoáng nhìn thấy một bóng người cao ráo chậm rãi đi về hướng này. Hai tay đút vào túi quần, đi lại cực kỳ thong dong thoải mái, anh mặc quần áo ở nhà màu xám, dưới ánh mặt trời càng làm nổi bật lên vẻ trẻ tuổi đẹp trai của anh.

“Ấy...” Quý Nghiên ngăn người, không chút biến sắc khép laptop lại, đôi mắt trong sáng nhìn anh hỏi: “Sao anh lại qua đây?”

Chân dài bước tới, đi thẳng đến trước mặt cô, đôi mắt sâu thẳm mới nhàn nhạt quét lên cái laptop trên bàn nhỏ bị cô đóng lại kia, đuôi lông mày cong lên, ánh mắt chuyển lên người Quý Nghiên, mở miệng, mang theo một chút hờ hững nói: “Anh đến xét duyệt.”

Quý Nghiên hiển nhiên không kịp phản ứng.

Bạch Thắng cười nhẹ, thoáng chốc nghiêng người mở laptop của cô ra, Quý Nghiên còn chưa kịp ngăn cản, chỉ thấy màn hình lóe lên, hình ảnh vừa nãy hiện ra trước mắt. Bạch Thắng chỉ đơn giản liếc qua, một tay nâng laptop, một tay đặt lên trên màn hình, giờ nó đến trước mắt Quý Nghiên. Nhướn mày hỏi: “Nhà thiết kế vũ khí của anh.”

“...”

Quý Nghiên hóa đá.

Bạn đang đọc truyện *Bạch Thiếu Gia, Cung Chiều Vợ Như Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 89: Tìm được rồi, nhà thiết kế vũ khí của anh. 2

Bạch Thắng im im lặng lặng nhìn cô, phong thái yên tĩnh mà kiên nhẫn.

Ánh nắng vàng ươm rơi trên người bọn họ. Sau nửa ngày, Quý Nghiên mới thở ra một hơi, mở miệng, nhưng mang theo mười hai phần mười không tin. “Làm sao anh biết?”

“Tra IP.” Anh bình tĩnh nói.

“...” Quý Nghiên á khẩu không trả lời được.

Cái máy tính này là vừa mới mua, chính cô đã cài đặt thêm mấy tầng bảo vệ. Nhưng mà về phương diện này Quý Nghiên hoàn toàn là chim non, chỉ biết duy nhất vài cái mà Dương Hàm Mặc đã dạy cô, cái máy tính trước kia cũng có bảo vệ, đều là Dương Hàm Mặc tự mình giúp cô thiết lập, cô sử dụng cũng rất yên tâm. Trái lại sơ sót hôm nay, dùng kỹ thuật của Bạch Thắng, tra IP của cô là chuyện dễ dàng, thủ đoạn này của cô hoàn toàn không đủ dùng.

Quý Nghiên ừ rừ nói: “Sao trước kia anh lại không tra IP của em?”

Bạch Thắng nói: “Cũng có điều tra, nhưng em đặt bảo vệ, anh nghĩ có lẽ là em không muốn cho mọi người biết rõ thân phận của em, nên không điều tra tiếp.”

Dù sao lúc ấy Quý Nghiên cũng chỉ vẽ thiết kế vũ khí cho Cục Quốc An, nói trắng ra chỉ là người làm công, chưa tính là nhân viên nội bộ, lại càng không liên quan đến bất kỳ chuyện bí mật nào, cho nên không có tính uy hiếp. Dù cô có thân phận gì, tự nhiên cũng sẽ không quá quan trọng.

Nếu như hôm nay không phải cô nói chuyện với anh bằng giọng điệu khiến anh cảm thấy quen thuộc, hơn nữa 0203 lộ ra những tin tức kia, ăn khớp với Quý Nghiên, lại liên tưởng đến bản thân lúc dạy Quý Nghiên bắn súng, trong lúc vô tình đã cho thấy cô rất quen thuộc với súng ống, làm cho Bạch Thắng sinh nghi, chứ nếu không phải vậy thì anh cũng đã không thăm dò IP của Quý Nghiên rồi.

Giây phút chứng kiến thông tin này, Bạch Thắng thật sự có chút dờ khóc dờ cười.

Anh trịnh trọng nhắc nhở cô: “Nghiên Nghiên, em đổi máy tính xong đã quên mất cài đặt bảo vệ rồi.”

Quý Nghiên: “...”

Anh cũng không cần làm gì liền trực tiếp tra được tin tức của cô.

Quý Nghiên rót nước mắt: “Kỹ thuật của em kém đến trình độ này sao?”

Đã đến mức có thể trực tiếp bỏ qua rồi.

Đâu phải cô không có cài đặt bảo vệ! Cô còn không ngừng cài thêm, mấy tầng bảo vệ đó cũng khá tốt mà. Huhu... Quý Nghiên càng cảm thấy bị đả kích.

Bạch Thắng nhú mi: “Mặc kệ như thế nào, anh cũng rất kinh ngạc.”

Thì ra cô vẫn luôn ở bên cạnh anh, chỉ là anh không biết.

Quý Nghiên không hổ là sinh vật đề kháng đả kích, nghe xong lời này, tinh thần lập tức tỉnh táo, hơi đắc ý nói: “Em đã nói em có thể bằng bản lĩnh của mình tiến vào NSA mà! Anh còn không tin.”

“Ừ, Nghiên Nghiên rất tuyệt!” Anh hòa theo lời cô nói tiếp.

Lời tán dương không hề keo kiệt chút nào làm cho trong lòng Quý Nghiên thoát cái không còn vướng mắc, cảm giác thành tựu tỏa ra, cười tủm tỉm nhìn anh. “Thật là tinh mắt...”

Bạch Thắng khẽ cười lên.

Quý Nghiên thừa dịp hỏi luôn: “Như vậy coi như em đã được thông qua rồi đúng chứ?”

Ánh mắt của cô tràn ngập chờ mong, ai ngờ Bạch Thắng lại lắc đầu.

“Vẫn chưa được?” Sắc mặt của Quý Nghiên lập tức xì xuống. “Rốt cuộc là anh muốn thế nào đây?”

Đừng nói là bây giờ anh chỉ đang đùa giỡn cô thôi đó nha?

Bạch Thắng chậm rãi nói: “Mấy ngày nữa anh phải đi Bắc Kinh một chuyến, em đi cùng với anh.”

Nghe giọng điệu của anh thì giống như là có ý muốn cô ở bên kia chờ một chuyến. Quý Nghiên hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì sao?”

Bình thường anh cũng có về Bắc Kinh, nhưng thời gian luôn không lâu, mỗi lần xử lý xong chuyện liền nhanh chóng trở về.

Bạch Thắng nói: “Đi xử lý chuyện của thế giới ngầm, phải mất một ít thời gian. Nếu em đã muốn vào NSA thì lần này coi như là bài sát hạch của em đi, nếu như đạt yêu cầu thì cho qua, như thế nào?”

Giọng điệu của anh giống như đang giải quyết việc chung, bởi vì chuyện của Vân Song Chi lúc trước mà lần này Bạch Thắng không thể không cân nhắc đến tâm trạng của thuộc hạ. Mọi người đã từng chứng kiến một trận bị kịch, khó tránh khỏi sẽ sinh ra bóng ma, nếu anh đưa Quý Nghiên vào, nói người khác không có ý kiến là giả dối, chắc chắn trong lòng sẽ có nghĩ này nghĩ nọ. Bản thân Quý Nghiên lại là người nhạy cảm như vậy, đến lúc đó trong lòng cô cũng sẽ không vui, thời gian ở trong Cục Quốc An cũng sẽ trôi qua rất khó chịu.

Trước đó Bạch Thắng còn lo lắng không biết giải quyết vấn đề này như thế nào, hôm nay biết rõ thân phận nhà chế tạo súng đạn của cô, chuyện này coi như có thể xử lý tốt hơn nhiều. Mười ba tuổi Quý Nghiên đã bắt đầu vẽ bản thiết kế cho Cục Quốc An, đã cống hiến không ít, người trong cục tuy không biết cô, nhưng cũng biết đến người này, đối với cô càng thêm tán thưởng. Đã có thân phận nhường này thì có thể giải đi không ít tiếng chất vấn. Hơn nữa, trước hết lần này để cho cô ở bên cạnh anh, càng tăng thêm sự hiểu biết lẫn nhau, cũng để cho Quý Nghiên sớm ngày thích ứng cuộc sống ở NSA. Anh tin tưởng dùng năng lực của cô, rất nhanh có thể khiến cho trong lòng mọi người tiếp nhận cô.

“Không thành vấn đề.” Quý Nghiên trưng ra khuôn mặt tươi cười, vui vẻ tiếp nhận thách thức.

Thật ra cô vốn cảm thấy bản thân cần thời gian để rèn luyện, đây là một cơ hội tốt, cũng là một khởi đầu tốt.

Bây giờ Quý Nghiên cũng có chút nóng lòng muốn bắt đầu thử thách, về sau có thể thường xuyên ở bên cạnh anh, cùng anh kể vai chiến đấu...

Cảm giác như bước được đến gần anh thêm một bước.

Thật tốt.

“Vậy việc em du lịch khắp thế giới cần phải bỏ sao?” Quý Nghiên hỏi.

Bạch Thắng lắc đầu nói: “Không cần, em cứ giữ đi.”

Thân phận của cô không nên công khai, như vậy đôi khi làm việc còn có thể thuận tiện hơn một chút. Hơn nữa càng có lợi cho sự an toàn của cô, bây giờ với sức lực của cô còn chưa đủ để đảm bảo có thể bảo vệ mình thật tốt, như vậy có thể an toàn hơn rất nhiều, cũng bớt được rất nhiều việc! Anh chỉ cần chào hỏi với Mẫn lão đại một tiếng là được rồi.

Nhà họ Ngôn.

Ngôn Quyết ngồi trên ghế sofa trong phòng khách, hai chân bắt chéo, trong tay ôm một người phụ nữ xinh đẹp nóng bỏng. Khóe môi tà mị cong lên, không biết ghé vào tai người phụ nữ kia nói câu gì, cô ta đột nhiên che miệng thẹn thùng cười cười, điệu bộ như cô gái nhỏ.

Thế nhưng sau đó, người phụ nữ kia liền nghiêng người quấn lấy người đàn ông ngồi trên đùi Ngôn Quyết, đôi môi khiêu gợi roi trên lồng ngực hơi lộ ra của hắn, đầu lưỡi liếm láp, thành thạo trên đầu. Đồng thời, bàn tay nhỏ bé mềm mại như không có xương một đường di chuyển xuống, thẳng đến giữa hai chân của hắn, kéo khóa, thăm dò vào bên trong.

Nhìn vật nhảy ra trước mắt, tiếng than nhẹ phát ra từ trong miệng cô ta, Ngôn Quyết tựa lưng trên ghế sofa, tùy ý cô ta châm lửa khắp nơi trên người hắn. Đôi mắt tím nhắm lại, khóe miệng như có như không vẫn treo nụ cười như cũ. Đột nhiên, đôi môi mỹ nữ kia từ bộ ngực của hắn kéo dài một đường, lên đến hầu kết, đến cằm, rồi đến môi, khi cô đang chuẩn bị hôn lên môi hắn, mắt Ngôn Quyết chợt lóe lên, một sức mạnh tàn khốc quét tới.

Bàn tay rõ những khớp xương túm lấy tóc của người phụ nữ, đầu của cô ta lập tức ngửa ra sau, kèm theo đó là một tiếng thét đau đớn bén nhọn, giọng Ngôn Quyết lạnh như băng nói: “Con đàn bà này, lá gan của cô thật lớn.”

Người phụ nữ kia vô cùng uất ức nhìn hắn, phát hiện người đàn ông vừa rồi còn dịu dàng trên choker cô giờ phút này khuôn mặt đã hoàn toàn thay đổi, khóe miệng của hắn không hề vui vẻ, trong đôi mắt cuốn hút màu tím mê hoặc linh hồn kia, càng không có chút tình cảm nào. Ngược lại chỉ làm cho người ta cảm giác được một nỗi khát máu lạnh lẽo.

Trong lòng người phụ nữ lập tức cả kinh.

Ai cũng biết, môi là vùng cấm của Ngôn Quyết.

Hắn đã từng lên giường với vô số phụ nữ, lại chưa từng hôn môi bất kỳ một người phụ nữ nào, cho dù là xinh đẹp tuyệt trần, Ngôn Quyết cũng sẽ không hôn. Cũng sẽ không để cho người khác hôn mình. Đã từng có phụ nữ ý mình có mấy phần quyến rũ, tự cho là bản thân đặc biệt đối với Ngôn Quyết, cho nên đánh bạo đang lúc hành sự muốn hôn Ngôn Quyết, kết quả... vô cùng bi thảm. Cho dù tin tức truyền ra ngoài, nhưng vẫn luôn có người không rút ra bài học giảm lên vết xe đổ, tất cả đều tưởng rằng lời đồn đãi quá khoa trương, đợi đến lúc chính mình trải qua, thực sự là muốn hỏi hận cũng không kịp.

Hiển nhiên, người phụ nữ trước mắt này là một trong số đó.

Tiếng bước chân trầm ổn ung dung truyền đến, Ngôn Quyết nhận nhặt liếc cửa ra vào, thoáng chốc thu hồi ánh mắt, hung hăng vô tình ném người phụ nữ qua một bên, sau đó trầm giọng nói với thủ hạ: “Đưa đi.”

Nhìn cũng không thèm nhìn một cái.

Trong phòng khách rất nhanh chỉ còn lại Ngôn Quyết cùng với người vừa đi vào, Ngôn Quyết sửa sang lại quần áo xộc xệch, vẫn ngồi trên ghế salon, cánh tay khoác lên thành ghế, khóe miệng khôi phục lại nụ cười như có như không.

“Vậy là anh lại chủ động đến tìm tôi, thật làm cho tôi thụ sủng nhược kinh (*)”

(*): được sủng ái mà vừa mừng vừa lo.

Bạn đang đọc truyện *Bạch Thiếu Gia, Cung Chiều Vợ Như Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 90: Tôi sẽ giết anh.

“Tôi cho rằng hình như mình đã cắt đứt chuyện tốt của anh rồi thì phải.”

Người đàn ông mặc âu phục GUCCI màu bạc mẫu mới nhất trên thị trường, bên trong là cà vạt phù hợp, trên cổ tay đeo một chiếc đồng hồ thuộc series Kim Cương Đen mà Piaget vừa đưa ra, vừa cao quý thời thượng lại không kém phần tao nhã. tyvybutchi.di.ễnđầ.nlêqu.yđô.n Anh lộ ra vẻ mặt nhàn nhạt, trên gương mặt trắng muốt như ngọc không nhìn ra được bất kỳ cảm xúc gì, vẫn là khuôn mặt tuấn tú nhã nhặn như cũ, bước chân điềm tĩnh bước tới.

Sắc mặt Ngôn Quyết không thay đổi, đôi mắt màu tím nhìn sang: “Nào có, chỉ là một người phụ nữ không biết chừng mực, vừa rồi đã làm một chuyện ngu xuẩn, bây giờ đã được giải quyết.”

Giọng điệu nhẹ nhàng như đang bàn luận một chuyện rầu rĩ.

Bạch Thắng dừng bước, đôi mắt bình tĩnh quét về phía hắn. Ngôn Quyết cảm ly rượu đỏ trên bàn, nhẹ nhàng đong đưa, chất lỏng màu đỏ tạo nên gợn sóng, dần dần hình thành vòng xoáy, hắn nhíu mày. “Nói đi, tìm tôi có chuyện gì.”

Ngôn Quyết hiếm khi trực tiếp như vậy, Bạch Thắng tự nhiên cũng sẽ không quanh co lòng vòng.

Anh mỉm cười nói: “Đừng có đi trêu chọc Quý Nghiên.”

Ngôn Quyết cười rộ lên, nụ cười tà ác tùy tiện nổi lên trên mặt, cặp mắt mang theo một tia trêu tức, cười nhìn Bạch Thắng: “Không phải là anh đang lo lắng người phụ nữ của anh sẽ bị tôi cướp đi chứ? À, không đúng...” tyvybutchi.di.ẽđầ.nlẽqu.ýđồ.n Hắn day day huyết thái dương, thoáng chốc tăng thêm giọng điệu: “Nhìn cái này tôi liền nhớ, Chỉ nhĩ sao có thể tính là người phụ nữ của anh được chứ nhỉ?”

Hắn cố ý kích động Bạch Thắng.

Nhưng khi anh nghe hắn tự biên tự diễn, lại không nổi lên bao nhiêu cảm xúc, đôi mắt tĩnh mịch lộ ra vẻ trong trẻo nhưng lạnh lùng, trầm giọng nói: “Tôi mặc kệ anh có âm mưu gì, nhưng Quý Nghiên là giới hạn của tôi, động đến cô ấy, tôi sẽ không bỏ qua cho anh.”

“Wow, đừng nói như vậy chứ! Anh nói như thế, tôi càng hứng thú với cô ấy hơn.” Ngôn Quyết cười nói: “Nói thật, ánh mắt của anh lần này coi như không tệ! Cô ấy lớn lên ngon miệng như vậy, đáng người lại đẹp, xúc cảm cũng rất tốt, lần đầu khẳng định rất thoải mái nhỉ?”

Lời còn chưa dứt, Bạch Thắng đã quát một đám tới, Ngôn Quyết khó khăn lắm mới tránh được.

Bạch Thắng siết tay, chỉ cảm thấy từng trận máu nóng bốc lên.

Khuôn mặt anh nghiêm túc rét lạnh, cả người toả ra vẻ tàn ác, so với buổi tối kia Quý Nghiên nhìn thấy còn tàn bạo hơn, trên tay nổi gân xanh, phong thái tốt đẹp lần đầu tiên mất đi không chút.

Anh không biết vì sao Ngôn Quyết lại cứ nhắm vào anh, có lẽ anh đã từng làm gì đó, có lẽ giữa bọn họ có cừu oán, cũng có lẽ như Hàn Niệm nói, tyvybutchi.di.ẽđầ.nlẽqu.ýđồ.n Ngôn Quyết chính là một kẻ biến thái. Nhưng hắn ngàn vạn lần không được bày trò gì trên người Quý Nghiên.

Bởi vì đó là sinh mạng của anh.

“Thẹn quá hóa giận sao? Để tôi đoán xem, không phải là anh chưa từng đụng vào cô ấy đó chứ?” Ngôn Quyết đứng dậy, đi đến trước mặt Bạch Thắng. Chiều cao của hai người không hơn kém nhau bao nhiêu, một là yêu nghiệt tà mị, một là tôn quý thanh nhã, khí chất không hề kém cạnh nhau một chút nào. Bốn mắt nhìn nhau, một tia lửa ngầm bắt đầu bùng lên. “Chuyện này thật thú vị nha, năm đó Chỉ nhĩ ở bên cạnh anh lâu như vậy mà anh cũng không hề chạm vào cô ấy, tôi thấy rất hiếu kỳ, bảo bối, không phải là chỗ đó của anh không dùng được chứ?”

Bạch Thắng hừ lạnh một tiếng: “Anh cho rằng ai cũng như anh sao, nhìn thấy phụ nữ liền nhào lên, kiểu gì cũng xoi được.”

Ngôn Quyết bị nói móc cũng không giận, ngược lại còn cười nói tyvybutchi.di.ẽđầ.nlẽqu.ýđồ.n “Có đạo lý, vì vậy tôi cảm thấy cần phải tỉnh táo xem xét lại, sau này chỉ chọn phụ nữ tôi yêu thích.”

Trong lòng Bạch Thắng thầm nghĩ một câu, hắn biết hai chữ yêu thích viết như thế nào sao? Người phụ nữ xấu số nào mà bị hắn thì chính là thảm kịch của cuộc đời cô ta...

Kết quả Ngôn Quyết lại nói: “Anh nói xem, lần đầu của Quý Nghiên sẽ rơi vào tay ai?”

“Ngôn Quyết, tôi không phải nói để cho anh cười, chỉ cần anh động đến cô ấy một lần, tôi sẽ trả lại anh gấp trăm gấp ngàn lần.”

“Ồ, vậy nếu như tôi ‘muốn’ cô ấy một lần, thì có phải anh cũng ‘muốn’ tôi gấp trăm gấp ngàn lần không?” Ngôn Quyết lộ ra dáng vẻ tươi cười tuyệt đẹp, rất biết lắng nghe, trả lời.

Bạch Thắng: “...”

Chết tiệt!

Vân Song Chỉ vừa đi đến cửa phòng khách, chỉ nghe thấy tiếng súng vang lên “Đoàng” một tiếng, tiếp theo là tiếng đồ sứ vỡ vụn. Cô thoáng sững sốt, do dự đi vào trong, chỉ thấy trong phòng khách rỗng rảnh, Ngôn Quyết đứng trước một tủ trang sức, ở bên trái vốn đặt mấy bình hoa nay đã trống không, mà bên chân hắn toàn là mảnh vỡ bình hoa. tyvybutchi.di.ẽđầ.nlẽqu.ýđồ.n Cùng lúc đó, cách hắn mười mét, Bạch Thắng giờ thanh súng Chim Ưng Sa Mạc, về mặt hồ hừng, giọng nói lạnh lùng từ trong đôi môi mỏng chậm rãi phun ra: “Tôi sẽ giết anh.”

Nếu như tôi cứ thích động vào cô ấy đấy thì sao? Anh sẽ làm gì?

Một phút trước, hắn đã mỉm cười hỏi anh như vậy.

Sau đó trong nháy mắt tiếp theo, anh liền giờ súng, động tác cực kỳ lưu loát mà nhanh nhẹn, không chút do dự bóp cò, viên đạn xé gió bay đi, thẳng tắp xoẹt qua bên tai Ngôn Tuyệt, khoảng cách không đến hai cm, Ngôn Quyết đều có thể nghe được tiếng viên đạn xé gió, tiếp đó “Đoàng” một tiếng, phá

vỡ yên tĩnh, viên đạn bắn trúng bình hoa bên cạnh hắn. Bình hoa rơi xuống, vỡ vụn ở bên chân hắn, chia năm xe bảy.

Về mặt của Ngôn Quyết vẫn không chút thay đổi, không sợ hãi cũng không né tránh, khẽ nhếch khóe môi, đôi mắt tím loé ra tia sáng. Lúc Vân Song Chi đi vào, những vệ sĩ trong trang viên nhà họ Ngôn cũng nghe được tiếng súng, nhao nhao cầm súng canh gác chạy đến, tốc độ kia, trật tự kia, có thể nói là quân đội quốc gia cũng không bằng. Trên trăm khẩu súng ống đều nhắm vào Bạch Thắng, trong lòng Vân Song Chi hoảng hốt, đang muốn bước đến, đã thấy Ngôn Quyết khoát tay, ý bảo những người vệ sĩ kia lui ra.

Những người vệ sĩ này đều là những kẻ liều sống liều chết đi theo Ngôn Quyết đến cùng, vô cùng trung thành, bây giờ lại nhìn thấy Bạch Thắng giơ súng chia vào Ngôn Quyết, dưới chân còn có một bình hoa vỡ tan trên đất, rõ ràng cho thấy đã mở ra một trận đấu súng, tyvybutchi.di.ẽđầ.nlêqu.ýđô.n bọn họ không chắc chắn là Bạch Thắng sẽ không làm chuyện gì tổn hại đến Ngôn Quyết cho nên vẫn có chút do dự. Lúc này, Ngôn Quyết hơi nheo mắt lại, sắc bén mà nguy hiểm, cả người toả ra một sự không vui, giọng nói hoa lệ mà khiêu gợi lộ ra rét lạnh: “Tất cả lui ra.”

Nghe được sự không vui trong giọng nói của hắn, những người vệ sĩ không dám làm trái, lúc này mới thu súng lui ra ngoài, vẫn là tốc độ cực nhanh như cũ, vô cùng trật tự, không tới một phút đồng hồ, trong phòng khách lại một lần nữa yên tĩnh trở lại.

Vân Song Chi đi đến bên người Bạch Thắng, đôi mắt đầy si tình nhìn anh, giọng mềm mại gọi: “Anh Thắng.”

Bạch Thắng lại không hề nhìn cô ta mà nói với Ngôn Quyết: “Tôi nói đến đây thôi. Ngôn Quyết, đừng thử khiêu khích giới hạn của tôi, cái giá phải trả anh không trả nổi đâu.”

Anh không hề dừng lại, quay người đi ra ngoài cửa, dáng người vẫn tuấn nhã như lúc đến, rần rờ mà thông dong, từ đầu đến cuối cũng không thèm nhìn Vân Song Chi một cái. Trong lòng Vân Song Chi cực kỳ bị thương, ánh mắt đuổi theo anh, mang theo sự si mê oán hận và quyến luyến thật sâu.

Bạn đang đọc truyện *Bạch Thiếu Gia, Cung Chiều Vợ Như Mộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 91: Tôi sẽ giết anh. 2

Ngôn Quyết nói: “Sự thật chứng minh, tên đó yêu Quý Nghiên, còn hơn cả lúc trước yêu em. Em nói xem, nếu như anh biến Quý Nghiên thành của mình, hoặc là giết cô ta thì Bạch Thắng sẽ như thế nào?”

“Anh thật là biến thái!” Vân Song chỉ nhin không được nói.

Sắc mặt có chút đỏ lên, tuy cô không thích Quý Nghiên, cũng muốn quay lại với Bạch Thắng. Nhưng cô thực sự chưa từng nghĩ tới muốn đi hại cô gái đó, nhất là giao cô ấy cho Ngôn Quyết. tyvybutchi.di.ẽđầ.nlêqu.ýđô.n Trải qua nhiều chuyện như vậy, cô đã sớm thấy rõ, cái tên Ngôn Quyết này là hoàn toàn không có trái tim, trong mắt của hắn mãi mãi chỉ có mình hắn, cùng với mối thù hận căm hận.

Bị hắn nhắm vào, tuyệt đối là chuyện vô cùng bất hạnh.

“Bảo bối, em nói lời này làm anh đau lòng quá. Anh giúp em giải quyết một tình địch, như vậy sẽ không còn ai tranh giành với em, em nên cảm ơn anh mới phải. Nói cho cùng, chẳng phải em thích bộ dạng này của anh sao? Đã quên trước đây lúc ở trên giường, em đã nói như thế nào rồi hả?” Ngôn Quyết đứng dậy lần nữa, thân hình cao lớn đi đến trước mặt Vân Song Chi, đầu khẽ nghiêng tới gần mặt cô, vừa vận dùng trên bờ vai trần. Bạc môi lạnh lẽo dán bên tai cô, thổi một ngụm khí.

Vân Song Chi nói: “Ngôn Quyết, anh đừng coi tôi như kẻ ngốc. Anh đi trêu chọc Quý Nghiên, mặc kệ cuối cùng kết quả sẽ ra sao thì mục đích của anh cũng chỉ là muốn khiến cho anh Thắng đau khổ, mãi mãi sống trong địa ngục đen tối. Mãi đến khi anh cảm thấy đã đủ, đã chán, thì lại ra tay giải quyết anh ấy.”

Ngôn Quyết: “Vậy thì sao? Em không muốn làm cũng phải phối hợp với anh, đương nhiên, nếu em muốn Bạch Thắng biết được sự thật về chuyện kia thì em có thể từ chối, cũng có thể tiếp tục chạy trốn.”

“Anh...” Vân Song Chi không nói được lời nào.

Nhớ tới lần trước sau khi rời khỏi Cục Quốc An, Tuyết đã tạm thời tìm cho cô một căn nhà trọ trong nội thành. tyvybutchi.di.ẽđầ.nlêqu.ýđô.n Ngày đó lúc cô đi siêu thị mua đồ xong trở về, vừa mở cửa, thay giày xong, sau đó bật đèn thì đã nhìn thấy Ngôn Quyết mặc âu phục màu đen ngồi trên ghế sofa trong phòng khách, vắt chéo chân, khoanh hai tay trước ngực, rất kiên nhẫn chờ cô.

Vân Song Chi càng hoảng sợ, mọi thứ cầm trên tay liền rơi xuống đất. Đôi mắt của Ngôn Quyết nhàn nhạt quét qua cô, về mặt không đổi, thậm chí mọi lời nói đều mang theo sự hòa nhã, nhưng Vân Song Chi chỉ cảm thấy sống lưng rét lạnh, một tia khí lạnh từ lòng bàn chân lan đến tận tim.

Hắn nói: “Chỉ nhì, em thật sự là càng ngày càng không ngoan rồi.”

“Anh nên trừng phạt em thế nào cho tốt đây?” Hắn bày ra bộ dạng khó nỡ.

Vân Song Chi từ trong hồi ức hoàn hồn trở lại, không muốn nghĩ tiếp, đây là lần thứ hai hân dùng chuyện kia để uy hiếp cô, hết lần này đến lần khác cô không thể không đồng ý.

“Được rồi. Ngoan, đừng nghĩ quá nhiều, ngoan ngoãn làm tốt chuyện của em là được. Phụ nữ, lúc nghe lời vẫn là đáng yêu nhất.” Ngôn Quyết ấn một nụ hôn xuống bên môi cô, giọng nói êm ái mang theo mê hoặc.

Khi Bạch Thắng về nhà thì thấy Y Tịch Nhựt đang dạy Quý Nghiên luyện kiếm. Lại nói nhà anh mỗi buổi sáng đều có thói quen tập luyện, Quý Nghiên ở đây mấy ngày nay, cũng đã bị bọn họ lây nhiễm, mỗi ngày thức dậy rất sớm, chạy bộ, luyện súng, tyvybutchi.di.ẽđđầ.nlềqu.yđđ.n nhưng sáng sớm hôm nay không giống chính là, cô phát hiện vũ khí của Y Tịch Nhựt lại là hai thanh nhuyễn kiếm, đó là đồ tùy thân mà cô ấy luôn mang theo, Y Tịch Nhựt rất thích sử dụng kiếm, cho nên chỉ cần lúc nào có thể không dùng súng thì cô ấy đều là dùng kiếm.

Kiểm pháp của Y Tịch Nhựt còn tốt hơn sử dụng súng.

Mà khi cô ấy sử dụng cả hai thanh kiếm, trái một thanh phải một thanh, múa kiếm vừa tự nhiên vừa vô cùng xuất sắc, hoàn toàn có thể sử dụng một cách linh hoạt. Quý Nghiên cảm thấy vô cùng thần kỳ, nhìn lúc cô ấy tập luyện thực sự rất thoải mái, động tác kiếm thuật rất phóng khoáng tự nhiên, nhẹ nhàng mà nhanh nhẹn, cử động như thường luồng bơi trên biển, như phượng hoàng bay trên không, tĩnh lặng như rừng tùng trên vách núi, kinh thiên ngọc trụ, có giá trị thưởng thức vô cùng cao. Quý Nghiên cực kỳ hâm mộ, bảo Y Tịch Nhựt dạy cô, Y Tịch Nhựt là người rất dễ nói chuyện, cho nên lập tức đồng ý.

Quý Nghiên mở cò trong bụng, đối với việc học tập cô luôn tràn đầy hứng thú, hơn nữa khả năng tiếp thu lại vô cùng tốt, cho nên Quý Nghiên học cũng rất nhanh. Cô rất thích cảm giác thành tựu này của mình.

Học nhuyễn kiếm khó hơn tưởng tượng nhiều, bởi vì thân kiếm mềm mại như lụa, sức vùng cũng không dễ dàng nắm bắt mà áp dụng, tyvybutchi.di.ẽđđầ.nlềqu.yđđ.n lúc luyện tập, cơ thể, hơi thở, tinh thần đều phải tập trung cao độ, loại kiếm khí này toàn bộ đều thuộc về loại hình kiếm thuật yêu cầu kỹ thuật cao. Quý Nghiên học bắt đầu có chút tổn sức.

“Trước tiên chị phải nhắm trúng mục tiêu, sau đó tập trung tinh thần tấn công vào nó. Chị cũng đừng chém hoặc đâm, mà phải dùng cắt, nhuyễn kiếm giết người chính là dựa vào cắt đứt động mạch cổ, nhớ kỹ tốc độ nhất định phải nhanh.”

Y Tịch Nhựt dạy cô hết sức tận tâm, Quý Nghiên cũng rất nghiêm túc lắng nghe. Học thẳng đến xế chiều, cuối cùng cũng nắm được bí quyết, tuy còn chưa sử dụng được bất kỳ chiêu thức gì, nhưng ít ra những động tác nhập môn vẫn làm được.

Quý Nghiên rất thỏa mãn.

“Được rồi, lại đây nghỉ ngơi chút đã.” Y Tịch Nhựt thu kiếm lại.

Quý Nghiên gật đầu.

Dục tốc bất đạt, phải chậm rãi.

Hai người trực tiếp đi tới hoa viên, ở giữa hoa viên có một cái đình nghỉ mát, lúc này mọi người đều ngồi trong đình vừa uống trà vừa nói chuyện phiếm, tyvybutchi.di.ẽđđầ.nlềqu.yđđ.n Đình nghỉ mát được xây trên một mặt hồ nhỏ, bốn phía đều là vườn hoa, trong vườn đủ hoa đủ sắc, phong cảnh rất đẹp.

Quý Nghiên không nghĩ tới Bạch Thắng lại ở đây, lập tức cười rạng rỡ, vui vẻ chạy tới. “Tiểu Bạch, anh về lúc nào vậy?”

Bạch Thắng cười khê, sờ lên tóc cô, giọng nói mát lạnh: “Vừa mới về thôi.”

Quý Nghiên vừa mới tắm, tóc chỉ hơi khô một chút, cô một mực không thích sấy tóc, cũng không thích cảm giác ẩm ướt trên đầu. Nhất là khi mấy giọt nước trên tóc rơi trên lưng, dính vào áo, cảm giác ướt ướt rất không thoải mái. tyvybutchi.di.ẽđđầ.nlềqu.yđđ.n Cho nên Quý Nghiên luôn chỉ sấy tóc một nửa rồi thôi, Bạch Thắng sờ tới sờ lui, nhướn mày hỏi: “Em vừa mới tắm à?”

“Ừm, hôm nay Tịch Nhựt dạy em luyện kiếm, vừa mới tập xong.”

“Có mệt không?”

Quý Nghiên lắc đầu. “Không có, ngược lại rất thú vị, chỉ tiếc Tịch Nhựt không thể cứ ở trong nhà quá lâu, mà chúng ta thì lại phải đi Bắc Kinh rồi, không thể học được bao nhiêu.”

“Không sao, tết sang năm em ấy có tầm một tháng nghỉ ngơi, đến lúc đó sẽ dạy em.” Bạch Thắng tự nhiên nói.

Chỉ cần bà xã muốn, không có gì là anh không thể cho nổi.

Y Tịch Nhựt nói: “Này, anh không hỏi xem ý kiến của em như thế nào sao?”

Bạch Thắng: “Ý kiến của em không quan trọng.”

Y Tịch Nhựt: “...”

Mẹ kiếp, thật là cưới vợ xong liền quên mất đứa em này! Khốn khiếp, người này thật sự là anh của cô sao? Anh ấy và Y Phù Tô quả nhiên không biết có phải cùng quan hệ huyết thống hay không, lúc trước Y Phù Tô cũng vì Bạch Tinh mà cam nguyện dâng lên toàn bộ thế giới (cho nên cũng bỏ quên mất Y Tịch Nhượng). tyvybutchi.di.ẽđầ.nlêqu.ýđô.n Mẹ kiếp, ở cái thời đại tình yêu khan hiếm như bây giờ thì tại sao cái thể loại si tình này còn chạy đến tận nhà cô cơ chứ?

Y Tịch Nhượng vô cùng ảm ức.

Quý Nghiên thăm nghĩ, Y Tịch Nhượng nghỉ ngơi thì sao? Cô cũng không ở đây, muốn học cũng không được. Haiz, việc này nói với Tiểu Bạch như thế nào đây?

“Lại nói, hai thanh kiếm kia của em mang về đây bằng cách nào vậy hả?” Lúc này, Mẫn Y Hàm đột nhiên hỏi.

Bạch Thắng nắm tay Quý Nghiên ngồi vào bàn bên cạnh, trên bàn Mẫn Luyến Y đã ép đầy các loại nước trái cây, còn có đủ loại bánh ngọt, vừa ăn vừa nói chuyện phiếm vô cùng thoải mái. Bàn tay Quý Nghiên hướng đến bánh ngọt, bên tai nghe thấy Hàn Niệm hỏi: “Nhuyễn kiếm của em ấy làm sao vậy?”

Mẫn Y Hàm nói: “Mấy hôm trước con bé này nói muốn chuẩn bị quà ra mắt cho chị dâu tư tương lai, kết quả nửa đêm một người đơn thương độc mã trộm được từ nhà của công tước Kirten. Nghe nói mọi chuyện vốn rất thuận lợi, chỉ có điều vận may tương đối củ chuối, lúc rời đi gặp được một anh chàng tóc vàng, thế là hai người đánh nhau. Người nọ võ công cực kỳ cao, Tịch Nhượng không phải là đối thủ của tên đó, trộm đồ không thành, ngược lại còn lỡ mất thanh kiếm bảo bối của mình, may mắn còn giữ được cái mạng trở về.”

Y Tịch Nhượng buồn bã nói: “Loại chuyện này anh đừng có kẻ tưởng tượng như vậy chứ!”

Quý Nghiên nghe nói Y Tịch Nhượng vì cô mà chẳng những đặc biệt chạy đi tìm bảo vật, còn suýt mất mạng, liền lập tức cảm động muốn rơi nước mắt. tyvybutchi.di.ẽđầ.nlêqu.ýđô.n Tịch Nhượng thật sự là người tốt mà! Cô quan tâm hỏi: “Vậy em sao rồi? Không bị thương chứ?”

Bạn đang đọc truyện *Bạch Thiếu Gia, Cung Chiều Vợ Như Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 92: Tôi sẽ giết anh. 3

Hàn Niệm giật giật khóe miệng nói: “Bị thương còn có thể thành thành thoi thoi ngồi ở đây uống trà sao?”

Quý Nghiên 囧 囧, hình như là vậy.

Cô lại ngớ ngẩn rồi!

“Yên tâm, thể chất của con bé này rất tốt! Khủng long đều đã tuyệt chủng hết rồi mà em ấy vẫn sống tốt đấy thôi.”

Quý Nghiên: “Cái này có thể cũng so sánh được sao?”

“Này này này, đừng có bàn luận nữa, đặc sắc vẫn còn ở phía sau đây này!” Mẫn Y Hàm vỗ vỗ cái bàn, trở lại về nghiêm chỉnh ngay ngắn.

Hàn Niệm giang tay nói: “Tiếp đi.”

Y Tịch Nhượng rất muốn khâu miệng của anh ta lại, đây tuyệt đối là sỉ nhục lớn nhất đời cô mà à à à. ...!

Mẫn Y Hàm nói tiếp: “Sau đó em ấy trở về điều tra một chút thì phát hiện thẳng nhóc kia lại là một tên vừa được thăng chức thiếu tướng của cục chống khủng bố trong nước, hôm đó vừa vặn được công tước Kirten mở tiệc chiêu đãi, mới chạm mặt Tịch Nhượng. tyvybutchi.di.ẽđầ.nlêqu.ýđô.n Tịch Nhượng cảm giác mặt mũi bị tổn thất, lúc ấy rất có khí thế chạy đi tìm người ta đòi đấu kiếm, kết quả...”

Anh ta cố ý úp úp mở mở.

Bạn học Hàn Niệm thích tham gia náo nhiệt quả nhiên hỏi: “Kết quả như thế nào?”

Quý Nghiên cũng chờ mong nhìn anh ta.

Chẳng lẽ là cọ sát đến bật ra lửa tình?

“Em cũng không biết.” (Hàn Niệm là chồng của Mẫn Luyến Y mà LY là chị song sinh với Y Hàm nên HN là anh rể) Mẫn Y Hàm nhăn nhó thờ dãi một hơi nói tiếp.

“...”

Quý Nghiên giữ vững im lặng.

Hàn Niệm ngay sức co rút khoe miệng cũng không còn.

“Nhưng mà em hiểu em ấy rất rõ, chắc chắn sẽ không dùng thủ đoạn bình thường đâu.” Mẫn Y Hàm lại nói một câu.

Hàn Niệm: “Nói nhảm, em ấy dùng thủ đoạn bình thường mà vẫn có thể diệt sạch khủng long sao?”

Quý Nghiên không nhịn được xen vào một câu: “...Khủng long là vô tội.”

Hàn Niệm: “...”

“Trực tiếp hỏi Tịch Nhựt là tốt rồi.” tyvybutchi.di.ẽđầ.nlêqu.yđô.n Mẫn Luyện Y hiếm khi mở miệng nói.

Sau đó đám người nhất trí quăng ánh mắt sang Y Tịch Nhựt.

Y Tịch Nhựt kiêu ngạo nói: “Đừng trông mong vào em, một chữ em cũng không nói đâu.”

“Đừng nói thế, vui một mình không bằng vui chung! Có chuyện gì không vui nói ra để mọi người vui vẻ một chút là được rồi.” Hàn Niệm thờ dãi xa xôi.

Quý Nghiên im lặng.

Y Tịch Nhựt: “Đừng có mơ, muốn vui đùa thì anh nói mấy chuyện xấu hổ của anh ra, chắc chắn đủ cho mọi người vui đến ba ngày ba đêm đấy. Tại sao anh không nói?”

“...” Hàn Niệm quyết đoán ngậm miệng.

Y Tịch Nhựt quả nhiên mồm miệng rất kín, mặc kệ bọn Mẫn Y Hàm dụ dỗ thế nào cũng không nói nửa lời. tyvybutchi.di.ẽđầ.nlêqu.yđô.n Cuối cùng bất đắc dĩ đành phải buông tha, chỉ là Hàn Niệm cười như tên trộm, Quý Nghiên một phát sòn hết cả gai ốc, hỏi Bạch Thắng, Bạch Thắng nói: “Tịch Nhựt không thể uống rượu, chúc một chén rượu thì hỏi em ấy cái gì em ấy cũng đều nói thật.”

“Phụt...” Quý Nghiên lập tức có cảm giác đồng bệnh tương liên.

Cô dùng ánh mắt “mặc niệm” nhìn Y Tịch Nhựt, chắc chắn bọn họ đã tính toán làm sao để chúc rượu cô ấy rồi, mấy người nhà này quả nhiên đều độc ác thú vị... Y Tịch Nhựt bị Quý Nghiên nhìn mà không hiểu gì cả.

“Đến đến đến, hôm nay đẹp trời như vậy, ánh nắng tươi sáng, trăng tròn hoa thơm (tyvy: nghĩa là đoàn tụ sum vầy, nhưng ở đây câu của HN là đang tả buổi sáng cho nên dùng câu này có hơi kỳ), không được lãng phí, mọi người cùng chơi mạt chược nào.”

Một lát sau, không biết Hàn Niệm lấy mạt chược ở đâu ra, hào hứng bùng bùng hét to nói.

Quý Nghiên muốn rót nước mắt, thành ngữ phối hợp kỳ lạ hiếm thấy như vậy thì thôi đi. Nhưng dùng câu đoàn tụ sum vầy như vậy, không biết nếu thầy dạy văn của Hàn Niệm biết, có thể muốn đập đầu vào miếng đậu hủ hay không?”

Một bàn mạt chược rất nhanh bắt đầu, Hàn Niệm, Bạch Thắng, Mẫn Y Hàm, Y Tịch Nhựt ngồi thành một bàn. tyvybutchi.di.ẽđầ.nlêqu.yđô.n Quý Nghiên ngồi xem bên cạnh Bạch Thắng, Mẫn Luyện Y thì ngồi bên cạnh Hàn Niệm. Bây giờ cũng không chú ý, Quý Nghiên ngồi xuống liền lập tức phát hiện ra nhân số không đúng.

Cô giương mắt lên hỏi: “Bạch Tinh đâu rồi?”

“Nếu không có ở trong phòng Phù Tô thì đã đi ra ngoài rồi, hằng năm em ấy trở về đều bị bi thương một trận, biến mất là chuyện thường xảy ra.” Mẫn Y Hàm hồ hững nói.

Quý Nghiên phát hiện khi anh ấy nói những lời này thì đôi mắt thoáng sâu hơn một chút.

Cô đã từng nghe bọn họ nhắc tới Phù Tô, nhưng lại chưa từng gặp bao giờ, những người nhà họ Bạch và nhà họ Y cô cũng đã gặp rồi, chỉ có Phù Tô là chưa từng thấy qua. Quý Nghiên là người phụ nữ thông minh, cô đã mập mờ đoán được chuyện gì đó, nhưng vẫn là không hỏi.

Cô lo lắng, chuyện này có lẽ sẽ chọc vào nỗi đau của bọn họ.

Nhưng Y Phù Tô, nghe tên cảm giác chính là một người có một không hai. Hơn nữa mọi người trong nhà bọn họ lớn lên đều đẹp mắt như vậy, Y Phù Tô chắc chắn cũng không kém, không biết giữa bọn họ đã xảy ra chuyện gì?

“Em có biết đánh (mạt chược) không?” Bạch Thắng quay đầu hỏi Quý Nghiên.

Quý Nghiên hỏi phục tinh thần, nhẹ gật đầu. “Biết”

Khi cô còn bé Tạ Từ Kỳ thường mời một số quý phu nhân đến nhà tìm Lữ Mỹ đánh麻雀 chược, Quý Nghiên cảm thấy một mình nhàm chán nên muốn cùng ngồi chơi với mẹ, ở bên cạnh nhìn xem. tyvybutchi.di.ẽđầ.nlêqu.ýđô.n Nhìn nhìn xem xem rồi cũng biết chơi, đôi khi Lữ Mỹ đang đánh麻雀 chược chợt muốn đi WC thì cô cũng còn có thể thay thế một lát.

Bạch Thắng nói: “Vây em đánh giúp anh.”

“Hả?”

“Hôm nay hơi mệt, muốn nghỉ một lát.” Anh mỉm cười nói.

Quý Nghiên không nghỉ ngơi gì, lập tức nói. “Vây anh nghỉ ngơi đi, em đánh giùm cho.”

Bạch Thắng cười nhạt một tiếng, hai người thay đổi vị trí, ở trên bàn mọi người đều nhao nhao lắc đầu, trong lòng thầm nói: Nam nữ ân ái thật là đáng xấu hổ, đáng xấu hổ mà!

Bạn đang đọc truyện *Bạch Thiếu Gia, Cung Chiều Vợ Như Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 93: Trụ sở NSA.

Máy bay từ từ hạ cánh, thang trượt hạ xuống, một người đàn ông mạnh mẽ cao ráo bước ra, theo sau anh là một cô gái đang mỉm cười duyên dáng, mái tóc đen nhánh dài đến eo, tóc mái hơi xiên che trước trán, di.ẽđầ.nlêqu.ýđô.n khuôn mặt vô cùng tinh xảo, khuôn mặt hình trái xoan tiêu chuẩn, làn da trắng nõn mịn màng, khuôn mặt chỉ lớn chừng một bàn tay, đôi mắt to trong suốt xinh đẹp khiến người ta chỉ cần nhìn một lần sẽ không quên được.

Nụ cười của cô chân thành mà ấm áp, không chút giả dối, tốt đẹp như vậy khiến người khác nhìn thấy cũng không kiềm được mà vui vẻ theo.

“Kia là ai vậy?” Người đàn ông áo đen nghiêng đầu hỏi người tên Phong bên cạnh.

Phong nhìn mấy người từ trên máy bay bước xuống, đằng sau hai người nam nữ dẫn đầu còn có một bóng người đang nhảy nhót vui vẻ, mái tóc ngắn nhẹ nhàng khoan khoái, nụ cười hoạt bát mà sung sướng, vẫn giống y như trong trí nhớ. Ánh mắt anh đuổi theo bóng dáng cô gái kia, mắt nhìn thẳng nói: “Từ từ rồi anh sẽ biết.”

Nói xong liền bước tới đón, người đàn ông áo đen theo sát phía sau.

“Chỉ huy” Hai người đi đến trước mặt Bạch Thắng, cung kính chào.

Bạch Thắng nhàn nhạt “Ừ” một tiếng, lần này anh trở về hết sức bí mật, trừ Phong ra cũng không thông báo cho bất kì ai khác. Cho nên khi Quý Nghiên thấy chỉ có hai người đến đón, hơn nữa một trong hai người còn là người mình quen biết thì không khỏi thờ phào nhẹ nhõm, tinh thần cũng dần yên tâm, cô rất không quen với việc bất ngờ tiếp xúc nhiều người lạ, nhất là trong tình huống mà ánh mắt của mọi người đều tập trung vào cô, giống như lúc này đây, người đàn ông bên cạnh Phong kia, ánh mắt mang theo tò mò quan sát cô, lộ liễu, không chút che giấu, mặc dù cô có thể hiểu tâm trạng của anh ta, nhưng thế nào cũng khiến cô cảm thấy mình giống như khi trong vườn thú, làm cho cả người Quý Nghiên đều thấy không thoải mái.

Một người đã như vậy, nếu là một đám người nữa thì sẽ càng thêm lúng túng, chỉ là tránh được lúc này nhưng cũng không tránh được mãi, Quý Nghiên nghĩ, coi như đây là tạo cơ hội cho cô chuẩn bị tâm lý trước đi.

“Đầu gối chết tiết, đã lâu không gặp, có nhớ chị Surong chút nào không?” Vừa nhìn thấy Phong, Surong không chút khách sáo bước lên, choàng vai anh, bộ dáng giống như chị gái tốt lâu ngày mới gặp.

Phong ghét bỏ đẩy tay cô ra: “Cậu có thể không cản trở về, mình tuyệt đối không để ý đâu.”

“Thật không có nghĩa khí, chị đây hoạt bát đáng yêu như vậy, vậy mà cậu không nhớ mình chút nào, thật quá đáng mà.” Surong gào thét lên án.

“Xi...” Phong dừng một chút “Nếu cậu mà hoạt bát đáng yêu, thì trên đời này đã không xảy ra nhiều tai họa như vậy rồi.”

Surong: “...”

Hai người đầu khẩu nhiều năm như vậy, đã sớm biết rõ tính nết của nhau, Surong sớm biết anh ta sẽ chẳng nói được câu gì tốt đẹp, nhiều năm như vậy, cô cũng đã sớm bị đá kích đến quen rồi. Phản xạ đáp trả cũng nhờ đó được rèn luyện nhanh hơn rất nhiều, mà từ trước tới giờ tính tình cô lại là rất rộng rãi, không để ý tiểu tiết, di.ẽđầ.nlêqu.ýđô.n cho nên chút trình độ như vậy không ảnh hưởng quá nhiều đến cô, Surong cô nương kiêu ngạo hừ nói: “Thừa nhận đi, mình sớm biết cậu ghen tỵ với mình. Không phải cậu cũng thấy mình lớn lên rất xinh đẹp, người gặp người thích sao? Hừ, vậy mà còn chối! Thật mất phong độ mà!”

Nói xong còn gật đầu để tăng độ tin cậy.

Lần này đổi thành Phong không có ý kiến.

Có hai oan gia bọn họ ở đây, dọc đường đi vô cùng náo nhiệt, bọn họ tới xe, Bạch Thắng kéo tay Quý Nghiên, ánh mắt ôn hòa nhìn cô: “Có lạnh không?”

Quý Nghiên lắc đầu: “Em vẫn ổn.”

Thật ra vào tháng giêng ở Bắc Kinh cực kỳ lạnh, âm vài độ, gió thổi qua như cắt da cắt thịt. May mắn thay cô đã chuẩn bị tốt, mặc đủ ấm, khăn quàng cổ, mũ len đều đủ cả.

Xe hơi là kiểu dáng dài, vô cùng rộng rãi, người đàn ông áo đen lái xe, còn Bạch Thắng, Quý Nghiên, Sương và Phong thì ngồi phía sau. Trong xe ấm áp, Quý Nghiên bỏ khăn quàng cổ xuống hỏi: “Chúng ta trực tiếp đến tổng bộ à?”

“Ừ” Bạch Thắng trả lời.

Phong đối với việc Bạch Thắng mang Quý Nghiên tới đây vẫn là có chút kinh ngạc, gần đây các hoạt động ngầm càng ngày càng thường xuyên, đến nỗi không thể mặc kệ mà ngồi nhìn được nữa, từ trước đến giờ Bạch Thắng công tư phân minh, dù sao đây cũng là chuyện trọng đại, Phong cho rằng anh sẽ dè dặt một chút.

Dù sao chống khủng bố cũng không phải chuyện đùa, Bạch Thắng thân là chủ huy của đội chống khủng bố, cho nên hoạt động ngầm lần này do anh hoàn toàn phụ trách. Công việc còn chưa lo xong, lại phải phân tâm để lo cho vợ, giờ lại còn là thời kỳ đặc biệt, sao lại mang Quý Nghiên đến đây, trái lại chỉ càng làm cho Quý Nghiên gặp nhiều nguy hiểm, mà chỉ huy thì không thể nào không biết điều đó, thế nhưng anh ấy vẫn làm như vậy, điểm này thật không giống với tác phong làm việc của anh.

Bạch Thắng đương nhiên nhìn ra nghi vấn của Phong nhưng anh cũng không giải thích.

Ngược lại Sương đến gần tai Phong nói mấy câu, chỉ thấy Phong mở to mắt, khuôn mặt trước giờ vẫn luôn bình tĩnh lại không khống chế được mà kinh ngạc, theo bản năng nhìn Quý Nghiên. Quý Nghiên mỉm cười nhìn Phong, không khí trong xe bỗng chốc trầm xuống.

Người đàn ông áo đen nhìn qua kính chiếu hậu thấy vẻ mặt khác lạ của mỗi người, mặc dù tò mò nhưng cũng không hỏi nhiều.

Chuyện của cấp trên, người cấp dưới như bọn họ không thể can dự.

Bạch Thắng đang nhắm mắt dưỡng thần, nhưng tay anh luôn nắm tay Quý Nghiên, chưa từng bỏ ra, sau thì dứt khoát ôm lấy vai cô, dĩ nhiên. Quý Nghiên thì đang nghĩ đến chuyện của Cục Quốc An, trong lòng vừa sốt sắng vừa mong đợi, nhìn phong cảnh vụt qua ngoài cửa xe, không biết bao lâu nữa mới đến tổng bộ NSA.

Trước đó cô có nghe Sương nói, tổng bộ NSA nằm trong một khu rừng thần bí phía bắc của Bắc Kinh, diện tích khoảng 15 ha, vô cùng rộng lớn, còn được gọi là “mê cung thần bí”, hơn nữa xung quanh Cục Quốc An được canh phòng nghiêm ngặt, không chỉ có hai tầng hàng rào sắt mà còn có bảo vệ được trang bị đầy đủ súng ống tuần tra ngày đêm, còn có camera theo dõi 24/24 mọi góc ngách của mê cung. Nhân viên thì chỉ có thông qua màu sắc khác nhau trên thẻ căn cước mới có thể đi tới từng khu vực làm việc chuyên biệt của mình, còn nếu muốn tự do đi lại trong mê cung thì phải có giấy thông hành, nhưng đặc quyền này thường chỉ có cục trưởng và phó cục trưởng mới có, vì lẽ đó cho nên quản chế vô cùng nghiêm ngặt. Không chỉ thế, bốn phía “mê cung” giăng đầy dây điện, nghe nói tòa nhà tổng bộ này là nơi thiết kế nhiều dây điện nhất, tổng cộng các loại dây điện ở trên tường và sàn nhà thì đã chiếm hơn 250 vạn m.

Quý Nghiên nghe xong liền cảm thấy thật là cao cấp, liền bắt đầu hồi hộp. Trước đây lúc cô đến Bắc Kinh, đều đến thẳng nơi nghiên cứu vũ khí của Dịch Vĩnh Quân, mà bộ phận nghiên cứu vũ khí của Cục Quốc An và khu nhà tổng bộ lại không nói liền nhau, mặc dù chỗ kia cũng rất thần bí và nghiêm ngặt, nhưng tóm lại vẫn không giống nhau, hơn nữa mọi người trong sở nghiên cứu đều rất tốt, làm việc nghiêm túc, dĩ nhiên. Quý Nghiên không cho phép cô có thời gian suy nghĩ linh tính, toàn bộ đều tập trung vào công việc nghiên cứu vũ khí. Thế nhưng ở tổng bộ này thì khác, mọi thứ ở Cục Quốc An đều là tập hợp những thứ cao cấp nhất, những việc bí mật và thiết bị quan trọng, v.v..., mặc kệ là người hay chuyện nào mà cô phải đối mặt ở đây cũng đều sẽ phức tạp hơn cô tưởng nhiều, cho nên nhớ đâu làm không tốt thì sao? Cô cũng không muốn Bạch Thắng mất thể diện đâu.

Nghĩ lung tung một hồi, xe đã đi vào một khu rừng rậm, người đàn ông áo đen lái xe chạy trên một con đường kỳ quái, vòng tới vòng lui làm Quý Nghiên choáng hết cả đầu, thật may là cũng không cảm thấy xóc nảy, lúc này từ bả vai cô bỗng truyền đến giọng nói không nhanh không chậm: “Đừng nhìn nữa, nhắm mắt lại nghỉ ngơi chút đi, sắp đến rồi.”

Quý Nghiên chăm chú nhìn anh một chút, lại phát hiện anh không mở mắt, trên khuôn mặt trắng muốt vẫn là biểu cảm nhàn nhạt như cũ, cô thu lại tầm mắt, quay sang nhìn Phong và Sương, bọn họ một người thì ôm máy tính chơi game, một người thì xem Anime, Quý Nghiên thật không ngờ rằng người có khuôn mặt lạnh lùng như Phong lại cũng có lúc trưng ra vẻ mặt thần thờ nhợt nhạt như vậy.

Được rồi, tất cả mọi người đều bình tĩnh như thế, chỉ có cô là suy nghĩ quá nhiều rồi.

Quý Nghiên cố gắng để mình không suy nghĩ lung tung, cô lấy điện thoại ra nghe nhạc, Quý Nghiên khá thích nhạc trữ tình, nhắm mắt lại, nghe nhạc, một lúc sau lại ngủ thiếp đi. Đợi khi cô tỉnh lại, cả người đã bị Bạch Thắng ôm trong ngực, vừa mở mắt ra liền thấy khuôn mặt quen thuộc kia. Theo bản năng nhìn xung quanh thì phát hiện bọn họ không còn ở trong xe nữa, mà đang ở trong một căn phòng, xung quanh là những bức tường tối màu, còn có người cầm súng đứng gác, Quý Nghiên liền nghĩ tới, nơi này hẳn là tổng bộ của NSA.

Anh liền tiếp hỏi mấy người, mọi người đều thành thực trả lời. Cuối cùng chú An kỳ quái hỏi: “Thằng cháu hỏi những cái này làm gì?”

Bạch Thắng khoát tay: “Đừng gấp.”

Nhìn ánh mắt tràn đầy khó hiểu của mọi người, anh chậm rãi nói: “Chắc các chú cũng phát hiện, những khẩu súng mà các chú vừa nói tới đều cùng tên một người thiết kế?”

Chú Hoa cau mày: “Nhưng chuyện này có liên quan gì đến vấn đề chúng ta đang nói chứ?”

“Đương nhiên có liên quan.” Bạch Thắng nhún mày, giọng điệu vô thức tăng cao một chút, bộ dáng thỏa mãn kiêu ngạo nói: “Bởi vì nhà thiết kế nổi tiếng đó chính là vị hôn thê của cháu, Quý Nghiên.” di.ễnđà.nlệqu.ýđô.n (Tác giả: tưởng tượng bộ dáng lúc Bạch thiếu gia nói những lời này, chắc chắn là vô cùng kiêu ngạo! Thật kém linh đúng không?)

Lần này mọi người hoàn toàn khiếp sợ.

Người nào cũng đều tròn to mắt, nói không nên lời.

Bạch thiếu gia cực kì hài lòng.

“Hơn nữa, việc Nghiên Nghiên vào Cục Quốc An đã sớm có quyết định từ trước, chẳng qua lúc đó cô ấy có chút việc cá nhân nên từ chối, điểm này chắc hẳn mọi người đều biết, hôm nay vì cháu mà cô ấy mới thay đổi quyết định thôi, cho nên cháu cho rằng sự gia nhập của cô ấy là điều không thể dị nghị.” Bạch Thắng nói rành mạch từng câu từng chữ.

Qua thật lâu mọi người mới phản ứng kịp.

Trong lòng mấy người già ở đây đều không nhịn được nghĩ, mẹ nó! Hai người tài giỏi này làm thế nào mà lại ở bên cạnh nhau? Cái thế giới này từ khi nào đã trở nên nhỏ như vậy?

Chú An muốn yên lặng bổ sung thêm một câu sau những lời này: vậy tại sao lúc trước chú và vợ chú lại không được ở cùng một chỗ? Huh u hu.....Thật không công bằng mà!

Lại mất một lúc lâu để tiêu hóa những tin tức này.

Chú Hoa hỏi: “Chuyện này cục trưởng cũng đồng ý rồi sao?”

Bạch Thắng gật đầu: “Ba cháu không có phản đối quyết định lần này.”

“Nhưng...” Chú Hoa vẫn có chút băn khoăn.

Bạch Thắng nhìn thấu tâm tư của ông, nói: “Chú Hoa không cần phải lo lắng, nhân cách của Nghiên Nghiên cháu có thể đảm bảo, cô ấy nhất định sẽ không làm ra chuyện gì ảnh hưởng đến Cục Quốc An đâu.”

Anh tin tưởng Quý Nghiên, không có nghĩa là người khác cũng tin tưởng. Huống chi những người này vốn không hiểu rõ Quý Nghiên, lại sợ giẫm vào vết xe đổ của 3 năm trước, bọn họ chỉ là quan tâm tổ chức, vì thế cách tốt nhất là cần phải đập tan mỗi băn khoăn của họ.

Chú Hoa im lặng.

Bạch Thắng thấy ông có chút thả lỏng, tiếp tục nói: “Huống chi Nghiên Nghiên là người có bản lĩnh, chỉ cần huấn luyện thêm, cô ấy nhất định sẽ trở thành trợ thủ tốt nhất của cháu. di.ễnđà.nlệqu.ýđô.n Các chú cũng biết ba cháu sắp nghỉ hưu rồi, đến lúc đó các chú cũng sẽ cùng về hưu nghỉ ngơi, NSA bây giờ chính là lúc cần dùng người, cháu có thể cam kết, nếu sau này xảy ra chuyện gì, mọi hậu quả sẽ do cháu gánh chịu.”

“Thắng à, không phải bọn chú không tin cháu, giống như cháu nói, bọn chú cũng sắp về hưu rồi, đời này bọn chú và ba cháu đã dành hết tâm huyết cho Cục Quốc An, thật không muốn lúc về già rút lui còn gặp phải chuyện gì nữa, cháu cũng nên thông cảm với suy nghĩ của bọn chú.” Chú An trầm giọng nói.

“An nói có lý, chuyện 3 năm trước đây, trung ương đã bắt mắt, là bọn chú và ba cháu phải thật vất vả mới đề xướng được, bọn chú nhìn cháu lớn lên, tính cháu như thế nào sao bọn chú lại không biết được chứ? Mọi người đều biết cháu có năng lực mạnh, thế nhưng cháu mang cô gái kia vào thì con bé không thể so sánh với những người khác vào trong cục, con bé là người sẽ đi cùng cháu cả đời, là người cháu không thể phòng nhất, nếu con bé đó có tâm tư bất chính thì chẳng phải quá dễ dàng sao, nhất là lại có vết xe đổ của 3 năm trước nữa, bọn chú tất nhiên phải lo lắng.” Chú Hoa nghe chú An nói vậy, cũng cùng lên tiếng.

Hai người bọn họ ở trong cục đều là những người có vai vế, thân phận nhất, hơn nữa lại có quan hệ họ hàng với Bạch Thắng. Khi Bạch Thắng còn nhỏ, họ thường chơi đùa với anh, cũng dạy cho anh rất nhiều thứ, thời gian Bạch Thắng ở ị cùng họ có khi còn nhiều hơn ở cùng Bạch Trì.

Đối với bọn họ, Bạch Thắng vô cùng quan tâm.

Hai người này đã nói ra suy nghĩ trong lòng của tất cả mọi người ở đây, những người khác cũng nhao nhao gật đầu, cảm thấy rất có lý. Không phải bọn họ muốn làm khó Bạch Thắng mà là bọn họ đã già, suy nghĩ cũng nhiều hơn, cũng lo lắng nhiều hơn. di.ễnđà.nlệqu.ýđô.n Cả đời này bọn họ cống hiến cho Cục Quốc An, có thể nói lợi ích của tổ chức còn quan trọng hơn tính mạng bọn họ, không ai muốn mạo hiểm như vậy với những nhân tố không biết

có gây bất lợi cho tổ chức hay không. Người như vậy cũng giống như một quả bom hẹn giờ, không biết khi nào nó sẽ phát nổ, có người nói rằng quả bom này an toàn, sẽ không phát nổ, nhưng ai có thể tin tưởng điều đó chắc chắn sẽ không xảy ra chứ? Một khi điều rủi ro thành sự thật, quả bom nổ tung, khi đó liên lụy không chỉ là tính mạng của một người nữa.

Bầu không khí lần nữa rơi vào yên tĩnh ngán ngùi.

Trong không gian yên tĩnh này, Bạch Thắng mở miệng, từng chữ, từng chữ, kiên định, truyền vào tai mọi người.

“Vợ của cháu, cháu tin tưởng cô ấy.”

Bạn đang đọc truyện *Bạch Thiếu Gia, Cung Chiều Vợ Như Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 95: Là ai?

Kết quả thảo luận nửa ngày, mọi người không chỉ không khuyên giải được Bạch Thắng mà còn khiến cho thái độ của anh càng thêm kiên quyết, không thỏa hiệp. Lời Bạch Thắng nói cũng không phải không có lý, ngoại trừ chuyện 3 năm trước đây ra thì đúng là bây giờ bọn họ không có bất kỳ lý do gì để phản đối quyết định này.

Cuối cùng chú An thờ dài nói: “Nếu cháu đã nói như vậy rồi thì bọn chú cũng không phản đối nữa, nhưng để đề phòng biến cố như 3 năm trước xảy ra, bọn chú sẽ luôn chú ý đến hành động của con bé đó.”

Những người khác cũng bày tỏ đồng ý.

Chuyện này cuối cùng quyết định như vậy, ở bên kia, Sương dẫn Quý Nghiên đi dạo xung quanh, đồng thời giới thiệu cho Quý Nghiên về tình hình hiện nay của Cục Quốc An: “Thật ra cấu trúc Cục Quốc An rất đơn giản, cũng chỉ có mấy bộ phận quan trọng như tình báo, hành động, vũ khí, kỹ thuật, kế hoạch và đội đặc nhiệm chống khủng bố.”

“Bộ phận tình báo ở bên kia.” Sương chỉ về dãy nhà phía Tây. “Lực lượng của chúng ta tập trung chủ yếu ở tình báo nên bộ phận này đông nhất, trang thiết bị cũng tân tiến nhất, những thứ này em, chị hay mọi người đều biết nên chúng ta không nói đến nữa, tóm lại bộ phận này có nhân viên trải rộng nhiều quốc gia trên thế giới, mọi người không phải lúc nào cũng ở trong cục, nhiều người thân phận rất thần bí, ngày nào đó chị đến Mỹ hoặc nơi nào đó du lịch không biết chừng sẽ gặp phải người quen.”

Quý Nghiên tò mò hỏi: “Bình thường bọn họ đều ở trong phòng nhận tin tình báo sao?”

Sương gật đầu.

Quý Nghiên nhìn cánh cửa lớn đóng chặt, ngay cả cửa sổ cũng không mở, có thể bắt được tín hiệu sao? Dù sao cô cũng không quá am hiểu công nghệ kỹ thuật cao, giống như cô chỉ hiểu được chút kỹ thuật vi tính, nên cô quyết định không tìm hiểu những vấn đề cao thâm mà mình không ở cùng đẳng cấp đó nữa. Cô hỏi: “Vậy có phải nhân viên tổ tình báo đều không mặc chứng sợ hãi bị giam cầm, đúng không?”

“...” Khóe miệng Sương im lặng gật gù “Cái này không phải trọng điểm vấn đề chị à.”

Quý Nghiên: “Nhưng đó là trọng điểm của những gì em vừa nói.”

Sương bắt lặc: “Rõ ràng là do chị quan tâm đến vấn đề kì quái này.”

“Thôi được rồi.” Quý Nghiên dừng một chút “Chị biết em xem trọng sĩ diện, thôi thì chị không vạch trần em vậy.”

Sương chán nản.

Nhìn người đứng là không nên chỉ nhìn bề ngoài, nhìn thì giống như thỏ trắng nhưng cũng không phải dễ bắt nạt. Ở lâu cùng sói quả nhiên là “gần mực thì đen”, có khuynh hướng ngày càng đen tối.

Phong Sương có giấy thông hành nên ra vào cục vô cùng dễ dàng, sẽ không ai ngăn cản, hơn nữa Quý Nghiên là Bạch Thắng tự mình ra chỉ thị, lại được đích thân anh đưa vào, có văn kiện trên tay, đương nhiên không bị hạn chế.

Quý Nghiên chỉ vào một chỗ: “Đó là đâu vậy?”

“Tổ kỹ thuật.”

“À, theo như suy đoán thông thường, tổ kỹ thuật sẽ là nơi ngọa hổ tàng long nhì.”

“Không cần suy đoán, tổ kỹ thuật chính là một đám ‘trâu bò’ nhát trái đất, nhất là mấy người ở tổ A, từ kỹ thuật đến sức chịu đựng tâm lý, cũng không phải là người thường có thể đỡ được.”

Quý Nghiên mỉm cười: “Có phải bọn họ đã từng đắc tội với em rồi không?”

“Chị yêu quý, chị đoán đúng rồi đấy.”

“Con gái thì nên thực nữ một chút.” Quý Nghiên nghiêm túc răn dạy.

Sương: “Có liên quan gì chứ, dù sao cũng chẳng có ai nghe thấy.”

Quý Nghiên: “Chị đây không tính là người sao?”

Sương: “Không tính”

Quý Nghiên: “... Em lặp lại lần nữa xem!”

Quý cô nương lập tức hóa thân thành ma quỷ đến từ địa ngục, tay kẹp chặt cổ Sương, lắt tới lắt lui, chiêu này là cô học từ Mộc Tây, cô hiếm khi dùng đến, hôm nay mang ra cho Sương thử nghiệm.

Sương cô nương bị Quý Nghiên lắt tới lắt lui đầu vầng mắt hoa, lập tức nộ vũ khí đầu hàng, rất không khí khái nói: “Tính, tính, đương nhiên tính. ...chị dâu xinh đẹp nhất, đáng yêu nhất, người gặp người thích, được chưa? Chị à, chị mau buông tay, em sắp bị chị bóp chết rồi.”

Quý Nghiên buông tay.

Sương lập tức ôm cổ mình gào khóc: “Thật quá đáng mà, chị lại dùng bạo lực, định bóp chết cô gái xinh đẹp của ba mẹ em sao? Không đúng, em không có ba mẹ...”

Quý Nghiên không còn gì để nói.

Chỉ là, Sương là cô gái không thù dai, rất nhanh Sương lại tiếp tục nói: “Tổ kỹ thuật cũng có những người như chị vậy, làm việc nhưng không chính thức gia nhập.”

“Sao cơ?”

“Nhiệm vụ chủ yếu của bọn họ là bảo vệ các bức tường lửa của tư liệu nội bộ, không cho người khác trộm đi.”

Hai người đi dạo mấy vòng, Sương nói tiếp: “Tổ vũ khí không có ở tổng bộ, chính là chỗ chị vừa đi qua đó, tổ kế hoạch thì không có gì đáng nói, trưởng tổ kế hoạch là cục trưởng đại nhân (ba BT), ngoài ra còn có mấy người lớn tuổi mà chị vừa thấy, cũng không có gì đáng nói, tổ hành động, đúng như tên gọi, chị xem qua phim bom tấn Hollywood rồi chứ, hay đọc qua tiểu thuyết hắc bang rồi chứ, hoàn toàn không khác tổ chức xã hội đen là mấy, có rất nhiều chuyện không giải quyết quang minh chính đại được đều dựa cả vào họ, nói khó nghe một chút chính là cướp giết hiếp không việc gì không làm.

Quý Nghiên: “... Quả nhiên là ví dụ sinh động.”

Tại sao việc bảo vệ quốc gia là công việc thần thánh như thế, nhưng qua lời cô ấy nói lại không khác gì công việc của tổ chức xã hội đen?

Sương à, em xác định em không phải là cảnh sát nằm vùng đó chứ?

“Cuối cùng là đội đặc nhiệm” Sương chỉ về nơi hơi hẻo lánh phía Đông nói: “Như chị đã biết, đội trưởng đội đặc nhiệm là chỉ huy, nhiệm vụ chủ yếu là chống khủng bố, không tiếc bất cứ giá nào để tiêu diệt khủng bố, em nghĩ có lẽ chị sẽ vào đội này.”

“Vì sao chứ?”

Sương nói như lẽ đương nhiên: “Với tính cách của thủ lĩnh chị nghĩ anh ấy sẽ để chị 24h rời khỏi tầm mắt của anh ấy sao, tất nhiên là không rồi, vậy nên sẽ tự nuôi bên cạnh mình.”

Quý Nghiên: “...Chị cũng không phải là heo..”

Sương: “Nào có heo gầy như vậy, khẳng định là bán không được, mua về ít thịt quá lại không bỏ ăn, điểm này chị cần phải lưu ý mới được, ăn nhiều một chút, béo lên một chút, nếu không buổi tối chỉ huy ôm sẽ không được đã tay đây.”

Quý Nghiên: “....”

Cô chỉ muốn nói Sương quả nhiên là trợ thủ biết suy nghĩ cho lãnh đạo nhất, vào lúc này mà còn không quên suy nghĩ vì lợi ích của lãnh đạo, Quý Nghiên rơi lệ đầy mặt.

“Được rồi, vậy là em đã hoàn thành nhiệm vụ.” Phút trước Sương còn tỉnh bơ nói những lời này, phút sau đã ôm bụng nhăn nhó “người có ba việc gấp”: “Chị chờ em chút, em cần phải giải quyết vấn đề khẩn cấp của đời người.”

Quý Nghiên dờ khóc dờ cười.

Sương chạy đi như một làn khói, để lại Quý Nghiên một mình đi dạo. Cho nên nói một người mù đường đi dạo ở một nơi xa lạ, tốt nhất là không nên đi loạn đặc biệt là khi không có người dẫn đường, cô Quý của chúng ta chính là một điển hình để giáo dục.

Chớp mắt cô cũng không biết mình đã đi đến chỗ nào, ở chỗ này tòa nhà nào cũng như nhau, cầu thang với cầu thang nối tiếp nhau, hơn nữa giống hệt như Sương vừa nói, xung quanh toàn dây điện. Vừa nhìn thấy những thứ này, Quý Nghiên không nhận được lại nhớ đến lần mình bị điện giật ở Washington, loại cảm giác đó đúng là trọn đời khó quên, vì vậy Quý Nghiên hết sức kiên quyết tránh xa bức tường, chỉ sợ chạm vào, cô chết cũng không muốn phải trải qua chuyện đó lần nữa.

Mặc dù bên ngoài cực canh gác rất nghiêm ngặt nhưng bên trong lại chẳng có mấy người canh gác, trừ mấy chỗ đặc biệt, mọi người ở đây ai cũng bận công việc của mình. Quý Nghiên đang đi, chợt cảm giác có một cơn gió mạnh đánh úp lại, cảm giác được không ôn, cô theo bản năng nhủ mảy, tránh sang bên cạnh, nhưng không để cô có thời gian suy nghĩ, cơn gió mạnh kia chợt ép sát, cú đánh đã công kích tới.

Phải nói ở cực làm gì có ai dám lộ liễu ra tay với người của Bạch Thắng, Quý Nghiên tất nhiên là không dám tin. Cho nên đối với người dám lộ liễu ra tay với người Bạch Thắng tự mình dẫn vào, hơn nữa mối quan hệ còn không tầm thường, tương lai có thể là phu nhân Cục Quốc An, tất nhiên Quý Nghiên không tin được, càng không thể là nội gián, có nội gián nào ngu như vậy sao? Quý Nghiên không có thời gian suy tư, cô khẳng định người này là thành viên của Cục Quốc An, Quý Nghiên không biết động cơ của người nọ là gì nên không ra tay ngoan độc, hơn nữa như vậy chưa chắc đã thắng được người ta, tuy nhiên vẫn cần phải phản kích, không thể ngoan ngoãn đứng yên để bị đánh được.

Quý Nghiên xoay người chống lại cú đánh của đối thủ, chợt thấy một người có mái tóc dài, ồ, là con gái à? Suy nghĩ này vừa lướt qua đầu Quý Nghiên thì cô gái kia chợt vung một nắm tóc tới mặt Quý Nghiên, cô không kịp nghiêng đầu tránh, đang chuẩn bị đưa tay tóm cổ tay cô ta thì cô ta lại giống như đã đoán trước được, xoay người tránh đi, hai người qua lại mấy chiêu, cô gái kia thừa dịp Quý Nghiên không chú ý, nhanh chóng đập vào tường, lấy đà, nhảy một cái, chân kia lấy thế vô cùng nhanh đá vào gáy Quý Nghiên, Quý Nghiên kinh hãi, định giờ tay đỡ lấy, nhưng cô ta cũng không làm theo lẽ thường mà chuyển hướng, khi cách Quý Nghiên tầm 1m thì xoay người, cú này đá thẳng vào ngực Quý Nghiên khiến cô ngã xuống đất.

“Khụ... khụ...” Một tay Quý Nghiên chống dưới đất, một tay khò sờ đỡ ngực, liên tục ho khan.

Động tác người nọ thật ác độc, cô hoàn toàn không đỡ được.

“Đây chính là bản lĩnh của cô?” Cô gái kia lạnh lùng hỏi.

Quý Nghiên khẽ ngẩng đầu, lúc này mới thấy rõ, là một cô gái rất trẻ, mặt mũi tinh xảo lạnh lạnh giống như băng sơn mỹ nhân, đang lạnh lùng nhìn cô chăm chăm.

Quý Nghiên cau mày thật chặt, mặc dù không biết vì sao cô ta lại làm như vậy, nhưng những lời như vậy đã động chạm đến Quý Nghiên. Cô biết bản lĩnh của mình không được tốt lắm, nhưng cô ta là ai? Sao lại chê bai cô? Ngay cả Bạch Thắng cũng còn chưa nói gì, hơn nữa bọn họ lại không quen biết, cô ta lấy tư cách gì mà nói cô? Lại nói thái độ của cô ta khi nói những lời này giống như không coi ai ra gì, điều này thật khiến người ta chán ghét.

Quý Nghiên cũng là một người cứng rắn, không động đến cô thì không sao, nhưng một khi chạm đến giới hạn của cô thì cô cũng không phải người dễ trêu chọc. Ý chí chiến đấu trong nháy mắt được đẩy lên, cô bật người lên từ mặt đất, ánh mắt cô gái kia lóe lên, hiển nhiên không ngờ được Quý Nghiên sẽ có động tác như vậy, đang định tránh thì Quý Nghiên đã nhanh hơn một bước, vọt đến trước mặt người kia.

“Cô...” Cô gái lần nữa lạnh lùng lên tiếng nhưng lời chưa nói xong buộc phải nuốt xuống, bốn phía vô cùng im ắng, chỉ có tiếng hít thở của hai người.

Mà tay Quý Nghiên cực kì chính xác đặt khẩu súng GB- 18 cỡ nhỏ lên huyết thái dương của đối phương.

Bạn đang đọc truyện *Bạch Thiếu Gia, Cung Chiều Vợ Như Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 96: Người phụ nữ kì lạ.

“Cô là ai?” Quý Nghiên trầm giọng hỏi, vẻ mặt không vui.

Nhưng mặt người phụ nữ kia mặt không đổi sắc, cũng không tìm thấy chút hoảng hốt nào, giống như không cảm thấy khẩu súng đặt ngay huyết thái dương của mình, giống như không phải đang ở giữa ranh giới sống chết, bất kỳ lúc nào cũng có thể mất mạng, cô ta chỉ hờ hững nói một câu: “Coi như có chút bản lĩnh.”

Cái gì vậy? Mặt Quý Nghiên nhăn lại, không thể giải thích được, người này rốt cuộc từ đâu chui ra vậy?

“Cô...”

“Cô không có tư cách ở bên cạnh chỉ huy.” Quý Nghiên còn chưa nói xong, cô ta đã tranh lời, giọng điệu khô khan nhạt nhẽo.

Gần như ngay khi cô gái vừa kết thúc câu nói, mắt Quý Nghiên híp lại, sắc mặt trầm xuống. Từ câu nói vừa rồi có thể đoán ra cô gái này là người của cục Quốc An, hơn nữa còn là cấp dưới của tiểu Bạch. Nhưng vậy thì sao? Cô phải vô cùng khó khăn mới quyết định ở bên tiểu Bạch, hai người tiến tới hôm nay, mặc dù cô từng có lúc mềm yếu, có lúc lùi bước cũng có lúc tự hỏi bản thân nhưng đó là việc của hai người. Nếu cô đã quyết định ở bên cạnh anh, trừ phi là anh ghét bỏ cô, không cần cô nữa, nếu không sẽ chẳng gì có thể dao động quyết định của cô. Tương tự như vậy, người khác cũng không có tư cách đánh giá cô.

Cô có tư cách ở bên cạnh anh hay không đâu cần những người không có liên quan thế này phán xét.

Lúc này giọng Quý Nghiên trầm xuống, lạnh lùng nói: “Vậy cô có tư cách gì bình luận chuyện tình cảm của tôi với Tiểu Bạch, chuyện này có liên quan gì đến cô chứ?”

Người phụ nữ này quá nực cười rồi!

“Mặc dù cô có chút bản lĩnh tự vệ nhưng tay nghề lại quá kém cỏi, để đứng bên cạnh chỉ huy thì cô còn kém quá xa. Cô cho rằng một phế vật như cô có năng lực gì mà đứng bên cạnh chỉ huy chứ?” Cô ta không chút để ý đến mặt mũi Quý Nghiên, thẳng thừng nói.

Sắc mặt vẫn lạnh lẽo như cũ.

Ánh mắt Quý Nghiên trầm xuống lần nữa, đây là lần đầu tiên cô nghe có người nói cô là phế vật, có lẽ không chứ? Mặc dù đúng là võ thuật của cô có hơi kém hơn anh nhưng mà so với người phụ nữ trước mặt này thì cô tin tưởng khả năng sử dụng vũ khí của mình sẽ ăn đứt cô ta. Nhưng lẽ nào cô ta thích Tiểu Bạch? Đúng là mơ tưởng mà!

“Cô cũng đừng quên tính mạng cô đang nằm trên tay tôi, có thể cô đánh tốt hơn tôi nhưng điều đó không có nghĩa là tôi không thể trừng trị được cô. Nếu tôi là phế vật như cô nói, vậy thì cô là thứ gì?” Quý Nghiên lạnh nhạt nói.

Mỗi người đều am hiểu những lĩnh vực khác nhau, cô ta không thể lấy tiêu chuẩn của mình mà áp đặt cho người khác được. Chẳng lẽ cô ta am hiểu về tranh, còn người khác không am hiểu thì người đó liền trở thành phế vật sao? Hoặc giả như người kia am hiểu khiêu vũ, nhưng cô ta lại không am hiểu, vậy người kia có thể quay ra mắng cô ta là phế vật được sao?

Đây là không hợp lẽ thường tình.

Giữa người với người, nên học cách tôn trọng nhau, nếu không phải trên người cô ta không có sát khí thì nói không chừng cô đã bóp cò rồi.

Sắc mặt cô gái trở nên khó coi mấy phần, hơi thở quanh người càng trở nên lạnh lẽo, cô ta xoay người định công kích Quý Nghiên, ánh mắt Quý Nghiên tụ lại, theo phản xạ muốn tránh ra, cô vốn không định làm gì cô ta, mà hình như cô ta cũng đoán được cô sẽ không nỡ súng nên mới quang minh chính đại công kích, nhưng cô chưa kịp xoay lại, cô gái kia đã tách ra mấy bước, chỉ để lại một câu cảnh cáo: “Cô tốt nhất là nên toàn tâm toàn ý mà yêu chỉ huy.”, sau đó bỏ đi.

Quý Nghiên đứng tại chỗ, nhìn nơi cô ta biến mất, hồi lâu vẫn chưa hiểu chuyện gì đã xảy ra.

Người này thật kì quái, xuất hiện chỉ để cảnh cáo cô không xứng với Tiểu Bạch sao? Cái này chưa chắc đã đã kích được cô. Thật kì lạ!

“Ồi mẹ ơi, chị dâu, làm thế nào mà chị lại chạy đến tận đây, hại em tìm chị mệt muốn chết.” Sương vội vàng chạy đến, lại phát hiện Quý Nghiên đang nhìn chăm chú vào một hướng, giống như không nghe thấy cô nói gì, không có một chút phản ứng.

Sương tò mò nhìn theo ánh mắt Quý Nghiên, làm gì có cái gì đâu! Tay Sương quơ quơ trước mặt Quý Nghiên, lúc này Quý Nghiên mới thu tầm mắt lại, Sương hỏi: “Chị dâu, chị đang nhìn gì vậy, em gọi này giờ cũng không thấy chị trả lời?”

Quý Nghiên thấy Sương thì thở phào nhẹ nhõm, cười dịu dàng nói: “Không có gì.”

“Bên kia đội trưởng xong việc rồi, chúng ta đi thôi.”

“Ừ, đi thôi.”

Hôm đó bọn họ ngủ lại ở tổng bộ, Quý Nghiên và Bạch Thắng tất nhiên là cùng một phòng, buổi tối Bạch Thắng ôm máy tính chơi game với bọn Hàn Niệm, Quý Nghiên vốn muốn hỏi một chút về chuyện cô gái kia, trực giác cho thấy chắc chắn bọn họ quen biết nhau. Nhưng cuối cùng cô lại thôi, người ta cũng không làm gì cô, biết đâu chỉ là thích Tiểu Bạch thôi. Nếu ban đầu cô vì anh thì việc này cũng không nhất thiết anh phải biết, vì vậy tất nhiên không cần mở miệng hỏi nữa.

Cô mở máy tính nói chuyện với Dịch Vĩnh Quân đang công tác ở Bắc Kinh, cô tất nhiên nói thân phận của mình ra vì cô biết cũng không lừa được anh ấy bao lâu. Huống chi dựa vào địa vị của Dịch Vĩnh Quân ở Cục Quốc An thì chuyện Bạch Thắng mang cô đến tổng bộ, anh ấy không thể nào không biết, quả nhiên lúc cô và anh ấy đang nói chuyện trên trời dưới biển, anh nói cô không có chút nghĩa khí nào hết, thật vô lương tâm, chuyện lớn như vậy cũng không nói trước cho anh ấy biết, hại anh ấy lúc nghe người khác nói đã vô cùng khiếp sợ!

Người em gái ngốc nghếch, hồ đồ, đáng yêu anh vẫn thường trêu ghẹo, thoát cái trở thành phụ nhân của cục trưởng tương lai, lúc nghe được tin ấy, Dịch Vĩnh Quân chỉ cảm thấy toàn bộ thế giới đều trở nên huyền ảo, không có cách nào tiếp nhận sự thật này.

Hai người nói chuyện tào lao một hồi, anh hỏi khi nào cô đến sở nghiên cứu, chỗ họ vẫn đang nghiên cứu một loại đạn, còn nhiều chỗ vẫn cần cô tự mình tham dự, dù sao thiết kế cũng là cô vẽ, cô là lực lượng nòng cốt, cụ thể làm như thế nào cô là người hiểu rõ nhất, có cô ở đây cùng nhiều người trợ giúp chuyên nghiệp thì hiệu suất sẽ cao hơn rất nhiều. Cô vừa nghe xong cũng cảm thấy rất hợp lý nhưng không biết kế hoạch của Bạch Thắng ra sao? Lần này tới đây chủ yếu là vì chuyện hoạt động ngầm, cô đồng ý với anh khi nào có thời gian sẽ liên lạc với anh, Dịch Vĩnh Quân đồng ý.

Nói chuyện xong, Quý Nghiên ngồi nhàn rồi đến chán, liếc sang người bên cạnh đang chơi game đến vô cùng sung sướng, cô cũng hưng phấn lên: “Tiểu Bạch, game này là công ty nào tạo ra, sao chưa thấy trên thị trường bao giờ?”

Bạch Thắng một bên chém Boss, mắt nhìn chăm chăm vào màn hình, đầu cũng không ngẩng lên, trả lời: “Ừm, là Hàn Niệm thiết kế, không đưa ra thị trường.”

Quý Nghiên hiểu rồi: “Khó trách.”

Cô nói mà, làm gì có công ty nào dùng cái tên game cực phẩm như vậy, nhưng mà suy nghĩ một chút về phong cách nói chuyện của Hàn Niệm, cũng không cảm thấy kì quái nữa.

“Máy tính của em có trò này không?” Cô nhìn máy tính mình không thấy có.

“Ồ trong file dữ liệu thứ nhất ở E ấy.”

“À”

Quý Nghiên vừa lẩm bẩm vừa mở ổ E, mở tập tài liệu đầu tiên quả nhiên thấy tiêu đề quen thuộc “Cấu kết nhau làm việc xấu”, cô mở trò chơi, đăng ký, sau đó đăng nhập.

Giống như những lần trước, trong trò chơi chỉ có Bạch Thắng và mấy người cấp dưới, lần trước không biết nhau còn mơ mơ màng màng, lần này nhìn ID là có thể biết ai với ai. Bọn họ quả nhiên đang chém Boss, Quý Nghiên vừa mới chơi, thao tác không quen, hơn nữa trò này có độ khó cao, cô là một tay mơ, cô vừa xuất hiện chưa kịp giây dựa đã hoa lệ bị đại boss tiêu diệt.

Quý Nghiên: “....”

Nhưng mà chỉ 1s sau, ánh sáng trắng chói lóa, cô thấy mình sống lại rồi, về mặt Quý Nghiên buồn cười nhìn bàn phím, quyết định nhanh chóng công kích nhưng chỉ vừa ngẩng lên đã thấy cột máu sinh mạng của nhân vật đã đến vạch giới hạn, tiền nữ áo đỏ hoa lệ ngã xuống.

Mọi người: “....”

Ánh mắt vô tội của Quý Nghiên hiện lên dấu chấm hỏi, sao ai cũng nhìn cô như vậy chứ? Cô còn chưa đến cấp 1, bằng tu vi võ thuật của mình, sao cô có thể giết được đại thần cấp 100 chứ? Thật là chọn sai đối tượng công kích rồi!

Hàn Niệm sâu kín viết: “Chị dâu tư đúng là chị dâu tư, phát công kích nào cũng đều là tác phẩm của thần, bội phục, bội phục!”

Quý Nghiên vốn là một tay mơ, nên xét công kích cô đánh ra giống như gãi ngứa vậy, vốn không tạo nên được bất kỳ tổn thương gì. Bị kích vậy vẫn chưa đủ, mỹ nữ vốn đang bị đại Boss giày xéo, cột máu đã soán đoạt bay đi, mỹ nữ vốn đang chuẩn bị tăng máu, lại bị Quý Nghiên phát ra một công kích khí phách như vậy, cột máu tới hạn, hồn lìa xác, về châu trời.

Biết được sự thật, Quý Nghiên quay mặt sang chỗ khác, sau đó trịnh trọng quay sang nói với Bạch Thắng: “Em nên đi mua vé số thôi.”

Bạch Thắng bình tĩnh nhìn cô, không ý kiến.

Ngón tay thon dài ấn liên tiếp hai lần trên bàn phím, đại Boss cả người đầy máu hoa lệ ngã xuống.

Quý Nghiên chơi liên tiếp mấy lần, luân phiên cản trở các cao thủ trong trò chơi một lần, chém các vị trong truyền thuyết này một đao, Quý Nghiên quả quyết không chơi nữa, lại bị cả tập thể khi dễ, quá đau đớn quá tự ái! Vì vậy cô ngoan ngoãn đi ngủ, không tiếp tục chơi nữa.

Quý Nghiên phát hiện phạm là những gì liên quan đến máy tính đều là khắc tinh của cô.

Ngày thứ hai, trời chưa sáng, Quý Nghiên đã nghe thấy tiếng gõ cửa, từng tiếng một, đều nhau, vô cùng có quy luật.

Ngày hôm qua, cô giăng co suốt cả buổi, bốn ba chặng đường dài đến Cục Quốc An, chưa kịp nghỉ ngơi đã đi thăm thú xung quanh, sau đó không hiểu sao phải đánh nhau với người ta, đêm qua còn chơi game đến khuya mới ngủ nên hiện giờ cô chẳng có chút tinh thần nào, chỉ muốn ngủ thôi. Quý Nghiên lật người, chui sâu vào trong ngực Bạch Thắng, đưa tay ôm anh, cả người vui trong chăn, không để ý tiếng gõ cửa, ngủ tiếp.

Bạch Thắng, trong mắt vô cùng tỉnh táo, nhiều năm qua anh sinh hoạt và nghỉ ngơi đều có quy luật, dù là hôm trước có làm việc vất vả đến đâu thì vẫn luôn giữ lại một phần tỉnh táo và lý trí.

Giấc ngủ của anh vô cùng nồng.

Bạch Thắng đặt Quý Nghiên nằm thẳng, đắp thêm chăn cho cô khỏi lạnh, sau đó mới ngồi dậy, nói: “Vào đi.”

Bạn đang đọc truyện *Bạch Thiếu Gia, Cung Chiều Vợ Như Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 97: Đội đặc nhiệm chống khủng bố.

Cửa phòng rất nhanh bị đẩy ra, lúc băng xe đẩy thức ăn chậm rãi đi vào, sau đó dừng lại ở trước giường rộng lớn, giọng nói lạnh lẽo từ trong cái miệng nhỏ đỏ bừng truyền ra "Chỉ huy, điểm tâm của anh."

Ah, giọng nói này có chút quen tai.

"Đề đó đi." Bạch Thắng bình tĩnh không chút dao động nói, trốn ở trong chăn Quý Nghiên bỗng chốc mở mắt ra. di.ễn.đ.à.n.ê.qu.y.đ.ô.n Dừng lại một giây, sau đó quả quyết đứng dậy, từ trong chăn lộ đầu ra, nhìn sang nơi phát ra giọng nói.

Khuôn mặt rất tinh xảo, tóc dài bay bay, không có biểu cảm gì, từ đầu tới cuối đều chỉ cho người ta cảm giác hai chữ: lạnh lẽo.

Một cô gái rất lạnh lẽo, đồng thời cũng rất trẻ tuổi.

Quý Nghiên nháy mắt mấy cái, lại nháy mắt mấy cái nữa, xác định không có nhìn lầm, ngày hôm qua đánh lén cô còn nói một đồng thứ khó hiểu chính là cô gái kia.

Cô gái cũng đang nhìn Quý Nghiên, ánh mắt trong trẻo lạnh lùng lóe lên, mặc dù tốc độ rất nhanh, nhưng Quý Nghiên vẫn thấy được. Trên khuôn mặt trước sau như một của cô ta không chút thay đổi, chỉ có xuyên thấu qua cặp mắt kia, mới có thể mơ hồ bắt được cảm xúc biến hóa của cô ta.

"Tôi đi ra ngoài trước."

Cô gái nói xong, liền xoay người đi ra ngoài cửa.

Thuận tiện giúp bọn họ đóng cửa phòng lại.

Không một lời dư thừa.

Quý Nghiên nhìn cửa phòng từ từ khép lại, cùng với bóng dáng đang từ từ biến mất sau cánh cửa, theo bản năng hỏi "Cô ấy là ai vậy?"

Mới sáng sớm không phải là mình đang nằm mơ chứ?

Tay Quý Nghiên chôn ở dưới chăn lặng lẽ bấm một cái vào bắp đùi của mình, di.ễn.đ.à.n.ê.qu.y.đ.ô.n có cảm giác đau, rất tốt, không phải nằm mơ.

Vừa lúc này giọng Bạch Thắng chậm rãi truyền đến bên tai. "Thời Băng (lúc nào cũng lạnh), đội trưởng đội 1 đội đặc nhiệm chống khủng bố."

"Ngay cả tên cũng lạnh như thế? Ba mẹ cô ấy thật biết dự đoán." Quý Nghiên nói: "Tiểu Bạch, không phải cô ấy thâm mến anh đó chứ?"

"Nghĩ vậy gì thế?"

"Không phải. . . . ." Quý Nghiên chợt dừng lại.

Bạch Thắng hỏi: "Không phải cái gì?"

"Thôi." Quý Nghiên khoát tay. "Không có gì, chỉ là đội đặc nhiệm chống khủng bố còn có chia nhỏ ra nữa sao? Giống như 1 đội, 2 đội như vậy. . . . ."

"Ừ."

Đội đặc nhiệm chống khủng bố trừ Bạch Thắng là tổng đội trưởng ra thì phía dưới tổng cộng còn chia làm 12 đội ngũ, cũng chia ra 12 đội trưởng. Thời Băng là đội trưởng đội 1. Mà 12 đội trưởng đều là trực tiếp nghe lệnh của Bạch Thắng, sau đó bọn họ truyền đạt lệnh của Bạch Thắng cho những cấp dưới, dẫn đầu đội viên của mình thi hành lệnh.

Tương tự, đội đặc nhiệm chống khủng bố bình thường thao luyện và khảo hạch cũng là do 12 vị đội trưởng này phụ trách, bởi vì mỗi ngày đều có nhiệm vụ cần hoàn thành, đám đội trưởng phải giám sát đội viên của mình hoàn thành theo như yêu cầu. di.ễn.đ.à.n.ê.qu.y.đ.ô.n Sau đó định kỳ tiến hành một lần khảo hạch, người không hợp cách sẽ bị trực tiếp quét xuống. Dĩ nhiên, cái quét xuống này cũng không phải đuổi người đó ra khỏi Cục Quốc An, mà là ném vào đảo đặc công tiến hành huấn luyện địa ngục.

Đây đối với từng người tiến vào đội đặc nhiệm chống khủng bố mà nói, đều là si nhục cực lớn và cơn ác mộng, cho nên không ai nguyện ý bị quét xuống,

cho nên đương nhiên đều là liều mạng cố gắng. Cho nên, người không qua khảo hạch rất ít.

Theo lý thuyết, chuyện mang điểm tâm sáng không nên để Thôi Băng - vị đội trưởng đội 1 đội đặc nhiệm chống khủng bố này làm, sinh hoạt hàng ngày của Bạch Thắng từ trước đều là Sương phụ trách. Chỉ là Sương lười, lúc ở chỗ khác, cô ấy không có cách nào khác chỉ có thể tự mình ra tay. Nhưng trở về tổng bộ, thì Thôi Băng nguyên ý làm thay, Sương đương nhiên mừng rỡ thanh nhàn, mỗi lần trở về tổng bộ cô ấy đều vui mừng nhất rồi, các loại chuyện vụn vặt cũng có thể giao cho Thôi Băng, sau đó mình duyên dáng đi ngủ bù lại.

Thật ra thì có một số chuyện Sương không thể nào hiểu được, đó chính là tại sao lúc chỉ huy ra ngoài không thích mang theo Thôi Băng mà lại thích dẫn cô theo? Rõ ràng khi làm việc cần dùng đến người của đội đặc nhiệm chống khủng bố, mà cô cũng không phải là người của đội đặc nhiệm chống khủng bố, hơn nữa Thôi Băng lại tỉ mỉ chịu khó hơn cô, chịu được mệt nhọc, chăm sóc người còn lành nghề hơn cô nhiều. Lúc cần hành động thì có thể kịp thời giúp một tay, chuyện một công đôi việc cỡ nào vậy mà bỏ qua, suy nghĩ của chỉ huy thật quá kỳ quái mà!

"Rời giường đi rửa mặt nào." Bạch Thắng nhéo mặt của Quý Nghiên nói.

Quý cô nương thật ra thì bị đánh thức đã tan đi không ít buồn ngủ rồi, cũng không phải quá buồn ngủ, nhưng không nghĩ tới thời tiết lại lạnh như vậy, ở trên giường thật là thoải mái nhất rồi. Hơn nữa cô nghiêng đầu nhìn đồng hồ treo trên tường, mới hơn năm giờ, lúc này ngọ đầu, lại nằm ngả xuống trên gối đầu. Đồng thời mắt long lanh nhìn Bạch Thắng, giọng mềm mại nói: "Vẫn còn sớm mà, không muốn dậy đâu, nằm một lúc nữa có được không?"

Có chút nũng nịu.

Nếu là bình thường, một chiêu này khẳng định rất có tác dụng.

Nhưng hôm nay, Bạch Thắng không có chiều theo cô, giọng mát lạnh chậm rãi nói: "Sáng hôm nay có một cuộc hội nghị, em phải tham gia."

"Cái gì?"

Quả nhiên, Quý Nghiên tròn to hai mắt, kinh ngạc hỏi: "Em cũng phải đi sao?"

Bạch Thắng: "Dĩ nhiên."

Anh bổ sung: "Sau đó em liền có thể ở lại đội đặc nhiệm chống khủng bố, với anh."

Lần này Quý Nghiên hoàn toàn tỉnh ngủ, không thể không nói, Sương quả nhiên là hiểu rõ Bạch Thắng. Quý Nghiên gào khóc nói: [đi.đến.đầu.ngủ.đi.đến.đầu.n](#) "Người nào biến thái quá vậy, chọn thời gian hội nghị vào lúc sáng sớm như vậy?"

Quấy rầy giấc ngủ ngon của người khác sẽ bị sét đánh nha!

Quý Nghiên đang trong tiếng than thở, Bạch Thắng lại chậm rãi mở miệng ". . . . . Là anh chọn."

Quý nghiên: ". . . . ."

Được rồi, coi như cô chưa nói.

Rốt cuộc, sau khi Bạch Thắng đứng dậy đi vào phòng tắm, Quý Nghiên cũng lấy tốc độ nhanh như rùa bò ngồi dậy.

Sau đó sải chân đến phòng tắm sáng ngời, vừa lúc Bạch Thắng đang đánh răng, miệng đầy bọt, Quý Nghiên ánh mắt u oán nhủ lại, nhất thời lại nổi lên trò đùa dai. Cô vội vàng chạy về bên giường, lấy điện thoại di động, sau đó nhanh chóng chạy trở về, thừa dịp Bạch Thắng không chú ý, "Tắc tắc" một tiếng, Bạch Thắng quay đầu lại, trên màn ảnh, hình ảnh người nào đó kinh ngạc ngoái đầu nhìn, tay giơ bàn chải đánh răng, miệng đầy bọt.

Perfect!

Quý Nghiên hài lòng nắm chặt tay, ảnh đẹp (!), khoe miệng không tự chủ toét ra nụ cười mềm mại. Đây là Y Nhân mang đến ý tưởng cho cô, lần trước nói chuyện video, Quý Nghiên liền suy nghĩ, cô bình thường không có việc gì cũng muốn chụp nhiều hình Tiểu Bạch, thu hình lại, ghi chép lại từng ly từng tý cuộc sống của anh. Dù sao sau này xem lại, chắc chắn sẽ rất thú vị. Bạch Thắng cũng không thích chụp hình, trừ trong nhà hàng năm cần phải chụp ảnh gia đình, còn có bọn Y Nhân bình thường chụp một chút hình ảnh ra thì cũng chưa từng có bất kỳ trường hợp chụp ảnh ngoại lệ nào.

Với một khuôn mặt bất kỳ lúc nào cũng có thể lên đầu trang báo kia như vậy mà không chụp chụp nhiều hình là rất đáng tiếc nha! Bây giờ hình nền trong điện thoại di động của Quý Nghiên chính là ảnh Bạch Thắng ngồi trên ban công đọc sách mà cô tiện tay chụp được.

Đúng là đẹp phết.

Hội nghị diễn ra lúc sáu giờ rưỡi, Quý Nghiên và Bạch Thắng rửa mặt, ăn điểm tâm xong rồi chạy tới vừa đúng giờ. Mười hai đội trưởng đều đã đến, đã sớm ngồi ổn định chờ bọn họ, Sương theo chân hai người bọn họ đi vào chung, [đi.đến.đầu.ngủ.đi.đến.đầu.n](#) thật ra thì Quý Nghiên còn có chút lo lắng, nhất là khi tất cả mọi người đồng thời đứng dậy, chính tề mà cung kính gọi Bạch Thắng là "Chỉ huy", tầm mắt cũng có rơi vào trên người cô, Quý Nghiên cảm thấy thật may mắn lòng bàn tay của mình không có đổ mồ hôi! Ừ, tiến bộ hơn nhiều rồi.

"Ngồi." Bạch Thắng ngắn gọn nói.

Tiếng nói vừa dứt, mọi người liền đồng thời ngồi trở lại trên ghế dựa, không phát ra một chút tiếng động, trật tự yên ắng đến khó tin. Bởi vì Quý Nghiên có mặt mà trong phòng họp nhiều thêm một cái ghế, mọi người cũng đều ấn ý để trống một chỗ ngồi ở bên phải Bạch Thắng. Bạch Thắng vẫn là ngồi xuống ở chỗ chủ vị, còn Quý Nghiên là ngồi bên phải anh, đối diện chính là Thôi Băng.

Quý Nghiên và cô ấy liếc nhìn nhau một cái, sau đó lại yên lặng dời đi chỗ khác, ánh mắt hai người đều nhàn nhạt.

"Chỉ huy, chúng tôi đã điều tra và phát hiện động tác Cửa Ngầm thật ra đều có độ công kích." Không có bất kỳ đạo đầu, cũng không có bất kỳ nói nhảm, sau chút an tĩnh ngắn ngủi, mọi người liền trực tiếp đi vào chủ đề chính.

Nói chuyện là một người đàn ông ngồi bên trái Thôi Băng.

Nếu như là ngồi theo số thứ tự thì Quý Nghiên đoán đó hẳn là đội trưởng đội 2.

Bạch Thắng ngược mắt, giọng hơi trầm thấp hỏi: "Mục tiêu của bọn họ là ai?"

"Vợ chồng thị trưởng Đàm."

"Xác thực chưa?"

"Từ tài liệu mà tổ tình báo đưa cho chúng tôi xem, cộng thêm mấy ngày nay chúng tôi đã điều tra thì chắc hẳn sẽ không sai."

Bạch Thắng trầm ngâm, Sương không nhịn được mở miệng nói: "Tại sao lại liên quan tới thị trưởng chứ?"

Thị trưởng Đàm là người mới nhậm chức thị trưởng Bắc Kinh mấy năm trước, lịch sự nho nhã, có một người vợ xinh đẹp hiền hậu, còn có con gái. Gia đình rất hòa thuận, là gia đình Bắc Kinh gương mẫu.

Chẳng qua cũng có người nói thị trưởng Đàm là thông qua một ít thủ đoạn bất chính mới ngồi lên được vị trí này, ngay cả vợ của ông ta cũng không phải là người lương thiện thuần khiết, di.ễnđầ.nlêqu.ýđô.n có lời đồn đãi bà ta đã từng đã kết hôn, hôn nữa còn ra tay hại chết chồng của mình, mới bò lên được vị trí phu nhân thị trưởng này.

Nhưng loại đồn đãi này, thực hay giả còn cần nghiên cứu thêm để chứng minh. Dù sao đây cũng không phải là chuyện bọn họ nên xen vào, cũng không thể xâm nhập đi thăm dò.

"Tôi cũng không biết." Người đàn ông kia nói tiếp: "Lần trước vợ chồng thị trưởng về Bắc Kinh, kết quả khi bọn họ ngồi trên máy bay thì vệ sĩ phát hiện có bom hẹn giờ, thiếu chút nữa đã xảy ra tai nạn máy bay. May mắn mà phát hiện ra sớm, máy bay kịp thời vòng về, đồng thời nhanh chóng phái nhân viên đi gỡ bom trên máy bay."

"Chuyện này rất có khả năng có liên quan tới Cửa Ngầm, trước mắt chúng ta đang thu thập chứng cứ liên quan, đã có chút manh mối."

"Ừ, tiếp tục điều tra." Bạch Thắng nhàn nhạt nói xong, vừa vặn nhìn sang Thôi Băng nói: "Thôi Băng, cô phái một đội người đi theo dõi thị trưởng Đàm, bảo đảm tốt an toàn của ông ta."

"Rõ." Thôi Băng lên tiếng, trong mắt không gọn sóng, sắc mặt cũng cực kỳ bình tĩnh.

"Có cần theo đầu mối tra thử xem giữa Đàm thị trưởng và Thôi Đại Sơn có đụng chạm gì hay không?" Lúc này một gã đội trưởng khác mở miệng nói.

Bạch Thắng gật đầu. "Cần."

"Chỉ huy, lần trước Thôi Đại Sơn và gia tộc Belle giao dịch ở Washington bị chúng ta quấy rầy, tôi nhận được tin tức, lần này hẳn lại có liên lạc với một lão đại xã hội đen Mexico, sắp tới bên đó sẽ nhận hàng."

"Địa điểm."

"Còn chưa biết."

"Chú ý thật kỹ." Bạch Thắng nhanh chóng nói: "Nghiêm Quang, An Dịch thử tra ra tuyến vận chuyển của bọn họ. Chu Mục Sâm dẫn người theo dõi Thôi Đại Sơn. di.ễnđầ.nlêqu.ýđô.n Chuyện thị trưởng Đàm thì Phương Chính phụ trách đi thăm dò."

"OK!"

"Đã rõ."

"Không thành vấn đề."

"Đã biết."

Bốn giọng nói đồng thời vang lên, không có bất kỳ dị nghị.

Ánh mắt Bạch Thắng quét nhìn toàn bộ. "Còn chuyện gì nữa không?"

Mọi người nhìn nhau mấy cái, cuối cùng Thời Băng nói: "Không còn."

"Ừ." Đôi tay Bạch Thắng giao ở phía trước, giọng thanh nhã vang vọng khắp cả phòng hội nghị, ngăn ngui mà có lực. "Hành động."

Mọi người đồng loạt đứng dậy, không có một chút do dự, lục tục rời khỏi phòng họp.

Trong phòng họp mới vừa rồi còn ngồi đầy người bây giờ thoáng cái liền vắng vẻ, chỉ còn lại Bạch Thắng, Quý Nghiên và Surong.

Quý nghiên hỏi: "Vây còn chúng ta làm gì?"

Bạn đang đọc truyện *Bạch Thiếu Gia, Cung Chiều Vợ Như Màng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 98: Bạch thiếu gia được cầu hôn.

"Không làm gì cả."

"Cái gì?"

"Anh thuận miệng nói chút thôi." Bạch Thắng cong khóe môi, giọng nói vừa rồi còn hơi lộ ra nghiêm túc không khỏi thêm chút nhu hòa, sau đó không khí trong phòng họp cũng nhẹ nhõm hơn.

Công việc căng thẳng cũng biến mất.

Quý Nghiên lại im lặng, cô bày tỏ mình không có khả năng thưởng thức đối với sự hài hước của Bạch thiếu gia.

Bạch Thắng giống như còn có chuyện khác phải xử lý, sau khi hội nghị kết thúc, liền bị người gọi đi. Quý Nghiên đi theo Surong ra sân huấn luyện tập bắn.

Lúc ấy còn có thành viên tổ khác ở đây, trước tên của Quý Nghiên còn có thêm tâng danh hiệu lộng lẫy kia làm cho cô đương nhiên bị người vây xem rồi. Tất cả mọi người đều muốn tận mắt thấy phong thái của phu nhân NSA tương lai, dù sao có vàng sáng của Ứng San, khuôn mặt xuất sắc, bản lĩnh vững mạnh, khí thế lại dồi dào, quan hệ với cục trưởng (cha Bạch Thắng- Bạch Tri) của bọn họ cũng rất ân ái, hơn nữa sinh con trai là Bạch thiếu gia như vậy, ở trong mắt bọn họ, Ứng San là phu nhân chính cống, không người nào có thể vượt qua.

Tự nhiên yêu cầu đối với đời sau cũng cao lên, đây là chuyện không thay đổi được. Giống như lúc trước Vân Song Chi, mặc dù đa số người đều hài lòng, nhưng ở trong lòng tất cả mọi người đều không nhìn được so sánh cô với Ứng San, kết quả đều không hẹn mà cùng cảm thấy, Vân Song Chi không thể sánh bằng Ứng San, mặc kệ là từ phương diện nào cũng không thể sánh bằng.

Nhất là thời gian chung đụng ngày càng lâu, loại cảm giác này càng hơn, những ngày tiếp theo nhiệt tình đối với Vân Song Chi cũng phai nhạt đi, nhìn cô ta cũng không cảm thấy kinh diễm giống như khi mới gặp. Xem xét lại Ứng San, nhìn bà càng ngày càng xinh đẹp, càng ở chung càng thấy hấp dẫn, không nhìn được làm cho người ta tôn kính, hơn nữa tình cảm với cục trưởng còn giữ vững nhiều năm như vậy cũng không biến chất.

Cho nên, ban đầu lúc Vân Song Chi rời đi, bọn họ tức giận nhiều hơn thất vọng, hai người này nhìn như không chênh lệch nhau mấy (= xứng đôi) nhưng lại đủ để nhìn ra tình cảm thì không giống như vậy (ý là trông hai người không giống như thật sự yêu nhau). Bây giờ Quý Nghiên đi vào, mọi người khó tránh khỏi hiếu kỳ, muốn biết cô là người như thế nào mà có thể bắt được lòng chỉ huy, cũng muốn biết cô so với Ứng San còn có Vân Song Chi sẽ có gì khác biệt?

Surong mới đầu còn lo lắng Quý Nghiên đa mặt mông, bị nhiều người nhìn như vậy nhất định sẽ ngượng ngùng, không luyện tập được, vốn định khích lệ cô một phen. Nhưng không ngờ, Quý Nghiên đối với tầm mắt xung quanh lại hoàn toàn không để ý, làm như không thấy, trực tiếp cầm súng đi tới trước bia, chuẩn bị kỹ càng.

Ah?

Surong cô nương ngạc nhiên mở to hai mắt, mặt trời mọc ở đằng Tây sao?

Trên thực tế, Quý Nghiên hoàn toàn không ý thức được những chuyện đó, cô là người làm việc đặc biệt tập trung, nếu đã quyết định làm chuyện nào đó thì nhất định sẽ nghiêm túc làm xong, dù có quấy rầy cô nhiều hơn nữa cũng không có bất kỳ ảnh hưởng gì. Lúc trước bị vây xem sẽ cảm thấy lúng túng, là bởi vì lúc ấy cô không có việc để làm, cứ đứng ngốc ở đó làm con khi dê người ta quan sát, cảm giác đó rất không được tự nhiên, bộ dáng kia cũng cực kỳ ngố, mà muốn làm việc khác để dời đi lực chú ý cũng không được. Nhưng bây giờ thì khác, cô vốn tới đây là để tập bắn, nhiều tầm mắt như vậy, sẽ chỉ làm cô tập trung tinh thần được tốt hơn, mà sẽ không lùi bước.

Quý Nghiên giờ súng lên, nhắm thẳng, đạn liên tiếp bắn ra, 1 viên/ 1 giây, tiếng súng liên tục vang lên trong sân huấn luyện, sau đó bỗng chốc bắn thủng bia súng cách đó không xa.

Tầm mắt của mọi người di chuyển từ trên tay của cô, đến họng súng, đến viên đạn được bắn ra, sau đó theo viên đạn một đường dò tới bia súng, nhìn đạn bắn thủng bia súng, biểu cảm khác nhau. Lúc này, lại một tiếng súng nổ truyền đến, ánh mắt mọi người dừng trên bia súng còn chưa kịp thu về đã đột nhiên nghe thấy Quý Nghiên kích động hoan hô một tiếng, giọng nói còn mang theo không dám tin: "Trúng . . . . Trúng . . . . Hồng tâm rồi. . . ."

Cô nhìn sang Surong, giống như đang xác nhận hỏi: "Surong, cô nhìn thấy chứ? Là trúng hồng tâm đó!"

Không phải bắn bậy bắn bạ trúng tùm lum tùm la, mà là cô quả thật đã ngắm trúng. Không phải là đang nằm mơ. . . .

Mọi người nhìn thấy trên hồng tâm có thêm một cái lỗ, lại nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn chột rừ của Quý Nghiên, trong lòng thầm nghĩ, cái này thì có gì mà vui về chứ?

Bọn họ trải qua nhiều năm huấn luyện chuyên nghiệp, kỹ thuật bắn súng ít nhiều cũng không tệ lắm, chuyên trúng hồng tâm như vậy, đối với bọn họ mà nói không quá kinh ngạc, thậm chí cảm thấy phản ứng của Quý Nghiên có chút quá khích. Nhưng đối với Quý Nghiên mà nói, đây không thể nghi ngờ là chuyện đáng để cô vui mừng đến mức phải nhảy dựng lên.

Surong cũng cười, tùy ý nói: "Đúng vậy, trúng rồi! Chị dâu thật là lợi hại!"

Chỉ huy cũng đã nói, khả năng tiếp thu của Quý Nghiên rất mạnh, học rất nhanh, mới đầu Surong còn có nghi ngờ, nhưng khi thấy Quý Nghiên trong thời gian ngắn ngủi đã nắm được bí quyết, từ một người bắn không phát nào trúng trở thành người bắn trúng bia, hôm nay còn trúng được hồng tâm, thì nghi ngờ của cô liền biến mất.

Mặc dù Quý Nghiên nhìn như yếu đuối, nhưng sức chịu đựng trong lòng của cô ấy rất mạnh, dám khiêu chiến với bản thân, từng bước một leo lên độ cao mới. Tiến bộ của cô ấy thật sự rất nhanh.

Quý Nghiên vẫn là lần đầu tiên bắn trúng hồng tâm, hưng phấn không thôi, nhất thời cảm thấy cuộc sống thú vị hơn. Cô giờ súng lên lần nữa, mặc dù loại kỷ lục không duy trì lâu dài, nhưng vẫn không làm giảm đi sự nhiệt tình của cô chút nào, thành tích cũng theo đó khá hơn trước một chút.

Cự ly cách hồng tâm ngày càng gần.

Surong vẫn ở đây cùng với cô, lúc Bạch Thắng tới, Quý Nghiên vẫn còn đang luyện tập, giống như đã tìm được thú vui, hết sức chuyên chú. Surong thấy Bạch Thắng, vốn định chào hỏi, nhưng Bạch Thắng lại giờ ngón trỏ lên để bên môi ra hiệu im lặng, Surong hiểu ý, ngậm miệng lại.

Cô xem nhìn Quý Nghiên, lặng lẽ lui về phía sau mấy bước, đi tới bên cạnh Bạch Thắng.

"Chỉ huy, hôm nay tâm trạng của chị dâu rất tốt nha, còn bắn trúng hồng tâm nữa, chị ấy rất vui mừng." Surong không nhịn được nói với Bạch Thắng.

Bạch Thắng nở nụ cười, ánh mắt rơi vào trên người Quý Nghiên, đôi mắt sâu thẳm cũng chỉ có khi nhìn cô mới có thể lộ ra nhu hòa như vậy.

Surong thật hâm mộ Quý Nghiên, cô chưa từng nhìn thấy bộ dáng này của chỉ huy, bất kể là đối với ai, cung chiều thâm tình như vậy, cũng chỉ có cô ấy. Thật may là, Quý Nghiên cũng đáng để người khác thật lòng với cô ấy, cô ấy thiện lương, nhưng không u mê; cô ấy chân thật, nhưng không mềm yếu; cô ấy đơn giản, nhưng không ngu ngốc; cô ấy có sự kiên trì và nguyên tắc của mình, nhưng vẫn hiểu lý lẽ, biết cảm ơn, đối với người thân thiết, luôn lấy tha thứ làm đầu. Cho nên, Quý Nghiên như vậy, mới càng làm cho người ta muốn thương yêu, muốn gần gũi.

Đây cũng là lý do cô thích Quý Nghiên.

Thời gian cô và Quý Nghiên tiếp xúc không lâu, cơ hội gặp mặt cũng không nhiều, nhưng lại có thể chung sống như chị em tốt, và lại cũng không có chút nào không được tự nhiên.

Ở trong mắt Surong, Quý Nghiên và Bạch Thắng là một đôi trời sinh, giống như tên của bọn họ cũng hợp đứng cạnh nhau như thế, đứng bên cạnh Quý Nghiên chỉ có thể là Bạch Thắng, mà đứng bên cạnh Bạch Thắng cũng chỉ có thể là Quý Nghiên, không ai có thể thay thế được, không ai có thể chen ngang vào.

Bọn họ chỉ thuộc về lẫn nhau, mãi mãi.

Không biết tương lai, cô có thể cũng sẽ gặp một tình yêu như vậy hay không?

Thời gian cứ thế trôi qua, gần tới, bọn họ rời khỏi tổng bộ. Bạch Thắng nhận được tin, tối nay Thôi Đại Sơn có một cuộc giao dịch ma túy ở bar Gay, thời gian là mười giờ.

Hành tung Thôi Đại Sơn luôn rất quý dị, trừ phi có cuộc giao dịch lớn, cần hắn phải tự mình ra tay, hắn mới lộ diện, nếu không từ trước đến giờ ngay cả cái bóng dáng cũng không trông thấy. Có hoạt động gì cũng chỉ ở phía sau màn chỉ huy, ra lệnh. Hơn nữa người này tương đối giáo hoạt, muốn bắt hắn cũng không phải dễ dàng.

Quý nghiên rất ngây thơ hỏi: "Tại sao là Gay chứ?"

Sương bùi môi nói: "Chị dâu, cái này chị không nên hỏi bọn em, mà phải đi hỏi Thôi Chuột lớn. Địa điểm giao dịch là hán chọn, chúng ta chỉ đi bắt con chuột."

"Ừm." Quý Nghiên phồng mặt, trong mắt mơ hồ có ánh sáng, có chút mong đợi hỏi: "Hán là gay sao? Vậy có đẹp trai không?"

Khóe miệng Sương hình như co quắp một cái, lạnh lạnh nói: "Chị nghĩ quá tốt đẹp rồi, người kia nhiều nhất cũng chỉ là một ông chú bị ỏi mê mấy thằng nhóc con thôi."

Quý Nghiên: ". . . . ."

Sương hỏi: "Vỡ mộng rồi sao?"

Quý Nghiên lặng yên một hồi, gian nan nói: "Cũng may, vốn không ôm bao nhiêu mong đợi."

Sương dùng ánh mắt xem thường nhìn cô. "Vậy chị còn hỏi? !"

Quý Nghiên biết nghe lời nói: "Sương cô nương, em phải hiểu trong lòng mỗi người phụ nữ đều có ấn dấu chút hủ nữ."

"Phụt. . . . . Em không có, chẳng lẽ em không phải phụ nữ?"

Những lời này sao mà nghe có chút quen thuộc thế.

Quý Nghiên trí nhớ tốt, rất nhanh nhớ lại dáng vẻ người nào đó vào ngày hôm qua lúc giới thiệu Cục Quốc An đã tôn thương cô sung sướng như thế nào. Lúc này liền cười một tiếng, nhìn Sương, chậm rãi nói ra: "Thật hiếm khi em còn tự biết rõ."

". . . . ."

Sương giận, nhào tới muốn véo cô, thì Quý Nghiên đã quả quyết tránh trong ngực Bạch Thắng. Nói giỡn, người có ông xã bảo vệ với người không có ông xã bảo vệ là hoàn toàn không giống nhau, Bạch Thắng một tay ôm Quý Nghiên, ánh mắt nhàn nhạt liếc nhìn Sương, một bộ "Dám đụng đến bà xã của anh, lá gan của em to thật đó", Sương tức giận thu tay lại, cắn răng nghiêng lợi, trong lòng thì gào thét, cái gì gọi là "Ý thể hiếp người"? Cái gì gọi là "Cáo mươn oai hùm"? Nhìn Quý cô nương thì biết.

Đừng ức hiếp người như vậy chứ!

Nhìn bộ dạng Sương dù giận cũng không dám nói, vẻ mặt giống như con dâu nhỏ bị ngược đãi, Quý Nghiên không hề hậu cười thâm ở trong ngực Bạch Thắng.

Sương cô nương thật đáng yêu!

Bạch Thắng cảm thấy bà vai cô run run, cúi thấp đầu, ánh mắt rơi vào trên mặt Quý Nghiên, môi mông khê mở, ở bên tai cô nói: "Hài lòng rồi chứ?"

Quý Nghiên lần nữa không hề hậu gật đầu. "Ừm."

Thù lớn đã báo, hà lòng hà dạ.

Ánh mắt Sương càng thêm u oán nhìn bọn họ, Quý Nghiên quả quyết giả bộ không nhìn thấy, lúc này bên cạnh truyền đến giọng của Phong. Giọng nam lạnh lùng trầm trầm nói với Sương: "Đừng đùa nữa, mau tới đây!"

Bạn đang đọc truyện *Bạch Thiếu Gia, Cung Chiều Vợ Như Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 99: Bạch thiếu gia được cầu hôn. 2

Ai ngờ Sương vừa nghe thấy giọng của Phong, thì trong nháy mắt giống như người chết đuối tìm được bè gỗ, dựa vào đến bên cạnh hán, rất uất ức nói: "Đầu gỗ, bọn họ đều bắt nạt mình. . . . ."

Ngụ ý là: cậu phải thay mình ra mặt.

". . . . . " Phong yên lặng.

Dùng một loại ánh mắt nhìn cô "Mặc dù chúng ta rất không thân lắm, nhưng cậu cũng đừng nên hại mình như vậy!"

Về mặt Sương cô nương lập tức vận vẹo, hận không thể lập tức mở cửa xe ra đập hán xuống, cái tên chết tiệt không có tiền đồ!

Làm cho cô mong đợi này giờ.

Quý Nghiên đã cười đến đau cả bụng, từ này đến giờ vẫn nằm trong ngực Bạch Thắng cười không ngừng.

Bạch Thắng cũng không có phản ứng gì.

Xe rất nhanh dừng lại ở trước một quán bar Gay, Phong Sương dẫn đầu xuống xe, sau đó là Bạch Thắng và Quý Nghiên. Nhưng bọn họ không trực tiếp đi vào bên trong quán rượu, mà là trước tiên dừng một chút ở cửa. Bạch Thắng ra ám hiệu, phần lớn thành viên đội đặc nhiệm chống khủng bố nhận được chỉ thị, liền lập tức bao vây toàn bộ bên ngoài quán bar. Những người còn lại lúc này mới cầm súng tiến vào bên trong quán rượu.

Nhưng Quý Nghiên đối với cái chỗ Gay này nhiệt tình đã sớm muốn bắt Thôi núi lớn, mới vừa vào đi, cô liền hết nhìn đồng lại nhìn tây, nơi này ngó ngó, nơi kia nhìn một chút, thật tò mò thế giới đám đứa bọn chúng là hình dáng gì?

Chỉ là không đợi cô dò xét đến cùng, mắt liền bị một bàn tay hơi lạnh cho che lại.

"Không được nhìn người đàn ông khác." Trước sau như một giọng nói mát lạnh từ bên tai cô truyền đến.

Không hiểu hàm ý ghen tuông.

Quý Nghiên cười cười, bởi vì không nhìn thấy, cho nên theo bản năng đưa tay nắm lấy cánh tay Bạch Thắng. Mềm mại nói: "Em chỉ tò mò, xem một chút không có gì. Điều này cũng ghen?"

Bạch Thắng nhú mày, đương nhiên nói: "Em có anh là đủ rồi."

Quý nghiên: ". . . . ."

Sương xoa xoa đôi bàn tay đã nổi da gà, quả quyết nói: "Về sau không bao giờ cùng chị ra ngoài làm nhiệm vụ nữa, không chỉ có bị kẻ nguy hiểm một súng bắn chết, còn tùy thời có thể bị hấn hại cho buồn nôn chết."

Quá chán ngán được không!

Quý Nghiên nói: "Nhà đã thấy nhiều thỉnh thoảng cũng muốn ra ngoài nhìn, tăng cường hưởng thụ thị giác, nếu không vẫn nhìn cô xem ngán làm thế nào?"

Sương yên lặng hướng Quý Nghiên giơ ngón tay cái lên, lời này cũng chỉ có cô mới dám nói. Chị đâu, chị mạnh!

Bạch Thắng ngược mắt nhìn cô một cái, kiên định nói: "Sẽ không có một ngày này đến."

Quý Nghiên: "Làm sao anh biết?"

Bạch Thắng cười một tiếng. "Nếu như mà gương mặt anh cũng có thể làm cho em xem ngán, trên đời còn có ai vào được mắt của em?"

Mọi người: ". . . . ."

Khóe miệng Quý nghiên cũng hưng hăng co rút hai cái, một hồi lâu mới nói: "Tự tin như vậy?"

Bạch Thắng không chút nào khiêm tốn nói: "Không nói nhiều, toàn thắng thế giới 99% vẫn là không có vấn đề đấy. Dĩ nhiên, điều kiện tiên quyết là anh không cho em có thể gặp đủ chỉ dư một phần trăm"

Quý Nghiên im lặng.

Trai đẹp quả nhiên đều tự luyện.

Xét thấy thời điểm làm chánh sự quân nhân đào ngũ là không đúng, đề tài đến chỗ này dừng lại. Đội chống khủng bố làm nhiệm vụ từ trước đến giờ là thường phục hành động, cũng không đưa tới chú ý cái gì, mọi người đều kinh nghiệm lão luyện, hết sức tự nhiên hướng phòng bên kia chạy tới.

Trải qua Bạch Thắng quây một phát như vậy, Quý Nghiên quả nhiên bớt phóng túng đi một chút, cũng không có hết nhìn đồng tới nhìn tây rồi. GAY rất náo nhiệt, cũng có rất nhiều nữ sinh tới chơi, uống rượu, khiêu vũ, tiếng nhạc vang vọng ở từng cái góc, nhưng lại không khiến người ta cảm thấy hỗn loạn.

Trong sàn nhảy người nhiều nhất, mọi người tận tình vận vẹo, thậm chí còn có nhảy múa thoát y, cảm giác thị giác rất mạnh.

Khiến cho lòng hủ nữ của Quý Nghiên không nhịn được mạnh mẽ kích động một cái.

Chủ yếu phóng tầm mắt toàn trường nhìn tới còn 50% trở lên đều là trai đẹp, thật sự đủ loại phong phú đều có, thiếu niên, khí phách, khả ái, bảnh bao, cực kỳ có cảm giác đàn ông, và hoa mỹ nam kiểu. . . . . Quý Nghiên nhớ trước cô có thấy qua một cái thiệp, một lần chủ nhà hàng nào đó đi GAY đi sau trở lại phát cảm tưởng, trong đó có câu nói đầu tiên nói là Ni Mã cô rốt cuộc biết trai đẹp Trung quốc đều ở đây kia rồi, đều ở GAY a!

Tuy cũng không phải trái dưa nào đều vui tai vui mắt cả, nhưng xác suất cũng tuyệt đối so trong cuộc sống nhìn thấy những thứ kia cao hơn nhiều, Quý Nghiên còn đã từng thề cuộc đời này nhất định phải tới GAY dù chỉ một lần thôi. Kết quả cũng tới, không ngờ dưới tình huống như thế.

Không thể không nói đây chính là một nơi giải trí buông lỏng tốt, đương nhiên đối với người có nhu cầu mà nói.

Mặt của Quý Nghiên cùng Bạch Thắng độ nhận biết vẫn tương đối cao, vì đề ngừa ngộ nhỡ, Bạch Thắng mỗi lần làm nhiệm vụ đều đeo mặt nạ da người lên, lần này cũng không ngoại lệ, cho nên Quý Nghiên tự nhiên cũng đeo.

Để cho cô cảm thấy ngạc nhiên, cho dù đối mặt Bạch Thắng hiện tại chỉ vào gương mặt hoàn toàn xa lạ kia, Quý Nghiên cũng không phát giác được cái gì kỳ cục, giống như anh chính là đối nhiều gương mặt hơn nữa, cô nhìn một cái cũng có thể nhận ra, đây là Tiểu Bạch của cô. Bởi vì trên người anh phần hơi thở quen thuộc này không lừa được người, có ít thứ, cần dựa vào cảm giác để nhận biết, mà không phải dựa vào mắt. Trước kia cũng không cảm thấy, trải qua lần này, Quý Nghiên mới thật cảm thấy sức mạnh của tình yêu, quả thật rất kỳ diệu.

Phòng Thôi núi lớn thuê là phòng bao xa hoa chuyên dụng, ở trước mặt Bạch Thắng thương lượng cái gì, Quý Nghiên cùng Sương đi ở phía sau. Sau đó lại đụng phải một tiểu nhạc đệm, khu phòng đối lập đường đi đại sảnh đến quầy rượu an tĩnh rất nhiều, người đi đường cũng ít, hướng chỉ đường đi bản thân cũng hợp, bọn họ đi tới đi lui, kết quả chạm mặt đụng phải một ông chủ phong cách cũng không tệ.

Nhìn qua kiểu đàn ông sự nghiệp, hần đứng ở trước mặt Bạch Thắng, cũng không nhường đường, không có ý tứ đi qua.

Bọn họ không thể không ngừng lại.

Phong cẩn thận hít một cái con mắt, ánh mắt hơi quan sát nhìn người đàn ông kia, lên tiếng trước Bạch Thắng nói: "Có chuyện gì sao?"

Ai ngờ người đàn ông đột nhiên nở nụ cười, mắt chăm chú nhìn Bạch Thắng, cư nhiên nét mặt một bộ ta là chính nhân quân tử nói: "Lần đầu tiên gặp mặt đã nói lời như vậy có thể sẽ cảm thấy rất đường đột, tôi nhìn trúng anh, đi cùng với ta như thế nào?"

"Phốc. . . . ." Sương quả quyết phun.

Phong trong nháy mắt cũng có sững sờ, ánh mắt chậm rãi, dời về phía Bạch Thắng.

Mặt của Bạch Thắng không thể nhận ra vận vẹo xuống.

Thủ lĩnh đây coi như là, bị người đùa giỡn sao?

Người đàn ông thấy ánh mắt Bạch Thắng lạnh lạnh, hình như không có ý nguyện gì, không khỏi lại nói: "Tôi không phải lừa gạt, cũng không phải là người không đứng đắn, thật sự gặp lại anh trong nháy mắt kia, tôi liền động lòng. Chính tôi tại nơi này tìm nhiều ngày như vậy, cũng không tìm được người đàn ông nào để cho tôi phải lòng, anh là người đầu tiên. Tôi thích anh, chỉ cần anh đồng ý đi cùng với tôi, tôi nhất định tốt với anh. Tôi có xe có nhà, tiền trong thẻ vàng nhiều đến chài cũng không chài hết, anh cần cái gì tôi đều có thể cho anh. Dù là có ngày anh cảm thấy đàn ông ở cùng nhau không có tính thú rồi, tôi cũng vậy có thể giúp anh tìm một nhóm mỹ nữ hấp dẫn tùy anh chọn, chờ anh lần nữa thích đàn ông, tôi lại đem các cô kia đưa đi."

Âm thanh của người đàn ông hết sức thành khẩn.

Sương nhin cười nói: "Đối xử thật tốt, thủ lĩnh, có thể gả a! Gả đi anh không phải lo ăn không phải lo uống..., có thể ung dung làm sâu gạo. Còn có mỹ nữ miễn phí đưa tới cửa, người khác cầu xin đều không cầu được!"

Có người muốn kết hôn với thủ lĩnh, ha ha ha ha ha. . . . . Sương muốn cười nhạt rồi, người này không khỏi cũng quá không có mắt nhìn đi! Thủ lĩnh giống như người thiếu tiền tiêu xài cần người nuôi sao?

Ai da má ơi, nếu như không phải là sợ biểu hiện quá kích động bị tính sổ sau lời nói Sương hiện tại khẳng định chổng vó nằm trên đất mảnh liệt cười, trên đời còn có loại hoa tuyệt thế này! Không được, ghen chết cô rồi!

Phong khá hơn một chút, danh hiệu bình tĩnh không phải cho không, hần tương đối lo lắng Sương nói lời này sau còn có thể nhìn thấy mặt trời ngày mai hay không?

"Gả đi gả đi, một người đắc đạo, chúng ta còn có thể đi theo thôm lây." Sương tiếp tục cả gan quạt gió thổi lửa.

Sắc mặt của Bạch Thắng hoàn toàn trầm xuống, quay đầu lại lạnh lùng nhìn Sương một cái, Sương thế này mới ý thức được không tốt, lập tức thu lại vẻ mặt, đưa tay đến trước môi làm động tác cái kéo lên khóa kéo, quả quyết cảm miệng. Nhưng Bạch Thắng chẳng những không có thu hồi tầm mắt, ngược lại sắc mặt càng khó coi hơn, chân mày nhíu chặt, âm thanh mát lạnh đột nhiên lạnh giọng hỏi: "Nghiên Nghiên đâu?"

Bạn đang đọc truyện *Bạch Thiếu Gia, Cung Chiều Vợ Như Màng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 100: Âm hồn không tiêu tan

"A?" Surong sững sốt một chút, nhìn sang bên cạnh, quả nhiên không thấy bóng dáng Quý Nghiên.

Rõ ràng vừa rồi vẫn còn ở đây.

Cho đến lúc đụng phải người đàn ông này, lực chú ý của Surong liền chuyển đến trên người người đàn ông cùng Bạch Thắng. Quý Nghiên lúc nào thì không thấy cũng không phát hiện ra.

Surong gãi đầu. "Có phải đi vệ sinh hay không."

Nói ra đến mình còn cảm thấy không tin.

Quý Nghiên không phải người tư dung biến mất, coi như đi vệ sinh, lấy tính cách của chị ấy, nhất định sẽ nói với mọi người một tiếng.

Ánh mắt lợi hại của Bạch Thắng trầm xuống, lạnh lùng chuyển về phía người đàn ông tỏ tình kia, âm thanh giống như từ chỗ sâu nhất của địa ngục truyền đến. "Người nào phải người tới?"

Người đàn ông kia hiển nhiên còn chưa kịp phản ứng đã xảy ra chuyện gì, bị ánh mắt Bạch Thắng nhìn một trận khiếp đảm, ở trong đó hội tụ giống bão, chưa từng thấy mắt người nào như thế, nhận thức không được. Hắn còn là lần đầu tiên, bị một người đàn ông nhìn gần như vậy, chỉ một cái, để cho người ta cảm thấy khắp cả người rét run.

"Tôi... Tôi không biết anh đang nói cái gì." Người đàn ông lắp bắp nói, giọng điệu không giống như lúc trước, hơi run rẩy. Nhưng hắn lại cố trấn định nói: "Tôi chỉ vừa mới thấy anh, liền bị anh mê hoặc, tôi muốn anh ở cùng với tôi. Nếu như... anh bây giờ không nguyện ý, coi như xong."

Sắc mặt Bạch Thắng rét lạnh, quả đảm nắm thật chặt, chỉ kém không có xông lên nắm lấy cổ áo người đàn ông. Anh mở miệng, âm thanh trầm thấp chậm rãi từng chữ: "Tôi cho anh một cơ hội, hoặc là nói, hoặc là chết."

Từ trước đến nay luôn là người đàn ông ôn nhu nho nhã giờ phút này giống như bị người khác chạm đến danh giới cuối cùng, cả người tan nát ra khí thế cường đại, khí phách vô cùng. Đồng thời cũng mang cho người ta cảm giác bị áp bức to lớn.

Người đàn ông lúc này mới thật ý thức được, mình chọc phải người không nên chọc.

Phong mặt không biểu tình từ bên hông móc ra khẩu súng, một câu dư thừa cũng không có, trực tiếp giờ súng nhắm ngay mi tâm người đàn ông. Chốt an toàn mở ra, nhất thời hai chân người đàn ông mềm nhũn, thiếu chút nữa co quắp té xuống đất. Đây là lần thứ hai trong tối nay hắn bị người ta dùng đồ chơi này, chẳng lẽ bọn họ không biết đây là một sinh mệnh sao?

Người đàn ông cũng không suy nghĩ nhiều nữa, bảo vệ tính mạng quan trọng hơn, nhìn nét mặt bọn họ không giống như nói đùa. Người đàn ông run rẩy nói: "Chuyện không liên quan đến tôi, là người khác ép tôi làm như thế, hắn muốn tôi... Muốn tôi đem anh ngăn ở nơi này, nếu không liền giết tôi. Tôi cũng vạn bất đắc dĩ..."

Về mặt Bạch Thắng không có chút dao động nào, người đàn ông muốn khóc lên, thật là đáng sợ! Hắn hôm nay ra cửa không xem lịch, phía trên khẳng định viết, ra cửa cẩn thận! Ô ô...

"Cút."

Hai chữ ngắn ngủi mà vô tình, nghe vào trong tai người đàn ông, giống như đột nhiên cứu được một mạng. Hắn cũng không có do dự, thật nhanh đi sát qua người bọn họ hướng ra ngoài cửa chạy đi, rất sợ chậm một bước Bạch Thắng sẽ đổi ý.

Như một làn khói đã không thấy bóng dáng.

"Thủ lĩnh, làm sao bây giờ?" Phong hỏi.

Chuyện này quá bất ngờ, Quý Nghiên làm sao mà bị người khác để mắt tới? Đối phương có thể sớm biết trước để cho người đàn ông kia ngăn ở đây, chứng minh đã sớm biết bọn họ hôm nay hành động, cũng biết bọn họ muốn bắt Thôi núi lớn, chẳng lẽ Cửa Ngâm làm? Nhưng ở bên ngoài, quan hệ Bạch Thắng cùng Quý Nghiên vẫn rất hạn chế, Cửa Ngâm làm sao biết? Hơn nữa thời gian ngắn ngủn mấy câu nói bên trong yên lặng không tiếng động, mạng Quý Nghiên đi đã là một chuyện vô cùng khó khăn, mà bản lãnh không đủ mạnh căn bản không thể làm được. Cửa Ngâm cũng không có lý do bắt Quý Nghiên, nếu như bọn họ biết đội chống khủng bố tối nay sẽ đến đánh bất ngờ, trực tiếp thay đổi địa điểm giao dịch là được.

Hoàn toàn không cần thiết làm điều thừa.

Phong nghĩ như thế nào cũng không nghĩ ra, Bạch Thắng chau mày nói: "Giữ nguyên kế hoạch hành động."

Bọn họ bước nhanh đi về phía trước, Surong không biết lại từ đâu chui ra, ở đó hét lên: "Thủ lĩnh, em mới vừa tìm một vòng, cũng không phát hiện bóng dáng chị dâu. Tôi còn đi phòng vệ sinh nhìn, xác định chị ấy không ở đây, quá kỳ lạ... A, người đâu?"

Surong vừa nói xong, mới phát hiện chỗ này căn bản không có người nào, chỉ còn một mình cô. Surong nhìn chung quanh một lần, vừa đứng lúc nhìn thấy

hai bóng dáng quen thuộc cách đó không xa sắp biến mất ở khúc quanh, Sương vội vàng đuổi theo, vừa hô: "Uy, chờ em một chút!"

Một khắc kia cửa phòng bao bị Sương đẩy ra, Thôi núi lớn đang cùng mấy người đàn ông trò chuyện vui vẻ, trong ngực còn ôm tiểu thụ Lan Hoa Chỉ yêu kiều, tiểu thụ một cái tay khác ở trên ngực hắn vẽ vòng, trên mặt vẻ mặt mang theo trêu đùa. Nghe được động tĩnh, mọi người nhất trí cùng nhìn cửa ra vào.

Bạch Thắng nhàn nhạt nhìn vòng quanh một vòng, trong phòng bao lớn như thế, chỉ có mấy người đàn ông ngồi ở trên ghế sa lon hoan khoái vui đùa, trên khay trà bày rất nhiều chai rượu cùng đồ ăn vặt. Còn có xúc xắc, cũng không có những thứ khác thường nào.

"Lục soát."

Bạch Thắng ra lệnh một tiếng, thành viên đội chống khủng bố sớm chờ ở bên ngoài lập tức tràn vào, Phong đi lên trước, ở trước mặt mọi người lấy ra giấy chứng nhận, lạnh nhạt nói: "Đội chống khủng bố Cục Quốc An, hoài nghi các người ở đây tiến hành giao dịch ma túy phi pháp, xin phối hợp."

"A, tôi tưởng là ai đây, thì ra là Bạch thiếu gia." Tầm mắt Thôi núi lớn xuyên qua Phong thẳng tắp nhìn Bạch Thắng.

Tiếp, hắn đẩy tiểu thụ bên cạnh ra, sửa lại tây trang của mình, đứng dậy hướng Bạch Thắng đi tới.

Bạch Thắng cũng đi về phía trước mấy bước, dừng ở trước mặt Thôi núi lớn, thành viên đội chống khủng bố trừ đang lục soát, những người khác đều đem tầm mắt nhìn về phía bọn họ.

Thôi núi lớn cười nói: "Thế nào? Tôi cùng với mấy vị bằng hữu tụ tập, tìm mấy tiếp viên nam, cũng phạm pháp? Còn làm phiền Bạch thiếu đích thân đến."

Thôi núi lớn cũng không cao, không đến 1m70, hơn ba mươi tuổi đã có bụng bia, tròn vo. Đứng ở trước mặt Bạch Thắng, khí thế yếu đi một ít, nhưng hắn lại không có chút nào khiếp sợ, trên mặt vẻ mặt cũng rất tự nhiên, vừa nhìn đã biết người từng trải bị xã hội rèn luyện qua.

Ánh mắt Bạch Thắng quét qua trên người mấy người đang ngồi kia, cũng không nhìn Thôi núi lớn, bình tĩnh nói: "Có phạm pháp hay không, tra xét mới biết."

"Bạch thiếu cứ yên tâm đi, chúng tôi điển hình là công dân tốt, chuyện phạm pháp chắc chắn sẽ không làm. Anh xem một chút, không khí này, thấy thế nào cũng là một cuộc tụ tập bình thường, bạn cũ thật lâu không gặp, muốn ra ngoài buông lỏng một chút, giải quyết áp lực trong cuộc sống, không thành vấn đề chứ?" Thôi núi lớn theo tầm mắt Bạch Thắng cũng nhìn về một hàng người trên ghế sa lon kia, mọi người cũng rất có ăn ý hướng Bạch Thắng vẫy tay, nhìn qua quả thật rất bình thường cũng rất tầm thường.

Sương không nhịn được nhảy ra nói: "Phi, mà mà là công dân tốt, mà giết người phóng hỏa cái gì mà không dám làm? Buồn lâu súng ống đạn dược, buôn bán thuốc phiện, phạm cái gì trái luật pháp, mọi thứ mà đều làm. Cứ như vậy là công dân tốt, thua thiệt cho mà thể mà cũng nói ra miệng, da mặt đủ dày để xây tường thành? Chị chuột Thôi đầu gì cũng bắt mà đã nhiều năm như vậy, mà già bộ cũng già bộ giống một chút được không? Trí thông minh quá thấp kém."

Sắc mặt Thôi núi lớn không thay đổi, trả lời: "Tiểu cô nương, bây giờ là xã hội pháp chế, cái gì cũng cần phải có chứng cứ. Cô nghĩ tôi thừa nhận, muốn đẩy tội danh trên đầu tôi, được, lấy bằng chứng ra trước rồi hãy nói."

"Cầm thì cầm, lục soát tất cả các người trong phòng bao có dấu ma túy sau đó xem mà còn phản đối gì lời của tao! Mà cho rằng mà còn có thể ung dung tự tại được bao lâu? Hừ, đúng rồi, chị dâu chúng tao không thấy, chuyện này với mà có quan hệ đúng không? Tao khuyên mà tốt nhất thành thực khai ra, nếu không đạn của chị sẽ phục vụ." Sương không nhìn nổi dáng vẻ người khác bình chân như vại như vậy, giống như cô là một vai ở trong vở kịch, một chút cũng không tôn trọng người. Tính tình cô vừa xúc động, tính khí bình thường bị nâng lên cũng sẽ không suy tính nhiều như vậy. Chính trực rất dễ dàng bị người khác nắm khê hở.

Thôi núi lớn nói: "Cái gì chị dâu? Cô nói lời này ngược lại tôi nghe không hiểu, chẳng lẽ Bạch thiếu đã có người yêu? Tôi thế nào chưa nghe nói qua, hơn nữa người này không thấy làm sao nghĩ đến trên người tôi vậy?"

Sương tin lời của hắn mới là lạ, cô đoán chừng Thôi núi lớn đang giả bộ, nhưng lúc cô còn muốn nói điều gì, Bạch Thắng lại mở miệng trước cô. "Sương, lui ra."

Âm thanh mát lạnh nhiều phần ra lệnh cùng nghiêm túc, Sương không cam lòng bĩu môi, thối lui ra sau lưng Bạch Thắng.

"Tốt lắm, nếu Bạch thiếu muốn tra, tôi tự nhiên sẽ phối hợp với công việc của các anh. Chỉ cần đi cũng vững mà ngồi cũng ngay, thì không có gì phải sợ, có đúng không?" Thôi núi lớn nhìn về phía đám bằng hữu của hắn, mọi người nhất thời cùng kêu lên phụ họa nói: "Đúng."

"Chúng tôi chỉ tụ tập mà thôi, lại không làm chuyện gì mất mặt, có gì phải sợ."

"Tra thì tra, tốc độ nhanh một chút, tra xong đi nhanh là được rồi. Đừng làm trở ngại chúng tôi tiếp tục cuồng hoan..."

"..."

Mấy người cùng một lời nói ra, Thôi núi lớn thu hồi tầm mắt, lần nữa nhìn về phía Bạch Thắng, vuốt tay nói: "Xem đó, chúng tôi để tùy tiện các anh tra, về phần có tra ra thứ gì hay không, vậy thì để cho các anh thất vọng rồi."

Mặt mày hần toát ra thần thái không sao cả, không giống làm bộ, thật không sợ bọn họ tra. Phảng phất rất có tự tin coi như bọn họ lật cả gian phòng bao cũng sẽ không lục soát ra cái gì. Quang cảnh này, có thể xác định, Thôi núi lớn quả thật đã biết chuyện đội chống khủng bố hôm nay hành động.

Nhưng hần làm sao mà biết, có phải hần mang đi Quý Nghiên hay không, thì không biết được.

Thật ra thì trong lòng Bạch Thắng mơ hồ đã có đáp án, anh không lên tiếng, trầm mặc chờ bọn Phong lục soát xong. Cho đến Phong hai tay trống trơn trở lại bên cạnh anh, trầm giọng nói: "Không có."

Bạch Thắng cũng không có bất kỳ ngoài ý muốn, mặt của anh vẫn bình tĩnh như cũ, chỉ có cặp mắt kia càng ngày càng sâu, mới tiết lộ tâm tình của anh.

Khỏe miệng Thôi núi lớn vui vẻ mở rộng, vốn là ánh mắt đã híp lại càng thêm chỉ còn một đường may, hần nhìn Bạch Thắng nói: "Trưởng quan, tôi không có lừa anh chứ. Nói chúng tôi tuân theo pháp luật thật là người dân tốt, tại sao có thể có vật ma túy này, lần này anh nên tin đi?"

Chết tiệt! Sương giận đến nghiến răng, thật muốn trực tiếp đá trên mặt hần, nhưng ở trước mặt Bạch Thắng, cô không có lá gan đó, mình muốn làm cái gì thì làm cái đó. Cũng chỉ có thể ở trong lòng mắng cho hả giận.

Bạch Thắng nhẹ nói: "Rút lui."

Mọi người cho dù không cam lòng, cũng không thể không nghe lệnh rút lui ra khỏi gian phòng. Thôi núi lớn thân thiện nói: "Bạch thiếu nếu đã tới, dứt khoát nể mặt tôi, chớ đi nhanh như vậy, lưu lại cùng chúng tôi mọi người cùng nhau chơi đùa một chút như thế nào?"

"Không cần, tôi còn có việc." Bạch Thắng bình thản cự tuyệt, âm thanh cũng không dao động, chỉ nói với Phong Sương "Đi", liền xoay người rời khỏi phòng bao.

Hai người cùng đi theo sau lưng anh.

Thôi núi lớn nhìn bóng lưng cao lớn kia đi mất, ánh mắt bỗng trầm xuống, nụ cười trên mặt không còn nữa, hần lấy điện thoại di động ra, bấm mã số.

Mới vừa từ phòng bao ra, Sương tức giận bất bình nói: "Thủ lĩnh, chúng ta cứ như vậy đi? Cơ hội khó có được như vậy, chỉ cần hạ lệnh, nhất định có thể bắt được Thôi núi lớn. Đến lúc đó đem ném hần vào trong ngục giam, 48 bộ khố hình liên tiếp ra trận, tại sao phải sợ hần không chịu bắt? Cứ rút lui như vậy quá uất ức a!"

"Nào có chuyện đơn giản như thế? Có thể làm như vậy, đã sớm làm, còn chờ cậu nói." Phong nghiêng đầu liếc Sương một cái, nói: "Cậu an tĩnh một chút, âm ỉ chết đi được."

Sương vốn còn muốn phản bác, Phong chọc cô một cái, dùng ánh mắt ra hiệu nhìn về phía Bạch Thắng, Sương theo tầm mắt của hần nhìn lại, nghĩ đến cái gì, lúc này mới ngoan ngoãn ngậm miệng.

Nhưng vẫn rất không hết tức giận trợn mắt nhìn Phong một cái.

Phong thì làm như không thấy, Bạch Thắng nói: "Liên lạc với Vũ, cho hần hai phút điều động nội bộ tìm vị trí Quý Nghiên. Sương cô đi chuẩn bị máy bay trực thăng."

Phong không dám chậm trễ, lập tức theo Bạch Thắng nói, bắt đầu cùng Vũ trò chuyện.

Sương không hiểu hỏi: "Thủ lĩnh, chuẩn bị máy bay trực thăng làm gì?"

Chẳng lẽ chị dâu đã bị mang ra khỏi đây rồi?

Nhưng mọi người còn không có tìm ra, thủ lĩnh tại sao có thể xác định?

Bạch Thắng: "Hần tới."

"Người nào a?" Sương càng không nghĩ ra được.

Bạch Thắng mỉm môi nói: "Đừng hỏi nhiều, làm theo là tốt rồi."

"Ngà."

Sương không chần chờ, hiện tại tìm Quý Nghiên quan trọng hơn. Cô quả quyết đi chuẩn bị máy bay.

Bên kia, khi Quý Nghiên tỉnh lại, đầu còn có chút đau, cô theo bản năng lấy tay ấn đầu, không biết xảy ra chuyện gì, trong đầu hiện tại trống không.

Đỉnh đầu đột nhiên có âm thanh truyền đến. "Đã tỉnh rồi hả?"

Âm thanh rất hoa lệ rất kêu gọi, không khỏi có chút quen tai, Quý Nghiên xoa huyết thái dương, nhắm mắt lại, trong đầu hiện ra một gương mặt không tính là quen thuộc, lại cảm thấy không thể nào. Cô nhớ cô đang cùng Bạch Thắng đến GAY đi bắt Thôi núi lớn.

Sau đó bọn họ đi về phía phòng bao, đụng phải một người đàn ông, nhưng người nọ mới vừa mở miệng nói gì, Quý Nghiên liền có cảm giác bị người ta lôi đi, tiếp đến miệng cũng bị người ta che, cô không phát ra được âm thanh nào. Sau đó, cũng không còn ý thức...

Không phải lại bị người ta bắt cóc chứ?

"Có muốn uống nước hay không?" Âm thanh kia lần nữa vang lên.

Quý Nghiên thích ứng được ánh sáng, ngẩng đầu nhìn về phía nơi phát ra âm thanh, đầu tiên đập mắt là chiếc cảm bóng loáng của người đàn ông thon gầy, sau đó là cánh môi nhỏ hấp dẫn (sexy), sống mũi điều khác, con ngươi màu tím mênh mông mà mị hoặc, mày kiếm nhẹ nhàng giờ lên, như nhuộm mực... Theo thứ tự đập vào đáy mắt, cho đến khi thấy rõ cả khuôn mặt hẳn, Quý Nghiên ý thức hỗn loạn mới trong nháy mắt tỉnh lại, mặt liền biến sắc, cảnh giác hỏi: "Tại sao anh lại ở đây?"

Ngôn Quyết nhũn mày, khẽ cười nói: "Đây là chỗ của tôi, tôi dĩ nhiên ở chỗ này."

"Cái gì?" Quý Nghiên sững sốt một chút, nhìn hoàn cảnh chung quanh, gian phòng rất hào hoa, sáng chói mắt, xa xỉ không tưởng tượng được.

Đây không phải là GAY.

Cũng không phải là tổng bộ NSA.

Càng không phải là bất kỳ nơi nào mà cô biết.

Quý Nghiên hỏi: "Đây là nơi nào?"

"Đồng Hải."

"Cái gì?" Quý Nghiên lần nữa kinh ngạc kêu thành tiếng.

Đùa gì thế? Cô ngủ một lúc, làm sao có thể đã đến Đồng Hải?

"Chúng ta đang ở trên du thuyền." Ngôn Quyết không nhanh không chậm nói.

Sắc mặt Quý Nghiên vừa biến đổi, ánh mắt cũng lạnh xuống, cô nhìn Ngôn Quyết, trầm giọng hỏi: "Anh dẫn tôi tới đây?"

"Nếu không còn có ai?" Ngôn Quyết làm như chuyện đương nhiên hỏi ngược lại.

Không thể không biết hành động như vậy có bất cứ vấn đề gì.

Quý Nghiên tức giận, nhưng bây giờ cả người không có một chút khí lực, đánh không đánh lại hẳn. Cô xuống giường, lão đảo lắc lư đi ra ngoài, Ngôn Quyết muốn đi đỡ cô, bị Quý Nghiên gạt ra. Lặp đi lặp lại mấy lần, Ngôn Quyết không miễn cưỡng nữa, vòng tay ôm ngực nhìn cô lão đảo nghiêng ngã đi về phía trước, du thuyền vốn có chút lay động, Quý Nghiên nhiều lần thiếu chút nữa ngã nhào, thật may kịp thời ổn định.

Cô ra khỏi gian phòng, đi lên boong thuyền, gió mát mẽ thổi tới, cuốn vạt áo của cô lên, tóc ở trong gió bay múa. Vào lúc này một mảnh bóng đêm đen như mực, cùng biển rộng mênh mông vô bờ. Tối nay không có ánh sao, chỉ có trăng rằm chiếu rọi nhọt nhọt, mặt biển trong veo, so với ban ngày xanh thẳm, biển ban đêm, lộ vẻ thâm thúy cùng an tĩnh hơn.

Ngôn Quyết không có lừa gạt cô, cô thật đang ở Đồng Hải.

Tại sao có thể như vậy?

Quý Nghiên vịn lan can, khó có chút tiêu hóa. Lúc này Ngôn Quyết đi tới, tựa vào trên lan can, một đôi mắt với biển, một đũa lưng về phía biển, Ngôn Quyết nghiêng đầu nhìn cô nói: "Đi ăn một chút gì đi, em vừa ngủ dậy chắc đã đói bụng."

"Anh xác định là ngủ một giấc, mà không phải bị anh đánh thuốc mê sao?" Quý Nghiên nhàn nhạt trả lời.

Cô bây giờ tứ chi còn vô lực, đi bộ cũng đi không được ổn.

Cô hỏi: "Anh đã làm cái gì với tôi?"

Ngôn Quyết miễn cưỡng nói: "Câu hỏi như vậy rất dễ dàng làm người ta nghĩ khác, em chỉ phương diện nào? Nếu như tôi muốn phương diện kia, tôi chỉ có thể thật đáng tiếc nói cho em biết, cái gì cũng không làm. Nhưng nếu như em nghĩ vậy, tôi còn rất thích theo đến cùng."

"Thứ nhất, tôi khẳng định không phải cùng anh nói một phương diện, không cần dụng tâm nghĩ. Thứ hai, đối với anh nói phương diện kia, chúng ta cái gì cũng không làm, tôi một chút đều không tiếc nuối, ngược lại rất may mắn, cũng tuyệt đối không thể nghĩ muốn làm cái gì, cảm ơn." Quý Nghiên một câu không vòng vo tiếp lời của hắn.

Cô một chút đều không muốn cùng Ngôn Quyết có bất kỳ quan hệ gì.

Thái độ đối với cô, Ngôn Quyết tựa hồ đã thành thói quen, vẻ mặt cũng không thay đổi một cái. Người da mặt dày cũng có chỗ tốt, Ngôn Quyết như không có chuyện gì xảy ra nói: "Cảnh đêm nơi này như thế nào?"

Quý Nghiên trầm nghĩ, cô bây giờ làm gì có tâm tình thưởng thức cảnh đêm.

Không biết Tiểu Bạch đang làm gì? Có bắt được Thôi núi lớn không? Phát hiện không thấy cô anh nhất định sẽ lo lắng.

Càng nghĩ càng loạn, vì vậy cô tức giận nói: "Vốn không có gì đẹp mắt, hơn nữa có anh, thì càng không có gì để thưởng thức."

Ảnh hưởng tâm tình.

"Tôi phát hiện em có thành kiến đối với tôi rất sâu."

Trầm mặc.

Coi như Quý Nghiên không nói, hai người cũng đều biết đáp án.

Ngôn Quyết làm như không hiểu nói: "Bảo bối, tôi tựa hồ không có làm chuyện gì tội ác tày trời để cho em như vậy ghét tôi. Tôi rất hiếu kỳ, em có thể cho tôi biết lý do sao?"

Quý nghiên mím môi. "Ghét một người cần lý do sao?"

"Dĩ nhiên." Ngôn Quyết bình tĩnh nhìn cô, khoe miệng nở một nụ cười yếu ớt. "Tựa như trước khi quan toà xử tử hình một người cũng phải nói cho hắn biết lý do tại sao. Em để tôi ở bên ngoài thế giới của em mà xa lánh, cũng phải cho tôi biết nguyên nhân, tại sao tôi lại bị như vậy?"

"..."

Nếu như để tìm được nguyên nhân mà nói, tôi thuần túy đối với anh không ấn tượng tốt được không? Quý Nghiên ở trong lòng âm thầm trách mắng, tính toán Tiểu Bạch cũng chọc người đã đủ ghét, còn thương hại tới hắn, càng thêm không thể tha thứ. Giọng nói hắn tùy tiện, bao gồm câu "Bảo bối" buồn nôn như vậy cũng làm cho cô đối với hắn không thích được, thật ra mà nói, cũng không phải không có nguyên nhân. Nhưng Quý Nghiên đang suy nghĩ, cô tại sao nhầm chán cùng Ngôn Quyết thảo luận cái vấn đề này chứ?

Hiện tại chủ yếu làm thế nào để rời khỏi chỗ quỷ quái này, trở lại bên người Tiểu Bạch mới là chuyện quan trọng?

Quý Nghiên đột nhiên nghĩ đến cái gì, làm bộ đưa tay vén tóc, lại nhân cơ hội lặng lẽ chạm vào lỗ tai của mình, cảm giác được vòng tai vẫn còn, cô trong nháy mắt thở phào nhẹ nhõm. Chỉ cần vòng tai vẫn còn, Tiểu Bạch rất nhanh có thể tìm được cô.

Cô chỉ cần nữa trì hoãn chút thời gian là tốt rồi, hi vọng Ngôn Quyết không phát hiện bí mật trên lỗ tai cô.

Quý Nghiên đang suy nghĩ, đột nhiên nghe được âm thanh Ngôn Quyết. "Em đang suy nghĩ gì?"

Quý Nghiên sợ hết hồn, phản xạ "A?" một cái. Ý thức thoáng qua trở về, lập tức thu lại vẻ mặt của mình, tận lực tự nhiên nói: "Không có gì."

Tầm mắt Ngôn Quyết quét về phía sau mặt cô, ánh mắt lóe lên, cũng không nói gì.

Quý Nghiên nói: "Mang tôi tới nơi này làm gì?"

"A, nếu như tôi nói tôi nhớ e, muốn dẫn em đi nhìn cảnh đêm, hưởng thụ một chút thời gian chỉ có hai người chúng ta. Em tin không?" Ngôn Quyết vươn tay, đem tóc cô bị gió thổi loạn thuận đến sau tay, đầu ngón tay thon dài làm như trong lúc lơ đãng chạm được vòng tai cô, trong lòng Quý Nghiên giật mình, theo bản năng lui về phía sau tránh một chút.

Ngôn Quyết lại làm như chuyện gì cũng không phát sinh, thu hồi tay như không có chuyện gì xảy ra.

Quý Nghiên hơi có chút hoảng hốt, không biết hắn có phát hiện cái gì không, nhưng sợ bị Ngôn Quyết nhìn ra. Cô cắn cắn môi, giống như vô ý nói: "Anh làm như vậy coi là mời sao? Rõ ràng là cướp đoạt trắng trợn, nào có người nào mời không cần trải qua đối phương đồng ý? Ngôn Quyết, anh có phải từ sao Hòa tới không? Tôi phát hiện suy nghĩ của anh cùng người Trái Đất căn bản không giống nhau."

Thật không biết tính cách hắn làm thế nào mà trưởng thành được?

Ngôn Quyết không hề là người sao Hòa, đối với bất mãn của Quý Nghiên không chỉ có không có bất kỳ biểu hiện gì, cũng đừng nhắc tới xem xét lại mình. Hắn nói một cách tự nhiên: "Mời em khẳng định sẽ không đồng ý, thay vì lãng phí nước miếng, cuối cùng còn không có được kết quả mình muốn. Như bây giờ thật tốt, trực tiếp dứt khoát, em liền ở bên cạnh tôi, không phải sao?"

Quý Nghiên đã vô lực rồi.

Cô đột nhiên nghĩ đến một khả năng, không khỏi có chút không tin được. "Anh chẳng lẽ đã sớm cùng Thôi núi lớn thông đồng, cố ý để lộ tin tức ra cho tôi nay muốn đến GAY tiến hành giao dịch ma túy, để cho Tiểu Bạch dẫn người đi bắt hắn. Sau đó nhân cơ hội đem tôi cướp đi? Chỉ vì để cho tôi cùng anh ngắm cảnh đêm..."

Tâm tính kia của hắn là có nhiều trạng thái thay đổi? Từ trên trình độ nào đó nói, đã vượt qua người thường có thể tưởng tượng được không..

Không trách được lão Hàn Niệm nói hắn biến thái, suy nghĩ Ngôn Quyết quả nhiên là người bình thường không cách nào hiểu được.

Không tồi, Ngôn Quyết cuối cùng lắc đầu một cái, nhẹ nhàng nói hai chữ: "Ngẫu nhiên."

Giao dịch Thôi núi lớn vừa bắt đầu đã xác định, bất quá sau khi hắn nói ra địa điểm đề nghị, thuận tiện vì tìm phúc lợi cho mình thôi..

Khóe miệng Quý nghiên co rút, như vậy cũng đã rất biến thái được không..

Rốt cuộc kiếp trước Ngôn Quyết là người như thế nào? Mới có thể để cho kiếp này hắn ta không muốn bỏ qua cho mình như vậy, trăm phương ngàn kế cũng phải đem người bắt được bên người...

Đơn giản là âm hồn bất tán.

Quý nghiên không nhịn được nói: "Ngôn Quyết, từ nhỏ anh nhất định là thiếu chăm sóc thiếu canxi mà lớn lên. Thật, người bình thường nuôi trong nhà không ra đứa bé biến thái như vậy."

Bạn đang đọc truyện *Bạch Thiếu Gia, Cung Chiều Vợ Như Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 101: Kịch chiến trên biển

"Bạch Thắng muốn diệt Cửa Ngâm?" Ngôn Quyết đột nhiên hỏi.

Quý Nghiên cau mày. "Anh hỏi cái này để làm cái gì?"

Ngôn Quyết bước đi, đi tới bên kia bàn ăn, Quý Nghiên nhìn bóng lưng của hắn, giọng nói từ trong gió truyền đến. "Em tin tưởng anh ta làm được?"

"Dĩ nhiên." Quý Nghiên không chút nghi ngại nói.

Ngôn Quyết cười lạnh một tiếng, ngồi ở bên cạnh bàn ăn, nhấc chân lên, một tay khoác lên trên hàng rào. Ánh mắt tà mị nhìn Quý Nghiên. "Các em luôn quá tin tưởng anh ta, ngay cả chính anh ta cũng vậy. Em cho rằng anh ta phái người theo dõi Đàm Văn Phi cùng Thôi núi lớn sẽ có kết quả sao? Thật ngây thơ..."

Ánh mắt Quý nghiên không khỏi nheo lại. "Có ý gì?"

"Ý trên mặt chữ." Ngôn Quyết bung ly rượu trên bàn lên, uống một hớp, sau đó cầm trên tay. Gió thổi tóc trên trán hắn lên, hắn lắc ly rượu, có vẻ biếng nhác nói: "Em có biết khuyết điểm của Bạch Thắng là gì không?"

Ánh mắt Quý nghiên lần nữa nhú lại, trực giác không có gì hay để nói.

"Anh ta quá tự tin. Từ khi bắt đầu đã nghĩ sai phương hướng rồi, cũng vẫn đi theo hướng sai đó, còn kéo theo tất cả mọi người."

"Tại sao tôi cảm thấy lời này giống như đang nói anh vậy?"

Quý Nghiên chăm chú suy nghĩ, hắn đang ám chỉ cái gì? Cái gì gọi là nghĩ sai phương hướng? Coi như thật có chỗ nào sai lầm, Ngôn Quyết có lòng tốt sẽ nói ra sao? Hay hắn cố ý nói để làm xáo trộn tầm mắt có chút không thể giải thích được?

Quý Nghiên càng ngày càng không hiểu hắn.

Ngôn Quyết sâu kín thờ dài. "Ai, khó trách mọi người nói khi yêu phụ nữ đều mù quáng, một chút cũng không sai."

Quý Nghiên: "..."

"Không nói nữa, anh đói bụng rồi, tới đây ăn một chút gì đi. Nếu không sẽ không được tốt lắm bảo bối của tôi." Ngôn Quyết hướng Quý Nghiên vẫy tay.

Quý Nghiên chậm chạp nói: "Không cần, tôi sợ bị đầu độc chết."

"Có muốn tôi ăn trước để cho em nhìn không?" Ngôn Quyết vừa nói, vừa xiên một khối bánh ngọt đưa vào trong miệng, từ từ nhai.

Còn có vẻ mặt rất hướng thụ, ánh mắt làm như vô ý quét qua Quý Nghiên.

Quý Nghiên vẫn không nhúc nhích, thật ra cô đã đói bụng lắm rồi, bụng vẫn luôn làm ầm ĩ trong cô. Nhưng đối với Ngôn Quyết, Quý Nghiên thủy chung có phòng bị, cho nên mặc dù đói mặt với sự hấp dẫn cực lớn, cô cũng không khỏi không bức bách mình chịu đựng.

Đói một hôm cũng không sao, nhưng đồ của Ngôn Quyết thì tuyệt đối không thể ăn, nguy hiểm quá cao.

Ai ngờ Ngôn Quyết thấy Quý Nghiên không nhúc nhích, thì đột nhiên đứng dậy đi tới trước mặt cô, Quý Nghiên chỉ cảm thấy trước mắt thoáng một cái, đã nhiều hơn một bóng người. Ngôn Quyết đưa tay chống đỡ trên hàng rào, khiến cho Quý Nghiên bị vây trong khuỷu tay của hắn, hai người cách nhau quá gần, Quý Nghiên có thể ngửi thấy rõ ràng mùi nước hoa trên người hắn. Vậy mà Ngôn Quyết lại cảm thấy còn chưa đủ kích thích cô, nghiêng đầu, trán của bọn họ đụng vào nhau, Quý Nghiên muốn tránh, cũng không có chỗ để trốn. Ngôn Quyết khiêu khích, hết sức mập mờ nói: "Chẳng lẽ muốn tôi dứt cho em ăn?"

"Anh yêu bản thân mình hơi quá." Quý Nghiên đưa tay đẩy hắn, nhưng chẳng có tác dụng, sức lực của cô căn bản không di chuyển được hắn nửa phần.

Quý Nghiên vừa tức vừa giận, còn có chút vội vàng nói: "Anh rốt cuộc muốn thế nào?"

"Không muốn thế nào, chỉ không muốn nhìn em đói bụng. Ngoan, ăn một chút." Ngôn Quyết giơ một cái tay lên, đánh một cái vang, lập tức có người bưng bánh ngọt trên bàn đi đến.

Ngôn Quyết từ trên tay người nọ bưng đĩa qua, đặt vào trước mặt Quý Nghiên, âm thanh trầm thấp nói: "Như thế nào, muốn tự mình ăn, hay để tôi dứt cho em ăn?"

Thái độ này của hắn có chỗ nào là thương lượng, rõ ràng tự mình quyết định, còn không cho phép người khác phản kháng. Điểm này của hắn cùng Quý An Bình giống nhau, cái mình muốn, nhất định phải nắm trong tay. Chính mình muốn làm, người khác nhất định phải tuân theo. Bất kể Quý Nghiên không muốn, ở trong mắt của hắn, bánh ngọt này cô không thể không ăn.

Khác biệt duy nhất chính là, gương mặt Quý An Bình vĩnh viễn hà khắc, mà mặt Ngôn Quyết luôn mỉm cười.

Quý Nghiên bức bối, quay đầu đi, rất dứt khoát khạc ra hai chữ: "Không ăn."

Ngôn Quyết vốn không phải là người có kiên nhẫn, nhất là đối với phụ nữ, trước kia phụ nữ nào không những tự động tắm rửa sạch sẽ nằm ngửa chờ hắn lâm hạnh, mà mọi người còn phải lấy lòng hắn. Hắn từ khi nào giống như bây giờ để tự tôn xuống dẫu dỗ một người phụ nữ? Quý Nghiên là người đầu tiên.

Nếu không phải cô gọi lên dục vọng chinh phục trong hắn, cô tự cho mình là ai? Dám một lần lại một lần làm cho hắn khó chịu.

Ánh mắt Ngôn Quyết không khỏi chìm xuống, một cái tay để trống nắm cầm Quý Nghiên đem mặt của cô quay lại, hắn dùng lực, Quý Nghiên bị đau, nổi giận dùng dùng trợn mắt nhìn hắn một cái. Ngôn Quyết hí mắt một cái, chậm rãi nói: "Xem ra Nghiên Nghiên muốn tôi dứt cho em ăn."

Ngôn Quyết cầm bánh ngọt lên cắn một cái, nhưng không có nuốt xuống, ngược lại cả khuôn mặt dần dần đến gần Quý Nghiên. Quý Nghiên ý thức được hắn muốn làm cái gì, nhất thời kinh hãi, vội vàng lấy tay ngăn cản mặt của hắn nói: "Chờ một chút..."

Động tác đến gần cô của Ngôn Quyết dừng một chút.

Khi thấy trong ánh mắt của hắn hơi đùa cợt, Quý Nghiên khó khăn nhận lấy: "Tôi ăn."

Người đứng dưới mái hiên, không thể không cúi đầu.

Ai bảo cô đánh không lại người ta!

Quý Nghiên cầm một khối bánh ngọt lên, trực tiếp đưa vào trong miệng. Cũng lười duy trì hình tượng, dù sao ở trước mặt Ngôn Quyết cần gì phải bảo tồn hình tượng? Cô ước gì lập tức đem hắn hù dọa chạy mất mới phải. Suy nghĩ đến điều này, Quý Nghiên thậm chí có chút ăn như hổ đói đem khối bánh ngọt kia ăn xong, mông lung suy nghĩ, mùi vị cũng không tệ lắm.

"Uống chút nước trái cây." Trên tay Ngôn Quyết không biết từ lúc nào có thêm một ly nước trái cây, hắn thuận tay đưa cho Quý Nghiên.

Quý Nghiên không có nghi ngờ hắn, nhận lấy, ừng ực uống một hớp.

Cái ly đã uống bị thủ hạ Ngôn Quyết cầm đi.

"Như vậy anh đã hài lòng chưa?" Quý Nghiên tức giận nói.

Ngôn Quyết nhìn chằm chằm môi của cô, màu sắc đỏ búng, hé ra hớp lại, thật là mê người, nhưng lại kích thích làm cho hắn muốn vuốt ve, thật là gặp quỷ!

Vậy mà trong lòng Quý Nghiên, trình độ biến thái Ngôn Quyết đơn giản lại tăng lên một cấp bậc không ngừng, thật may về điểm này chính hắn mới vừa cũng ăn, sẽ không có chuyện gì. Nếu không cô cùng hắn không xong.

Ngôn Quyết không để ý xoa xoa tay, thoải mái nói: "Sớm biết như vậy thì đã tốt."

Quý Nghiên mặc kệ hấn, quay đầu đi xem mặt biển, mong đợi có thể nhìn thấy cái gì. Để cho cô thất vọng, không có gì cả, chung quanh hoàn toàn yên tĩnh, mặt biển cũng bình tĩnh không dao động.

Chẳng lẽ Tiểu Bạch không tìm được cô sao?

"Đang đợi Bạch Thắng?" Bên tai đột nhiên truyền đến âm thanh Ngôn Quyết.

Một câu nói vạch trần.

Quý Nghiên cả kinh, theo bản năng quay đầu lại, thiếu chút nữa liền thốt ra một câu "Làm sao anh biết?", thật may cô kịp thời dừng lại.

Ngôn Quyết cười giễu cợt một tiếng, âm thanh cũng không có khác chế như vậy. "Không cần chờ, không có thiết bị truy tìm trong khuyên tai của em, anh ta làm sao tìm được em?"

"Anh..." Quý Nghiên kinh ngạc tròn to mắt.

Từ lúc nào thì hấn biết?

"Đêm còn dài cứ từ từ, còn có rất nhiều thời gian, chúng ta có thể làm rất nhiều chuyện." Âm thanh Ngôn Quyết lần nữa truyền đến, giống như mưa quý nguyên rủa, ở bên tai Quý Nghiên vang lên, một tiếng lại một tiếng kích thích cô.

Quý Nghiên rất luống cuống, không trách được lâu như vậy mà không thấy Tiểu Bạch tìm đến cô, không trách được Ngôn Quyết có thể nhàn hạ thoải mái thời gian tiếp cô như vậy, hấn đã sớm biết...

"Anh buông tôi ra!" Quý Nghiên không thể ngồi chờ chết nữa, cô muốn chạy, nhưng Ngôn Quyết dễ dàng chế trụ cô. Quý Nghiên giãy giụa cả tay lẫn chân, trong tình thế cấp bách, cô cắn lên cánh tay Ngôn Quyết. Ngôn Quyết bị đau, cánh tay buông lỏng, Quý Nghiên nhanh chóng móc súng, vậy mà ánh mắt Ngôn Quyết chợt lóe, nhanh chóng ý thức được cô muốn làm cái gì, cánh tay dài nhanh như tia chớp đưa ra, vung lên, súng Quý Nghiên liền bị rơi ở trên mặt đất.

Trong lòng Quý Nghiên trầm xuống.

Sắc mặt Ngôn Quyết cũng chìm xuống, hấn lắc lắc cánh tay, đến gần Quý Nghiên nói: "Không nghĩ tới em có vật nguy hiểm như vậy ở trên người, thật là, ngộ nhờ đã thương mình thì làm sao? Bạch Thắng đã không xem xét rồi!"

"Anh không có tư cách nói anh ấy." Quý Nghiên lạnh lùng trả lời.

Không ngờ vừa dứt lời, sắc mặt Ngôn Quyết bỗng thay đổi, trong nháy mắt ánh mắt lạnh lùng như một cây đao rơi vào trên người Quý Nghiên, dường như muốn đâm thủng cô. Quý Nghiên ngơ người, không biết những lời này thế nào đâm lên bãi mìn của hấn rồi, tóm lại về mặt Ngôn Quyết cực kỳ khó coi.

Thậm chí có chút dữ tợn.

Trước kia dù thế nào hấn không theo như bình thường mà ra bãi, làm chuyện biến thái đến cỡ nào, nhưng về mặt vẫn luôn có sự hòa thuận, Quý Nghiên lần đầu tiên thấy hấn lộ ra vẻ mặt như thế.

"Đây là tự em chuốc lấy phiền phức." Ngôn Quyết trầm giọng nói.

Bạn đang đọc truyện *Bạch Thiếu Gia, Cung Chiều Vợ Như Mạng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 102: Kịch chiến trên biển

Quý Nghiên còn chưa phản ứng kịp, hấn bỗng chốc cúi đầu đè môi Quý Nghiên lại, hung hăng, trần trọc trở mình, Quý Nghiên giống như bị người ta dùng đại chùy gỗ một cái, trong đầu báo động mãnh liệt. Con người mờ lớn, liều mạng đâm đánh đẩy lồng ngực Ngôn Quyết, Ngôn Quyết một tay chế trụ tay vung vẩy lung tung của cô, một tay chế trụ đầu của cô, càng thêm xâm nhập hơn cô.

Ngôn Quyết đối với chuyện mình muốn làm, cho tới bây giờ cũng sẽ không kìm chế, hấn mới vừa muốn hôn cô, giờ phút này chẳng qua là làm theo. Tư vị ngọt ngào không nhìn được làm cho người ta say mê, mùi vị của cô, so với tưởng tượng của hấn có phần tốt đẹp hơn. Ngôn Quyết đối qua nhiều phụ nữ như vậy, nói hậu cung ba nghìn mỹ nữ cũng không quá đáng, vậy mà hấn cũng chưa từng hôn qua một người phụ nữ, ở phương diện này, hấn vẫn sạch sẽ.

Đối với hấn mà nói, cùng phụ nữ hôn môi, răng môi quăn quít, là một chuyện rất ghê tởm.

Vậy mà hôm nay lại phá lệ!

Hàm răng Quý Nghiên cắn thật chặt, đầu bị hấn giữ lại, không thể động đậy. Ngôn Quyết bị hàm răng cô ngăn ở bên ngoài, không khỏi nhú mảy một cái, bất mãn ở trên môi cô cắn một cái, đầu đón đánh tới, Quý Nghiên vẫn gắt gao nhìn xuống, chính không chịu há mồm để cho hấn được như ý. Ngôn Quyết tăng thêm lực đạo, Quý Nghiên cũng không chút nào thỏa hiệp, mặc cho mùi máu tươi tràn ngập ở trên môi hai người.

Giăng co, gặm cắn, không khí kéo dài nóng lên.

"Bảo bối, có người đã nói với em hay chưa, lúc cùng với đàn ông thân mật, biểu hiện càng cay, càng làm tăng tính thú vị người đàn ông." Ánh mắt Ngôn Quyết, thâm trầm đỏ sẫm, hiện đầy nguy hiểm, tà mị duỗi đầu lưỡi, liếm vết máu trên môi hấn rơi xuống.

Quý Nghiên giận không kìm được, trong nháy mắt hấn vừa mới buông môi ra, liền lập tức đưa tay dùng sức lau chùi môi của mình.

Giống như sợ lây dính bệnh vi khuẩn.

Ánh mắt Ngôn Quyết tối sầm lại, khoe môi bỗng chốc lại tà mị giương lên, mập mờ quyến rũ cằm của cô, ngón tay trên da thịt trắng nõn của cô mịn màng ma sát. Giọng trầm đầy khêu gợi đầu đọc: "Đừng nóng vội lau, tôi nói, đêm còn dài hãy từ từ, thời gian còn rất nhiều mà, chúng ta muốn làm cái gì cũng có thể."

Vừa nói, hấn lần nữa để đầu gần sát vào, cánh môi dán lên tai Quý Nghiên, đem nhiệt khí thổi ra, cả người Quý Nghiên như có một cổ giòng điện. Ngôn Quyết thấp giọng nói: "Tôi rất mong đợi, qua tối nay, Bạch Thăng sẽ có phản ứng gì?"

Ừm ừm ——

Đầu óc Quý Nghiên trống rỗng, những lời này tựa như đất bằng nổi sóng, bùng nổ nhất thời cô quên phản ứng thế nào, ngốc ngơ ở tại chỗ.

"Anh định làm gì với tôi?" Hồi lâu, Quý Nghiên nghiêm mặt tái nhợt nói.

Cô không phải người ngu, Ngôn Quyết nói có ý gì, cô nghe sao không hiểu.

Quý Nghiên muốn đè nén nỗi sợ xuống đáy lòng, vậy mà cảm xúc này từ trong xương bắn ra cơ hồ sắp cắn nuốt cô, cô cảm thấy nguy hiểm. Cũng thật hơi sợ. Trong cơ thể dường như tụ tập một cỗ nhiệt lượng đột nhiên tăng vọt, dần dần lan tràn tới toàn thân, cô chỉ cảm thấy càng ngày càng nóng, sắc mặt cũng càng ngày càng đỏ, nhiệt độ trên người từ từ lên cao.

Suy đoán trong lòng nhảy lên cao, không khỏi nắm chắc thành quyền.

Cô thì cô cũng chỉ suy đoán mà thôi, cũng không xác định, vậy mà Ngôn Quyết hỏi hột một câu "Không có gì, chỉ cho em ăn chút gì đó mà thôi", để cho trong lòng Quý Nghiên một chút hy vọng cuối cùng tan biến, cô phảng phất cảm thấy trước mắt một màu đen như mực đang hướng mình cuộn cuộn mà đến, trước mắt nhất thời một mảnh tối đen.

Quý Nghiên không dám tin nói: "Anh hạ được tôi?"

"Bảo bối, hiện tại mới phát hiện, có phải hơi trễ hay không?" Lời của Ngôn Quyết, không thể nghi ngờ là thừa nhận.

Tức giận, trước nay Quý Nghiên chưa có tức giận trào lên như thế, sắc mặt cô đại biến, biết rõ đánh không lại, nhưng vẫn giơ tay đánh về phía Ngôn Quyết. Kết quả có thể nghĩ, Ngôn Quyết bắt lấy cổ tay của cô, Quý Nghiên từ chối hai cái, tránh thoát không ra, ánh mắt lạnh lùng trừng Ngôn Quyết, gần như muốn đâm xuyên qua từ trên người hấn.

"Anh hèn hạ!"

Ngôn Quyết không giận ngược lại cười."Không sao cả, chỉ cần có thể lấy được người em là được."

Dù sao hấn vốn không phải chính nhân quân tử!

Tay Ngôn Quyết gia tăng lực độ, lôi kéo về phía trước, Quý Nghiên gần sát ngực của hấn hơn. Hơi thở của hấn giống như một cái lưới, vũng vàng bao phủ lấy cô, Quý Nghiên cơ hồ muốn khóc lên, cả người tràn đầy hơi thở tuyệt vọng.

Ngôn Quyết chế trụ hông của cô, một tay nâng mặt của cô lên, muốn lần nữa hôn cô. Môi của cô có hương thơm thật ngon miệng, chỉ một lần, là có thể nghiện, muốn ngừng mà không được. Ngôn Quyết đang muốn hôn xuống, ai ngờ lúc này trên không trung truyền đến tiếng gầm rú của máy bay, càng lúc càng lớn, ngay sau đó có một ngọn ánh đèn chiếu xuống, Ngôn Quyết dừng động tác lại. Hấn theo bản năng nghiêng đầu nhìn lại, Quý Nghiên lại nhân cơ hội này, nâng đầu gối lên, dùng sức hướng lên đỉnh đầu, ngay giữa lão Nhị của người khác.

"A... !"

Ngôn Quyết không kịp phòng bị, bị cô đá cú này, sắc mặt nhất thời vẩn vọ, tay nhanh chóng che nơi nào đó của mình, lui về phía sau mấy bước, nhìn

qua cực kỳ thống khổ.

Quý Nghiên dùng toàn lực, Ngôn Quyết lần này, quả nhiên thảm hại.

Đồng thời, vài chiếc máy bay chiến đấu trên bầu trời quanh quần du thuyền, chỉ chốc lát sau, khoang thuyền cửa mở ra, thang dây thả xuống, tiếng gầm rú phá vỡ cái màn đêm đen nhánh yên tĩnh này. Một người trong đó mở cửa khoang ra, nhanh chóng một bóng dáng cao ngất tuấn tú đi ra, chùm ánh sáng chiếu vào trên người hắn, mang một cỗ khí thế cường đại, trên mặt trắng như bạch ngọc kia, hiện đầy vẻ lo lắng.

Sau đó lại có mấy người đi ra, nhẹ nhõm nhảy tới chỗ Quý Nghiên ở trên boong thuyền, ánh mắt sâu thẳm nhàn nhạt đảo qua, lại tựa như hội tụ vô số cuồng phong, âm trầm lợi hại.

Trong nháy mắt Quý nghiên nhìn người tới, tâm tình không có cách nào khống chế, trong đầu vẫn căng thẳng như dây đàn phút chốc gãy lìa, nước mắt tựa như con sông mở ra, cuộn cuộn không dứt. Trần đầy ủy khuất, tràn đầy sợ hãi, bất quá giờ phút này tất cả đều hóa thành hai chữ quen thuộc kia. "Tiểu Bạch..."

Đây là tiếng gọi chát chứa bao nhiêu lần ở trong lòng, cô còn tưởng rằng anh thật không tìm được cô...

Quý Nghiên chạy nhanh về phía anh, phảng phất đó chính là sinh mạng, nước mắt cô rơi, liều mạng chạy, đầu chui vào trong ngực của anh. Mùi trà xanh nhàn nhạt thơm ngát, rất cực hơi thở cô quen thuộc, rất cực làm người ta không muốn xa rời cái ôm trong ngực kia nữa!

Nước mắt cuộn cuộn mà rơi, nhuộm ướt áo trước ngực của anh, Bạch Thắng nâng mặt của cô lên, lòng ngón tay co lại, êm ái vuốt đi nước mắt trên mặt cô, ánh mắt thoáng qua một tia đau lòng. Vậy mà khi ánh mắt của anh xẹt qua môi rúm rầu của cô, ánh mắt liền lần nữa chìm xuống. Tiếp theo chớp mắt một cái, cầm tay Quý Nghiên, ở trên mu bàn tay cô rơi xuống nụ hôn, lưu lại hai chữ "Chờ anh", liền lướt qua cô thẳng tắp đi về phía Ngôn Quyết.

Quý Nghiên sững sốt, xoay người nhìn về bóng lưng anh rời đi, nghĩ muốn đuổi theo, lại bị Sương ngăn cản. Sương kéo cô, an ủi: "Đừng lo lắng, thủ lĩnh có thể xử lý tốt."

Quý Nghiên đứng tại chỗ, ánh mắt thủy chung đuổi theo Bạch Thắng, ánh mắt chan chứa hơi nước tràn đầy lo lắng.

Ngôn Quyết vẫn bị Quý Nghiên một kích kia mà chưa trở lại bình thường, bỗng cảm giác có một bóng người đang đến gần mình, hắn đang chuẩn bị ngược mắt, bỗng chốc lỗ tai vừa động, nhảy bèn nghe được có một đồ vật xé gió đến, tốc độ cực nhanh. Ngôn Quyết đối với âm thanh quen thuộc này, là đạn. Mặt hắn liền biến sắc, nhanh chóng lăn sang bên cạnh, vậy mà vẫn chậm muộn bước, đạn mặc dù không có bắn vào thân thể của hắn, nhưng lại quét qua cánh tay của hắn.

Máu đỏ tươi như một sông nhỏ chảy ra, theo vết thương lưu lại, cảm giác đau dần dần tràn ngập.

Ánh mắt Ngôn Quyết nguy hiểm nheo lại, bên người đã truyền đến tiếng đánh nhau, hắn che vết thương, ngẩng đầu, liền thấy Bạch Thắng trầm mặt lạnh lùng đứng ở trước mặt mình. Ở chung quanh bọn họ, người hai phe đã sớm đánh lẫn vào nhau.

"Có thể tới nhanh như vậy." Khóe miệng Ngôn Quyết treo một nụ cười châm chọc vui vẻ, thẳng tắp nhìn Bạch Thắng.

Sắc mặt Bạch Thắng lạnh như băng, con ngươi không nhúc nhích, một mảnh lạnh lẽo, đồng thời nhuộm tàn bạo kinh người, phảng phất trong núi sâu có con báo sẵn mỗi hung mãnh, một giây kế tiếp sẽ xông lên đem Ngôn Quyết nghiền thành tro.

"Tao đã cảnh cáo mày, không cho phép động đến cô ấy." Âm thanh của anh so về mặt của anh làm cho người ta cảm giác còn lạnh hơn gấp mấy lần, quả đấm cũng không có khách khí, tiếng nói vừa dứt, liền nhanh chóng nện liệt công kích Ngôn Quyết.

Ánh mắt Ngôn Quyết chợt lóe, buông tay che vết thương ra, đứng dậy, Bạch Thắng sắp chạm được thân thể của hắn đồng thời nhanh chóng xuất kích, đỡ được quả đấm của anh.

Nhưng Ngôn Quyết rốt cuộc đang bị thương, hành động rất bất tiện, bình thường hắn không tổn hao gì cùng Bạch Thắng khó phân thắng bại, hôm nay một cánh tay bị thương, Ngôn Quyết rất nhanh liền rơi vào thế hạ phong. Mỗi một chiêu của Bạch Thắng đều mang theo tàn nhẫn trí mạng, không chút lưu tình đánh tới trên người hắn, Ngôn Quyết vừa lúc bắt đầu khó khăn lắm mới có thể ngăn cản, nhưng thời gian càng lâu, thể lực của hắn càng giảm dần, muốn đỡ công kích của Bạch Thắng càng ngày càng khó khăn.

Giống như hiện tại, Ngôn Quyết thật vất vả tránh được một cước toàn lực của Bạch Thắng đá tới, ai ngờ đảo mắt anh lại đột nhiên dùng khuỷu tay công kích bụng của hắn, Ngôn Quyết tránh né không kịp, lúc này bị đánh phải lui về phía sau vài bước. Bạch Thắng thừa thắng xông lên, hung hăng đánh hắn vài quyền, mỗi một quyền cũng mang theo vô cùng tức giận, hết sức bén nhọn.

Ngôn Quyết không còn chút sức nào để đánh trả, khi hắn lại một lần cường ngạnh đứng lên, Bạch Thắng đột nhiên bay lên một cước thẳng tắp đá trên mặt của hắn, Ngôn Quyết phảng phất nghe được âm thanh hăm räng rưng ra, hắn bị đánh té xuống đất, cổ họng có một vị ngọt, phun một búng máu thật to. Hắn gờ tay lên, lau vết máu khóe miệng, âm thanh kêu gọi không khỏi cũng nhuộm tia âm trầm. "Bảo bối, đánh người không đánh mặt, tao lớn lên cũng không dễ dàng, đánh hư mày rồi thường nổi sao?"

Bạch Thắng hừ lạnh. "Đánh hư rất đúng, ba mẹ mày cũng nhận không ra, hiểu ra thì mất mặt."

Ánh mắt Ngôn Quyết run lên, khó khăn bò dậy, lại nhỏ bên cạnh một búng máu, lần này, hắn chủ động công kích Bạch Thắng, hai người lần nữa đánh nhau.

Quyền cước ở trong không khí quẩn quít, mang đến sức mạnh bén nhọn, thân thủ hai người đàn ông tuyệt cao, ở nơi trên boong thuyền này, từng chiêu từng thức, cũng muốn mang đối phương vào chỗ chết, không khí hết sức căng thẳng, ngay cả người bên cạnh nhìn, cũng không nhận được nhiệt huyết sôi trào.

Không lâu lắm, Ngôn Quyết lần nữa bại trận, vô luận hấn mạnh bao nhiêu, dựa vào ý chí chống đỡ, thế nào cũng không cách nào thắng được một chút nào người đàn ông không kém hơn hẳn này. Ngôn Quyết lần nữa bị Bạch Thắng một cước đá bay, thân thể đụng vào thân thuyền, ngay sau đó nặng nề ngã trên đất.

"Tao nói rồi, chỉ cần mày động vào cô ấy một cái, tao sẽ giết mày." Âm thanh của anh kèm theo động tác giờ súng, xuyên thấu qua tiếng gió truyền tới trong tai Ngôn Quyết, trong không khí phảng phất mang theo một tia rét lạnh, ngón tay Bạch Thắng dừng ở trên cò súng.

"Chị dâu, chị làm sao vậy?" Ai ngờ lúc này Sương kêu lên một tiếng tràn đầy lo lắng nhưng trong nháy mắt kéo thần trí Bạch Thắng trở về, thân thể anh cứng đờ, nhất thời nghiêng đầu nhìn về phía Quý Nghiên. Chỉ thấy Sương ôm lấy Quý Nghiên, thần sắc lộ ra vẻ lo lắng, đột nhiên nói với Bạch Thắng: "Thủ lĩnh, chị dâu giống như có cái gì không đúng."

Mắt Quý Nghiên nhắm nhẹ lại ngã ở trong ngực Sương, sắc mặt ửng hồng, ánh mắt cũng bắt đầu mê loạn lên, cả người hư mềm vô lực. Bạch Thắng mặc dù không thấy rõ nét mặt của cô, nhưng nhìn cô rất khó chịu.

"Mày đã làm gì cô ấy?" Bạch Thắng quay đầu hỏi Ngôn Quyết.

Ngôn Quyết che ngực, buồn bực ho khan hai tiếng, đối với câu kinh của anh coi như không nghe thấy. Khóe miệng lộ ra một nụ cười suy yếu lại gào hoát. "Muốn biết sao? Tao ngực lại không nói cho mày."

Bạch Thắng thật muốn một súng bắn hấn.

"Thủ lĩnh, nhanh lên một chút, chị dâu giống như sắp không chịu nổi." Âm thanh Sương lần nữa truyền đến.

Bạch Thắng không kịp nghĩ cái khác, nhanh chóng trở lại bên người Quý Nghiên, đem ôm cô ngồi vào trong lòng ngực mình, thân thể Quý Nghiên nóng bỏng, khó chịu nhích tới nhích lui, Bạch Thắng hôn một cái lên trán của cô, nhẹ giọng nói: "Đừng sợ, là anh."

Quý Nghiên nghe được âm thanh này, quả nhiên ngừng động tác, vẫn tìm cái tư thế thoải mái, hai tay ôm cổ Bạch Thắng.

Bạch Thắng lạnh lùng nhìn lướt qua boong thuyền hỗn loạn không chịu nổi, người nằm ngón ngang bị không ít thương, tuyệt đại đa số đều người của Ngôn Quyết. Bọn họ khẳng định không ngờ Bạch Thắng tìm tới nhanh như vậy, căn bản không có phòng bị, Bạch Thắng ôm Quý Nghiên, dẫn đầu đi về phía thang dây. Trầm giọng nói Sương một tiếng: "Trở về."

Sương lĩnh mệnh, báo cho mọi người biết một cái, tất cả mọi người nhanh chóng trở lại trên máy bay.

Một khắc sắp sửa bước lên thang dây, Bạch Thắng đột nhiên dừng cước bộ một chút, Sương vừa lúc đi tới bên cạnh anh, cũng không quay đầu lại nói: "Nỗ."

Sau đó liền lên máy bay.

Sương đi theo Bạch Thắng nhiều năm như vậy, đối với tâm tư của anh hiểu rõ vô cùng. Cánh quạt khởi động, máy bay chiến đấu thành hàng bay khỏi Đồng Hải, chỉ có một trận, nhưng dừng lại chốc lát.

Ngôn Quyết nhú lại mi, đột nhiên có loại dự cảm xấu.

Một

Hai

Ba

...

Đạo đạn thoát khỏi cabin, rơi xuống, thẳng tắp về phía đầu du thuyền. Ngôn Quyết nhảy bén bắt được có thứ gì nhanh chóng rơi xuống, trong lòng quát to một tiếng không tốt, không quản đau đớn trên người, hấn cắn chặt hàm răng, tung người nhảy xuống biển.

Tiếp theo một cái chớp mắt, chỉ chột nghe một tiếng nổ vang thật lớn, ngay sau đó rầm rập tiếng nổ mạnh không ngừng, ánh lửa cuộn cuộn bắt đầu khởi động, nhuộm đỏ cái hải vực này, cũng nhuộm đỏ đêm đen nhánh vô ích này...

Bạn đang đọc truyện *Bạch Thiếu Gia, Cung Chiều Vợ Như Mạng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 103: Lăn đầu tiên thượng

"Tiểu Bạch, em muốn uống nước." Quý Nghiên khàn giọng nói.

Gương mặt nóng rát, giống như muốn thiêu cháy, cô rất không thoải mái.

"Được".

Rất nhanh, khóe miệng được đưa tới một cây ống hút, Quý Nghiên mơ mơ màng màng liếc mắt nhìn, ngâm.

Chất lỏng mát mẻ theo cổ họng trượt xuống, nhưng cũng không có áp chế được khí nóng dù chỉ một chút, Quý Nghiên nuốt nước miếng một cái.

Ngồi ở trên đùi Bạch Thắng, hô hấp gần sát như vậy, chợt rất muốn sờ anh, nhớ cái hôn của anh. . . . .

Cô biết đó là tác dụng của thuốc, Quý Nghiên hung hăng véo vào bắp đùi của mình, trong lòng không nhin được mắng Ngôn Quyết trăm ngàn lần!

"Khó chịu sao?" Bạch Thắng cúi đầu hỏi.

Quý Nghiên gật đầu.

Ngón trỏ của anh ở trên môi của cô, nhẹ nhàng ma sát. Chạm vào vết thương của Quý Nghiên theo bản năng hít một hơi, Bạch Thắng dừng lại động tác.

Ánh mắt chợt tối sầm.

Một giây kế tiếp, anh rút tay về, cúi đầu, ôm ái bao trùm mà hôn lên, Quý Nghiên không tự chủ được run nhẹ lên. Mơ hồ tất cả tiếng ồn ào bị anh nuốt vào trong miệng, một tay anh ôm hông cô, một tay giữ chặt đầu của cô, thật chặt tới gần mình.

Tay Quý Nghiên tự nhiên đặt ở trên vai anh, muốn cự tuyệt, lại không cự tuyệt được. Trong lòng này sinh ra khát vọng hôn môi, từ một chút xú, một chút xú nữa, dần dần thêm nữa. Nụ hôn của anh dịu dàng mà đầy dục trệ, mang theo phong cách thanh nhã y như mùi thơm ngát duy nhất thuộc về người đàn ông này, Quý Nghiên không nhin được nghĩ muốn nhiều hơn nữa. Vậy mà, anh lại không vội dồ vào trong miệng hôn sâu hơn nữa, vèn vèn lưu luyến ở trên môi của cô, trần trọc, hết sức kiên nhẫn.

Quý Nghiên khó nhin miệng than nhẹ một tiếng, khẽ mở mắt ra một cái, trông mắt anh đen nhánh ánh mắt tối tăm. Không biết có phải cô nhìn lầm rồi không, từ trước đến nay anh luôn lạnh nhạt nhưng giờ trong ánh mắt thoát ra một chút ghen tỵ.

Tóc trên trán theo động tác nghiêng đầu mà khẽ rũ xuống, lơ đãng quét trên mặt Quý Nghiên, mang theo chút nhột. Cô nhú mày một cái, đầu lui về phía sau ngẩng mặt lên, nhưng tay ở trên bả vai anh không có buông ra, ngược lại lực nắm càng chặt, không biết là cự tuyệt hay ghênh đòn?

Bạch Thắng giữ chặt tay cô cầm ngược lại để trên cổ của anh, Quý Nghiên mất đi lực chống đỡ, lại ngửa mặt ra sau một chút, nhưng trong nháy mắt, tay truyền đến một lực kéo, anh nắm tay của cô nhẹ nhàng kéo về phía trước, miệng cô đụng vào trong ngực của anh.

Lần này, anh rốt cuộc không hề thỏa mãn môi với môi cùng dây dưa nữa, lưỡi linh hoạt cạy mở hàm răng cô ra, gấp rút xông vào. Miệng lướt qua, chiếm đoạt, như người ở đi trong sa mạc đã lâu rốt cuộc phát hiện một ốc đảo nhỏ, miệng không muốn tha nó dù chỉ một tấc.

Ngọn lửa trong lòng Quý Nghiên càng cháy điên cuồng, đến nỗi miệng không không chế được, miệng nhu hòa tay mềm mại không kiềm hãm được trượt xuống ngực anh thẳng một đường, tựa như sợi lông vũ chuyển động mon tron qua lại. Ngay sau đó, cô cảm giác hạ thân của ai đó có vật rắn như đá trong nháy mắt nổ oanh một phát, cách một lớp vải phách lối hướng cô truyền đạt ý nghĩ của nó.

Quý Nghiên cả kinh, lập tức ý thức tỉnh táo một chút, đợi ý thức được mình đã làm gì, quả thật xấu hổ nghĩ muốn đào một cái hang để chui vào, trên mặt lạng lẽ hiện lên vài vệt màu đỏ. Không chỉ có như thế, lúc này tay của Bạch Thắng ở trên eo cô cũng nhẹ nhàng mở áo khoác của cô ra, bàn tay khớp xương rõ ràng từ vật áo lạng lẽ trượt lên, ở trên nơi trắng mịn động lòng người, động tác lưu loát mà tự nhiên, kích thích cô một thân run rẩy.

Đốt.

Nút áo bên trong bị mở ra, rộng lưng thùng roi vào trước ngực cô, trở ngại biến mất, tay của anh dễ dàng che kín nơi đầy đà của cô, chậm chạp vờn về nhẹ nhàng. Đồng thời, nụ hôn lửa nóng kiều diễm tươi đẹp ướt át rồi môi cô, hướng về cổ của cô, một đường trượt xuống xương quai xanh xinh đẹp của cô, mập mờ gieo xuống dấu vết chỉ thuộc về anh.

Đầu óc Quý nghiên có chút chập mạch, lý trí cùng tình cảm ở trong đầu điên cuồng lôi kéo, vừa khát vọng động tác anh càng tiến một bước, vừa lại cảm thấy không nên tiếp tục như vậy. Cô không biết tại sao chuyện đột nhiên lại biến thành thế này, nhưng lý trí còn sót lại nói cho cô biết, không thể mặc cho tình thế phát triển tiếp, cô muốn ngăn cản anh.

Bởi vì . . . . . Bọn họ bây giờ còn đang trên mây bay a.

Nói không chừng lúc nào cũng có thể hạ xuống, nếu để cho người khác biết bọn họ bây giờ đang làm chuyện gì, Quý Nghiên cũng không cần gặp lại

người.

Đang suy nghĩ có khả năng bị người khác phát hiện, Quý Nghiên chỉ nghe thấy âm thanh của Sương giống như kẻ trộm ở bên ngoài phòng nghỉ ngơi truyền tới: "Thủ lĩnh, đã đến. Một mỗi một ngày, về nghỉ ngơi sớm một chút. . . . ."

Nghĩ đến có người đang ở bên ngoài cánh cửa, Quý Nghiên muốn to gan hơn nữa cũng không thể không nhìn được, cô đẩy Bạch Thắng ra, vậy mà anh không những không dừng lại, ngược lại giống như muốn trừng phạt cô phân tâm, lực trên miệng nặng hơn. Quý Nghiên chỉ cảm thấy một cổ điện chạy từ đầu vọt thẳng xuống lòng bàn chân, cô thiếu chút nữa kêu lên sợ hãi.

Nhất thời tràn đầy xấu hổ khi trên cổ anh cắn một cái, đáp lễ cho anh.

Chỉ chốc lát sau, Bạch Thắng liền buông cô ra, cũng giúp cô cầm quần áo từng món một mặc vào. Sau sờ sờ cái mũi của cô, nhỏ giọng nói: "Trở về làm tiếp."

Lúc này mới ôm cô đi ra ngoài.

Sắc mặt Quý nghiên đã đỏ không thể đỏ hơn, cả đầu vùi vào trong ngực của anh, không biết có phải tác dụng tâm lý không, cô cảm giác bước chân của anh so bình thường đi nhanh hơn.

Bạch Thắng một đường ôm cô trở về, Quý Nghiên không có cự tuyệt, mặc cho anh ôm, đầu chưa bao giờ quay lại, cô lười phải nhìn phản ứng của người khác.

Vừa về tới phòng, Quý Nghiên liền giùng giàng để Bạch Thắng thả cô xuống, Bạch Thắng nào có chịu, ôm cô trực tiếp đi đến bên giường.

Dưới tình thế cấp bách, Quý Nghiên chợt hô: "Em muốn đi vào nhà vệ sinh."

". . . . ."

"Em nín thật lâu rồi." Quý Nghiên gian nan nói.

Bạch Thắng im lặng, cúi thấp thân thể đặt cô xuống.

Quý Nghiên như một làn khói chạy về phía phòng tắm.

Vừa đúng lúc này, điện thoại Bạch Thắng vang lên.

Anh nhìn bóng lưng Quý Nghiên biến mất ở phía sau cửa, cầm điện thoại lên.

"Đoán một chút ta là ai?" Bên kia truyền tới một âm thanh rất có sức sống.

Bạch Thắng gọn gàng dứt khoát nói: "Có chuyện nói mau."

"Lạnh nhạt như vậy?" Đối phương dừng một chút. "Thật không đáng yêu! Không phải dì vừa đúng lúc cắt đứt chuyện tốt của cháu chứ?"

Bạch Thắng nhú mày liếc nhìn về phía phòng tắm, lạnh nhạt nói: "Dì cảm thấy nếu như cháu đang làm cái gì sẽ nhận điện thoại của dì sao?"

"Vậy cũng đúng, dì chỉ quan tâm một chút thôi. Là dì mà con kính yêu nhất, dì cảm thấy được nên nói với con một tiếng, cần ra sức Haaa...! Tranh thủ một pháo ở trong đó, dì muốn bùng cháu." Y Mạt Thuần không chút nào kín đáo nói.

Bạch Thắng cũng biết đi chẳng chuyện gì quan trọng, Y Mạt Thuần quả quyết là gần đây quá nhàm chán, nhàn rồi không chuyện gì làm, mới tới quấy rầy anh. . . . .

"Muốn ôm cháu thì đi tìm Lão Đại."

"Lão Đại quá khó tính rồi, so với cháu còn không đáng yêu! Chờ hán thì không biết phải chờ tới bao giờ. . . . ." Âm thanh bên kia có chút bi ai cùng bất hạnh, giận không biết nói thế nào.

Bạch Thắng không có tâm tư cùng dì tán gẫu, hai người không hề dinh dưỡng nói mấy câu, Bạch Thắng quyết định thật nhanh cúp điện thoại.

Đề ngửa ngổ nhờ, điện thoại bàn cũng cắt.

Anh nhìn đồng hồ treo tường, mười mấy phút, Quý Nghiên còn chưa có đi ra.

Anh có chút lo lắng.

Lại đợi một lúc, vẫn không có động tĩnh, Bạch Thắng cất bước đi tới phòng tắm, tay cầm nắm cửa vặn, thế nhưng không khóa, có thể Quý Nghiên trong lúc vội vàng quên mất. Bạch Thắng mở cửa, đi vào phòng tắm.

Đội thấy rõ tất cả trước mắt thì Bạch Thắng không khỏi lấy làm kinh hãi. Bên trong phòng tắm rộng rãi sáng ngời, nước chảy đầy trên mặt đất, Quý Nghiên ngồi ở trong bồn tắm, không mảnh vải che thân. Tóc ướt nhẹ rũ xuống trên vai, mặt cô đỏ ửng không bình thường, trên trán chảy mồ hôi, cảm giác nóng ran để cho ánh mắt cô cũng bắt đầu mê loạn.

Đây đối với một người đàn ông mà nói, là một hấp dẫn cực lớn!

Còn lại là người đàn ông yêu cô.

Đáng chết!

Thân thể Bạch Thắng không tự chủ sinh ra phản ứng.

Nhưng anh lo lắng cho Quý Nghiên hơn, đoán được cô làm cái gì, Bạch Thắng sai bước đi tới bồn tắm, ngồi xổm người xuống, sờ mặt của cô. "Nghiên Nghiên. . . . ."

Quý Nghiên nhẹ giọng trả lời.

Mạnh mẽ chống ánh mắt lên nhìn anh. . . . .

Cô gái hơi nhú lông mày, sắc mặt ửng hồng, hơi thở thơm như hoa lan, đôi mắt xinh đẹp như tơ, hoàn toàn là một hình ảnh yêu mị.

Một tác một tác kích thích thần kinh của Bạch Thắng.

"Thuốc đã hoàn toàn phát tác phải không?" Bạch Thắng trầm giọng hỏi.

Tức giận, trước sau như một nam tử trang nhã giận đến mức tận cùng. Vừa nghĩ tới nếu như anh không chạy tới kịp lúc, dáng vẻ này của cô sẽ bị Ngôn Quyết thấy. Vừa nghĩ tới khả năng cô bị Ngôn Quyết. . . . .

Bạch Thắng giận không kìm được, anh muốn giết người!

Không, là giết Ngôn Quyết.

Tay không tính đúng lúc chạm phải thân thể Quý Nghiên, Bạch Thắng cả kinh, thân thể Quý Nghiên man mát lạnh lạnh, lạnh lợi hại. Anh tự tay dò xuống nước, cùng thân thể cô giống nhau, thật lạnh, giống như nước đá.

Đáng chết, cô không biết làm thế sẽ bị cảm sao?

Bạch Thắng đau lòng không thôi, nhất định Quý Nghiên đã chống đỡ thật lâu. Anh ôm Quý Nghiên ra, Quý Nghiên không chịu, thăm thì thăm mà nói: "Khó chịu. . . . ."

"Ngoan, như vậy sẽ cảm, chúng ta đổi nước nóng." Bạch Thắng dụ dỗ nói.

Quý nghiên lắc đầu nói: "Không cần, nước nóng không thoải mái."

"Không có việc gì, anh giúp em."

Âm thanh mát lạnh êm ái ở bên tai cô vang lên, Quý Nghiên không nói gì, cũng không còn phản kháng nữa, ngoan ngoãn rúc ở trong ngực của anh. Không biết là bị lời nói của anh trấn an hay không có hơi sức nói nữa. Ý thức của cô càng ngày càng mê loạn, ngược lại càng ngày càng nhiều khát vọng như thủy triều đánh tới, mãnh liệt bao phủ cô.

Thân thể trẻ trung không ngừng ma sát thân thể Bạch Thắng, cô gái thanh thuần giờ khắc này hóa thân thành nữ thần xinh đẹp, môi đỏ tươi, không tự chủ được hôn lên hầu kết Bạch Thắng.

Bạch Thắng nhất thời dừng bước chân, giữ chặt thân thể của cô, cắn răng, bức người cố nén dục vọng. Đợi nước lạnh thoát đi, anh lần nữa thay nước nóng, ánh mắt tối tăm đè nén một cỗ nhiệt lượng miêng mòng thở ra.

Rốt cuộc, trong bồn tắm dâng lên khí nóng.

Bạch Thắng đem Quý Nghiên bỏ vào, mình cũng cởi hết quần áo ra, chân dài bước vào, vừa mới ngồi xuống, nước trong bồn tắm lập tức tràn ra ngoài. Rào rào chảy tới trên đất, thủy triều cuộn cuộn, toàn bộ không gian cũng tràn đầy hơi thở mập mờ.

"Ồ. . . . ."

Anh rốt cuộc không hề nhần nại nữa, đưa tay ôm cô vào trong ngực, môi liền hôn lên, miêng nóng môi lưỡi quấn quít, một thân lửa nóng nâng lên.

Tay của anh linh hoạt ở thân trên cô, cảm giác khó chịu trên người Quý Nghiên nhất thời chậm rãi một chút. Cô giống như người ở gần vách đá bỗng tìm được đường ra, đôi mày thanh tú giãn ra. Tay trắng nõn theo bản năng vòng lên ôm lấy thân thể gầy gò của anh.

Chương 104: Lần đầu tiên hạ

Hai người hôn đến khó thở, lần đầu tiên Quý Nghiên nóng như vậy miệng đáp lại anh. Không có thái độ thẹn thùng như bình thường, giữa lông mày và mắt đều quyến rũ mê người.

Không khí kéo dài nóng lên.

Mồ hôi trên mặt Quý Nghiên không ngừng lăn xuống, Bạch Thắng cũng chảy mồ hôi, mồ hôi giao với nhau ở cùng một chỗ, hội tụ thành từng giọt một, không tiếng động rơi vào giữa dòng nước dưới người.

Bất tri bất giác sau lưng trắng nõn chống đỡ lên bồn tắm, hai tay cô ý thức ôm cổ của Bạch Thắng, thân thể tuyết trắng nóng ran không ngừng đóng băng, kích thích vô số bọt nước. Thân thể trống không muốn tìm kiếm nhiều an ủi hơn, cô nằm sấp ở trên vai hắn, nơi đây đã dán lên ngực gầy gò của anh, hai thân thể chặt chẽ không rời. Khi ngón tay đi xuống thăm dò vào giữa hai chân thì Quý Nghiên cũng nhận không được nữa, lông mày dãn ra miệng rên lên ra tiếng.

"Ừ. . . . . Tiểu Bạch. . . . ."

"Nghiên Nghiên, buông lỏng được chứ?"

Âm thanh người đàn ông khàn khàn tràn ngập kiên nhẫn trấn an cô, lần nữa nâng mặt của cô lên, miếng nóng hôn lên môi của cô, cùng đầu lưỡi cô dây dưa chung một chỗ.

Từng điểm từng điểm công chiếm ý chí của cô, để cho cô không nhận được trầm luân!

Rất nhanh, cảm giác khó chịu sâu hơn một chút, theo ngón tay thứ hai tiến vào, miệng khó nhận âm thanh tràn ra, ngay sau đó lại bị anh nuốt hết khi miệng nóng hôn sâu hơn. Bạch Thắng cố nén dục vọng bị cô mê hoặc, tận lực đợi cô thích ứng trước.

"Tiểu Bạch. . . . . Tiểu Bạch. . . . ."

Cô từng lần một gọi anh, mang theo khó nhận khát vọng, cùng một chút lo lắng.

Trên khuôn mặt của người con gái yêu kiều hiện lên đôi môi ẩm ướt lông mày tươi đẹp, lông mi thật dài dính vào đã ướt một cái, ánh mắt mê loạn câu hồn nhìn anh, cánh môi sưng đỏ, miệng khó nhận than một tiếng còn không ngừng tràn ra, khiến người đàn ông như muốn mất khống chế. . . . .

"Không phải sợ. . . . ."

Giọng điệu dừng đọng, lộ ra nhẹ nhõm, an ủi nội tâm Quý Nghiên thấp thỏm lo âu. Cho dù bị hạ thuốc, Quý Nghiên vẫn có ý thức, biết sau đó phải xảy ra cái gì.

Thân thể có chút không ngừng run rẩy, lại rất muốn anh. Cô không biết làm sao dùng ngôn ngữ biểu đạt, chỉ có thể men theo cảm giác, ngẩng đầu lên, chủ động hôn lên khóe môi mỏng của anh, lại khẩn trương ngay cả mắt cũng không dám mở ra. Cho nên cũng không có nhìn thấy, Bạch Thắng thấy cô chủ động hôn lên anh thì khóe môi chậm rãi nâng lên, mặt mày anh tuấn hòa nhã, hiện lên gọn sóng mừng rỡ.

Anh không do dự nữa, rút tay ra, thân thể dừng mãinh nhưng trầm xuống, tiến vào cô.

"A!"

Trong không gian vang lên tiếng hô đau bén nhọn ở sương mù lượn quanh này, khuôn mặt Quý Nghiên nhỏ nhắn khổ sở nhủ chung một chỗ, chân mày càng vặn chặt thêm. Nước mắt theo tiếng mà rơi, một giọt tiếp một giọt, ở trên mặt cô xuyên thành một sợi dây nhỏ trong suốt.

Đau quá.

Thân thể giống như bị xé ra, trên khuôn mặt đỏ ửng nhất thời bị tái nhợt thay thế, mười ngón tay cong lên, móng tay không nhận được ở trên lưng của Bạch Thắng rơi xuống từng vết cào đồ bất mất.

"Nghiên Nghiên, không cần cắn môi."

Bạch Thắng hôn cô một cái, tràn đầy thương yêu mà nói. Anh không dám dùng lực quá mạnh, từng phát từng phát, chỉ rất chậm ở trong cơ thể cô luật động, và lại thời khắc chú ý nét mặt của cô, Quý Nghiên đau khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt, cô vốn khát khao, lại chưa biết mùi đời, nhất thời khó thừa nhận sự to lớn ở anh. Nhưng từ ban đầu kêu đau, sau Quý Nghiên vẫn chưa kêu lên tiếng nữa, cô từ nhỏ đã là đứa bé có sự nhẫn nại cực mạnh, dù

ở tình huống nào, trước sau như một cái tính kiên cường cũng thành thói quen nhẫn nại của cô, lại đau, đau đến chết vẫn cắn răng nhịn được.

Mồ hôi chảy đầy mặt.

Bạch Thắng rất đau lòng, cái bộ dáng này của cô. Ở trước mặt anh, cô không cần nhẫn nại, cũng không cần tự mình uất ức. Quý Nghiên đối đãi người bên cạnh, luôn tình nguyện để mình uất ức, cũng sẽ suy nghĩ cho người khác trước tiên. Anh không hy vọng khi đối mặt anh thì cô cũng như thế.

"Tiểu Bạch. . . . . Em muốn ở trên giường. . . . ."

Quý Nghiên nhỏ giọng nói, trên mặt đỏ ửng không bình thường đã dần dần rút đi, thay vào đó là cô gái then thừng. Sau lưng cô là vách tường cùng bốn tấm rèm cổ lạnh ngắt, nước dưới người cũng bắt gặp thay đổi nhiệt độ, vừa thừa nhận động tác chậm chạp ra vào của anh, cô chỉ cảm thấy rất không thoải mái.

"Được."

Bạch Thắng ôm cô đứng dậy, hai người vẫn dán sát chặt chẽ như cũ, Quý Nghiên ôm cổ anh, hai chân vòng trên người anh, bởi vì bên trong phòng mở máy sưởi, ngược lại không cảm thấy rất lạnh. Bạch Thắng thuận tay cầm khăn tắm bên cạnh, khoác vào trên người Quý Nghiên, vừa đi vừa giúp cô xoa nước đọng trên người.

Vật kia của anh để ở trong thân thể cô không động, cũng không lui ra bên ngoài, ma sát làm Quý Nghiên ngứa ngáy, vừa mới dề xuống khát vọng lại bắt đầu nhảy lên cao. Lòng cô ngứa ngáy khó nhịn hơi động dẩy một chút, vật nào đó vốn yên lặng đột nhiên lại phát động, rục rịch ngóc đầu dậy.

"Bà xã!"

"Ừ. . . . ."

Anh chợt khẽ gọi, cô nhẹ giọng lên tiếng, một cách tự nhiên, giống như bản năng trong đầu lập tức phản ứng.

Bạch Thắng khẽ cười một cái, đuôi lông mày tuấn nhã khẽ gợn lên. Không bao lâu, thân thể Quý Nghiên đã rơi vào ở bên trong giường mềm mại, trăm ngàn sợi tóc dài tản ra ở trên gối, rơi xuống đầy gối.

Động như sóng biển một lớp lại tiếp một lớp, từ cẩn thận tiến vào, một chút xíu thối lui khỏi, con người nóng bỏng thủy chung nhìn chằm chằm về mặt cô, một khi phát hiện cô có điều cau mày, liền an phận ngừng lại, tình cảm thương yêu mà cô không lời nào có thể miêu tả được.

Cho đến đau đớn cô dần dần tản đi, chờ đón cảm giác vui vẻ xa lạ, động tác dong ruổi càng ngày càng nhanh. . . . .

Đây là một loại cảm giác cô chưa bao giờ biết, giống như đám mây trôi lơ lửng ở giữa trời, liên tiếp, không có cảm giác thật, hư ảo có chút không chân thật. Nhưng cô không cự tuyệt được, dễ dàng bị anh bao phủ như sóng nhiệt tình ở bên trong, chỉ có thể đi theo anh cùng nhau trầm luân.

"Ừ. . . . ."

Khi cô rốt cuộc có thể hoàn toàn thích ứng anh đang tồn tại trong cơ thể cô thì khuôn mặt nhỏ nhắn thanh thuần không tự chủ được liền giãn ra, lộ ra dáng vẻ xinh đẹp động người. Tiếng cầu hôn yêu kiều từ giữa cánh môi ửng đỏ tràn ra, nhuộm tia vui vẻ, một tiếng cao hơn tiếng trước.

Giống như một đoá bách hợp nở rộ, mỹ lệ mát mẻ, làm cho người ta không nhịn được nghĩ muốn tới hái, thoả đáng sắp đặt, không cách nào tự kiềm chế.

Động tác của anh càng phát ra không có cố kỵ, dừng mảnh làm cho người ta có chút không chịu nổi, ngay tiếp theo tiếng rên người phụ nữ xinh đẹp yêu kiều cũng càng phát ra dồn dập, gió lay động rèm cửa, ánh trăng vì căn phòng mờ tối che lên một tầng sắc màu mờ lung. . . . .

Một gian phòng kiểu điển

Bóng tối rồi đi, ánh mặt trời xuyên thấu tầng mây chiếu đến. Gian phòng một mảnh sáng rõ, lên hai người trên chiếc giường to lớn, cô gái đang ngủ say. Chấn tởm trắng như tuyết chảy xuống, lộ ra tấm lưng cô trắng nõn sáng bóng. Trên da thịt như ngọc có nhân nhạ vết hôn, còn có chút ít bởi vì vô cùng kịch liệt mà găm cắn ra dấu vết, trải qua ánh mặt trời chiếu sáng, ở trên da thịt tuyết trắng có vẻ đặc biệt dễ thấy, vừa nhìn là có thể làm cho người ta đoán được cô tối hôm qua trải qua cái gì.

Cảm giác có nhiều tiếng gõ cửa cùng tiết tấu vang lên, Quý Nghiên lặng lẽ mở to con mắt, lúc này mới từ từ tỉnh lại, trong phòng lớn như thế, giờ phút này chỉ có một mình cô. Mới vừa thức tỉnh đại não trong chốc lát còn trống rỗng, ánh mắt trong suốt lộ ra chút mê man, cô nhìn sang bên cạnh giường ngủ trống không, không khỏi ngẩn người.

Trên người một trận mát mẻ, giữa hai chân cũng truyền tới cảm giác khó chịu, từng đoạn ngắn mơ hồ dần dần hiện lên trong đầu. Người đàn ông có lực va chạm, tiếng thở dốc thô trọng, mồ hôi vung vẩy, còn có bá đạo đoạt lấy, một loạt hình ảnh chân thực mắc cỡ như thế lại hư ảo hiện lên ở trí nhớ của cô, sắc mặt Quý Nghiên quần bách, thậm chí có chút hoài nghi mình có phải mộng xuân hay không?

Nhưng. . . . . Cô cúi đầu nhìn qua mình, dưới chân, trên người không một mảnh vải không nói, còn tràn đầy dấu vết hồng hồng loang lổ, giữa hai chân đau nhói cũng nhắc nhở cô tối hôm qua ở đây xảy ra cái gì. Cô tối hôm qua, dường như còn rất chủ động? Quý Nghiên che mặt, thật mất mặt a!

Nhưng Tiểu Bạch đâu?

Bên cạnh giường ngủ cũng đã lạnh, anh hẳn đã rời đi rất lâu rồi, trong lòng Quý Nghiên mơ hồ có chút mất mát. Đúng lúc này tiếng gõ cửa vang lên lần nữa, cô không kịp ngấm nghĩ nữa, theo bản năng mở miệng nói nói: "Mời vào."

Là Lúc Băng tới đưa đồ ăn, Quý Nghiên nhìn gương mặt cô lạnh lùng chậm rãi đi vào, không khỏi có chút xấu hổ. Lại nghĩ đến mình còn chưa có mặc quần áo, quả thật ảo não muốn chết, quả quyết dùng chăn che lấy chính mình bao hết sức chặt. Lúc Băng nhàn nhạt liếc cô một cái, đem bữa ăn đặt ở trên bàn bên cạnh, mặt không vẻ gì nói: "Com trưa của cô."

Phốc.

Quý Nghiên thiếu chút nữa phun, cô che giấu kinh ngạc ở trong tròng mắt, cố làm vẻ bình tĩnh nói: "Cám ơn."

Lúc Băng cũng không hề rời đi.

Đứng ở trước giường lạnh lẽo nhìn cô.

Quý Nghiên nghi ngờ nói: "Có chuyện gì sao?"

"Giữa cô và Ngõn Quyết có khúc mắc sao?" Lúc Băng dứt khoát hỏi.

"Không có." Quý Nghiên không chút nghĩ ngợi.

"Cô nói káo." Ánh mắt Lúc Băng lộ ra một tia lạnh lùng.

Quý Nghiên không giải thích được.

"Bối móc hán ở một phương diện cũng coi như?" Quý Nghiên dừng một chút. "Tôi phát hiện sao cô thích trông nom chuyện của tôi như vậy?"

Điểm này để cho cô cực kỳ khó chịu!

Lúc Băng khinh thường hừ một tiếng, lãnh lẽo nói: "Nếu như cô dám làm chuyện tổn thương tới thủ lĩnh, tôi sẽ là người thứ nhất giết cô."

"Cô nghĩ quá nhiều."

Lúc Băng lại không có để ý cô, đủ loại cao quý đẹp lạnh lùng rời đi.

Quý Nghiên im lặng.

Chưa từng gặp qua người phụ nữ nào so với cô ta kỳ quái hơn.

Quý Nghiên vén chăn lên, xuống giường, nhưng khi hai chân mới vừa chạm xuống đất, thiếu chút nữa liền đứng không vững ngã trên mặt đất. Bị đau một cái há miệng, Quý Nghiên cắn răng, tùy tiện từ tủ quần áo rút bộ quần áo mặc vào, đi vào phòng tắm.

Nước trong vòi hoa sen ầm ập phun ở trên người cô, chậm rãi tắm rửa sạch sẽ. Cảm giác đau nhức trên người cũng dần dần tiêu tán chút, khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo bị nước chảy tẩy rửa, cô nhắm mắt lại, vẻ mặt như có một khoảng cách giữa thiếu nữ cùng phụ nữ yêu mị.

Sau khi mặc chỉnh tề, Quý Nghiên mới đi đến bên cạnh bàn, ngồi ở trước bàn, đơn giản ba món ăn một món canh, còn mơ hồ bốc hơi nóng. Ánh mắt cô rơi vào tờ giấy nhỏ dưới chén đĩa khác kia, cầm lên nhìn một chút, chữ viết có lực đầy ý nghĩa mà cô quen thuộc.

—— xin lỗi, buổi sáng nhận được lời mời của Đàm thị trưởng, phải đi ra ngoài một chuyến. Làm cho em một chút đồ ăn, tỉnh lại liền ăn vào, không để mình đói bụng.

Nhìn những chữ này, có thể tưởng tượng đến khuôn mặt tuấn tú thanh nhã, Mộc Tây đã từng nói đùa, người đàn ông khi cởi quần áo chính là cảm thú! Quý Nghiên trải qua tối hôm qua, không khỏi yên lặng có chút khen ngợi. Thể lực của anh thật là tốt, chơi đùa cô quá mức, cũng không biết muốn bao nhiêu lần. Gương mặt Quý Nghiên hồng đỏ bừng, không biết mới vừa tắm xong bị khí nóng bốc lên, mà đỏ bừng như lửa muốn thiêu cháy.

Nhưng khỏe môi, vẫn nhìn không được nâng lên một đường cong mờ.

Bạn đang đọc truyện *Bạch Thiếu Gia, Cung Chiều Vợ Như Mộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 105: Súng bắn tĩa

Thì ra là có chuyện phải đi ra ngoài, mặc dù có chút mất mát nhưng nhìn thức ăn trên bàn, lòng lại không khỏi dâng lên ngọt ngào. Ừ, bề ngoài trông hơi khó coi, cô nhớ Tiểu Bạch cũng không có tài nấu nướng. Nhưng cái quý là ở tấm lòng...

Quý cô nương ôm tâm tình liều chết, dứt khoát gấp lên 1 khối đen thui không nhìn ra nguyên dạng, sau đó kiên quyết đưa vào trong miệng, nhắm nháp hai cái...

Lệ rơi đầy mặt

Quý Nghiên rốt cuộc hiểu được tại sao khi còn bé anh có thể cho nỏ cả phòng bếp, không phải là chuyện giỡn chơi. Nhưng dù thế nào cũng không nỡ bỏ tâm ý của anh, cô không đứng dậy mà là từng miếng, từng miếng, chậm rãi ăn hết sạch

Chỉ là ăn xong rồi lại có cảm giác không yên nữa...

Không biết Bạch Thắng lúc nào quay trở lại, Quý Nghiên nhân rồi đến nhằm chán, chuẩn bị đến sở nghiên cứu tìm Dịch Vĩnh Quân. Trước khi ra cửa còn gặp phải Phong, Suong, Vũ, Tuyết bốn vị siêu nhiều chuyện vây xem.

Vậy mới nói, mấy người này là không đáng tin nhất. Ánh mắt của họ giống như phải đem cô lột sạch dò xét đến cùng, mập mờ không thể tưởng tượng nổi, còn bao gồm một chút xú bì ối.

Nhất là Suong, cười đến mức có thể gọi là xuân tâm nhộn nhạo, làm Quý Nghiên không nhận được rùng mình một cái.

Cô nghiên cứu chỗ mình đứng đợi, nơi này vẫn như trước đây, đầy hơi thở khoa học, mỗi người đều nghiêm túc làm việc nhưng cũng không mất đi thú vui cuộc sống. Dịch Vĩnh Quân đã lâu không gặp, hung hăng lừa gạt Quý Nghiên dừng lại, hoa ngôn xảo ngữ năm đó mất nhìn của hắn biết ngọc, lại thêm ngậm đắng nuốt cay nuôi cô lớn như vậy, hôm nay rốt cuộc nông nô lật người thành bà chủ, thế nào cũng phải bày tỏ một chút, coi như công lao hắn nhiều năm vất vả.

Hắn thật không sung sướng đâu mà!

Quý Nghiên dứt khoát đồng ý, vì vậy hắn lại gật gù há hê nịnh nọt, không hổ làm bà chủ người ta rồi, ra tay cũng trở nên phóng khoáng, bọn người phạm như hắn chỉ có thể cứng bái cô.

Quý Nghiên chỉ muốn một nhát đập chết hắn!

Nhưng tóm lại, hôm nay vẫn rất thoải mái. Lúc Quý Nghiên trở về Cục quốc an trời đã khuya lắm rồi, Bạch Thắng đã ngồi trong phòng đợi cô, Quý Nghiên vừa mở cửa, anh liền nhảy bèn nhìn sang.

"Đi đâu vậy?" Bóng dáng cao lớn xuất hiện trước mặt Quý Nghiên, cánh tay dài ôm eo cô, hỏi bằng giọng lạnh lùng.

Quý Nghiên vừa nhìn thấy anh, đoạn kí ức tối qua vất vả lắm mới quên được lại dấy lên, khuôn mặt nhỏ nhắn ửng đỏ, không được tự nhiên nói: "Sở nghiên cứu vũ khí"

Bạch Thắng khẽ cau mày: "Ở đó lâu như vậy sao?"

"Vậy thì sao?" Quý Nghiên nháy mắt, toát ra vẻ nghi ngờ.

Đây là chuyện rất bình thường mà.

"Cho nên cả ngày hôm nay em ở cùng một chỗ với Dịch Vĩnh Quân?"

"Ừ"

Tốt lắm, hôm nay anh bay đến gặp Đàm Văn một lần, rồi vội vã không ngừng trở về để nhìn thấy cô, cũng như cả ngày, anh không có tâm tư làm việc, chỉ có thể mãi nghĩ đến khuôn mặt mỹ lệ nhỏ nhắn này. Đặc biệt chuyện sáng nay anh ra ngoài từ sớm để cô lại một mình rất là áy náy. Vậy mà cô rất tốt, cái gì cũng không quan tâm, một mình tiêu diêu tự tại.

Ở bên ngoài đến giờ bày mới về, lại đi cùng tên đàn ông khác.

Giận dữ, cắn mạnh lên môi cô một cái, vừa lòng nghe cô kêu đau, cánh tay ôm vòng eo mảnh khảnh càng thêm xiết chặt, cánh môi mỏng áp lên môi cô.

Anh hôm nay cực kì dũng mãnh, lực động mạnh mẽ như thủy triều từng lớp từng lớp áp đảo, cơ thể anh như say mê không tỉnh, nằm trên người cô say mê rong ruổi. Quý Nghiên bị anh làm cho chết đi sống lại, cảm giác eo cũng muốn dòi ra, âm thanh cũng bị đục phá thành từng mảnh nhỏ.

"Ồ...Tiểu Bạch.....anh chậm một chút...ừ..."

Lời còn chưa nói hết, anh nặng nề đụng một cái, vào thật sâu. Thần trí Quý Nghiên bị đánh cho tan rã, không nhận được mở miệng, đôi mi tinh xảo cũng nhú lại với nhau thật chặt.

Cô giữa lúc mơ màng màng còn vô tội nghĩ lúc này bản thân có chỗ nào không cẩn thận chọc đến anh sao?

Ánh nắng sớm chiếu vào căn phòng, Quý Nghiên vừa mở mắt liền cảm giác dưới thân đau xót, cả người đau đớn như muốn rời ra từng mảnh. Cô hít một hơi, bên hông trần truồng còn vắt ngang một cánh tay, Quý Nghiên quay đầu, không hề bất ngờ khi thấy khuôn mặt trắng như ngọc còn ngủ của Bạch Thắng. Trong khoảng cách gần một gang tay, cô thậm chí có thể thấy được từng lỗ chân lông trên mặt anh. Làn da người đàn ông này thật tốt, vừa trắng vừa trơn, nhưng tuyệt không nữ tính. Ngũ quan như kiệt tác hoàn mỹ dưới ngòi bút của danh họa, một nét cũng hoàn hảo không tí vết. Lọn tóc đen như mực, mềm như sóng biển rủ xuống trên trán, khuôn mặt trẻ tuổi đẹp trai bức người. Quý Nghiên không khỏi khẽ tiến đến gần, nhẹ nhàng hôn như chuồn chuồn lướt nước lên đôi môi của anh.

Cô giống như một con mèo nhỏ ăn vụng, đợi tới khi rút lui thì lại bị phát hiện, cô cả kinh, trời đất quay cuồng, người cũng bị anh lật nằm xuống phía dưới. Đôi ngươi đen sâu thẳm như mực tình tảo nhìn cô. Quý Nghiên quần bách, hỏi theo phản xạ: "Anh tỉnh lúc nào?"

"Lúc em nhìn anh không chớp mắt" Anh cong môi lên, vui thích nhướn mày

Quý Nghiên quần khùng khiếp

Tỉnh sớm như vậy mà còn làm ra vẻ chưa tỉnh...

"Nếu không ngủ được thì chúng ta làm chút chuyện có ý nghĩa tốt hơn đi"

Lời nói lạnh vừa dứt, nụ hôn nóng bỏng liền ập đến

"Ồ..Ồ.."

Quý Nghiên chưa kịp chuẩn bị, hai mắt trong suốt mở to trần đầy kinh ngạc

Người đàn ông quen thuộc đốt lửa trên người cô, hôn một đường roi xuống, lửa nhanh cháy lan ra, kéo cô vào tình triều nóng bỏng

Quý Nghiên cơ hồ đứng còn không nổi, chỉ có thể tựa vào vách tường chậm chạp đi về phía phòng tắm. Trong đầu cô bây giờ suy nghĩ phóng túng hại thân thể, cần khắc chế

Quý Nghiên lại đi đến Sở nghiên cứu mà lần này cũng thật khuya mới về. Trên sở nghiên cứu gặp phải một chút khó khăn, mọi người đang cùng nhau tìm cách giải quyết, cô dường như mỗi ngày đều đến đó, Bạch Thắng cũng có chuyện, thời gian hai người khác nhau, số lần ở chung trở nên rất ít. Bạch thiếu gia rất bất mãn, cuối cùng vào một ngày nào đấy Quý Nghiên vừa định ra cửa thì một cánh tay dài duỗi ra, kéo cô trở lại

"Làm gì?" Quý Nghiên nghiêng đầu hỏi

"Hôm nay đừng đến sở nghiên cứu, đi một chuyến đến Đàm gia với anh"

"Hà?"

Đầu óc Quý cô nương còn chưa kịp phản ứng, cả người đã ngồi trên xe thể thao đi đến Đàm gia rồi. Cô rối rắm quay đầu hỏi Bạch Thắng: "Tại sao cả em cũng phải đi?"

Cô bây giờ muốn quan tâm chuyện nghiên cứu hơn! Thật vất vả mới có tiến triển, hơn nữa đã sắp tiến vào giai đoạn cuối cùng, cô bây giờ toàn tâm toàn ý nhào vào việc này rồi.

"Lần trước có gặp mặt vợ chồng Đàm thị trưởng, Đàm phu nhân trong lúc vô tình nói muốn gặp em" Bạch Thắng hỏi hột nói.

Quý Nghiên lại càng rối rắm: "Bà ấy muốn gặp em làm gì?"

Hai bên không biết nhau mà.

"Không biết"

Xe một đường lái về phía Đàm gia, Quý Nghiên thật ra có chút thận trọng, cô không giỏi giao tiếp với người lạ lại không biết thị trưởng phu nhân là người thế nào, lỡ như không hợp thì càng lúng túng.

Cũng may, bọn họ vừa tới nơi, trong phút chốc Quý Nghiên liền thoáng yên tâm. Đàm Vân Phi cùng phu nhân của ông ta nhìn qua đều là người rất tao nhã, Nhất là Tôn Nhu, Quý Nghiên không ngờ thị trưởng phu nhân lại còn trẻ như vậy, nhìn qua chưa tới 30, ăn mặc thời thượng, trên mặt mỉm cười mang đến cảm giác như một thiên sứ.

Giới thiệu đơn giản xong, Bạch Thắng cùng Đàm Vân Phi phải lên lầu nói chuyện. Anh có chút không yên tâm về Quý Nghiên, Tôn Nhu cười nói: "Bạch thiếu gia yên tâm, tôi sẽ tiếp đãi phu nhân của ngài chu đáo"

Bạch Thắng cười đáp lễ: "Cám ơn".

Lại dặn dò Quý Nghiên mấy câu, lúc này anh mới lên lầu cùng Đàm Vân Phi. Nhìn bóng lưng anh, Quý Nghiên tự nhiên có loại xúc động muốn kéo anh trở lại.

"Hai người nhìn qua rất âu yếm" Bên tai truyền tới một âm thanh ngọt ngào.

Quý Nghiên quay đầu nhìn qua Tôn phu nhân hào phóng "Vâng" một tiếng.

Tôn Phu nhân kéo cô đến ghế sa lon nói chuyện phiếm, đây là một người phụ nữ rất có khí chất ưu nhã, lễ nghi. Mặc dù tuổi còn trẻ nhưng một thị trưởng phu nhân cần gì, cô đều không thiếu.

Quý Nghiên đi theo Bạch Thắng mấy ngày nay, gặp chuyện cũng bình tĩnh hơn nhiều, bản thân cô cũng xuất thân từ thiên kim tiểu thư, trước kia Mỹ Lệ cũng dạy cô không ít lễ nghi nên lúc này cô biểu hiện tự nhiên thoải mái làm người khác rất ưa thích.

Vài ba lời, hai người bắt gặp đã thân mật.

Đột nhiên Tôn Nhu nhìn đồng hồ đeo tay nói: "Cũng đến lúc chuẩn bị cơm trưa rồi, Nghiên Nghiên, cô thích ăn gì?"

"À" Quý Nghiên trả lời theo phản xạ: "Không sao, tôi không kén ăn"

Thị trưởng phu nhân còn đích thân xuống bếp, thật hiền tuệ!

"Vây, chúng ta cùng đi đi" Quý Nghiên nói

Tôn Nhu cười: "Được"

Họ đi siêu thị cách Đàm gia không quá gần, ở trung tâm thành phố, rất phồn hoa.

Tôn Nhu ra cửa bình thường đều có vệ sĩ đi theo, xe dừng ở một siêu thị lớn, để đề phòng. Tôn Nhu đội mũ lưỡi trai và đeo mắt kính. Quý Nghiên rất thắc mắc và lấy làm kì lạ, sao cô ấy không cho người đi mua về, nhưng suy nghĩ một chút, có lẽ Đàm phu nhân thích tự mình mua hơn, nhất là vấn đề ăn uống, có vài người sẽ an tâm hơn khi chính mình lựa chọn.

Họ cùng nhau xuống xe, đi về phía siêu thị.

Vừa lúc gần đây có một quán cà phê cao cấp

Một cô gái từ cửa bước vào, mắt nhìn bốn phía, cho đến khi nhìn thấy khuôn mặt quen thuộc hướng cô vẫy tay, cô cười ngọt ngào, tiến về phía người kia.

"Xin lỗi, em đến trễ" Tuyết ngồi vào ghế, nói xin lỗi.

Người ngồi đối diện cũng không để ý, nói: "Không sao, chị cũng vừa đến thôi"

Bạn đang đọc truyện *Bạch Thiếu Gia, Cung Chiều Vợ Như Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 106: Súng bắn tỉa 2

"Lâu không gặp, Song Chi, chị gần đây có khỏe không?" Tuyết chân thành hỏi.

Về mặt Vân Song Chi bỗng trầm xuống, cô mấp máy môi không lên tiếng. Tuyết miễn cảm nhận ra có gì không ổn, lo lắng hỏi: "Có chuyện gì vậy? Ai khi dễ chị sao? Nói cho em nghe xem nào".

"Không có, chúng ta đừng nói về chuyện này" Vân Song Chi nhìn cô, khuôn mặt u sầu biến mất, thay vào đó là nét mặt lịch sự nhã nhặn: "Hôm nay chị tìm em vì hai chị em chúng ta đã lâu không gặp, chị nhớ em lắm".

"Ừ, vậy hôm nay chúng ta không nhắc đến những chuyện không vui nữa"

Vân Song Chi muốn nói lại thôi: "A Thắng, anh ấy bây giờ thế nào?"

"Thù lĩnh sao?" Tuyết không chút nghĩ ngợi nói: "Ngài rất tốt, thời gian trước ngài đưa Quý tiểu thư về tổng bộ, hai người chung sống vô cùng hòa hợp".

Tuyết thận trọng nhìn sắc mặt của Song Chi: "Song Chi, chị sẽ không..."

Vân Song Chi lắc đầu: "Chị chỉ hỏi một chút, không có ý gì khác. Ngay từ đầu là chị có lỗi với anh ấy, chị hiểu điều đó"

Vậy thì tốt..." Tuyết vỗ ngực ngây thơ như cô gái nhỏ nói: "em còn tưởng..."

Lời đăng sau chưa nói hết nhưng ý tứ không nói cũng biết.

Vân Song Chỉ cúi đầu, khẽ nhấp một ngụm cà phê. Trong ánh mắt xinh đẹp lướt qua một vẻ đáng sợ, cô để ly xuống, như tùy ý hỏi: "A Thắng sao lại kéo Quý tiểu thư vào? Lỡ như gặp chuyện gì nguy hiểm thì sao?"

"Thủ lĩnh muốn Quý tiểu thư gia nhập NSA"

Vân Song Chỉ dừng lại, ngẩng đầu, trong mắt tràn đầy vẻ kinh ngạc, nhưng cô nhanh chóng thu lại vẻ mặt của mình: "A Thắng sao có thể làm vậy? Mấy người chú An bọn họ đồng ý sao?"

Trong siêu thị, Quý Nghiên cùng Tôn Nhu đẩy xe đẩy, đi qua các gian hàng.

Việc nhà Tôn Nhu tất nhiên đảm đương, đối với lựa chọn các loại thức ăn rất quen thuộc, cô vừa đi vừa cùng Quý Nghiên cười cười nói nói.

Không khí vẫn rất hòa thuận.

"Không có, mấy người chú An ban đầu cũng không đồng ý, xong đặc biệt nói đi nói lại nhiều lần nhưng thái độ của thủ lĩnh vẫn rất kiên quyết" Tuyết nói thật.

Vân Song Chỉ nói: "Tại sao có thể như vậy? A Thắng không phải là người hành động theo cảm tính..."

"Ừ, còn có nguyên nhân khác"

Vân Song Chỉ lộ vẻ mặt nghi ngờ, Tuyết đột nhiên ghé đầu, liếc nhìn xung quanh, phát hiện không có gì khác thường, cô mới lấy tay chống lên mặt bàn, cơ thể nghiêng về phía trước, nhỏ giọng nói: "Mọi người vốn cũng không hiểu, nhưng thủ lĩnh nói, Quý tiểu thư chính là người thiết kế vũ khí mà Dịch Vĩnh Quân thường nhắc đến."

Vân Song Chỉ há miệng kinh ngạc nói không nên lời.

"Chị cũng không tin đúng không? Cô ấy thiết kế cho NSA nhiều vũ khí, cống hiến rất lớn, trước đây Dịch Vĩnh Quân vẫn luôn muốn mời cô ấy vào Cục Quốc An, mọi người cũng đồng ý, chỉ là không biết nguyên nhân gì mà cô ấy lại từ chối. Hôm nay, Quý tiểu thư cùng thủ lĩnh ở chung mới chịu gia nhập NSA. Tin tức này vừa ra, coi như có bản khoản gì, chỉ cần thủ lĩnh kiên trì, cũng chẳng ai có thể nói cái gì được nữa"

"Thật đúng là không ngờ..." Vân Song Chỉ mất hồn nói

"Không ngờ cái gì?"

"Chị muốn nói đáng về Quý tiểu thư nhìn ôn hòa nhu nhược như vậy mà không ngờ lại tài năng như vậy"

"Đúng thế đó, cô ấy ở phương diện thiết kế vũ khí rất giỏi. Chị còn nhớ trước khi đi đang nghiên cứu một đầu đạn chứ? Bản thiết kế cũng là Quý tiểu thư cung cấp, em xem chừng chỉ cần nửa năm là hoàn thành"

Vân Song Chỉ trầm ngâm

Cô nhớ Bạch Thắng có nói qua, đầu đạn này có uy lực cực lớn, oanh tạc chìm cả một đảo nhỏ cũng không thành vấn đề. Chính vì uy lực quá lớn cho nên mới phải nghiên cứu nhiều năm như vậy, thành quả trong tương lai, nhất định sẽ oanh chấn toàn cầu.

Cho tới nay, nghiên cứu vẫn tiến hành bí mật vì không muốn cho tình báo nước khác biết được mà phá rối

"Song Chỉ, Song Chỉ..." Tuyết gọi liên tiếp vài lần

Vân Song chỉ lúc này mới hoàn hồn, nhìn cô một chút, hỏi: "Sao thế?"

"Chị đang nghĩ cái gì vậy?"

"Ngại quá."

"Không sao, em chỉ muốn nói với chị, là chính chị đã quyết định rời đi, đừng ở bên Ngôn Quyết nữa..." Tuyết rất quan tâm nói

Vân Song Chỉ còn trong trạng thái thất thần, lơ đãng nói: "Chị biết rõ, cũng muốn rời đi, nhưng là..."

"Tên đó không để chị đi sao?"

Vân Song Chỉ cúi đầu, Tuyết nhìn bộ dáng của cô, biết cô sống không vui, oán giận nói: "Thật quá đáng! Người này rốt cuộc là muốn cái gì chứ? Chị biết không, mấy ngày trước anh ta còn bắt cóc đi Quý tiểu thư, thiếu chút nữa là...may mà thủ lĩnh đến kịp. Anh ta bức bách chị còn chưa đủ, bây giờ còn đánh chủ ý lên Quý tiểu thư, thủ lĩnh vốn cùng hắn không thù không oán, người này sao có thể biến thái đến vậy chứ"

"Em nói anh ta bắt cóc Quý Nghiên?"

"Chị không biết sao? Ngày đó thù lĩnh giận điên lên, em không có mặt nhìn trực tiếp nhưng nghe chị Surong nói ngài ấy đánh Ngôn Quyết gần chết, còn cho nổ du thuyền "

Vân Song Chi tròn to mắt, không thể tưởng tượng ra nỗi đáng về mặt không chế đến đánh người của Bạch Thắng, khả năng tự chủ của anh rất tốt, Ngôn Quyết đã làm cái gì khiến cho anh tức giận đến thế?

Cô thử thăm dò hỏi: "Ngôn Quyết đã làm cái gì với Quý tiểu thư phải không?"

Tuyệt đem tình huống mình biết nói cho Vân Song Chi, nghe xong, Song Chi sững sờ, ngây ngốc ngồi trên ghế nhất thời quên cả phản ứng. Hôn? Ngôn Quyết thế nhưng lại hôn Quý Nghiên, chẳng phải từ trước đến nay anh ta không hôn phụ nữ sao? Trước kia khi cô còn yêu cũng mong được anh ta hôn, nhưng hình như ở phương diện này, anh ta cực ưa sạch sẽ. Ngôn Quyết cũng từng khẳng định với cô sẽ không bao giờ hôn một người đàn bà nào. Vân Song Chi thử nói bóng nói gió dò xét qua vài lần, Ngôn Quyết cũng không có cái ý định này. Nhưng...việc đời khó đoán, cô cuối cùng cũng chỉ là một con cò cho anh ta lợi dụng, chẳng có gì thay đổi, thứ duy nhất thay đổi chính là cô đã chết tâm, đã yêu người khác.

Nhưng tại sao anh ta hôn Quý Nghiên, là lợi dụng, hay là...

Không, sẽ không

Ngôn Quyết người này căn bản là không có tim, anh ta không hề yêu bất cứ ai. Nếu làm như vậy chỉ là cướp lấy Quý Nghiên mà thôi, anh ta hận Bạch Thắng, vì tổn thương Bạch Thắng, anh ta không tiếc điều gì. Bạch Thắng quan tâm Quý Nghiên, đó là lí do Ngôn Quyết dùng trăm phương ngàn kế tiếp cận Quý Nghiên, có lẽ anh ta nghĩ Quý Nghiên sẽ yêu anh ta, đối với anh ta có lợi cho việc báo thù, tựa như bản thân mình lúc trước...

Vân Song Chi siết chặt nắm đấm, móng tay đâm sâu vào da thịt cũng không hay. Không biết tại sao, càng nghĩ sâu, một cổ chua xót ghen tị càng trào dâng từ đáy lòng, chiếm cứ cả trái tim cô.

Quý Nghiên, Quý Nghiên, cô sao có thể may mắn đến như vậy, được A Thắng để tâm yêu thương. Nếu như cả Ngôn Quyết cũng yêu cô, vậy tôi đây tính là cái gì?

Cô rốt cuộc có chỗ nào tốt?

Tình yêu của A Thắng, là phải thuộc về tôi!

Là của tôi...

"Đã mưa đủ rồi nhì." Tôn Nhu nhìn đồ trên xe đẩy, xác định không thiếu cái gì, cùng Quý Nghiên đến quầy thu ngân tính tiền.

Bảo vệ vẫn cứ đi theo từ khoảng cách không xa, vừa quét thẻ xong, lập tức có hai người đàn ông mặc tây trang đen tiến lên giúp họ xách túi đồ, sau đó lại tiếp tục đi đằng sau các cô. Tôn Nhu cũng là người rất thân thiện, suốt đường đi luôn cùng Quý Nghiên nói chuyện phiếm.

Quý Nghiên nói: "Đảm phu nhân hiền huệ như vậy, Đàm thị trưởng cưới được cô nhất định rất hạnh phúc."

"Thật sao." Tôn nhu kín đáo cười cười.

Hai người ra khỏi cửa siêu thị, đang chuẩn bị đi về phía nơi đỗ xe, trong không khí đột nhiên xuất hiện một hơi thở khác thường. Quý Nghiên bèn nhảy nhú mảy, thời gian này cô vẫn luôn được huấn luyện, tính cảnh giác cũng cao hơn trước kia rất nhiều, hơn nữa ở bên Bạch Thắng độ nguy hiểm cũng sẽ gia tăng, cho nên ở bên ngoài cô cũng cực kì cảnh giác.

Chỉ sợ nguy hiểm xảy đến bất ngờ không lường trước.

Cho nên vừa phát hiện có điều không đúng, Quý Nghiên lập tức dừng bước. Tôn Nhu đi tới thì phát hiện Quý Nghiên bất động, cô nghi ngờ quay đầu lại, đang muốn hỏi Quý Nghiên thế nào. Lại thấy Quý Nghiên chợt thay đổi sắc mặt, trong chớp mắt, cô bất ngờ nhào tới Tôn Nhu, Tôn nhu khiếp sợ mở to mắt.

Phanh---

Tiếng súng vang lên, Quý Nghiên đẩy Tôn Nhu ngã ra đất, dường như là đồng thời, tất cả bảo vệ cũng dâng lên. Cửa siêu thị người nhiều vô cùng, nghe được tiếng súng, nhất thời tiếng hét chói tai nổi lên bốn phía, người đi đường chạy trốn hỗn loạn, khắp nơi một mảnh nhốn nháo.

Tay Quý Nghiên còn bị người đi đường chạy trốn đạp xuống, cô đau đến mồ hôi chảy ròng ròng, Tôn nhu ở dưới người cô đã sớm sợ đến sắc mặt tái xanh. Quý Nghiên cắn răng, quá hỗn loạn rồi, không khéo sẽ bị người ta đạp thành bánh thịt, cô thử đứng lên, nhưng quá nhiều người, hai chân Quý Nghiên lại bị đạp. Cô cố dè kinh hoàng xuống đáy lòng, thật may là bảo vệ đến, xua tan người đi đường chung quanh Quý Nghiên, tạo thành một vòng bảo hộ. Quý Nghiên lúc này mới lôi kéo Tôn Nhu đứng dậy.

"Xảy ra chuyện gì?!" Tôn Nhu nửa ôm Quý Nghiên, nghiêm nghị hỏi bảo vệ xung quanh, lông mày xinh đẹp nhú thật chặt.

Bảo vệ vừa bảo hộ Tôn Nhu cùng Quý Nghiên đến nơi an toàn, vừa trả lời: "Có súng bắn tia." Sắc mặt của bọn họ rất khó coi, lạnh lại nghiêm túc, tất cả đều ở trạng thái cảnh giác, âm thanh cũng không có chút nhiệt độ, một bảo vệ đứng trước Quý Nghiên lấy điện thoại, cố liên lạc cứu viện. Đồng thời lạnh giọng dặn dò những người bên cạnh: "Bảo vệ tốt phụ nhân."

Trên quảng trường từ khi nghe thấy tiếng súng đầu tiên liền im lặng xuống dưới, không nghe có tiếng súng thứ hai, nhưng bọn họ đều biết, súng bắn tia vẫn còn ở đó, tùy thời đều có cơ hội ra tay. Bọn họ phải lên 120% tinh thần, Quý Nghiên cũng đề phòng, ánh mắt hướng lên trên liếc nhìn một vòng, không biết súng bắn tia ở đâu.

Bạn đang đọc truyện *Bạch Thiếu Gia, Cung Chiêu Vợ Như Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 107: Chạy trốn

Kho hàng? Nhà gỗ? Đây là nơi nào? Quý Nghiên chuyển động con người, nhìn xung quanh một vòng. Trừ cái bàn gỗ hình vuông, cũng không có đồ gì. Mấy người đàn ông ngồi vây quanh cái bàn đánh bài, tiếng quát thô lỗ truyền vào trong tai, bọn họ cũng không có chú ý tới Quý Nghiên đã tỉnh rồi.

Trên bàn còn để vài ba khẩu súng, Quý Nghiên mắt tỉnh, rất nhanh sẽ nhìn thấy thanh khẩu súng màu bạc tinh chỉnh. Rất dễ nhận thấy, đó là súng của cô, nhưng bị bọn họ lấy đi.

Đầu óc Quý Nghiên sau trải qua trống rỗng ngắn ngủi, bắt đầu nhanh chóng vận

chuyển, đối với tình huống trước mắt, cũng có suy đoán đại khái.

Cô bị bắt cóc rồi.

Quý Nghiên cúi đầu nhìn vào sợi dây thừng cột trên người mình, cau mày. Là người Cửa Ngâm sao? Bọn họ bắt cô để làm cái gì?

Tay bị trói ở phía sau lưng, Quý Nghiên vừa ngắm nhìn bốn phía, vừa thử cời dây xuống. Ai ngờ động tĩnh kinh động đến một người đàn ông đứng quay lưng về phía cô, người nọ cảnh giác. Nhìn, Quý Nghiên vẫn nhắm mắt lại, an tĩnh ngủ, không có bất kỳ khác thường.

Hắn lần nữa quay đầu trở lại.

Tay Quý Nghiên cột ở sau lưng nắm thành quyền, thật chặt, tiết lộ cô khẩn trương.

Tim nhảy thình thịch, nhưng trên mặt không có biểu hiện ra vẻ nửa phần.

"Mẹ, cái cô này thật có thể ngủ! Lâu như vậy vẫn không thấy tỉnh." Đưa ánh mắt lần nữa thả lại bài trên bàn người đàn ông vừa đánh bài vừa nói. Vừa dứt lời, lập tức có người trên choker. "Tỉnh thì thế nào? Tiểu tử người thỉnh thoảng nghiêng đầu nhìn một cái, thế nào? Sẽ không phải là nhìn trúng người ta chứ?"

"Mày khoan hãy nói, khuôn mặt này, làn da này, thật đúng là gọi lên hứng thú của tao. Lúc tao trói cô ta đã nhìn qua, cô gái này không có trang điểm, tinh khiết thiên nhiên, da dẻ mềm mại, vóc người khẳng định cũng không kém đến thế đâu."

"Mày thật đúng là dám nghĩ! Thiếu phụ nữ đến điên rồi sao? Đừng quên phụ nhân đã cảnh cáo, không được động đến người phụ nữ này. Mày suy nghĩ một chút là tốt rồi, chớ thật sự mê sắc, để làm ra cái chuyện quá giới hạn gì, xảy ra chuyện tiếp theo người gặp họa đều là chúng ta."

"Mày cho rằng tao không biết? Phụ nhân muốn dùng cô ta cùng Cục Quốc An đổi Thôi ca, tao thật muốn động đến cô ta thì bây giờ còn có thể ngồi ở đây? Sớm bị tao kéo lên trên giường. Cũng không biết người phụ nữ này có tác dụng hay không. . . . ."

"Mặc kệ cô ta có tác dụng hay không, đều là lợi thế duy nhất bây giờ của chúng ta. Thôi ca bị bắt, cái lô súng ống đạn dược mới sắm kia cũng giao nộp cho Cục Quốc An rồi, chúng ta muốn cục diện hòa nhau, có người phụ nữ này, dù nhiều hoặc ít còn có một chút hi vọng!"

"Có thể."

"Tao nói bọn mày nhiều như vậy để làm cái gì? Nhiệm vụ chúng ta bây giờ chính là coi chừng cô ta, phụ nhân khác sẽ xử lý. Suy nghĩ nhiều cũng vô dụng, đánh bài đánh bài. . . . ."

Thôi ca? Là chỉ Thôi núi lớn sao? Phụ nhân kia là ai?

Quý Nghiên lặng lẽ mở to mắt, nhìn thoáng qua bên kia. Thật may là, bọn họ lại tập trung đánh bài. Quý Nghiên không dám làm động tác quá lớn, chỉ có thể chuyển động con người, ở phạm vi tầm nhìn tìm đồ đối với mình có lợi.

Cô một mình chưa chắc có thể đánh được bọn họ, hướng chỉ trên tay bọn hắn còn có

súng, cơ hội duy nhất của Quý Nghiên, chính là cùng bọn họ so tốc độ. Trước khi bọn họ rút súng để giải quyết người, nếu bọn họ rút súng trước thì gian phòng trong này biến mất.

Nhưng bất luận cách nào, đối với cô mà nói khó khăn cũng quá lớn.

Lúc Quý Nghiên đang suy tư nên làm cái gì bây giờ, sợi dây thừng đã được tháo bỏ. Một chiều này là do Y Mạt Thuần trong lúc rảnh rỗi lúc dạy cô, lúc ấy cô chỉ nghĩ là một tiêu kỹ xảo dễ học, không nghĩ tới nhanh như vậy liền có chút công dụng rồi.

Trên đất rất dơ, lộn xộn lung tung thứ gì đều có. Thùng giấy ăn, bát mỳ ăn liền ăn rồi, gói gia vị, tàn thuốc lá, cục đá dẹt chút. . . . . Quý Nghiên căn bản không nghĩ ra cách gì hay, thời gian kéo dài càng lâu càng nguy hiểm, cũng càng mất dũng khí. Quý Nghiên dưới tình thế cấp bách, lại sử dụng cái biện pháp tồi nhất.

Cô khẽ nghiêng người xuống, đưa tay dùng hai ngón tay gấp một viên đá lên, thật trọng. Vừa còn phải thường xuyên chú ý phản ứng những người bên kia, phát hiện không người nào phát hiện, lúc này mới lặng lẽ thở phào nhẹ nhõm. Cô thấy phía trước sau đều có một cánh cửa sổ, cửa sổ không phải đóng chặt, Quý Nghiên cố đề khăn trương trong lòng xuống, đồng thời không ngừng làm công tác tư tưởng cho mình.

Chỉ có thể cầu nguyện nào những người này đơn giản một chút!

Thật là giờ phút khảo nghiệm vận may.

Cô nhắm mắt lại, nắm trong tay cục đá kia, vẫn rất khó khăn xuống tay, ngược lại càng nắm càng chặt, lòng bàn tay cũng toát ra mồ hôi. Càng rồi rắm, đầu óc càng tưởng thấy đau, ngay cả năng lực bình tĩnh suy tính đều đau đớn, huyết thái dương thỉnh thoảng nháy, hoảng hốt thêm phiền não, khiến cả trái tim Quý Nghiên cũng bắt đầu xao động lo lắng.

Cô bức bách mình không do dự nữa, nhắm ngay cơ hội, ném cục đá ra. . . . .

Đồng ——

"Âm thanh gì?"

Quả nhiên, mấy người vừa nghe đến âm thanh lập tức ngừng đánh bài, cầm lấy súng chạy thật nhanh đến phía trước cửa sổ tra xét. Ai ngờ lúc này bên ngoài cửa sổ người gác cửa cũng ngó vào trong nhìn qua, tầm mắt mấy người chống lại, người gác cửa nọ mặt không chút thay đổi giờ cục đá với bọn họ mà nói: "Từ bên trong bay ra ngoài."

"Cái gì?" Sắc mặt mấy người đồng thời biến đổi, cùng nghiêng đầu nhìn về phía bên trong nhà, cái ghế trống rỗng, dây thừng bị tháo bỏ ném xuống đất, đầu còn bóng dáng của Quý Nghiên?

"Mẹ nó!"

Lúc trước người nọ có ý đối với Quý Nghiên nhìn cửa sổ đối diện đã mở ra, nhất thời văng tục. Bọn họ lại chạy đến một cái cánh cửa sổ khác, ngó ra ngoài nhìn, chỉ thấy người gác cửa bên ngoài cửa sổ đã té xuống đất nhũn như con chi chi, rõ ràng hôn mê. Ánh trăng nhàn nhạt, một bóng người mơ hồ đang chạy xa, dần dần hóa thành một bóng đen, dung nhập vào trong bóng đêm.

"Đàn bà thú vị này vẫn còn có công phu! Mau đuổi theo!"

"Mẹ nó, cô ta lúc nào thì đã tỉnh?"

Âm thanh hùng hục hổ hổ phiêu đảng ở trong không khí, kèm theo tiếng bước chân nhanh chóng chạy ra, hỗn loạn vừa vội vừa gấp rút.

Cô sẽ ra sao nếu bị bắt đây, bị giết hay sao?

Bạn đang đọc truyện *Bạch Thiếu Gia, Cung Chiều Vợ Như Mạng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 108: Chạy trốn 2

Quý Nghiên chạy về phía trước, trong đầu còn có chút không rõ ràng tình trạng lảo, chóng mặt. Nhất là hai bên huyết thái dương, hai bên từ từ trường đau giống như mơ hồ co rút lại, rõ ràng cảm thấy nó khuếch trương, lại khuếch trương, mặc dù không mãnh liệt, nhưng lại rất khó chịu.

Cả đầu óc đều không thể giữ vững tỉnh táo.

Theo cô không ngừng chạy, trí nhớ mới bắt đầu dần dần ở trong đầu cô đổ về. . . . .

Bắt đầu từ siêu thị gấp tay súng bắn tia.

Đám người xung quanh chạy tán loạn bốn phía, bọn họ vẫn như cũ không có nghe được tiếng súng thứ hai vang lên, không khí căng thẳng nguy hiểm không biết trông có vẻ khác thường.

Lại có loại không khỏi khản trương.

"Trước hộ tống phu nhân rồi đi."

"Nghiên Nghiên, cô làm sao vậy?" Tôn Nhu lo lắng nhìn Quý nghiên.

Quý Nghiên lắc đầu một cái. "Không có việc gì."

Cái đầu này, cô còn có thể nhìn!

"Chúng ta lên trên xe về trước."

Cô vừa dứt lời, đã có người lái xe tới đây. Hộ vệ hộ tống họ đi tới xe, cửa xe mở ra, Tôn Nhu dẫn đầu lên xe, Quý Nghiên theo sau.

"Thật xin lỗi, nếu như không phải là vì cứu tôi, cô cũng sẽ không bị thương! Bạch thiếu gia mà thấy, tôi cũng không biết nên nói thế nào với hân." Tôn Nhu nắm tay Quý Nghiên đổ thành một mảnh, cau mày thật chặt, nghe nói Bạch thiếu gia vô cùng cưng chiều vị hôn thê này, kết quả người ta mới vừa cùng cô ra ngoài, liền xảy ra chuyện như vậy, Tôn Nhu mặt mày lộ ra lo lắng.

Quý Nghiên an ủi cô nói: "Không sao, anh ấy sẽ hiểu."

"Là tôi suy tính không chu đáo, tôi không biết bọn họ sẽ ở siêu thị Rayane sắp xếp tay súng bắn tia, nếu không tôi đã không đồng ý với cô cùng theo tôi đi ra. Tôi nên nghĩ tới. . . ." Âm thanh Tôn Nhu cùng với người của cô giống nhau, rất đẹp rất êm tai. Còn mang một ít cô gái Giang Nam mềm mại, là đàn ông nghe xong, cũng không nhìn được muốn che chở cô. Nhất là ánh mắt của cô, lúc vô tội thật rất vô tội, dường như thiên sứ chọc người thương yêu.

Quý Nghiên càng thêm sẽ không trách tội ở trên người cô.

Cô ngược lại, theo trong lời nói Tôn Nhu tìm từ then chốt, không nhìn được nói: "Bọn họ? Đám phu nhân biết là ai muốn ám sát cô sao?"

Như thế nào nghe ý tứ của Đám phu nhân giống như thường bị người ám sát?

Tôn Nhu trầm ngâm.

Quý Nghiên nhìn nét mặt của cô, cảm thấy mình xen vào việc của người khác rồi. Không khỏi nói: "Xin lỗi, tôi là không phải có chút hỏi hơi nhiều?"

"Không có." Tôn Nhu điềm tĩnh cười một tiếng. "Chỉ là tôi nghĩ cô biết, Cục Quốc An gần đây nhìn chăm chăm vào Cửa Ngầm rất chặt. Bạch thiếu gia cùng chồng tôi lại thường có liên hệ."

Cô ấy nói rất mật mờ.

Quý Nghiên theo bản năng nói: "Là Cửa ngầm sao?"

"Ừ." Tôn Nhu dừng một chút. "Những tổ chức hắc đạo này rất thích gây ra một số chuyện, cũng không biết tôi đã chọc chỗ nào vào bọn họ không được như ý."

Ánh mắt của cô ta chợt trở nên xa xa, làm như hơi xúc động, lại có chút ưu sầu.

Quý Nghiên rất ít nhìn thấy đến cảm xúc như thế có thể nhuộm đắm người cô gái, thật ra thì Tôn Nhu nói riêng về diện mạo, cũng không phải tuyệt mỹ. Ít nhất Quý Nghiên cảm thấy cô không sánh bằng Y Tịch Nhược, Mặc Luyến Y. . . . . Nhưng ánh mắt của cô ấy rất có thể mê người, tựa như Quý Nhu, một ánh mắt ngập nước có thể làm cho đàn ông đỏ. Nói chuyện lại dịu dàng, lại rất ngọt, đàn ông đều thích phụ nữ như vậy.

Nhưng cô ấy so Quý Nhu có khí chất hơn, và lại cũng là một phụ nữ thành thực có sức quyến rũ. Dĩ nhiên, quan trọng nhất là, nhân phẩm hai người này không có phải so.

Chờ một chút!

"Cô nói là, Cửa ngầm hoạt động chỉ nhằm vào một mình cô sao?" Quý Nghiên tiếp tục phát triển tò mò tinh thần trẻ con, hơn nữa cô luôn có thể rất chính xác bắt được then chốt trong lời nói từ người khác.

Tôn Nhu gật đầu. "Đã mấy ngày rồi, nhưng tôi cũng không nhận ra người của bọn họ, cũng không biết bọn họ vì cái gì làm như vậy? Chồng tôi đối với lần này cũng rất đau đầu, cho nên mới xin Bạch thiếu gia giúp một tay, không để cho những phần tử khủng bố này tiếp tục hung hăng ngang ngược."

"Vậy thì thật là kỳ lạ . . . . ."

Cô bắt đầu còn tưởng rằng cái tên Bang chủ Cửa ngàm Thôi núi lớn gì đó cùng Đàm thị trưởng có thù oán, hoặc là nhìn Đàm thị trưởng không vừa mắt mới có ý nhắm vào hắn, lại nói hiện tại thù quan thù giàu nhiều như vậy, mặc dù không quá đáng tin, nhưng ít ra nói còn nghe được . . . . .

Ai ngờ người ta muốn tiêu diệt thì ra là Thị Trưởng Phu Nhân, cái tên Thôi núi lớn này ý tưởng cũng quá khác người? Không lý do đi đến đuổi giết một người phụ nữ mà ngay cả hắn cũng không nhận ra làm cái gì? Chẳng lẽ hắn thâm mến người ta nhưng người ta căn bản không để hắn vào trong mắt, hôm nay còn gả làm vợ người khác. Hắn nhất thời bị kích thích, nhất thời hóa yêu thành hận, dứt khoát không làm thì thôi, đã làm thì làm đến cùng, tình nguyện phá hủy cũng không để cho người khác lấy được?

Được rồi, cái này lại càng không đáng tin. . . . .

Cô quả nhiên là có chút manh mối sẽ không nhịn được bắt đầu ‘thiên mã hành không’ tưởng tượng, và lại vĩnh viễn là đúng tám giờ rập sẽ hát. Ai, Tiểu Bạch nói rất đúng, tám giờ đúng muốn thấy nhiều không được . . . . .

Giết hại đóa hoa của tổ quốc a!

Nhưng lần trước Ngôn Quyết nói lời kia có ý tứ gì đây? Cùng chuyện này có quan hệ không?

Quý Nghiên nghĩ muốn giúp Bạch Thắng giải quyết xong sớm chuyện này một chút, nhưng trong đầu giống như một đoàn dây rối, đều mơ hồ không rõ. Cô biết tình huống cũng không nhiều, chỉ dựa vào điểm này, cô suy nghĩ nát óc, vẫn là không nghĩ ra. . . . .

Trung tâm Bắc Kinh xảy ra sự kiện đầu súng, mặc dù cuối cùng cũng không có đã thương được người, hình như mục tiêu người ta nhắm ngay chính là Thị Trưởng Phu Nhân. Tốc độ truyền thông thật là nhanh, sự kiện còn không kịp đề xuống, cũng đã có tin tức đưa ra ngoài.

Hình ảnh bị bắt giữ đúng là lúc bọn cận vệ che chở Quý Nghiên cùng Tôn Nhu lên xe, cũng không có chụp tới ngay mặt các cô, vừa vặn lại bị hộ vệ chặn lại, bóng dáng cũng chỉ là loáng thoáng thấy. Ngược lại người đi đường trên quảng trường chưa tỉnh hồn từ trường hợp hỗn loạn thấy được rõ ràng. Tất cả mọi người không hẹn mà cùng bắt đầu sau lưng suy đoán chuyện sự kiện tập kích lần này, chỉ là mỗi người đều có cách nói, phiên bản gì cũng lưu truyền ra ngoài.

Quý Nghiên vui mừng nhất chính là, so với cô nghĩ lại càng có khối người không đáng tin. . . .

Cô vẫn chỉ là đúng tám giờ, bạn bè trên mạng đặt trên người rất nhiều, cái gì cung đình, tvb phim cảnh - cướp, bản tin thời sự đợi chút . . . . . Tất cả đi ra!.

Xe trực tiếp dừng ở cửa biệt thự Đàm gia, Bạch Thắng cùng Đàm Văn Phi nhìn thấy tin tức, đã sớm chờ ở đây. Cho nên xe vừa mới dừng lại, bọn họ bước nhanh tới. Quý Nghiên mở cửa xe xuống xe, mọi người còn chưa có đứng vững, đã bị Bạch Thắng một phen giữ chặt hai vai.

Sâu thăm con người quan sát cô từ trên xuống dưới một lần, đồ ập xuống chính là một câu: "Có bị thương không?"

Quý Nghiên nhìn anh, không nói có, cũng không nói không có.

Bạch Thắng đầu tiên nhìn chỉ thấy trên quần áo của cô vô cùng bẩn thỉu, dính đầy bụi bặm. Tiếp tục chú ý tới tay của cô, ánh mắt trầm xuống, đập vào mắt một màu đỏ, cũng biến thành cực kỳ chói mắt. Anh cố chấp nâng tay của cô, còn chưa lên tiếng, Tôn Nhu cùng Đàm Văn Phi đã đi tới đây.

Cũng trong lúc đó, tổng bộ NSA.

Tuyết vừa mới trở lại, bị Sương cản lại. Người nào đó rất hiếm thấy hỏi cô: "Em đi đâu?"

"Sân huấn luyện a." Tuyết thanh thản trả lời.

"Thúi lắm! Chị tìm em một ngày cũng không trông thấy người, em ở sân huấn luyện chị thế nào không nhìn thấy?"

Tuyết nói: "Có thể lúc chị tới sân huấn luyện tìm em vừa lúc đi nhà cầu nha, chờ em ra ngoài chị lại đi tìm chỗ khác rồi, vừa đúng bỏ lỡ đây?"

"Tuyết, em nói láo!" Sắc mặt của Sương bỗng chốc lạnh xuống, âm thanh hơi nghiêm nghị nói: "Em vừa nói láo thì sẽ nháy mắt, giọng nói so bình thường ngọt hơn, để che giấu em không được tự nhiên."

"Nào có, chị Sương nghĩ nhiều rồi."

Sương hừ một tiếng. "Chị với em từ nhỏ lớn lên cùng nhau, biểu hiện em thế nào, chị còn không nhìn ra? Nói đi, đã làm gì?"

Bạn đang đọc truyện *Bạch Thiếu Gia, Cung Chiều Vợ Như Mộng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 109: Gây gỗ

Tuyệt cần môi.

Ánh mắt chị Sương rất ít khi sắc bén như vậy, giống như chỉ cần cô có một chút không thành thực chị ấy cũng có thể lập tức nhìn ra, không để cho cô vọng tưởng lừa đảo được. Sương cho tới nay đều rất dễ nói chuyện, tính cách của chị ấy vốn tùy tiện, không câu nệ tiểu tiết, thường còn có chút sứt chỉ. Tuyệt mỗi lần có chuyện gì chọc tới chị ấy chỉ cần nùng nịu chút, nói lời hữu ích một chút bảo đảm sẽ không vấn đề.

Nhưng lần này bề ngoài có chút khó khăn.

Tuyệt kín đáo nói: "Thì đi ra gặp người bạn, hàn huyên mấy câu, không có gì."

Sương đuổi theo không buông hỏi: "Người bạn gì? Chị biết sao?"

"Chị Sương hôm nay như thế nào mà nhiều vấn đề như vậy? Còn nữa, chị làm gì mà nghiêm túc như vậy? Giống như thăm vấn phạm nhân vậy." Tuyệt bị hỏi đến có chút không kiên nhẫn, giọng nói cũng không khỏi cao lên.

Sương giống như thần mà nói: "Không cần nói cho chị biết em đi gặp Vân Song Chi rồi."

Bản thân Tuyệt cũng không có nhiều bạn, phạm vi hoạt động của cô căn bản đều ở Cục Quốc An. Ngay cả làm nhiệm vụ đều đi theo Phong Sương Vũ, bình thường đều có người mang theo. Bởi vì trong mấy bọn họ Tuyệt nhỏ tuổi nhất, từ nhỏ, bọn họ cũng sẽ theo bản năng che chở cô. Tận lực không để cho cô bị thương tổn, cũng sẽ không khiến cô tiếp xúc bầu không khí không lành mạnh.

Cho nên bên trong Tuyệt so với mấy bọn họ đơn thuần nhất, điều này cũng làm cho cô có rất nhiều tiểu tính khí. Bản thân mọi người đều rất bận rộn, chuyện lại nhiều, tự nhiên cũng không có người nào nguyện ý không có việc gì mang theo cái tiểu muội muội chơi. Cố tình để cô là người nhàn nhất, gặp phải nhiệm vụ nguy hiểm Phong Sương Vũ cũng sẽ rất ấn ý không mang theo Tuyệt, lưu cô ấy một mình ở Cục Quốc An, ngược lại càng nhàm chán. Tuyệt theo chân bọn họ nói thiệt nhiều lần đều vô dụng, vì thế, cô còn ưu thương qua được một lúc, cũng náo loạn không ít tính khí, đều vô dụng.

Bạch Thắng ít trông nom chuyện này.

Anh có chuyện trực tiếp gọi Phong Sương Vũ là được, Tuyệt cảm giác mình chính là ăn một lần nhân cơm, nửa điểm chỗ dùng cũng không có.

Sau lại dần dần cũng bỏ qua, cho đến sau này biết Vân Song Chi, hai người bọn họ cực kỳ hợp nhau. Tuyệt khi đó cả ngày đi theo phía sau Vân Song Chi, giống như cái đuôi ngựa, Sương khi dễ cô, cô cũng không thêm đề ý. Bởi vì Vân Song Chi nguyện ý theo cô, nguyện ý nghe cô nói chuyện, cũng sẽ không quản chế cô, cô đặc biệt vui vẻ có một người bạn như vậy. Dùng bốn chữ hình dung chính là: chỉ hận không gặp sớm!

Càng nghĩ càng có thể, trong mắt Sương toát ra ánh lửa, gắt gao nhìn chăm chăm Tuyệt.

Giống như cô dám nói một chữ "Vâng", cô liền lập tức nhào qua bóp chết cô ấy.

Tuyệt nháy mắt im lặng.

Cô có phản ứng này, càng khiến cho Sương tức giận. Rõ ràng chính là cam chịu!

"Em có làm hay không à? Đứt gân não à? Chị không phải đã nói với em không cho phép nữa cùng người phụ nữ kia lui tới sao? Em đem lời của chị để đi đâu? Em rốt cuộc có nghe qua lời của chị nói hay không? Lỡ tai diếc quá à? Tức chết chị rồi! Khôn kiếp, em lại còn cùng cô ta gặp mặt, thấy có cái gì tốt à? Không thấy sẽ chết sao? Lần trước dẫn em đi phân bộ cũng thế, em còn muốn đầu óc không phát triển tới khi nào?" Sương rất thẳng tính, có sao nói vậy. Phẫn nộ cũng sẽ có chút không lựa lời nói, đầu óc nghĩ đến cái gì cũng không qua não suy nghĩ liền rằng rắc nói ra, tốc độ cực nhanh.

Cô trước kia cũng không phải không có dạy qua Tuyệt, nhưng kích động như thế, lời nói khó nghe như vậy, vẫn là lần đầu.

Tuyệt căn bản không cho rằng mình có lỗi, cô có thể lý giải tại sao Sương ghét Vân Song Chi như vậy, nhưng cũng chỉ là thấy một mặt mà thôi, lại không có cái gì. Chị làm gì tức giận như vậy? Còn mắng mình khó nghe như vậy! Chẳng lẽ chính chị không thích, không muốn cùng Vân Song Chi chung đụng, nhất định phải ép buộc người khác cũng như chị ấy sao? Coi như Sương là chị cô, cũng không có cái quyền lợi này!

"Em cũng chỉ cùng Song Chi gặp mặt, uống ly cà phê mà thôi, chị tất yếu nói chuyện phải khó nghe như vậy sao? Song Chi không phải người xấu, ban đầu các chị đều bận rộn từng chuyện, cũng không muốn em giúp, là cô ấy coi em như em gái chăm sóc, chỉ có cô ấy nguyện ý dạy em rất nhiều sẽ không mắng em, còn không chê em phiền. Chuyện cô ấy đã làm thật có lỗi với Cục Quốc An, thế nhưng cũng không phải là cô ấy tự nguyện, là Ngôn Quyết lừa cô ấy, lợi dụng cô ấy, đầu sỏ gây nên phải là Ngôn Quyết. Song Chi cũng là người bị hại!" Tuyệt hơi kích động nói.

"ĐxxCM đại gia người!" Cô không nói lời này cũng may, vừa nói lời này, Sương hoàn toàn xù lông rồi!"Chị không có nguyện ý theo em, không dạy qua em, còn chê em phiền? Không ngờ coi chúng ta đều là độc nương nương, còn cô ta một đóa Bạch Liên hoa? Em muốn ngu xuẩn như vậy? Lời nói Vân tiện nhân em cũng tin? Cô ta trừ lời kéo lòng người còn biết cái gì? Em nhất định chờ bị người ta bán, còn theo người bái làm thầy học thành tài thì vui mừng phải hay không?"

"Song Chi không phải là người như thế!"

"Sự thật xảy ra kia, chị có oan uổng cho cô ta sao?"

"Sự kiện kia cô ấy đã hối hận, chị Surong, ban đầu Song Chi bắt quá cũng chỉ vì bị tình yêu che mờ đôi mắt mà thôi! Cô ta muốn vì người mình yêu làm chút gì, điểm xuất phát là không có sai. Sai là sai ở cô ấy yêu sai người! Hơn nữa cô ấy ban đầu còn nhỏ như vậy, chị không thể tha thứ cho cô ấy sao? Thủ lĩnh ban đầu cũng nguyên ý tha cô ấy đi, nói rõ Song Chi cũng không phải tội không thể tha, chị trước kia cũng không đã dạy em biết sai có thể sửa sao? Còn nói làm người lòng dạ phải rộng rãi, biết bao dung sai lầm người khác, nhưng tại sao đến Song Chi này, cách làm của chị liền thay đổi vậy?" Tuyệt cứng rắn không được, quyết định dùng mềm. Đi bài thân tình, từ trước đến giờ đối với Surong đều là rất có tác dụng.

Nhưng sự thật chứng minh, bất kỳ tình huống gì, cũng có ngoại lệ.

Surong không chỉ không có chút cử động, ngược lại nói: "Chị cũng vậy đã dạy em giang sơn dễ đổi, làm sao em không nói? Cô ta đời này chỉ có cái đức hạnh đó, cùng Vân Song Chi nói bao dung, cô ta đáng giá sao? Bao dung cũng phải cần tùy người, cô ta ghê tởm đừng dùng đến cái từ này!"

Tuyệt nói nhiều như vậy, cũng không có điểm hữu dụng. Tinh khí cũng nổi lên, cô vẫn cảm thấy mình ở trước mặt ba anh chị nói chuyện không có phân lượng, bọn họ bình thường giả vờ không nhìn cô coi như xong, hôm nay không những không tôn trọng bạn của cô, ngược lại mọi cách vũ nhục. Tuyệt tức giận nói: "Chị Surong, chị thật là quá đáng! Song Chi chưa bao giờ nói xấu qua bất kỳ người nào, nhưng chị lại nói cô ấy như vậy, chẳng lẽ một lần phạm tội qua một lần sai, sẽ không có cơ hội hối cải sao? Làm sao chị có thể cứ bỏ rơi Song Chi như vậy? Em đối với chị rất thất vọng!"

Surong một hơi nghẹn ở ngực, thiếu chút nữa không đem cô tức chết!

Cô quá đáng? Có làm hay không? Nha đầu này là bị Vân Song Chi rót ** Thang, còn tẩy não rồi hả?" "Phản bội" triệt để như vậy, mẹ nó!

"Em dám nói cô ta tìm em không có mục đích gì? Chị vẫn thật là không tin cô ta từ Đại lão xa xôi chạy đến Bắc Kinh tìm em uống uống cà phê đơn thuần như vậy, trừ phi là Sao Hỏa đụng Trái Đất, đầu gỗ một giây biến thành phụ nữ!" Surong một hơi nói.

Về mặt hết sức kiên định!

Bạn đang đọc truyện *Bạch Thiếu Gia, Cung Chiều Vợ Như Mạng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 110: Gây gổ 2

Tuyệt đánh cục tức, âm thanh cũng so bình thường có chút nhanh chóng. "Không có!"

"Là thật không có, vậy thì em bị người ta giả bộ cũng không biết?"

"Chị cứ như vậy không tin tưởng em sao?" Tuyệt hướng Surong gào to, cả người đều bộc phát theo. Hai người đã thật lâu không có cãi nhau như vậy, hốc mắt Tuyệt đều đỏ, mặt có chút đỏ bừng, Surong có chút không nhẫn tâm, nhưng lại chết cũng không chịu đi an ủi cô. Tuyệt gào xong trong nháy mắt giống như bóng cao xu xì hơi, tức giận nói: "Em mệt mỏi, muốn trở về nghỉ ngơi. Chị Surong không có chuyện gì khác, em đi trước."

"Này, Tuyệt!"

Tuyệt đã đi xa, Surong hướng về phía bóng lưng của cô gọi cô, Tuyệt mắt điếc tai ngơ, thẳng tắp đi về phía trước, cũng không quay đầu lại.

Còn một mình Surong đứng nguyên tại chỗ dậm chân. "Nha đầu chết tiệt, muốn tức chết chị a!"

"Tuyệt như thế nào trên chọc cô rồi hả?" Lúc này Chính Phong đến, thấy Surong thở phì phì nhìn chăm chăm bóng lưng Tuyệt, không khỏi hỏi.

Surong đang lo tức giận không có ai để trút, này vừa vặn đúng lúc có người đưa tới cửa, cô tuyệt không khách khí. Phun rầm rĩ nói: "Nha đầu chết tiệt kia tính khí càng ngày càng thú, hiện tại cũng không đem người làm chị để ở trong mắt, thế nhưng trực tiếp thẳng tới rống lên, vì nghi ngờ tôi không tin em ấy! Anh nói tính tình của em ấy như vậy, nói không chừng ngày nào đó bị người ta lừa, tôi có thể không lo sao? Mẹ kiếp!"

"Còn không phải do cô chiều mới như vậy." Phong liếc cô một cái, kể lể một sự thật.

Surong lúc này tức giận xem thường trả lại. "Choáng nha, anh sẽ không chiều? Đem trách nhiệm đẩy lên trên một người chị, làm như tôi trạm thu hồi à?"

Cả người hỏa khí Surong cô nương không phát hiện, đối thoại bọn họ, giống như một đôi vợ chồng đối mặt với đứa bé phản nghịch cảm thấy rất là đau đầu, ở lẫn nhau hướng đối phương nói rầm rĩ.

Phong cười cười. "Dạ, đều có chiều."

Surong nhìn anh ta cười, nhất thời có cảm giác rợn cả tóc gáy xông thẳng da đầu, tên đầu gỗ lại cười, giọng nói còn nhu hòa như vậy, thật kinh hãi a!

Tâm tư của cô cũng biểu hiện ở trên mặt, Phong nhìn bộ dáng của cô, trong nháy mắt thu lại vẻ mặt.

Lạnh lùng, mặt cọc gỗ.

Ừ, như vậy mới bình thường sao!

Làm trời sanh vô tư, Sương quả quyết không suy nghĩ thêm nữa, cô khoác bả vai Phong, ca hai tốt nói: "Đi, theo tôi đi luyện quyền một chút! Chị muốn phát tiết buồn bực trong lòng."

Bạch Thắng tự bôi thuốc cho Quý Nghiên.

Cô trù trên tay bị thương, trên đùi cũng có hai vết lớn, trong đó có một chỗ bị người dùng giày cao gót đạp, vết rất sâu. Lúc xoa cao lên, Quý Nghiên bị đau đến hít vào một ngụm khí lạnh.

"Tiểu Bạch, anh nhẹ một chút."

Bạch Thắng cúi thấp đầu, không lên tiếng, nhưng động tác tay rõ ràng nhẹ một chút.

Quý Nghiên nhìn tóc anh đen nhánh nồng đậm, thử dò xét hỏi: "Anh tức giận sao?"

"Không có."

"Vậy tại sao không nói lời nào?"

Anh ngẩng đầu lên, vừa đứng chống lại tầm mắt Quý Nghiên, trong con ngươi sâu thẳm kia, như cũ là một mảnh trấn tĩnh. Nhưng trong đó còn kèm theo nhàn nhạt đau lòng. "Anh chỉ là đang suy nghĩ, em mỗi lần gặp nguy hiểm, anh đều không có ở bên cạnh em."

"Có sao?" Quý Nghiên cũng không nghĩ nhiều như vậy. Cô nói: "Tại sao em chỉ nhớ mỗi lần vừa gặp nguy hiểm, em đều sẽ nghĩ tới anh, sau đó cả người tràn đầy năng lượng. Chẳng lẽ anh không phát hiện bản lĩnh hiện tại của em nếu so với trước kia mạnh hơn chút sao?"

Cô nói lời này thì giọng nói rất thoải mái, còn mang một ít cảm giác nghịch ngợm.

Bạch Thắng nhếch môi, kéo người vào trong ngực.

Giọng nói mát lạnh trên đỉnh đầu Quý Nghiên truyền đến. "Lần sau không để bị thương nữa."

Anh làm như thờ dài.

Đi theo bên cạnh anh, muốn không bị thương rất khó chứ? Có lần này còn sẽ có lần sau, đề phòng khinh suất! Hiện tại bắt đầu vì cô mà lo lắng làm thế nào bây giờ?

Quý Nghiên cười cười. "Tuân lệnh."

"Đúng rồi, Tiểu Bạch, anh biết đối tượng Cửa ngầm từ khi mới bắt đầu chính là Đàm

phu nhân sao?" Quý Nghiên nói xong lại đi vòng qua về đề tài này.

Bạn đang đọc truyện *Bạch Thiếu Gia, Cung Chiều Vợ Như Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 111: Bước chân tử vong

Bạch Thắng nhận nhạ "Ừ" một tiếng.

"Thôi núi lớn cùng Đàm phu nhân có ân oán sao?" Tiểu Bạch nên điều tra chứ?

"Không có."

"Vậy tại sao hần muốn ám sát Đàm phu nhân?" Còn không chỉ một lần!

"Ừm, cái này em phải đi hỏi Thôi núi lớn."

"Ít nói nhảm, anh nhất định biết một chút nội tình."

"Anh chỉ biết Đàm thị trưởng hoài nghi Đàm phu nhân gạt ông ấy chuyện gì, để cho anh giúp đỡ kiểm chứng." Bạch Thắng không chút để ý nói.

Ah?

Quý Nghiên ngẩng đầu nhìn anh. "Làm sao lại như vậy? Đàm phu nhân nhìn qua rất hiền lành, Đàm thị trưởng làm sao sẽ hoài nghi cô ấy? Hơn nữa em xem lúc bọn họ đi chung với nhau rất ân ái!"

Giữa vợ chồng quan trọng nhất không phải là tin tưởng sao? Đàm thị trưởng cư nhiên

khiến Tiểu Bạch ngầm đi điều tra Đàm phu nhân, Quý Nghiên có chút khó tiếp nhận. Đối với lúc trước cô xem, còn cảm thấy bọn họ rất xứng đôi, Đàm thị trưởng đối với Đàm phu nhân cũng rất tốt, sau khi biết sẽ làm cho người ta lần nữa tin tưởng vào tình yêu vợ chồng gương mẫu!

Kết quả . . . . .

Tại sao muốn nói cho cô biết tin tức này à? Cảm giác tốt tan thành mây khói!

"Lòng người khó dò, có người giấu được cạn, có vài người giấu được sâu."

"Hả?" Quý Nghiên nhất thời không hiểu được ý.

Bạch Thắng nói: "Đừng suy nghĩ, nghi ngại sớm một chút."

Đối với Quý Nghiên mà nói cuộc sống vẫn ở một góc thế giới đơn thuần, người nào tốt, ai không tốt, cũng có thể thông qua thời gian ngắn ngủi chung đụng để đoán được.

Dù là bất hòa cũng tốt, đối địch cũng tốt, đều là rất rõ ở trước mặt. Không có thâm trầm nguy trang như vậy, dù thỉnh thoảng có người nhìn qua thái độ rất dối trá, cũng không lịch sự.

Đây chính là mặt thế giới cô tiếp xúc, nhưng thực tế, vừa tràn đầy ánh sáng, và lại ánh sáng lớn xa hơn bóng tối.

Hỗn loạn hơn nhiều so với Quý Nghiên tưởng tượng, tới cũng rất nhanh. Cơ bản không hề có điểm báo trước.

Đội đặc vụ Mexico tra ra đám sủng ông kia được vận chuyển bằng đường hàng không đến, cùng với kịch giống hệt biết được địa điểm bọn họ giao dịch. Cuối cùng nhóm hàng này đi bằng đường thủy, chọn ở bến tàu Thượng Hải giao hàng, ở trên một chiếc du thuyền nhìn như rất không thu hút.

Vẫn như cũ Bạch Thắng dẫn người của mình lùng bắt, may mắn thay, lần này Thôi núi lớn thật bất hạnh. Chẳng những không có giống như lần trước thuận lợi phui sạch, người chỉ điểm cũng nói không được, hấn trốn cũng không thể trốn thoát.

Cuối cùng bị bắt lên máy bay lái về phía ngục giam Cục Quốc An.

Người có mắt chân, ngựa có mắt móng.

Lấy câu ngạn ngữ này đặt tại trên người của hấn rất hợp lý!

Dĩ nhiên, kích động nhất chính là Surong rồi. Mấy ngày trước bị tức giận ở trên người Thôi núi lớn rồi cuộc toàn bộ trả lại cho hấn. Để cho hấn đắc chí như vậy, rồi gặp báo ứng đi? Đắc chí cái mộng a! Hiện tại lưu lạc phải ăn cơm tù, chịu tù hình, ngay cả nghĩ đến sắt cũng hà hê không đứng lên được? ! Hừ!

Vốn tưởng rằng Thôi núi lớn bị bắt, Cửa ngầm sẽ lập tức bị chia rẽ, loạn thành một đoàn. Dù sao Quân Long Vô Thủ là vấn đề rất trọng đại, ai ngờ Cửa ngầm không chỉ không có một chút loạn nào, ngược lại cũng giống như lúc Thôi núi lớn ở đó. Tất cả mọi chuyện đều có thể tiến hành, không xuất hiện bất kỳ khác thường nào.

Hỏi Thôi núi lớn, hấn cái gì cũng không chịu nói. Tổng bộ Cửa ngầm ở đâu cũng không biết, Thôi núi lớn mặc dù vóc người có chút khó coi, về mặt thỉnh thoảng còn hơi bỉ ổi. Nhưng là không hồ là con người một đời răn rồi, mặc kệ Surong dụng hình đối với hấn thế nào, hấn đều thờ ơ. Cùng không có cảm giác gì, chính không chịu mở miệng tiết lộ một chữ, quả nhiên một câu không nói.

Tôi không nói thì không nói, xem ngươi có thể làm gì được tôi. . . . .

Cuối cùng Surong cũng không còn vui sướng!

Rõ ràng người này mặt dài rất tiểu nhân, trong ấn tượng của Surong chính là loại, kích một kích, ngược một ngược, rất dễ dàng phản bội. Kết quả không ngờ tính tình người ta ương ngạnh như vậy. . . . .

Nhưng cũng khiến Surong đổi cái nhìn đối với nhân phẩm Thôi núi lớn, nhiều hơn một chút kính nể. Có thể cam nguyện chịu đựng cực hình như thế, cũng không chịu cúi đầu trước người của quân địch, như thế cũng được coi một hán tử!

Chân hấn từ bị bắt, đưa tới hai kết quả không có gì khác, mặt tốt cùng với mặt xấu. Mặt tốt rất dễ nhận thấy là được quân chúng hoan hô, được lòng

người dân. Còn hôn nhân của Đàm thị trưởng được tán thưởng. Mà mặt xấu, chính là Bạch Thắng phát hiện Cửa ngầm có thể còn có một người lãnh đạo nữa, và, Quý Nghiên mất tích.

Bi kịch Quý cô nương vừa ra khỏi cánh cửa liền nhanh chóng bị người cướp đi, ngay cả một điểm báo trước đều không có. Vận dụng tùy thân cô mang bên mình gì đó đều bị tịch thu. Điện thoại di động, súng, vòng tai. . . . . Muốn tìm người cũng không có một chút đầu mối.

Thật buồn bực chính là cô nương này buổi tối trước một ngày còn nghiên cứu thiết kế đồ

suốt đêm, hiện tại cả đầu đều đau, rất muốn ngủ. Ngủ mê man một đoạn thời gian cũng không có tiêu trừ loại cảm giác mệt mỏi, Quý Nghiên chạy chạy, tới một chỗ tốt rồi nghỉ tại chỗ nằm xuống ngủ một giấc.

Thật sự không có tinh thần!

Nhưng nghe thấy tiếng bước chân phía sau đuổi theo, cô lại không dám có ý dừng lại. Chạy trốn chết hoặc ngủ, đương nhiên là chạy trốn chết quan trọng, khó chịu hơn nữa cũng phải cần răng chịu đựng.

Nhìn!

Đây hình như là một rừng nhiệt đới, sắc trời đã tối, rất đen. Chỉ có ánh trăng chiếu hơi yếu, có thể mơ hồ nhìn thấy con đường phía trước. Bên tai còn truyền đến tiếng dã thú kêu, ở nơi này đêm khuya yên tĩnh tối thui, có vẻ kỳ kinh khủng!

Đây là một buổi tối nguy hiểm mà xao động.

"Mẹ kiếp, mới vừa còn chứng kiến cô ta chạy qua bên này rồi, thế nào nháy mắt lại không thấy?" Một âm thanh hàm chứa tức giận ở trong đêm yên tĩnh vang lên, rõ ràng, thô lỗ.

"Con đàn bà thúì, đừng để cho tao bắt được mày! Nếu không mày sẽ đẹp mắt." Một giọng nói khác còn mang theo ác ý, cần răng nghiền lợi nói.

Vừa không ngừng tìm kiếm bóng dáng của Quý Nghiên.

Nhưng cô gái trốn rất kỹ, ngay cả tiếng chửi rủa cũng dần dần thấp, chung quanh

hoàn toàn yên tĩnh lại. Chỉ còn lại tiếng xột xoạt của bước chân.

Có lẽ, bọn họ đang nghe, nơi nào phát ra động tĩnh thôi.

Một lát sau cứ yên tĩnh như vậy, vẫn không thu hoạch được gì. Lúc này, lại nghe thấy giọng nói của một người đàn ông. "Quý tiểu thư, tôi biết rõ cô ở gần đây, đi ra đi! Cô trốn không thoát đâu. . . . ."

Yên tĩnh.

Vô cùng yên tĩnh.

Trừ tiếng gió ban đêm, cùng tiếng dã thú gầm nhẹ, không nghe được bất kỳ âm thanh nào trả lời hấn.

Người đàn ông lại nói: "Chỉ cần cô theo chúng tôi trở về, chúng tôi bảo đảm sẽ không làm cô bị thương. Nhưng nếu như cô muốn qua đêm ở trong rừng, nơi này dã thú nhiều như vậy, an toàn của cô chúng tôi không cách nào bảo đảm! Cô nhất định phải hiểu rõ ràng. . . . ."

Phanh.

Người đàn ông không có cơ hội nói hết lời, đầu đột nhiên bị đập một cái, cảm giác choáng váng truyền đến. Trước mắt trời đất quay cuồng, ánh mắt hấn không tập trung quay về phía sau nhìn lại, vậy mà, không nhìn thấy cái gì, người liền mềm nhũn ngã xuống trên mặt đất.

Quý Nghiên vứt bỏ thanh gỗ thô trên tay, đứng ở bên cạnh người đàn ông, lục lọi một vòng. Cuối cùng từ trên người hấn cầm lấy một khẩu súng cùng điện thoại di động.

Cô không thể ở lại đây lâu nữa hơn được nữa. Cầm hết đồ, lập tức chạy xa.

"CMN! Đàn bà thôi kia rồi cuộc trốn đi đâu?"

"Mày nói cô ta có thể đã chạy vào trong rừng rậm không?"

"Không thể nào, nơi này đường cong cong queo queo, chúng ta có lúc còn đi lạc đường. Huống chi là cô nương kia, ban đầu phu nhân nhìn trúng nơi rừng nhiệt đới rậm rạp này, dễ dàng lạc đường, mới để cho chúng ta nhốt cô ta ở đây. Cô ta không dễ dàng chạy đi như vậy, tìm nhanh lên một chút! Nếu không đến lúc đám sói tới đây, chúng ta cũng có phiền toái!"

"Biết."

Giọng nói đứt quãng càng ngày càng rõ ràng, đang đi tới gần về phía Quý Nghiên vừa mới xuất hiện, rất nhanh. Một bước, hai bước. . . . .

"Hồ Từ, mày xem, có phải Nhị Cầu không?" Một người trong đó đột nhiên kéo người bên cạnh được gọi là Hồ Từ, chỉ về phía một người đang nằm dưới đất dưới ánh trăng mờ hồ kia.

Hồ Từ theo tay của hấn nhìn, bỗng chốc ánh mắt dừng lại, hai người nhanh chóng đi tới.

Bình tĩnh nhìn lại, không phải là đồng bọn của bọn chúng đây sao?!

*** CMN!" Hồ Từ cầm thanh gươm bên cạnh Nhị Cầu lên nhìn một chút, nhất thời mở miệng nói tục!

Một người đàn ông khác đưa tay sờ sờ ở trên người Nhị Cầu, sắc mặt cũng biến thành nghiêm túc nói: "Hồ Từ, súng cùng điện thoại di động trên người Nhị Cầu đã bị mất."

"Người đàn bà kia khẳng định vẫn còn ở gần đây, mày làm cho Nhị Cầu tỉnh lại, tao đuổi theo cô ta!"

"Vậy mày cẩn thận một chút."

Bạn đang đọc truyện *Bạch Thiếu Gia, Cung Chiều Vợ Như Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 112: Bước chân tử vong 2

"Yên tâm, trên di động của chúng ta có hệ thống định vị, hơn nữa đều khóa lại. Tao dùng di động tìm có thể biết cô ta ở đâu? Mẹ kiếp, lần này để xem cô ta chạy đâu!" Hồ Từ đứng dậy, ánh mắt kia, ở ánh trăng chiếu vào, lộ ra tia hung quang.

Cô ta lấy cái gì không lấy, cô tình lấy đi điện thoại di động của bọn họ. Vậy thì không oán được người nào!

Giấy vò bọn họ lâu như vậy, lần này, bọn họ cũng sẽ không khách khí như thế nữa!

"Nghe điện thoại đi! Làm ơn. . . ." Quý Nghiên vừa chạy vừa bấm số của Bạch Thắng, bên kia không ngừng truyền đến âm thanh "Đô, đô, đô . . .". Ngược lại bình thường rất có kiên nhẫn nghe, nhưng mà bây giờ, Quý Nghiên chỉ cảm thấy mỗi một âm thanh khá dài như vậy, tựa như tiếng bước chân Từ Thần đến gần, một cái, hai cái, đánh ở tim của cô. Làm cho người ta khản trương không dứt!

Làm ơn nhanh lên nghe điện thoại!

"Uy."

Nghe âm thanh quen thuộc từ bên kia điện thoại di động truyền đến, trong đầu Quý Nghiên "Đinh" một cái, giống như người lâm vào sương mù, đột nhiên gặp một người tỏa ra tia sáng thiên thần, đưa tay ra về phía cô. Sau đó mang cô xuyên qua sương mù nặng nề, từ biệt một mảnh trắng xóa này, lại nhìn thấy thế giới sáng lạng nhiều màu sắc lần nữa.

Vì vậy, toàn bộ thế giới đều sáng rực rỡ lên.

Tựa như không còn khản trương như vậy, không khỏi an tâm.

"Nghiên Nghiên?" Bên kia như có cảm ứng, thử kêu thăm dò.

"Là em. Tiểu Bạch. . . ." Rõ ràng cho là rất bình tĩnh, nhưng âm thanh xuất ra khỏi miệng, cũng không tự chủ mang theo ý sụt sướt. Thật không có tiền đồ!

Có lẽ là người yêu nên có tâm linh tương thông, trong điện thoại truyền sau một giây yên lặng, trong một giây này, Quý Nghiên theo bản năng nghĩ đến hình ảnh anh ngừng thở

"Em đang ở đâu?"

Trong yên tĩnh vang lên tiếng bước chân càng ngày càng gấp rút, không chỉ một, hai? Không ngừng, càng ngày càng gần, cho đến bọn họ tụ tại một nơi, âm thanh tập trung lại, cũng tương tự càng lúc càng lớn. . . . .

"Hồ Từ, mày tìm được người chưa?"

Đang tìm vị trí Quý Nghiên, Hồ Từ đụng phải mấy cái người khác, hấn giờ giờ điện thoại di động trên tay lên, nói: "Chưa, nhưng cô ta trộm điện thoại của Nhị Cầu, trốn không thoát!"

Mọi người hiểu ý, cũng an lòng xuống.

Nhưng có người cảnh giác nói: "Nhanh lên một chút, nói không chừng cô ta đã gọi cứu viện! Chúng ta phải tóm cô ta trở lại trước khi có người đến, sau đó nhanh chóng chuyển địa điểm."

"Ừ."

"Tìm được rồi." Hồ Tử chợt nói một tiếng.

Ánh mắt mấy người nhất thời sáng lên, vây đến bên cạnh hắn, nhìn về phía hình ảnh trong điện thoại di động.

Trên màn hình, tựa như một tấm bản đồ, mấy chấm đỏ nhỏ không ngừng lóe lên, có mấy cái tập trung một chỗ, đó là vị trí hiện tại của bọn họ. Mà bên kia, lại có một điểm màu xanh, vừa đang di động vừa lóe ra.

Đó là mục tiêu!

"Đuổi theo!"

Bước chân lần nữa mở ra, lần này tốc độ cực nhanh, chạy thẳng tới chỗ điểm màu xanh.

Bóng đêm tối dần, nhưng đêm nay, bọn họ thế nào cũng chưa chớp mắt! Truy đuổi có lẽ mới chính thức bắt đầu . . . . .

Năm phút sau.

Bầu trời đêm yên tĩnh lần nữa truyền tới một âm thanh nói tục. "Mẹ kiếp!"

Khác thường vang dội!

A, không phải một, là mấy! Trăm miệng một lời!

"Có làm hay không?" Một người đàn ông trong đó nhìn qua dơ dáy bản thiêu không chịu nổi nhìn điện thoại di động lẳng lẳng nằm trên đất, dường như có chút khó tiếp nhận. Một hồi lâu, hắn tiến lên nhặt lên, sau đó đi tới bên cạnh bộ mặt tức giận của Hồ Tử, lại nhìn về phía màn hình điện thoại trong tay hắn.

Những người khác cũng không hèn mà cùng nhìn về phía điện thoại của Hồ Tử.

Điểm đỏ cùng điểm màu xanh chợt hiện chồng lên nhau.

Hệ thống rất hợp với tình hình hiện ra ba chữ màu đỏ to: tìm được rồi!

Vô số cánh hoa nhỏ đồng thời từ đỉnh màn ảnh chậm rãi phiêu du, thật sự là "Tung hoa"!

Hồ Tử chỉ muốn lập tức đập máy điện thoại di động trên tay hắn!

Quý Nghiên cảm sung, tiếp tục đi trong rừng rậm đáng chết. Cô muốn đi ra ngoài, nhưng nơi này tựa như mê cung, đi không bao xa thì có một đường phân tách, cô căn bản không biết muốn chạy đi đâu? Đi tới chỗ nào đều là mê mang, bởi vì không biết đường, hơn nữa sắc trời lại tối như vậy, còn phải thời khắc dễ phòng không được dễ bị người bắt, cùng với không dễ cho dã thú đột nhiên xông tới.

Thần kinh căng thẳng vô cùng!

Trải qua thời gian chạy dài, cô đã sớm toát mồ hôi đầm đìa, đầu óc cũng không khỏi tỉnh táo hơn nhiều. Cảm giác trường đau bắt tri bắt giác biến mất, theo nhau mà đến là cảm giác mỗi một cùng buồn ngủ.

Trước mắt nhoáng một cái, cả người suýt nữa ngã xuống.

Cô lắc đầu, không bỏ mặc không cần gấp gáp, lúc này, chợt chống lại một đôi ánh mắt màu xanh sâu kín. Quý Nghiên sững sờ, còn tưởng rằng mình hoa mắt, bình tĩnh nhìn lại, thật sự là một đôi ánh mắt màu xanh, lộ ra ánh sáng quý dị, cũng đang nhìn Quý Nghiên. Một loại hơi thở tử thần đập vào mặt, rất là khủng khiếp!

Không phải đâu?

Quý Nghiên mơ hồ có loại dự cảm, trái tim co rút nhanh đến nỗi không thở được. Ngần vịn lần không được nói cho cô biết cô thật đúng phải dã thú!

Cái ý niệm này vừa mới thoáng qua, đôi mắt màu xanh kia bỗng chốc đến gần cô, tốc độ nhanh chóng, vốn thân thể núp ở trong bụi cỏ cũng theo động tác nó nhảy ra mà hiển hiện ra. Một con rất lớn, sắc trời quá đen Quý Nghiên không thấy rõ là con vật gì, nhưng trực giác nguy hiểm đến, đồng thời con vật kia nhào về phía cô, thân hình lóe lên, hướng bên cạnh tránh ra.

Cô theo bản năng nhấc chân chạy về phía trước.

Dã thú kia nhanh chóng đuổi theo, Quý Nghiên chạy chạy mới nghĩ đến cặp chân này của cô thế nào hơn được người ta bốn cái chân tốc độ? Sau lưng có một con gió lớn trực diện đánh tới, trong lòng cô căng thẳng, người đã lặn về phía trong bụi cỏ.

Chi . . . . .

Dáng dấp bên cạnh không biết là thực vật gì? Đường như mang theo gai, người Quý Nghiên vừa mới rút xuống, mặt liền bị cái gì vuốt một cái, cảm giác nhoi nhói lan tràn, cô hít vào một hơi. Ban đêm ghét nhất chính là điểm này, căn bản là không thấy rõ là cái gì? Đau quá.

Quần áo hình như cũng bị rách!

Nhưng không có thời gian dư thừa để cho cô kêu đau, phát hiện cô tránh được dã thú quay thân thể lại, mắt hung ác nhìn về Quý Nghiên, giống như đói bụng 180 hôm rồi đột nhiên nhìn thấy thức ăn. Được gọi là đói khát! Chạy theo lên có thể hoàn toàn nhận ra, nó nhào tới Quý Nghiên lần nữa thì Quý Nghiên lúc này mới nhớ tới trên người mình còn có súng, thật là hồ đồ!

Cô nhanh chóng móc súng, kéo chốt an toàn, có chút luống cuống tay chân. Chủ yếu con vật kia tốc độ quá nhanh thật sự làm cho người ta khản trương, Quý Nghiên cũng không kịp ngắm ngay, liền trực tiếp nổ súng bắn ra ngoài.

Phanh.

Chó ngáp phải ruồi, cư nhiên bắn trúng đũng của nó.

Chỉ nghe nó gào thét một tiếng khò sở, thân thể nhảy lên toát ra róc rách máu tươi, giọt giọt rơi xuống. Tùy theo cả thân thể cũng rút xuống, đập xuống đất, phát ra tiếng vang nặng nề.

Quý Nghiên sợ dẫn tới sự chú ý những người của Cửa Ngầm kia, phải đánh nhanh thắng nhanh.

Cô vượt qua sợ hãi trong lòng, nắm chặt súng, đi về phía trước mấy bước. Mồ hôi trên trán cuộn cuộn rơi, một đầu mái tóc dính vào trên lưng, trên mặt, đã tràn đầy ẩm ướt. Tim nhảy không ngừng, cặp chân khẽ run lên. Quý Nghiên nghĩ nhắm ngay chân của nó, mặc dù đã gặp qua nguy hiểm cũng không phải là lần một lần hai, nhưng không phải vạn bất đắc dĩ, cô đều không muốn động sát niệm.

Chỉ cần khiến chân nó bị thương, không có cách nào chạy đuổi theo cô nữa là được.

Quý Nghiên nhích lại gần mấy bước, chuẩn bị nhắm bắn. Ai ngờ lúc này dã thú như có cảm ứng chột nhìn về phía cô, cặp ánh mắt màu xanh âm u kia tràn đầy cảm giác quỷ dị, làm cho người ta rợn cả tóc gáy! Nó mở to miệng, gào thét một tiếng, tức giận mà đè nén. Trong lòng Quý Nghiên giật mình, chần chờ một giây, dã thú nhắm ngay thời cơ, không để ý vết thương trên bụng chột hướng Quý Nghiên nhào tới, tốc độ nhanh không thể tưởng tượng nổi.

Quý Nghiên kinh hãi, muốn tránh ra, nhưng không còn kịp nữa. Cả người bị một cỗ lực đánh thẳng tắp ngã ra phía sau, cô phản xạ bắt được cặp chân dã thú, chống đỡ thẳng cánh tay, không để cho nó đã thương tới mình. Khẩu súng rơi xuống ở bên kia, Quý Nghiên nặng nề té xuống đất, sau lưng không biết là cục đá hay cái gì, làm cho cô đau đớn không dứt. Mà nó ở phía trên, dã thú vẫn giương miệng, từng lần một gào thét, muốn thoát khỏi sự kiềm chế của cô.

Quý Nghiên nào dám buông tay, nắm thật chặt, dã thú không ngừng đạp. Cặp chân sau đạp đi đạp lại, quần áo Quý Nghiên đều sắp bị nó hư hết, hết lần này đến lần khác sức mạnh của nó lại lớn hơn.

Không lâu lắm, Quý Nghiên dần dần chống đỡ không nổi, mắt thấy nó cùng mình khoảng cách càng ngày càng gần, cánh tay cũng bắt đầu không chống đỡ được thẳng như vậy, dần dần cong lại, Quý Nghiên nóng lòng không thôi. Làm thế nào? Làm thế nào? Cô mới không chết tại đây?

Thật vất vả trốn ra được, kết quả không có chết ở trên tay những người Cửa ngầm đó, lại bị một dã thú giết. Chết khẳng định là xương cốt không còn, bị dã thú cắn thành từng khối từng khối, sẽ chết không toàn thây. Quá bi thảm rồi! Quý Nghiên càng nghĩ trái tim càng băng giá, ý chí mạnh mẽ để cho cô từ đầu đến cuối không có buông xuôi, khò sở chống đỡ lấy. Dù chỉ có một chút hi vọng, cũng không thể cứ như vậy đi gặp Diêm Vương!

Nói không chừng cô trở thành Quỷ Hồn đặc biệt xấu xí!

Ừm, có nên cảm thán một cái hay không dưới tình huống này cô còn tâm tư nghĩ như vậy, thật là đáng mừng.

Xong rồi, thật không còn hơi sức rồi. Càng ngày càng rõ ràng cảm giác đau không thể không đem Quý Nghiên kéo trở về thực tế, mồ hôi lạnh giống như mở ra công nước sông, cuộn cuộn không dứt, và lại càng chảy càng nhiều. Cánh tay giống như không phải là của mình, chết lặng, hư mềm, dần dần từ cùi chỏ đè lên nhau. Bước chân từ vong càng ngày càng gần, cô cuối cùng cảm nhận được cái gì gọi là hữu tâm vô lực . . . . .

Bạn đang đọc truyện *Bạch Thiếu Gia, Cung Chiều Vợ Như Mộng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 113: Sức nặng toàn thế giới

Dã thú hình như cũng cảm thấy hơi sức cô dần yếu đi, đã không còn biện pháp chống đỡ thêm, mặt của Quý Nghiên gần ngay trước mắt, chỉ cần hơi thấp một chút nữa, nó có thể một ngụm cắn cô vào trong miệng. Trong mắt dã thú toát ra tia âm u, hưng phấn lại kích động. Quý Nghiên thật muốn nói tục, mẹ nó, mày khỏe mạnh cũng đừng suy tính ăn tâm tình của người ta được không?

Giận!

Chỉ là thật lòng không chịu nổi, không muốn chấp nhận cũng không được. Quý Nghiên rất bi tráng nhắm mắt lại. Còn đang suy nghĩ nó cắn một cái này sẽ rơi vào mặt bên kia của mình, kết quả là cảm giác trên người trầm xuống, sức nặng khổng lồ đọng vào trên người cô, Quý Nghiên đau rên lên một tiếng.

Một giây kế tiếp, có tiếng bước chân dồn dập truyền đến, đẩy vật nặng trên người cô ra, đem Quý Nghiên ôm vào trong ngực.

"Thế nhưng đại nạn không chết." Quý Nghiên nhìn khuôn mặt lo lắng trước mắt này, hơi xúc động nói.

Sớm biết cô cũng một súng bắn bẻ đầu, nhiều đứt khoát!

Cô không muốn giết nó, kết quả suýt nữa bị nó làm bữa ăn khuya, ài, lần sau phải rút kinh nghiệm.

"Thế nào không phản kháng?" Âm thanh thật thấp từ đỉnh đầu truyền đến, tay hơi lạnh ma sát qua vết thương trên mặt Quý Nghiên.

Cô thở dài một cái, có chút uất ức nói: "Không còn hơi sức rồi."

"Không nghĩ tới anh?"

"Hả?" Quý Nghiên nhất thời không kịp phản ứng. Suy nghĩ một chút, mới biết anh nói chuyện ngày đó cô nói "Vừa nghĩ tới anh, cả người tràn đầy sức mạnh". Trí nhớ anh có cần tốt như vậy không? Cảm giác nhói nhói kéo thần trí cô về, Quý Nghiên hít vào một hơi, không khỏi nói: "Này, chứ có sò, em đau."

"Đứng lên." Bạch Thắng đỡ cô đứng dậy.

"Không đi được." Quý Nghiên khó được khi làm nũng.

Bạch Thắng ngoan ngoãn ngồi xổm người xuống, người khác nằm sấp lên, lưng rất dày rộng, mang theo nhiệt độ của anh, dường như sức mạnh người này, làm cho người ta an tâm.

Quý Nghiên nhếch môi, đưa tay ôm cổ anh, mặt cũng rất tự nhiên dính vào trên lưng của anh, chung quanh rất yên tĩnh.

Chỉ có âm thanh anh chậm chạp đi lại.

"Không có tiếng bước chân." Quý Nghiên đột nhiên nói.

"Em nói mấy tên đàn ông kia?"

"Ừ."

Trầm mặc.

"Anh sẽ không đem người giải quyết rồi chứ?" Quý Nghiên ý thức được có cái gì không đúng, chỉ nghĩ tới một vấn đề có thể.

Bạch Thắng rất tùy ý nói: "Trùng hợp đụng phải."

Quý Nghiên: ". . . . ."

Đây chính là chênh lệch, đáng vẻ này của cô, thoát được khổ cực như vậy?

Mặc dù không nói, nhưng kỳ thật mới vừa một khắc kia cô thật sợ, lần đầu tiên chân thực cảm thấy cách tử vong gần như vậy. Rõ ràng trong cuộc sống còn có rất nhiều quyền luyến, nhưng thiếu chút nữa đã trở về với cát bụi, tan thành mây khói. May mắn cô còn may mắn.

Còn có anh tới cứu cô, sau đó có cả bờ vai dài rộng, để cho cô dựa vào. Không cần nói nhiều cái gì, cái này đủ rồi.

"Nặng không?" Cô hỏi theo bản năng.

Vốn thuận miệng nói một chút, ai ngờ anh lại gật đầu một cái, rất đơn giản cho một chữ. "Nặng."

Đây cũng quá phối hợp đi?

Âm thanh Quý Nghiên từ giữa kẽ răng phun ra. "Vậy nếu không thả em xuống?"

"Không cần."

"Không phải nói nặng sao?" Giọng nói hơi buồn bực.

Người nọ cười cười, âm thanh rất nhẹ, lại rõ ràng truyền vào trong tai của cô. "Nặng là bởi vì toàn bộ thế giới đều ở trên lưng, nhưng anh cam tâm tình nguyện."

Nhẹ nhàng nói một câu, để cho cô đang buồn bực mà dễ dàng tiêu tan, khóe miệng lặng lẽ nâng lên một nụ cười mềm mại.

Mà anh công em, tựa như công cả thế giới.

Ánh trăng nhàn nhạt tỏa ra, trong rừng rậm nguy hiểm như vậy, lại không hiểu thêm tí

sắc thái trầm tĩnh mà âm áp.

"Chúng ta tới nay còn có thể trở về sao?" Quý Nghiên hỏi.

Bạch Thắng nói thẳng. "Đoán chừng không thể."

Bây giờ chính thức đã đến nửa đêm, là lúc dã thú thường xuyên xuất hiện nhất. Đường rất tối, bọn họ đối với nơi này cũng không quen, biện pháp an toàn nhất chính là tìm một chỗ chờ trời sáng.

"Vậy làm sao bây giờ?"

Chẳng lẽ phải ở chỗ này qua đêm? Cô hiện tại buồn ngủ, rất muốn ngủ, nếu như đợi cả đêm ở đây, còn phải thời khắc nguy hiểm bị dã thú ngậm trong mồm tha đi. Quá đau khổ!

"Tìm sơn động thôi." Bạch Thắng nói xong, ánh mắt cũng tìm mọi nơi.

May mắn, bọn họ cuối cùng tìm được một cái sơn động để ẩn náu.

Không tính lớn, nhưng hai người đợi cũng được coi là rộng rãi.

Bạch Thắng ở trên đường còn thuận tay đánh con mồi, hơi có giống như cảnh tượng phim võ hiệp trong giang hồ nhân sĩ ngủ ngoài đồng dã ngoại.

Vừa nhìn chính là rất có kinh nghiệm.

"Có lẽ có người giống chúng ta, ở chỗ này đợi." Chuẩn xác hơn mà nói là ngủ, trong sơn động còn có củi đốt đã dùng xong, thậm chí có đồng cỏ chải ra, ngược lại dễ dàng cho bọn họ.

Bạch Thắng thuận thực đốt lửa lên, tâm trạng hai người đều rất tốt. Không hề có một chút lâm vào khốn cảnh nhếch nhác nào, ngược lại có nhiều cảm giác khác thường.

Bắc Kinh tiến vào tháng một thì thời tiết đã rất lạnh rồi, nhất là vùng núi bên ngoài ngoại ô, rét căm căm. Quý Nghiên không kịp chờ đợi vây quanh bên đồng củi đốt, chờ đồng lửa dấy lên.

"Động tác lão luyện như vậy, anh nhất định không phải lần đầu tiên gặp phải tình

huống như thế này?" Quý Nghiên không chịu nổi yên tĩnh, lại bắt đầu kéo đề tài.

Bạch Thắng lạnh nhạt nói: "Huấn luyện khi còn bé, bị mẹ anh ném vào rừng rậm Amazon đợi hơn nửa tháng."

"Vẫn luôn không có đi ra sao?"

"Ừ."

Mẹ Bạch thiếu gia như vậy mà hung ác! Quý Nghiên cảm khái. "Khẳng định anh không chỉ có một người."

Quả nhiên, Bạch Thắng nhẹ nhàng nói: "Phong Sương Vũ Tuyết cũng ở đây."

Quý Nghiên gật đầu.

Cô cũng biết, lấy tài nấu nướng của Tiểu Bạch, một mình ở dã ngoại đợi nửa tháng, không phải không thể đói chết.

Chỉ là vậy cũng rất nguy hiểm rồi.

"Anh lúc đó bao nhiêu tuổi?"

Bạch Thắng trầm ngâm một hồi. "Dường như 13."

"Nhỏ như vậy?" Quý Nghiên kinh ngạc.

Có thể tưởng tượng được khi anh còn bé huấn luyện có nhiều khổ, không có ai thành

tự mà không phải trả giá. Bạch Thắng làm như không thêm đề ý, lo lắng nói: "Khá tốt."

Ánh lửa vừa vụt sáng lên, chiếu rọi ở trên mặt Quý Nghiên, trong nháy mắt cô cảm

giác không khí chung quanh cũng ấm lên rất nhiều.

Bạch Thắng đốt lửa xong, lại dọn dẹp anh bắt mấy con mèo này xuống, xuyên qua nhánh cây, chuẩn bị nướng ăn. Quý Nghiên rất rối rắm nhìn anh, mặc dù để trên đồng lửa nướng nướng một cách đơn giản như vậy, nhưng là . . . . .

Cô không nhịn được nói: "Anh có thể làm!"

Vẫn không thể không nghi ngờ a!

Bạch Thắng ngẩng đầu nhìn cô một cái, đối mặt với ánh mắt Quý cô nương không tin tưởng, trên mặt lạnh nhạt sắc mặt không đổi, chậm rãi nói: "Anh có thể."

Anh chắc chắn chứ?

Quý cô nương nháy mắt, rất biết điều không có đem lời trong lòng nói ra ngoài.

Vì sao cô cảm thấy giọng điệu này của Tiểu Bạch kiêu ngạo quả quyết vậy à?

Cô nhìn động tác Bạch Thắng, không hề chớp mắt.

"Nghiên Nghiên, em nhìn anh như vậy nữa, anh sẽ không chịu nổi." Bạch Thắng bộ mặt phớt tình nói.

Bạn đang đọc truyện *Bạch Thiếu Gia, Cung Chiều Vợ Như Màng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 114: Sức nặng toàn thế giới 2

Quý Nghiên vẻ mặt rất vô tội, cô không hề làm gì cả a! Tiểu Bạch, anh liền cậy mạnh!

Quý Nghiên phản xạ có điều kiện trả lời: "Nếu em không nhìn anh, nói không chừng cả son động cũng sẽ bị thiêu cháy. Vì nghĩ an toàn của bản thân, vẫn cần thận một chút tốt."

Bạch Thắng: ". . . . ."

Lại bị người phụ nữ của mình nhìn khinh bỉ!

Chờ.

. . . . .

. . . . .

Mấy phút sau.

Bạch Thắng nhìn thức ăn bị cháy hết gần nửa, trên mặt không có chút vẻ mặt nào. A, chỉ là, trên mặt tuần nhũ trắng nõn, ngược lại rơi xuống mấy phần bụi bặm.

Khó khăn nhất là, đồng lửa thế nhưng không tổn hại chút nào.

Quý Nghiên cảm giác vui mừng sâu sắc, nhưng vừa nhìn thấy mặt của anh, vẫn là nhìn không được bật cười.

"Không được cười." Người khác căn nhắc.

Quý Nghiên không nghe được, sắc mặt khác thường rực rỡ, trong đôi mắt giống như ngôi sao rơi xuống, sáng trong suốt.

Tâm tình cô rất tốt cười nói: "Ngoan, anh sinh ra nhất định là đặc tội với Ông táo. Chớ cậy mạnh! Em tới . . . . ."

Lời còn chưa nói hết.

Thời gian giống như dừng lại, nếu như đây là lời nói một bộ phim, máy quay phim nhất định sẽ bị bắt được vẻ mặt sững sờ của cô, sau đó đánh một đặc tả. Nhạc nền nhất định hợp với tình hình vang lên, chậm rãi, du dương, nhẹ nhàng và lại hết sức có cảm giác.

Vì thế cảnh tượng càng tô lên thêm mấy phần không khí.

Mà gò má của anh cùng gò má cô, chứa phong cảnh, tỉ mỉ sau kết cấu, tỷ lệ hoàn mỹ tung bùng trên màn ảnh, cảm giác tim đập, rõ ràng khác thường.

Hơn nữa ở ban đêm yên tĩnh này.

Môi của cô rốt cuộc không hề đóng đóng mở mở nữa, hoàn toàn yên tĩnh.

Chỉ còn lại nụ hôn dịu dàng, đột nhiên đánh tới, lại kéo dài thật lâu.

Quý Nghiên văng đầu chóng mặt nghĩ, ừ, quả nhiên kiều ngạo rồi!

"Có hối hận không khi trong cuộc sống bởi vì anh, mà gặp nhiều nguy hiểm như vậy." Sau một lúc lâu, anh buông cô ra, hỏi.

Quý Nghiên lấy lại bình tĩnh.

Tay đặt trên đầu gối mình, nghiêng đầu nhìn anh, hỏi ngược lại: "Nếu như mà em nói có, anh có buông tay em ra sao?"

"Sẽ không." Người nọ không chút do dự, âm thanh từ từ mà kiên định.

"Tại sao?"

Bạch Thắng bình tĩnh nói: "Chim non không quen cuộc sống của chim ưng, vậy thì chờ nó lớn lên, cho nó một đôi cánh, cùng bay lượn giữa trời đất này. Dần dà, cũng thành thói quen."

"Vậy nếu thói quen không làm được?"

"Chim ưng sẽ bẻ gãy cánh của mình, cùng với nó, đi qua cuộc sống mà nó muốn."

Anh nói như vậy một cách tự nhiên, Quý Nghiên nhìn chăm chăm anh, trái tim giống như bị thứ gì đánh xuống, có một loại cảm giác vô lực.

Trong đời, muốn yêu một người rất dễ dàng, nhưng đồng thời yêu ở cô, không áp đặt ý nguyện của mình. Có thể chân chính làm được thông cảm đối phương, cũng là rất đáng quý.

Thử hỏi thế gian này, có mấy người, mặc dù yêu, rồi lại thật đứng ở góc độ người yêu, sâu sắc cân nhắc qua cảm thụ của cô.

Còn thích hợp làm ra nhượng bộ.

Chỉ cần cô vui vẻ.

"Em sẽ rời đi sao?" Anh hỏi.

Bốn mắt nhìn nhau, cặp mắt kia sâu thẳm hàm chứa thâm tình, rơi vào trên người cô. Rõ ràng nhận nhận, rồi lại giống như ẩn náu ngàn vạn cảm xúc. Chẳng biết tại sao, Quý Nghiên đột nhiên nghĩ đến Văn Song Chi.

Nhưng cuối cùng các cô không giống nhau như vậy.

Quý Nghiên nhẹ nhàng nhếch môi, dùng giọng nói giống như vậy, lạnh lẽo nói: "Chim non đã trưởng thành."

Bạch Thắng nhíu mày: "Cho nên?"

"Nó sẽ dần dần có đôi cánh mạnh mẽ, không cần chim Ưng bảo vệ, cũng có thể cùng anh bay lượn ở trong trời đất này."

Cùng sát cánh bên nhau.

Cho dù hoàn cảnh gì, đều không quan trọng. Chỉ cần bọn họ ở chung một chỗ. Bạch Thắng trầm mặc nhìn cô thật lâu.

Quý Nghiên cũng không nói chuyện.

Không khí đột nhiên lại trầm tĩnh .

Cho đến mí mắt Quý Nghiên lại bắt đầu đánh nhau, cô thuận thể dựa vào trên vai BạchThắng, mơ hồ nghe được anh nói: "Mệt nhọc sao?"

"Ừ." Quý Nghiên gật đầu một cái. "Nói cho em một chút chuyện lúc anh còn nhỏ đi."

"Đề đầu óc tỉnh?"

"Không phải."

Chỉ như vậy, thì càng hiểu rõ anh một chút.

Bạn đang đọc truyện *Bạch Thiếu Gia, Cung Chiều Vợ Như Mạng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 115: Sức nặng toàn thế giới 3

“Lúc còn nhỏ, anh chủ yếu đều phải huấn luyện, không có gì đáng nói cả.” Bạch Thắng hơi hột nói.

Quý Nghiên đổi tư thế, đầu gối ở trên đùi anh, hai tay cầm lấy tay của anh chơi đùa. Tay của anh thon dài, khớp xương rõ ràng, nhưng quanh năm cầm súng, có một vài vết chai sần.

Nghe nói như thế, Quý Nghiên nâng mắt lên, nhìn về phía anh, tùy ý nói: “Ít nhất phải có một hai sự kiện ở trong trí nhớ còn khắc sâu chứ? Các anh nhiều người như vậy, coi như chỉ huấn luyện, cũng cùng trải qua không ít chuyện chứ.”

Bạch Thắng lắc đầu một cái, “Bọn anh không huấn luyện ở cùng một chỗ.”

“Hả?”

“Ở Hội Liên Hợp có trụ sở chuyên đề huấn luyện, bọn Y Hàm, Phù Tô, Bạch Tinh đều do di tự mình dạy còn anh ở Cục Quốc An, người huấn luyện là mẹ anh. Chỉ có những lúc ở nhà mới có thể tập chung lại một chỗ, nhưng mà số lần lão đại về nhà rất ít.” Bạch Thắng giải thích với cô.

Quý Nghiên gật đầu một cái, bày tỏ đã hiểu.

“Khi đó Mẫn Lão đại vẫn còn ở Hạ Môn chứ?”

Anh vừa nhắc đến Mẫn Y Thần, Quý Nghiên không tự chủ nghĩ đến Mộc Tây, ngày hôm qua Tây Tây gọi điện lại cho cô, nói rằng gần đây gặp phải một số chuyện. Mộc cô nương không thuận lợi vào Thánh Y, bởi vì thực tập, bây giờ cô ấy chỉ có thể cực khổ chạy theo tổ diễn kịch, làm một ít chuyện vặt. Từ nhỏ Mộc Tây trải qua cuộc sống của một đại tiểu thư, bị làm khó mà đến nay cô ấy còn chưa kêu khổ. Ngày đó, Mộc Tây đi làm trễ, vừa đúng lúc Mẫn lão đại ở nhà qua đêm, Y Mạt Thuần muốn Mẫn Lão đại đưa Mộc Tây một đoạn đường, dù sao cũng thuận đường. Mẫn lão đại không tiện từ chối, Mộc cô nương một chút cũng không khách khí liền lên xe, ai ngờ một màn này bị một nhân viên ở Thánh Y nhìn thấy, và lại người đó còn biết Mộc Tây.

Cô ta nói bóng nói gió hỏi Mộc Tây có chuyện gì xảy ra, Mộc Tây thuận miệng nói lão Mẫn Y Thần cùng với một cô gái nhỏ xinh đẹp vị thành niên ước hẹn ở một nơi nào đấy bị cô ấy nhìn thấy, đại Boss người ta sợ cô ấy đi ra ngoài nói lung tung làm ảnh hưởng đến danh tiếng của mình, vì vậy mới tìm cô ấy để phong kín miệng của cô ấy lại, dưới quyền uy của đại Boss cô thế thế thăm thăm đồng ý, cũng dặn dò người đó với bản thân cùng nhau giữ bí mật này. Người đó nghe Mộc Tây nói như thế, không chỉ có kinh ngạc vì đại Boss nặng khẩu vị, thái độ nghi ngờ đối với Mộc Tây cũng thay đổi thành đồng tình trong nháy mắt, phát hiện bí mật của đại Boss nha, như vậy khác gì nhò lông trên đầu lão hổ, sẽ không có kết quả tốt gì. “Nén bí thương!”

Kết quả là xé chiều hôm đó, chuyện này ở công ty truyền ra, không ngoài dự đoán của Mộc Tây. Ý tứ loại người này, không thể dựa vào! Nhất là đối với những người ôm trong lòng muốn thỏa tâm nguyện nhiều chuyện của phụ nữ.

Lúc cô ấy nói với Quý Nghiên chuyện này, Quý Nghiên hỏi : “Cậu có ý à?”

“Nói nhảm, không có ý thì mình cũng không nói với cô gái kia nhiều như vậy, rảnh rồi làm à?” Mộc cô nương thẳng thắn.

Quý Nghiên tò mò hỏi cô ấy, “Cậu và Mẫn lão đại thì như thế nào? Anh ta không thể cứ nín lấy cái chuyện quá khứ kia không buông sao? Người ta không tạo cho cậu phiền toái, cậu còn tạo chuyện cho anh ta, không sợ anh ta đuổi ra ngoài sao?”

“Ồ, ngược lại mình thật mong anh ta có thể tìm đến cửa đây! Nhưng mà người ta là Tổng giám đốc đại nhân bận rộn như vậy, làm sao có thời gian để ý

tới một nhân vật nhỏ bé như mình đây được chứ?” Mộc Tây nói giọng chua chát.

Quý Nghiên rất ít thấy Mộc Tây có bộ dạng này, không dứt khoát như vậy. Dù sao cô ấy kiêu ngạo như vậy, ai mà không để ý đến cô ấy, cô ấy sẽ không để một mảnh thái độ cho người khác biết, lão tử mới không lạ gì! Ai dám chọc giận cô ấy, cô ấy sẽ trả lại cho người đó gấp bội! Vẫn sống tự nhiên bừa bãi, nhưng hôm nay bởi vì Mẫn Y Thần mà phải dùng biện pháp như vậy để gây sự chú ý của anh ta.

Quý Nghiên chợt trầm mặc một lúc, một hồi lâu mới nói: “Tây Tây, có phải cậu vẫn còn thích anh ta?”

Chỉ có thích, mới có thể quan tâm đối phương có để mình ở trong mắt hay không chứ?

Mộc Tây rất thân nhiên. “Đúng thì như thế nào? Người anh ta thích cũng không phải là mình.” Cô lại nói: “Choáng nha lão tử cũng không biết tại sao tự làm khổ mình? Tên khốn Mẫn Y Thần kia càng ngày càng làm cho người ta không thoải mái. ....”

“Bởi vì thích.” Quý Nghiên nói.

Bởi vì thích một người. Tình nguyện cãi nhau mặt lạnh với nhau, cũng tốt hơn hờ hững sát vai làm như không thấy, ít nhất như vậy nói rõ, ở trong cuộc sống của anh ta cô vẫn có một vị trí. Không phải người xa lạ, không phải khách qua đường, vị trí này cũng không quan trọng, nhưng luôn tồn tại trong tim anh ta, bị anh ta nhớ.

“Ừ, ở Hạ Môn.” Bạch Thắng gật đầu.

Quý Nghiên bị một câu nói của anh mà thần trí quay về, thật ra thì bây giờ nhớ tới, tình cảm có rất nhiều loại, nhưng bất luận là loại nào, thì tất nhiên sẽ có hai loại vì thế cứ dây dưa quán quýt lấy người. Bỏ không xong mà để ý thì rồi bởi!

Cô không nhanh không chậm nói: “Thật là kỳ lạ, Mẫn gia có nhiều tiền như vậy, nhìn qua di cũng rất quan tâm Mẫn lão đại, tại sao còn đưa anh ấy đến Diệp gia ở Hạ Môn?”

Một thời gian rất dài Mẫn Y Thần đều sinh hoạt ở Diệp gia, cô nhớ Tây Tây từng nói, Diệp gia cùng với Mộc gia là thế giao (quan hệ nhiều đời), Mẫn Y thần đến Diệp gia vừa đúng lúc cô ấy xuất ngoại, lúc cô ấy mười bảy tuổi trở về nước hai người mới chính thức biết. Ông nội Mộc rất thích Mẫn Y Thần, thường nhắc tới với Mộc Tây, mà khi đó Mộc Tây cũng không biết Mẫn Y Thần cũng không phải ruột thịt của Diệp gia, lúc đó còn lấy tên là: Diệp Thần.

“Di có nguyên nhân của di, di không nói, bọn anh cũng không biết.” Mẫn lão đại cũng không biết.

“Có phải Mẫn lão đại thích người khác?”

“Em muốn hỏi cái gì?” Bạch Thắng liếc thấy tâm tư của cô.

Quý Nghiên le lưỡi, rất thuần khiết mà nói: “Lấy việc anh rất hiểu rõ về Mẫn lão đại mà nói, anh ấy và Tây Tây có không gian phát triển không?”

Nếu đã bị nhìn ra, cô cũng không quanh co lòng vòng nữa.

Bạch Thắng mấp máy môi. “Rất không có khả năng, lão đại không thích loại con gái giống như Mộc Tây.”

“Anh làm sao có thể khẳng định được như vậy?”

“Trong lòng anh ta có người rồi.” Bạch Thắng tạm ngừng, lạnh nhạt nói: “Đời này của Lão đại rất khó khăn để yêu một người khác.”

Bạn đang đọc truyện *Bạch Thiếu Gia, Cung Chiều Vợ Như Mộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 116: Sức nặng toàn thế giới 4

“Ah?” Người nào lại có mặt mũi lớn như vậy, khiến Mẫn lão đại chung tình như thế.

Anh ta nhìn qua như một vị đế vương, cả người tản ra khí lạnh, có cảm giác như bất kỳ người con gái nào cũng không lọt vào trong mắt anh ta.

Bạch Thắng nhẹ nhàng nói: “Anh ấy yêu vài chục năm rồi, một mực làm bạn bên cạnh người đó. Vì anh ấy muốn trả giá cho người đó.”

“A....” Quý Nghiên trừng mắt nhìn, bây giờ Mẫn Lão đại chỉ có hai mươi lăm tuổi chứ mấy? Anh ta lớn hơn Bạch Thắng hai tuổi, như lời nói của anh, anh ta yêu vài chục năm rồi, như vậy chẳng phải từ rất sớm đã biết yêu rồi. “Vậy tại sao hai người bọn họ lại không ở cùng nhau?”

“Khi đó, lão đại còn chưa ý thức được là mình thích cô ấy, chỉ xem cô ấy như em gái. Cô ấy vì Lão đại từ Hồng Koong đi Hạ Môn, nhưng bởi vì có một người con gái khác tham gia, thương thấu chú ý. Nhưng thật ra cô ấy không đến như đã nói với lão đại, tự một mình đi, lão đại cũng không biết mình tồn

thương cô ấy, cho đến khi một người đàn ông khác xuất hiện. Người đàn ông kia đối với cô ấy rất tốt, mỗi lần khổ sở sẽ ở bên cạnh cô ấy, trêu chọc cho cô ấy vui vẻ, những gì lão đại không cho cô ấy, người đàn ông kia đã cho cô ấy tất cả rồi. Hơn nữa cũng không cần báo đáp, yên lặng xuất hiện, lại yên lặng biến mất, trên mặt vĩnh viễn treo lên tươi cười, đáng vẻ rất vui mừng cởi mở, giống như thần bảo vệ của cô ấy. Cuối cùng người đàn ông kia cũng làm cho cô ấy cảm động, hai người ở cùng nhau. Chờ đến lúc Lão đại cảm thấy mình mất đi cái gì, anh ấy đã không thể tìm về được nữa rồi.....”

“Chuyện xưa này thật rối rắm.” Quý Nghiên không hiểu. “Thích một người, như thế nào cũng phải cảm nhận được chứ, tại sao phải đợi đến lúc mất đi mới biết?”

“Nguyên nhân là do thân phận.”

Quý Nghiên không hiểu nhìn Bạch Thắng. “Bây giờ cô gái ấy ở cùng với thần bảo vệ kia sao?”

“Ừ.”

Quý Nghiên thờ dài, nắm tay Bạch Thắng, mười ngón tay đan xen vào nhau. “Rốt cuộc biết tại sao nhiều người như vậy đều nói hai người ở chung một chỗ không dễ dàng, không phải chỉ cần anh yêu em và em cũng yêu anh, mà còn cần đến duyên phận, nhưng bởi vì nguyên nhân nào đó mà đến cuối cùng bỏ lỡ, cũng là một chuyện rất khổ.”

“Em vừa mới nói cái gì?” Bạch Thắng nhíu mày.

“Rốt cuộc biết tại sao.....” Quý Nghiên cho rằng anh không nghe rõ, chuẩn bị lặp lại theo bản năng.

Bạch Thắng lắc đầu. “Không phải câu này, bỏ qua trước mặt.”

“Cái gì bỏ qua trước mặt?” Quý Nghiên nháy mắt, đem lời nói vừa mới nói nhớ lại trong đầu một lần nữa, trong miệng cũng không tự chủ nói ra. “Anh yêu em, em cũng yêu anh, nhưng bởi vì nguyên nhân nào đó cuối cùng bỏ qua.....”

“Ừ, phía sau của câu anh yêu em.”

“Em yêu anh.” Quý cô nương thoải mái nói.

Không một chút nào nhận thấy người khác có thâm ý khác, Bạch Thắng nhếch môi, lộ ra một nụ cười vui thích.

Anh rút tay từ trong tay cô ra, thỏa mãn ngồi một chỗ, đặt người ở trên cô đã trải lên, phía trên còn quần áo của anh đem lên.

Đồng lửa vẫn đốt như cũ.

Tiểu bạch thú ý thức được cái gì, từ chối hai cái, vẫn bị sói xám lớn tấn công tới.....

Aegean Sea.

Mộc Tây ở trong phòng bao riêng, dù thế nào cũng không nghĩ ra Phó Tổ Trưởng lại mang các cô tới những nơi như thế này.

Hồng Kông nổi danh nhất là quán Ngưu lang, cho dù chưa từng đến, nhưng cũng từng nghe nói qua. Nghe nói nơi này mỗi người MB đều là cực phẩm, không ngừng có những gương mặt đẹp, vóc người công phu trên giường cũng là hạng nhất. Mẹ nó, cái cô gái già đói khát này. Nếu sớm biết trong miệng cô ta nói high một phen chính là mạng các cô tìm đến MB, nói gì Mộc Tây cũng sẽ không đồng ý.

“Tôi nói với các cô, chỗ này là nơi tốt nhất. Nhìn điều kiện xung quanh, cùng người đàn ông này, bảo đảm các cô chơi vui đến quên cả trời đất.” Bên tai truyền đến giọng nói hưng phấn của Phó Tổ trưởng: “Tôi mời khách, tối nay ai cũng không được đi, mọi người cùng nhau high đến tận trời sáng.”

High cái em gái cô.

Cô cho rằng ai cũng giống như cô sao, Mộc Tây đang chuẩn bị cầm túi xách đi, đồng nghiệp ngồi ở bên cạnh đột nhiên cầm tay cô. Mộc Tây nhìn về phía cô ấy, thấy đồng nghiệp nhìn cô lắc đầu một cái, dùng khẩu hình miệng nói một câu: “Nhịn một chút.”

Nói không chừng chỉ là uống rượu nói chuyện phiếm, tìm thú vui. Dù sao người nọ cũng là Phó tổ trưởng của các cô, Mộc Tây là người đi theo mà về quá sớm thì không tốt một chút nào.

Cô đồng nghiệp đó nhắc nhở Mộc Tây như vậy, Mộc Tây cũng bình tĩnh lại. Cô cũng không phải người truyền thống, huống chi đã từng sinh sống ở nước ngoài nhiều năm như vậy, cái gì cũng từng thấy qua. Chỉ là từ nhỏ Mộc lão gia đã dạy cô, con gái phải giữ mình trong sạch, làm cái gì chơi cái gì đều phải có chừng có mực. Cho nên cô hết sức bảo vệ mình, mặc kệ đang ở hoàn cảnh nào, cũng sẽ không chịu ảnh hưởng, đây là nguyên tắc của cô.

Mộc Tây ra nước ngoài từ lúc năm tuổi, trở về lúc mười bảy tuổi. Khi đó Mộc lão gia rất thích Mẫn Y Thần, không ngừng đưa cô đến trường học của Mẫn Y Thần, còn cầu xin anh ta chăm sóc cho Mộc Tây. Mộc Tây là người thích tự do vui vẻ, ghét nhất bị người quản thúc, cố tình Mẫn Y Thần là người lạnh lùng lại cứng nhắc, nguyên tắc trên hết. Ở bên cạnh anh ta Mộc Tây đừng nói gì đến tự do, nhảm chán cũng nhanh nhảm chán đến chết. Hiển nhiên Mẫn Y Thần cũng chỉ coi Mộc Tây là người bị trường bồi dưỡng răn nhét bọc quần áo sang đây, cho nên khi đó hai người vô cùng không hợp nhau.

Nhưng mặc dù vậy, không biết bắt đầu từ lúc nào, dần dần Mộc Tây có thói quen không tiếp xúc với những chuyện mà Mẫn Y Thần không thích.

Ví dụ như mình tỉnh, cô còn nhớ một lần nói giỡn hỏi anh ta: “Anh không có khả năng ở chung cùng kiểu phụ nữ như thế nào?” Mẫn Y Thần trả lời chính là mình tỉnh, Mộc Tây hỏi anh ta tại sao? Anh ta nói vì nghề nghiệp đó có quá nhiều thị phi. Lúc ấy Mộc Tây còn cười anh ta, ông cụ non, không có việc gì cũng biết giả bộ thâm trầm. Nhưng sau lúc lựa chọn nghề nghiệp, cô lại theo bản năng buông tha biểu diễn mà lại chọn theo biên kịch.

Cho nên hôm nay kích động như thế, cũng là bởi vì nhớ lại khuôn mặt của Mẫn Y Thần. Nhớ đến nếu như anh ta biết cô đến MB, nhất định sẽ không vui.

Nhưng hôm nay tỉnh táo lại suy nghĩ một chút, Mẫn Y Thần có cái gì tốt mà quan tâm xem anh ta có vui hay không? Anh ta một lòng muốn vạch rõ giới hạn với cô, cả đời không qua lại với nhau. Làm sao có thể còn quan tâm xem cô như thế nào? Mộc Tây, cô như thế nào lại có suy nghĩ ngây thơ như vậy.

“Người đẹp, đang nghĩ gì vậy? Gọi em lâu như vậy mà lại không để ý đến người ta.”

Mộc Tây phục hồi lại tinh thần, không biết từ lúc nào bên cạnh đã có thêm một anh chàng đẹp trai trắng trẻo ngồi cùng, đang ân cần nhìn cô.

Cô bình tĩnh nhìn, kinh ngạc, trong phòng bao đã rất náo nhiệt. Hai ba MB đang khoa tay múa chân trên chộc Phó Tổ trưởng vui vẻ, có tất cả hai người ngồi bên cạnh cô ta. Những người khác đều có một người ngồi cạnh, uống rượu, chơi đoán số, chơi xúc xắc, nhìn thật hài hòa nha.

Cũng chỉ có một mình cô ngồi ngẩn người.

Anh chàng đẹp trai này lại ở trên người cô cọ xát, một cái tay sờ lên bắp đùi của Mộc Tây, đôi môi thổi khí bên tai cô. “Có phải em không thích chỗ này, nếu không chúng ta chuyển sang nơi khác? Anh phục vụ rất tốt.”

Mộc Tây cười lạnh một tiếng, dưới ánh đèn, khuôn mặt xinh đẹp càng tỏa ra mê người, cô nhỏ giọng nói. “Đem bàn tay quấy rối của anh lấy ra.”

Tâm tình của cô vốn đã không tốt, giờ phút này sắc mặt lại càng không có gì tốt.

Người nọ vẫn còn cười lạnh nói: “Đừng như vậy chứ. Đêm xuân một khắc đáng giá ngàn vàng, anh đảm bảo em sẽ hài lòng.”

Bạn đang đọc truyện *Bạch Thiếu Gia, Cung Chiều Vợ Như Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 117: Sức nặng toàn thế giới 5

Nói xong tay lại càng làm càn không kiêng sợ đi lên tìm kiếm, Mộc Tây không thể nhìn được nữa, đang muốn nổi đóa, cửa phòng đột nhiên bị người dùng sức đẩy ra. Mẫn Y Thần mặt lạnh lùng xuất hiện ở cửa.

“Tổng, Tổng giám đốc.” Phó tổ trưởng nói lắp bắp.

Những người khác cũng sững sốt, tại sao Tổng giám đốc lại ở chỗ này? Hơn nữa vẻ mặt rất âm trầm.

“Đi theo tôi.”

Mẫn Y Thần đi thẳng đến trước mặt Mộc Tây, chặn ngang tên MB đang quẩn cô kia, lôi kéo cô đi ra ngoài.

Mộc Tây ước gì có thể đi sớm một chút, cho nên cũng ngoan ngoãn mặc kệ anh ta lôi kéo mà không có phản kháng. Mọi người lại càng không dám nói gì rồi, mặc dù tò mò, nhưng chỉ trơ mắt nhìn.

Bọn họ đi một đường thẳng ra khỏi Aegean Sea.

“Mẫn Y Thần, anh mang tôi đi đâu vậy?” Sức lực của anh ta rất lớn, lôi kéo Mộc Tây thấy đau. Hơn nữa bước chân của Mẫn Y Thần vừa nhanh, Mộc Tây còn đi giày cao gót, một đường bị anh ta lôi kéo đi như vậy, đi đường vô cùng cực khổ.

.....

Lần một bên ngoài, ba năm trước đây.

Đó là ánh mặt trời rất tốt sau bữa trưa.

Ba.....

Tiếng bập tay thanh thúy, đánh vỡ một phòng yên tĩnh.

Mộc Tây quay đầu đi, trên mặt đau rát, mà lông mày cô cũng không nhú lấy một cái. Thân thể đứng nghiêm, ánh mắt trong trẻo lạnh lùng thản nhiên đối mặt với người đàn ông mặt lạnh như Diêm La phía trước.

Lạnh lùng nói: “Tôi không có.”

Tay người đàn ông rơi xuống bên người nắm chặt thành quyền, quanh thân một cỗ tức giận không lồ chiếm giữ, ánh mắt âm trầm.

Quần gia trầm mặc đứng ở một bên.

Anh trầm giọng nói. “Dì Lý, đi ra ngoài trước đi.”

Quần gia xoay người rời đi, đi ngang qua người Mộc Tây thì lén lút nhìn cô một cái, bất đắc dĩ, lo lắng, cuối cùng hóa thành một tiếng thở dài.

Tại sao người hại chết lão phu nhân lại là tiểu thư Mộc Tây, nếu như không phải.....

Ai.

Tiếng đóng cửa vang lên.

Ngăn cách hai thế giới.

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Anh phán tôi từ hình thì cũng phải cho tôi biết lý do chứ.”

Chân dài của người đàn ông tiến đến gần, ngón tay dài nâng cằm của Mộc Tây lên, âm thanh rét lạnh như gió tháng mười hai, lạnh thấu xương: “Phùng Dục điều tra được, người cuối cùng gọi điện cho bà nội là cô, có phải không?”

Mộc Tây tròn to mắt, thoáng lên một tia kinh ngạc, ngay sau đó liền biến mất không thấy.

“Bị tôi nói trúng?” Giọng nói của anh càng phát ra cay nghiệt: “Bà nội đi đến chỗ cô hẹn sau đó bệnh tim tái phát, cô dám nói cô không liên quan gì đến chuyện này?”

Mộc Tây trong lòng run lên, lạnh lùng nói: “Không phải là tôi.”

“Tôi căn bản không có gặp qua bà nội Diệp.”

“Cô quả thật chưa từng gặp qua bà. Bởi vì người cuối cùng thấy bà, là Đường Minh Triết. Cô chỉ hẹn bà ra ngoài.” Anh giẫm cọt nói, ánh mắt mang theo một cỗ khát máu lạnh lẽo.

Mộc Tây chê cười, “Tại sao anh nhận định là do tôi làm? Quan hệ của tôi với bà nội Diệp rất tốt, Đường Minh Triết lại càng không có lý do để hại bà.”

“Cô còn muốn ngụy biện.”

Động tác dưới tay của anh nặng hơn. Rõ ràng là vô cùng giận, vẻ mặt lại có một loại không nói ra được yêu nghiệt, giọng nói mỉa mai, như Atula từ chỗ sâu nhất của địa ngục đi ra, từng câu từng chữ, làm lòng người sợ hãi. “Cô có tin không, bây giờ tôi có thể giết cô?”

Trong không khí có một luồng khí màu đen bao quanh mãnh liệt, chèn ép, căng thẳng, làm cho người khác muốn hít thở không thông.

“Tôi chưa từng làm.”

Mộc Tây vẫn là một câu nói kia, trên khuôn mặt xinh đẹp nhỏ nhắn không có một ít gợn sóng.

Anh không tin cô, cô có giải thích như thế nào đi chăng nữa cũng vô dụng.

Người đàn ông buông tay ra, cười.

Dần dần cười đến không thể dừng lại.

Nhưng đột nhiên, sắc mặt của anh trầm xuống, đưa tay giữ chặt cổ tay của Mộc Tây, sau đó mang cô đến một dãy ghế salon, thân hình cao lớn đặt cô ở trên ghế salon.

Trong mắt anh có âm hàn cùng tàn nhẫn khiến Mộc Tây ý thức được nguy hiểm, nhưng đã không kịp rồi.

Những nụ hôn thô bạo rơi xuống, không mang theo một chút nhiệt độ. Anh tựa như một con sư tử mất khống chế, điên cuồng gặm cắn môi của cô, ở trong lãnh địa của cô, không ngừng chiếm đoạt cùng chiếm giữ.

Mộc Tây giận dữ, nghiêng đầu tránh thoát nụ hôn của anh, thế nhưng anh lại thuận thế hôn cổ của cô. Một tay đã từ quần áo của cô đi vào thăm dò, cách một lớp áo ngực, tàn phá bờ bãi trên nơi no tròn của cô.

Cả người cô run lên, phản ứng kịp, liều mạng đánh lồng ngực của anh.

“Diệp Thần, anh mau buông tôi ra.”

Mộc Tây gầm lên.

Cô thật luống cuống.

Dùng cả tay chân chống cự anh tiến công, nhưng hơi sức của cô nào lớn được hơn anh. Trong chốc lát hai chân đã bị áp chế, tay cũng bị anh đặt sang hai bên.

Anh tàn nhẫn nói: “Cô cảm thấy tôi muốn làm cô ..... cô có thể ngăn cản được sao?”

Mộc Tây khiếp sợ nhìn anh, trong lòng dấy lên tức giận, cô không thể tin được đây là lời nói từ trong miệng của anh nói ra, lúc nào thì Diệp Thần lại trở thành như vậy.

“Anh buông tôi ra.” Cô càng thêm dùng sức giãy giụa: “Buông tôi ra, khốn kiếp...”

Người đàn ông nhứ mày lại, cầm lấy cánh tay của cô vung, Mộc Tây nhếch nhác bị quăng xuống đất.

“Cút!”

Anh mở miệng, ngán ngùi, có lực, vô tình.

Mộc Tây chưa từng chịu khuất nhục như vậy, quay đầu lại hung hăng trừng anh.

“Tôi cho cô một cơ hội, nếu không cút thì sẽ tiếp tục.” Anh ngồi ở trên ghế salon, từ trên cao nhìn xuống cô, giống như Đế Vương.

Tay Mộc Tây siết chặt thành quyền.

Đứng dậy, từ từ đi về phía trước.

Cô là người thông minh, cũng biết Diệp Thần không phải đang nói đùa, từ trước tới giờ đều là người nói được làm được. Bây giờ không đi, ở lại chính là thật sự không đi được. Cho dù rất tức đi chăng nữa, rất hận, cô đều đặt ở trong lòng, nếu không thua thiệt sẽ chỉ là cô.

Bạn đang đọc truyện *Bạch Thiếu Gia, Cung Chiều Vợ Như Mộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 118: Sức nặng toàn thế giới 6

Khi tay chạm đến cái tay nắm cửa, sẽ phải đẩy cửa rồi đi.

Sau lưng lại truyền đến giọng nói trầm thấp của anh: “Vĩnh viễn, cũng đừng để cho tôi nhìn thấy cô lần nữa.”

Mộc Tây chấn động, sắc mặt chuyển từ trắng sang xanh.

Ngoài miệng vẫn quật cường như cũ nói lại: “Cũng vậy.”

Ngoài phòng, ánh nắng tươi sáng.

Mộc Tây ở trong xe, đầu tóc rối bời, đôi môi sưng đỏ, quần áo cũng nhăn nhúm, nhếch nhác khác thường.

Trên mặt chỗ bị đánh vẫn còn kêu gào đau đớn, trong lòng rất là khó chịu, mắt lại khô khốc không rơi nổi một giọt lệ.

Buồn cười dường nào, vốn cô đến muốn tỏ tình với anh, thế nhưng anh lại dùng phương thức này, cho cô một kích trí mạng.

Diệp Thần, anh thật tốt .

Không phải là anh không muốn gặp lại tôi hay sao? Vậy thì tốt, bắt đầu từ hôm nay, chúng ta hoàn toàn xong rồi.

Mộc gia.

“Bác Phúc, ý của bác là gì?”

Mộc Tây đứng ở cửa lớn, nhìn người ngăn trước mặt là quản gia, bên chân còn là một đồng hành lý, sắc mặt trầm xuống, không vui hỏi.

“Thật xin lỗi Mộc tiểu thư, đây là ý của lão gia. Trước khi lấy được sự tha thứ của Diệp thiếu gia, cô không thể bước vào cửa Mộc gia một bước.”

Quản gia cung kính nói, trong mắt có lòng thương, cũng làm khó cho ông.

Đôi tay của Mộc Tây nắm chặt thành quyền, một hồi lâu, ngược mắt nói: “Tôi muốn gặp ông nội.”

“Mộc tiểu thư.....”

“Ồ, đây không phải là đại tiểu thư của nhà chúng ta hay sao? Thế nào? Rốt cuộc đã biết trở về?”

Lời nói của bác Phúc bị một âm thanh chanh chua cắt đứt. Cách đó không xa, một người phụ nữ người mặc áo màu trắng gạo da cò chậm rãi đi tới, hộ vệ ở phía sau thay cô ta đóng cửa xe. Ánh mắt Mộc Tây lạnh lẽo, cũng không quay đầu lại, chỉ là tay để bên người càng dùng sức nắm chặt. Tầm mắt của bác Phúc dời đến trên người của người phụ nữ kia, khẽ vuốt cằm: “Nhị tiểu thư.”

“Bác Phúc, đi cái này Lý cũng xách tốt lắm, thế nào mà Tôn tiểu thư của chúng ta vẫn đứng ở cửa vậy? Ông không đem lời nói của ba nói cho nó biết sao?” Cô của Mộc Tây, Mộc Đan liếc Mộc Tây một cái, ngược lại hướng bác Phúc nói.

Phúc bá: “Chuyện này.....”

“Không liên quan đến bác Phúc, là tôi muốn gặp ông nội. Cô đừng lại mượn đề tài này để nói chuyện của mình.” Mộc Tây mở miệng, lạnh lùng nói.

Mộc Đan luôn luôn nhìn cô không vừa mắt.

Chê cười cũng không phải là một lần hai lần, Mộc Tây cũng không phải là người dễ chọc. Mỗi lần gặp mặt, hai người chắc chắn sẽ miệng lưỡi sắc bén một phen.

Quả nhiên, Mộc Đan hừ lạnh một tiếng: “Lúc này mới biết đến săn sóc người. Thật buồn cười, lúc người kia ra đi không phải rất kiên quyết sao? Bây giờ còn trở lại làm cái gì? Ngại ông nội giận mà còn chưa đủ, thật muốn tức chết người hay sao? Ta thật là không nghĩ tới, cái người nha đầu này như thế mà độc ác. Diệp lão phu nhân đối tốt với mày như thế mà mày cũng xuống tay hại người được. Có phải một ngày nào đó sẽ đem người cô này cũng giết không?”

Sắc mặt Mộc Tây đại biến, gằn nhẹ: “Nói chuyện khách khí một chút.”

“Xem đi, xem đi. Về mặt này, cũng hận không thể ăn ta.” Mộc Đan âm dương quái khí nói. Đột nhiên, ánh mắt mãnh liệt, quét một vòng hộ vệ bên cạnh, phân phó nói: “Còn đứng ngây ở đó làm gì? Không nghe thấy lão gia phân phó không cho Tôn tiểu thư vào cửa hay sao? Còn không mau mời người đi ra ngoài.”

Hộ vệ lập tức tiến lên, chuẩn bị mang Mộc Tây rời đi.

“Ai dám thử động đến tôi một chút.” Mộc Tây quát chói tai.

Từ nhỏ cô luôn làm theo ý mình, trên người tự có một cỗ khí phách của thiên kim nhà giàu. Hộ vệ dừng lại, đuổi người cũng không được, không đuổi người cũng không được, tình thế khó xử.

Đúng lúc ấy thì bác Phúc tiến lên, thờ dãi đối với Mộc Tây nói: “Tôn tiểu thư. Trước tiên cô nên đi thôi. Vào lúc này lão gia đang nổi nóng, cảm xúc không tốt. Diệp lão phu nhân chết đi là một đả kích quá lớn đối với lão gia, lúc người nhận được tin tức, thiếu chút nữa người hít thở không thông, thật may là ông trời phù hộ, vượt qua khổ sở. Bác sĩ nói bây giờ thân thể của lão gia càng ngày càng không tốt, hơn nữa cũng không thể chịu nổi kích thích gì. Tôi sợ lão gia thấy cô, sẽ chỉ đau lòng hơn thôi.”

Mộc Tây không lên tiếng.

Lần đầu tiên sắc mặt của cô trắng bệch như tờ giấy.

Lần đầu tiên, cảm thấy mệt mỏi.

Cũng là lần đầu tiên, thật là muốn thật là muốn, đây chỉ là một giấc mơ.

Cô nhìn về phía đồng hành lý kia, nhấc chân, bước chân rất nặng nề. Mỗi một bước đi, cũng mất nhiều hơi sức. Thật lâu thật lâu, đi thật lâu, cô khom lưng, nhấc mông thứ đó lên.

Xoay người lại thì bác Phúc đứng ở phía sau.

Cô đứng cùng sát vai với ông, đứng lại.

“Ông nội cũng không tin tưởng tôi.” Âm thanh nhẹ tựa sâu kín trong miệng cô truyền ra, mắt Mộc Tây nhìn ông, hỏi: “Bác Phúc, có phải ngay cả ông cũng không tin tưởng tôi?”

Bác Phúc không đành lòng quay mặt đi.

Mộc Tây khẽ sở cười một tiếng, trước khi đi, cô nói: “Hiện tại tôi không muốn ở nhà trọ kia nữa rồi. Nếu muốn gãy, thì phải đoạn sạch sẽ một chút. Từ nay về sau, tôi không còn là con cháu của Mộc gia nữa, cũng sẽ không cầm một phân tiền nào của Mộc gia. Xin ông hãy nhấn với ông nội giùm tôi, để cho người bảo trọng nhiều hơn.”

“Về sau ông nội xin nhờ ông rồi.”

Nói xong, không do dự một chút nào rời đi.

Cho tới bây giờ đây chính là chỗ kiêu ngạo của cô, dù bị người của cả thế giới hiểu lầm, vứt bỏ, cũng sẽ không rơi xuống một giọt nước mắt nào.

Đầu đường người đến người đi, dòng xe chạy không ngừng ở lối đi bộ, lần thứ $n + 1$ Mộc Tây gọi điện thoại cho Đường Minh Triết đều không được, rốt cuộc buông tha không gọi nữa. Trận biến cố này đột nhiên xuất hiện làm cho cô ứng phó không kịp, không có một người nào tin tưởng cô, tất cả mọi người đều chỉ trích cô, nhưng chuyện gì đang xảy ra cô lại không hiểu rõ. Còn có chuyện gì đáng buồn hơn so với chuyện này hay sao?

Giờ phút này, ngay cả ánh mặt trời có vẻ có chút churóng mắt.

Con đường phía trước khá mơ hồ, giống như cả thế giới này chỉ còn mỗi một mình cô, cô độc một mình. Lại không biết nên đi về đâu. ....

Mà năm ấy, Mộc Tây mười bảy tuổi.

Không lâu về sau này, cô biết Diệp Thần thật ra là con cả của gia tộc quyền thế Mẫn thị đẳng cấp thế giới, tên thật là Mẫn Y Thần. Không biết nguyên nhân gì, khi anh ta còn nhỏ vợ chồng chủ tịch Mẫn đưa Mẫn Y Thần đến giao phó cho Diệp gia nuôi dưỡng, cho đến khi Diệp lão phu nhân qua đời, mới trở lại Mẫn gia.

Khách sạn Hoàng triều quốc tế cũng là sản nghiệp của Diệp gia, chỉ là Diệp gia không có người thừa kế, trước kia vẫn dựa vào một mình Diệp lão phu nhân chống đỡ gia nghiệp, sau khi Diệp lão phu nhân chết, để lại tất cả tài sản cho Mẫn Y Thần.

Vẫn còn nhớ những ngày đó truyền thông đều đưa tin tức “Thái Tử Gia của Mẫn Thị tráng lệ trở về, hai mươi hai tuổi tiếp nhận chức vụ Tổng giám đốc của Thánh Y quốc tế” tin tức này, kinh hãi cả thương giới.

Mà lúc đó Mộc Tây đã ở Hồng Kông

Bạn đang đọc truyện *Bạch Thiếu Gia, Cung Chiều Vợ Như Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 119: Nghiên Nghiên, đến em

“Trở về.” Lạnh lùng mang theo tiếng ra lệnh.

Mộc Tây xoa cổ tay, không khỏi sùng sốt một chút. Ở bãi đậu xe, bên cạnh xe, Mẫn Y Thần đứng ở trước mặt cô. Một thân tây trang đen trắng đứng, bóng dáng cao lớn có vẻ cao ngạo mà lạnh lùng, ánh mắt lạnh như băng. Giống như ba năm trước đây, cô luôn ở bên ngoài điện khuông chơi đến rất khuya, anh chịu nhờ vả của ông nội cô, không thể không đi tìm cô. Từ trước đến giờ, Mẫn Y Thần người này không bao giờ nói nhảm, trực tiếp cầm cổ áo của cô đi ra bên ngoài, tâm tình tốt thì thỉnh thoảng mới mở miệng nói một tiếng “Về nhà”, tựa như xách một con gà con.

Mặt mày Mộc cô nương nhảy lên, hết sức ngang ngược mà nói: “Ai cần anh lo!”

“Đừng để cho tôi nói lần thứ hai.”

“Anh không phải không muốn gặp tôi hay sao?” Mộc cô nương hơi có một chút được voi đòi tiên hỏi.

Sắc mặt Mẫn Y Thần bình tĩnh như nước, lạnh nhạt nói: “Cô có nghe sao?”

“VẬY CŨNG ĐƯỢC.”

“Lên xe.” Anh mở cửa xe, nhìn về phía Mộc Tây.

Mộc Tây bĩu môi, cũng không nhìn nhỏ, trực tiếp ngồi xuống chỗ ghế tay lái phụ, cửa xe đóng lại. Không bao lâu, chỉ nghe thấy cửa xe bên cạnh mở ra, Mẫn Y Thần ngồi lên chỗ ghế lái, khởi động xe chạy đi.

Anh rất an tĩnh, cánh tay gầy gò đặt trên tay lái, động tác lưu loát mà đẹp trai. Đường cong gò má rất đẹp, lộ ra một cổ bẹn nhọn, ngũ quan của Mẫn Y Thần rất thâm thúy, giống như một bức tượng được điêu khắc tỉ mỉ, mỗi một chỗ đều tàn mát ra vẻ đẹp của phái nam.

“Tôi đói rồi.”

Ở bên trong hoàn toàn yên tĩnh, Mộc Tây thoải mái mở miệng, không do dự, cũng không cảm thấy không ổn một chút nào.

Mẫn Y Thần liếc nhìn cô.

Mộc cô nương đưa tay lên phía trước chỉ và nói: “Tôi biết được đầu đường bên kia có một con phố bán quả vặt.”

Cô nghiêng đầu nhìn Mẫn Y Thần, vẻ mặt của Mẫn Y Thần như muốn nói “Chuyện đó thì liên quan gì đến tôi.”

Đuôi lông mày cũng không nhấc lên một cái.

“Sao, anh sẽ không tro mắt nhìn một người đẹp như tôi chết đói ở bên cạnh anh chứ?” Mộc Tây giận.

Mặt của Mẫn Y Thần không có vẻ gì lái xe, cái gì cũng không nói, nhìn phương hướng cũng là hướng Mộc Tây chỉ lúc này.

Mộc cô nương hạnh phúc.

“Mẫn Y Thần, anh nhớ nhìn đường, ngã ba nơi đó đi ngoặt về phía bên trái, đừng đi nhầm đó.” Mộc Tây không yên lòng dặn dò.

Cô nhớ bề ngoài người đàn ông biến thái Mẫn Y Thần này có chút của dân mù đường.

“Câm miệng!”

Quả nhiên sắc mặt Mẫn Y Thần trầm xuống.

Mộc Tây cười nói: “Thật xin lỗi, không cẩn thận nói ra lời nói thật, đã kích anh! Không có việc gì, không có việc gì, ai lại không có một hai khuyết điểm nha.....bla- alaba.....”

Cô lú lú cái lộn không ngừng, Mẫn Y Thần cau mày, lạnh lùng ngắt lời nói: “Cô còn nói thêm một câu nài nữa, thì trở về nấu mỳ ăn liền.”

Thức thời mới là trang tuần kiệt.

Mộc cô nương quả quyết ngậm miệng.

Xe chạy trong màn đêm, lẳng lặng lái về phía con phố bán quả ăn vặt.

Ngày thứ hai, Bạch Thắng cùng với Quý Nghiên bình an trở về Cục Quốc An.

Đội đặc nhiệm tạm thời triệu tập mở một hội nghị, Phong tử tin tức tình báo cho biết sắp tới Cửa Ngầm sẽ cướp ngục, chứng minh suy đoán của Bạch Thắng thực ra Cửa Ngầm còn có một người lãnh đạo nữa.

Nhưng mà Quý Nghiên lại đưa ra một nghi vấn. “Mặc dù Thôi Đại Sơn làm Môn chủ của bọn họ, bọn họ muốn cứu hắn ra thì có thể dễ hiểu. Nhưng tin tức cướp ngục quan trọng như vậy, làm sao sẽ dễ dàng tiết lộ cho chúng ta?”

Quá kỳ lạ.

Hội trường một mảnh trầm mặc, tất cả mọi người đều nhìn cô, Quý Nghiên trầm nghĩ cô nói sai cái gì sao?

Bạch Thắng tán dương nhìn cô một cái, lạnh nhạt nói: “Nghiên Nghiên nói rất đúng, tôi không nghi ngờ bọn họ đi cứu Thôi Đại Sơn. Nhưng mà muốn cướp ngục, nguy hiểm là rất lớn, Cửa Ngầm không thể không sắp xếp kỹ càng, và lại tất cả nên bí mật tiến hành. Người kia nếu có thể ẩn núp lâu như vậy, không bị người khác phát hiện, lòng dạ có thể thấy được cũng là rất thâm sâu. Làm sao sẽ phạm sai lầm như vậy?”

“Vậy theo ý của anh thì nên làm thế nào?” Có người lên tiếng.

Bạch Thắng đưa mắt chuyển đến trên người Quý Nghiên, lẳng lặng hỏi: “Nghiên Nghiên, em có ý kiến gì không?”

“Em?” Quý Nghiên sững sốt một chút.

“Ừ.” Bạch Thắng gật đầu.

Anh cố ý để cho cô thể hiện một phen, Quý Nghiên là một cô gái thông minh, tâm tư rất thực, chỉ cần cô suy nghĩ, nhìn nhận vấn đề luôn có thể thấy rất thấu đáo.

Quý Nghiên trầm ngâm một lát, mới nói: “Từ trước đã có rất nhiều loại, đại đa số Cửa Ngầm hoạt động đều nhằm vào Đàm phu nhân. Chúng ta cũng điều tra, Thôi Đại Sơn và Đàm phu nhân cũng không có quan hệ gì, hiện tại nếu biết sau lưng Cửa Ngầm còn có một người lãnh đạo, thì có thể giải thích được chuyện kia. Người Đàm phu nhân đắc tội, hẳn không phải là Thôi Đại Sơn, mà là vị Môn chủ khác. Mặc dù không biết giữa bọn họ đã xảy ra chuyện gì? Nhưng người đó vẫn chưa từng lộ diện, thậm chí mọi người đều không biết, tôi cảm thấy chuyện này có liên quan với Đàm phu nhân. Cho nên có phải là kẻ “Điều hồ ly sơn” hay không?”

“Điều hồ ly sơn?”

“Ý nghĩ của cô có phải quá kỳ lạ không? Đường đường là một Môn chủ của Cửa Ngầm, hao phí nhiều tâm lực như vậy, thậm chí không tiếc vất óc tìm mưu kế, chính vì để đối phó với một người phụ nữ tay trái gà không chặt.” Lúc Băng không một chút khách khí nói.

Trên mặt những người khác cũng tràn đầy chất vấn.

Quý Nghiên theo bản năng nhìn về phía Bạch Thắng, từ phía dưới bàn Bạch Thắng cảm lấy bàn tay của cô, giống như là một sự ủng hộ không tiếng động.

Ánh mắt của anh cũng nhìn về phía Lúc Băng, không có biểu cảm gì, âm thanh mát lạnh trầm thấp mà không mất uy nghiêm nói: “Lúc Băng”

Lúc Băng cúi đầu xuống quả quyết không nói nữa.

Bạch Thắng nhìn về phía mọi người còn lại, tất cả mọi người đều ngậm miệng. Anh nói: “Nghiên Nghiên nói không phải là không có lý, đối với kẻ địch, bất cứ lúc nào cũng không thể thiếu cảnh giác. Hành động lần này, đem chia ra làm hai đội, một đội mai phục ở chung quanh nhà giam, đảm bảo không cho bất cứ người nào cứu Thôi Đại Sơn đi. Còn một đội đi coi giữ ở Đàm gia, đề phòng ngıra có tình huống phát sinh.”

“Chia ra như vậy thì do ai dẫn đội?”

Theo lý thuyết Bạch Thắng là đội trưởng, trước kia trong đội có hành động gì đều là anh dẫn đội. Nhưng hôm nay chia ra làm hai tốp hành động, anh chỉ có một người, khẳng định cũng không thể chỉ huy kịp hoạt động của hai đội. Đội bên kia thiếu hụt tổng đội trưởng.

“Nếu không để Lúc Băng làm đi? Trong chúng ta cô ấy có bản lĩnh tốt nhất, đầu óc lại linh hoạt, năng lực chỉ huy cũng mạnh.” Bạch Thắng còn chưa kịp mở miệng thì có một giọng nói chen vào.

“Lúc Băng được, tôi đồng ý.”

“Tôi cũng đồng ý.”

“Chu Mục cũng không tồi. ....” Mọi người ngơ ngác một câu ta một câu thảo luận, đây là lệ thường của đội đặc nhiệm từ trước đến nay. Mặc dù Bạch Thắng là đội trưởng, nhưng cũng rất nghe theo ý của mọi người. Thường là mọi người sẽ tự thảo luận sau đó mới quyết định, anh cũng không phải là người độc tài, nhưng điều này cũng sẽ không tổn hại địa vị anh ở NSA.

Ngược lại, mọi người đều thật lòng phục tùng anh.

Nhưng lần này Bạch Thắng cũng không làm việc y theo thường lệ. Bên trong tiếng thảo luận của mọi người, âm thanh mát lạnh trầm ổn kia từ vị trí chủ vị truyền đến, tiến vào trong tai của mỗi người. “Về chuyện dẫn đội, tôi đã chọn được người.”

Mọi người an tĩnh lại, không khỏi hai mặt nhìn nhau.

Người nhìn ta, ta nhìn người, trên mặt đều biểu lộ hai chữ: “Ai vậy?”

“Nghiên Nghiên, là em” Âm thanh mát lạnh lại truyền đến lần nữa.

Bạn đang đọc truyện *Bạch Thiếu Gia, Cung Chiều Vợ Như Mạng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 120: Nghiên Nghiên, đến em 2

Không có một chút thương lượng, hoàn toàn là giọng khẳng định. Tất cả mọi người ngây ngẩn cả người, bao gồm cả Quý Nghiên.

Thủ lĩnh đang suy nghĩ gì? Quý tiểu thư vừa mới vào Cục Quốc An, một chút kinh nghiệm tác chiến cũng không có, coi như thiết kế súng ống của cô rất mạnh, thế nhưng việc này cũng thiết kế súng ống là hai khái niệm, căn bản không thể đưa vào chuyện này để nói được. Đề Quý Nghiên dẫn đội, có nhằm lần gì hay không? Nếu như cô ấy làm hỏng việc thì làm thế nào? Đây cũng không phải là chuyện đùa, giao cho cô ấy, đầu tiên là mạng người.

Thậm chí dính đến cả Đàm thị trưởng cùng với phu nhân của hắn, đây không phải là đùa giỡn.

Thủ lĩnh điên rồi sao?

Trong lòng của mọi người dấy lên kinh hãi, ngay cả Sương cũng hoảng sợ. Sắc mặt của Bạch Thắng không thay đổi, có người nói lên chất vấn: “Thủ lĩnh, quyết định này có phải thiếu một chút suy tính không? Mặc dù chúng tôi không phủ nhận năng lực của Quý tiểu thư, nhưng mà trên phương diện tác chiến mà nói, dù sao cô ấy cũng không có kinh nghiệm. Hơn nữa chuyện này còn liên quan đến an toàn của Đàm thị trưởng và thị trưởng phu nhân, để cho Quý tiểu thư chỉ huy, quả thật rất mạo hiểm.”

Quý Nghiên cũng tin rằng như thế, cô vốn muốn nói rằng mình không làm được, ngộ nhờ làm hồng chuyện của bọn họ thì thảm rồi. Nhưng mà Bạch Thắng nắm tay của cô thật chặt, lời nói Quý Nghiên vừa muốn nói ra khỏi miệng liền nuốt trở xuống, có lẽ cô nên tin tưởng vào Tiểu Bạch. Anh làm như vậy, có lý do của anh. Hơn nữa cô cũng nên tin tưởng vào mình, người của Cục Quốc An vẫn chưa tin tưởng cô hoàn toàn, lần này là cơ hội rất tốt, vừa để cô có thể chứng minh mình vừa để mọi người tin tưởng vào cô.

Tựa như cô nói, chim non đã trưởng thành, cô đem mỗi một lần đau khổ thành một lần trưởng thành, để cho mình trở nên mạnh hơn, mới có thể đứng bên cạnh anh.

Sẽ không trở thành gánh nặng của anh.

“Cô ấy là chị dâu của các cậu, không có gì là không thể.” Bạch Thắng trầm giọng nói.

Từng câu từng chữ, lộ ra uy quyền tuyệt đối.

Lời này vừa nói ra, toàn trường im lặng.

Yên tĩnh không một tiếng động.

Lúc Băng lạnh nhạt nhìn Quý Nghiên một cái, không lên tiếng. Quý Nghiên nhìn Bạch Thắng, vẫn là gương mặt quen thuộc đó, nhưng mà giống như có cái gì đó khác. Cô đã từng nhìn thấy bộ dạng âm trầm lời nói ác độc của anh, đã từng thấy bộ dạng phức tạp lúc anh tính toán người khác, cũng đã từng thấy đáng vẻ thâm tình lúc thổ lộ của anh, còn đáng vẻ lúc nghiêm túc làm việc, rất nhiều rất nhiều. .... Nhưng mà cảm giác như thế này, không có cách nào hình dung. Cô nói không ra được một từ cụ thể, chính là cảm thấy cả người như bị hút vào.

Có vài người chung đụng càng lâu, càng bình thản, lúc đầu mất đi mừng rỡ. Nhưng có vài người, lại càng chung đụng, lại có sức quyến rũ vô hạn, làm cho người ta trầm luân thật sâu vào, không cách nào tự kiềm chế.

Đối với Quý Nghiên mà nói, Bạch Thắng là loại người thứ hai.

Cuối cùng anh giải quyết dứt khoát: “Chuyện này cứ quyết định như vậy đi, tan họp.”

Mấy ngày sau sáu đội đi theo Bạch Thắng phụ trách ngục giam bên kia, phòng ngừa người của Cửa Ngầm cướp ngục. Mà Quý Nghiên mang theo đội ngũ còn lại coi giữ Đàm gia, cô có cảm giác người kia sẽ ra tay với Tôn Nhu.

Tình báo tra được đã là ở hai ngày sau, thời tiết ngày đó rất tốt, mặc dù không có mặt trời nhưng cũng không quá lạnh, trong không khí có gió thổi lát phát một chút mát.

Quý Nghiên chờ xuất phát từ rất sớm. Mặc dù mọi người vẫn còn nhiều chất vấn đối với cô, Quý Nghiên cũng tự biết khả năng của mình còn thấp, hơn nữa cũng không có bất kỳ kinh nghiệm nào, bọn họ không tin tưởng cô là chuyện đương nhiên. Nhưng cũng may là không có ai công khai nói gì, cũng sẽ không bày sắc mặt cho cô xem, đối với Quý Nghiên mà nói, bọn họ vẫn là nghe.

Mặc dù đa số là nể mặt mũi của Bạch Thắng.

Nhưng như vậy Quý Nghiên đã thỏa mãn rồi.

Cô cũng đã thảo luận kế hoạch qua với mấy vị đội trưởng, Quý Nghiên thắng là thắng ở chỗ đầu óc của cô thật tốt, hơn nữa giỏi phân tích. Nhắm vào tình huống lần này, cô đã cẩn thận nghiền cứu qua, cũng đã hỏi Bạch Thắng, rốt cuộc làm ra một kế hoạch tương đối hoàn thiện.

Bạn đang đọc truyện *Bạch Thiếu Gia, Cung Chiều Vợ Như Mộng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 121: Bắt được Môn chủ phía sau màn.

Ban đêm, tĩnh lặng không một tiếng động.

Nhưng trong không khí nóng bức làm cho người ta lo lắng.

Vợ chồng Đàm Vân Phi nằm trên giường lớn ở phòng ngủ, ngủ rất an ổn. Chỉ có gió nhẹ thổi tới, lay động rèm cửa, mới có thể hé ra một chút ánh sáng. Tôn Nhu lật người, đối mặt với cửa sổ, màn đêm yên tĩnh có chút không bình thường.

Đột nhiên, cô gái xinh đẹp này nhú nhú mày, từ từ tỉnh lại. Cô ngồi dậy, nhìn người đàn ông bên cạnh một cái, lúc này mới cẩn thận vén chăn lên đi xuống giường. Đi đến trước tủ, rót chén nước uống. Chết lòng mát mẻ xuống bụng, quả nhiên cô hòng có chút thư thái. Cô đang muốn trở về ngủ tiếp, ai ngờ vừa mới xoay người, bước chân dừng lại.

Gió thổi bay rèm cửa một lần nữa, vài vóc trắng như tuyết nhẹ nhàng di chuyển trên không trung, có thể thấy được mờ mờ một ít cửa sổ thủy tinh lớn trong suốt, chẳng biết lúc nào bị người khác mở ra? Cô nhớ lúc đi ngủ thì cửa sổ vẫn đóng. Đôi mày thanh tú không tự chủ vận lên, Tôn Nhu nhìn cửa sổ không một bóng người, trong lòng không hiểu có một loại dự cảm xấu.

Không biết đây có phải là giác quan thứ sáu của phụ nữ hay không?

Cái ý nghĩ này vừa mới lóe qua trong đầu, đột nhiên có cái gì đó bén nhọn phá vỡ không khí yên tĩnh mà đến, mang theo thế như chẻ tre, rất mạnh. Con người Tôn Nhu bỗng chốc tròn to, một giây kế tiếp, liền phóng tới mép giường.

“Phong.....Vân Phi, cẩn thận.....” Âm thanh hoảng sợ còn chưa nói hết.

Hàng loạt đạn đã bắn vào rơi rào rào như mưa, trong nháy mắt, mảnh kính bể nứt thành bốn mảnh, trong không khí chỉ còn âm thanh của tiếng súng cùng âm thanh đồ vật rơi xuống đất.

Lúc tiếng súng vang lên Tôn Nhu cũng đã sớm ngã xuống đất, ở trên mặt đất cô lăn một vòng, lưu loát trốn đến được mép giường. Mà Đàm Vân Phi đang nằm ở trên giường, cũng phút chốc đã mở mắt, không có một chút ngại ngùng, nằm úp sấp ở mép giường còn nhanh hơn Tôn Nhu, bảo hộ Tôn Nhu ở phía dưới.

Kèm theo vài tiếng súng là tiếng trách mắng không rõ, còn có tiếng bước chân vô cùng nhẹ, đang ở ngoài cửa di chuyển. Trông mắt Đàm Vân Phi nhìn Tôn Nhu một cái, trầm giọng: “Đi.”

Anh che chở cho vợ di chuyển ra bên ngoài, ám sát như vậy, đối với bọn họ mà nói cũng không phải là lần đầu. Nhưng mà lần này, tiếng động lớn như vậy, nghe tiếng súng mà lòng người khiếp sợ thì có thể biết được, xem ra lần này người kia đã quyết tâm, nhất định phải lấy được tính mạng của bọn họ.

Người làm ở Đàm gia nghe được động tĩnh, tiếng súng quá lớn, muốn không nghe thấy cũng không được. Hôm nay Cửa ngầm đã nói rõ ôm quyết tâm đến cá chết lưới rách, cũng không có một chút cò kỵ nào. Trong nhà mọi người đều theo phản xạ chạy ra đại sảnh. Có mấy người muốn lao ra ngoài cửa, nhưng mà mới vừa đến cửa, mặt hoảng sợ lui trở về. Chỉ thấy trong sảnh lớn như vậy, đột nhiên có rất nhiều người mang súng đi vào, mới chuẩn bị lao ra cửa nhìn những người kia tiến từng bước vào, bọn họ liền lui một bước, hòng súng kia đều nhắm ngay vào mấy người, cho nên trên mặt của bọn họ đều lộ ra thần sắc hoảng sợ như vậy.

Đại sảnh lần nữa lâm vào hỗn loạn.

Đàm Vân Phi cùng Tôn Nhu mới vừa đi đến cầu thang, Đàm Vân Phi bảo hộ Tôn Nhu ở sau lưng trên mặt chẳng dao động. Tự như đã sớm dự liệu được cuối cùng sẽ có một ngày này. Tầm mắt hắn nhìn vào trên người đám người phía dưới, cầm đầu là một phụ nữ vô cùng xinh đẹp, lông mi vận lại, khuôn mặt nghiêm túc, chỉ nhìn từ trên khuôn mặt, đoán chừng người này có ít nhất hơn bốn mươi tuổi. Mặc dù không lộ ra vẻ trẻ tuổi, nhưng quả thật đây là một người phụ nữ cực kỳ xinh đẹp. Bà ta và Tôn Nhu có thể có hận thù gì chẳng?

Người phụ nữ kia giống như có cảm ứng, cũng nhìn về phía bọn họ, nhưng ánh mắt của bà ta nhìn thẳng về phía Tôn Nhu đang ở sau lưng của Đàm Vân Phi. Cho dù cách xa một đoạn như vậy, cũng có thể cảm nhận được hận ý thấu xương trong ánh mắt của người phụ nữ đó, Tôn Nhu cũng sợ, bước chân không tự chủ đi lùi về phía sau.

“Tôn Nhu.” Người phụ nữ kia kêu lên, dường như là nghiêng răng nghiêng lợi.

Bà ta bước nhanh về phía hướng cầu thang, súng trong tay ở dưới ánh đèn phát ra ánh sáng màu đen. Trong phòng những người làm thấy vậy, đều không tự chủ kêu lên: “Phu nhân.”

Không đợi bọn họ có bất kỳ động tác gì, mới vừa định xông lên thì đám người kia liền giơ súng ngăn ở trước mặt bọn họ rồi.

“Bà định làm gì?” Đàm Vân Phi bước lên trước một bước, chắn ở trước mặt bà ta, không để cho bà ta có cơ hội đến gần Tôn Nhu.

Người phụ nữ kia không nhìn hắn cái nào, lạnh lùng nói: “Tránh ra.”

Đàm Vân Phi cũng dừng bước, sắc mặt trầm xuống.

Sắc mặt của người phụ nữ kia cũng trầm xuống.

Mắt thấy không khí hết sức căng thẳng, ai ngờ lúc này Tôn Nhu đẩy Đàm Vân Phi ra đứng dậy, ánh mắt của cô nhìn thẳng tắp vào người phụ nữ trước mặt này, nghi ngờ hỏi: “Bà là ai?”

Người phụ nữ kia vừa nhìn thấy Tôn Nhu, hận ý trong mắt tựa như thủy triều mạnh liệt đánh úp đến, giấu cũng giấu không được. Nhưng cuối cùng phản

hận ý này cũng hóa thành hận ý thấu xương, lạnh lùng nhìn về phía Tôn Nhu nói: “Thậm chí đến cả tao mà mày cũng không nhận ra, vậy thì kỹ thuật diễn xuất của mày càng ngày càng cao rồi đấy nhỉ? Sợ gian phu của mày biết những chuyện trước đây mày đã làm có phải không? Nhưng mày giả bộ như vậy thì có tác dụng gì? Hôm nay, tao muốn mày cùng xuống dưới với con trai của tao.” (Người đàn bà kia hận Tôn Nhu nên mình chuyển sang cách xưng hô theo kiểu hận thù)

“Con trai của bà?” Tôn Nhu cau mày, càng ngày càng không hiểu người phụ nữ này muốn nói gì.

Người phụ nữ này, chính là chủ nhân của Cửa ngầm?

“Con trai của bà là ai?” Đàm Vân Phi lạnh giọng hỏi.

Người phụ nữ này làm như nhớ ra cái gì đó, mặt lộ ra vẻ khó sở, cùng hận ý, trông càng dữ tợn. Bà ta thống thanh nói: “Tôn Nhu, người đàn bà độc ác này, nếu mày còn có một chút lương tâm, thì ban đêm cũng không dám ngủ. Là mày hại chết Dạ Huân, con trai tao, mày trả lại mạng cho nó!”

Tôn Nhu nghĩ thầm, Dạ Huân là ai?

Xem ra đến đây là để trả thù.

Đàm Vân Phi vẫn một mực nghiêng người đem Tôn Nhu bảo hộ ở sau lưng, nghe điều này, anh hỏi: “Rốt cục xảy ra chuyện gì?”

“Xảy ra chuyện gì?” Người phụ nữ kia cười to, nước mắt vãi tung tóe, khóe mắt lại có nước mắt lóe lên. Bà ta nhìn Đàm Vân Phi, không mang theo chút tình cảm nói: “Anh muốn biết, tôi đây liền nói cho anh biết...” Bà ta chỉ vào Tôn Nhu: “Người phụ nữ bên cạnh anh này, cô ta không ngừng lấy chồng xuất sắc hơn, còn từng giết hai người chồng của mình. Một trong số đó có con trai của tôi, con trai ruột của tôi...”

Bà ta vừa nói, vừa vỗ ngực của mình, cảm xúc cũng dần dần kích động. Trên mặt, trong giọng nói tràn đầy khó sở. “Dạ Huân của tôi, thậm chí nó không kịp gọi tôi một tiếng mẹ, nó không biết tôi là mẹ của nó, cứ đi như thế. Chính là mày, người phụ nữ ham hư vinh này, mày hại chết con tao, tao muốn giết mày, tao sẽ báo thù cho Dạ Huân.”

Ánh mắt Đàm Vân Phi mãnh liệt.

Trong lòng Tôn Nhu cũng căng thẳng, ánh mắt nhìn về phía dưới đại sảnh, mấy người làm kia nhìn lại trên người, kinh ngạc và vẻ rung động không cần nói cũng biết.

“Đi chết đi!” Ai ngờ lúc này người phụ nữ kia kéo chốt bảo hiểm ra, Tôn Nhu nghe được âm thanh, nhanh chóng hồi phục tinh thần lại, Đàm Vân Phi nhanh hơn cô một bước, giơ chân lên một cước đá bay súng ở trên tay của người phụ nữ đó. Tốc độ cực kỳ nhanh, người phụ nữ kia bởi vì chấn động nên cả thân thể lệch sang bên cạnh và súng cũng rơi trên mặt đất.

Người phụ nữ đó cắn môi, trong mắt tràn đầy hận ý.

Đàm Vân Phi đột nhiên xoay người, đối với người sau lưng còn chưa tỉnh hồn là Tôn Nhu nói: “Chị dâu, chị không có sao chứ?”

Tôn Nhu lắc đầu một cái.

Bạn đang đọc truyện *Bạch Thiếu Gia, Cung Chiều Vợ Như Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 122: Bắt được Môn chủ phía sau màn. 2

Người phụ nữ kia quay đầu, trên mặt lạnh lùng, đối với thủ hạ trong đại sảnh kêu: “Giết cô ta.”

Người của Cửa ngầm nhanh chóng có động tác, nhưng bọn họ chưa đi được mấy bước, người làm của Đàm gia vốn đang sợ hãi rụt rè lại đột nhiên thay đổi thái độ, tất cả đều có bản lĩnh mạnh mẽ xông tới. Đánh nhau với người của Cửa ngầm, người phụ nữ kia kinh hãi, theo bản năng nhìn về phía Đàm Vân Phi và Tôn Nhu, bọn họ đối với tình cảnh này không có một chút kinh ngạc nào, cực kỳ trấn định! Hẳn đã sớm an bài tốt, làm sao bọn họ biết hôm nay bà ta sẽ tập kích Đàm gia? Bà ta rõ ràng đã thả ra tin tức tối nay sẽ xông vào Cục Quốc An cướp ngục.

Đàm Vân Phi muốn tiến lên thuyết phục người phụ nữ kia, lại bị Tôn Nhu đưa tay ngăn lại: “Để tôi, anh đi bảo vệ Đàm thị trưởng đi.”

Giọng nói của cô cực kỳ bình tĩnh.

Đàm Vân Phi cúi đầu nhìn Tôn Nhu, bắt gặp mắt chăm chú nhìn.

“Yên tâm, tôi có thể ứng phó.” Tôn Nhu cười một tiếng đối với anh ta.

Không đợi phản ứng của Đàm Vân Phi, cô đi về phía người phụ nữ kia. Thời gian ngắn ngủi vừa rồi, cô đã nhìn ra, trên người của người phụ nữ kia không có công phu. Nhưng cô không ngờ tới, mặc dù không còn thời gian, trên người bà ta vẫn còn dấu một khẩu súng, lúc Tôn Nhu sắp đến gần bà ta, đột nhiên bà ta rút ra một khẩu súng, hòng súng thẳng tắp nhắm ngay vào Tôn Nhu. Tôn Nhu cả kinh, xoay người đi vòng qua bên bà ta, tốc độ của cô nhanh hơn so với người phụ nữ này rất nhiều, trước khi bà ta bóp cò, đã giữ chặt cổ tay và bẻ gấp ở trước ngực bà ta, không chế bà ta chặt chẽ.

Cánh tay của người phụ nữ kia phản ứng mấy cái, lại không thể động đậy. Bà ta giận giữ, nhưng cũng còn mấy phần lý trí, cuối cùng bà ta nhìn thấu có cái gì đó không đúng, lạnh lùng nói: “Làm sao mày có thể...?”

Tôn Nhu vẫn chưa trả lời, bà ta lại nói: “Không đúng, mày không phải là Tôn Nhu, mày là ai?”

Thông minh như vậy?

“Tôn Nhu” mấp máy môi, lạnh nhạt nói: “Sau các người sẽ biết.”

Lúc này, trong đại sảnh bốn người của Cửa ngầm cũng đã bị người làm của Đàm gia khống chế, từ góc độ của bà ta nhìn sang, vừa hay nhìn thấy bọn họ rối rít lấy còng tay ra, còng vào tay của thủ hạ mình.

“Các người là người của Cục Quốc An?” Người phụ nữ này đầu óc xoay chuyển rất nhanh, vừa nghĩ liền hiểu kỳ quặc trong đó.

“Tôn Nhu” cũng lấy còng tay trên người ra, còng vào tay của bà ta, sau đó mới đi đến trước mặt của bà ta, đối với lời nói của bà ta cho một đáp án khẳng định: “Không sai.”

“Vậy mày?”

Người phụ nữ kia nhìn chằm chằm vào mặt của cô, “Tôn Nhu” đoán được bà ta muốn nói đến cái gì, chỉ chỉ chính mặt của mình nói: “Cái này?”

Cô đưa tay, hướng về phía cằm của mình, nhẹ nhàng xé ra, liền xé mặt nạ da người trên mặt mình. Con ngươi của người phụ nữ kia từ từ phóng đại, trở mắt nhìn cô xé toang tấm mặt nạ, lộ ra khuôn mặt thanh thuần xinh đẹp, chính là Quý Nghiên.

“Cô.....” Người phụ nữ đó không thể tưởng tượng nổi nói ra tiếng, như ý thức được cái gì, lại đem ánh mắt chuyển sang, “Đàm Vân Phi”. “Đàm Vân Phi” trước mặt không có biểu cảm gì, thấy bà ta nhìn mình, cũng không nói gì, giống như Quý Nghiên bên cạnh đưa tay lên xé toang cả tấm mặt nạ da người trên mặt, con ngươi bà ta co rút lại, lẩm bẩm nói: “Phong.”

“Chỉ dấu, những tên còn lại ở bên ngoài chúng em đã giải quyết xong rồi.” Âm thanh trong trẻo sống động truyền đến, kèm theo bóng dáng hung hăng, tiến vào tầm mắt của mọi người.

Người phụ nữ đó không thể không thừa nhận, bà ta đã hết hy vọng.

“Vậy Đàm Vân Phi và Tôn Nhu thật đang ở đâu?” Bà ta vẫn là không cam lòng hỏi.

Trực giác nói cho bà ta biết, nhất định bọn họ cũng ở trong đại sảnh này. Tầm mắt của bà ta lưu chuyển từng người trong đại sảnh này, chợt ánh mắt dừng lại, rơi vào hai người bên cạnh Phong. Bọn họ vẫn đứng ở nơi này, chưa từng động thủ, cũng chưa từng làm cái gì, mặc dù là hoàn toàn lạ mặt, nhưng bà ta vẫn có thể khẳng định, chính là bọn họ.

Cục Quốc An có thể làm mặt nạ da người giống Đàm Vân Phi và Tôn Nhu, thì làm thêm hai cái mặt nạ da người phổ thông có là cái gì?

Quả nhiên hai người kia thấy người phụ nữ đó nhìn bọn họ, cũng không có ý che giấu. Giống với Quý Nghiên, Phong, bọn họ xé toang tấm mặt nạ da người mỏng ở trên mặt, hai khuôn mặt này chính là Đàm Vân Phi và Tôn Nhu.

“Ha ha ha ha.....” bà ta không thể áp chế cười ra tiếng, cười một tiếng như vậy, tràn đầy bi thương, tràn đầy không cam lòng, tràn đầy phẫn hận, các loại cảm xúc đan xen cùng một chỗ, lại không nhận được làm cho người khác sinh ra đồng tình.

Quý Nghiên yên lặng nhìn bà ta.

Bà ta không ngờ, mình tính toán lâu như vậy, hao tổn nhiều tâm tư như vậy, không tiếc gì liều mạng tất cả, cuối cùng vẫn thất bại trong gang tấc.

Tại sao? Tại sao ông trời lại không công bằng như vậy? Tại sao đều vĩnh viễn thiên vị con tiện nhân Tôn Nhu kia?

Dạ Huân của bà ta phải làm thế nào? Làm thế nào đây?

“Đưa về thôi.” Quý Nghiên lạnh lùng nói.

Bạn đang đọc truyện *Bạch Thiếu Gia, Cung Chiều Vợ Như Mạng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 123: Đến nhà giam

Quả thật như Sương đoán, sau chuyện lần này, những chất vấn bên trong tổng bộ ít đi rất nhiều. Bọn chú An thấy Quý Nghiên bây giờ vẫn như cũ không có biểu tình gì, cũng không nhẹ nhàng với cô, nhưng cuối cùng không còn đề phòng. Ở Quý Nghiên xem ra, đây đã là biến chuyển cực lớn, ít nhất so với cô tưởng tượng cũng nhanh hơn.

Bạch Thắng ngược lại không nói gì, nhưng anh đem tất cả công lao để trên người Quý Nghiên, mà không để người khác phát hiện, hiển nhiên có rất lớn tác dụng.

Quả thật lần này Quý Nghiên dùng mưu kế rất hay, có câu nói, muốn thắng địch không khó, nhưng cái khó khăn ở chỗ đánh bại địch đồng thời không chỉ bảo vệ an toàn cho đối tượng, mà còn không để tổn thất một binh một tốt cho phe ta, và phải bắt đồng bọn không còn dư lại một ai! Muốn cho người khác không bội phục cũng không được.

"Xem ra không có việc gì nên thả lỏng suy nghĩ cũng có chỗ tốt." Bạch Thắng cười nói.

Quý Nghiên ở cùng một chỗ với anh đã lâu, đầu óc cũng được tư duy theo quán tính, anh nói lời này ý tứ cũng không chỉ nghe trên mặt chữ. Quý Nghiên nói: "Anh đang khen em, hay chê cười em vậy?"

"Đương nhiên là khen em."

Quý Nghiên nhíu mày, vẻ mặt không quá tin tưởng.

Anh tốt như vậy sao?

Bạch Thắng cười khê. "Lần này Nghiên nghiên làm rất tốt."

"Đúng rồi, Đàm phu nhân hiện tại thế nào?" Quý nghiên hỏi.

Lần trước từ Đàm gia trở lại, cô vẫn ở sở nghiên cứu của tổng bộ, không có chú ý đến tin tức ở bên ngoài.

Bạch Thắng nói: "Đã không còn là Đàm phu nhân."

"Ừ?" Quý Nghiên sững sốt một chút, ý thức được chút gì. Cô hỏi: "Nguyên Nhạc Thanh nói là sự thật sao?"

Nguyên Nhạc Thanh chính là người phụ nữ Quý Nghiên bắt được ở Đàm gia, môn chủ đằng sau cửa ngầm.

Bạch Thắng gật đầu.

Quý nghiên ngó người, quả thật biết người biết mặt nhưng không biết lòng, cô còn tưởng rằng..

"Đàm phu nhân nhìn qua lương thiện như vậy..." Quý Nghiên lâm bảm nói, nhớ tới cô gái như thiên sứ đó, vẫn có chút không thể tin.

Lúc các cô ở chung một chỗ đi dạo phố nói chuyện phiếm Tôn Nhu làm cho người ta cảm thấy rất thân thiết, khéo léo hiểu lòng người, nhưng kết quả xoay người lại nói cho cô biết người này thật ra là kẻ giết người.

Bạch Thắng nói: "Anh đã nói rồi, lòng người khó dò, chỉ có có vài người giấu thật sâu, có vài người lại giấu quá cạn."

"Vậy Đàm thị trưởng làm sao bây giờ? Chuyện này không phải là chuyện nhỏ, đường đường phu nhân thị trưởng là kẻ giết người, nhất định sẽ gây ra sóng to gió lớn." Huồng chi còn là phu nhân thị trưởng thành phố.

"Chuyện trước mắt không cho truyền đi, Đàm thị trưởng cùng Đàm phu nhân đã ký hiệp nghị ly hôn, Đàm phu nhân cũng rời Đàm gia đi. Đàm thị trưởng không đi tố cáo cô ta, có lẽ là muốn cô ta tự thú."

"Nhưng làm như thế không phải làm cho người ta bắt được đằng chuôi sao?" Quý Nghiên không hiểu.

Thân phận Đàm thị trưởng như vậy, bị đề mắt tới là chuyện rất bình thường. Giấy không thể gói được lửa, chuyện Tôn Nhu, sớm muộn sẽ bị bên ngoài biết. Hẳn mặc kệ Tôn Nhu, ngộ nhờ Tôn Nhu không có đi tự thú, bị kẻ địch Đàm Văn Phi biết, hoàn toàn có thể mượn chuyện này cho hắn một kích trí mạng. Đàm thị trưởng nhìn qua cũng là người rất khôn khéo, tại sao có thể có quyết định trăm ngàn chỗ hở như thế?

Bạch Thắng trầm ngâm một hồi, chợt nói: "Nghiên nghiên, người đàn ông coi như có địa vị cao hơn nữa, cũng có tình cảm. Người một khi bị tình cảm kiềm chế, vô luận làm ra cái chuyện gì, cũng không kỳ lạ."

"Vâng." Quý Nghiên hơi có chút cảm xúc thờ dãi. "Em cảm thấy chuyện đi Bắc Kinh này, cuộc sống đã đảo lộn một phen!"

Nói xong, cô vừa nhìn về phía Bạch Thắng, nói: "Tiểu Bạch, em có thể đến nhà giam xem Nguyên Nhạc Thanh một chút được không?"

"Ừ."

Nhà giam của Cục Quốc an không thể so với nhà giam bình thường, nó xây ở rừng rậm, nhưng hoàn cảnh chung quanh cực kỳ phức tạp, vị trí rất thần bí. Người ngoài muốn tìm được cũng không dễ, hơn nữa đường dẫn tới đi vào. Nơi này thủ vệ tương đối nghiêm ngặt, các nơi cũng hiện đầy giấy điện, còn có súng ống đạn dược đặc biệt dự trữ trong kho, hỏa lực hết sức cường thịnh. Hơn nữa bên trong bắt giam phần lớn đều là kẻ đứng đầu phản từ khủng bố trong và ngoài nước, tình báo viên, nằm vùng vân vân... Tất cả bảo vệ nhà giam đều chọn lựa tỉ mỉ từ đảo đặc công ra.

Kỳ diệu hơn nữa, nhà giam ở rừng rậm được nối thẳng xuống lòng đất, tổng cộng có sáu tầng. Tầng trên cùng này nhìn không có gì ngạc nhiên, trống rỗng, chỉ có lẽ tẻ một ít thứ. Nhưng bắt đầu từ tầng một dưới lòng đất, mới chính là nhà giam thật sự, có thể nghe thấy tiếng la hét, tiếng chửi rủa, xích sắt loảng xoảng làm thành tiếng vang của bọn tội phạm. Đến tầng thứ hai, cũng như thế. Nhưng càng đi xuống, hệ số tội phạm nguy hiểm càng cao, phạm trọng án tự nhiên cũng càng lớn, đến tầng thứ tư, cơ bản không nghe thấy tiếng quát tháo gì, ngay cả âm thanh kêu đau cũng rất ít.

Không phải bởi vì lực độ hình phạt bọn họ không mạnh bằng mấy tầng trên, ngược lại, bọn họ chịu khổ gấp N lần so với mấy tầng trên lầu. Nhưng những người này đa số là nhân vật có danh tiếng vang dội, bản lãnh cũng hơn người, bình thường càng những người có bản lãnh tính tình càng cứng nhắc, sự nhẫn nại so với con người hần mạnh hơn, có lúc cái gì cũng không quan trọng bằng mặt mũi, cũng sẽ không như những người khác, dễ dàng la hét to.

Nguyên Nhạc Thanh cùng Thôi Đại Sơn đều bị nhốt ở tầng thứ tư, lúc Quý Nghiên đến, cô dường như mới vừa hoàn hồn trở lại. Cả người chật vật khác thường, khắp cả người có dính máu, sắc mặt tái nhợt. Quý Nghiên nhớ tới cô không có bản lãnh, lòng không khỏi sinh ra chút đồng cảm.

"Cô tới đây làm cái gì?" Nguyên Nhạc Thanh nhìn thấy Quý Nghiên, không hề cho sắc mặt gì.

Hai tay hai chân bà ta bị trói chặt, phát hiện người cũng bị gậy vò thành ở cái bộ dáng này, Quý Nghiên cũng không lo lắng bà ta sẽ làm gì mình. Để cho người khác mở cửa nhà giam ra, mình đứng ở trước mặt Nguyên Nhạc Thanh.

Tầng bốn và năm mỗi một phòng giam đều độc lập, giữa hai gian cách nhau khá xa, Quý Nghiên không để người khác ở lại coi giữ, lập tức chỉ có cô cùng Nguyên Nhạc Thanh.

Cô cười nói: "Tôi nghe bà kể chuyện xưa."

Nguyên Nhạc Thanh cau mày: "Cô có ý gì?"

"Lần trước ở Đàm gia, bà nói đến con trai của bà. Chuyện hần cùng Đàm phu... A, không đúng, phải là Tôn tiểu thư, tiểu có thể nghe đầy đủ một chút được không?"

Ai ngờ vừa dứt lời, mặt Nguyên Nhạc Thanh liền biến sắc, vẻ mặt cực kỳ khó coi.

Một lát sau.

"Xen vào việc của người khác." Nguyên Nhạc Thanh lạnh lùng hừ nói.

Quý Nghiên le lưỡi, mỉm cười nói: "Tôi biết rõ chuyện này không liên quan gì đến tôi, nhưng tôi rất tò mò. Nhìn bà không giống như người thích chém giết, mà giống như khí chất Đại tiểu thư tôn quý, ừ, chính là loại nữ cường nhân trong thương giới."

Nguyên Nhạc Thanh ngược lại ngăn người, không nghĩ cô sẽ nói như vậy. Bà hồ hững liếc Quý Nghiên một cái, chưa từng có ý nghĩ che giấu hoặc giấu giếm. Mặt không biểu tình nói: "Tâm tư cô đến rất nhỏ, năng lực quan sát rất mạnh."

A?

"Xem ra đã bị tôi đoán đúng." Quý Nghiên trừng mắt nhìn, hết sức hiền hòa nói: "Tôi cũng không có ác ý, chẳng qua nếu đã tiếp xúc chuyện này, thì muốn biết rõ ngọn nguồn mà thôi. Nếu không mình sẽ luôn đoán tới đoán lui, vừa không có đáp án chính xác, vừa rất khổ não a..."

Tha thứ cô đã nhiều chuyện, suy nghĩ cũng bắt đầu tám chuyện.

Hơn nữa tính chất nhiều chuyện đáng chết kia... Tổng không nhịn được làm cho người ta không thềm nghĩ nữa...

"Chỉ như vậy?"

"Ừ." Quý Nghiên gật đầu.

"Hoang đường." Nguyên Nhạc Thanh quát lạnh một tiếng.

Quý nghiên rất vô tội nói: "Đó cũng không phải do tôi muốn a!"

Gần mực thì đen, gần đèn thì rạng.

Cô ở cùng Bạch Thắng đã lâu, da mặt cũng thay đổi. Nếu là trước kia, bị người khác không nể mặt quát lạnh như vậy, Quý Nghiên nhất định cũng không dám hỏi nữa, ảo não bước đi. Hôm nay chỉ hỏi hột, hơn nữa cô cảm giác được, Nguyên Nhạc Thanh không phải là người xấu, chẳng qua giọng nói hơi kém một chút.

Nguyên Nhạc Thanh lạnh lùng nhìn chăm chăm cô.

Người ta không muốn nói, Quý Nghiên cũng không nên miễn cưỡng. Cô thở dài "Thôi, nếu như bà không muốn nói, thì đừng nói."

Xoay người, chuẩn bị rời đi.

Nhưng chân còn chưa bước ra khỏi cửa phòng giam, sau lưng lại đột nhiên truyền đến giọng Nguyên Nhạc Thanh. "Dạ Huân của tôi..."

Bước chân Quý Nghiên dừng lại, cơ thể quay trở lại, bình tĩnh nhìn bà ta.

Bạn đang đọc truyện *Bạch Thiểu Gia, Cung Chiều Vợ Như Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 124: Đến nhà giam 2

Trên thực tế, Nguyên Nhạc Thanh là con gái duy nhất của chủ tịch tập đoàn Thượng Nhật lớn nhất trong nước, lúc còn trẻ cùng một người tài hoa trong lớp có gia cảnh bình thường mền nhau, không cần thận vượt qua giới hạn, làm chút chuyện không hòa hài, vì vậy mang thai nguyên Dạ Huân. Nhưng cuối cùng bởi vì một số nguyên nhân, dẫn đến hai người không thể ở chung một chỗ, Nguyên Nhạc Thanh vô cùng thương tâm, rồi lại không đành lòng bỏ khúc ruột thịt của mình. Thử hỏi gia tộc lớn như thế, làm sao có thể cho phép xuất hiện chuyện chưa lập gia đình đã sinh con như vậy, danh tiếng con riêng một khi truyền đi, mặt mũi ông cụ nhất định tổn hao nhiều. Tập đoàn Thượng Nhật cũng sẽ chịu ảnh hưởng liên đới, ông cụ làm sao cũng không để cho Nguyên Nhạc Thanh sinh hạ đứa bé này, Nguyên Nhạc Thanh lại lấy cái chết ra để uy hiếp, bà coi con như mạng, ông cụ lại không đành lòng ép con gái quá, dưới sự bắt buộc, tìm ra một cách vẹn toàn đôi bên. Nguyên phu nhân là một người không bước chân ra khỏi nhà, bà ấy trời sanh tính tình lạnh, thường ngày yêu thích nhất chính là ở nhà xem ti vi, thích thêu thùa. Đi dạo phố rất ít, chỉ thỉnh thoảng tham gia một chút hoạt động từ thiện, hoặc dạ hội khi cần thiết. Trong lúc Nguyên Nhạc Thanh mang thai, Nguyên phu nhân đã đi cùng với bà đến một sơn trang thanh u yên tĩnh, cho đến khi Nguyên Nhạc Thanh chuyển dạ, hai người mới trở lại nhà họ Nguyên. Tuyên bố với bên ngoài Nguyên Dạ Huân là con trai thứ hai của Nguyên phu nhân và Nguyên tiên sinh, người thừa kế nhà họ Nguyên chánh tông. Đến bây giờ, Nguyên Nhạc Thanh cùng Nguyên Dạ Huân luôn luôn là chị em.

Chuyện này trừ Nguyên lão, Nguyên phu nhân và Nguyên Nhạc Thanh, không người nào biết nữa. Nguyên Dạ Huân sau khi sinh được mấy năm, Nguyên phu nhân qua đời. Nếu nói chị giống như mẹ, Nguyên Nhạc Thanh cũng hợp lẽ đám đương người giống như mẹ, hết lòng chăm sóc con trai bà. Thật may là Nguyên Dạ Huân cũng không chịu thua kém, không chỉ có thành tích xuất sắc, năng lực làm việc mạnh, cùng chị gái cực kỳ thân thiết. Điều này làm cho Nguyên Nhạc Thanh có cảm giác rất sắc vui mừng, vậy mà bà không nghĩ đến, sau khi Nguyên Dạ Huân từ nước ngoài học thành tài về nước, nhưng lại biết Tôn Nhu cái người phụ nữ tâm cơ thâm trầm này. Còn rất yêu cô ta, từ nhỏ Nguyên Dạ Huân đã bị Nguyên Nhạc Thanh bảo vệ rất tốt, mặc dù đầu óc thông minh, nhưng trời sanh tính tình đơn thuần, mới ra xã hội cũng không biết lòng người hiểm ác, yêu, đã mang trí óc lẫn cả trái tim cùng tập trung vào, bao gồm tất cả của hắn. Hắn chỉ muốn cho Tôn Nhu thứ tốt nhất, thậm chí không tiếc vì cô cùng Nguyên Nhạc Thanh đối kháng, hắn không hiểu người phụ nữ thiện lương giống như Tôn Nhu tốt như vậy, tại sao Nguyên Nhạc Thanh không thích, thậm chí khắp nơi chĩa vào. Hắn mang Tôn Nhu vào công ty, trao cho cô ta chức vụ cao. Nguyên Nhạc Thanh nhìn ra Tôn Nhu không hề yêu Nguyên Dạ Huân, mà là tham luyến tiền tài của nhà họ Nguyên, bà nhiều lần khuyên nhủ Nguyên Dạ Huân mở to hai mắt nhìn cho thật kỹ, Tôn Nhu không phải là người phụ nữ đơn giản, cô ta rất giỏi về nguy trang, dã tâm cực lớn, sớm muộn sẽ có một ngày hại Nguyên Dạ Huân. Nhưng Nguyên Dạ Huân làm sao chịu tin tưởng, ngược lại cảm thấy chị ghét nghèo thích giàu, mới có thể có thành kiến Tôn Nhu sâu như vậy.

"Nguyên Dạ Huân làm sao lại như vậy? Bà một tay mang thai hắn, bà là hạng người gì hắn còn không rõ ràng lắm sao? Tại sao có thể vì một phụ nữ như vậy, mà không phân biệt tốt xấu, lại có thể tổn thương một người chị chỉ muốn tốt cho hắn. Thật là quá đáng!" Quý Nghiên nghe, không khỏi tức giận bất bình đứng lên.

Thế gian này, một người vô tư đối đãi tốt với mình như thế là chuyện khó cỡ nào? Cha mẹ cô, nếu bằng một phần mười Nguyên Nhạc Thanh, Quý Nghiên đã cảm thấy là trời ban, Nguyên Dạ Huân lại chẳng hiểu quý trọng như vậy.

Nguyên Nhạc Thanh cười lạnh nói: "Tôn Nhu nguy trang tốt như vậy, Dạ Huân sao nhìn ra được. Dạ Huân của tôi nếu không phải là quá đơn thuần, cũng sẽ không bị người phụ nữ kia lừa gạt thâm như vậy."

"Sau đó thì sao?"

"Sau đó..."

Nguyên Dạ Huân cầu xin Nguyên Nhạc Thanh thành toàn cho mình cùng Tôn Nhu kết hôn, Nguyên Nhạc Thanh nghĩ hết biện pháp ngăn cản, lại khổ nỗi không tìm được chứng cứ. Tôn Nhu quá thông minh, mỗi lần khi Nguyên Nhạc Thanh tìm được một chút dấu vết, lập tức bị cô ta tiêu hủy. Nguyên Dạ Huân ở giữa chị cùng người yêu chu toàn, đau khổ không thôi, hắn nói với Nguyên Nhạc Thanh cả hai người phụ nữ đối với hắn mà nói là quan trọng nhất. Hắn hi vọng bọn họ chung sống thật tốt, không muốn nhìn bất kỳ bên nào bị thương, đã từng không hiểu chuyện làm tổn thương chị cũng thật xin lỗi. Hi vọng Nguyên Nhạc Thanh có thể tha thứ đứa em trai bốc đồng này. Cả đời Nguyên Nhạc Thanh này tất cả hy vọng đặt trên người đứa con trai này, có thể nói Nguyên Dạ Huân chính là tính mạng của bà. Nhìn hắn đau khổ, so với mình bị thương còn khó chịu hơn ngàn vạn lần. Cha mẹ cùng con trai đấu tranh, vẫn là cha mẹ thua bởi con trai. Bà không đành lòng thấy Nguyên Dạ Huân không vui vẻ, đau lòng khó nhịn cũng đưa ra lựa chọn khó khăn, đồng ý cho Tôn Nhu vào cửa.

Ai ngờ điều này cũng trở thành sai lầm lớn nhất cả đời bà này.

Sau khi Nguyễn Dạ Huân cưới Tôn Nhu, mặc dù Nguyễn Nhạc Thanh co ngăn cản. Nhưng không thể không thừa nhận, bọn họ vừa bắt đầu còn rất hạnh phúc. Vậy mà những ngày ngọt ngào cũng không được bao lâu, chồng trước Tôn Nhu đến tìm Nguyễn Dạ Huân. Hắn ta nói toàn bộ chuyện Tôn Nhu làm thế nào để quen biết hắn, yêu nhau, kết hôn, hay bởi vì muốn kết hôn với Nguyễn Dạ Huân, mà dứt khoát kiên quyết vứt bỏ mình, vứt bỏ gia đình này, thậm chí vì muốn vào nhà giàu có, mấy lần muốn sát hại mình cho Nguyễn Dạ Huân nghe. Nguyễn Dạ Huân dĩ nhiên không tin, đâu sợ nhân chứng vật chứng đang ở trước mắt, hắn thủy chung tin chắc vợ của mình không phải là người độc ác. Chồng trước thấy hắn không tin, hết sức tức giận, mắng Nguyễn Dạ Huân hồ đồ ngu muội mất lý trí. Hắn còn nói nếu như có một ngày mình chết, nhất định do Tôn Nhu làm hại. Không đến mấy ngày sau, thi tin dữ chồng trước Tôn Nhu truyền đến, cảnh sát điều tra cho biết cái chết của hắn do bị mưu hại, nhưng kẻ giết người vẫn chưa tra ra là ai. Hiện trường không lưu lại dấu vết nào, trong lòng Nguyễn Dạ Huân bị chấn động mạnh, hắn không có cách nào lừa mình dối người nữa, Nguyễn Dạ Huân chạy đi chất vấn Tôn Nhu về những chuyện đã qua, bao gồm chồng trước của cô ta chết, có liên quan đến cô ta không. Tôn Nhu liêu chiết không nhận. Nguyễn Dạ Huân nhìn ra cô ta đang nói dối, đối với cô ta hoàn toàn thất vọng, nhưng tình yêu đã sớm ăn sâu vào tận trong xương tủy để cho hắn không có biện pháp tàn nhẫn với Tôn Nhu, Nguyễn Dạ Huân cho cô ta một khoản tiền, để cho cô ta ký hiệp nghị ly hôn sau đó vĩnh viễn biến mất khỏi tầm mắt của mình, không được xuất hiện lần nữa. Tôn Nhu tất nhiên không chịu, ký thỏa thuận ly hôn thì đồng nghĩa với việc mất một mỏ vàng lớn, cô ta khổ sở cầu xin Nguyễn Dạ Huân không có kết quả, còn nghĩ ra khỏi một kế hoạch độc ác.

Tôn Nhu giả vờ mình đáp ứng chuyện ly hôn, hẹn Nguyễn Dạ Huân ở một nơi gặp mặt, ai ngờ lúc Nguyễn Dạ Huân chạy tới, cô ta lại bố trí hại chết hắn, sau đó bỏ trốn mất dạng. Cô ta vốn tưởng rằng Nguyễn Dạ Huân sau khi chết tất cả tài sản trên danh nghĩa của hắn sẽ thuộc về mình, cảnh sát vẫn luôn không tra được chuyện hai lần mưu sát ở trên người cô ta, riêng Nguyễn Nhạc Thanh có nghi ngờ, nhưng cũng không có ích gì. Nhưng cô ta không để mắt đến một người, đó chính là ông cụ Nguyễn, nếu nói gừng càng già càng cay, tài sản cả đời ông cụ Nguyễn, làm sao có thể cam tâm đưa cho Tôn Nhu. Ông cụ Nguyễn cũng không thích Tôn Nhu, nếu không phải do Nguyễn Dạ Huân kiên trì, căn bản sẽ không để cho cô ta vào cửa. Ông cụ Nguyễn ép Tôn Nhu ký một thỏa thuận buông tha tài sản, Tôn Nhu không đồng ý, thế nhưng ông cụ Nguyễn ép buộc, Tôn Nhu không thể làm gì khác hơn là mạo hiểm trộm văn kiện cơ mật của ông cụ Nguyễn. Tập đoàn Thượng Nhật lớn như vậy, nói không có một chút hèn hạ bản thủ gì đó làm sao có thể, Tôn Nhu coi đây là lợi thế uy hiếp ông cụ Nguyễn, muốn tránh được một kiếp, ông cụ Nguyễn nổi giận lôi đình, thuê sát thủ đuổi giết Tôn Nhu.

Tôn Nhu hết sức kinh ngạc với nhân tâm của ông cụ Nguyễn, vì trả thù, cô ta mang văn kiện giao cho cảnh sát. Thượng Nhật vì vậy xuống dốc không phanh, ông cụ Nguyễn cũng bị đưa đi điều tra, cuộc sống Nguyễn Nhạc Thanh xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất. Lúc bà đang lâm vào lúc tuyệt vọng, bà gặp được Thôi Đại Sơn, Thôi Đại Sơn nhiều năm trước cùng Nguyễn Nhạc Thanh quen biết, mà vẫn tôn thờ bà. Nhưng Nguyễn Nhạc Thanh đối với hắn vô tình, con người Thôi Đại Sơn này cũng si tình, không chỉ không miễn cưỡng bà, ngược lại cam tâm tình nguyện trợ giúp Nguyễn Nhạc Thanh báo thù nhà tan cửa nát này. Không thể không nói, bản lĩnh quyền rũ đàn ông của Tôn Nhu đúng là cực cao, không có nhà họ Nguyễn làm nui dựa, không ngờ cô ta trong vòng mấy ngày ngắn ngủn tìm được Đàm Văn Phi tốt hơn. Nguyễn Nhạc Thanh tứ cố vô thân, muốn báo thù cũng không có cách nào. Lúc này Thôi Đại Sơn xuất hiện, so thức ăn từ trên trời rơi xuống thì không thể tốt hơn. Nguyễn Nhạc Thanh lòng tràn đầy hận thù, Nguyễn Dạ Huân chết, dường như làm bà sụp đổ, nếu không phải không cam lòng nhìn Tôn Nhu ung dung tự tại vẫn còn ở cõi đời này, không gặp phải báo ứng, bà đã sớm đi theo Nguyễn Dạ Huân. Từ đó Nguyễn Nhạc Thanh gia nhập Cửa Ngâm, dưới sự giúp đỡ của Thôi Đại Sơn, bà bắt đầu không ngừng không nghỉ lên kế hoạch trả thù.

Nói là không ngừng không nghỉ, thật ra đã sáu bảy năm rồi.

Cho đến giờ phút này thân thể bà rơi vào trong lao ngục. Quý Nghiên mím môi, không ngờ là như vậy, gặp gỡ Nguyễn Nhạc Thanh, quả thật làm cho người ta đau lòng. Nếu như đổi lại là cô, khẳng định cũng sẽ hận chết Tôn Nhu, một phụ nữ đến tột cùng phải có dã tâm nhiều thế nào, mới có thể mất không thêm chộp sát hại người đàn ông yêu cô bảo vệ cô vô cùng sâu sắc. Cô ta không cảm thấy có một chút áy náy sao? Nếu như Nguyễn Nhạc Thanh biết bây giờ Tôn Nhu vẫn chưa có đền tội, không biết sẽ có cảm tưởng gì?

"Nguyễn Dạ Huân đến chết cũng không biết thật ra bà mới là mẹ ruột của hắn sao?" Quý nghiến nặng nề hỏi.

Nguyễn Nhạc Thanh nhắm mắt, trên mặt thoáng qua một chút thống khổ. Bà thản nhiên nói: "Không biết."

Trong lòng Quý Nghiên đau xót.

Vì cái người mẹ đáng thương này, trời cao đối với bà ta thật tàn nhẫn.

Cô thậm chí có chút dao động, đến tột cùng mang bắt bà ta tới, để cho bà ta ở chỗ này chịu khổ, là đúng hay sai? Chân chính nên bị trừng phạt là cô ta không phải sao?

Tôn Nhu làm nhiều chuyện sai lầm như vậy, lại lần nữa lấy được tha thứ. Nếu như không phải là cô ta, Nguyễn Nhạc Thanh làm sao sẽ trầm luân tới ngày hôm nay?

Nhắc tào tháo tào tháo liên đến, Quý Nghiên vừa nghĩ đến Tôn Nhu, thì người đã tới, cô theo bản năng quay đầu lại, nhìn thấy Sương. Đoán cô có chuyện gì, cũng không lên tiếng, Sương đi tới trước mặt Quý Nghiên, nói: "Chị dâu, cái người phụ nữ giết hai người chồng vừa mới ly hôn đến, cô ta nói muốn gặp Nguyễn Nhạc Thanh."

Bạn đang đọc truyện *Bạch Thiếu Gia, Cung Chiều Vợ Như Mộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 125: Tình thương của mẹ

Tôn Nhu?

Quý Nghiên cau mày. "Cô ta làm sao tìm được tới đây?"

"Không biết, không làm lén lút đi theo chúng ta đến. Nga, đứng rồi, bên cạnh cô ta còn có đứa bé."

"Đứa bé?" Quý Nghiên nhìn về phía Nguyên Nhạc Thanh, sắc mặt của bà ta quả nhiên hết sức khó coi, đáng vẻ hận không được lập tức thoát khỏi xích sắt xông ra ngoài. Quý Nghiên hỏi: "Là con của Nguyên Dạ Huân sao?"

"Không thể nào, lúc Dạ Huân chết Tôn Nhu cũng chưa từng sinh con." Nguyên Nhạc Thanh lên tiếng phủ nhận.

Quý Nghiên nghĩ, chưa từng sinh không có nghĩa là không có mang thai.

"Bà có muốn gặp cô ta không?"

"Có thể không?"

Quý Nghiên gạt đầu, xoay người nói với Sương: "Sương, em ra mang cô ta vào, thuận tiện tắt máy giám sát trong phòng giam."

"OK!"

Sương không có dị nghị.

Rất nhanh Tôn Nhu được dẫn vào, cô ta dắt theo một bé trai có gương mặt trắng trẻo, đi tới trước mặt Nguyên Nhạc Thanh. Vẻ mặt Nguyên Nhạc Thanh hận không chém nghìn dao lóc xương cho cô ta, hai tay không ngừng giãy giụa, lại bị xích sắt cản trở, âm thanh loảng xoảng loảng xoảng khác thường rõ ràng. Bà ta rống lớn nói: "Tao muốn giết mày!"

Thằng bé bên cạnh Tôn Nhu hiển nhiên bị đáng và Nguyên Nhạc Thanh bản thủ lại la to dọa sợ, thân thể nhỏ nhắn run run hai cái, Tôn Nhu một tay che lỗ tai hắn, một tay ôm hắn vào trong lòng ngực mình.

"Mày trả con trai lại cho tao!" Tâm tình Nguyên Nhạc Thanh càng mất khống chế.

Sương nói: "Chị dâu, chúng ta ở trong đây nhìn sao?"

"Chuyện nhà của họ, hãy để họ tự mình giải quyết trước đi." Quý Nghiên nói.

Sương không hiểu. "Một thì không động đây nhúc nhích được, một từng giết hai mạng người, giải quyết như thế nào?"

Bây giờ còn xuất hiện ra đứa bé!

"Tôn Nhu sẽ không làm gì với bà ta." Quý Nghiên khẳng định nói

Nguyên Nhạc Thanh kìm nén nhiều năm như vậy, một lòng chỉ muốn báo thù, nếu như không cùng Tôn Nhu làm ra kết thúc, bà ta chết cũng sẽ không nhắm mắt. Nếu không bà ta đã sớm đi gặp Nguyên Dạ Huân, chỉ sợ bởi vì áy náy, Nguyên Dạ Huân khi còn sống bà ta không thể dùng thân phận mẹ ruột quang minh chính đại yêu thương hắn, thậm chí không thể nói cho hắn biết mình là mẹ của hắn, thật sự nếu không thể giúp hắn báo thù, bà ta sợ mình chết không mặt mũi đi gặp con trai của mình.

Sương hừ lạnh. "Đoán cô ta cũng không có gan dám động thủ ở đây."

Phịch ——

Khi Nguyên Nhạc Thanh vẫn còn quát tháo, hai đầu gối Tôn Nhu chột rơi xuống đất, quỳ gối trước mặt bà ta.

"Mẹ." Bé trai lôi kéo tay của cô ta, nhút nhát kêu.

Sắc mặt Nguyên Nhạc Thanh trầm xuống, âm thanh lạnh lùng. "Cô muốn làm gì?"

"Thật xin lỗi." Giọng nói rất bình tĩnh, không nhẹ không nặng, rơi vào trong tai mấy người.

Trên mặt Tôn Nhu không giống bình thường vui vẻ, giữa hai lông mày xinh đẹp có chút bi thương, mặc dù tâm tình cũng không mãnh liệt, nhưng mục đích chuyển đi này của cô ta, đã có thể đoán được.

"Không phải cô ta muốn đùa giỡn cái gì đó chứ?" Sương kể bên tai Quý Nghiên nói nhỏ.

Quý Nghiên nói: "Nhìn một chút sẽ biết."

"Cô đây có ý gì?" Nguyên Nhạc Thanh gắt gao nhìn chăm chăm Tôn Nhu, tức giận cùng hận thù đan xen, bất luận giọng nói, vẻ mặt, đều có vẻ hung ác.

Tôn Nhu nói: "Là tôi giết Dạ Huân, thật xin lỗi."

"Cô..." Con người Nguyên Nhạc Thanh mở to, mặc dù đã sớm biết, nhưng nghe cô ta nói ra, vẫn hết sức chấn động. Hiện tại bà thật muốn dóc xương xẻo thịt người phụ nữ trước mắt này ăn vào bụng. Nguyên Nhạc Thanh chảy nước mắt, tâm tình kích động quát: "Dạ Huân của tôi đối xử tốt với cô như vậy, nó có lỗi với cô chỗ nào? Tại sao cô đối với nó như vậy? A? Cô là cái gì? Là cái gì..."

"Thật xin lỗi."

"Thật xin lỗi? Ha ha, cô bây giờ nói thì có tác dụng không? Dạ Huân của tôi sẽ sống lại sao? Tôi hỏi cô, Dạ Huân của tôi sẽ sống lại sao? Tại sao nhiều người chết như vậy, cô lại còn sống, tại sao cô không chết đi?" Nguyên Nhạc Thanh đau lòng không thể kiềm chế.

Tôn Nhu nhàn nhạt nói: "Tôi không thể chết được."

"Cô nói gì?"

Tôn Nhu kéo đứa bé trai đến trước người, nhìn Nguyên Nhạc Thanh, khóe mắt rốt cục chảy xuống dòng nước mắt trong suốt. "Tôi chết, thì Đào nhi làm sao bây giờ?"

Nguyên Nhạc Thanh ngây ngẩn cả người.

"Lúc Dạ Huân chết thời, tôi đã mang bầu Đào nhi. Nó do sinh non mà thân thể vẫn không tốt. Tôi đưa nó đến viện điều dưỡng để điều trị, nhưng bây giờ, tôi đã không còn cái gì. Tôi biết tôi đã làm rất nhiều chuyện sai lầm, nhưng Đào nhi vô tội, nó là cháu trai của bà. Một khi tôi đi tự thú, cũng chỉ còn lại một mình hèn hạ vợ không nơi nương tựa, nó sẽ làm thế nào để chăm sóc mình?"

"Cô nghĩ mượn cớ này để trốn tránh trách nhiệm trước pháp luật? Tôi cho cô biết, cha tôi vẫn còn, nếu như nó là con của Dạ Huân, bất kể như thế nào cha tôi cũng sẽ chăm sóc tốt cho nó. Còn có, đáng về hiện tại của tôi, nếu như cô trước sau không chịu đi tự thú, tôi có thể làm cái gì? Cô nói lời này rốt cuộc là muốn làm gì?" Nguyên Nhạc Thanh sắc bén nói.

"Tôi không có nghĩ sẽ trốn tránh trách nhiệm trước pháp luật, dù tôi không đi tự thú, một ngày nào đó Vân Phi cũng sẽ tố cáo tôi. Đây là báo ứng của tôi, tôi trốn không thoát. Duy nhất không yên tâm, chính là Đào nhi. Cha mặc dù vẫn còn, nhưng ông đã lớn tuổi như vậy, còn có thể sống bao lâu? Hơn nữa ông trải qua tai ương ngục tù, thân thể đã không còn như lúc trước, làm sao chăm sóc tốt cho Đào nhi?" Tôn Nhu nói lý.

Không chỉ Nguyên Nhạc Thanh, ngay cả Quý Nghiên cùng Sương cũng nghi ngờ.

Không phải muốn cầu xin tha thứ, cũng không phải muốn thoát thân, cô ta tới làm cái gì?

"Cô muốn thế nào?" Nguyên Nhạc Thanh hỏi.

"Tôi nghĩ đến một biện pháp, vừa có thể giải quyết vấn đề Đào nhi, cũng có thể tiêu tan mối hận trong lòng bà." Tôn Nhu nói.

Sương không nhịn được hỏi: "Biện pháp gì?"

Tôn Nhu xoay người, nhìn Quý Nghiên cùng Sương, chậm rãi nói: "Cần hai vị giúp một tay."

Quý Nghiên mím môi nói: "Cô nói đi."

"Tôi ở lại, bà ấy rời đi."

Nhẹ nhàng nói sáu chữ, để cho trong nháy mắt ba người tại chỗ kinh ngạc mở to mắt. Nguyên Nhạc Thanh há miệng. "Cô ..."

"Tôi nói rồi, tôi trốn không thoát. Bất kể là tự thú, hay chờ bị người khác tố giác, tôi cũng không thể trốn được chế tài của pháp luật. Cũng không thể nào tiếp tục chăm sóc Đào nhi, nhìn nó lớn lên. Tôi không thể để nó ở lại một mình, sợ tương lai có người chăm sóc nó, tôi tin tưởng, bọn họ bỏ ra tâm huyết cùng yêu thương thế nào cũng không có bằng với người thân của mình. Tôi vẫn muốn để cho Đào nhi sống những ngày thật tốt, mà không phải giống tôi khi còn bé, ngay cả ba bữa cơm cũng không có. Bây giờ, chỉ có bà có thể làm được."

Nguyên Nhạc Thanh yêu Nguyên Dạ Huân như vậy, Dạ Huân ban cho Nguyên Đào sinh mạng, cô tất nhiên cũng sẽ giống như đối với Nguyên Dạ Huân, coi Nguyên Đào như sinh mạng, hết lòng chăm sóc tốt cho nó.

Trước bất kể Tôn Nhu nói thật hay giả. Nguyên Nhạc Thanh nói: "Chuyện này căn bản không thể thực hiện được, cô nghĩ người khác đều là người mù sao? Hơn nữa, tại sao tôi phải nhận ân tình của cô?"

"Không, chỉ cần ra khỏi đây, trên thế giới sẽ không còn Tôn Nhu. Coi như cảnh sát muốn tìm, cũng không tìm được tôi. Môn chủ Cửa Ngâm vẫn là Thôi Đại Sơn, không ai biết bà? Ở trong mắt người khác, bà chẳng qua là Tổng giám đốc tập đoàn Thượng Nhật, nữ cường nhân lừng lẫy trong thương giới. Ngay cả Cục Quốc An, cũng không có mấy người biết hình dáng bà như thế nào. Trừ người bảo vệ ngục giam, ở trong đầu bọn họ, tồn tại cũng chỉ có năm chữ chủ nhân của Cửa Ngâm. Tôi ở lại chỗ này, cho dù có một ngày người của Cục Quốc An thấy bà, cũng chỉ cho rằng giống nhau mà thôi. Tôi

làm như vậy, không phải là vì bà. Tôi chỉ muốn con trai của tôi có thể lớn lên trong hạnh phúc."

"Mẹ." Nguyên Đào thấy cô ta nói như vậy, không tự chủ được kêu lên.

Nguyên Nhạc Thanh trầm ngâm.

Bạn đang đọc truyện *Bạch Thiếu Gia, Cung Chiều Vợ Như Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 126: Tình thương của mẹ 2

Tôn Nhu thừa dịp rên rỉ khi còn nóng nói: "Bà không phải vẫn muốn báo thù sao? Đây là cơ hội tốt nhất, tôi chỉ cầu xin bà chăm sóc tốt cho Đào nhi. Nó là máu mủ của Dạ Huân, bà chẳng lẽ không muốn tự mình nuôi nấng nó sao?"

"Cô tự tin cho rằng chúng tôi sẽ không ngăn cản sao?" Quý Nghiên đột nhiên lên tiếng.

Nguyên Nhạc Thanh và Tôn Nhu cùng nhìn về cô. Tôn Nhu kiên định nói: "Sẽ không."

"Tại sao?" Quý Nghiên nhếch lông mày.

"Bởi vì các cô cũng rất lương thiện."

"Phốc..." Sương không kiềm chế được. "Nghe cô nói những lời này, tôi sẽ giúp cô chuyện này."

Tôn Nhu cong môi cười một tiếng. "Trừng phạt tôi, để đổi lấy tự do của chị ấy cùng hạnh phúc của Đào Nhi, rất có lời."

Coi như cô bồi thường cho Dạ Huân.

"Chị dâu, chị thấy thế nào."

Tầm mắt Quý Nghiên lưu chuyển ở giữa Tôn Nhu, Nguyên Đào cùng Nguyên Nhạc Thanh, hồi lâu, gật đầu một cái.

Sau đó, người canh gác nhìn thấy, Quý Nghiên, Sương, "Tôn Nhu" cùng đưa bé trai cùng nhau rời khỏi nhà giam rùng rợn.

Sương nói: "Không ngờ mặt nạ da người ở Đàm gia ngày đó đưa mà cô ta vẫn còn giữ, xem ra cô ta hoàn toàn chuẩn bị xong mới đến. Cô ta biết rõ nhà giam của Cục Quốc An so với nhà giam bình thường khổ rất nhiều, ai, tình thương của mẹ thật vĩ đại!"

Cho dù Tôn Nhu là người như vậy, vì con trai của mình, cũng tình nguyện lấy mình ra để hy sinh.

Ánh mắt Quý Nghiên chợt mơ hồ, dường như là đang nhìn Nguyên Đào, lại dường như xuyên thấu qua nó nhìn cái gì khác. Trong lòng cô yên lặng trả lời một câu, Đúng vậy, tình thương của mẹ thật vĩ đại.

Mọi người ngồi xe Quý Nghiên, Quý Nghiên định đưa bọn họ vào trong thành phố rồi để họ rời đi. Như cũ Sương lái xe, Quý Nghiên ngồi chỗ ngồi kế bên, Nguyên Nhạc Thanh cùng Nguyên Đào ngồi ở phía sau.

Trên người Nguyên Nhạc Thanh có vết thương, nhìn qua lộ ra vẻ suy yếu, nhưng bà vẫn ôm Nguyên Đào, thỉnh thoảng vuốt mặt của nó, ánh mắt chưa từng từ trên người Nguyên Đào rời đi.

Nguyên Đào cùng đáp đáp Nguyên Dạ Huân khi còn bé rất giống nhau.

Nó rất thông minh, cũng rất hiểu chuyện. Thậm chí hiểu chuyện có chút quá mức ..., cho dù đối mặt với tất cả, cũng không khóc không làm khó. Tính cách nó lớn lên đã trải qua không thể rời bỏ, hiển nhiên, những ngày ở viện điều dưỡng kia, nó trôi qua cũng không được tốt. Nếu không sẽ không sớm thành thực như vậy.

"Cho bà." Tiểu Nguyên Đào đột nhiên từ trong túi tiền lấy ra một đồ vật, đưa cho Nguyên Nhạc Thanh.

"Đây là cái gì?" Nguyên Nhạc Thanh đang nhìn Nguyên Đào, mặt mày đều là nhu hòa, âm thanh cũng rất nhẹ. Rất sợ hù dọa đứa bé trời sinh tính hướng nội.

Nguyên Đào nhỏ giọng nói: "Mẹ để lại cho cháu."

Quý Nghiên cùng Sương liếc mắt nhìn nhau, mặt lộ vẻ nghi ngờ.

Quý Nghiên không nhìn được nghiêng đầu, hình như là một phong thư, chỉ thấy Nguyên Nhạc Thanh cầm thư ở trong tay, từ từ mở, sau đó nghiêm túc đọc. Đầu tiên xem thư, nét mặt của bà trở nên rất khiếp sợ, tiếp nước mắt trong mắt dâng lên nhưng không trào ra, gom góp ở trong hốc mắt, không ngừng đảo quanh. Càng đọc xuống, hơi thở quanh thân bà càng bị thương, càng về sau, thì nước mắt đã sớm rơi đầy mặt.

Tiểu Nguyên Đào từ đầu đến cuối vẫn ngoan ngoãn ngồi ở bên cạnh bà.

Nguyên Nhạc Thanh đọc xong thư, rốt cục kiềm chế không được ôm nó vào ở ngực nghẹn ngào khóc rống.

Xe vừa đứng đến thành phố, Sương dừng xe, Nguyên Nhạc Thanh vẫn còn ở khóc, âm thanh tê tâm liệt phế như vậy, dường như muốn qua chuyện lần này mà mang tất cả đau khổ nhiều năm khóc rống để phát tiết ra ngoài. Tiểu Nguyên Đào nhìn bà, cũng chảy nước mắt, hẳn không biết làm sao để an ủi bà nội mình, tay nhỏ bé chỉ có thể vỗ nhẹ sau lưng bà, hi vọng bà nội không thương tâm như vậy.

Nguyên Nhạc Thanh cảm nhận được bé trấn an, đưa tay ôm Nguyên Đào vào trong ngực.

Thư trong tay của bà rơi xuống, vừa đứng rơi trên tay lái, Sương không nhìn được tò mò, đem nó cầm lên vừa nhìn.

Con người cũng mở thật lớn.

"Làm sao vậy?" Quý Nghiên thấy dáng vẻ này của cô, không nhìn được hỏi.

Sương nhanh chóng xem xong, sau đó đưa thư cho Quý Nghiên. "Chị dâu, chị xem đi."

Quý Nghiên nhận lấy thư, nghi ngờ nhìn Sương một cái, lúc này mới di chuyển ánh mắt đến trong thư.

Một giây kế tiếp, trong lòng cô bị chấn động mạnh.

Nhưng lại, là thư của Nguyên Dạ Huân viết cho Nguyên Nhạc Thanh.

Chị.

Em đã nói qua chưa, chị thật rất đẹp. Tại sao có dáng dấp xinh đẹp như vậy? Hơn nữa nấu cơm cũng rất ngon! Từ nhỏ, người khác đã rất hâm mộ em có một người chị như vậy, chị cái gì cũng thay em suy tính, cho tới bây giờ cũng chỉ tốt nhất với em. Bởi vì chị, em thậm chí không cảm thấy không có mẹ là chuyện rất bị thương. Đối với em mà nói, có chị nên cái gì cũng đủ rồi. Chị ở trong lòng em rất quan trọng! Nhưng thật xin lỗi, em lại không hiểu chuyện làm thương tổn đến chị như vậy. Chị nhất định rất đau đớn thương tâm? Chị đem tất cả tâm huyết tập trung ở trên người em, em chẳng những không hiểu chị, ngược lại hại chị bận tâm như vậy. Ngày đó ở nhà, em nghe được chị cùng ba nói. Đối với chị, em có rất nhiều áy náy, chị chịu khổ nhiều như vậy mới mang em đến trên đời này, em lại cái gì cũng không biết. Còn làm ra chuyện khôn kiếp như vậy, chị, thật rất xin lỗi. Em nghĩ muốn báo đáp tốt với chị, nhưng có phải chị vẫn còn đang giận em không? Thấy phong thư này, có tha thứ cho em được không? Sau này em sẽ không bao giờ làm chị thất vọng nữa, em sẽ quản lý tập đoàn Thượng Nhật, bảo vệ tốt cái nhà này. Sau này chị không cần khổ cực như vậy nữa, dựa vào em, cái gì hãy để cho em làm là tốt rồi.

Cuối cùng, con thật rất yêu người, ME.

Dạ Huân.

Quý Nghiên nhìn một chút, không nhìn được trong mắt có chút lệ. Không trách được Nguyên Nhạc Thanh thương tâm như vậy, bà thế nào cũng không ngờ, thì ra Nguyên Dạ Huân sớm đã biết chân tướng, thừa nhận bà. Mẹ con tình thâm như vậy, nếu như Nguyên Dạ Huân vẫn còn sống, sau này bọn họ nhất định sẽ vô cùng hạnh phúc. Mẹ hiền con thảo, còn có Tiểu Nguyên Đào. Một tiếng mẹ kia, Nguyên Nhạc Thanh đã đợi bao nhiêu năm?

Người đã từng ở ngay trước mắt, bà có phải cũng từng ảo tưởng không, lúc Nguyên Dạ Huân gọi chị, thật ra thì gọi chính là mẹ?

Bà có phải từng muốn nói lại thôi phải không, thiếu chút nữa nói chân tướng cho Nguyên Dạ Huân?

Hiện tại rốt cục đợi được một tiếng mẹ này, biết suy nghĩ trong lòng Nguyên Dạ Huân, rốt cuộc cũng không nghe được chính miệng hắn nói ra. Con trai bà vĩnh viễn rời khỏi cái thế giới này.

Không bao giờ ... nữa sẽ trở lại.

Dạ Huân của bà, ở trên trời, có phải cũng đang nhìn mẹ phải không? Nó nhất định đang mỉm cười với bà?

Một lúc sau, Nguyên Nhạc Thanh mới ngừng khóc, bà dắt Tiểu Nguyên Đào xuống xe.

Quý Nghiên không xuống xe tiễn bà, Nguyên Nhạc Thanh đứng ở bên cửa sổ, chân thành nói tiếng: "Cảm ơn."

Quý Nghiên mỉm cười trả thư lại cho bà, Nguyên Nhạc Thanh không có nói gì nữa, cùng Tiểu Nguyên Đào rời đi.

Xe vẫn chưa rời đi, Sương cùng Quý Nghiên ngồi ở trong xe, nhìn bọn họ đi xa. Đến khi bóng dáng bọn họ càng ngày càng nhỏ, nhỏ không thấy rõ, Quý Nghiên mới nói: "Đi thôi."

Chuyện Cửa ngầm đã xử lý xong, Bạch Thắng nhàn rồi, sắp tới cũng không có chuyện gì lớn. Hơn nữa gần tới mùa xuân, anh sẽ phải rời khỏi tổng bộ một thời gian. Quý Nghiên sau khi trở về, cũng không có giấu giếm, đem đầu đuôi ngọn ngành chuyện phát sinh ở nhà giam nói với Bạch Thắng. Bao gồm chuyện Tôn Nhu thay mặt đổi đảo, để cho Nguyên Nhạc Thanh chạy.

Cô cẩn thận nhìn vẻ mặt Bạch Thắng một chút, nói: "Anh sẽ không trách em tự ý làm chủ chứ?"

"Sẽ không."

Quý Nghiên thở phào nhẹ nhõm. "Vậy thì tốt."

Bạch Thắng đang chơi game, nghe vậy, anh dừng lại động tác, ngược mắt nhìn Quý Nghiên một cái. Nhân nhạ nói: "Em là người phụ nữ của anh, muốn làm cái gì thì làm cái đó, không cần phải kiêng dè, cũng không ai dám can."

"Ai nói? Những người đó trong cục rất phòng bị với em, em muốn làm chuyện gì không hợp ý bọn họ, nhất định sẽ liên hợp tấn công."

"Sợ cái gì, có anh chống đỡ."

Bạn đang đọc truyện *Bạch Thiếu Gia, Cung Chiều Vợ Như Mộng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 127: Tình thương của mẹ 3

"Anh nói?"

"Ừ."

Quý Nghiên cười lên, những tâm tình phức tạp dường như cũng tiêu tan, nhưng cũng không có tránh được ánh mắt Bạch Thắng. Anh nói: "Còn đang suy nghĩ chuyện buổi chiều?"

Quý Nghiên ngẩn ra, mắt chợt ảm đạm xuống, nói thật nhỏ: "Có chút chua xót."

"Bởi vì mẹ của em?"

Quý nghiên há miệng, hơi kinh ngạc nói: "Làm sao anh biết?"

Trên mặt Bạch Thắng lộ ra dịu dàng, không nhanh không chậm nói: "Nghiên Nghiên, tâm tình của em đều viết ở trên mặt."

"Là sao?" Quý Nghiên mím môi, không ý thức nói: "Nhưng Tiểu Bạch, anh biết không? Thấy Nguyên Nhạc Thanh cùng Tôn Nhu làm những chuyện kia, em chợt rất hâm mộ. Tôn Nhu mặc dù có dã tâm rất lớn, ham mê vinh hoa phú quý, cũng hại nhiều người. Nhưng đối với con trai của mình, cô ta là thật tâm. Vì đứa bé, cô ta có thể quỳ xuống cầu xin Nguyên Nhạc Thanh, thừa nhận mình trước kia đã làm chuyện có lỗi, cũng có thể ở trong ngục chịu khổ, chỉ cầu xin Nguyên Nhạc Thanh chăm sóc tốt cho Nguyên Đào. Cô ta làm những chuyện này, trong lòng đều nghĩ tới con trai của cô ta, hi vọng con trai của cô ta có thể sống thật tốt. Hoặc giả đây chính là sức mạnh tình yêu của người mẹ!"

Nguyên Nhạc Thanh cũng vì Nguyên Dạ Huân, bà ta dâng hiến cả đời, không oán không hối hận, thấy Nguyên Dạ Huân hạnh phúc so cái gì cũng không quan trọng. Nếu như nói đây là bản năng người mẹ, như vậy Lữ Mỹ thì sao? Bà không cầu xin xử lý công bằng, nhưng ngay cả Tôn Nhu cũng có thể làm được, Lữ Mỹ lại không làm được. Hoặc giả bà ấy có thể làm được, nhưng không phải vì bà, cũng là con gái, cũng từ trong bụng của bà sinh ra ngoài, tại sao chênh lệch nhiều như vậy?

Trước kia Lữ Mỹ nói cô là chị, phải nhường cho em trai em gái, nguyên nhân do của tuổi Quý Nghiên, tâm Lữ Mỹ mới có thể thiên vị một chút. Nhưng nhìn đến Nguyên Nhạc Thanh cùng Tôn Nhu, cô đột nhiên hiểu, tình thương của mẹ phải là hình dáng gì. Đây mới là thái độ người mẹ đối đãi con cái, đối xử với cô giống như Quý Nhu Quý Dương, mà không phải chỉ có riêng mình, tại sao?

Chẳng lẽ cô không phải là con ruột của Lữ Mỹ sao?

"Không nghĩ đến chuyện không vui này, chúng ta làm những chuyện vui vẻ khác một chút." Bạch Thắng khép máy tính lại, rất tùy ý nói.

Bạn đang đọc truyện *Bạch Thiếu Gia, Cung Chiều Vợ Như Mộng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 128: 099. Bà ấy yêu cô, nhưng tôi thì không.

"Không nghĩ đến chuyện không vui này, chúng ta làm những chuyện vui vẻ khác một chút." Bạch Thắng khép máy tính lại, rất tùy ý nói.

"Làm cái gì?" Quý Nghiên theo bản năng hỏi, kết quả nói còn chưa hết, người đã bị đẩy ngã. "Uy..." Lại bị người khác dùng sức đánh bất ngờ, sức lực làm sao bằng người ta, cô thẹn quá thành giận kêu: "Bạch Thắng, anh buông em ra!"

Cho nên mang ngay cả tên lẫn họ ra kêu, xem ra thật bị chọc giận. Bạch Thắng nhếch mày, cực kỳ thần nhiên nói: "Kháng nghị không có hiệu quả."

"Ồ..."

Âm thanh không hòa hài dần dần vang lên, kéo dài thật lâu...

Người khác vẫn như cũ chăm chỉ không thôi, Quý Nghiên cực kỳ mệt mỏi. Xụi lơ trên ngực anh, bên tai nghe được giọng mát lạnh của người đàn ông mỉm cười nói: "Có muốn một lần nữa không?"

"Không muốn." Quý Nghiên không chút nghĩ ngợi, đưa tay bắt lấy bàn tay của anh đang muốn làm loạn, nắm ngón tay giao nhau, chế trụ. "Đừng làm rộn, em có việc nói với anh."

Âm thanh Bạch Thắng mang theo chút sắc dục lại lười biếng, thật mát hồn "Ừ ~" một tiếng.

Quý Nghiên nói: "Em không trở về Hongkong với anh."

Bạch Thắng: "..."

"Em muốn trở về Trường Sa." Quý Nghiên ngẩng đầu lên, nhìn anh.

Rốt cục, Bạch Thắng chậm rãi mở miệng, nói: "Trở về làm gì?"

"Ăn tết a, nhân tiện bái tế ông bà nội." Quý Nghiên thuận lý thành chương nói.

Bạch Thắng: "Ăn tết không nhất định phải ở nhà họ Quý."

Quý Nghiên nghĩ thầm, không phải họ Quý dĩ nhiên không cần, nhưng cô hết lần này tới lần khác mang họ Quý a!

"Nhưng em đã đáp ứng mẹ em." Mặc dù khẳng định biết anh không vui, nhưng Quý Nghiên vẫn phải nói.

Quả nhiên, Bạch Thắng mỉm môi, ánh mắt cũng tối đen lại. Quý Nghiên lười kéo tay của anh. "Tiểu Bạch..."

"Ừ." Một âm thanh đơn nhẹ tràn ra.

"Anh tức giận?" Quý Nghiên thử dò xét hỏi.

"..."

Lần này ngay cả âm đơn cũng không có.

Cô quan sát về mặt, vội vàng nói: "Chỉ cần em còn ở nhà họ Quý một ngày, thì không thể không đối mặt với bọn họ, cũng tránh không khỏi. Nhưng em sẽ không để cho người khác ức hiếp, anh yên tâm, qua tết xong, em lập tức sẽ trở lại."

Quý cô nương còn rất thức thời, nói ra đều là lời hay.

Bạch Thắng như cũ không có lên tiếng.

Quý Nghiên nóng nảy, hỏi: "Anh giận thật ah?"

Đối với chuyện cô muốn tách ra, mất hứng nhất định là có. Nhưng đâu đến nỗi tức giận? Tính cách của cô anh còn không biết sao? Hơn nữa lý lẽ bên trong lời nói của cô, Bạch Thắng mặc dù hiểu, lại cố ý trêu chọc cô. Đuôi lông mày tuấn nhã nhếch lên, sâu sắc rõ ràng nói: "Nếu như anh nói anh tức giận, em sẽ dụ dỗ anh thế nào?"

Quý Nghiên thấy anh thừa nhận, cũng không có nghĩ quá nhiều.

Cong môi cười một tiếng, mềm nhũn nói: "Anh còn muốn dụ dỗ."

Nói sớm chút.

Vừa nói xong, tiểu bạch thỏ liền lật người, lén đến gần con sói lớn...

Khóe môi con sói lớn chậm rãi nâng lên.

Sân bay quốc tế thành phố.

Tay Quý Nghiên cầm vé máy bay, đứng ở cửa kiểm an, bên cạnh thỉnh thoảng có người xin lỗi cho đi qua, trong đại sảnh vang lên giọng tiếp viên hàng không lễ phép mà trong veo.

Cô từ trên tay Bạch Thắng nhận lấy hành lý của mình, có chút không nỡ nói với anh: "Anh trở về đi."

Hình dáng người đàn ông tuấn tú cao ngất đứng ở trước mặt cô, cao hơn cô một cái đầu. Một thân tây trang thủ công cắt sửa khéo léo, cúc áo màu đen trên cô tay sáng bóng như học giả tiếng tăm, khí chất lồi lạc, cho dù người này ở trong đám đông, cũng tự nhiên tạo thành một phong cảnh đẹp.

"Anh nhìn em đi vào." Bạch Thắng thanh nhàn lên tiếng.

Quý Nghiên gật đầu một cái, xem một chút thời gian, phát hiện cũng không còn sớm. Lúc này mới xoay người, từng bước một về phía bảng hiệu cửa lên máy bay người đi đường nói tới nói lui. Cô đi thật chậm, ngực ê ẩm, mỗi một bước cũng rất khó khăn.

Lưu luyến không rời, thì ra là cảm giác như thế.

Hình như từ lúc ở cùng với Bạch Thắng tới nay, thời gian lần này bọn họ cách xa lâu nhất?Đột nhiên cảm giác được, nửa tháng, nhưng lại rất dài như thế.

Bởi vì không có anh.

"Nghiên Nghiên." Truyền đến giọng nói quen thuộc kêu lên, Quý Nghiên bỗng nhiên dừng chân bước, xoay người, nhìn thấy bước chân Bạch Thắng thông dong đi về phía cô.

Chân dài bước đến gần, chốc lát đã đi tới trước mặt cô.

"Sao vậy?"Quý Nghiên nhìn anh, hỏi.

Còn tưởng rằng anh có chuyện gì phải nói.

Nhưng một giây kế tiếp, êm ái hôn, chuồn chuồn lướt nước(hồi hột) rơi trên mắt của cô. Quý Nghiên chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, theo bản năng nhắm mắt, mờ ra lần nữa, anh đã lui ra mấy cm. Hơi thở ấm áp vẫn phun ở trên mặt của cô, gương mặt tuấn nhã kia, gần ngay trước mắt. Bên tai nghe giọng nói nhu hòa mát lạnh của anh."Sớm trở lại một chút."

Khi máy bay bay lên, Quý Nghiên vẫn còn kinh ngạc nhìn ngoài cửa sổ, cô cố gắng tìm kiếm bóng dáng tuấn tú cao ngất đã biến mất kia. Mặc dù biết không thể nào, nhưng có một niềm tin, nó không chịu theo Logic trôi buộc, không chịu bị lý trí khống chế, chính là không tự chủ được, muốn làm như vậy. Cô đoán, dưới trời cao nghìn trượng, anh ở trong sân bay, có phải cũng đứng ở trên đài cao ngoài trời, lẳng lặng nhìn máy bay đi xa không.

Rõ ràng mới vừa tách ra, đã bắt đầu nhớ.

Chuyện này, chỉ có anh.

Máy bay đáp xuống sân bay Hoàng Hoa, Quý Nghiên cách xa lâu như vậy một lần nữa đặt chân xuống mảnh đất này, trong lòng có loại cảm giác khó nói thành lời. Trường Sa, cô nhớ lại quá nhiều kỷ niệm, trong thành phố, đâu chỉ có nhà họ Quý tồn tại, địa vị cũng không ảnh hưởng đến nó.

Bạn đang đọc truyện *Bạch Thiếu Gia, Cung Chiều Vợ Như Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 129: 099. Bà ấy yêu cô, nhưng tôi thì không. 2

Đây là thành phố cô thích nhất

"Nghiên Nghiên." Mới vừa vào đại sảnh sân bay, thì nghe thấy giọng nói Lữ Mỹ. Quý Nghiên đưa mắt nhìn lại, một cái đã ở trong đám người tìm thấy bóng dáng của bà. Lữ Mỹ mặc bộ đồ tây da có rất phong cách, đeo xách túi, đang cao hứng vẫy tay về phía Quý Nghiên.

Chú Quý lái xe ở sau lưng bà.

"Thật may vừa kịp, hôm nay trên đường kẹt xe, mẹ còn lo lắng không đón được con. Nếu không phải ra cửa từ sớm, khẳng định sẽ bị lỡ."

Lữ Mỹ cùng Quý Nghiên lên xe, hai người ngồi chung ở chỗ ngồi phía sau, Lữ Mỹ đã lâu không thấy Quý Nghiên, có vẻ rất vui vẻ. Vẫn lôi kéo cô trò

chuyện, tính tình Quý Nghiên, bà còn biết một chút. Nếu như hôm nay cô xuống máy bay không thấy Lữ Mỹ đến, khẳng định tự mình thuê xe trở về.

Quý Nghiên nói: "Mẹ, tự con cũng có thể trở về. Cũng lớn như vậy, mẹ không cần thiết đặc biệt chạy tới đây."

Lữ Mỹ cười nói: "Để cho tự con trở về, chỉ sợ không biết con đến lúc nào thì mới có thể về đến nhà."

Một câu nói trúng tâm sự Quý Nghiên, cô quả quyết không có nói nữa.

Đúng vậy, nếu để cho tự cô trở về, cô nhất định sẽ đi một vòng các nơi trước, có khi kéo dài tới đêm khuya, đúng là sẽ không nghĩ đến về nhà.

Lữ Mỹ từng có kinh nghiệm như vậy, cho nên phải nhớ rõ. Nhưng đối với chuyện như vậy bà ngược lại phải nhớ rõ, thực sự quan tâm đến cô...

Quên đi, không muốn.

Nghĩ tới nghĩ lui chẳng qua để cho mình ảm ức.

Nhà họ Quý nằm ở tại khu Bờ Hồ Thanh Trúc của Trường Sa, phong cảnh xinh đẹp, không khí không đến nỗi nào. Gian phòng Quý Nghiên vừa đứng ở hướng hồ, ngoài cửa sổ ánh nắng rực rỡ, chiếu vào gian phòng thoải mái khác thường.

Quý Nghiên đang dọn dẹp hành lý của mình, chợt khước mắt liếc thấy Quý Nhu đi vào. Cô làm bộ như không nhìn thấy, tiếp tục như không có chuyện gì xảy ra làm chuyện của mình.

"Chị, đã lâu không gặp." Bụng Quý Nhu mang thai đã sáu bảy tháng, đi bộ đã có chút tốn sức, cô chống nạnh, chậm rãi đi tới trước người Quý Nghiên.

Quý Nghiên ôm quần áo, chuẩn bị bỏ vào tủ treo quần áo, Quý Nhu vừa vịn ngăn cản ở trước người. Cô ngược mắt, lạnh lùng nói: "Tránh ra."

Quý Nhu vui vẻ cười một tiếng, cúi đầu xoa bụng của mình nói: "Thân thể em thế này, chị cũng nhẫn tâm lạnh nhạt như vậy, ngộ nhờ làm cháu chị sợ bây giờ? Hơn nữa, em đi đứng bất tiện, chị thông cảm một cái thì đã làm sao?"

"Biết đi đứng bất tiện thì hãy ngoan ngoãn ngồi một chỗ, mình tới đây làm loạn còn muốn người khác phải nhân nhượng cô sao? Quý Nhu, không muốn nghe những lời khó nghe hơn, thì rời khỏi phòng của tôi ngay." Quý Nghiên lười phải cùng cô ta đấu khí, bình thản nói.

Người phụ nữ này thật là, bất kể qua bao lâu, không kiếm chuyện với cô thì trong lòng không thoải mái.

Cô ta chỉ rằng sẽ làm được gì cô sao?

Không khỏi nghĩ thật tốt quá.

"Chị quả nhiên thay đổi."

"Thay đổi hay không có liên quan gì tới cô?"

"Tôi chỉ muốn khuyên chị một câu, thừa dịp ba còn chưa có trở về, mau chóng suy nghĩ xem lát nữa làm sao để dụ dỗ ông. Bởi vì chị, mà ba chịu khổ nhiều như vậy, ông bây giờ vẫn còn chưa nuốt xuống con giận kia. Đến lúc gặp mặt, còn không biết âm ỉ thành cái gì, chị bây giờ có Bạch thiếu bao bọc, cho nên không sợ. Nhưng đừng quên, không có gì là vĩnh viễn, một khi anh ta bỏ rơi chị, để xem còn có ai làm núi dựa cho chị. Lúc đó muốn ngang, thì lấy tư cách ở đâu ra?"

Quý Nghiên cười lạnh một tiếng: "Đã lâu như vậy, cô vẫn không có một chút tiến bộ. Chỉ có mấy chiêu như vậy, Quý Nhu, cô biết không? Tôi thật khinh thường đùa giỡn với cô."

Mặt Quý Nhu liền biến sắc, vẻ mặt trong nháy mắt trở nên dữ tợn, giọng căm hận nói: "Chị cho rằng chị là ai? Lại nói với tôi như vậy, coi như chị muốn chơi, chị chơi được với tôi sao?"

"Không giả vờ nổi nữa sao?" Quý Nghiên nhếch mắt, chẳng những không có tức giận, ngược lại lộ ra một chút nghiêm ngặt nói: "Nói thật, nhiều năm như vậy, cô đừng không có gì, chính là luyện thần công thay đổi sắc mặt được không tệ. Không trách được có thể lừa Mạnh Thiếu Tuyên xoay vòng, cô diễn mỗi ngày như vậy, cũng không mệt mỏi sao? Tôi xem cũng rất bội phục, năm đó làm sao không nghĩ tới tiến quân vào giới biểu diễn, với kỹ thuật diễn của cô, cầm giải Oscar khẳng định không thành vấn đề."

Quý Nghiên lời nói này, giống như châm biếm, Quý Nhu làm sao nghe có thể không hiểu?

Trong lòng cô ta hận đến nghiến răng nghiến lợi, lâu không thấy, tài ăn nói Quý Nghiên từ lúc nào thì trở nên tốt như vậy? Trước kia cô ta đều bị mình chọc giận đến nổi cổ họng không lên tiếng được, nhiều nhất cũng chỉ lấy ánh mắt lạnh lùng nhìn cô, chưa từng có lời nói sắc bén như vậy?

"Cô từ lúc nào thì có thể cải tốt như vậy?"

Quý Nghiên cũng không chịu thua, đương nhiên nói: "Ngày ngày ở cùng với Tiểu Bạch, cuối cùng mưa dầm thấm đất một chút."

Quý Nhu chỉ thấy cô khoe khoang, cô ta đâu nhìn thấy bộ dáng đắc ý của Quý Nghiên như vậy. Mỗi hận trong lòng ý càng sâu, trong đầu chợt lóe lên,

ánh mắt đột nhiên hiện lên ý nghĩ độc ác. Quý Nhu cười nói: "Chị, chị chẳng lẽ chưa từng hoài nghi tại sao ba ghét chị như vậy sao? Còn thái độ của mẹ vì sao đối với chị, em, Tiểu Dương khác nhiều như thế? Hình như chị cần dính đến lợi ích của em cùng Tiểu Dương, cuối cùng mẹ cũng sẽ chọn hy sinh chị để giữ cho chúng em."

"Cô muốn nói cái gì?" Lần này Quý Nghiên đã thay đổi sắc mặt, giọng nói hoàn toàn rét lạnh.

Rõ ràng câu nói của Quý Nhu có hàm ý, cô ta cố ý nói như vậy, chỉ muốn kích thích Quý Nghiên. Nhưng không thể không thừa nhận, đây quả thật đã chọc trúng vết thương tích tụ đã lâu trong lòng Quý Nghiên.

Cô cố ý xem nhẹ thế nào đi chăng nữa, cũng không thay đổi được.

Bạn đang đọc truyện *Bạch Thiếu Gia, Cung Chiều Vợ Như Mộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 130: 099. Bà ấy yêu cô, nhưng tôi thì không. 3

Quý Nhu thấy sắc mặt cô thay đổi, trong lòng cuối cùng dâng lên cảm giác thỏa mãn. Cô ta mơ hồ không rõ nói: "Không có gì, chỉ là đối với thân thể của chị, sinh ra một chút tò mò mà thôi. Chẳng lẽ chị sẽ không nghi ngờ gì sao?"

Quý Nghiên cau mày: "Cô cho rằng tôi sẽ tin cô sao?"

"Có tin hay không thì tùy ở chị, tôi chỉ có lòng tốt nhắc nhở một câu."

"Hừ."

Cô ta sẽ có lòng tốt mới là lạ, cho rằng mình ngu xuẩn như vậy sao? Nhưng Quý Nhu nói lời này có mục đích gì? Cô đã từng lên đi xét nghiệm DNA, xác nhận mình đúng là con của Quý Anh Bình. Vì thế Quý Nghiên còn đang đau lòng mới tốt một chút, lúc đó cô vừa mới dâng lên ý thức phản kháng, thường cùng Quý Anh Bình rất âm ỉ. Quý Anh Bình dạy dỗ cô cũng không thương tiếc, người ba nhẫn tâm như vậy, ở trong ấn tượng của Quý Nghiên, thật là hiếm thấy. Bản thân cô cũng đã suy nghĩ nhiều, làm sao không hoài nghi mình không phải là ruột thịt của Quý Anh Bình. Cho nên có một ngày, lặng lẽ cầm tóc của ông ấy, và của mình đến bệnh viện xét nghiệm DNA, kết quả Quý Anh Bình thật là ba ruột của cô.

Rõ ràng có quan hệ máu mủ, tại sao ông ta lại đối xử với cô như thế, lúc ấy Quý Nghiên ước gì Quý Anh Bình không phải là ba của cô, như vậy cô còn có thể tìm được một chút lý do an ủi mình. Kết quả, tất cả chỉ là chuyện cười mà thôi.

Đến tận cùng Quý Nhu là vô căn cứ, hay biết chút ít cái gì? Nhưng nếu như cô không phải là con gái của nhà họ Quý, như vậy DNA đã chuyện gì xảy ra? Quý Nhu vô duyên vô cớ cũng không cần thiết nói như vậy. Đầu óc Quý Nghiên trong nháy mắt lại lâm vào hỗn loạn.

Không, không đúng. Mặc dù rất không muốn thừa nhận, nhưng cô nhất định là con gái của Quý Anh Bình, Quý Nhu cố tình gây chuyện cũng không phải là một lần hai lần, lời của cô ta, không tin được.

Ai biết được người phụ nữ này đang rắp tâm làm cái gì?

"Chị càng lớn khuôn mặt lại càng không giống ba mẹ. Không trách được mẹ nói. . . . ." Quý Nhu còn muốn nói cái gì nữa, Quý Nghiên lại không cho cô ta cơ hội này. Thân hình rất nhanh đã tới gần, Quý Nhu cả kinh, theo bản năng lui về phía sau. Cho đến khi sau lưng dán lên tủ treo quần áo, "Bịch" một tiếng, một tay Quý Nghiên nặng nề đập vào tủ treo quần áo, vây Quý Nhu ở giữa mình và tủ treo quần áo, khuôn mặt lạnh lùng, khí thế bức người.

"Chị . . . chị định làm gì?" Quý Nhu có chút bị giật mình, cô ta chưa từng thấy Quý Nghiên như thế này.

Cô không chỉ ăn nói sắc bén hơn mà khí thế so với trước kia cũng mạnh hơn rất nhiều.

Biết Quý Nghiên hơn hai mươi năm, giờ phút này Quý Nhu cảm thấy người trước mắt so với người chị gái trầm lặng dễ bắt nạt trong trí nhớ hoàn toàn trái ngược nhau.

Trong một thời gian ngắn, làm sao chị ta có thể thay đổi nhanh chóng như vậy?

"Tôi cảnh cáo cô, đừng lời mẹ ra để nói. Bà ấy yêu thương thiên vị người nào tôi không xen vào, cô được yêu thương là chuyện của cô, nhưng mà tôi khuyên cô nên bớt phóng túng một chút. Kích bác ly gián, cố ý lừa gạt cũng nên có chừng có mực, tôi không có nghĩa vụ phải chịu đựng cô. Không nên chạm vào ranh giới cuối cùng của tôi, nếu như cô được đăng chân lên đài đầu, tôi cũng sẽ không khách khí. Trước kia cô còn có thể dựa vào mẹ để trèo lên đầu tôi, đó là do tôi ngu ngốc, tôi nhận. Nhưng hiện tại tôi đã suy nghĩ thông suốt rồi, mẹ là mẹ, cô là cô, tôi vẫn hiếu thảo với bà, chẳng có liên quan gì tới cô hết. Bà ấy yêu cô nhưng tôi thì không, tôi chỉ muốn chăm sóc tốt cho bà ấy mà thôi. Về phần cô đối với tôi mà nói cô chỉ là cái gì hết." Quý Nghiên lạnh lùng mở miệng, giọng nói như băng, không mang theo chút tình cảm nào.

Sắc mặt Quý Nhu tái nhợt, cô ta cắn chặt môi, thân thể tức giận đến run rẩy, vẻ mặt cực kỳ khó coi.

"Các con đang làm gì vậy?"

Đúng lúc ấy thì trong phòng đột nhiên truyền đến giọng nói của Lữ Mỹ .

Quý Nghiên và Quý Nhu đồng thời nghiêng đầu nhìn lại, chỉ thấy Lữ Mỹ đứng ở trước cửa , tâm trạng vui vẻ trước đó đã biến mất. Trên mặt hiện lên một chút phức tạp, bà bước nhanh đến, ánh mắt dừng lại trên người Quý Nghiên, giống như nhẹ thờ dài. Quý Nghiên không biết nên nói lỗi tai mình quá tốt hay sao mà nghe thấy rõ ràng. Ánh mắt kia tựa như kim châm, đâm vào trái tim làm cô đau nhói.

Lực đạo trên tay cũng từ từ buông lỏng, Quý Nhu nhắm ngay cơ hội, hất tay Quý Nghiên nhanh chóng rúc vào trong lòng của Lữ Mỹ. Lữ Mỹ tự nhiên thoải mái ôm cô ta, Quý Nhu nũng nịu kêu lên: "Mẹ. . . . ."

Chỉ có một từ, lại hàm chứa cực kỳ uất ức.

Giống như đã chịu rất nhiều ức hiếp.

"Nghiên Nghiên, con vừa mới trở về, tại sao lại cùng em gái con ầm ỹ? Bụng của nó đã lớn như vậy, bình thường đã đủ cực khổ, con nên thông cảm cho nó, chứ không nên gây khó dễ cho nó." Lữ Mỹ quả nhiên vẫn giống như ngày trước, không chút do dự bênh vực Quý Nhu.

Quý Nghiên thâm cười khổ, giữa cô và Lữ Mỹ, dù có bao nhiêu hòa thuận ấm áp, vĩnh viễn chỉ là phù dung sớm nở tối tàn. Khi cô mới vừa cảm nhận được tình thương của mẹ chỉ vì một câu nói của Quý Nhu , một động tác, lặng lẽ tan rã.

Yếu ớt không chịu nổi một kích.

Cuối cùng không phải cô đã từng nói rồi sao, không cần thiết phải gánh chịu tội danh một cách vô ích này. Quý Nghiên nói: "Mẹ, Tiểu Nhu nói con không giống mẹ, cũng không giống ba. Quan hệ giữa con và ba là gì, nó tò mò với thân thể của con, sợ rằng giống như những bộ phim vẫn chiếu trên TV nhưng mà nó nghĩ sai rồi. Con đang khuyên nó đẩy chứ. Mẹ nói xem những tình tiết trên TV kia làm sao có thể xảy ra trên người chúng ta được? Tiểu Nhu có thể là đang mang thai xem TV nhiều quá nên bị ảnh hưởng, bắt đầu suy nghĩ lung tung. Con xua tan những băn khoăn của nó, tránh cho không phân biệt được thể giới ảo và hiện thực, vậy cũng thật không tốt. Mẹ nói xem có phải không?"

Sắc mặt Lữ Mỹ thay đổi, thậm chí trong ánh mắt thoáng qua sợ hãi, mặc dù bà đã cực kỳ kiềm chế, nhưng người tinh mắt vẫn nhìn ra được.

Trong lòng Quý Nghiên nặng nề.

Lữ Mỹ nói: "Hoá ra là như vậy." Bà nhìn về phía Quý Nhu, dịu dàng nói: "Con làm sao lại có ý nghĩ như vậy hả? Chị gái con là con gái của cha mẹ, điều này sao có thể nghi ngờ?"

Quý Nhu trộm gà không được còn mất nắm gạo, trái lại bị Lữ Mỹ nói mấy câu trong lòng bất bình cũng không tiện biểu hiện ra. Cô ta không thể không duy trì hình tượng cô con gái ngoan ngoãn, dù trong lòng hận Quý Nghiên muốn chết, ngoài miệng lại khéo léo nói: "Mẹ, con biết rồi. Là con suy nghĩ nhiều."

"Được rồi, đi ăn cơm thôi."

Lữ Mỹ làm sao thật lòng trách cứ Quý Nhu cái gì, đảo mắt xem như chuyện gì cũng chưa xảy ra. Quý Nghiên nhũn mày không nói lời nào dẫn đầu từ trong phòng đi ra ngoài.

Còn lại Lữ Mỹ cùng Quý Nhu ở phía sau, Quý Nhu tức giận nhìn chằm chằm bóng lưng Quý Nghiên. Lữ Mỹ thấy Quý Nghiên đi trước, lập tức lôi kéo Quý Nhu, nóng nảy nói: "Con đó đứa bé này, không có việc gì đi nói với chị gái con những thứ kia làm cái gì? Ngộ nhờ nó suy nghĩ nhiều, lại gây ra chuyện gì ."

Quý Nhu thu hồi ánh mắt, không có biểu cảm gì, nhưng khóe miệng lại nâng lên một chút giễu cợt. Lữ Mỹ không nhìn thấy, giọng điệu Quý Nhu có chút qua loa nói: "Mẹ, lần sau con sẽ không như vậy nữa."

Bạn đang đọc truyện *Bạch Thiếu Gia, Cung Chiều Vợ Như Mộng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 131: 100. Bạch Tinh

Trên bàn ăn, một nhà năm người yên lặng ăn cơm. Nhà họ Quý dường như đã lâu không có yên bình như vậy, đương nhiên là khi tất cả mọi người cùng ở một chỗ. Quý Anh Bình từ đầu đến cuối không nhìn thẳng Quý Nghiên, nửa câu cũng không nói với cô, hiếm khi không có gây khó khăn cho người khác, Quý Nghiên cầu cũng không được. Quý Dương thỉnh thoảng lại dùng ánh mắt lén nhìn cô mấy lần, Quý Nghiên thấy được, nhưng làm bộ như không thấy, chỉ cần không xoi mói gì đến cô chuyện gì cũng dễ nói.

"Nghiên Nghiên, con và Bạch thiếu lúc nào thì chuẩn bị kết hôn?" Trong không gian im lặng, Lữ Mỹ đột nhiên mở miệng.

Quý Nghiên ngăn người, không ngờ bà đột nhiên lại nói chuyện này.

Quý gia mặc dù cũng được coi là nhà có tiền, nhưng vẫn chưa phải là nhà giàu nhất, nhà giàu cũng chia thành nhiều loại khác nhau. Thân phận của Bạch Thắng bọn họ vẫn chưa biết. Cho dù lần đó Quý Anh Bình phạm phải sai lầm lớn như vậy nhưng vẫn bình yên, bọn họ cũng chỉ biết nhà họ Bạch rất có quyền thế, không phải là người mà nhà họ Quý có thể trêu chọc. Nếu không Bạch Thắng không thể nào dám vô pháp vô thiên như vậy!

Quý Nghiên còn chưa lên tiếng, Quý Anh Bình đã nổi giận trước. Đặt thật mạnh bát com ở trên bàn một cái, hai hàng lông mày rậm hiện ra trang nghiêm cùng uy phong, nghiêm mặt, giọng nói đặc biệt lạnh lùng "Kết hôn cái gì? Nếu nó mà dám gả cho tên khốn kia, tôi sẽ chặt đứt chân của nó."

Về mặt Lữ Mỹ lúng túng.

Về mặt Quý Nhu hiện ra hả hê, đáng đời!

Ai ngờ về mặt Quý Nghiên bình tĩnh nói: "Tại sao không thể kết hôn?"

"Mày dám!" Quý Anh Bình vô cùng giận dữ hung hăng vỗ bàn một cái. Chỉ vào Quý Nghiên mắng: "Tao cảnh cáo mày...mày tốt nhất ngay lập tức cắt đứt liên lạc với tên khốn kia cho tao! Nếu không, mày cũng đừng trở về Hongkong nữa, mấy ngày này ngoan ngoãn cùng bố mày đi xem mắt, qua hết năm bố mày sẽ gả mày ra ngoài."

Sức lực của ông rất lớn, những món ăn ở trên mặt bàn còn có mấy chiếc đĩa cũng bị rung động mấy cái.

Trong lòng Lữ Mỹ kinh hãi, lần này không còn ai dám ăn com nữa.

Đúng là vẫn còn rắc rối.

Quý Nghiên bình tĩnh buông bát đĩa xuống sắc mặt không gọn sóng nhìn về phía Quý Anh Bình. Cô đã từng giết người, đấu với dã thú, sống chết cũng không biết đã trải qua bao nhiêu lần, còn có cái gì phải sợ? Muốn chia rẽ cô với Tiểu Bạch, quả thực là nằm mơ!

"Đó là việc của con, tình cảm của con, không cần ba phải quan tâm, ba cũng không còn tư cách để can thiệp." Quý Nghiên khàn nhạt nhẽo nói.

Quý Anh Bình giận dữ, cả người bắt đầu từ từ bốc hỏa.

"Mày lặp lại lần nữa cho tao !" Quý Anh Bình giờ tay phải đánh về phía Quý Nghiên.

Lữ Mỹ lạnh tay lẹ mắt, vội vàng ngăn ông ta lại. Quý Anh Bình quát: "Cút ngay, hôm nay ông đây nhất định phải đánh chết đồ súc sinh này !"

"Súc sinh?" Quý Nghiên cười lạnh, nhện đau đớn trong lòng. Lạnh lùng nói: "Không phải là do ba sinh ra sao? Con là súc sinh vậy ba là cái gì?"

"Mày. . . . ." Quý Anh Bình tức giận không kiềm chế được, chỉ vào Quý Nghiên, sau đó thốt ra câu "Tao không có đứa con gái lòng lang dạ sói như mày, với cái người phụ nữ lăng lơ dâm dăng. . . . ."

"Anh Bình." Lữ Mỹ chọt hô.

Quý Anh Bình lúc này mới ngừng nói, dừng lại không nói nữa. Ông ta hình như cũng ý thức được mình thiếu chút nữa đã nói ra điều gì đó, trong lúc nhất thời trầm mặc, nặng nề thở hắt hắt, sắc mặt cực kỳ khó coi.

"Cha, thật vất vả chị ấy mới trở về một chuyến, hai người cũng đừng ầm ỹ nữa. Nếu Long Nhi biết ông ngoại mất hứng, nó cũng sẽ đau lòng, sắp bước sang năm mới rồi, nên vui vẻ một chút. Buổi tối con gái sẽ làm món ăn mà ba thích ăn nhất cho ba ăn khuya có được không? Xin bớt giận!" Quý Nhu đứng dậy, nâng cao bụng bầu đi tới trước mặt Quý Anh Bình làm nũng nói.

"Hừ."

Cô ta chỉ được cái nịnh hót là thành thạo nhất, Lữ Mỹ khen ngợi nhìn cô ta một cái, rên sất khi còn nóng nói: "Đúng vậy, Tiểu Nhu còn đang mang thai, cãi nhau đối với đứa bé cũng không tốt. Tính tình Nghiên Nghiên có chút ngang bướng , nó cũng không có ác ý, ông cũng đừng tức giận a?"

Hai mẹ con kẻ xướng người họa, có lẽ thật sự là coi trọng đứa trẻ trong bụng Quý Nhu, cuối cùng Quý Anh Bình không nói nữa. Ông ta lạnh lùng "Hừ" một tiếng, xoay người tức giận đứng đứng lên lầu.

Để lại Lữ Mỹ cùng ba chị em ở phòng khách, Quý Dương nhảy xuống ghế, vừa đi vừa nói thầm: "Toàn gây rắc rối, mỗi lần trở về đều không có chuyện gì tốt."

Lữ Mỹ vẫy tay gọi người làm tới dọn dẹp bàn ăn, sau đó nói với Quý Nghiên : "Nghiên Nghiên, con vừa trở về, chắc cũng đã mệt mỏi. Đi nghỉ ngơi sớm một chút!"

"Đúng lúc, con cũng muốn lên lầu, chị không ngại cùng đi chứ?" Quý Nhu ngọt ngào nói.

Quý Nghiên liếc mắt nhìn Quý Nhu một cái, lại nhìn Lữ Mỹ một chút, cũng không cự tuyệt. Dẫn đầu đi đến cầu thang Quý Nhu đuổi theo một trước một sau, Quý Nhu hình như muốn đuổi kịp cùng Quý Nghiên sóng vai. Lữ Mỹ ở phía sau kêu: "Tiểu Nhu, con cẩn thận một chút."

Quý Nghiên nhắm mắt, thở ra một hơi thật sâu, cuối cùng vẫn phải thả chậm bước chân.

Quý Nhu cười cười, đi đến bên cạnh cô, giống như tùy ý nói: "Chị thật tốt."

"Không phải là vì cô."

"Em biết chứ, vì mẹ chứ sao." Quý Nhu sâu kín thở dài. "Em vừa mới giúp chị giải vây, hình như chị một chút cảm giác cũng không có, thật là đau lòng."

Quý Nghiên dừng bước, nhìn cô ta, khẽ nhủ này, gần từng chữ: "Muốn tôi cảm ơn cô? Đầu thai sống lại rồi hãy nói."

Trong phòng, Quý Nghiên nằm ở trên giường, hết sức chuyên tâm cùng Bạch Thắng nhắn tin.

Người bên kia hình như tâm tình rất tốt, so với bình thường viết chữ cũng nhiều hơn một chút.

Quý Nghiên hỏi anh: Đang ở đâu?

Bạch Thắng: Florence.

Ah? Quý Nghiên kinh ngạc lặng lẽ tròn mắt, lật người, viết chữ.

Quý Nghiên: Tại sao lại tới nơi đó?

Bạch Thắng: Ăn tết.

Quý Nghiên: Ăn tết ở Florence?

Bạch Thắng: Ủ, có họ hàng ở đây, mọi người hàng năm cũng sẽ ăn tết ở Florence một thời gian.

Quý Nghiên:Ồh.

Còn tưởng rằng anh đang ở Hongkong, không ngờ anh đã ra nước ngoài, khoảng cách cũng xa hơn. . . . .

Bạch Thắng hỏi: Có bị bắt nạt không ?

Quý Nghiên: Không có, em nào có dễ bị bắt nạt như vậy?

Bạn đang đọc truyện *Bạch Thiếu Gia, Cung Chiều Vợ Như Mạng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 132: 100. Bạch Tinh 2

Bạch Thắng: Đúng vậy, Nghiên Nghiên rất lợi hại.

Quý Nghiên cầm điện thoại di động, mặc dù anh không ở ngay trước mắt, nhưng hình như cô có thể tưởng tượng được lúc anh nói những lời này bộ dạng nhếch môi cười yếu ớt .

Bạch Thắng: Đừng chịu đựng, ai dám bắt nạt em...em liền bắt nạt lại. Hoặc là nói cho anh biết, anh giúp em làm chỗ dựa.

Quý Nghiên: Anh cũng không có ở đây, làm sao mà giúp em làm chỗ dựa được?

Bạch Thắng: Nghiên Nghiên, em đã quên, Hồ Nam cũng có chi nhánh của NSA .

Phốc. . . . .

Đã hiểu được suy nghĩ của anh.

Quý Nghiên xem thường anh: anh lạm dụng chức quyền!

Bạch Thắng: Ủ, không có việc gì. Vì bà xã, thỉnh thoảng lạm dụng quyền hạn cũng không sao.

. . . . . Quý Nghiên hết ý kiến.

Bọn họ đông tán gẫu tây tán dóc, một chút cũng không có cảm giác thời gian đang trôi qua, bất tri bất giác đã đến nửa đêm, Quý Nghiên còn tưởng rằng vẫn chưa lâu lắm. Cho đến khi quá buồn ngủ, Quý Nghiên mới lưu luyến không rời nói ngủ ngon với anh.

Mất ngủ nhìn chằm chằm trần nhà, một chút buồn ngủ cũng không có. Quý Nghiên lăn qua lộn lại, trờ mình liên tục, bên cạnh không có cái ôm quen thuộc nên cảm giác thiếu cái gì đó. Làm thế nào cũng ngủ không được, trong đầu vang lên câu nói cuối cùng của anh "Nhớ nghĩ đến anh", giống như một ma chú chiểm cứ ở trong đầu cô không biết bao nhiêu lần. Quý Nghiên càng không thể ngủ được.

Nhớ anh, nếu như anh đang ở bên cạnh thì thật là tốt biết bao.

Không cần anh nói, em cũng vậy luôn luôn nhớ tới anh.

Mặc dù lăn qua lộn lại đến rất khuya mới ngủ, nhưng ngày hôm sau, Quý Nghiên đã sớm tỉnh dậy. Rửa mặt xong xuôi, theo thói quen cô cảm máy ảnh lên, ngay cả điểm tâm cũng không ăn, đã đi ra khỏi cửa.

Cô đã rất lâu không có trở về Trường Sa, chuẩn bị đi các nơi xem một chút.

Thuận tiện làm một việc mà cô vẫn luôn muốn làm là ăn hết một lượt đồ ăn vặt, đây mới là việc quan trọng nhất.

Trường Sa mấy năm gần đây phát triển rất nhanh, bất kể Hà Tây Hà Đông*, các nơi xây dựng rất nhiều trung tâm mua sắm mới. Tàu điện ngầm cũng được xây dựng, Quý Nghiên ra khỏi khu biệt thự, liền đổi sang ngồi xe buýt. Nói đến xe buýt, đi xe buýt ở Trường Sa vô cùng dễ dàng, bởi vì số lượng nhiều, xe cũng mới, mỗi một tuyến đường đều có vài chuyến xe đi qua, cũng không cần chờ lâu, hơn nữa xe chạy tốc độ rất nhanh. Có lúc ngồi xe buýt so với đi taxi còn thoải mái hơn.

* Các tỉnh của Trung Quốc

Quý Nghiên đến trạm thứ nhất hiển nhiên là đường dành riêng cho người đi bộ, cô đứng trước cửa đợi xuống xe, vừa mới đi tới trước tượng đồng Hoàng Hưng*, liền cảm thấy bầu không khí ở đây vô cùng nhộn nhịp. Mặc kệ bốn mùa Xuân Hạ Thu Đông, đường dành riêng cho người đi bộ luôn rất nhiều người lui tới. Trên đường có rất nhiều biển quảng cáo, ấn tượng sâu sắc nhất đối với Quý Nghiên chính là đi chưa được mấy bước đã đụng phải một cửa hiệu cắt tóc nhỏ của một anh trai, bô bô muốn kéo bạn vào cửa hàng làm kiểu tóc mới, nói cửa hàng của mình rất nổi tiếng ở đây có thể miễn phí hoặc giảm giá cho bạn. Tiếp theo hai bên đường đi cạnh cửa hàng đặt hai chiếc loa, ngày thường thì còn được, vừa đến tết, một loạt các hoạt động mua đồ giảm giá tới dồn dập, thông qua chiếc loa âm thanh truyền vào tai người đi đường, sau đó mọi người sẽ điên cuồng xông vào các cửa hàng, khiến bầu không khí trở lên rục rủa.

*Hoàng Hưng (phồn thể: 黃興, giản thể: 黄兴, bính âm: Huáng Xīng hay Huang Hsing; sinh ngày 25 tháng 10, 1874 – mất 31 tháng 10, 1916) là nhà lãnh đạo cách mạng, quân phiệt và chính khách của Trung Quốc, ông là tham mưu trưởng đầu tiên của quân đội cách mạng Trung Hoa Dân Quốc. Vì là một trong những người đầu tiên sáng lập nên Quốc Dân Đảng nên ông được xem là nhân vật đứng thứ hai chỉ sau Tôn Trung Sơn. Họ được xem là cặp đôi Tôn – Hoàng trong suốt cuộc khởi nghĩa cách mạng chống lại triều đình Mãn Thanh. Mộ ông tọa lạc tại núi Nhạc Lộ, Trường Sa, Hồ Nam, Trung Quốc

Vô số hình ảnh hiện lên, con đường này thật sự là có rất nhiều kỷ niệm đối với cô. Quý Nghiên giờ máy ảnh lên, chụp được mấy tấm ảnh, bấy giờ mới cất bước đi vào khu phố bên cạnh. Bởi vì đang xây dựng tàu điện ngầm, đoạn đường phía trước khu phố đã bị phong tỏa, chỉ để lại một con đường nhỏ để đi lại. Hơn nữa nhiều người, khó tránh khỏi có vẻ chật chội. Đặc biệt là càng đến gần phố ăn uống, quả thực là nửa bước khó đi. Nhưng mà mùi thơm của thức ăn không ngừng phiêu tán trong không khí, bán thịt nướng, bánh đường, quẩy, thậm chí là chân heo, có thét to, có nơi bên dưới cửa hiệu còn đặt TV, trên màn hình hiện lên một số chương trình giải trí tiếp theo là quảng cáo ca ngợi đồ ăn, thì ra là mùi thơm của thức ăn như thế, còn có hàng dài đám người đang xếp thành hàng dài phía trước cửa hàng, tóm lại là vô cùng hấp dẫn mọi người. Cho nên dù nơi đây vốn rất nhỏ, đường không rộng, nhưng vẫn liên tục không ngừng có người đi đường tới đây nếm thử một chút hương vị đích thực của Trường Sa.

Quý Nghiên cũng không ngoại lệ.

Cô theo sát đám người đi vào bên trong, đứng vào hàng người mua quẩy, có rất nhiều cửa hàng bán cháo ở Trường Sa, mà lại có rất nhiều nhãn hiệu. Hương vị khác nhau, sở thích cũng không giống nhau, đây là cửa hàng Quý Nghiên thích nhất. Cô đã từng dẫn Mộc Tây tới đây ăn rồi, nhưng không hợp với khẩu vị của Mộc cô nương, Mộc cô nương thích ăn chân heo ở đối diện hơn. Quý nghiên lại cảm thấy cửa hàng bán quẩy này có thể nói là số một Trường Sa, đủ giòn, đủ cay, tròn bóng ngời hương vị đó là có thể làm cho người ta chảy nước miếng rờn rờn.

Đương nhiên, chân heo cũng ăn rất ngon.

Cô dự định ăn quẩy xong, phải đi mua ngay chân heo, không bỏ sót món nào nha, ha ha. . .

Thừa dịp vẫn còn đang xếp hàng Quý Nghiên lấy điện thoại di động ra chụp hình, gửi cho cô nàng Mộc Tây tham ăn. Ai ngờ chợt nghe thấy một tiếng hét thảm sau lưng ngay sát bên tai cô, Quý Nghiên sửng sốt theo bản năng nghiêng đầu nhìn sang bên cạnh.

Chỉ thấy một người con gái đang nắm cổ tay của một người đàn ông trẻ, mà trên tay người đàn ông kia, rõ ràng là đang cầm ví tiền của Quý Nghiên.

Mọi người nghe được tiếng kêu đều nhìn lại, đường dành riêng cho người đi bộ có rất nhiều người hiển nhiên ăn trộm cũng không thiếu. Hơn nữa tại nơi nhỏ bé đông đúc này, tiền tài đều là vật quan trọng cần bảo vệ không cần thận sẽ mất tiền như chơi. Mọi người đều ngầm hiểu trong lòng, lại không ai lên tiếng, chỉ coi như đang xem trò vui.

Sau một lúc ngần ngợ Quý Nghiên vội vàng tháo ba lô xuống đưa đến trước người nhìn một chút, hai tay cô ôm ba lô, quả nhiên là nhìn thấy trên ba lô bị rạch một vết, ánh mắt Quý Nghiên trầm xuống. Mới vừa nghĩ đồng nghĩ tây, mới phân tâm trong chốc lát, lại không cảm giác được, quả thất bại!

Cô gái bé cổ tay của đàn ông ra sau, gương mặt của cô ấy vô cùng xinh đẹp, nhìn chỉ mới hai mươi tuổi cùng vẻ mặt cực kỳ lạnh nhạt. Mặc dù vẻ mặt không gọn sóng, nhưng Quý Nghiên nhìn ra được, sức tay cô gái này nhất định là rất lớn, người đàn ông kia bị cô gái ấy gấp tay lại như vậy, đau đến nỗi mồ hôi lạnh cũng chảy ra, gào khóc kêu to. Hắn thẹn quá hóa giận, cố gắng thoát khỏi bàn tay của cô gái, nhưng cô gái kia dù thế nào cũng không tha cho hắn. Người đàn ông kia không chịu bị khống chế nắm tay vung về phía cô gái, trực tiếp vung đến trước ngực cô gái. Khoảng cách gần như thế, có người sợ hãi kêu một tiếng, có người hít một hơi khí lạnh, tất cả đều nghĩ rằng cô gái này phải chịu đòn nghiêm trọng, ai ngờ cô gái này vẻ mặt không hề thay đổi, ánh mắt lạnh lùng, nhưng khi nắm tay cách cô gái 5cm thì dễ dàng bị chặn lại. Cô gái dễ dàng trở tay vặn một cái, trong không khí hình như truyền đến âm thanh xương cốt gãy lìa, kèm theo tiếng hét thảm của người đàn ông kia. Cô gái vẫn như trước chưa từng buông tay, thuận thế vung một cái, người đàn ông cao gần một mét tám mươi, cơ thể to lớn, ít nhất cũng nặng 150~160 cân (1 cân = 1/2 kg), cứ như vậy bị cô gái mất cũng không chớp mắt trên mặt đất.

Ví tiền rơi ra khỏi lòng bàn tay bay lên giữa không trung lại rơi thẳng xuống. Cô gái ngược mắt lên, đưa tay bắt lấy cái ví lập tức cầm trong tay.

"Bắt lấy."

Vừa dứt lời, Quý Nghiên đã thấy cô gái há tay ném một cái, ví tiền thẳng tắp bay về phía cô, Quý Nghiên đưa tay đón lấy. "Cảm ơn. . . . ."

Lời cảm ơn còn chưa nói hết, cơ thể đột nhiên bị một người đụng phải, trong đám đông đột nhiên xuất hiện rất nhiều người đàn ông vây quanh cô gái. Mọi người nhận ra sắp có chuyện, đều không hẹn mà cùng lui ra đằng sau 20 m², chừa ra hơn một nửa để cho bọn họ. Ánh mắt Quý Nghiên lạnh lẽo, đoán những người này là đồng bọn của tên ăn trộm, cô gái kia đã giúp cô vì vậy mà gặp phiền toái. Mặc dù biết bản lĩnh cô ấy không tệ, nhưng nguyên nhân của chuyện này dù sao cũng là vì mình, đương nhiên Quý Nghiên cũng sẽ không khoan tay đứng nhìn, cô đi lên phía trước.

"Này, các người trộm đồ của tôi, nên tìm tôi mới phải?"

Bạn đang đọc truyện *Bạch Thiếu Gia, Cung Chiều Vợ Như Mạng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 133: 100. Bạch Tinh 3

Mấy người đàn ông đang bao vây xung quanh cô gái đột nhiên nghe thấy sau lưng có tiếng nói theo bản năng nhìn lại. Kết quả một người trong đó vừa mới quay lại, lập tức bị một cước vào mặt, tốc độ cực nhanh, không đợi hắn nhìn rõ, ngực của hắn đã bị một cú đá cực mạnh, một cảm giác đau đớn khó chịu dữ dội truyền đến, những người đi theo lập tức ngã về phía sau.

Yên lặng.

Tình cảnh dường như càng thêm hỗn loạn.

Quý Nghiên nhìn về phía cô gái kia, không biết có phải ảo giác hay không, khi cô đá ngã người đàn ông kia hình như cô gái đó khẽ nhếch môi cười một cái.

Trong chớp mắt như tia chớp nhanh chóng lao vào mấy người đàn ông. Quý Nghiên nhú mày, cũng không chịu yếu thế, tham gia cuộc chiến. Họ là hai cô gái, chống lại mấy người đàn ông cao lớn, chẳng những không bị yếu thế, ngược lại giống như đang chơi đùa cùng với mấy người đàn ông đó. Ra chiêu cũng không dùng hết toàn lực, rõ ràng là cô ấy đã nương tay, nếu không mạng nhỏ của những người này đã mất rồi! Mặc dù như thế, chưa tới một phút, những người đàn ông này đã bị đánh ngã trên mặt đất. Mà Quý Nghiên cùng với cô gái kia một vết thương nhỏ cũng không có, đứng ở giữa đám đàn ông đang ngã sõng soài trên mặt đất, vỗ tay một cái, vẻ mặt ung dung mà bình tĩnh.

"Đi thôi." Cô gái nghiêng đầu nói với Quý Nghiên.

Quý Nghiên không chần chờ, đi theo cô gái đến một nơi tương đối yên tĩnh.

"Nhân tiện cảm ơn cô a." Quý Nghiên nói lời từ đáy lòng.

Cô gái nhìn cô, cười yếu ớt không lên tiếng.

Quý Nghiên cảm thấy cô gái có chút quen thuộc, nhưng mà nhất thời lại chưa nghĩ ra. Giờ phút này thấy cô ấy đang nhìn mình không nói lời nào, suy nghĩ một chút, không nhịn được hỏi: "Chúng ta có biết nhau không?"

Nhưng mà trong trí nhớ dường như không có người này, không phải là mình tự đa tình đấy chứ?

Quý Nghiên có chút hối hận đã hỏi câu này.

Đang suy nghĩ nên tìm có chuồn đi, ai ngờ cô gái kia lại gật đầu một cái nói: "Biết."

"Ách. . . . ."

"Em là Bạch Tinh."

"Hả?"

Quý Nghiên sững sờ đôi mắt mở thật to nhìn gương mặt xa lạ trước mặt này tràn đầy hoài nghi.

Nhưng sau đó nghĩ lại lập tức hiểu ra.

Trong lòng bỗng nhiên vui vẻ, Quý Nghiên vui mừng hỏi: "Tại sao em lại ở đây?"

"Đi ngang qua."

"Ah?"

Bạch Tinh cười cười. "Đợi lát nữa sẽ nói cho chị biết."

Quý Nghiên không ngờ sẽ gặp Bạch Tinh ở quê nhà, trong lòng vui mừng không ngớt. Theo như lời Bạch Thắng nói, bọn họ nên ở Florence mới đúng. Tại sao lại ở Trường Sa? Còn trùng hợp chạm mặt cô, quá ngạc nhiên! Bạch Tinh nói: "Em sẽ đến Florence, chẳng qua anh trai lo lắng cho chị nên để cho em đến đây nhìn một chút."

"Ah?" Hẳn là chủ ý Tiểu Bạch, Quý Nghiên cười híp mắt nói: "Chị tốt lắm, rất vui vẻ, không có gì phải lo lắng."

"Đúng rồi, em chưa tới Trường Sa lần nào đúng không? Có muốn chị dẫn em đi dạo xung quanh một chút không?" Là chủ nhà, Quý Nghiên rất nhiệt tình.

Bạch Tinh cũng không có gì chuyện, lập tức đồng ý.

Cái gọi là "Đi dạo một chút" của Quý Nghiên căn bản liên quan đến ăn uống, cô là điển hình của ăn hàng, nhất là khi trở về Trường Sa, trên đường phố đều là những món ăn quen thuộc và yêu thích của cô, càng không kiêng nể gì miệng ăn không ngớt. Hơn nữa có Bạch Tinh làm bạn, tâm tình rất tốt, ăn uống cũng ngon hơn.

Cùng nhau đi dạo đến tối, Quý Nghiên dẫn Bạch Tinh đến Hà Tây Thiên Mã ăn đồ nướng. Bên kia có một có gian hàng bán thịt nướng lớn, lại ở gần trường đại học, nên có rất nhiều người. Nhưng mà cũng không hề hỗn loạn, không khí tung bừng, vô cùng náo nhiệt. Quan trọng nhất là có món tôm mà Quý Nghiên yêu thích nhất.

"Trước kia chắc là em chưa bao giờ ăn ở những quán ven đường như thế này đúng không?"

Gọi đồ ăn xong, Quý Nghiên và Bạch Tinh ngồi ở trước bàn nói chuyện phiếm.

Bên trong chỗ ngồi đã trật cứng, Quý Nghiên lại chọn ngồi nướng thịt bên ngoài, cuối cùng chỉ có thể cùng Bạch Tinh ngồi ở trên chiếc bàn gần đường cái trước tiệm ăn, .

Bạch Tinh xoay đôi đùi, không chút để ý nói: "Chưa bao giờ."

Trước kia khi còn ở Mexico cô và Y Phù Tô thường cùng nhau nửa đêm đi dạo chợ đêm ăn uống.

Những chuyện như vậy cô đã trải qua rất nhiều.

Ngược lại Quý Nghiên có chút kinh ngạc, dù sao thiên kim đại tiểu thư như Bạch Tinh bình thường cũng không quá quan tâm yêu thích những thứ này. Cô đang định nói tiếp, ánh mắt trong lúc lơ đãng quét qua đối diện bên đường cái thì đột nhiên dừng lại.

Đúng lúc phía bên kia có một chiếc xe dừng lại, ở hàng ghế trước trong xe có một nam một nữ đang ngồi, người phụ nữ đối diện với Quý Nghiên, mặc dù ánh đèn mờ mờ nhìn không rõ lắm, nhưng lại rất giống Quý Nhu.

Bạn đang đọc truyện *Bạch Thiểu Gia, Cung Chiều Vợ Như Mộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 134: 101. Dạy dỗ Quý Nhu

Không biết Quý Nhu và người đàn ông kia đang nói cái gì, về mặt có chút kích động. Khoa tay múa chân trước ngực, sau đó trực tiếp đá cánh cửa ra ngoài. Người đàn ông thấy vậy, cũng nhanh chóng mở cửa xuống xe, vòng qua trước xe ngăn cản Quý Nhu đang muốn rời đi, hình như Quý Nhu muốn đẩy hắn ra, lại bị hắn bắt được cổ tay. Hai người lờ lờ kéo kéo, miệng nói không ngừng, hắn là đang xảy ra tranh chấp.

"Đó là em gái của chị?"

Bạch Tinh thấy Quý Nghiên vẫn nhìn chăm chăm vào đối diện bên đường cái, cũng quay sang nhìn một cái. Cô chưa gặp Quý Nhu bao giờ, nhưng từ gương mặt và vùng bụng hơi nhô lên của cô ta, còn có vẻ mặt của Quý Nghiên đã đoán ra một chút.

Mà bên kia, về mặt của Quý Nhu hết sức khó coi, người đàn ông buông lỏng cô ta ra, sau đó cô ta từ trong túi xách lấy ra một xấp giống như tiền mặt đưa cho người đàn ông. Người đàn ông kia lúc này mới hài lòng xoay người trở về trên xe, không bao lâu đèn xe sáng lên, rồi khỏi tầm mắt của Quý Nhu.

Hai mắt Quý Nhu nhìn trái phải, hình như là muốn bắt xe rời đi. Quý Nghiên nói với Bạch Tinh: "Chờ chị một chút."

Sau đó nhanh chóng đứng dậy, đi qua đường cái đối diện.

Bạch Tinh nhíu mày.

Dáng vẻ như đang xem trò vui, bộ dáng giống Ứng San đến tám chín phần.

Quý Nhu vừa bắt được một chiếc taxi, mới mở cửa chỗ ngồi phía sau xe chuẩn bị lên xe, ai ngờ cửa xe đột nhiên bị dè lại. Cô ta còn chưa kịp quay đầu lại, lập tức bị người đằng sau kéo lại, tiếp theo cửa xe "Ầm" một tiếng đóng lại.

"Thật xin lỗi, cô ấy không ngồi."

Giọng nói quen thuộc truyền tới bên tai, tài xế nghe thấy hùng hục hỏ hỏ chửi hai tiếng, lập tức lái ô-tô rời đi.

Quý Nhu quay đầu quả nhiên là nhìn thấy Quý Nghiên về mặt lạnh nhạt đứng trước mặt mình.

Cô ta cảm thấy sợ hãi, không biết Quý Nghiên có nhìn thấy cái gì không. Nhưng năng lực phản ứng Quý Nhu vẫn rất nhanh, gương mặt chỉ hơi thay đổi trong nháy mắt, Quý Nhu lập tức tươi cười, làm như lơ đãng hỏi: "Sao chị lại ở chỗ này?"

"Câu này tôi hỏi cô mới đúng chứ? Đã trẻ thế này, cô đang mang thai ở chỗ này làm gì?"

Ánh mắt Quý Nghiên chăm chú nhìn bụng của cô ta rồi cau mày. Nơi này cách nhà rất xa, quay về nhanh nhất cũng đã rạng sáng rồi, cô ta lại đi một mình ở nơi này? Làm sao Lữ Mỹ có thể yên tâm, còn có người đàn ông vừa rồi là ai?

Quý Nhu nói: "Chuyện này, chị muốn quản sao? Không phải chị cũng đã trẻ thế này vẫn còn ở đây đó sao, có tư cách gì nói tôi?"

"Ít nhất tôi cũng sẽ không mang thai mà tối khuya vẫn còn cùng một người đàn ông khác lờ lờ kéo kéo." Quý Nghiên khàn khàn nhếch nhếch trả lời.

Gương mặt Quý Nhu biến sắc, cắn răng nói: "Chị đã nhìn thấy?"

"Nếu muốn người ta không biết, thì đừng chọn nơi như thế này để lên giọng."

Huống chi, trường trung học Phụ Trung ngay gần đây, đó là trường học cũ của hai người, nói không chừng sẽ gặp phải người quen, Quý Nhu cũng không sợ mọi người trách mắng.

Trong nháy mắt giọng nói của Quý Nhu lạnh xuống. "Không phải chính chị cũng câu được kẻ lăm lăm đó sao, có gì tốt mà chảnh chứ? Chị cho rằng tôi sợ chị sao? Quý Nghiên, bất luận đã qua bao lâu, chị cũng chỉ là bại tướng dưới tay của tôi mà thôi. Đừng tưởng rằng mình thật sự ghê gớm."

"Tôi chưa bao giờ nghĩ như vậy."

"Chưa bao giờ nghĩ như vậy?" Quý Nhu hừ lạnh. "Vậy đáng về dạy dỗ người khác vừa rồi của chị là muốn cho ai nhìn?"

"Tôi . . . ."

Quý Nghiên há miệng, lại phát hiện căn bản không có lời nào để nói. Một cảm giác vô lực kéo tới, vừa rồi tất cả chỉ làm theo bản năng, bị Quý Nhu nói, ngược lại thành chuyện cười. Quý Nghiên đột nhiên cảm thấy việc xông đến ngăn Quý Nhu lại khiến bản thân giống như một đứa ngốc.

Đúng vậy, cô đi quản chuyện của cô ta làm cái gì?

Hai người chẳng liên quan gì đến nhau, chỉ cần cô ta không chọc đến mình là tốt rồi, kết quả mình lại làm trái với những lời mà mình đã nói trước đây.

Nhưng Quý Nghiên biết, nếu quay lại một lần nữa, cô vẫn sẽ lựa chọn làm như vậy.

"Chuyện vừa rồi nếu như chị muốn nói cho anh Thiếu Tuyền thì cứ nói đi, xem anh ấy có tin chị hay không." Quý Nhu đã tính trước nói.

Quý Nghiên chưa bao giờ nghĩ tới sẽ nói cho Mạnh Thiếu Tuyên biết, cô từ trước đến nay chưa bao giờ khua môi múa mép, tố cáo ai điều gì, hoàn toàn không cần thiết.

Nhưng thái độ này của Quý Nhu, thật sự làm cho người ta khó chịu. Quý Nghiên còn chưa lên tiếng, lại có một giọng nói khác chen vào. "Thật sao? Vậy nếu như anh ta nhìn thấy cái này?"

Không biết Bạch Tinh đã đi đến lúc nào, cầm điện thoại di động trong tay, ở trước mặt Quý Nhu lắc lắc.

"Cô là ai?" Quý Nhu hỏi.

Bạch Tinh nhàn nhạt nói: "Tôi là ai, cô không xứng được biết."

Trong nháy mắt sắc mặt Quý Nhu hết xanh lại trắng lần lượt thay đổi, hết sức khó coi.

Cô ta nắm tay thật chặt, chịu đựng tức giận nói với Bạch Tinh: "Vừa rồi cô nói những lời kia là có ý gì?"

"Không có gì, chỉ là nhàn rồi nhàm chán chụp hình này nọ."

Nói xong Bạch Tinh giơ tay lên nhấn nút máy cái, hình ảnh trong lúc lơ đãng rơi vào trong mắt Quý Nhu, vẻ mặt cô ta thay đổi.

"Đưa cho tôi." Quý Nhu đưa tay, có chút hung tợn nói.

Bạch Tinh cười lạnh một tiếng. "Cô nói đưa thì đưa sao, mặt mũi thật lớn."

"Cô. . . . ." Quý Nhu vô cùng tức giận, Bạch Tinh căn bản không đặt cô ta ở trong mắt, hừ, không hổ là bạn bè của Quý Nghiên! Cũng giống như cô ta khiến người khác chán ghét! Quý Nhu cũng không để ý mình còn đang mang thai, giơ tay muốn cướp điện thoại ở trong tay Bạch Tinh, cô ta đoán Bạch Tinh không dám làm gì với cô.

Nhưng cô ta đã xem thường Bạch Tinh, người ta là người thế nào? Nghiên cô ta tựa như nghiền chết một con kiến, cô mặc kệ có phải cô ta đang mang thai hay không. Bạch Tinh thấy Quý Nhu muốn động thủ, lạnh lùng nói: "Không biết tự lượng sức mình!"

Lui về phía sau một bước, điện thoại di động trong tay chuyển một cái nhét vào túi. Quý Nhu chụp hụt trong lòng giận quá mắng Bạch Tinh mấy câu. Ánh mắt Bạch Tinh lạnh lẽo, đi vòng qua phía sau cô, tay bắt được hai tay của Quý Nhu, nhắm thẳng mặt Quý Nhu tát một cái. Một loạt các động tác diễn ra nhanh chóng lại lưu loát, như nước chảy mây trôi, đặc biệt là do Bạch Tinh làm mang theo một vẻ đẹp hiếm thấy. Quý Nghiên tròn mắt há hốc mồm, Quý Nhu bị Bạch Tinh bắt được cổ tay, giây giữa không ngừng nhưng không thể thoát ra, thậm chí không thể khống chế hành động của mình. Ước chừng dùng tay của mình tát mình mười mấy cái, âm thanh kia, thanh thúy lại vang dội.

Quý Nhu đau đến nước mắt cũng chảy ra.

Quý Nghiên không nhìn nổi nữa, đi tới giữ tay của Bạch Tinh khuyên nhủ: "Bạch Tinh, quên đi."

Bạch Tinh nhìn sắc mặt của Quý Nghiên lúc này mới dừng tay. Quý Nhu vừa được tự do, lập tức lui ra cách xa Bạch Tinh mấy bước, cô ta cẩn thận xoa khuôn mặt của mình, cảm thấy đau đớn nóng rát, hai má nhất định đã sưng lên rồi. Quý Nhu vừa đau vừa giận, cơn tức này thế nào cũng nuốt không trôi, ánh mắt của cô ta cực kỳ ác độc tròn mắt nhìn Bạch Tinh một cái. Quá tức giận chống nạnh khom người từ ven đường nhặt lên một viên đá ném về phía Bạch Tinh.

Bạn đang đọc truyện *Bạch Thiếu Gia, Cung Chiều Vợ Như Mộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 135: 101. Dạy dỗ Quý Nhu 2

Bạch Tinh đã sớm chú ý đến động tác của cô ta, vẻ mặt không thay đổi, cũng không tránh, cô kêu Quý Nghiên tránh ra, bay lên một cước, viên đá theo đường cũ bị đá trở về.

Ngay giữa trán Quý Nhu.

"A. . . . ." Quý Nhu che trán của mình kêu thảm một tiếng, lần này ngay cả khuôn mặt cũng bị thương.

Quý Nghiên mấp máy môi, không nói nữa. Bạch Tinh biết chừng mực, sẽ không làm tổn thương đến bụng của cô ta, cô ấy cũng chỉ muốn cho Quý Nhu một bài học. Người phụ nữ này thật sự là quá không biết tốt xấu, vừa rồi nhìn cô ta bị đánh thê thảm như vậy, Quý Nghiên còn có chút mềm lòng, lần này cảm giác gì cô cũng không có.

Bạch Tinh nhanh chóng đi lên phía trước, trực tiếp giơ tay bóp cổ của Quý Nhu lại. Quý Nhu kinh hãi, hai tay bắt lấy tay của Bạch Tinh, vừa chụp vừa đánh, làm thế nào cũng không lay động được Bạch Tinh nửa phần. Bạch Tinh vừa thu lực vừa đi về phía trước, Quý Nhu buộc lòng phải lui về phía sau. Mắt thấy sau lưng là một cửa hàng nào đó đã đóng cửa, cơ thể của Quý Nhu đụng vào cánh cửa, cô còn bị Bạch Tinh bóp, cô ta không thở được. Mặt vốn bị đánh đến nổi đỏ, lần này càng thêm đỏ bừng, quả thật không đành lòng nhìn thẳng.

Quý Nghiên cũng sợ hết hồn.

Không ngờ Bạch Tinh lại đùa giỡn như vậy, cô vội vàng bước đến lo lắng kêu: "Bạch Tinh. . . ."

Ánh mắt Bạch Tinh trong trẻo nhưng lạnh lùng, không trả lời cô mà thẳng tắp nhìn Quý Nhu, Quý Nhu khó chịu há to miệng, muốn ho khan cũng ho khan không ra được. Ở trong mắt cô ta, giờ khắc này Bạch Tinh giống như là sứ giả của địa ngục, ngay cả giọng nói của Bạch Tinh cũng khiến cho người ta sợ hãi. Bạch Tinh nói: "Hôm nay chỉ nhắc nhở cô thôi, sau này nếu lại bất kính với chị dâu của tôi, tôi sẽ giết cô!"

Quý Nhu liên tục gật đầu.

Bạch Tinh buông cô ta ra, lại nói: "Trở về nên nói như thế nào không cần tôi phải dạy chứ?"

Quý Nhu vừa được hít thở không khí mới mẻ, lập tức có cảm giác giống như vừa sống lại ho sặc sụa. Cô ta không phải người ngu, tự nhiên cảm giác được, Bạch Tinh không phải là đang nói giỡn. Lúc đó cô ta thật sự có thể giết cô. Người phụ nữ này rất cuộc là ai, tại sao lại có bản lĩnh lớn như vậy? Lại nghĩ tới cô ta là bạn bè của Quý Nghiên, trong lòng càng thêm tức giận không cam lòng, tại sao Quý Nghiên lại luôn may mắn như vậy? Bên cạnh luôn có những người lợi hại bảo vệ chu toàn cho cô ta chứ?

Nhưng mà không cam lòng thì không cam lòng, trong tình huống này Quý Nhu vẫn rất thức thời. Cô ta không dám chống lại Bạch Tinh, vừa rồi bị dạy dỗ cô ta đã chấn động thật sự là quá lớn, đến bây giờ tinh thần của Quý Nhu vẫn chưa hoàn toàn phục hồi lại. Cô ta không nghi ngờ chút nào, nếu như cô ta dám nói một chữ "Không", Bạch Tinh tuyệt đối sẽ giống như vừa rồi, một lần nữa bóp cổ cô. Quý Nhu chỉ có thể theo ý của Bạch Tinh gật đầu. "Biết. . . . . Biết."

Bạch Tinh vẫy tay ra hiệu.

Rất nhanh trong bóng tối lập tức lao ra vài bóng người, đi tới trước mặt của Bạch Tinh và Quý Nghiên, cung kính kêu: "Nhị tiểu thư, Quý tiểu thư."

Hóa ra là Bạch Thắng âm thầm phái ảnh vệ tới bảo vệ Quý Nghiên.

Chính Quý Nghiên cũng không biết.

Thấy bọn họ biết mình, còn có chút nghi ngờ. Bạch Tinh chỉ vào Quý Nhu nói: "Đưa cô ta trở về."

"Nhưng. . . . ." Mấy người có chút khó xử.

"Quý tiểu thư có tôi đi cùng, tôi sẽ tự mình đưa cô ấy về nhà."

"Vâng"

Những người kia lúc này mới không còn chần chờ.

Quý Nghiên và Bạch Tinh trở lại trước cửa hàng thịt nướng, món ăn đã được mang lên, chớp mắt đã ngửi thấy được mùi thơm mê người, đoạn nhạc đệm kia trong nháy mắt bị Quý Nghiên quăng ra ngoài chín tầng mây. Cô nhìn những con tôm hùm nhỏ trong nồi màu sắc tươi đẹp, nước miếng đã muốn chảy xuống.

Bạch Tinh cũng có cảm giác thèm ăn.

Hai người ăn uống rất vui vẻ.

"Đúng rồi, chuyện vừa rồi, không cần nói cho Tiểu Bạch biết." Quý Nghiên uống một ngụm nước, nói.

Tôm hùm nhỏ vẫn giống trước kia, vừa cay vừa thơm ngon, Quý Nghiên cảm thấy miệng rất cay, trên trán cũng đổ mồ hôi, nhưng lại cảm thấy rất thoải mái.

Bạch Tinh ăn cay cũng rất tốt, đến bây giờ sắc mặt cũng không thay đổi. Cô ấy gấp một miếng khoai tây, nghe thấy lời của Quý Nghiên, không khỏi nghiêng đầu hỏi "Tại sao?"

"Loại chuyện nhỏ này, cũng không cần phải nói ra khiến anh ấy không vui."

"Chị sợ anh ấy biết sau này sẽ làm gì đó với Quý Nhu?"

"Không có." Quý Nghiên phủ nhận.

Bạch Tinh rừ mắt, cũng không ép cô. Quý Nghiên không phải là người giỏi che giấu, vừa rồi cô ấy đi tìm Quý Nhu, chẳng qua là sợ buổi tối khuya cô ta

đi một mình gặp chuyện không may. Nếu không Bạch Tinh cũng sẽ không làm điều thừa phái người đưa Quý Nhu trở về, người chị dâu này đúng là vẫn không đủ tàn nhẫn, quá nặng tình rồi.

Chính vì như vậy, anh trai mới có thể thích chị ấy?

Nếu một người vô tâm vô tình, sẽ không lọt vào được ánh mắt của anh trai mình.

"Người đàn ông kia là người tình của cô ta?" Bạch Tinh nói.

Quý Nghiên lắc đầu. "Chắc là không phải."

"Làm sao chị biết?"

"Tôi cũng không xác định, nhưng mà Quý Nhu sẽ không làm ra chuyện như vậy."

Quý Nghiên luôn cho rằng người trong lòng Quý Nhu yêu là Dương Hàm Mặc, do điểm này, Quý Nhu cũng không phải là người hai lòng, cô ta đã từng không tiếc dùng hết sức theo đuổi Dương Hàm Mặc vài chục năm. Đối với người khác ngó cũng không thèm ngó một cái, bởi vì như vậy, khoảng thời gian Quý Nghiên và Mạnh Thiếu Tuyên qua lại, mới không nghĩ đến Quý Nhu sẽ thò một chân vào, nếu không cô sẽ không có một chút phòng bị như vậy. Thậm chí cho tới bây giờ, Quý Nghiên vẫn có chút không hiểu ban đầu tại sao Quý Nhu chịu buông tha cho Dương Hàm Mặc mà chuyển qua yêu Mạnh Thiếu Tuyên, nếu quả thật như cô ta đã từng nói, chỉ vì muốn cướp đi đồ thuộc về mình, đạt được vui sướng trong nhất thời đó, cô thật sự không còn lời nào để nói.

Cô đã từng căm ghét Quý Nhu, nhưng khâm phục cô ta đối với tình cảm này vô cùng chung tình và dũng cảm.

Không phải ai trong trường hợp gần như vô vọng cũng có thể liều mạng theo đuổi một người vài chục năm.

Việc đó đòi hỏi rất nhiều sự kiên trì.

Nhưng mà Quý Nhu đã làm được.

Nhưng hôm nay. . . . .

"Có muốn em phái người đi điều tra một chút không?"

"Không cần." Quý Nghiên nói: "Đó là việc riêng của cô ta, không liên quan gì đến chị."

"Không liên quan gì đến chị vậy sao chị còn sợ người ta gặp chuyện không may?"

Quý Nghiên tức cười.

Một lúc sau, cô mới lẩm bầm mở miệng. "Chị không muốn mẹ chị đau lòng."

Bạn đang đọc truyện *Bạch Thiếu Gia, Cung Chiều Vợ Như Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 136: 101. Dạy dỗ Quý Nhu 3

Quý Nghiên lại nói: "Thôi, đừng nói mấy chuyện không vui này. Em hãy kể cho chị nghe những chuyện thú vị mà em thường gặp đi!"

Bạch Tinh thường xuyên phải đi khắp mọi nơi trên thế giới, khẳng định đã từng quen biết rất nhiều người gặp nhiều chuyện hay ho.

Hôm nay khó có được cơ hội này, hai người bọn họ ở chung một chỗ, Quý Nghiên không khỏi đối với cuộc sống của em ấy nổi lên tò mò. Không biết sát thủ hàng đầu thế giới bình thường làm những thứ gì?

Hơn nữa, cô biết được một tin tức rất khó tin, không thể ngờ là Bạch Tinh, Y Phù Tô và Y Nhân sinh cùng năm.

Đều mười chín tuổi!

"Chuyện thú vị?" Bạch Tinh nhú lông mày, hình như nhớ ra cái gì đó, ánh mắt u ám.

Nguy rồi.

Quý Nghiên nghĩ đến cô ấy và Y Phù Tô, Bạch Thắng từng nói qua, hai người này tình cảm cực tốt, cơ hồ như hình với bóng. Cô nhớ lại, Bạch Tinh tám

phần cũng không thể rời bỏ Y Phù Tô, mình nhất định đã gọi lên chuyện đau lòng của cô ấy rồi !

Quý Nghiên ảo não không thôi.

Không đợi Bạch Tinh trả lời, lập tức chuyển đề tài. "Lại nói bản lĩnh của hai người tại sao ai cũng lợi hại như vậy? Quả thật không phải là người mà!"

Vấn đề này trả lời dễ hơn nhiều.

Bạch Tinh nói: "Nếu chị được mẹ em tự tay huấn luyện mười mấy năm, cũng có thể lợi hại như thế này."

"Mẹ Bạch quân giáo rất nghiêm sao?"

Từng nghe Tiểu Bạch nói qua, anh và Bạch Tinh đều do mẹ Bạch tự tay dạy .

"Bà ở trụ sở có một biệt hiệu, được gọi là huấn luyện viên ma quỷ ."

". . . . ."

Quý Nghiên không lên tiếng.

Về sau cô tuyệt đối sẽ kính nhi viễn chi với Ứng San.

Thật may là trước kia cô muốn Ứng San dạy võ thuật cho mình nhưng chưa hành động.

"Thật ra thì nói đến bản lĩnh, dĩ mới là người lợi hại nhất." Bạch Tinh lạnh nhạt nói.

Trong đầu Quý Nghiên hiện lên gương mặt cười híp mắt của Y Mạt Thuần.

"Một mình bà ấy có thể chống lại bọn khủng bố ở căn cứ."

". . . . ."

"Tổng cộng hai ba trăm người."

". . . . ."

Quý Nghiên không biết dùng cách nào để hình dung cảm giác trong lòng mình. Cô yên lặng một hồi lâu, rồi mới lên tiếng: "Dĩ có một không hai của hai người đã sử dụng mỹ nhân kế a! Khuôn mặt của bà ấy, đứng trong đám người, kẻ địch làm sao còn để ý đến đánh nhau, đều bị bà ấy mê hoặc phải xoay vòng vòng, bà ấy chỉ cần ngoắc ngoắc ngón tay, có thể dễ dàng đánh bại một đồng lớn. Nói không chừng trong lòng người ta còn nghĩ, người tới giết tôi đi, tôi giết tôi đi! Chết dưới tay mỹ nhân, thành quỷ cũng phong lưu!"

. . . . . Bạch Tinh hết ý kiến.

Anh của cô nói quá hàm súc a, cái gì mà có lối tư duy phát triển? Quả thực là trí tưởng tượng quá phong phú!

"Vậy bọn Y Nhân đều là do di dạy, chẳng lẽ di quân giáo không nghiêm sao?"

Cô nhớ lần đầu tiên ở Bạch gia nhìn thấy bọn họ lúc huấn luyện, Y Nhân và Hàn Niệm chạy bộ đến nổi thở hổn hển, thể lực cũng không mạnh giống như Bạch Thắng và Bạch Tinh.

Bạch Tinh lắc đầu một cái. "Tính hướng không giống nhau. Dĩ ấy tương đối mềm lòng, hơn nữa chí hướng của Y Nhân không đặt ở Liên Hợp Hội. Dĩ ấy làm đạo diễn, không cần nhiều bản lĩnh, có thể tự vệ là được. Bản lĩnh của lão đại cũng rất lợi hại, nhưng anh ấy là doanh nhân. Cơ thể của Luyện Y vốn không tốt, chỉ có thể dựa vào luyện ám khí để đối phó với nguy hiểm bất ngờ. Bản lĩnh của Tịch Nhục cũng gần bằng tôi, chỉ là cô ấy quen dùng kiếm, mà tôi dùng súng. Về phần Phù Tô và Y Hàm, bọn họ và anh tôi được trong nhà coi là Tam Cự Đầu"

"Tam Cự Đầu? Ý nói là võ công lợi hại nhất sao?"

"Ừ, nhưng mà trong ba người bọn họ thì Y Hàm vẫn lợi hại hơn một chút. Hấn từ nhỏ đã được huấn luyện để trở thành người đứng đầu Liên Hợp Hội, dĩ ở trên người hấn đã truyền rất nhiều công phu."

"Thì ra là như vậy."

Cô có cảm giác như mình đang ở trong võ lâm? Mà những người bên cạnh ai cũng là giang hồ cao thủ mỗi người có một sở trường riêng, thật thần kỳ!

Bọn họ đều ưu tú như thế, có phải cô nên cố gắng thêm một chút nữa không?

Mặc dù không mong được lợi hại giống như Bạch Tinh, nhưng mà cũng không đến nỗi chênh lệch quá lớn!

Bạch Tinh không định ở Trường Sa lâu, ăn xong, đưa Quý Nghiên về nhà, liền trực tiếp đi Florence. Quý Nghiên nhìn cô rời đi, không hiểu sao lại nhớ đến Bạch Thắng. Nếu như Tiểu Bạch có thể ở bên cạnh cô, thật là tốt biết bao? Cô sẽ dẫn anh cùng đi ăn ngon, cùng với cô đi dạo trường học cũ, sau đó cùng anh nói những câu chuyện khi mình còn bé, ban đêm còn có thể tản bộ bên bờ sông Tương Giang . . . . .

Có lẽ là bởi vì đây là quê hương quan trọng nhất đối với cô, cô càng muốn chia sẻ cùng Bạch Thắng.

Hơn nữa, không tới hai ngày nữa, đã là ngày mừng một Tết.

Mừng một đầu năm, cũng chính là sinh nhật của cô, không có ai còn nhớ rõ ngày sinh nhật. . . . .

Quả nhiên Quý Nhu không dám kể những chuyện đã xảy ra vào buổi tối hôm qua cho Lữ Mỹ và Quý Anh Bình biết, không biết cô ta đã lấy cớ gì để lấp liếm cho qua. Quý Nghiên không ngờ là Mạnh Thiếu Tuyền đến. Mặc dù đã sớm biết lễ mừng năm mới năm nay hẳn nhất định sẽ tới Quý gia chúc Tết, nhưng thật ra khi nhìn thấy hắn một khắc kia, vẫn không khỏi ngẩn người.

Bạn đang đọc truyện *Bạch Thiếu Gia, Cung Chiều Vợ Như Mộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 137: 102. Sinh nhật

Mạnh Thiếu Tuyền nhìn thấy Quý Nghiên cũng sững sốt một chút, mấy tháng không gặp, cô giống như thay đổi thành một người khác vậy. Một thân quần áo mùa đông thời thượng trang nhã, tóc buộc thành đuôi ngựa, chỉ để mấy sợi tùy ý ở hai bên. Vẫn vẻ mặt thanh thuần như cũ không trang điểm kia, nhưng khí chất lại thay đổi rất nhiều. Giữa lông mày của cô hiện ra một chút trong veo mà lạnh lùng, ánh mắt hờ hững nhìn hắn, nhưng toàn thân lại tăng thêm lực hấp dẫn.

Đây là Quý Nghiên mà hắn biết sao?

Quý Nhu thấy ánh mắt Mạnh Thiếu Tuyền nhìn chằm chằm vào trên người Quý Nghiên mới vào nhà, đáng vẻ đầy kinh ngạc. Lúc này bất mãn lay cánh tay của hắn. "Anh Thiếu Tuyền, lâu không gặp, anh có nhớ em không? Bảo Bảo của chúng mình đã trưởng thành, bây giờ còn biết đá người a!"

"Vậy sao?" Mạnh Thiếu Tuyền không yên lòng trả lời. Lại liếc mắt nhìn Quý Nghiên một cái, nhưng Quý Nghiên không để ý hắn.

Quý Nhu thấy vậy, trong lòng lại càng căm hận hơn. Anh Thiếu Tuyền, trong khoảng thời gian này thái độ của anh rất miễn cưỡng đối với chuyện của chúng ta, là chán em sao? Mặt em xưng phù thành như vậy, anh cũng chẳng quan tâm. Là không quan tâm, lực chú ý vẫn đặt trên người Quý Nghiên căn bản là không phát hiện? Anh một lần nữa nhìn tới cô ta sao? Hay anh hối hận rồi hả? Không, em sẽ không cho anh cơ hội này! Cả đời này của anh chỉ có thể ở bên cạnh em, Quý Nghiên, nghĩ cũng đừng nghĩ!

Hai tay Quý Nhu nắm chặt thành quyền, ánh mắt nhìn Quý Nghiên quả thực có thể giết người!

Ở trong sân nhà họ Quý.

Quý Nghiên đang ngồi ở trên xích đu đọc sách, trước mặt đột nhiên che phủ một bóng người.

"Nghiên Nghiên."

Quý Nghiên không ngẩng đầu, cũng không trả lời, vẫn như cũ hết sức chuyên tâm đọc sách.

"Em chán ghét anh như vậy sao?"

Giọng Mạnh Thiếu Tuyền hơi phiền muộn, tựa như không ngờ tới Quý Nghiên sẽ coi hắn như không khí vậy.

Quý Nghiên vừa lật trang sách vừa thuận miệng hỏi: "Có chuyện gì sao?"

"Đề ý anh một cái, có khó như vậy không?"

"Ừ."

Quý Nghiên không chút do dự nhàn nhạt lên tiếng, Mạnh Thiếu Tuyền nghe vậy, càng buồn bực hơn. Sắc mặt cũng thêm vài phần khó coi, Quý Nghiên đợi một lúc, thấy hắn còn chưa đi. Lúc này mới giương mắt lên nhìn hắn một cái. "Anh tìm tôi vì việc này?"

"Dĩ nhiên không phải." Mạnh Thiếu Tuyền lập tức trở lời.

Quý Nghiên hỏi: "Vậy có chuyện gì?"

Hắn nên nói xong sớm, rồi mau chóng rời đi.

"Anh muốn hỏi em, Nghiên Nghiên, trong lòng em còn có anh không?" Mạnh Thiếu Tuyên ôn nhu nói.

Quý Nghiên giống như nghe được truyện cười, cô hé miệng, cười nhẹ một tiếng. Giống như cười, mà tựa như châm biếm.

Mạnh Thiếu Tuyên nhú mày, không biết cô có ý gì. Quý Nghiên hỏi: "Thế nào, anh hối hận rồi hả?"

Về mặt của cô chưa nói là vui vẻ. Mạnh Thiếu Tuyên nhìn Quý Nghiên, vẫn không có nhiều chân chờ, gật đầu. "Đúng."

Hắn cùng Quý Nhu ở cùng một chỗ mấy ngày nay, càng ngày càng chán. Quý Nhu mặc dù xinh đẹp, ôn nhu, nhưng nhìn lâu cũng thế. Trên đời người đẹp nhiều như vậy, cô nào cũng biết làm nũng, chìm nhỏ nép vào người, ngay từ đầu còn có thể để cho Mạnh Thiếu Tuyên nảy sinh cảm giác thành tựu, có cảm giác được người khác dựa vào. Nhưng lâu dần, cô về đáng ghét. Hơn nữa người phụ nữ này lại vẫn hận không thể 24 giờ kề cận mình, không có ở bên cạnh mình, thì cũng cần phải thời khắc nắm giữ hành tung của mình, quản so với mẹ hắn còn nghiêm hơn. Nói ra thì nước mắt đã chảy xuống, cứ làm nũng là lại khóc, ai chịu nổi? Trái lại Quý Nghiên, im lặng, chỉ biết hỏi hắn có ăn cơm chưa? Lại sợ hắn bị lạnh, trời lạnh sẽ nhắc hắn mặc thêm quần áo, cũng không làm phiền hắn. Còn có thể nấu cơm cho hắn, mà Quý Nhu chỉ biết chờ hắn tới chăm sóc.

Quan trọng nhất là, Quý Nghiên không quản hắn. Càng sẽ không đi kiểm tra cuộc gọi hay tin nhắn trong điện thoại của hắn, vừa có gió thổi cỏ lay thì bắt ngay không rời. Trước kia cùng Quý Nghiên ở một chỗ, hắn có nhiều người phụ nữ khác, đàn ông mà, ở bên ngoài chơi bời là chuyện bình thường, không chơi bời thì không phải là đàn ông. Mạnh Thiếu Tuyên cảm thấy, Quý Nghiên có thể cho hắn tự do tuyệt đối, nhưng Quý Nhu thì không như thế.

Cho nên, nếu muốn cưới vợ, tốt nhất người nên lấy là Quý Nghiên, còn Quý Nhu chỉ thích hợp làm tình nhân.

Hắn tính toán chu toàn như thế, nhưng mà từ đầu đến cuối, chỉ suy tính cho mình, không quan tâm người khác.

Quý Nghiên không nghĩ tới hắn sẽ thừa nhận, hỏi: "Vậy Quý Nhu làm sao bây giờ?"

"Bọn anh còn chưa có kết hôn." Mạnh Thiếu Tuyên rành mạch đáp.

Ý này là còn có thể thay đổi?

Trong lòng Quý Nghiên lạnh lẽo, ngay cả giễu cợt cũng không có sức lực rồi.

Cô lạnh nhạt hỏi: "Còn đứa bé?"

"Anh có thể nuôi, chỉ cần em đồng ý."

Quý Nghiên khép sách lại, bốp một tiếng. Ánh mắt cô nhìn Mạnh Thiếu Tuyên không có một chút nhiệt độ. "Bởi vì đó là con của anh, cho nên anh sẽ phải mang về nhà họ Mạnh, ném cho cha mẹ chăm sóc cũng được, để mặc kệ cũng được, dù sao chỉ cần ở bên cạnh anh, có mẹ hay không cũng không sao cả."

Giọng nói của cô càng ngày càng lạnh, gần từng tiếng rõ ràng "Nếu như tôi nói không muốn?"

"Tại sao?"

"Anh hỏi cái này không cảm thấy buồn cười sao? Tôi tại sao phải nuôi con giúp anh cùng Quý Nhu chứ?" Quý Nghiên sắc bén hỏi ngược lại.

Đối với Mạnh Thiếu Tuyên, thật không thể dùng im lặng để hình dung. Cô thực muốn nhìn một chút da mặt hắn dùng cái gì tạo thành? Tìm làm bằng cái gì? Một người vì cái gì mà trở nên ích kỷ như vậy?

"Nhưng anh thật sự yêu em, Nghiên Nghiên, chuyện trước kia là anh sai, em trở lại bên cạnh anh đi có được không?" Mạnh Thiếu Tuyên tiến lên, dáng vẻ thâm tình nói.

Quý Nghiên bị dáng vẻ lời nói của hắn mà ghê tởm, cô cố đè nén chán ghét trong lòng xuống mở miệng nói: "Mạnh Thiếu Tuyên, tôi hỏi anh, ngày mai là ngày mấy?"

"Đêm 30." Mạnh thiếu tuyên thốt ra.

"Ừ, vậy ngày kia?"

"Mồng một đầu năm."

"Còn nữa không?"

"Còn có cái gì? Là ngày kỷ niệm ba năm chúng ta yêu nhau sao?" Mạnh Thiếu Tuyên không cần nghĩ ngợi hỏi.

Quý Nghiên đối với đáp án này không hề cảm thấy ngoài ý muốn, cũng không thất vọng nhiều, chỉ cảm thấy giễu cợt. "Anh xem, đây chính là tình yêu của anh."

Mạnh Thiếu Tuyên một đầu mờ mịt, không rõ cô đang nói chuyện gì? Nhưng không cho hắn thời gian để suy nghĩ cẩn thận, Quý Nghiên đã đứng dậy, chuẩn bị vòng qua người hắn đi vào nhà. Mạnh Thiếu Tuyên thấy vậy, vội vàng bắt lấy tay cô, muốn giữ lại. Nhưng một tiếng "Nghiên nghiên..." Còn chưa nói xong, Quý Nghiên đã trực tiếp cấp cho hắn một cái ném qua vai.

Bạn đang đọc truyện *Bạch Thiếu Gia, Cung Chiều Vợ Như Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 138: 102. Sinh nhật 2

Cô đứng từ trên cao nhìn xuống hắn, ánh mắt mang theo ghét bỏ.

Nhất là cái tay của hắn đã chạm vào cô kia.

"Sau này đừng đến chọc tôi."

Đêm, lặng lẽ phủ xuống.

Trên một chuyến xe lửa, ở toa giường nằm hành khách, hành khách lục tục lên xe.

Chậm rãi đi vào trong xe.

Mộc Tây cầm vé xe, tìm đến chỗ của mình, chuẩn bị để hành lý xuống. Ba lô cô nói nhiều thì không nhiều, nói ít không thì ít, nhưng vẫn có chút nặng. Một người đi có chút vất vả, nói thật, vài năm nay một mình ở bên ngoài sinh sống mới cảm nhận được gian khổ trong đó. Không có người hầu, cũng không có hoa cũng tiền bạc xài không hết, quan trọng hơn là, không ai còn cung chiều cô nữa, phạm nhiều lỗi đều đã không quan hệ, không có ông nội có thể dựa vào.

Bên cạnh đột nhiên có người đưa một đôi tay ra, dùng lực, hành lý trong phút chốc được đặt lên. Mộc Tây quay đầu, ánh mắt thấy khuôn mặt tuấn mỹ lạnh lùng kia. Cô tràn đầy kinh ngạc hỏi: "Tại sao anh lại ở đây?"

"Thử nghiệm cuộc sống bình dân một chút." Người nào đó không cần nghĩ ngợi đáp.

Mộc Tây quay đầu lại nhìn chiếc giường chật hẹp lật người có chút khó khăn, nhíu mày. Cả đời Mẫn Y Thần chưa từng ngồi xe lửa, lại muốn thử nghiệm cuộc sống bình dân?

"Đúng rồi, em quên anh có tính thích sạch sẽ đúng không? Chiếc giường rách nhỏ này sao có thể để người tôn quý như anh nằm xuống? Từ từ hưởng thụ đi! Ngủ ngon." Giọng nói có chút vui sướng khi thấy người gặp họa.

Mẫn Y Thần xoay người nhìn sang, Mộc Tây đã lật người hướng vào trong ngủ.

Cô ngược lại cực kỳ hài lòng.

Mộc Tây đầu ngủ được, trước kia mỗi lần trở về Hạ Môn đều ở trên xe lửa lăn qua lăn lại một đêm, thật sự là ngủ không được thoải mái. Hơn nữa trong lòng có chuyện suy nghĩ, có đôi khi mở mắt đến tận trời sáng, ngày hôm sau luôn không có tinh thần. Giường nhỏ lồm xồm, sau lưng đột nhiên có một thân thể ấm áp dán sát vào. Mộc Tây sững sốt, theo bản năng muốn xoay người, nhưng chiếc giường nhỏ như vậy, hai người nằm nghiêng đã hết chỗ, chỉ sợ một chút thì có khả năng ngã xuống, cơ thể Mộc Tây vừa động, đã đụng vào một lồng ngực quen thuộc.

"Đừng lộn xộn." Giọng nói trầm thấp lạnh lẽo vang lên ở bên tai, hai cánh tay duỗi ra, nháy mắt ôm cô chặt chẽ.

Mộc Tây gian nan quay đầu lại, vừa vặn chống lại một gương mặt tuấn mỹ.

Anh đã nhắm mắt, hô hấp gần trong gang tấc.

"Này, anh coi tôi như gối ôm thật người thì cũng cần phải hỏi tôi có nguyện ý hay không chứ, không chào hỏi một tiếng đã lên đây như vậy, có muốn lão tử đi tố cáo anh vô lễ không?"

"Muốn tố cáo thì đi mà tố cáo."

Giọng nói người nào đó không một chút dao động, coi thường người đến cực điểm.

Mộc Tây cắn răng.

A, lão tử nhịn anh.

Buổi tối đêm 30.

Quý Nghiên ngoài ý muốn nhận được điện thoại của Dương Hàm Mặc, cô đi tới bên bờ sông Trương Giang, một mình bước dọc theo đường bờ sông đi về phía trước, một bên nhìn màn đêm trên sông yên tĩnh, không biết Dương Hàm Mặc bảo cô tới đây làm gì?

Hắn nói đã phái người đưa đồ cho cô.

Nhưng Quý Nghiên cái gì cũng không thấy được.

Đột nhiên, trong tầm mắt xuất hiện một con thuyền nhỏ vô cùng xinh đẹp, ngoài khoang thuyền thấp đầy ngọn đèn lấp lánh, đang từ hướng bờ biển đến gần.

Chắc không phải là cái này đâu?

Quý Nghiên chỉ dừng lại một chút, lại lần nữa cất bước đi về phía trước. Dương Hàm Mặc cũng không nói rõ ràng, năm nay hắn dường như thích chơi nổi kiêu thần bí, Quý Nghiên hỏi hắn chỉ nói năng thận trọng, dáng vẻ không giống hắn trước kia.

Chuông điện thoại di động vang lên.

Quý Nghiên tưởng là Dương Hàm Mặc, ngay cả tên người gọi cũng không nhìn, trực tiếp nhận điện.

"Hàm Mặc." Cô gọi.

Nhưng bên kia là một mảnh trầm tĩnh, âm thanh gì cũng không có.

Quý Nghiên nhíu mày.

Nghĩ thầm Dương Hàm Mặc lại muốn khoe cái gì? Cô đang muốn bảo hắn đừng náo loạn, ông nghe lại truyền ra một giọng nói mát lạnh quen thuộc. "Là anh."

Tiểu Bạch?

Quý Nghiên kinh ngạc mở to mắt, nhanh chóng cầm điện thoại đến trước mắt nhìn, ảo não cắn môi, lúc này mới một lần nữa nhận. Cô có chút áy náy nói: "Tiểu Bạch, thật xin lỗi. Em tưởng rằng Hàm Mặc gọi tới, nên không nhìn tên người gọi tới."

Bạch Thắng trầm ngâm một chút.

"Em đang ở đâu?"

Quý Nghiên ngẩng nhìn con sông lăn tăn trên mặt sông, thành thật nói: "Trương Giang."

"Đến Hoàng Triều đi."

"Ách?" Quý Nghiên tiêu hóa một cái, có suy nghĩ khó tin nhảy lên trong đầu. Cô không dám tin hỏi: "Bây giờ anh không phải ở Trường Sa chứ?"

Cô thì cô thật sự chỉ suy đoán mà thôi, nhưng Bạch Thắng rành mạch một tiếng "Ừ" để cho cô hoàn toàn không thể lên tiếng, ngơ ngác thất thần tại chỗ, quên phản ứng.

"Anh không phải đang ở Florence sao?"

Như thế nào giống như ảo giác.

Bạch Thắng: "Cái này đợi lát nữa nói sau, em tới đây trước đã."

Cúp điện thoại, Quý Nghiên như cũ có chút phản ứng không kịp.

Vui mừng tới quá đột ngột.

Cô trở tay không kịp.

Cô rất muốn quay đầu chạy thật nhanh đến Hoàng Triều, nhưng còn... Hàm Mặc?

Quý Nghiên rồi rảo nhìn về phía sông Trương Giang trước mắt, con thuyền nhỏ vừa vịn cập bờ, tầm mắt lơ đãng thoáng nhìn, cả người Quý Nghiên đột nhiên ngây người, không tự chủ được há to miệng.

Trên boong thuyền, Dương Hàm Mặc toàn thân tây trang cực kỳ ngay ngắn, bước chân trầm ổn xuống thuyền, đi thẳng về phía Quý Nghiên.

Chương 139: 102. Sinh nhật 3

"Hàm... Hàm Mặc." Quý Nghiên vô ý thức lăm bằm.

Thế nào cũng không nghĩ tới bản nhân hấn có thể xuất hiện tại nơi này.

"Anh đã hứa với em, sinh nhật hàng năm sẽ ở cùng với em. Đáng lẽ... Nhưng anh nghĩ, anh không nuốt lời với em được." Dương Hàm Mặc đứng ở trước mặt cô, hết sức nghiêm túc nói.

Quý Nghiên ngẩng đầu nhìn hấn, không biết tâm tình mình lúc này là như thế nào.

Dương Hàm Mặc vươn tay, lôi kéo cô. "Đi theo anh."

Hấn xoay người muốn đi về phía trước, nhưng lại có cảm giác không đúng, trên tay có một lực kéo lại. Dương Hàm Mặc nhú mày, nghi hoặc quay đầu, thấy Quý Nghiên như cũ đứng tại chỗ, mặc kệ tay hấn lôi kéo, không bước đi.

Về mặt của cô có chút phức tạp.

Dương Hàm Mặc nghĩ lại, đột nhiên ý thức được cái gì, tay hấn không tự giác nắm thật chặt, về mặt cũng trở nên nghiêm túc.

"Hàm Mặc..."

"Anh ta cũng đến đây?"

Quý Nghiên không hé răng.

"Em muốn đi gặp anh ta không?"

Gió hướng nam luôn luôn có một chút ẩm ướt, nhất là vừa rồi tuyết rơi nhiều, thổi vào người lạnh lạnh. Tóc dài Quý Nghiên bay theo gió, tóc trên trán của Dương Hàm Mặc cũng bị thổi lên, yên tĩnh di chuyển, nhưng đáp án kia, ở trong lòng hai người đều hiểu.

"Chỉ lần này thôi, để cho anh ở cùng em một lần, cũng không được sao?"

Anh đã từng cho rằng chúng ta sẽ có rất nhiều cái sinh nhật có thể ở cùng nhau, cuộc đời dài như thế, chỉ cần chúng ta vẫn còn ở trên đời này, anh sẽ vĩnh viễn không để em rời khỏi bên cạnh anh. Mạnh Thiếu Tuyên là một ngoài ý muốn, còn Bạch Thắng thì sao? Anh ta là mãi mãi sao? Về sau có anh ta làm bạn, em sẽ không cần anh nữa, vậy thì bây giờ, là lần cuối cùng vĩnh biệt. Tình yêu duy nhất của anh, thả em đi, đã hao hết khí lực nửa đời này của anh, đó là gian nan cũng không thể tưởng được. Anh muốn thử không cần nghĩ đến em, nhưng đêm 30 vừa đến, vẫn không tự chủ được chạy vội đến, em nguyện ý cũng được, không muốn cũng được, để cho anh lưu lại một kỷ niệm cuối cùng.

Làm ơn, đừng cự tuyệt!

"Hàm Mặc, thực xin lỗi." Trái tim Quý Nghiên đau âm ỉ, cô cho rằng lần trước, Dương Hàm Mặc đã buông tha, tình yêu của hấn, so với trong tưởng tượng của cô vẫn còn cố chấp. Nhưng cho dù đau lòng, vẫn không đáp lại được. Cô đã có người muốn quý trọng cả đời, càng lưu luyến, càng làm cho hấn không chết tâm được. Nhưng muốn tôn thương hấn, trong lòng áy náy như thủy triều mãnh liệt vọt đến. Hoàn cảnh tiến thoái lưỡng nan này, làm cho Quý Nghiên đau lòng. Cô nặng nề nói: "Em không đáng."

"Quý Nghiên, em thật độc ác!" Giọng nói nghiêng răng nghiêng lợi.

Dương Hàm Mặc chế trụ bờ vai cô thật chặt, sức lực cực kỳ lớn, Quý Nghiên nhìn đau, không có hé răng. Hấn nhìn vào trong ánh mắt của cô có vùng vẫy cùng thống khổ, sức lực dưới tay càng lớn, quần áo Quý Nghiên bị hấn làm cho hợp lại ở một chỗ.

"Thôi, em đi đi." Dương Hàm Mặc đột nhiên buông cô ra.

Quý Nghiên lui về phía sau vài bước, lẳng lặng nhìn Dương Hàm Mặc một lúc lâu, xoay người. Cổ tay lại lần nữa bị người khác bắt lấy. Ánh mắt Dương Hàm Mặc lần này không có lại nhìn Quý Nghiên, mà rơi vào tay cô bị hấn cầm lấy, giữa hàng lông mày không thể bỏ qua nỗi khổ riêng, giống như vùng vẫy, lại giống như do dự.

Sức lực Hấn dần dần nắm thật chặt, giống như chỉ cần buông tay, về sau hấn và cô, không còn ở gần bên nhau nữa.

Dương Hàm Mặc không nói chuyện, Quý Nghiên cũng không nói.

Mãi đến trên tay cô xuất hiện vết hồng, cũng không ai hé răng.

Nhưng ánh mắt Dương Hàm Mặc rốt cục vẫn tối sầm lại, giống như tổn hết sức lực cả đời, nắm chặt tay cô, từng chút từng chút buông ra, chia lìa, rồi suy sụp buông tay. Hắn xoay người, không nói một lời quay về thuyền nhỏ.

Dưới chân Quý Nghiên tựa như mọc rễ, bỗng nhiên không di chuyển được nửa bước.

Vô số kỷ niệm bỗng nhiên ùa về, theo bóng lưng hắn từ từ đi xa, càng ngày càng rõ ràng.

"Dương Hàm Mặc, anh nhất định phải hạnh phúc! Phải so với em càng hạnh phúc!" Cô đè nén không nổi hô to.

Thân thể Dương Hàm Mặc cứng đờ, không tự giác dừng bước. Sau lưng truyền đến tiếng chạy bộ, càng ngày càng nhỏ, Dương Hàm Mặc nhắm chặt mắt, cất bước tiếp tục đi về phía trước.

Trên Boong tàu bàn com đã bày đầy thức ăn tinh tế, còn có bánh ngọt chế tác tỉ mỉ kia, cô thích rượu đỏ nhất... Hắn ngồi xuống cạnh bàn, lẳng lặng nhìn đồng hồ trên cổ tay.

Còn 10 phút nữa.

Quý Nghiên chặn xe, ngựa không ngừng vó chạy đến Hoàng Triều. Thang máy lên xuống, cách 0 giờ chỉ có một phút đồng hồ.

Cô đến phòng Bạch Thăng chỉ, Quý Nghiên định gõ cửa, lại phát hiện cửa không khóa, nhẹ nhàng đẩy ra, cửa liền mở.

Cô đi vào, trong phòng tối đen, Quý Nghiên chạy đến thờ hồng học, trên trán cũng đổ đầy mồ hôi, Quý Nghiên cực kỳ nghi ngờ có phải đi nhầm phòng không.

"Tiểu Bạch..."

Không ai trả lời.

Cô lại gọi một tiếng, trong phòng đột nhiên dính một cái, đèn sáng lên, ánh sáng nhàn nhạt làm cả căn phòng nhuộm thành màu sắc mờ nhạt. Quý Nghiên sững sờ, mãi mới thấy anh đẩy bánh ngọt ra ngoài.

Đồng hồ báo thức kêu tích tắc.

Đẩy bánh ngọt đến trước mặt cô, cách xe đẩy chính là gương mặt tuấn nhã trắng nõn mặt của anh, lộ ra nụ cười nhợt nhạt, ánh mắt như nước, đúng 0 giờ tiếng chuông gõ vang, mở miệng nói: "Sinh nhật vui vẻ!"

Cùng một thời gian.

Trên sông Tương Giang, đột nhiên pháo hoa nổ vang phá vỡ màn đêm yên tĩnh, bầu trời biến thành một màu sắc sáng lạn. Ngạc nhiên nhất là, nhiều điểm sáng nhỏ của pháo hoa xâu thành chữ, ở giữa không trung.

Dương Hàm Mặc cầm ly rượu lên, nhìn khoảng không thường thức pháo hoa kia, nâng ly, lẳng lặng nói: "Nghiên Nghiên, sinh nhật vui vẻ!"

Nhưng rức rở chỉ trong giây lát, chữ dần dần biến mất, Dương Hàm Mặc đặt ly rượu xuống, hai tay chống ở trên bàn, yên lặng bịt kín hốc mắt mình.

Lần này, không biết bao giờ gặp lại?

Bạn đang đọc truyện *Bạch Thiếu Gia, Cung Chiều Vợ Như Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 140: 103 người khác không thích em, anh càng yêu em hơn

Khác sạn quốc tế Hoàng Triều, phòng 520.

Hình ảnh vẫn dừng lại ở trên người nam nữ lẳng lặng đối diện ngăn cách bởi chiếc bánh ngọt kia.

Hàng nghìn lời nói, hàng vạn suy nghĩ, chung quy hóa thành im lặng.

"Qua đây cầu nguyện đi."

Bạch Thắng vấy tay với cô.

Chắc anh vừa xuống máy bay liền trực tiếp chạy đến, trên người có chút cảm giác phong trần mệt mỏi. Nhưng khoe miệng khẽ cong lên ý cười, con người vẫn nhu hòa, tổng hợp lại cùng một chỗ, cảm giác còn vài phần đẹp trai hơn so với bình thường, dễ dàng đắm vào trong lòng đối phương.

"Tại sao anh lại đến đây?"

Mặc dù đã biết rõ còn có hỏi, nhưng trong đầu hỗn loạn, đã sớm trống rỗng. Không có suy nghĩ gì, có mấy lời cứ như vậy mà thốt ra.

Thức ăn trên bàn đều là món cô thích.

Trái tim trong nháy mắt đó đập liên hồi, cũng không biết là vì sao?

Chẳng qua đã từng để ý một thứ gì đó, dường như bị một loại khả năng khác lấp đầy, cũng trở nên không quan trọng nữa rồi.

"Ừ, anh lên lút chuồn đến đây."

"Bác gái và mọi người biết có tức giận không?"

"Có lẽ."

"Anh ít nhất nên gọi điện thoại nói với bọn họ một tiếng chứ."

"Không sao."

Yên lặng một chút, Quý Nghiên bỗng nhiên nói: "Sao đột nhiên có cảm giác giống như yêu đương vụng trộm vậy?"

Bạch Thắng lại nói: "Cũng không sai."

Quý Nghiên không nói gì nhìn anh một cái. "Không sai?"

"Ít nhất không có người quấy rầy." Anh cắt thịt bò bít tết đẩy tới trước mặt cô, vẫn đậm phong khinh nói.

Quý Nghiên ngậm miệng không nói.

Cô trầm mặc ngắm nhìn bàn ăn một lúc lâu, ánh mắt không hiểu phủ lên một tầng mỏng lung, đè nén cái gì xuống, bỗng nhiên cúi đầu nói: "Anh không nên đối xử tốt với em như vậy, sẽ làm hư em."

Con người là sinh vật có lòng tham.

Đạt được càng nhiều, càng không thỏa mãn.

Giống như hôm nay, chỉ là sinh nhật mà thôi, tuy cực kỳ vui khi có anh ở bên cạnh, nhưng người nhà cô không để ý đến ngày này, một người từng là bạn học bạn bè thậm chí cả bạn trai cũ đều chỉ nhớ đến ngày lễ mừng năm mới mà không nhớ tới có một ý nghĩa khác, anh vì cô, ngăn dậm xói chạy đến. Chỉ vì cho cô một cái sinh nhật, có lẽ ngày mai sẽ phải vội vàng mà đi.

Từ lúc bắt đầu, anh đã vì cô mà làm hết toàn bộ.

Thật ra cũng không cần đến trình độ này.

Cô sẽ bất an, sẽ cảm thấy, có thể vì anh làm, quá ít quá ít.

Bạch Thắng nhìn sang, mặt lộ ra nghiêm túc, giống như nhìn thấu suy nghĩ trong lòng cô, môi mỏng khẽ mở, chậm rãi vô cùng chân thành nói: "Đó là bản năng của anh, anh nói rồi, em dù ở đâu dưới bầu trời này, có anh ở đây. Em chỉ cần nhớ rõ, bất kể phát sinh chuyện gì, anh đều sẽ ở bên cạnh em."

"Người khác không thích em, anh càng yêu em hơn."

Không ai có thể thay đổi được điều này.

Người khác không thích em, anh càng yêu em hơn. Đây là lời hứa hẹn của anh với cô sao? Trái tim trong nháy mắt giống như đã bị gõ mạnh một cái, mặc kệ lúc nào, anh luôn hiểu cô nhất, có thể nhìn thấu hết lòng cô. Rốt cuộc là một người đàn ông như thế nào, mới có thể nói ra lời như vậy?

Anh cứng rắn đem từng tác mẫn cảm, bất an của cô phá tan thành từng mảnh.

Bỗng nhiên cảm thấy, đúng vậy, người khác không thích cô thì có quan trọng gì. Cô khổ sở vướng mắc nhiều năm như vậy, để ý như thế nào, phần thương yêu cũng thành hy vọng xa vời. Hà tất phải kiên quyết biến mình thành hèn mọn, đáng thương như thế, đòi người còn có rất nhiều thứ tốt đẹp để

theo đuổi, cô luôn luôn bị bóng tối trước mắt che hai mắt, oán trời trách đất, thậm chí không ốm mà rên. Chỉ thấy Lữ Mỹ bất công, Quý Anh Bình nhẫn tâm, không ngờ, buông tay, lại có rất nhiều thứ đáng để nhớ kỹ.

Từ nay về sau chỉ quan tâm đến mình cùng người quan tâm mình.

Sống cũng sẽ nhẹ nhõm một chút?

Có lẽ cô nên một lần nữa nhìn kỹ một chút quan hệ cùng Quý gia rồi.

Trong phòng còn có một chiếc đàn Piano, Quý Nghiên bị Bạch Thắng ôm eo đến trước đàn dương cầm, trong đầu quanh quẩn câu nói kia của anh "Người khác không thích em, anh càng yêu em hơn."

Giống như bị trúng độc, một câu này, đủ để cho cô cả đời nhớ không quên.

"Anh từng đáp ứng sẽ dạy em đánh đàn."

Bầu không khí hôm nay, dường như vừa lúc thích hợp.

Bạn đang đọc truyện *Bạch Thiếu Gia, Cung Chiều Vợ Như Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 141: 103 người khác không thích em, anh càng yêu em hơn 2

Quý Nghiên nhìn về phía trên cây đàn Piano đặt quyền nhạc phổ, dừng ở một tờ kia, bài tình ca hết sức động lòng người, mà vô cùng nổi tiếng "kiss therain?"

Cô nhẹ nhàng đọc lên.

Bạch Thắng gật đầu. "Anh nhớ em cũng thích."

"Ừ, bài hát này rất hay."

Quý Nghiên là có nền tảng đàn Piano, hứng thú cô rất rộng, lúc ở đại học đã từng học qua một chút. Nhưng tuyệt đối chưa nói tới tinh thông, nhưng cô là học trò ngoan, mọi thứ đều có thể học. Hơn nữa thầy Bạch Thắng có IQ siêu quần ở đây, rất nhanh, một khúc nhạc đã học nhanh ra hình ra dáng rồi.

"Bất kể nghe bao nhiêu lần, em cảm thấy khúc nhạc này rất hay." Quý Nghiên thờ dài.

Bạch Thắng ở bên cạnh nhìn cô, hỏi: "Có muốn cùng nhau đàn không?"

"Có thể chứ?" Cô vừa mới học được.

"Thử một lần."

Ngón tay đặt lên phím đàn, dù sao chỉ có hai người bọn họ, đàn không hay cũng không cần khẩn trương. Quý Nghiên mỉm cười, giai điệu chậm rãi từ giữa ngón tay chảy ra, mà cực kỳ hài hòa. Có lẽ trời sinh đã có một loại hiểu ngầm ở đây, bọn họ phối hợp vô cùng tốt, ở trong không gian yên tĩnh, hai người đánh đàn thuộc về tình yêu hoàn mỹ của bọn họ.

Âm cuối hạ xuống.

Cũng phối hợp như vậy, không xuất hiện bất kỳ sai lầm gì.

Quý Nghiên còn ở trong ngạc nhiên, chính cô cũng không ngờ có thể đàn được tốt như vậy. Ai ngờ lúc này Bạch Thắng lại quay đầu, dưới ánh đèn, ở trên mặt của anh ôn nhu hơn lúc bình thường, giọng nói uyển chuyển động lòng người như khúc nhạc đàn Piano kia, hiện ra một chút mê hoặc nói: "Chúng ta kết hôn đi."

"A...?"

Quý Nghiên theo phản xạ kêu một tiếng, hoàn toàn không dự đoán tới, nếu nói sự xuất hiện của anh đã cho cô sự vui mừng cực lớn, năm chữ này, so với vui mừng kia còn ngạc nhiên hơn. Quý Nghiên hoàn toàn không có chuẩn bị, trực tiếp trở tay không kịp.

Cô thậm chí hoài nghi có phải mình nghe lầm rồi không.

"Chúng ta kết hôn đi." Bạch Thắng nói một lần nữa.

Đồng thời từ trên người lấy ra một chiếc hộp đựng nhẫn, mở ra trước mắt cô, chiếc nhẫn dưới ánh đèn bắn ra ánh sáng dường như vọt đến mắt Quý Nghiên.

Cô cho tới bây giờ không nghĩ tới, ngày này sẽ đến được nhanh như vậy.

Bạch Thắng thâm tình nhìn cô, giọng nói vẫn như cũ, hỏi: "Nghiên nghiên, em bằng lòng gả cho anh không?"

Bằng lòng không?

Đáp án là chắc chắn.

Vậy tại sao không có một phản ứng gì?

Quý Nghiên ngơ ngác nhìn chiếc nhẫn kia, cảm giác được cầu hôn, thì ra là như vậy. Đầu óc trống rỗng, trái tim lại giống như muốn nhảy ra, trong nháy mắt rung động, thật sự khó có thể hình dung. Cô trước kia xem tivi, hoặc xem tin tức giải trí, lúc nữ chính được cầu hôn, trông mắt luôn luôn cảm động đến rơi nước mắt, hoặc là giật mình che miệng lại, hơn nữa cô còn kích động ôm lấy đoạn thời gian hạnh phúc này. Nhưng bây giờ đến trên người cô, Quý Nghiên mới biết được, những thứ nhìn thấy phổ biến này, cũng không nhất định có thể áp dụng đến trên người mỗi người.

Bởi vì cô hiện tại giống như bị điểm trúng huyết đạo, ngoại trừ ngời ngây ngốc, thì dường như quên phản ứng.

Bạch Thắng cũng không thúc giục, kiên nhẫn chờ cô tiêu hóa, sau đó sẽ cho anh một đáp án.

YES, hoặc NO?

Thời gian như yên lặng.

Rất lâu rất lâu, Quý Nghiên mới gật gật đầu, cho ra đáp án trong lòng cô. "Em bằng lòng."

Mặt mày Bạch Thắng cong cong, khoe miệng chậm rãi cong lên ý cười.

Mặt ngoài giả vờ như thản nhiên, nhưng trong lòng có phần khẩn trương, có lẽ chỉ có bản thân anh mới biết được?

Anh lấy chiếc nhẫn ra, sau đó cầm tay cô, cúi đầu xuống, lòng mi thật dài nhẹ nhàng rung động, chiếc nhẫn, một tác một tác, đeo vào trong tay cô.

Thật sự, trịnh trọng.

Mang theo của tình yêu của anh, cùng hứa hẹn của anh.

Ôm, hôn môi, dường như là chuyện đương nhiên, không ai có thể biết trong lòng bọn họ lúc này có bao nhiêu vui sướng. Lời nói không đáng nói đến, vậy thì dùng hành động để thể hiện. Thể xác và tinh thần giao hòa, trên đời này, không có ai có thể hiểu hết tâm lòng của bọn họ được, càng không thể cảm nhận hạnh phúc lúc này.

Từng giọt mồ hôi rơi, tan trong gối, cùng với tiết tấu chậm rãi dịu dàng. Cánh tay cùng thân thể giao nhau, đầu ngón tay cùng da thịt chạm vào nhau, bắt đầu bản chất nguyên thủy. Nụ hôn của anh chôn sâu ở gáy cô, Quý Nghiên ôm đầu của anh, ngón tay luồn trong tóc, giọng nói nhiễm chút tình dục kiều mỵ. "Em muốn cả đời đều đối tốt với em như vậy."

"Được."

Nụ hôn của anh đi đến trên môi cô, Quý Nghiên nghiêng đầu, đáp lại. Thân thể bọn họ đã có thể phù hợp, có phải đại biểu, cuộc sống sau này, bọn họ cũng có thể trước sau như một viên mãn không.

Dắt tay đồng hành.

Sáng sớm hôm sau, Bạch Thắng đã đi rồi. Như Quý Nghiên nói, anh vội vàng đến, lại vội vàng đi, chỉ để cho cô có sinh nhật đáng ghi nhớ.

Quý Nghiên có chút lo lắng cho Dương Hàm Mặc, sau đêm đó, hẳn không có một tin tức gì. Điện thoại cầm ở trong tay, làm thế nào cũng không gọi đi. Quan tâm là một chuyện, nhưng gọi cú điện thoại này, sẽ không làm được không hề liên quan nữa rồi. Là cô nhiều lần tổn thương hắn, nếu cự tuyệt, thì không nên quan tâm nữa, quấy rầy cuộc sống của hắn. Cô đã không còn tư cách này, đối với Dương Hàm Mặc mà nói, có lẽ là tổn thương lớn hơn nữa đi?

Muốn cho hắn triệt để quên cô, cô nên yên tĩnh biến mất trong thế giới của hắn, không cho hắn có thêm một phần dao động nào nữa.

Quý Nghiên đang nghĩ ngợi, điện thoại đột nhiên vang lên, cô hoảng sợ, cầm lên vừa thấy, thì ra là Dịch Vĩnh Quân.

Bọn họ cũng đã lâu không liên lạc rồi.

Quý nghiên nhận nghe. "Uy."

"Quý cô bé, khả khả ... Anh thật sự là rất nhớ em, anh nói cho em biết, em hiện tại lập tức đến sở nghiên cứu cho anh, có việc mừng a! Đại Hỷ Sự a! Mau tới đây, tới sớm có thưởng, muộn thì cái gì đều không có. Hiện tại có chuyến bay đó? A không được, chuyến bay quá chậm, anh sẽ phải máy bay phân bộ đến đón em, em chờ nhé! Anh hôm nay thật sự rất cao hứng, ôi không được, không thấy em lòng anh sốt ruột..." Hân bản liền hỏi một loạt nói.

Quý Nghiên hỏi: "Cuối cùng phát sinh chuyện gì rồi hả?"

"Oa, anh còn chưa nói cho em sao?" dường như lúc này Dịch Vinh Quân mới phản ứng kịp, vui mừng nói: "Khối tên lừa kia chúng ta rốt cục đã nghiên cứu phát triển thành công rồi."

Bạn đang đọc truyện *Bạch Thiếu Gia, Cung Chiều Vợ Như Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 142: 104. Anh chỉ yêu cô ấy

Bạch Thắng không ngờ ở Florence sẽ gặp Vân Song Chi.

Cô giống như đã sớm biết hành tung của anh, đột nhiên xuất hiện ở trước mặt anh. Bạch Thắng hơi cau mày. "Tại sao em lại ở đây?"

"A Thắng" Vân Song Chi tiến lên một bước, ánh mắt bình tĩnh nhìn Bạch Thắng, thâm tình lưu luyến. Cô không tự chủ được vươn tay, muốn ôm anh, Bạch Thắng bình tĩnh tránh ra. Tay Vân Song Chi dừng ở giữa không trung, cô ngơ ngẩn nhìn bàn tay mình trống trơn, lẩm bẩm nói: "Anh thật chán ghét em như vậy sao?"

"Anh còn có việc, phải đi trước rồi."

Giọng nói trước sau lạnh nhạt của anh, không sóng không gió, nói xong định chuẩn bị bước qua Vân Song Chi rồi đi.

Vân Song Chi nhanh tay lẹ mắt giữ chặt lấy quần áo của anh.

"A Thắng, anh dẫn em đi có được không?" Cô điềm điềm đáng yêu nói, trong giọng nói có một chút cầu xin.

Dáng vẻ làm cho người ta thương tiếc như vậy, bất luận là ai thấy, coi như không cách nào đồng ý với cô, ít nhất cũng sẽ không nhẫn tâm cự tuyệt, mà sẽ khóe léo, trấn an cô vài câu. Nhưng Bạch Thắng thì không, anh xoay người, trực tiếp, rõ ràng nói: "Anh không còn yêu em."

Cả người Vân Song Chi run lên.

Ánh mắt Bạch Thắng nhàn nhạt đảo qua tay cô lôi kéo quần áo của anh. "Buông tay."

"Anh cần phải nhẫn tâm sao như vậy?" Vân Song Chi đột nhiên muốn khóc, tim chưa bao giờ đau đến như vậy, cô không biết vì sao Bạch Thắng trở thành bộ dạng này?

"Vân Song Chi, lấy điều kiện của em, có thể đi tìm được một người thật lòng yêu em. Hà tất phải khổ sở vương mắc như vậy, cuối cùng người bị tổn thương, chính là em."

"Nhưng người anh yêu là em."

"Đúng là anh yêu, nhưng không phải em."

"Cái gì?" Vân Song Chi không thể tin mờ mắt to.

"Nơi này." Bạch Thắng chỉ vào ngực mình, chậm rãi nói. "Đã sớm cho Quý Nghiên, đã không quay trở về nữa rồi. Em muốn cũng vô dụng."

"Em tin tưởng có thể trở thành người ở bên trong kia." Vân Song Chi chân thành nói lời thề.

Bạch Thắng nói: "Anh không có lòng tin."

Vân Song Chi khó hiểu nhìn anh.

Bạch Thắng kiên định nói: "Anh chỉ yêu cô ấy."

Thân thể Vân Song Chi cứng đờ, tim giống như bị vô số mũi kim nhọn hung hăng đâm, châm cô thương tích đầy mình. Trong nháy mắt nước mắt rơi

xuống, cô nhin không được hỏi anh: "Vậy anh có từng suy nghĩ về cảm nhận của em không?"

"Đó là chuyện của em." Bạch Thắng thuận miệng nói: "Sao anh phải quan tâm chứ?"

Nói cách khác, anh với cô chẳng có quan hệ cái rắm gì, chuyện cô tổn thương hay thương tâm không quan trọng?

"Nếu em nói em muốn đi tìm cái chết thì sao?"

"Vậy thì đi chết đi."

"Không có anh, em sống không nổi."

Cô khóc thành tiếng, muốn xoay chuyển tim Bạch Thắng. Nhưng tình yêu, không phải dựa vào uy hiếp mà có thể duy trì được? Bên tai truyền đến giọng nói Bạch Thắng không mang theo chút tình cảm nào, chỉ có ngắn ngủn bốn chữ. "Không liên quan gì đến anh."

"Anh..." Vân Song Chi như bị sét đánh.

Một lúc sau, cuối cùng mới cắn răng phun ra một câu: "Anh sẽ hối hận!"

Bạch Thắng cũng không bị cô ta thuyết phục, thể hiện rõ tim anh như sắt. Vân Song Chi nắm chặt quả đấm, chờ mong anh có thể quay đầu lại, nhưng cô nhất định phải thất vọng rồi. Bạch Thắng tránh tay cô ra, cũng không quay đầu lại rời khỏi. Cõi lòng tan nát dễ dàng như vậy, Ngón Quyết nói không sai, là cô quá ngây thơ. Trong khoảnh khắc, không cam lòng cùng hận ý như thủy triều, ở trong lòng cô ta nhanh chóng lan tràn, Vân Song Chi không chế không nổi, cũng không muốn khống chế.

Cô ta chỉ biết, Bạch Thắng đối với cô ta như vậy, cô ta nhất định phải làm cho anh hối hận, nhất định.

"Chị dâu, là nơi này sao?" Sương nhìn địa hình xung quanh, hoang tàn vắng vẻ, chim không hề trút, còn có một cảm giác là lạ.

"Chắc là đây."

"Vì sao em cứ cảm thấy không được đúng cho lắm?" Sương cô nương nhíu mày, có lẽ là quán tính nghề nghiệp nhiều năm qua, trực giác của cô nhất định chính xác.

Quý Nghiên nói: "Có thể ngày hôm qua không nghỉ ngơi tốt? Quá mệt mỏi rồi!"

"Có thể." Sương vẫn lo lắng, quay đầu về phía đội viên sau lưng nói: "Mấy người hãy chú ý một chút, nếu có chuyện gì phát sinh, cần phải bảo đảm an toàn cho chị dâu trước."

Vâng ạ

"Ai nói bang Ô Thác muốn quy thuận sẽ quy thuận, vì sao phải chỉ định để cho thủ lĩnh hoặc chị dâu đến nói chuyện, lại còn chọn loại địa phương quý quái này!" Sương bắt mắt nói.

Quý Nghiên suy đoán nói: "Có thể bọn họ có cứ điểm ở gần đây."

Về phần đề cho Tiểu Bạch hoặc cô đi, chắc bởi vì hiện tại Tiểu Bạch làm chủ ở NSA, lão đại kia mặc dù có ý quy thuận, nhưng vẫn không quên đãi ngộ của một lão đại. Cảm thấy trực tiếp cùng nói chuyện với thủ lĩnh sẽ có mặt mũi hơn, nhưng thủ lĩnh không có ở đây, đành phải khiến cho bà xã của anh đến đây. Vừa vặn cô có mặt ở Bắc Kinh?

Sương hừ lạnh: "Tốt nhất đừng để cho em biết có âm mưu gì, nếu không em sẽ đánh cho hấn muốn khóc cũng khóc không được."

"Sương cô nương, em có thể có chút nữ tính được không? Hơn nữa lời nói đàn ông như vậy, cẩn thận không ai thèm lấy đâu!" Quý Nghiên nhin không được trêu chọc cô.

Sương cô nương khinh thường nói: "Em nhỏ xinh mê người đáng yêu như vậy, coi như không ai thèm lấy, do ánh mắt những người đàn ông này có vấn đề. Mắt họ bị mù, thì lấy có tác dụng gì?"

"..."

Quý Nghiên không nói gì.

Các cô tiến vào một căn nhà nhìn qua cực kỳ cũ kỹ, nhưng bên trong một người cũng không có. Sương gọi vài tiếng, cũng không ai trả lời. Yên lặng đến nỗi một cây kim rơi xuống cũng có thể nghe thấy.

"Không đúng lắm." Sương nhíu mày. Nhìn sang bên cạnh liếc mắt ra hiệu những người đó, mọi người lập tức bảo hộ Quý Nghiên ở bên trong. Chỉ có mấy người phân tán ra, đi dò đường.

Căn nhà này không hề nhỏ, khoảng bốn đến năm tầng, ở giữa thông nhau, có thể trực tiếp nhìn lên đến trần nhà. Bên cạnh là hành lang vòng tròn, dùng

một làn mây quanh, mỗi một tầng có rất nhiều phòng. Khóe mắt Sương quét thấy một bóng người chớp động, trong nháy mắt đã không thấy tăm hơi. Trong lòng cô cả kinh, dường như có thể xác định là trúng phục kích.

"Đi."

Tiếng nói còn chưa dứt, cửa đột nhiên "Ầm!" một tiếng đóng lại.

Chặt chẽ kín đáo.

Sắc mặt Sương không khỏi trở nên nghiêm túc, Quý Nghiên cũng ý thức được không thích hợp. Đúng lúc này, sau lưng đột nhiên chuyển tới một tiếng vang thật lớn, mọi người xoay người, chỉ thấy một đoàn bóng đen từ trên không hạ xuống mặt đất. Máu tươi tràn khắp trên đất, nhưng trong đó có một thành viên đi dò đường.

"Là ai làm chứ?" Sương không nghĩ ra.

Quý Nghiên nói: "Mọi người không cần tập hợp cùng một chỗ, phân tán ra. Chúng ta nhiều người như vậy mục tiêu quá lớn, ta ở ngoài sáng địch ở trong tối, cũng không biết bọn họ có bao nhiêu người, không cần liều mạng, có thể trốn thì hãy trốn."

Sương cùng Quý Nghiên chạy lên lầu, muốn tìm kiếm đường ra. Trên tay các cô đều có một cây súng lục, trên đường gặp mấy thi thể của đội viên đặc nhiệm, quả nhiên là im hơi lặng tiếng đã bị giải quyết rồi. Trong lòng Quý Nghiên kinh hãi, đối phương lợi hại hơn nhiều so với trong tưởng tượng.

"Là sát thủ chuyên nghiệp." Sương nghiêm túc nói.

Quý Nghiên không rõ tại sao các cô có thể chọc tới sát thủ, nhưng bây giờ không có thời gian để cho cô suy nghĩ nhiều như vậy. Sương mang theo cô bên cạnh thật cẩn thận di chuyển tìm đường ra, ở phương diện này, cô so với Quý Nghiên có kinh nghiệm hơn. Quan trọng là không biết đối phương có bao nhiêu người, đến đây vì cái gì, chỉ có thể ẩn náu nhìn người bọn họ ngã xuống càng ngày càng nhiều, nhưng không tóm được bóng dáng địch đầu.

Dường như một chiến thuật tâm lý.

Ở đây hơi thở chết chóc càng ngày càng đậm trong phòng, không ai biết, kế tiếp ngã xuống là người nào?

Không khí càng ngày càng khẩn trương.

Tuy không nói, nhưng Quý Nghiên nhìn ra được, Sương cũng cực kỳ khẩn trương.

Đội viên đội đặc nhiệm, do ngàn chọn vạn tuyển đi ra, tùy tiện đứng ra cũng không phải là người bình thường. Nhưng bây giờ, bị người khác giết chết chỉ trong nháy mắt, bọn họ ngay cả sức phản kháng cũng không có, không còn cơ hội đứng lên. Tiếng súng ở xung quanh vang lên, mỗi một tiếng súng, có thể làm cho lòng người sợ hãi. Đặc biệt ở vị trí bị động kia.

Thời gian càng lâu, phần thắng của các cô càng xa vời.

Nhìn đồng nghiệp từng bước từng bước ở trước mặt mình ngã xuống, mắt Quý Nghiên đỏ lên như muốn nứt ra.

"Chúng ta không thể bị động như vậy, cứ như thế, ai cũng sống không được." Quý Nghiên nói xong chuẩn bị ra ngoài, mặc kệ như thế nào, ít nhất tìm ra địch trước rồi hãy nói.

Sương nhanh chóng ngăn cô lại. "Chị dẫu, chị đừng kích động, chuyện không đơn giản như chị nghĩ đâu."

"Em nhìn ra cái gì sao?"

"Không có, nhưng trực giác không phải ám sát bình thường."

"Tại sao?"

"Bang Ô thác không có lá gàn, cũng không có bản lĩnh như vậy."

Nếu cô đoán không sai, Bang Ô thác chỉ là một nguy trang, sau lưng nhất định có người khác đang thao túng.

Việc này Quý Nghiên không hiểu lắm, cô chỉ có thể hết sức không gây phiền phức cho Sương. Nhưng cảm giác trở mắt nhìn lại không làm gì được, so với bất kỳ lúc nào cũng không xong. Sương nắm chặt tay cô, Quý Nghiên cường chế kích động trong lòng, liếc nhìn mọi nơi khả nghi.

Lại có một người ngã ở trước mặt các cô, Sương cùng Quý Nghiên liếc nhau, trái tim bùm bùm nhảy dựng, Sương đi phía trước vượt qua một bước, Quý Nghiên cả kinh, bắt được cổ tay Sương.

Sương ở trên tay cô vô vô, ý bảo cô yên tâm. Trên trán Quý Nghiên chảy đầy mồ hôi, hít thở cũng không dám thở mạnh, ánh mắt nhìn chăm chăm về phía Sương. Cô thật cẩn thận di chuyển đến bên cạnh người nọ, người nọ dường như còn có một hơi thở, Sương nhẹ nhàng gọi hắn.

Hắn gian nan mở mắt ra, dùng một hơi nói: "Là... Là sát thủ nước ngoài giết...."

Nói xong liền tắt thở.

Trong lòng Sương trầm xuống.

"Cẩn thận." Bên tai đột nhiên truyền đến tiếng hô của Quý Nghiên, Sương đang muốn ngẩng đầu, Quý Nghiên chạy tới, trước mặt bỗng tối sầm. Hai người trên mặt đất lăn một vòng, trón sang một chỗ khác, mà lúc này, một viên đạn nhanh chóng mà tinh chuẩn xuyên qua chỗ Sương vừa mới ở, bắn vào mặt sau trong ngăn tủ.

Ngực Quý Nghiên kịch liệt lên xuống, mồ hôi rơi xuống, không ngừng thờ dốc, vừa mới hoảng sợ.

Sương nhanh chóng bắn mấy phát súng về phía đạn bay tới, nhưng rơi vào khoảng không, cô lùi thân thể lại, trầm thấp nói với Quý Nghiên: "Cảm ơn."

Quý Nghiên lắc đầu.

"Người kia nói gì thế?"

"Có người muốn lấy mạng của chúng ta."

"Người nào?"

"Không biết, sát thủ đến từ nước ngoài."

Quý Nghiên tóm chặt quần áo của mình, trách không được lợi hại như vậy.

Sương cười khổ nói: "Dù sao em dự định không còn sống đi ra ngoài, chị dâu, chị nhớ bảo thủ lĩnh chôn em ở nơi có phong cảnh đẹp nhé. Tất cả tiền để dành của em ở trong phòng, đưa nó cho Tuyết giữ."

"Em nói lung tung cái gì thế?" Quý Nghiên nhú mày."Em không ra ngoài, chị cũng không thể nào ra ngoài được. Muốn chết cùng chết."

"Không nói nhiều nữa." Sương cười, giọng nói vô cùng kiên định."Em có chết cũng sẽ cứu chị ra ngoài."

Bạn đang đọc truyện *Bạch Thiếu Gia, Cung Chiều Vợ Như Màng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 143: 105. Tiết lộ tin tức

"Sương." Quý Nghiên gọi cô.

"Trước đừng nói, đem người giải quyết rồi hãy nói."

Quý Nghiên chưa từng gặp qua dáng vẻ Sương nghiêm túc như vậy, cô trón phía sau cửa, ra dấu với Quý Nghiên. Quý Nghiên không dám sơ sót, thận trọng đi theo cô.

Họ đi vào một cái gian phòng khác, bên tai đột nhiên có giọng nói thật trầm thấp truyền đến, nói ngôn ngữ Quý Nghiên nghe không hiểu. Trong lòng Quý Nghiên cùng Sương đều kinh hãi một chút, Sương nhanh chóng quét nhìn bốn phía, cuối cùng ánh mắt đặt ở trên một cái tủ treo quần áo."Đi vào." Cô lôi kéo Quý Nghiên trón vào tủ treo quần áo, đóng cửa tủ, tầm mắt trong trong nháy mắt tối đen như mực.

Trong lòng Quý Nghiên khẩn trương không dứt, đời này chưa từng khẩn trương như vậy. Nhưng một chút âm thanh cũng không dám phát ra, hai người ngừng thở, giọng nói kia dần dần đến gần, bô bô , không biết là ngôn ngữ nước nào, Quý Nghiên càng thêm hoảng hốt.

Cô nhìn về phía Sương, trong bóng tối, không thấy rõ dáng vẻ của Sương.

Cô cho là lấy tính tình của Sương, sẽ trực tiếp chống lại bọn họ, Sương cũng không sợ chết. Có lẽ chuẩn xác hơn mà nói, thay vì ả núp như vậy, cô tình nguyện quang minh chánh đại chiến đấu.

Chết thì cũng phải chết oanh oanh liệt liệt.

Nhưng Sương cực kỳ an tĩnh, Quý Nghiên đoán không ra tâm tư của cô ấy, cô chỉ có thể lựa chọn tin tưởng cô ấy. Mỗi lần vừa xảy ra chuyện, cô đều cảm thấy chính mình nhỏ yếu đến dường nào. Đã từng coi phim hành động Hollywood, cách màn ảnh xem người ta bị đuổi giết đều cảm thấy rất nguy hiểm rất khủng bố, giống như trón cũng chạy thế nào cũng không thoát được, một mực trong tầm khống chế của đối phương, tùy thời đều có thể bị bắt được. Cô hiện tại có cảm giác như vậy, nhưng còn khác sâu hơn, thực tế trải qua, so với nhìn người khác còn nguy hiểm kinh khủng gấp trăm lần.

Mà sát thủ, cái này đã từng ở trong đầu chỉ có một khái niệm đại khái, khi nó chân thật xuất hiện ở bên trong cuộc sống của mình, thì ra lại dễ cho người ta có cảm giác khủng hoảng như vậy.

Tuy biết hẳn ở xung quanh mình, mặc dù nó không làm gì được, ngay cả trong không khí đầy sát khí. Giống như Từ Thần đang từng bước đến gần, lại giống như từ phía trên tung ra một tấm lưới lớn, giống nhau là, đều phải đi thông qua cửa chính địa ngục. Không khí căng thẳng, ngực buồn bực, trong đầu như có chuông báo động, từng cái gõ vang, đều nói ở đây nguy hiểm. Càng cái gì cũng không có xảy ra, thì càng dễ cho người ta lơ đãng đề phòng, tiếp theo hành hạ ý thức người càng thấy yếu kém, đây chính là bản lĩnh chân chính của sát thủ.

"Chị dâu, chị dâu. . . . ."

Sương kêu từng tiếng.

Giọng nói rất nhẹ, tay không ngừng dắt Quý Nghiên. Quý Nghiên lúc này mới phục hồi tinh thần, thích ứng ánh sáng trước mắt, lúc này mới phát hiện Sương đẩy cửa tù mở ra.

Sương ra dấu tay với Quý Nghiên, Quý Nghiên hiểu ý, cô ra khỏi hộc tù. Sương đi ở phía trước, Quý Nghiên theo sát phía sau, hai người kia vẫn chưa đi xa. Sương lẩn đến sau một vật né tránh, vừa mới chuẩn bị thò đầu ra, bọn họ như có cảm ứng chợt quay đầu lại, Sương vội vàng lùi thân thể về. Đợi bọn họ tiếp tục đi về phía trước, Sương lại dịch chuyển tiến về phía trước, sau đó giơ súng, nhắm ngay một người trong đó bắn mấy phát, người nọ cũng cực kỳ nhạy bén, chịu một phát súng liền thật nhanh tránh sang bên cạnh, ai ngờ Quý Nghiên mai phục ở bên cạnh, nhắm ngay ngực người nọ bắn mấy phát súng. Sương nhân cơ hội tiến lên, cùng một người nữa khác đánh nhau, cao thủ so chiêu, hẳn là ngoan chiêu. Hơn nữa dưới tình huống như thế, hầu như đều đem đối phương đánh cho đến chết, Sương cũng không phải là loại vừa, cộng thêm bản lĩnh cô linh hoạt, mặc dù trên kỹ xảo không bằng người, nhưng còn không đến mức rơi vào thế hạ phong.

Đang đánh, thân thể của người kia lại đột nhiên xụi lơ xuống, Sương dôi mắt vừa nhìn, chỉ thấy Quý Nghiên giơ súng đứng ở phía trên mấy bước. Sắc mặt đã tái nhợt, mặt đầy mồ hôi.

Sương nhanh chóng lấy súng mang ở trên người, cùng Quý Nghiên dời đi.

"Bọn họ là người của chính phủ Mỹ phải tới." Sương trầm giọng nói.

Quý Nghiên kinh ngạc hỏi: "Làm sao em biết?"

"Từ cuộc nói chuyện hai người kia vừa mới nghe được." Sương trả lời: "Cái này không phải quan trọng, mục tiêu của bọn họ là chị."

"Chị?"

"Chị dâu, thân phận của chị đã bại lộ."

"Có ý gì?"

Sương nhanh chóng nói: "Có người trong cục đem tin tức nghiên cứu chế tạo tên lửa mới thành công tiết lộ ra ngoài, bao gồm chuyện chị là người thiết kế chính. Cục Quốc An từ lúc thành lập tới nay, lực lượng quân sự cũng rất cường đại, hơn nữa theo thời gian trôi qua, càng ngày càng mạnh. Chính phủ tất cả các nước đã sớm kiêng kỵ, nhất là chính phủ Mỹ. Lần trước thủ lĩnh ở Washington gặp phải tập kích, cũng vì nguyên nhân này. Tên lửa có uy lực lớn như thế, chị so với ai khác rõ ràng hơn. Nó đại biểu cái gì? Không phải Cục Quốc An mới tăng thêm một vũ khí mới, mà là lực lượng tương trưng. Chị cần có chị ở đây, còn có nhiều súng ống mạnh hơn sẽ bị nghiên cứu ra, theo bọn họ nghĩ, chuyện không thể dễ dàng tha thứ. Hiểu không?"

"Nói cách khác, những người này đến giết chị để diệt khẩu?" Quý Nghiên cau mày, tốc độ Sương nói rất nhanh, cô mơ hồ có chút hiểu, cũng không phải là hoàn toàn hiểu.

"Ngoại trừ chính phủ, còn người nào có số lượng lớn như vậy, mời nhiều sát thủ đứng đầu quốc tế như vậy." Sương hừ lạnh.

Quý Nghiên kinh hãi.

Không ngờ còn có thể dẫn tới chuyện như vậy.

"Thủ lĩnh vẫn luôn che giấu rất tốt, rốt cuộc tên khốn kiếp nào đem tiết lộ tin tức ra ngoài?" Sương phần nộ nói: "Bị em biết rõ, em nhất định để cho hắn ta hoặc cô ta hối hận đã xuất hiện trên đời này."

"Bây giờ nói những thứ này cũng không có tác dụng, chúng ta nên làm cái gì?"

Theo tình huống vừa rồi nhìn, họ căn bản không đối phó được những người này. Chỉ cần một người Sương cũng không chiếm được thế thượng phong, huống chi còn không biết bọn họ có bao nhiêu người? Nếu như mọi người đều là sát thủ quốc tế, vậy thì thực sự chỉ có thể chờ chết rồi. Quý Nghiên cũng không quên bản lĩnh kinh khủng của Bạch Tinh cùng Y Tịch Nhục kia, như thế nào mới có thể có phần thắng?

Còn chưa nghĩ ra được biện pháp gì, một viên đạn chợt bay ra từ phía khác, không có dấu hiệu nào, thẳng tắp bắn vào bả vai Sương. Thật may cô ấy phản ứng nhanh hơn, nếu không bắn trúng chính là đầu cô ấy. Tiếng súng liên tiếp vang lên, rất rõ ràng hành tung của các cô đã bị bại lộ, Sương rên lên một tiếng, cắn chặt hàm răng, vẫn không quên nhắc nhở cha mẹ, lôi kéo Quý Nghiên né tránh đạn không ngừng bắn tới.

Đồng thời bắn trả lại.

Đạn trên không trung giao phong kịch liệt, trán Sương đỏ mồ hôi so Quý Nghiên còn nhiều hơn, mồ hôi lạnh không ngừng ứa ra, miệng vết thương cũng đã ứa máu. Cô ấy bắn tới đạn không còn trong súng, lúc này mới tựa vào vật tránh né, đau đến thở dốc một tiếng, lại đổi khẩu súng, lôi kéo Quý Nghiên nói: "Đi."

Tiếng súng đuổi theo sát đến, thật may có thành viên đội chống khủng bố giúp một tay yểm trợ, Sương cùng Quý Nghiên đi vào một căn phòng, sau đó Sương quả quyết đóng cửa phòng lại. Lại mang học tử ngăn trở ở phía sau cửa, Sương bị thương, hơi sức cũng giảm bớt rất nhiều, không thể làm gì khác hơn là gọi Quý Nghiên giúp một tay.

Làm xong tất cả, cả người Sương cũng đã mệt mỏi ngã trên mặt đất.

Quý Nghiên không phải chưa gặp qua nguy hiểm, nhưng thâm như vậy vẫn là lần đầu tiên.

Nhìn đáng vẻ Sương khổ sở, nước mắt cô nhanh chóng muốn rơi xuống, cũng không biết nên làm cái gì mới phải? Quý Nghiên đứng ở bên cạnh Sương, lo lắng mà nói: "Em làm sao vậy? Có bị nặng hay không?"

"Đừng lo lắng."

"Đều bởi vì chị, Sương, vết thương của em cần cầm máu. Làm thế nào?" Muốn chị như thế nào mới có thể đến giúp em? Quý Nghiên áy náy không dứt, nếu như không phải vì cô, chuyện ngày hôm nay có phải cũng sẽ không xảy ra? Tất cả mọi người sẽ không chết, Sương cũng sẽ không bị thương, đều bị cô liên lụy.

"Chị dẫu, em không sao. Cũng không phải lần đầu tiên bị trúng đạn, cũng đã quen rồi, bị thương thế này không tính là gì." Sương an ủi cô.

Nhưng hô hấp của cô nặng nề như vậy, Quý Nghiên cũng không phải chưa từng bị thương do đạn bắn, càng có thể biết cái loại đau đớn đó.

Sương cắn bản gắng gượng chống đỡ.

Quý Nghiên nói: "Em đừng nói chuyện, chúng ta phải nghĩ biện pháp từ nơi này đi ra ngoài."

Sương che bả vai, máu tươi xuyên thấu qua kẽ tay chảy ra, nhiễm đỏ mắt Quý Nghiên. Cô ấy gian nan gật đầu một cái, Quý Nghiên đứng dậy, ở bên trong phòng tìm kiếm vải vóc có thể băng bó, ít nhất trước băng bó cầm máu cho Sương.

Bạn đang đọc truyện *Bạch Thiểu Gia, Cung Chiều Vợ Như Mộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 144: 105. Tiết lộ tin tức 2

Sương nhìn bóng dáng cô lục tung một chút, lại dời tầm mắt đi, quét nhìn bốn phía. Cuối cùng ánh mắt dừng ở trên cửa sổ đóng chặt.

Quý Nghiên thật vất vả tìm được một giường vải vóc cùng cây kéo. Cô xoay người, đang chuẩn bị trở lại bên người Sương. Trên cửa lại chợt truyền đến tiếng súng, hình như là âm thanh súng tự động, bang bang bang bang, làm cho trong lòng người như đánh trống.

Thân thể Quý Nghiên cứng đờ.

Phía sau cửa học tử cũng dần dần rộng ra, Sương nhanh chóng đứng dậy, thừa dịp Quý Nghiên còn chưa kịp phản ứng, đẩy cô vào một trong ngăn kéo nhỏ sau lưng, Quý Nghiên cả kinh, liều mạng vỗ cửa tủ. "Sương, em làm gì thế? Thả chị ra ngoài?"

Bên trong tối đen như mực, chỗ lại cực kỳ nhỏ, cả người Quý Nghiên cuộn rút thành một đoàn, muốn động dậy cũng không được.

Sương nói: "Chị dẫu, chị nhất định phải còn sống đi ra ngoài."

Trong lòng Quý Nghiên dâng lên một dự cảm chẳng lành, cô vội vàng nói: "Em không được làm chuyện điên rồ, Sương, van cầu em, thả chị ra ngoài."

Không có âm thanh.

Ngược lại tiếng súng càng ngày càng kịch liệt vang vọng ở bên tai, mùi khói thuốc súng, nồng đậm như thế

Trong lòng Quý Nghiên vô cùng nóng nảy, nhưng bất luận cô đập thế nào, Sương đều không có phản ứng. Đột nhiên, học tử nghiêng một cái, Quý Nghiên sợ hết hồn, cảm thấy học tử hình như bị người ta giơ lên. Sương rút cuộc muốn làm cái gì?

Cảm giác lắc lư rất rõ ràng.

Đầu cùng tứ chi Quý Nghiên đều chống đỡ ở trên ngăn tủ, không có một chút chỗ dư, va va chạm chạm, đụng phải làm cô đau. Không bao lâu, cả người giống như rơi vào khoảng không, cảm giác xoay tròn đánh tới, Quý Nghiên theo bản năng bảo vệ đầu của mình. Toàn bộ đồ trong túi áo đều rớt ra ngoài, bao gồm súng trên người cô, cô xem như không thấy, chỉ có cảm giác mình giống như rơi xuống, lại giống như chuyển động, đầu óc một hồi hôn mê, ý thức bị tán loạn, Quý Nghiên rốt cuộc bỏ qua suy nghĩ.

Cô cũng mau ói ra.

Rốt cuộc, "Phanh" một tiếng vang thật lớn, đụng vào cái không lồ gì đó, tất cả cuồng phong vũ trụ cũng ngừng lại. Đầu Quý Nghiên nặng nện ở trên tủ, cô đau mắt nỏ đom đóm, hít một hơi lạnh.

"Sương . . . . ." Quý Nghiên xoa đầu mình bị đụng đau, nhanh chóng nhớ tới một màn mới vừa rồi, cảm giác lo lắng càng ngày càng đậm hơn. Cô liều mạng nện một cái vào cửa tủ, làm thế nào cũng không mở ra. Quý Nghiên nóng lòng khó nhịn, trong lòng cũng không khỏi nóng nảy, hận không được một cái búa đập bẻ này rách học tủ.

Quả dấm nặng nề rơi vào cửa tủ đóng chặt, đau mình, nhưng vẫn không mở ra được. Cô chán nản rũ tay xuống, nước mắt không tiếng động mà rơi, lúc này tay lại đụng chạm tới một vật cứng, Quý Nghiên sững sốt một chút, đưa tay sờ sờ, ánh mắt chợt sáng lên.

Đồng thời, âm thanh truyền tới bên tai rầm rập, cực kỳ giống tiếng nổ mạnh.

Trái tim Quý Nghiên kinh hãi, cầm lấy súng, liên tục bắn, từng cái từng cái dấu đạn liên tiếp xuất hiện, lộ ra vài tia sáng. Quý Nghiên thấy được hi vọng, càng thêm liều mạng nổ súng, cho đến đạn dùng hết, cô dùng sức đẩy, cửa rốt cuộc mở ra.

Quý Nghiên nhếch nhác ngã từ học tủ, tóc dính vào trên mặt, cô cũng không để ý. Ngẩng đầu nhìn lên, căn nhà trước mắt ánh lửa cuộn cuộn, tiếng nổ mạnh không ngừng, phòng ốc cả căn nhà lao đảo muốn ngã.

"Không . . . . ."

Quý Nghiên trong khoảnh khắc tựa như mất hồn, ánh mắt ngờ ngác nhìn qua một màn trước mắt này, trong con ngươi trong suốt chiếu ra, chỉ có ánh lửa đầy trời, thế giới một mảnh màu sắc. Trái tim cứng rắn giống như bị người ta kéo ra, máu tươi văng khắp nơi, tàn khốc đến mức tận cùng.

Tại sao có thể như vậy?

Sương, Sương . . . . .

Quý Nghiên không tiếng động kêu gọi, lệ rơi đầy mặt. Cô cách gì cũng không có, đầu chưa kịp suy nghĩ, chẳng qua phản xạ muốn xông vào bên trong, cô không tin Sương cứ như vậy mà chết. Quý Nghiên bò dậy, bất chấp tất cả chạy về phía trước, tiếng nổ mạnh mỗi một lần vang, trái tim thì càng đau một phần, nước mắt càng chảy càng nhanh. Trong phòng vật thể bị chấn động chia năm xẻ bảy, khúc gỗ, mảnh thủy tinh, theo tiếng nổ tung càng ngày càng kịch liệt, không ngừng bị bay ra ngoài.

Quý Nghiên bị khối gỗ nện vào, thân thể trong nháy mắt ngã xuống đất, khối gỗ còn mang theo lửa, không lớn, rơi xuống đất liền dập tắt. Nhưng lúc nện vào tay Quý Nghiên làm phỏng cánh tay cô, mới đầu cũng không có cảm giác gì, đợi đến Quý Nghiên chuẩn bị đứng dậy lần nữa, trên cánh tay cảm giác đau chột trần ngập ra, giống như bị cháy, nóng rát đau. Cô quay đầu nhìn lại, chỗ bị phỏng đã sưng đỏ.

Trong lòng đau đớn cùng với cánh tay đau đớn, Quý Nghiên chỉ cảm thấy đầy trời đau tính đổ xuống đầu, lan khắp toàn thân cô. Ngực chất đống một cổ uất ức nặng nề, phát tiết thế nào cũng không ra. Cô còn phải xông vào trong nhà, sau lưng lại truyền đến nhiều tiếng bước chân, còn có vội vàng kêu gọi, Quý Nghiên hoàn toàn vui lấp chính mình tại thế giới bên trong, căn bản không có nghe. Cho đến thân thể bị một bàn tay có lực ngăn lại.

"Chị dâu, chị làm gì ở đây?"

"Cậu buông tôi ra, cho tôi vào đi." Quý Nghiên đẩy ra, không ngừng giãy giụa.

"Quá nguy hiểm." Cái giọng nói kia nói.

"Nhưng Sương vẫn còn ở bên trong, Sương vẫn còn ở bên trong, tất cả mọi người ở bên trong. . . . ." Lời nói Quý Nghiên không có mạch lạc, trong giọng nói có chút nức nở. Cô nghiêng đầu, đôi mắt đầm lệ mong lung nhìn Phong ngăn cô lại, cảm xúc đã ở bên bờ biên giới sắp sụp đổ. Toàn thân Phong chấn động, cả người không khỏi ngây dại.

Quý Nghiên nhân cơ hội đẩy tay của hắn ra, còn muốn xông vào bên trong, Phong nhanh chóng phản ứng, ngăn cô lại.

"Tôi đi."

Nét mặt Phong so Quý Nghiên còn nghiêm túc hơn, nói sẽ đi tìm Sương. Lúc này một bóng người tiến lên, lạnh lùng nói: "Ai cũng không cho phép đi."

"Lạc Băng."

"Coi như hiện tại đi vào có ích lợi gì? Dâng mạng sao?"

"Tránh ra." Phong căn bản là không có ý định nghe cô ta nói cái gì, lạnh lẽo nói.

Lạc Băng bất động.

Ánh mắt Phong đột nhiên lạnh, hai người đều là phong cách lạnh lẽo, mặt Phong không chút thay đổi nói: "Cô đừng quên, chức vị tôi cao hơn cô."

"Vậy tôi cũng không thể nhìn anh đi chịu chết."

"Tránh ra."

Giọng nói Phong tăng cao, ai ngờ vừa dứt lời, lại một tiếng tiếng nổ mạnh to lớn. Cả phòng ốc có thể đã đến cực hạn, ánh lửa đập vào mặt, Quý Nghiên sau đó ý thức xoay người đưa tay ngăn trước mặt, té nhào xuống đất.

Một giây kế tiếp, phòng ốc ầm ầm sụp đổ.

Quý Nghiên quay đầu lại, nhìn chỉ còn lại phòng ốc ánh lửa đầy trời, tất cả hoàn toàn thay đổi, trong ánh lửa giống như hiện ra khuôn mặt Surong tươi cười "Chị dâu, chị nhất định phải còn sống đi ra ngoài". Ánh mắt bị nước mắt mờ hồ, trong óc như một dây cung, đột nhiên đứt lìa. Trái tim thật giống như trong nháy mắt bị người móc rỗng ra, lại tựa như linh hồn bị rút ra từ thân thể, đang từ từ cách xa cô. Quý Nghiên hoàn toàn mất đi suy tư. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Bạch Thiệu Gia, Cung Chiều Vợ Như Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 145: 106. Thanh lý môn hộ

Editor: tuladen

Ngôi nhà có bốn đến năm tầng này, trong nháy mắt thành một vùng phế tích.

Phong là người đầu tiên xông tới tìm người, lần này không ai ngăn trở nữa, ngược lại tất cả mọi người gia nhập vào trong đó, tìm kiếm đồng bạn ngày xưa của bọn họ, Lúc Băng cũng không ngoại lệ.

Quý Nghiên tựa như một cái xác không hồn, gian nan cất bước, và lại đi thật chậm. Cô đập trên phế tích, có cảm giác như mình giẫm trên thi thể, cả người không hề có cảm giác chân thật, trống rỗng, hoang vu. Quý Nghiên vрон tay, vô ý thức bới lấy người dưới tòa nhà, dường như đã cháy rụi. Cô đẩy những thứ đó ra, cố gắng tìm kiếm bóng dáng của Surong, coi như biết rõ tìm được cũng thay đổi hoàn toàn, nhận không ra. Cô nhất định phải tìm kiếm. Khi đẩy mỗi một vật kiến trúc, trong đầu cũng có thể tưởng tượng đến bộ dạng của Surong.

"Haiz, chị gái. Em hiểu biết rõ thù lĩnh chúng ta rất tuần tú, nhưng chỉ nhìn cũng vô dụng nha."

"Tính toán toán coi là. . . . . Chị dâu chị đẹp nhất tuyệt nhất, chị đáng yêu vô địch nhất, chị người gặp người thích đỉnh cao được chưa? Mau buông em ra, em sắp bị chị bóp chết rồi."

"Thật là quá đáng! Thế nhưng sử dụng bạo lực, bóp chết em đi đâu tìm người con gái xinh đẹp như hoa bời thường cho ta ba mẹ à? Không đúng, em không có ba mẹ. . . . ."

"Tất nhiên, thế nào chỉ cho heo mà chị gầy như vậy? Khẳng định không có thị trường, mua về nhà cũng ngại thịt quá ít không đủ vừa miệng, chị dâu cái này chị tỉnh lại thật tốt, ăn nhiều một chút, béo lên chút, nếu không thù lĩnh buổi tối ôm tay thừa nhiều a!"

Một cái nhăn mày một nụ cười, tươi sáng cũng hiện ra ở trong đầu.

Tỉ tách.

Nước mắt lặng lẽ chảy xuống, một giọt, hai giọt, theo gương mặt, dung nhập vào bên trong đất đầy phế tích, Quý Nghiên cũng không ý thức được. Cho đến cô đẩy phế tích ở giữa lộ ra một thi thể bị đốt cháy, quả thật hoàn toàn thay đổi, ngay cả ba mẹ họ cũng không thể nhận ra được. Trong đó còn có một cánh tay bị đứt lìa, trong lòng Quý Nghiên đột nhiên đau nhói một cái, cô đưa tay che ngực, không biết cảm giác ức chế này như thế nào? Cô vẫn nhìn, vẫn nhìn, không để cho mình khóc thành tiếng, nhưng nước mắt vẫn chảy, còn càng ngày càng mạnh!

Thật, thật là đau.

Cô thậm chí không dám đi phân biệt, là thi thể của ai?

Trên bầu trời truyền đến tiếng gầm rú của máy bay trực thăng, cánh quạt chuyển động thật nhanh, Quý Nghiên lại mất diếc tai ngo. Nó dừng ở cách phế

tích đó không xa, cửa khoang mở ra, tiếng bước chân kia có vẻ vội vã gấp rút như vậy. Mọi người nghe được động tĩnh, theo bản năng nhìn sang, trừ Phong và Quý Nghiên. Lúc Băng nhìn đến người đàn ông mà vội vã này, không khỏi có chút kinh ngạc.

Anh một thân áo sơ mi trắng đơn giản với quần dài đen, tay áo sơ mi còn xắn đến khuỷu tay, trang phục rất tùy ý. Tóc đen như mực hơi có vẻ xốc xếch, ánh mắt sâu thẳm chạm đến cái khoảng không gian chiến đấu thảm khốc này, dừng ở trên người mất hồn đứng ở trong phế tích, ánh mắt rõ ràng đau đớn. Chân dài bước vào, lại không hiểu hãm lại tốc độ.

Thủ lĩnh như vậy, thật sự là hiếm thấy? !

Quý Nghiên nín thở lắng nghe của mình thật chặt, tựa như làm vậy cảm giác đau có thể giảm bớt một chút. Về mặt đau đến tê liệt, tràn ngập ở trong lòng, giống như muốn đem cả trái tim cô xé rách. Đôi môi bị cắn đến trắng bệch, vẫn không dễ chịu chút nào.

Chợt, trước mắt xuất hiện một cánh tay, rơi vào trên mái tóc cô, ấn cô đến trong ngực của mình. Trong nháy mắt, thời gian giống như dừng lại, quanh thân quanh quần nhặt mùi trà xanh thơm ngát, rất an tĩnh, rất an tĩnh, bên tai chỉ có âm thanh trầm thấp của anh lại hơi có vẻ sạch sẽ.

"Thật xin lỗi, anh tới chậm."

Quý Nghiên vòng chắc hông của anh, hai tay không tự chủ được nắm chặt quần áo của anh, cho đến giờ phút này, mới có cảm giác chân thật. Bởi vì cảm nhận được anh, cho nên cũng cảm nhận được tất cả chung quanh. Chuyện mới vừa xảy ra tất cả, đều không phải là ảo giác. Mà anh nói một câu, đã dễ dàng đem ý chí cô mạnh mẽ chống đỡ được đến bây giờ hoàn toàn đánh sụp, nước mắt thấm ướt áo trước ngực của anh, dần dần, có tiếng khóc tràn ra. Bi thương, đau đớn, càng ngày càng rõ ràng. Trước khi ngắt nước mắt ướt trên ngực anh, giống như tim của anh cũng khóc, một mảnh uồn ướt.

Cục Quốc An.

Bạch Thắng đẩy cửa ra, vừa đứng dừng phải tới người đưa cơm muốn đi ra ngoài, người họ hướng Bạch Thắng cung kính nói tiếng tốt. Bạch Thắng khẽ gật đầu, thoáng nghiêng người né ra chờ hắn đi ra ngoài, sau đó mới cất bước đi vào trong phòng nghỉ. Gian phòng rất tối, tất cả rèm cửa sổ đều kéo lên rồi, trừ tiếng bước chân nhỏ nhẹ, âm thanh gì cũng không có. Tĩnh mạch quá mức, giống như trừ anh ra, không có ai tồn tại.

Bạch Thắng đi qua bàn ăn thì dừng lại một chút, con mắt nhìn lại, bàn đầy thức ăn, nhưng vẫn như đáng về mới vừa bùng nổ, một chút cũng không động qua.

Đây là lần thứ mấy rồi hả ?

Tái diễn bùng nổ, lại đổi đi, bùng nổ nữa, lại đổ đi. . . . . Nhưng đừng nhắc tới cô ăn một miếng, nhìn cũng chưa từng nhìn qua một cái.

Bóng người nhỏ nhỏ cuộn rúc vào trong góc, ôm đầu gối, không nói một lời. Anh chưa từng thấy qua bộ dạng cô ánh mắt trống rỗng như thế, hô hấp nhẹ nhẹ, giống như một linh hồn phiêu bạt ở nhân gian, đưa tay, thì lập tức biến mất.

Mặt của cô vốn không có thịt, bây giờ càng thêm thon gầy lợi hại. Bạch Thắng ngồi dựa vào bên người cô, đem người ôm vào trong lòng ngực mình.

"Thủ lĩnh."

Lúc này, bên trong gian phòng truyền đến một âm thanh lạnh lẽo, Bạch Thắng nhàn nhạt ngó cô một cái.

Ánh mắt cũng không gợn sóng.

"Mọi người đã đến đông đủ." Lục Băng công thức hóa báo cáo.

Ánh mắt Bạch Thắng không hề thay đổi, càng phát ra tĩnh mạch.

Anh ở Quý Nghiên rơi xuống một nụ hôn, nhẹ nhàng mà nói ra: "Anh lập tức sẽ trở lại."

Sau đó đứng dậy, đi ra ngoài cửa.

Lúc Băng nhìn bóng dáng của anh biến mất ở bên trong phòng, lúc này mới chuyển sang Quý Nghiên. Cô hoàn toàn giống như mất hồn, rúc ở trong góc tối, đầu còn giống như lúc gặp mặt lần đầu tiên phản kích cô chứ?

Trong đại sảnh lớn như vậy.

Hầu như toàn bộ tổng bộ cấp cao đã đến trình diện, trừ Bạch Thắng cùng mấy người chú An, những người khác đều theo chức vị cao thấp theo thứ tự đứng ngay ngắn, Phong Vũ Tuyết cũng không ngoại lệ.

Ba người bọn họ vừa đứng đứng ở vị trí đầu tiên.

Bạch Thắng cong tay gõ vang ở trên mặt bàn, sắc mặt một mảnh lạnh nhạt. Âm thanh không nhẹ không nặng truyền lại đến trong tai mỗi người. "Ở sự kiện kia, mọi người chắc hẳn đều biết rõ. Nhưng mà tôi lại nhận được tin tức, phía sau là chính phủ Mỹ đang thao túng chuyện này. Mục đích là muốn lấy tính mạng Quý Nghiên, để ngăn cô ấy vì Cục Quốc An thiết kế ra nhiều vũ khí quân sự cường đại hơn. Ai có thể nói cho tôi biết, chính phủ Mỹ làm thế nào biết được chuyện này?"

Chương 146: Chương 106.2

Mất mọi người lộ ra nghi ngờ, cũng không ai trả lời.

Chú An cau mày nói: "Thế nào, A Thắng, nghe ý này của cháu, chẳng lẽ có người mật báo?"

"Thân phận của Nghiên Nghiên, trừ người trong cuộc, không có ai biết. Cháu vừa bắt đầu đã suy tính đến an toàn của cô ấy, cho nên vẫn che giấu rất tốt. Trừ người trong cuộc, cũng không phải tất cả mọi người đều biết được. Mà chuyện nghiên cứu chế tạo thành công tên lửa, người biết thì càng ít, trừ Bộ trưởng bộ vũ khí Dịch Vĩnh Quân cùng nhân viên nghiên cứu của sở nghiên cứu, còn lại là các vị ở đây. Thử hỏi, thành viên Cục Quốc An nhất định đều không biết chuyện, chính phủ Mỹ thông qua thủ đoạn gì mà biết được? Hoặc là nói, là ai truyền tới tai bọn họ?"

"Chuyện này. . . . ." Chú An dừng một chút. Sau đó nhìn về phía mọi người đang đứng, ngón tay uy vũ khí phách chỉ, nghiêm nghị nói: "Nói mau, có phải các người có ai từng nói việc này ra ngoài hay không?"

"Không có."

"Tôi không có."

"Không có."

"Tôi cũng vậy không có."

Mọi người cuống quýt phủ nhận, nhiều loại âm thanh lần lượt truyền ra, chuyện tình nghiêm trọng như vậy, liệu bọn họ cũng không có gan này đi làm a! Đây căn bản cùng phản bội tổ chức không khác rồi, một khi bị lộ ra ngoài, hậu quả kia không phải đùa giỡn. Huống chi lần này huyền não lớn như vậy, không chỉ toàn bộ hai đội ngũ đối chống khủng bố bị diệt, ngay cả Sư đoàn hộ pháp một trong Tứ Đại Hộ Pháp cũng. . . . . Ai cũng biết, trong Phong Sư đoàn Vũ Tuyết, thủ lĩnh thân cận nhất chính là Phong Sư đoàn, nhất là Sư đoàn. Huống chi lần này còn liên lụy đến bà xã của thủ lĩnh, Quý Nghiên cùng Sư đoàn thân như vậy, hơn nữa nghe nói Sư đoàn vì cứu Quý Nghiên mà chết, trước không nói cái khác, chỉ một điểm khiến cho bà xã của thủ lĩnh lâm vào nguy hiểm đến tính mạng này, người này chết một vạn lần cũng không đủ rồi.

Anh em, người thân, bà xã, đây là ba cấm kỵ lớn của Bạch Thắng.

Người này lập tức đã chạm tới hai, còn có thể có đường sống sao? !

Ánh mắt Bạch Thắng không biến sắc quét nhìn đến trên mặt mỗi người bọn họ, đem tất cả thu hết vào mắt. Có nói láo hay không, anh nhìn một cái có thể nhìn ra. Hôm nay, là thời điểm thanh lý môn hộ rồi. Đang lúc ấy thì, bên tai đột nhiên truyền đến âm thanh của Vũ. "Tiểu nha đầu, thân thể em không thoải mái à? Nét mặt này là thế nào?"

Bên trong phòng.

Lục Băng đứng ở trước mặt Quý Nghiên, cô từ trên cao nhìn xuống.

"Cô còn như vậy đến khi nào?"

Không người nào trả lời, ánh mắt Lục Băng lạnh lẽo, giọng nói vẫn như cũ rất thú vị. "Hèn nhát, trốn tránh chính là phương pháp cô giải quyết vấn đề?"

". . . . ."

Lục Băng xoay người, bụng thức ăn đến trước mặt Quý Nghiên, Quý Nghiên thủy chung thờ ơ. Lục Băng ngồi ở bên cạnh cô, đầu gối khẽ cong lên, không âm không dương nói: "Tính mệnh của cô bây giờ không còn là của chính cô nữa, Sư đoàn liều mạng cứu cô, cô có tư cách gì đi chà đạp nó? Thay vì như vậy, còn không bằng vừa bắt đầu người chết là cô, dù thế nào đi nữa người bọn họ muốn giết chính là cô, Sư đoàn chạy cũng sẽ như thế nào, còn không đến mức chết một cách vô ích."

Quý Nghiên quay đầu nhìn về phía cô ta.

"Rốt cuộc có phản ứng?" Lục Băng khẽ hừ. "Thủ lĩnh vì tra ra người tiết lộ tin tức mà triệu tập mọi người ở đại sảnh, Phong Sư đoàn Tuyết đang nhanh chóng chỉ huy mọi người hậu táng những người chết, cô làm cái gì? Nếu muốn chứng minh mình không phải là phế vật, hãy chứng minh bằng hiện thực, khiến người hy sinh cũng hy sinh đáng giá một chút. Nếu không, không chỉ tôi xem thường cô, Sư đoàn cùng những thành viên kia chết đi cũng sẽ chết không nhắm mắt."

Đây là lần đầu cô ta nói với cô nhiều lời như thế.

Ánh mắt Quý Nghiên lóe lên.

"Tiểu nha đầu, thân thể em không thoải mái à? Cái nét mặt này là thế nào?"

Tuyết đang mất hồn, chợt nghe được giọng nói của Vũ, sợ hết hồn, hoảng hốt vội nói: "A, không có a. Các anh làm gì mà nhìn em như vậy. . . . ."

Không chỉ Vũ, Phong, Bạch Thắng cũng chậm rãi nhìn về Tuyết.

Bạch Thắng trong treo lạnh lùng nói: "Cô có lời gì muốn nói không?"

Trong lòng Tuyết hoảng hốt.

Trong đầu lần nữa thoáng qua hình ảnh lần đó cùng Vân Song Chi ở quán cà phê, cô không biết nên nói không. Nhưng với Song Chi mà nói, cũng sẽ không làm ra loại chuyện như vậy chứ? Chị ấy tốt như thế, lại yêu thủ lĩnh như vậy, làm sao có thể sẽ đem tin tức tiết lộ cho chính phủ Mỹ đây?

"Tuyết."

"À?" Tuyết theo phản xạ lên tiếng.

Phong không về gì nhìn cô, thần thờ nói: "Em biết cái gì?"

Tuyết vội vàng phủ nhận. "Không có. . . . ."

"Con mắt của em không lừa được người, nói thật." Phong một bộ cũng không ăn cô.

Tuyết ngẩng đầu, nhìn Phong một chút, lại nhìn Bạch Thắng một chút, nét mặt Bạch Thắng trước sau như một đều là như vậy, căn bản đoán không ra tâm tình của anh. Chỉ có Vũ mặt lộ vẻ nghi ngờ. "Chẳng lẽ em biết ai tiết lộ tin tức?"

"Em. . . . ." Tuyết yên lặng.

Lúc này chú An bọn họ cũng bắt đầu chen miệng. "Tuyết Nha Đầu, biết cái gì cháu cứ việc nói thẳng, sợ cái gì?"

"Đúng vậy, ở trong cục cháu còn sợ ai dám động vào cháu?"

"Cháu đem tin tức nói với Vân Song Chi." Tuyết nói.

"Cái gì?" Chú An ngoáy ngoáy lỗ tai, còn tưởng rằng mình nghe lầm.

"Cháu đem tin tức nói với Vân Song Chi." Tuyết lại nói một lần.

Lần này tất cả mọi người kinh hãi.

Thân hình Phong cứng đờ, cơ hồ không chế không được xông lên trước mặt bốp cốp cô ta. "Em lặp lại lần nữa."

"Em. . . . ." Tuyết bị ánh mắt của hân hủ sợ, yếu ớt hơn nữa một lần. Âm thanh so với trước kia nhỏ N lần.

Ánh mắt Bạch Thắng tối lại, sâu thẳm trong mắt có giông bão tụ tập. Tuyết ý thức được mọi người đang suy nghĩ gì, cuống quýt tiến lên đối Bạch Thắng nói: "Thủ lĩnh, mặc dù em nói qua việc này cho Song Chi. Nhưng mà em tin tưởng, chị ấy sẽ không tiết lộ ra ngoài, nhất định không phải chị ấy."

"Cô tin tưởng?"

"Ừ." Tuyết liên tục không ngừng gật đầu." Ngày hôm qua chị ấy tới thăm em, chúng em chỉ trong lúc vô tình nhắc tới, Song Chi nhìn qua căn bản không để ở trong lòng. Hơn nữa chị ấy cũng không có lý do làm như thế, chị ấy hiện tại lại không yêu Ngôn Quyết nữa, không cần thiết sẽ giúp hân đối phó chúng ta không phải sao?"

Vũ lắc đầu một cái, cái này là ngu xuẩn!

Ánh mắt Phong lạnh lẽo.

Bạch Thắng nói: "Tôi hỏi cô, điều lệnh đầu tiên trong Cục Quốc An là cái gì?"

"Tất cả chỉ thị từ cấp trên, không được cãi lời, cũng không được hỏi nhiều." Tuyết không chút nghĩ ngợi nói.

"Điều thứ năm?"

"Không được tiết lộ bất kỳ cơ mật trong tổ chức cho bất luận kẻ nào, bao gồm hành động."

Chương 147: Chương 106.3

"Cô làm được sao?" Bạch Thắng lời nói xoay chuyển, chợt hỏi.

Tuyệt nhất thời không phản bác được. Nhưng cô cũng không cảm giác mình có phần làm sai, Song Chi là bạn tốt của cô. Chị Surong cũng không nói qua, đối với bạn bè phải nói nghĩa khí, giúp bạn không tiếc cả mạng sống. Hơn nữa giữa bạn bè không nên có bí mật, nên tin tưởng lẫn nhau. Cô đều làm được!

Thế nhưng lời nói này, cô không dám nói với Bạch Thắng.

Cô cũng không phải là kẻ ngu, chỉ từ giọng của Bạch Thắng mà có thể nghe được, anh đang nổi giận.

Nhưng cô không nói, Bạch Thắng chưa chắc không biết. Tâm tư Tuyệt đơn giản như vậy, nói láo một cái có thể bị người ta nhìn ra, cô đang suy nghĩ gì, Bạch Thắng hơi động não liền đoán được. Anh lạnh lùng nói: "Cô thật sự cho rằng tất cả mọi người đều cho cô kiêu căng... nên quy củ gì cô đều không cân trọng nom, có thể vô pháp vô thiên đúng không?"

"Em không có."

"Điều lệnh cuối cùng, cô đọc một lần."

Trong lòng Tuyệt chấn động, ngơ ngác nhìn Bạch Thắng.

Lời này của anh là có ý gì, người ở trong chỗ này không có cái nào không hiểu.

Thủ lĩnh thật có thể ác tâm như vậy?

Vũ cũng không nghĩ đến, nhưng Bạch Thắng lần này quyết tâm, một chút chỗ thương lượng cũng không có.

Hơn nữa đúng là Tuyệt đã làm sai, muốn khuyên, cũng không có lý do có thể thuyết phục người.

Nhưng Tuyệt. . . . .

Vũ nhìn về phía Phong, nhưng lại thấy khuôn mặt Phong đầu gối, phản ứng gì cũng không có.

Sắc mặt đám người chú An đã sớm xanh mét. Tuyệt cắn chặt môi, cảm thấy hết sức uất ức.

Điều lệnh cuối cùng, nếu như có người vi phạm quy định từ cấp chỉ huy trở lên, đều xử theo quân pháp.

Mà bình thường, bị xử trí từ trực xuất Cục Quốc An ở bên ngoài vịnh viễn, không phải là bị nhốt ở ngục giam chịu hình, mà mang đến trường giác đầu của đảo đặc công hoặc dã ngoại rừng nguyên sinh giao cho người đang huấn luyện để làm luyện tập cường hóa. Nói cách khác, chính bọn họ là đối tượng huấn luyện.

Tuyệt từ nhỏ đã được bảo vệ mà lớn lên, mặc dù cô trên danh nghĩa là trợ thủ đắc lực của Bạch Thắng, nhưng cơ hội làm việc cũng rất ít. Phong Surong Vũ ba anh chị không ngừng cưng chiều cô, mấy người chú An cũng vô cùng cưng chiều Tuyệt, dung mạo của cô đáng yêu, miệng lại rất ngọt, rất được mấy người lão già thích. Nhất là xã hội hiện đại vàng thau lẫn lộn, muốn giữ vững một thân đơn thuần, tâm không bị ô nhiễm thế tục thật sự rất khó có được, bọn họ có lúc tình nguyện để Tuyệt không hiểu việc đời, vĩnh viễn duy trì một ít phần ngây thơ chất phác, vui vẻ. Cho nên trừ dạy cô học tập các loại kiến thức kỹ năng ở bên ngoài, tất cả mọi người cố ý không đề cho cô đi tiếp xúc mặt đen của xã hội.

Cho tới hôm nay ngược lại tạo thành tính cách trách móc người của cô.

Bạch Thắng ban đầu mặc dù không ủng hộ cách làm của bọn họ, nhưng nhìn Tuyệt cũng không làm ra chuyện gì ảnh hưởng tới Cục Quốc An, nhiều lần là ăn không ngồi rồi, anh cũng mắt nhắm mắt mở. Nhưng hôm nay, hiển nhiên không thể để mặc cho cô tiếp tục như vậy nữa rồi.

"Thủ lĩnh, anh tại sao không hoài nghi Quý tiểu thư đây? Lần này trúng mai phục lớn như vậy, nói về phía Quý tiểu thư, nhưng cuối cùng toàn quân chúng ta bị diệt, lại chỉ còn một mình chị ấy. Chẳng lẽ anh không cảm thấy chuyện này rất kỳ quặc sao? Nói không chừng là chị ấy liên hiệp người của chính phủ Mỹ, phản bội tổ chức, nhưng vì muốn côi bỏ hiềm nghi, vì vậy mới nghĩ ra kế này." Tuyệt dưới tình thế cấp bách, đem toàn bộ mũi nhọn mọi chuyện chuyển đến trên người Quý Nghiên.

Vũ cau mày, quát lên: "Tuyệt."

Tuyết cũng không đáp lại.

Bạch Thắng đứng dậy, chậm rãi đi tới trước mặt của Tuyết. Tuyết mặc dù trong lòng đánh trống, nhưng cũng không có lùi bước, thủ lĩnh không tin cô, cô không nghĩ ra biện pháp, lại thật sự không có đường sống.

Ba ——

Chuyện khiến mọi người không có nghĩ tới, cánh tay Bạch Thắng vung lên, mắt cũng không chớp hướng Tuyết đánh qua.

Tuyết không có bất kỳ báo trước, mặt nghiêng qua một bên, nước mắt lúc này cũng chảy xuống. Lớn như vậy, cô còn chưa từng bị người khác đánh qua, càng không có nghĩ tới sẽ bị Bạch Thắng anh vãn dịu dàng thanh nhã, phong cách lối lạc, đừng nói đánh phụ nữ, làm sao đã từng động thủ một lần với bọn họ?

Hôm nay chỉ vì cô nói Quý Nghiên mới là người phản bội, anh đã không có cách nào dễ dàng tha thứ sao?

"Bạt tay, tôi thay Surong đánh, cô ấy rõ ràng chăm sóc cô nhiều năm như vậy." Bạch Thắng không mang theo chút nào tình cảm mà nói.

Tuyết mặt lộ vẻ khiếp sợ.

Bạch Thắng để cho người ta dẫn cô đi, Tuyết mới thật sợ, cô ta hướng Bạch Thắng cầu cạnh, Bạch Thắng thờ ơ. Tuyết mặt đầy nước mắt, khóe mắt chột quết một bóng người, cô ta nhìn sang bên kia, trong nháy mắt tựa như có hi vọng, Quý Nghiên. Đúng rồi, lời khuyên của chị thủ lĩnh nhất định sẽ nghe. Tuyết chạy đến trước mặt Quý Nghiên, lời kéo cô cầu xin cô thay mình nói với Bạch Thắng một chút lời hữu ích, Quý Nghiên ngo ngắc nhìn cô ta. Sắc mặt tái nhợt không có chút huyết sắc nào, vốn trông mắt trong suốt càng thêm sáng ngời nhưng không thấy thần thái những ngày qua.

Cả người tiêu tụy không dứt.

Bạch Thắng không ngờ Quý Nghiên sẽ xuất hiện tại nơi này, cô đứng ở đó đã bao lâu?

"Quý tiểu thư, cầu xin chị, chị hãy nói đi, em không phải cố ý, em chưa từng nghĩ tới muốn hại chị Surong . . . . ." Tuyết kêu khóc.

Quý Nghiên thoát khỏi tay của cô ta.

Cô ta rất nhanh lại đứng lên, hình như định ý lại vào Quý Nghiên. Đây là cây cỏ cứu mạng duy nhất của cô, ai ngờ Quý Nghiên lại hồ hững nghiêm mặt, âm thanh lạnh lùng mà nói: "Đừng đến nữa! Đến nữa, tôi sợ tôi sẽ không nhận được mà muốn giết chết cô!"

Bạn đang đọc truyện *Bạch Thiếu Gia, Cung Chiều Vợ Như Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 148: 107. Không muốn để mọi người bảo vệ nữa

Editor: tuladen

Quý Nghiên xuất hiện tại tang lễ.

Rất nhiều người đi, không khí yên lặng mà tang thương. Giống như sự kiện ba năm trước đây, Cục Quốc An cũng chưa từng thiệt hại nặng như vậy. Toàn bộ hai đội ngũ biến mất, không chỉ hy sinh hơn mười mấy mạng người. Đội viên bọn họ, đều từ khi còn bé từng bước một bồi dưỡng lên, độ trung thành cùng tư cách đều có bảo đảm. Nhưng cái giá này, nói không có sẽ không có.

Đoàn người cũng dần dần tản đi.

Cuối cùng, chỉ còn lại Phong, Bạch Thắng cùng Quý Nghiên vẫn còn ở đó.

Phong ngồi ở trước mộ bia của Surong, ngược mắt nói với Bạch Thắng: "Thủ lĩnh, tôi muốn ở đây thêm một lát nữa rồi mới xuống."

Nói xong tầm mắt chuyển tới trên mộ bia, vẫn nói: "Nha đầu này thích náo nhiệt, bỗng chốc yên tĩnh, cô ấy khẳng định không quen."

Bạch Thắng gật đầu.

Quý Nghiên kinh ngạc nhìn bia mộ, trong đầu vẫn còn dung mạo và giọng nói của Surong, giống như họ chưa xảy ra nguy hiểm gì nhưng cũng chỉ là chuyện lúc trước. Tất cả hình ảnh còn rõ ràng như vậy, lại giống như rất xa xôi. Sau khi cô học xong đại học, trừ Mộc Tây ở bên ngoài, thì đây là người bạn tốt nhất rồi !

"Đi thôi."

Bạch Thắng kéo Quý Nghiên xuống núi.

Quý Nghiên cẩn thận mỗi bước đi, cho đến khi nhìn không thấy bóng dáng sau lưng hẳn đang ngồi cùng mộ bia thì cô đột nhiên dừng bước.

Quay đầu lại, từ xa nhìn. Bóng dáng của Phong không hiểu lồng thêm một tầng cô đơn, ưu thương lan tràn, Quý Nghiên vô ý thức nói: "Về sau không có Sương cùng hẳn gây gỗ, Phong nhất định rất tịch mịch."

"Ừ." Bạch Thắng theo tầm mắt của cô nhìn lại, nhàn nhạt lên tiếng.

Về Cục Quốc An, Quý Nghiên vẫn tự giam mình ở trong phòng, mặc dù cũng ăn chút gì, nhưng vẫn không có khẩu vị. Cả người tâm tình sa sút rất nhiều, phần lớn thời gian không nói một lời, mỗi ngày lẳng lặng ngồi ngẩn người.

Bạch Thắng nhanh chóng khắc phục hậu quả chuyện lần này, không chỉ tuyển chọn một nhóm thành viên mới, chỗ trống của Sương và Tuyết cũng có cần người đến bổ sung. Không khí cứ đè nén kéo dài như vậy, Bạch Thắng vừa có thời gian, sẽ ở cùng với Quý Nghiên.

Ngày này, anh thường lệ đến ăn cơm cùng với Quý Nghiên.

Quý Nghiên lòng không yên chọc cơm trong bát, vẫn không có ăn. Bạch Thắng nhìn cô một lúc, chợt buông bát đĩa xuống, đứng dậy, đi tới phía sau cô, ấn người vào trong lòng ngực mình.

"Anh biết em rất áy náy. Nhưng chuyện đã không thể挽 hồi, càng nghĩ, càng khổ sở. Nghiên Nghiên, thử để xuống đi. Em không thể thay đổi được, nhưng lại có thể khiến đoạn quá khứ này trở nên có ý nghĩa. Đây là lời nhắn nhủ tốt nhất đối với em, đối với Sương, cùng những người khác bị chết."

Quý Nghiên không nói gì.

Cô nhìn nơi xa, rất lâu, lâu đến nỗi Bạch Thắng cho là cô sẽ không mở miệng nữa, bên tai mới truyền đến giọng nói Quý Nghiên thật thấp mềm mại.

Cô nói: "Tiểu Bạch, em muốn thế vào vị trí của Sương."

Bạch Thắng trầm mặc nghe cô nói tiếp.

Quý Nghiên trầm ngâm một hồi, tiếp tục nói: "Em nghĩ, cái mạng này là Sương đổi trở về, em cái gì đều không làm được, nhưng ít nhất, còn có thể thay cô ấy tiếp tục kéo dài phân trách nhiệm vẫn chưa làm xong."

Lục Băng nói rất đúng, trốn tránh không giải quyết được vấn đề, cô tiếp tục mềm yếu như vậy nữa, chỉ biết thật xin lỗi với những người lần này bởi vì cô mà chết đi.

Bạch Thắng lên tiếng: "Cũng tốt, anh đang có tính toán này."

"Nhưng trước đó, anh có thể đồng ý với em một chuyện hay không?" Quý Nghiên nghiêng đầu hỏi anh.

Bạch Thắng: "Chuyện gì?"

"Đưa em đến đảo đặc công."

". . . . ." Bạch Thắng nhìn cô thật sâu. "Tại sao lại nảy sinh ra ý nghĩ như vậy?"

"Em không thể luôn để mọi người bảo vệ như vậy, trước kia là Mộc Tây, sau đó là anh, sau nữa có mẹ anh cùng Bạch Tinh, hiện tại còn là Sương. Mỗi lần em gặp phải phiền toái, đều có người giúp em ra mặt. Thật ra thì em rất hâm mộ, khi còn bé, ba em coi em là cái đinh trong mắt, mẹ em tính tình rất ôn hòa, luôn kêu em không nên gây chuyện, mọi việc nhẫn nại nhiều một chút, phải chăm sóc kỹ em trai và em gái. Nhưng Quý Nhu khắp nơi nhìn em không vừa mắt, các bạn học cũng bắt đầu chèn ép em. Bị uất ức, cũng không biết nói với ai. Trừ Hàn Mặc, dường như không có ai quan tâm em thế nào. Dần dần, thói quen đè nén, tư tưởng có lúc cũng sẽ cùng bị quan. Em không tranh với ai, không âm ỉ với người nào, đã lâu, ngay cả làm thế nào để tranh để âm ỉ cũng không biết. Cũng không làm giống như Bạch Tinh ngông cuồng sống bừa bãi như vậy được, có cảm xúc gì, đều không cần nhẫn nại, tùy lúc có thể phát tiết ra ngoài, lưu loát rõ ràng. Em chỉ biết giấu ở trong lòng, cho mình ngọt ngào, ngay cả cây ngay không sợ chết đứng cũng mất dũng khí. Thật ra thì mệt chết đi. . . . . Em muốn một mình đâm đường một phía, cũng để cho mình trở nên mạnh hơn, mạnh đến không cần người khác bảo vệ, cũng có thể làm xong tất cả. Không cần đè nén mình, không cần liên lụy đến người khác, thậm chí có thể ngược lại bảo vệ được người bên cạnh, cũng sẽ không có người mới, bởi vì em mà bị thương." Quý Nghiên chậm rãi nói.

Mấy ngày nay, cô suy nghĩ rất nhiều, một mực từ trên người mình tìm nguyên nhân, tại sao chỉ có cô, vô dụng như vậy?

Quý Nghiên rất ít cùng người khác mở rộng cánh cửa lòng mà nói cái gì, nhưng đối mặt Bạch Thắng, cô lại không tự chủ được đem lời nói trong lòng mà nói ra. Đây là người cô tin tưởng nhất, cũng là người sống cả đời với cô.

Bạch Thắng nói: "Nhưng đảo đặc công rất cực khổ, em suy nghĩ kỹ chưa?"

Quý Nghiên gật đầu.

"Nó có thể so với trong tưởng tượng của em còn khổ cực gấp trăm lần."

"Em hiểu biết rõ."

"Cũng không có đặc quyền."

"Em hiểu biết rõ."

"Hơn nữa còn ngăn cách với bên ngoài."

"Em biết rõ."

"Ừ, anh đồng ý với em."

Bạn đang đọc truyện *Bạch Thiếu Gia, Cung Chiều Vợ Như Mạng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 149: Chương 107.1

"Em biết. . . ." Quý Nghiên nói đến một nửa, bỗng chốc dừng lại, ngược mắt nhìn Bạch Thắng. Bạch Thắng tươi cười, nhẹ giọng nói: "Anh tin tưởng bà xã của anh nhất định có thể làm được."

"Cho nên, anh cứ như vậy đưa chị ấy đến đảo đặc công?" Trong phòng khác nhà họ Bạch, mọi người tề tụ một chỗ, Y Tịch Nhược ăn đồ ăn vặt hỏi.

"Ừ." Bạch Thắng không chút để ý lên tiếng.

"Thật cam lòng, nghe nói đảo đặc công của Cục Quốc An hiện tại có huấn luyện viên biệt danh gọi thiết huyết cuồng ma." Y Tịch Nhược lạnh lạnh nói.

Y Mạt Thuần nói: "Có thể để cho Ứng San dạy, vợ của con trai chị ấy, chị ấy khẳng định để ý."

Ứng San nhũn mày: "Có thể suy tính một chút."

Khóe miệng mọi người giật giật.

Khiến Ứng San dạy. . . . .

Đó không phải thiết huyết cuồng ma nữa rồi, mà là thiết huyết ác ma.

Quả thực như Địa ngục nhớ lại a!

Bạch Thắng uống một hớp trà, sau đó từ từ mở miệng: "Mẹ, đó là con dâu của mẹ."

Ứng San nhìn con trai.

Bạch Thắng: "Cho nên, vì cháu trai của người. Kính xin, xuống tay lưu tình."

Ứng San vừa bức mình vừa buồn cười: "Thế nào, sợ mẹ ngược đãi bà xã của con à?"

"Mẹ biết là tốt rồi."

"Tiểu tử thú. . . . ."

"Lại nói Tiểu Thắng không có bà xã làm bạn, ban ngày cô đơn chiếc bóng, ban đêm còn phải một mình trông phòng. Chẳng phải cô đơn khó ngủ, lạnh lẽo đến thảm thương?" Hàn Niệm nhạo báng mà nói.

Đuôi lông mày Bạch Thắng nhếch lên, lạnh nhạt nói: "Anh có cần thử một chút không?"

Hàn Niệm nhìn Mẫn Luyến Y một cái, người sau vừa đúng lúc bùng nước trái cây ra ngoài, một thân quần áo ở nhà đơn giản cũng có thể bị cô mặc làm ra cảm giác thần tiên. Hàn Niệm nghiêng đầu, quả quyết cầm miệng.

"Thuận tiện nhắc nhở một chút, một mình trông phòng bốn chữ này, xin tra tự điển lại dùm." Bạch Thắng chậm rãi nói: "Cách dùng chữ tiêu chuẩn của anh thật là khiến người ta. . . . . Khó có thể nhìn thẳng."

"Đây chính là style của tôi, là thái độ cuộc sống của tôi, anh có ý kiến?" Hàn Niệm không phục nói.

"Cho nên có thể nhìn ra phẩm vị của anh."

"Đồ xấu xa."

.....

Quý Nghiên sau khi đến đảo đặc công từ trước đến nay, mỗi ngày phải làm cùng chỉ có một chuyện —— huấn luyện.

Từ sáng đến tối, dường như không có cái gì thời gian nghỉ ngơi.

Và lại từ buổi sáng năm giờ phải rời giường, đầu tiên là chạy mấy cây số đeo vật tăng sức nặng, sau đó đứng tấn, một lần đứng phải mấy giờ. Còn có huấn luyện thể lực cơ bản một chút. . . . . Chờ qua thẩm hạch, mới có thể tiến vào giai đoạn huấn luyện tiếp theo.

Đảo đặc công quân chế rất nghiêm nghị, một chút ăn bớt ăn xén nguyên vật liệu cũng làm không được, một khi bị huấn luyện viên phát hiện, sẽ phạt càn tham. Quý Nghiên liền tận mắt chứng kiến qua, quả nhiên là bài học kinh nghiệm xương máu. Huấn luyện viên của các cô là một người Thiết Diện Vô Tư, Sư Từ Hồng hạng nhất, bản lĩnh cũng rất mạnh. Phàm có người lộ ra vẻ mặt không phục, liền trực tiếp bắt người ta tới đấu một mình, kết quả đâu phải một mình đấu, căn bản hán đơn phương đánh người, cho đến không ai dám nói gì, mới dừng tay.

Bụng đói ăn cơm cũng phải giành ăn, chỉ 5 phút, thời gian vừa đến, còn chưa có rời phòng ăn, bị ép đến bị kịch. Thời điểm Quý Nghiên mới bắt đầu, ăn cơm tốc độ không nhanh, thường ăn rất ít, vừa đến thời gian huấn luyện thì đã đói bụng. Nhưng không có bất kỳ biện pháp nào, vẫn phải cắn chặt răng huấn luyện, ở chỗ này, không có nói chuyện nhân tình.

Cho nên hết cả ngày, căn bản vừa đói vừa mệt, thân thể quả thật giống như là muốn vụn ra, người không phải của mình. Nằm ở trên giường cũng không muốn cử động nữa, tựa như nằm đờ ra. Để cho Quý Nghiên rồi rầm chính là, lúc tắm chỉ có mười phút, tóc cô lại dài, khi huấn luyện cả người dính mồ hôi chảy ròng ròng, không gội sạch sẽ mình cũng không nhìn được, có lúc thật muốn dứt khoát cạo sạch đầu thôi.

Hơn nữa không ngủ được bao lâu, ngày thứ hai lại đang ngủ bị đánh thức.

Cuộc sống như thế, thật sự là sống một ngày dài bằng một năm.

Cô vốn tưởng rằng cô sẽ cực kỳ nhớ nhung Bạch Thắng, nhưng cứ nhìn tình huống như vậy, căn bản thời gian nhớ nhung cũng không có. Trong đầu toàn bộ dung lượng hai mươi bốn giờ cũng bị chiếm cứ, hơn một giờ khe hở cũng không để lại.

Gần hai tháng ở đây đau khổ này lại đau khổ trong khi huấn luyện vượt qua, Quý Nghiên dần dần cũng có chút thói quen. Cô đã bắt đầu chân chính cường hóa huấn luyện, bao gồm quyền cước, xạ kích, đều phải tiến hành huấn luyện rất chuyên nghiệp. Cho đến khi làm cho cả người luôn bị thương mới trở về.

Đảo đặc công không dễ để xin nghỉ bệnh, nhất là không phải bệnh chứng tự nhiên, người tạo thành, trong lúc huấn luyện tạo thành, trừ khi mình đến nông nổi muốn tắt thở, nếu không cũng phải ngày đêm không ngừng huấn luyện.

"Nội dung hôm nay là diễn luyện sinh tồn ở dã ngoại rừng nhiệt đới, đối thủ của các người là người của Tam liên. Quy củ tất cả mọi người hiểu, không cần tôi nhiều lời. Cho nên tất cả đều lên mười hai vạn tinh thần cho tôi, phải biết, đây là chiến đấu súng đạn thật. Người thua, cũng chưa có cơ hội bỏ dẫy nữa. Cục Quốc An không thu phế vật, nếu muốn lưu lại, thì lấy tất cả bản lĩnh của các người ra cho tôi. Nếu không con đường của các người chỉ có một, đó chính là chết." Lại một lần tập họp thì huấn luyện viên đều nói như vậy.

Về mặt của hán trước sau như một khí phách uy nghiêm, Quý Nghiên nghe người ta nói qua, đây là tiến vào huấn luyện cường hóa sau đó phải trải qua một lần diễn luyện. Thật ra thì cũng tương đương với chọn lựa, chẳng qua giá bị loại bỏ quá cao, vô cùng nặng nề.

Bạn đang đọc truyện *Bạch Thiếu Gia, Cung Chiều Vợ Như Mạng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 150: 108. Nhìn màn kịch vui

Editor: tuladen

Quý Nghiên ở chỗ này liên tiếp, tổng cộng có hai mươi người, nhưng mà bây giờ chỉ còn lại mười lăm người. Số người bên Tam liên cũng không kém, so sánh thực lực mà nói, luôn cùng Tam Liên ở trên một đường thẳng ngang .

Tiến vào rừng nhiệt đới, Quý Nghiên đi cùng với một đồng đội là Tề Phàm. Người của đảo đặc công hình như cũng không thích trao đổi tình cảm, tới lâu như vậy, Quý Nghiên cùng Tề Phàm tương đối quen thuộc. Hán là nam sinh rất thẳng thắn, đầu óc cũng rất thông minh.

Quý Nghiên vừa đi vừa hỏi: "Tại sao phải an bài tranh tài như vậy? Còn ra trận súng thật đạn thật nữa, đối phương cũng ở trên một cái đảo huấn luyện không có người thật sao. Rõ ràng là người mình, cũng không phải là kẻ địch."

Làm thế nào xuống nặng tay được.

"Quy củ chính là như vậy, nhưng cũng không phải là không có nguyên nhân. Nghề nghiệp này, vốn không cho phép có người mềm lòng. Hôm nay là bằng bè, có lẽ ngày mai là kẻ địch. Coi như hôm nay bọn họ còn kẻ vai chiến đấu, nhưng khó bảo toàn hẳn ngày mai sẽ không làm ra chuyện phản bội đạo nghĩa phản bội tổ chức, lúc đó không nói đến chuyện tình cảm và thể diện, cho nên luôn phải đề phòng. Bởi vì chỉ có bây giờ lòng dạ độc ác, tương lai đừng phải tình huống tương tự, mới sẽ không bởi vì nguyên nhân tình cảm mà làm ra lựa chọn sai lầm, thậm chí vì vậy lưu lại tai họa ngấm trong tổ chức." Tề Phàm tỉnh táo phân tích.

Quý Nghiên gật đầu một cái. Hoá ra là như vậy, không trách được lúc ban đầu Tiểu Bạch xử trí Tuyệt, mặc dù mấy người chú An đều rất đau lòng, nhưng không có một người nào ngăn cản, cũng không ai cầu xin.

"Cô phải nhớ kỹ, cô không động thủ đối với bọn họ, thì ngược lại bọn họ sẽ giết cô. Có lúc, quá lương thiện thì không sống nổi!"

"Không phải chỉ cần làm cho tất cả đối phương ngã xuống, coi như không nguy hiểm đến tánh mạng cũng được sao?" Quý Nghiên không hiểu nói.

Tề Phàm lắc đầu một cái. "Cô nghĩ quá ngây thơ rồi!"

Lời nói vừa dứt, thì có một mũi ám khí bay tới. Tề Phàm lạnh tay lẹ mắt lôi kéo Quý Nghiên sang bên cạnh, ám khí cắm sâu vào phía trong cây khô.

"Cẩn thận một chút."

"Tôi có chú ý đến." Quý Nghiên không nhận được vì mình cái cọ. Lúc cô đang muốn tránh, thì bị Tề Phàm kéo đi.

Tề Phàm nói: "Cô xem, đây chính là thực tế, đi thôi."

Đây là một cơ hội tốt kiểm tra mình, Quý Nghiên nhảy bén tránh né, ẩn nấp, phòng thủ làm rất tốt. Nhưng cô không thể nào thích chủ động công kích, những người này cũng vì bán mạng cho Cục Quốc An, không thù không oán với cô, cũng không bất kỳ vướng mắc, bây giờ không có lý do để động thủ.

Huống chi, mục đích cô trở nên mạnh mẽ, là vì bảo vệ mình cùng người bên cạnh, mà không phải vì giết người. Tâm tư ban đầu không thể quên.

Tề Phàm bắt đầu đi, nhưng cũng không miễn cưỡng cô, suy nghĩ cá nhân không giống nhau. Cuộc sống từ nhỏ của hắn chính là hoàn cảnh như vậy, Quý Nghiên nhất thời không thích ứng được, cũng rất bình thường. Hắn không thể mạnh mẽ nhét tư tưởng của bọn họ đến trên người Quý Nghiên.

Tranh tài lấy thắng lợi liên tiếp mà chấm dứt. Có thương vong nhưng Quý Nghiên không nghĩ nghiêm trọng như vậy, có hai người chết mười người bị thương, vẫn có ba bình an vô sự. Tề Phàm là một người trong đó, Quý Nghiên bị một vết thương nhỏ. Tam liên chết ba, những thứ khác cũng bị thương, trình độ không đồng nhất, nhưng phổ biến cũng không hề nhẹ.

"Thắng còn phải chịu phạt, đây là huấn luyện viên biến thái gì à?" Đêm đó, Quý Nghiên kéo thân thể mệt mỏi không chịu nổi trở về phòng, vừa đi vừa không nhận được oán hận nói.

Mới vừa nói xong, bên trong gian phòng đột nhiên truyền đến một giọng nam mát lạnh dễ nghe: "Danh hiệu thiết huyết cuồng ma cũng không phải để không."

"Cái gì?"

Thân hình Quý Nghiên ngẩn ra, mở đèn lên, phản xạ nhìn về phía nơi phát ra giọng nói.

Chỉ thấy Bạch Thắng đang ôm ngực dựa vào trên tường, ánh mắt sáng quắc nhìn cô.

Quý Nghiên không khỏi ngây dại.

Bạch Thắng cười khê, đứng thẳng lên, chậm rãi đi về phía cô. Quý Nghiên ngờ ngác nhìn động tác của anh, Bạch Thắng đứng ở trước mặt Quý Nghiên, đưa tay ngắt mặt của cô, giọng ấm áp nói: "Hình như gãy đi."

Đau.

Không phải là ảo giác.

"Lúc này không phải nên cho ông xã của mình một cái ôm sao? Ngán người cái gì, hả?" Bạch Thắng hơi nghiêng đầu, lại gần Quý Nghiên, nhếch môi.

Ánh mắt Quý Nghiên chớp động, đột nhiên phản ứng kịp. "Thật sự là anh. . . . . Tiểu Bạch. . . . ." Giọng nói khó nén kích động, cô nhào tới ôm chặt lấy anh, khoe môi Bạch Thắng giương lên thành đường cong, vững vàng tiếp được.

"Thật sự là anh. . . . ."

"Anh đã giúp em xin nghỉ phép nửa tháng."

"Hả?" Giọng điệu nghi ngờ.

Bạch Thắng: "Em theo anh trở về một chuyến."

Tay Quý Nghiên chống đỡ trên ngực của anh, thân thể thoáng cùng anh tạo ra chút khoảng cách. Hỏi: "Đã xảy ra chuyện gì sao?"

"Có chút chuyện."

Trong lòng Quý Nghiên hồi hộp một chút.

"Yên tâm, không phải chuyện người nhà, cũng không phải là Cục Quốc An."

"Vậy thì tốt." Quý Nghiên thở phào nhẹ nhõm.

Cô còn tưởng rằng. . . . .

"Vậy rốt cuộc là chuyện gì à?" Quý Nghiên nằm ở trên giường, suy nghĩ một chút vẫn không nhìn được hỏi.

Bạch Thắng không chút để ý nói: "Trở về thì biết."

Cô đã thật lâu không có trở về nhà họ Bạch rồi.

Biết cô trở lại, Mẫn Y Thần, Hàn Niệm, Mẫn Luyện Y cùng Mẫn Áu cũng đến đây. Những người khác bao gồm mấy người lớn đều không có ở đây. Hình như lại kết bạn đi chơi đi. Mộc Tây vừa nhìn thấy Quý Nghiên, thì kích động chạy vội tới, ôm lấy cô. Lâu không gặp, Quý Nghiên thật gầy.

Bạn đang đọc truyện *Bạch Thiếu Gia, Cung Chiều Vợ Như Mạng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 151: 108.1

Mộc Tây bắt mắt nói: "Thịt roi thành như vậy, cậu cũng không sợ người nhà Tiểu Bạch ghét bỏ, ôm thật không có cảm giác rồi! Về sau lão tử ngày ngày làm bữa tiệc lớn dinh dưỡng nuôi cậu trở lại, cũng không tin cậu không lên cân!"

"Vậy cũng không cần." Quý Nghiên kính sợ lui mấy bước ra khỏi cô. "Mấy đồ ăn cậu làm, mình không phải là phạm phu tặc tử mà hấp thụ được. Vẫn là lưu cho người khác thôi." Nói qua mắt vô tình hay cố ý xẹt qua bóng dáng đang ngồi một góc trên ghế sa lon trầm mặc.

Mộc Tây chỉ nghe ra nửa câu đầu ý ở bề mặt, nửa câu sau không thêm chú ý. Cô nhú mồm, khí thế mui phen nói: "Cậu coi thường lão tử, lão tử cũng biết nấu ăn rồi."

"Vâng, sẽ nấu. . . . . Mỳ ăn liền sao!"

"Mẹ nó, Quý cô nương, không có đánh cậu một chút da lại ngứa đúng không?" Mộc Tây cắn răng nghiêng lợi nói.

Hàn Niệm chen vào nói: "Cô nương Tây Tây thân yêu, cô có phải quên chuyện chính rồi hay không?"

Lời còn chưa nói hết, ánh mắt Mẫn lão đại lạnh lùng quét đến, giống như hấn đoạt bà xã của anh ta.

Hàn Niệm vô tội nhớ lại quá khứ.

Cũng bởi vì một lần kia, hình tượng hấn ở trong lòng anh ấy đã bị kéo vào danh sách đen cả đời, rõ ràng thì cũng đã rõ ràng rồi không trở lại được sao? Chẳng lẽ anh ta sợ hấn làm cái gì với Mộc Tây hay sao?

Mộc Tây vỗ trán một cái. "A, đúng rồi, còn chuyện quan trọng! Cô nàng Quý cậu rất chờ mong phải không?"

Quý Nghiên mờ mịt hỏi: "Quan trọng cái gì?"

"Ah, cậu không biết?" Mộc Tây nói qua nhìn về phía Bạch Thắng. "Anh không có nói cho cô ấy biết sao?"

Bạch Thắng nhún vai một cái.

Quý Nghiên càng thêm mờ mịt.

"Không sao, không biết cũng tốt, cất giữ cảm giác thần bí. Ha ha, tất cả chân tướng lo lắng vào ngày mai sẽ công bố, bảo đảm làm cho cậu kinh ngạc!"

"Nhìn cậu đi giống như tâm tình rất tốt?" Quý Nghiên nói.

Mộc Tây: "Đó là đương nhiên."

Quý Nghiên trầm ngâm, có thể làm cho tâm tình cô ấy tốt như vậy, là có chuyện gì đây?

"Mộc Tây có ý khiến A Thắng đón chị từ đảo đặc công trở về, huấn luyện lâu như vậy, rất vất vả chứ? Trước ăn một ít." Mẫn Luyến Y đặc biệt nấu canh cho Quý Nghiên.

Quý Nghiên nhận lấy, nói tiếng cảm ơn. "Tây Tây tìm chị trở về?"

"Ừ, cô ấy nói có chuyện này nhất định không thể để cho chị bỏ qua. Khiến Tiểu Thắng Thắng giúp một tay, bà xã trong mộng của người ta sốt ruột, coi như Mẫn Y Thần không mở miệng, anh ấy khẳng định cũng sẽ đi đảo đặc công dẫn cô ra ngoài." Hàn Niệm liếc mắt đưa tình nói.

Quý Nghiên nhàu mày, nhìn Mẫn Y Thần đang cùng Mẫn Ấu chơi game một chút, lại nhìn Mộc Tây một chút, lời Hàn Niệm có thâm ý a! Tại sao Tây Tây muốn cô ra ngoài, còn là Mẫn lão đại mở miệng, chẳng lẽ lúc cô không có ở đây hai người này đã phát sinh gian tình gì?

Bạch Thắng vừa nhìn nét mặt của cô cũng biết cô đang suy nghĩ gì, bắt đầu đi lắc đầu.

Lúc này Mẫn Ấu ngược mắt liếc cô một cái, lạnh lạnh nói: "Ánh mắt anh trai mới sẽ không kém như vậy."

Quý Nghiên ngẩn người.

Mẫn Luyến Y nói: "Tiểu Ấu."

Mẫn Ấu hừ lạnh, Mộc Tây đi lên trước nói: "Tiểu quý, đừng tưởng rằng nhóc con lão tử cũng không dám động tới nhóc, nhóc ở đây âm dương trách nói, có tin hay không lão tử phé bỏ nhóc?"

Mẫn Ấu khinh thường nói: "Chị đánh thắng được em sao?"

"Mẹ nó!" Mộc Tây xù lông, đây là lời của một đứa trẻ mới mười tuổi nói ra sao? Cô cuộn tay áo lên, giọng hung dữ: "Có muốn một mình đấu hay không?"

Tiếng nói còn chưa có nói hết, tay Mẫn Y Thần đuổi ra một cái, kéo Mộc Tây ngồi xuống ở chỗ bên cạnh mình. thân thể Mộc Tây mất đi thăng bằng, ngã ngồi ở trên ghế sofa, cô theo phản xạ lên tiếng kinh hô, thân thể bởi vì quán tính ngửa ra sau, còn chưa có ngồi thẳng, chỉ nghe thấy Mẫn Y Thần trầm thấp nói: "Yên tĩnh một chút."

Mẫn Ấu lộ ra vẻ mặt hả hê.

Tay Mẫn Y Thần đặt ở trên đầu của bé, vuốt vuốt tóc của bé nói: "Em còn muốn máy chơi game bản số lượng có hạn kia, hãy biểu hiện tốt."

"Tại sao?" Mẫn Ấu không phục hỏi.

Mẫn Y Thần không trả lời, Mẫn Ấu quệt mồm, bất mãn nhìn Mộc Tây đang ngồi ở bên cạnh anh trai nhóc, tâm hồn nhỏ bé bị thương tổn nghiêm trọng.

Quý Nghiên cảm thấy rất thần kỳ.

Chỉ có cô và Bạch Thắng hai người trong phòng, vị trí nha, đương nhiên cùng ở trên giường. Hai người đã thật lâu không có cùng giường chung gối rồi, Quý Nghiên nằm ở trong ngực Bạch Thắng, không nhịn được hỏi: "Tiểu Bạch, tại sao Mẫn Ấu nhìn qua có địch ý với Tây Tây lớn như vậy?"

"Không phải địch ý." Bạch Thắng chậm rãi nói: "Là bao che."

"Có ý gì?"

"Về sau em sẽ biết."

"Lại là như thế này." Quý Nghiên bất mãn lắm lắm, mọi người đều đã thương lượng xong rồi đến treo ngược khẩu vị cô? !

Ngày thứ hai, Mộc Tây say mê cuồng nhiệt lôi kéo Quý Nghiên đến khách sạn quốc tế Hoàng Triều.

Cũng không nói phải làm gì? Một đường mang Quý Nghiên vào một gian 'phòng cho tổng thống', Quý Nghiên nghi hoặc không thôi, Tây Tây rốt cuộc đang đùa thần bí gì? Kết quả sau khi vào phòng, cô không ngờ còn có thể nhìn thấy một người cho là lần tới rất khó gặp mặt.

"Hàm Mặc?" Quý Nghiên kinh ngạc mở miệng.

Mộc Tây đi vào trong phòng, Quý Nghiên cả người ngẩn ngơ, bước chân cũng không khỏi chậm mấy nhịp, thiếu chút nữa ngã nhào.

Dương Hàm Mặc ngược mắt, nhìn thoáng qua các cô. "Các em vì sao lại đến chậm vậy?"

Bạn đang đọc truyện *Bạch Thiếu Gia, Cung Chiều Vợ Như Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 152: 108.2

"Còn không phải là đồ ngốc này làm hại, động tác chậm chậm!" Mộc Tây cơ cơ oa oa mà nói: "Như thế nào? Kịch hay bắt đầu chưa?"

Dương Hàm Mặc bảo các cô ngồi trước màn ảnh của hắn, Mộc Tây nhìn sang, mặt mày lập tức hớn hở: "Vừa đúng lúc đến đoạn đặc sắc, Quý cô nương mau nhìn, thời khắc đại thù phải báo đã đến! Ai yêu hưng phấn quá. . . . ."

Cái gì?

Quý Nghiên còn chưa từ trong khiếp sợ thấy Dương Hàm Mặc mà phục hồi tinh thần lại, kết quả theo tầm mắt của bọn họ nhìn sang, ánh mắt đột nhiên trùng lớn gấp mấy lần. Trước người Dương Hàm Mặc để một chiếc máy vi tính, trên màn hình chính là Mạnh Thiếu Tuyên cùng Quý Nhu, bối cảnh phía sau với căn phòng bọn họ này không khác lắm, vậy cũng ở Hoàng Triều. Quý Nhu bụng đã lớn như quả cầu vậy, nhìn tình huống, cô ta cùng Mạnh Thiếu Tuyên hình như đang cãi vã, trên tay Mạnh Thiếu Tuyên giờ một xấp hình, sắc mặt tối tăm.

"Tại sao không có âm thanh à?" Mộc Tây hỏi.

Không có âm thanh không mang theo nhiều cảm giác?

Dương Hàm Mặc trầm mặc nói: "Để Anh điều chỉnh một chút."

"Chuyện này rốt cuộc là như thế nào?" Quý Nghiên vẫn không có hiểu rõ tình huống.

Mộc Tây nói: "Cậu nhìn rồi sẽ biết."

Đúng lúc Dương Hàm Mặc điều chỉnh được âm thanh, còn không đợi Quý Nghiên hỏi nữa, giọng nói Quý Nhu không giống với dĩ vãng bén nhọn rõ ràng qua máy tính truyền ra ngoài. "Anh rốt cuộc muốn như thế nào mới bằng lòng tin tưởng em?"

"Tin tưởng? Nhiều chứng cứ đang ở trước mắt như vậy, cô còn muốn tôi tin tưởng cô? Quý Nhu, cô muốn tôi thành kẻ ngu sao?" Giọng Mạnh Thiếu Tuyên cũng hoàn toàn không còn nhu tình đối với Quý Nhu trong quá khứ nữa, lạnh lẽo giễu cợt.

"Chuyện không phải như anh nghĩ." Quý Nhu nhẹ nhàng nói: "Anh Thiếu Tuyên, đây là có người cố ý hãm hại em, chẳng lẽ anh còn không nhìn ra được sao? Anh tình nguyện tin tưởng lời nói dối của người khác, cũng không chịu tin tưởng lời của em, không phải anh nói anh yêu em sao? Còn nói sẽ vĩnh viễn chăm sóc em, đây chính là phương thức anh yêu em?"

Mạnh Thiếu Tuyên cười lạnh một tiếng. "Tôi có yêu cô, thế nhưng yêu một Quý Nhu đơn thuần thiện lương, không phải cái người phụ nữ dâm đẳng này."

Thân thể Quý Nhu cứng đờ, không thể tin nói: "Anh nói cái gì?"

"Tôi nói cái gì? Tôi nói cô là phụ nữ dâm đẳng."

"Anh lặp lại lần nữa."

"Lặp lại lần nữa thì thế nào? Quý Nhu, cô nguy trang thật là tốt, cư nhiên lừa tôi lâu như vậy. Cô rất há hê đúng không? Vừa bị các loại người đàn ông ở trên còn vừa có đúng một vị hôn phu nuôi, không ngừng đội nón xanh (cho cấm sùng), thiếu chút nữa giúp người ta nuôi con hoang. Tôi cho cô biết, đừng hòng mơ tưởng! Chúng ta chơi xong!" Mạnh Thiếu Tuyên mang tất cả ảnh chụp vung lên trên người Quý Nhu, tức giận đả đả nói.

Quý Nhu quát: "Mạnh Thiếu Tuyên, anh nói còn là tiếng người sao?"

"Tôi nói không phải là tiếng người, cô làm chẳng lẽ là việc của người làm? Bản thân không biết xấu hổ, cô còn có mặt mũi mà nói tôi? Tôi bây giờ nhìn cô còn cảm thấy buồn nôn." Mạnh Thiếu Tuyên đi tới cạnh TV, cầm lên hộp điều khiển ti vi, nhấn mấy cái, sau đó ném điều khiển tv xuống. Nhìn Quý Nhu nói: "Chính cô mở to hai mắt nhìn cho thật kỹ một chút!"

Hình ảnh rất nhanh hiện ra, Quý Nhu cứng đờ, Quý Nghiên ở trước máy vi tính nhìn cũng không khỏi khiếp sợ mở to mắt. Bóng dáng của nam nữ quần quít, không ngừng biến đổi tư thế, còn có một tiếng mập mờ yêu kiều, cho dù đứa trẻ con không hiểu chuyện đời, cũng không thể không biết trên màn hình hai người kia đang làm cái gì. Mà một nam một nữ kia, nữ, là Quý Nhu. Nam, cũng không phải Mạnh Thiếu Tuyên. Mà người đàn ông đêm đó ở

bên ngoài cạnh nhìn thấy.

Mộc Tây huyết sáo.

Cảm giác hưng phấn mà không lời nói nào có thể miêu tả được.

Quý Nhu cả người giống như hóa đá, sắc mặt trắng xanh trở nên trắng bệch. Cô ta kinh ngạc nói: "Làm sao anh có đoạn ghi hình này?"

"Thừa nhận rồi chứ? Lần này thế nào không phủ nhận hả ? Quý Nhu, tôi coi như thấy rõ diện mạo thật của cô! Không ngờ cô mặt ngoài tình khiết hoàn nữ, trong xương lại bản thể này. Chuyện cưới xin không có cách nào làm được, tôi sẽ nói ba mẹ cô, hôn sự của chúng ta hủy bỏ thôi."

Mạnh Thiếu Tuyên xanh mặt, phát tay rồi đi.

Quý Nhu cả kinh, muốn đi lên đuổi theo. "Không cần, Thiếu Tuyên. . . ."

Trong phòng đã trống không.

"Đi, chúng ta cũng đi xem nào nhiệt." Mộc Tây không chần chờ, lôi kéo Quý Nghiên hướng bên ngoài đi.

Sau đó Dương Hàm Mặc đuổi theo.

Lúc họ ra cửa, vừa hay nhìn thấy Quý Nhu đuổi theo Mạnh Thiếu Tuyên ra ngoài, Mộc Tây như kẻ trộm, tránh để cho bọn họ phát hiện, mới đi vài bước sẽ phải chạy đến phía sau cây cột. Hôn nữa đều nhanh như mèo đi lại, nhìn lại Dương Hàm Mặc, hai tay nhét vào túi, tuyệt không kiêng dè, nhân nhả thông dong đi ra ngoài.

Mộc Tây hướng hấn không nên phát âm thanh, hấn coi như không nhìn thấy, Mộc cô nương lại tăng thêm thế chéo tay, Dương Hàm Mặc cũng không để ý bỏ đi, Mộc Tây giận đến muốn xông tới một cước đạp chết hấn.

"Tây Tây, cậu thật sự rất nhàm chán."

"Nơi nào nhàm chán?"

Quý Nghiên nhìn về phía hai người kia. "Cậu tốn công tốn sức đưa tớ ra đây, là để nhìn cái này hả?"

"Nói nhảm, cậu bị tiện nhân kia làm cho uất ức nhiều như vậy, hiếm khi ông trời có mắt, cô ta đã đến lúc bị báo ứng. Đương nhiên muốn xem tuồng vui thật kỹ, nếu không thật phụ lòng mình sao? Đây quả thực là đại khoái nhân tâm!" Mộc Tây đương nhiên nói.

Quý Nghiên than thở. "Tớ thật không muốn biết bọn họ sẽ thế nào."

Chỉ là Mộc cô nương khẳng định vì tốt cho cô, phần tình cảm này, từ khi mới bắt đầu, mang cho cô không biết bao nhiêu ám áp. Quý Nghiên cầm tay Mộc Tây, cùng cô ấy ghé đầu vào nhau.

Mạnh Thiếu Tuyên chạy tới cửa cầu thang, Quý Nhu nâng cao bụng bự, đuổi đến vô cùng vất vả. Nhưng cô ta lại không lo được nhiều như vậy, đầu đầy mồ hôi đuổi theo Mạnh Thiếu Tuyên, ngăn ở trước người hấn, lo lắng giải thích: "Anh Thiếu Tuyên, anh hãy nghe em nói, chuyện không phải như anh nghĩ. Anh nghe em giải thích có được hay không? Em. . . ."

"Còn có cái gì để giải thích." Mạnh Thiếu Tuyên cắt đứt lời cô ta. "Tôi đều nhìn thấy được, còn có thể là giả? Cô đơn giản muốn tìm cái cớ vì mình giải vậy, tôi cho cô biết, tôi không thể chịu được chính là người phụ nữ không sạch sẽ, giữa chúng ta, đến đây kết thúc! Mang theo con hoang của cô, cút cho tôi!"

"Không phải vậy, em nghi ngờ đây là đứa bé của anh, anh phải tin tưởng em! Em làm như vậy có nỗi khổ tâm, thật. . . ."

Quý Nhu còn muốn giữ lại, nhưng Mạnh Thiếu Tuyên lúc này đang nổi nóng, căn bản không có kiên nhẫn nghe cô ta nói gì. Hấn khắp người tức giận, giờ phút này nào còn để ý Quý Nhu đang có thai, trên tay mất đi nặng nề, đưa tay đẩy cô ta ra. "Tránh ra!"

Bụng Quý Nhu đã chín tháng, cũng gần tới ngày dự tính sinh rồi, vốn hành động cũng không dễ dàng. Bị Mạnh Thiếu Tuyên vung lên như vậy, nhất thời mất đi thăng bằng, cả người ngã ra phía sau. Đồng thời dưới chân cũng giẫm hụt, chân đạp khoảng không, thân thể tròn vo tựa như quả bóng từ trên cầu thang lăn xuống.

Bạn đang đọc truyện *Bạch Thiếu Gia, Cung Chiều Vợ Như Màng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 153: 109. Quý Nhu kích động nói chân tướng

Editor: tuladen

Bụng Quý Nhu đã chín thánh, cũng gần đến ngày dự tính sinh rồi, vốn hành động cũng không dễ dàng. Bị Mạnh Thiếu Tuyên vung lên như vậy, nhất thời mất đi thăng bằng, cả người ngã ra phía sau. Đồng thời dưới chân cũng giẫm hụt, dưới chân đạp vào khoảng không, thân thể tròn vo tựa như quả bóng từ trên cầu thang lăn xuống.

"A. . . . ."

Toàn bộ không gian cũng có thể nghe tiếng thét chói tai của Quý Nhu.

Phá vỡ màng nhĩ, vang dội đến cả nóc phòng, thể thâm lại bén nhọn.

Tất cả mọi người đều ngây dại.

Mạnh Thiếu Tuyên cũng không nghĩ đến Quý Nhu sẽ ngã lăn xuống, thân thể đứng tại chỗ, lập tức quên mất phản ứng.

"Anh còn đứng đó làm gì? Mau cứu người !" Sắc mặt Quý Nghiên trắng nhợt, không khỏi lên tiếng nói.

Cô chạy tới bên kia cầu thang, Mộc Tây không kịp ngăn lại. "Này, Nghiên Nghiên!"

Mạnh Thiếu Tuyên lúc này mới hồi hồn về, sải bước đi tới bên cạnh Quý Nhu. Quý Nhu nằm trên mặt đất, phía dưới đã chảy rất nhiều máu, nhìn thấy mà ghê. Mạnh Thiếu Tuyên nhìn mà mất hồn, nhất thời tay chân có chút luống cuống. Anh không muốn cô ta xảy ra chuyện gì.

Quý Nghiên vội vàng gọi điện thoại cấp cứu.

Rất nhiều người đi ngang qua cũng bị hù sợ, hiện trường hỗn loạn tung bưng.

Quý Nhu đau đến khóc mãi, không ngừng kêu: "Đứa bé. . . . . Đứa bé của tôi. . . . ."

Trước khi bị đưa vào phòng cứu cấp, cô ta nói với Mạnh Thiếu Tuyên: "Anh nhất định sẽ phải hối hận, chờ đứa bé ra ngoài, tôi sẽ làm xét nghiệm DNA của anh với con."

Hoi thờ của cô ta rất không ổn định, một câu nói đứt quãng, lại vô cùng kiên định. Thân thể Mạnh Thiếu Tuyên cứng ngắc lại, Quý Nhu đã bị đẩy vào phòng cấp cứu.

Đèn đỏ sáng lên, cửa đóng chặt.

Mấy người bọn họ, không khí khó được an tĩnh như thế.

Bạch Thắng cũng tới, thấy Quý Nghiên không có việc gì, anh cuối cùng thở phào nhẹ nhõm. Mộc Tây nói trong điện thoại không rõ ràng, chỉ nói họ xảy ra chuyện ở khách sạn Hoàng Triều, hại anh lo lắng một đường.

Lúc phẫu thuật kết thúc, đã là chuyện của mấy giờ sau đó.

Mạng Quý Nhu không dễ dàng mà cứu được, thế nhưng đứa bé, lúc lấy ra từ cơ thể mẹ thì đã chết, mất đi hô hấp.

Quý Nhu lâm vào hôn mê, còn chưa biết.

Nhưng bác sỹ đáp ứng yêu cầu của cô ta, làm xét nghiệm DNA của đứa bé với Mạnh Thiếu Tuyên.

Quý Anh Bình và Lữ Mỹ vừa mới biết được tin tức, lập tức lên chuyến bay nhanh nhất chạy đến. Vừa đúng lúc nghe chuyện DNA, vừa hỏi chuyện gì xảy ra, không chỉ có Mạnh Thiếu Tuyên làm hại Quý Nhu biến thành như vậy, hấn còn hoài nghi thân thể trong bụng đứa bé của Quý Nhu, muốn cùng con gái giải trừ hôn ước. Quý Anh Bình là hạng người gì? Nghe xong lời này, nhất thời giận đến đỉnh đầu bốc khói, Lữ Mỹ cũng không khống chế được. Mắng to Mạnh Thiếu Tuyên không có lương tâm!

"Tiểu Nhu còn chưa kết hôn, đã phải thay anh sanh con, anh không những không biết cảm kích, không quý trọng nó. Còn đối với nó như thế, làm sao anh có thể ác tâm như vậy? Khi đó anh còn nói tôi anh là ba của đứa bé, anh đều quên rồi sao? Thiếu Tuyên a, làm sao anh là người như vậy? !" Lữ Mỹ đau lòng mà nói.

Nghĩ tới Quý Nhu, không nhịn được thất thanh khóc rống.

Quý Anh Bình giận giữ nói: "Anh muốn thì lấy, không muốn cũng không cần, anh xem con gái của tôi là cái gì? Anh còn đặt tôi ở trong mắt sao? Mạnh Phi dạy dỗ chính là đồ không bằng cảm thú này sao? Anh nghe kỹ cho tôi, chuyện này tôi sẽ không chịu để yên đâu."

"Ồ, thật khó tin, cha cậu lúc nào thì trở nên có nhân tính như vậy? Lại còn vì Quý tiện nhân ra mặt." Mộc Tây giễu cợt nâng lên khóe môi.

Quý Nghiên tự nhiên hiểu ý của cô, lạnh nhạt nói: "Ông ta quan tâm chính là mặt mũi của mình, vớt vể cho Thụy Hưng một ít vốn. Lần này Mạnh Thiếu Tuyên đuối lý, hôn sự nhất định không cử hành được nữa, không nhân cơ hội gạt một khoản, giọng điệu kia của ông ta sao nuốt xuống được?"

"Hừ, tớ biết ngay mà, lão hồ ly này."

Chuyện giễu cợt lớn nhất là, kết quả xét nghiệm DNA, đứa bé của Quý Nhu, xác nhận là của Mạnh Thiếu Tuyên.

Mạnh Thiếu Tuyên cảm kết quả xét nghiệm một khác kia, cả người cũng ngây ra, hoàn toàn không dám tin tưởng.

Lữ Mỹ trong lòng đau đớn, liều mạng đánh anh ta,

Mạnh Thiếu Tuyên cũng không có phản kháng.

Mộc Tây cùng Quý Nghiên hai mặt nhìn nhau.

Người sau mấp máy môi, không biết nên nói có tâm tình gì? Vui vẻ sao? Dường như cũng không có. Khổ sở? Vậy làm sao có thể! Chỉ có chút phức tạp mà thôi. Sớm biết bọn họ sẽ có một ngày nháo lên, nhưng không nghĩ tới nhanh như vậy, và lại huyền não không chịu nổi như vậy.

Ông trời quả nhiên còn công bằng.

"Làm gì cũng dốt tôi tới đây?" Trong phòng bệnh, Dương Hàn Mặc bất mãn hỏi Mộc Tây. Hắn đối với chuyện của Quý Nhu vốn không cảm thấy hứng thú, nếu không phải vì Quý Nghiên, hôm nay sẽ không xuất hiện ở chỗ này. Vốn chờ có kết quả, thì hắn chuẩn bị đi, kết quả Mộc cô nương kiên quyết kéo người ta tới phòng bệnh.

Mộc Tây nhìn lại hắn một cái. "Chuyện cười còn chưa có diễn xong đâu, gấp cái gì? Tới đây xem bộ dạng Quý tiện nhân gặp phải ác báo, lão tử đã nghĩ lâu rồi."

"Nhàm chán."

". . . . ."

Quý Nhu đã tỉnh rồi, cảm xúc hết sức mất khống chế. La hét khiến Mạnh Thiếu Tuyên bồi thường con của cô ta, Mạnh Thiếu Tuyên không nói tiếng nào, hiển nhiên còn chưa có từ trong khiếp sợ phục hồi lại tinh thần. Quý Nhu vừa ném gối đầu vừa đập cái ly, tiếng hét so cả tiếng vang tầng lầu gây ra còn lớn hơn, Quý Nghiên nhìn một màn trước mắt này, không khỏi thở dài. Mạnh Thiếu Tuyên nhất định khi nhìn những bức hình cùng băng ghi hình kia, đoán rằng đứa nhỏ trong bụng Quý Nhu là do cùng người khác tư thông mang thai, ai biết. . . . .

Trong lòng anh ta chắc cũng hối hận.

Dù sao đó cũng là con của hắn.

Này tương đương với đích thân hắn ta giết chết con của mình, ban đầu Phượng Vi Nhiên mất khống chế làm cho Vu Tư Ngọc sanh non đã khổ sở không thôi. Chỉ cần Mạnh Thiếu Tuyên còn có một chút lương tâm, cũng sẽ có cảm giác. Chỉ có thể nói, tự mình làm bậy thì không thể sống được!

Bọn họ làm chuyện sai lầm, cuối cùng lại để cho đứa bé gánh hậu quả, đáng thương nhất là đứa bé vô tội vừa qua đời mới đúng.

Đứa bé cũng đã thành hình!

Quý Nhu khóc nói: "Đều do anh làm hại. . . . . Khốn kiếp. . . . . Anh trả đứa bé cho tôi. . . . . Trả tôi đứa bé. . . . ."

"Chết cũng đã chết rồi, tôi đi đâu tìm một đứa bé bồi thường cho cô?" Mạnh Thiếu Tuyên hoàn toàn bộc phát, không chịu được la lớn.

Quý Nhu ngẩn ra, trên mặt mang đầy nước mắt, một lúc lâu mới phản ứng được. Cô ta vung lên tay, hung hăng đánh một cái tát lên mặt Mạnh Thiếu Tuyên, âm thanh thanh thúy vang dội cả phòng bệnh.

"Anh cút cho tôi! Cút cho tôi. . . . ." Quý Nhu chỉ cửa, mất khống chế gào thét.

Trong cơn mất Mạnh Thiếu Tuyên tối tăm, nhưng vừa nghĩ tới Quý Nhu vừa mất đi đứa bé, anh ta hất tay, xoay người rời phòng bệnh.

"Đợi chút, anh đi đâu?" Không ngờ mới vừa đến cửa lại đụng phải Lữ Mỹ, Lữ Mỹ liếc nhìn tình huống trong phòng bệnh, nhanh chóng đoán được cái gì, bà nói với Mạnh Thiếu Tuyên: "Anh làm đã chuyện sai lầm còn muốn đi, Anh là đàn ông sao? Tiểu Nhu hiện tại bị đã kích, cảm xúc không ổn định, anh không an ủi con bé một chút, còn đem con bé kích thích thành ra như vậy, lòng của anh rốt cuộc làm bằng gì?"

--- ----- BỔ SUNG THÊM -----

109. Quý Nhu kích động nói chân tướng

Editor: tuladen

Bụng Quý Nhu đã chín tháng, cũng gần đến ngày dự tính sinh rồi, vốn hành động cũng không dễ dàng. Bị Mạnh Thiếu Tuyên vung lên như vậy, nhất thời mất đi thăng bằng, cả người ngã ra phía sau. Đồng thời dưới chân cũng giẫm hụt, dưới chân đập vào khoảng không, thân thể tròn vo tựa như quả bóng từ

trên cầu thang lẫn xuống.

"A. . . . ."

Toàn bộ không gian cũng có thể nghe tiếng thét chói tai của Quý Nhu.

Phá vỡ màng nhĩ, vang dội đến cả óc phòng, thê thảm lại bén nhọn.

Tất cả mọi người đều ngây dại.

Mạnh Thiếu Tuyên cũng không nghĩ đến Quý Nhu sẽ ngã lăn xuống, thân thể đứng tại chỗ, lập tức quên mất phản ứng.

"Anh còn đứng đó làm gì? Mau cứu người !" Sắc mặt Quý Nghiên trắng nhợt, không khỏi lên tiếng nói.

Cô chạy tới bên kia cầu thang, Mộc Tây không kịp ngăn lại. "Này, Nghiên Nghiên!"

Mạnh Thiếu Tuyên lúc này mới hồi hồn về, sải bước đi tới bên cạnh Quý Nhu. Quý Nhu nằm trên mặt đất, phía dưới đã chảy rất nhiều máu, nhìn thấy mà ghê. Mạnh Thiếu Tuyên nhìn mà mắt hờn, nhất thời tay chân có chút luống cuống. Anh không muốn cô ta xảy ra chuyện gì.

Quý Nghiên vội vàng gọi điện thoại cấp cứu.

Rất nhiều người đi ngang qua cũng bị hù sợ, hiện trường hỗn loạn tung bừa.

Quý Nhu đau đến khóc mãi, không ngừng kêu: "Đứa bé. . . . . Đứa bé của tôi. . . . ."

Trước khi bị đưa vào phòng cấp cứu, cô ta nói với Mạnh Thiếu Tuyên: "Anh nhất định sẽ phải hối hận, chờ đứa bé ra ngoài, tôi sẽ làm xét nghiệm DNA của anh với con."

Hơi thở của cô ta rất không ổn định, một câu nói đứt quãng, lại vô cùng kiên định. Thân thể Mạnh Thiếu Tuyên cứng ngắc lại, Quý Nhu đã bị đẩy vào phòng cấp cứu.

Đèn đỏ sáng lên, cửa đóng chặt.

Mấy người bọn họ, không khí khó được an tĩnh như thế.

Bạch Thắng cũng tới, thấy Quý Nghiên không có việc gì, anh cuối cùng thở phào nhẹ nhõm. Mộc Tây nói trong điện thoại không rõ ràng, chỉ nói họ xảy ra chuyện ở khách sạn Hoàng Triều, hại anh lo lắng một đường.

Lúc phẫu thuật kết thúc, đã là chuyện của mấy giờ sau đó.

Mạng Quý Nhu không dễ dàng mà cứu được, thế nhưng đứa bé, lúc lấy ra từ cơ thể mẹ thì đã chết, mất đi hô hấp.

Quý Nhu lâm vào hôn mê, còn chưa biết.

Nhưng bác sỹ đáp ứng yêu cầu của cô ta, làm xét nghiệm DNA của đứa bé với Mạnh Thiếu Tuyên.

Quý Anh Bình và Lữ Mỹ vừa mới biết được tin tức, lập tức lên chuyến bay nhanh nhất chạy đến. Vừa đứng lúc nghe chuyện DNA, vừa hỏi chuyện gì xảy ra, không chỉ có Mạnh Thiếu Tuyên làm hại Quý Nhu biến thành như vậy, hẳn còn hoài nghi thân thể trong bụng đứa bé của Quý Nhu, muốn cùng con gái giải trừ hôn ước. Quý Anh Bình là hạng người gì? Nghe xong lời này, nhất thời giận đến đỉnh đầu bốc khói, Lữ Mỹ cũng không không chế được. Mắng to Mạnh Thiếu Tuyên không có lương tâm!

"Tiểu Nhu còn chưa kết hôn, đã phải thay anh sanh con, anh không những không biết cảm kích, không quý trọng nó. Còn đối với nó như thế, làm sao anh có thể ác tâm như vậy? Khi đó anh còn nói tôi anh là ba của đứa bé, anh đều quên rồi sao? Thiếu Tuyên a, làm sao anh là người như vậy? !" Lữ Mỹ đau lòng mà nói.

Nghe tới Quý Nhu, không nhịn được thất thanh khóc rống.

Quý Anh Bình giận giữ nói: "Anh muốn thì lấy, không muốn cũng không cần, anh xem con gái của tôi là cái gì? Anh còn đặt tôi ở trong mắt sao? Mạnh Phi dạy dỗ chính là đồ không bằng cảm thú này sao? Anh nghe kỹ cho tôi, chuyện này tôi sẽ không chịu để yên đâu."

"O, thật khó tin, cha cậu lúc nào thì trở nên có nhân tính như vậy? Lại còn vì Quý tiện nhân ra mặt." Mộc Tây giễu cợt nâng lên khóe môi.

Quý Nghiên tự nhiên hiểu ý của cô, lạnh nhạt nói: "Ông ta quan tâm chính là mặt mũi của mình, vớt vớt cho Thụy Hưng một ít vốn. Lần này Mạnh Thiếu Tuyên đuối lý, hôn sự nhất định không cử hành được nữa, không nhân cơ hội gạt một khoản, giọng điệu kia của ông ta sao nuốt xuống được?"

"Hừ, tớ biết ngay mà, lão hồ ly này."

Chuyện giễu cợt lớn nhất là, kết quả xét nghiệm DNA, đứa bé của Quý Nhu, xác nhận là của Mạnh Thiếu Tuyên.

Mạnh Thiếu Tuyên cảm kết quả xét nghiệm một khác kia, cả người cũng ngầy ra, hoàn toàn không dám tin tưởng.

Lữ Mỹ trong lòng đau đớn, liều mạng đánh anh ta,

Mạnh Thiếu Tuyên cũng không có phản kháng.

Mộc Tây cùng Quý Nghiên hai mặt nhìn nhau.

Người sau mấp máy môi, không biết nên nói có tâm tình gì? Vui vẻ sao? Dường như cũng không có. Khô sở? Vậy làm sao có thể! Chỉ có chút phức tạp mà thôi. Sớm biết bọn họ sẽ có một ngày nháo lên, nhưng không nghĩ tới nhanh như vậy, và lại huyền não không chịu nổi như vậy.

Ông trời quả nhiên còn công bằng.

"Làm gì cũng dất tôi tới đây?" Trong phòng bệnh, Dương Hàn Mặc bất mãn hỏi Mộc Tây. Hẳn đối với chuyện của Quý Nhu vốn không cảm thấy hứng thú, nếu không phải vì Quý Nghiên, hôm nay sẽ không xuất hiện ở chỗ này. Vốn chờ có kết quả, thì hẳn chuẩn bị đi, kết quả Mộc cô nương kiên quyết kéo người ta tới phòng bệnh.

Mộc Tây nhìn lại hần một cái. "Chuyện cười còn chưa có diễn xong đâu, gấp cái gì? Tôi đây xem bộ dạng Quý tiện nhân gặp phải ác báo, lão tử đã nghĩ lâu rồi."

"Nhàm chán."

". . . . ."

Quý Nhu đã tỉnh rồi, cảm xúc hết sức mất khống chế. La hét khiến Mạnh Thiếu Tuyên bồi thường con của cô ta, Mạnh Thiếu Tuyên không nói tiếng nào, hiển nhiên còn chưa có từ trong khiếp sợ phục hồi lại tinh thần. Quý Nhu vừa ném gối đầu vừa đập cái ly, tiếng hét so cả tiếng vang tầng lầu gây ra còn lớn hơn, Quý Nghiên nhìn một màn trước mắt này, không khỏi thở dài. Mạnh Thiếu Tuyên nhất định khi nhìn những bức hình cùng băng ghi hình kia, đoán rằng đứa nhỏ trong bụng Quý Nhu là do cùng người khác tư thông mang thai, ai biết. . . . .

Trong lòng anh ta chắc cũng hối hận.

Dù sao đó cũng là con của hần.

Này tương đương với đích thân hần ta giết chết con của mình, ban đầu Phụng Vi Nhiên mất khống chế làm cho Vu Tư Ngọc sanh non đã khô sở không thôi. Chỉ cần Mạnh Thiếu Tuyên còn có một chút lương tâm, cũng sẽ có cảm giác. Chỉ có thể nói, tự mình làm bậy thì không thể sống được!

Bọn họ làm chuyện sai lầm, cuối cùng lại để cho đứa bé gánh hậu quả, đáng thương nhất là đứa bé vô tội vừa qua đời mới đúng.

Đứa bé cũng đã thành hình!

Quý Nhu khóc nói: "Đều do anh làm hại. . . . . Khốn kiếp. . . . . Anh trả đứa bé cho tôi. . . . . Trả tôi đứa bé. . . . ."

"Chết cũng đã chết rồi, tôi đi đâu tìm một đứa bé bồi thường cho cô?" Mạnh Thiếu Tuyên hoàn toàn bộc phát, không chịu được la lớn.

Quý Nhu ngăn ra, trên mặt mạng đầy nước mắt, một lúc lâu mới phản ứng được. Cô ta vùng lên tay, hung hăng đánh một cái tát lên mặt Mạnh Thiếu Tuyên, âm thanh thanh thúy vang dội cả phòng bệnh.

"Anh cút cho tôi! Cút cho tôi. . . . ." Quý Nhu chỉ cửa, mất khống chế gào thét.

Trong cơn mất Mạnh Thiếu Tuyên tối tăm, nhưng vừa nghĩ tới Quý Nhu vừa mất đi đứa bé, anh ta hất tay, xoay người rời phòng bệnh.

"Đợi chút, anh đi đâu?" Không ngờ mới vừa đến cửa lại đụng phải Lữ Mỹ, Lữ Mỹ liếc nhìn tình huống trong phòng bệnh, nhanh chóng đoán được cái gì, bà nói với Mạnh Thiếu Tuyên: "Anh làm chuyện sai lầm còn muốn đi, Anh là đàn ông sao? Tiểu Nhu hiện tại bị đã kích, cảm xúc không ổn định, anh không an ủi con bé một chút, còn đem con bé kích thích thành ra như vậy, lòng của anh rốt cuộc làm bằng gì?"

Bạn đang đọc truyện *Bạch Thiếu Gia, Cung Chiều Vợ Như Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 154: 109.1

"Cháu. . . . ." Mạnh Thiếu Tuyên nhìn về phía Lữ Mỹ, phản bác đến khóe miệng, lại đột nhiên nuốt xuống.

Quý Nhu lần nữa khóc rống lên, lớp trang điểm đã sớm trôi mất không còn hình dáng, rồi bù, cực kỳ nhếch nhác. Lữ Mỹ đi nhanh đến bên giường cô ta, đau lòng ôm bà vai của cô ta an ủi, con bé khóc tâm bà cũng muốn vỡ.

"Mẹ. . . . ." Quý Nhu thuận thế dựa vào trên vai Lữ Mỹ, đau lòng gọi.

"Ngoan, mẹ ở đây. Tất cả đều đã qua, cũng sẽ đi qua!" Lữ Mỹ dịu dàng an ủi.

Quý Nhu nghe câu này, nước mắt chảy nhanh hơn. Cô ta khóc lóc, đột nhiên chú ý tới trong phòng còn có những người khác ở đây, hơi thờ thật vất vả mới dần dần trở lại bình thường cảm xúc nhất thời lần nữa bị nhen nhóm, hận ý trong lòng Quý Nhu đạt tới tột đỉnh trước nay chưa có, nhất là thấy Quý Nghiên thì lý trí trong nháy mắt hoàn toàn mất đi.

"Làm sao cô lại ở chỗ này? Là cô có đúng không? Là cô làm, cô có ý muốn chia rẽ tôi với anh Thiếu Tuyền, hại chết đứa bé của tôi, cô là muốn nhìn tôi chết phải không?"

"Minh làm, thì phải có dũng khí gánh vác. Mà không phải vừa mới xảy chuyện thì đổ tất cả tội lỗi lên người khác, tôi không có nhằm chán như cô nghĩ." Quý Nghiên tỉnh táo trả lời.

Quý Nhu không tin. "Trừ cô ra còn ai vào đây? Chính là cô, cái người phụ nữ độc ác này, đứa bé của tôi nào có lỗi với cô? Cô đối với anh ta như vậy. Cô không phải muốn báo thù tôi sao, cô đã đoạt Hàn Mặc đi, mất anh ta cũng không có nhìn thẳng tôi một cái, cô còn muốn như thế nào? Chuyện gì tốt cũng bị cô chiếm hết, tôi muốn một Mạnh Thiếu Tuyền thì có lỗi sao? Tại sao đối với tôi như vậy, ông trời tại sao không công bằng như vậy? Tại sao?"

Quý Nhu giống như thật rất khổ sở, giọng nói run rẩy, thậm chí lời nói có chút không mạch lạc.

Quý Nghiên cau mày: "Lời này của cô là có ý gì?"

"Đủ rồi, chính cô tự làm tự chịu, đừng đổ thừa lên người Nghiên Nghiên." Dương Hàn Mặc đột nhiên chen vào nói.

Hắn không mở miệng còn may, Dương Hàn Mặc nói lời này, hoàn toàn kích thích Quý Nhu, tựa như khiến cô ta lâm vào điên cuồng. Cô ta gắt gao nhìn Dương Hàn Mặc, nói: "Tự làm tự chịu? Anh nói tôi tự làm tự chịu? Ha ha. . . . . Dương Hàn Mặc, ai cũng có thể nói tôi như vậy, nhưng anh không thể, anh không có tư cách nói tôi như vậy! Làm sao anh có thể nói tôi như vậy? Tôi biến thành như vậy, đều do ai làm hại, không phải do anh, tôi sẽ biến thành cái bộ dáng này sao?"

Dương Hàn Mặc cau mày, hỏi: "Lời này của cô là có ý gì?"

"Chuyện đã như vậy, tôi cũng vậy không sợ nói cho anh biết, còn nhớ rõ mùa hè năm 3 đại học không? Đêm trước hôm Sinh nhật anh, tôi giúp anh mua quà tặng, chạy suốt cả một ngày, nhưng cũng không có mua được cái gì hài lòng. Tôi cũng không có buông tha, một con phố đã tìm, lại tìm đến một con phố khác, mãi cho đến buổi tối. Tự tôi cũng không biết mình đi đến chỗ nào, chưa quen cuộc sống nơi đây, tôi rất sợ, muốn gọi điện thoại cho anh, nhưng số còn chưa có thông qua, lại đụng phải lưu manh. Một dãy nỗi danh hỗn loạn, tôi là một người ngoại quốc, nơi nào biết những thứ này. Bọn họ dắt tôi đến một cái hẻm nhỏ, tôi cực kỳ hoang mang, không ngừng kêu cứu, nhưng mà cái gì dùng cũng không có? Tôi khi đó mong nhìn thấy anh biết bao nhiêu, anh biết không? Sáng ngày thứ hai, tôi không ngừng gọi điện thoại cho anh, anh đều không nhận. Đi đến nhà trọ tìm anh, thì anh nói như thế nào? Thái độ coi như cỏ rác, tôi đến nay đều nhớ. Không, là chết cũng sẽ không quên! Thật ra thì tôi chỉ muốn được nghe một tiếng an ủi của anh, cái cảm giác tuyệt vọng, các người đời này cũng không thể nghiệm được. Nhưng anh còn ở trên vết thương của tôi hung hăng đâm lên một dao nữa, Dương Hàn Mặc, tôi yêu anh nhiều bao nhiêu, một khắc kia tựa như có bấy nhiêu hận anh! Tôi thật sự vô cùng hận. . . . ."

Lữ Mỹ ôm cô thật chặt, đau lòng vô cùng nói: "Đừng nói ahhh... Tiểu Nhu, đừng nói. . . . ."

"Tại sao không nói?" Quý Nhu kích động nói.

Dương Hàn Mặc trầm mặc, hắn còn nhớ rõ cảnh tượng ngày đó, không trách được ngày đó cô ta nhìn qua nhếch nhác như vậy, quần áo không ngay ngắn, tóc cực kỳ xốc xếch. Mà lúc đó trong đầu hắn đều là Quý Nghiên, làm sao có thời giờ suy nghĩ Quý Nhu như thế nào, trong mắt cũng cần bản không thấy được cô ta, cho nên không để mắt đến, cô ta đã từng bị thương. Dương Hàn Mặc không khỏi nắm chặt quả đấm, cho nên Quý Nhu là vì hắn, mới chuyển toàn bộ mũi nhọn lên Quý Nghiên, mới trăm phương ngàn kế muốn đem Mạnh Thiếu Tuyền đến tay? Nếu như hắn nhớ không lầm, Quý Nhu trở về nước sau sinh nhật hắn không lâu.

"Tôi tự giam mình ở trong nhà, nửa tháng không có ra khỏi cửa, cũng không có liên lạc cùng bất luận kẻ nào. Trong lòng tổn thương càng ngày càng lớn, cho đến ngày đó Đinh Đinh tìm được tôi, nói Quý Nghiên cùng bạn trai cô ấy như thế nào như thế nào, muốn tôi thêm chút sức, cố gắng giải quyết anh của cô ta. Tôi đột nhiên tỉnh ngộ lại, tại sao chỉ có một mình tôi khổ sở như vậy? Tại sao anh không thêm quan tâm một chút cảm thụ của tôi? Trong lòng chỉ có Quý Nghiên, rõ ràng cô ta đối với anh như vậy rồi, nhưng anh vẫn chưa từng quên cô ta. Anh rời đi đến nước Mỹ thì tôi cho đó là cơ hội của tôi, lại không nghĩ rằng ngược lại hủy một khả năng cuối cùng nhỏ nhoi của chúng ta. Nhưng Quý Nghiên đây? Cô ta cái gì cũng không biết, một mình ở Hongkong tiêu diêu tự tại, không buồn không lo hưởng thụ hạnh phúc của cuộc sống cô ta. Tại sao cô ta trôi qua hạnh phúc như vậy? Tôi không cam lòng, cô ta đoạt anh đi, tôi cũng vậy muốn cướp đi người đàn ông của cô ta, để cho cô ta cũng nếm thử loại tim đau xót này, dù sao tôi đã không hoàn chinh rồi, cũng không thể đi cùng với anh nữa, tôi còn quan tâm cái gì? Ha ha. . . . . Đúng là mỉa mai! Tôi đi bệnh viện chữa trị giải phẫu làm màng trinh, sau đó có ý đến gần Mạnh Thiếu Tuyền, so với theo đuổi anh ta trong tưởng tượng của tôi tốt hơn nhiều, tôi từng bước một phá hủy ấn tượng Quý Nghiên ở trong lòng anh ta, sau đó để cho anh ta đối với tôi khăng khăng một mực. Chuyện tiến hành thuận lợi hơn, tiếc tối hôm tốt nghiệp xảy ra kịch hay, tôi thật sự vĩnh viễn đều sẽ không quên. Nhưng tôi vẫn còn đánh giá cao đàn ông, các người đều có một bản tính, trước yêu tôi yêu chết đi sống lại, kết quả nói thay đổi liên thay đổi sắc mặt, nhiều tuyệt tình! Quý Nghiên, tôi cho cô biết, cô rồi sẽ có một ngày này! Một ngày nào đó Bạch Thẳng sẽ vớt bỏ cô...cô đời này cũng đừng nghĩ lấy được hạnh phúc!" Quý Nhu ác độc nguyền rủa.

Một khi gọi lên quá khứ nhớ lại những khổ sở kia, tâm tình của cô ta càng không thể khống chế, trong lòng hận, giống như con sóng thần cuốn lấy, hoàn toàn chôn vùi tâm của cô ta.

Mạnh Thiếu Tuyên nghe xong, tất cả áy náy, khó chịu trong nháy mắt bị phần nộ thay thế. Hắn cắn răng nghiêng lợi nói: "Cô ban đầu ở cùng với tôi, cũng chỉ là vì trả thù Dương Hàn Mặc, trả thù Quý Nghiên?"

"Nếu không anh cho rằng là cái gì? Anh như vậy, anh cảm thấy tôi dễ nhất tới? Nếu không phải Quý Nghiên mất bị mù coi trọng anh...anh là cái thứ gì? Chỉ là không ngờ, Quý Nghiên nhanh như vậy đã nằm trong ngực của người khác, đem anh vứt ra sau ốt, căn bản không có đạt tới hiệu quả dự trữ của tôi. Cũng chỉ trách anh quá vô dụng!"

"Cô. . . . ." Mạnh Thiếu Tuyên giận đến nói không ra lời.

Anh ta từ lúc đi học, vẫn là nhân vật phong vân trong trường học, là người tình trong mộng của ngàn vạn thiếu nữ. Rất thỏa mãn cảm giác hư vinh của anh ta, nhưng khi Bạch Thắng xuất hiện, sau còn có thái độ hồ hững của Quý Nghiên đối với anh ta, ghét phải nói, cũng làm cho lòng tự ái của anh ta bị đá kích rất lớn. Hơn nữa hôm nay Quý Nhu, lời nói này của cô ta ác hơn, thua thiệt cho anh ta trước kia đối với cô ta tốt như vậy. Mạnh Thiếu Tuyên cảm giác cuộc sống mình kể từ khi đụng phải hai chị em này hoàn toàn lệch khỏi quỹ đạo rồi.

Các cô là trời sanh phải đến khắc anh ta!

Quý Nghiên lại cực kỳ tinh táo, đợi Quý Nhu nói xong, cũng không có lộ ra dao động tâm tình rất lớn. Cô hỏi: "Ngày đó nhìn thấy người đàn ông kia chuyện gì xảy ra?"

"Hắn?" Quý nhu cười lạnh."Cóc mà đòi ăn thịt thiên nga. Lúc trung học năm thứ nhất theo đuổi tôi, bị tôi cự tuyệt. Không nghĩ tới bây giờ làm trinh thám, tôi đề cho hắn giúp tôi tìm mấy cái tên súc sinh phá hủy tôi, thế nhưng hắn lại mượn cơ hội muốn tôi cùng hắn lên giường, tôi đồng ý."

"Tiểu Nhu, con. . . . ." Lữ Mỹ không thể tin nhìn Quý Nhu, thế nào cũng không ngờ đến con gái lại có thể biến thành cái bộ dáng hiện tại này.

Thật may Quý Anh Bình không có ở đây, nếu bị ông ấy biết, không thể không giết Quý Nhu!

Tất cả chân tướng đã sáng tỏ, Quý Nghiên cũng không nhớ đến Quý Nhu đã từng có qua một đoạn lịch sử đen tối như vậy. Cô đã từng cũng vẫn oán trách ông trời bất công, tất cả mọi người cưng chiều Quý Nhu, cô ta muốn lấy được cái gì, muốn từ bên người cô cướp đi cái gì, luôn là sẽ thành công. Cho đến giờ phút này mới cảm nhận được, ông trời thật công bằng. Đồng thời Quý Nhu nhắm vào cô, thật ra thì cả người đã sớm tổn thương. Có lẽ cô ta chỉ muốn tìm ký thác mà thôi, đem ngược cô để tìm cho mình một chút an ủi. Chỉ có như vậy, Quý Nhu mới có động lực sinh tồn được, mới không cảm thấy cuộc sống tuyệt vọng như vậy.

Quý Nghiên có thể hiểu cô ta, nhưng tuyệt không tán thành cách làm của cô ta, cũng không thể tha thứ.

"Tôi chưa từng nghĩ tới muốn cùng cô tranh cái gì. Tôi là chị của cô, đã từng cũng muốn chung đụng tốt với cô, là cô muốn tôi làm thành quân xanh. Quý Nhu, chỉ cần cô đổi lại tâm trạng, vẫn có thể lần nữa đạt được hạnh phúc, nhưng cô không có. Cô dùng hận, hoàn toàn phá hủy chính cô. Đây tất cả đều do tự mình cô tạo thành, không oán được người nào."

"Chị? Ai nói cô là chị của tôi?" Quý Nhu giống như nghe được chuyện cười.

"Tiểu Nhu, đừng nói. . . . ." Lữ Mỹ biết là không đúng, vội vàng chặn cô ta.

Quý Nhu coi như không nghe thấy, nói tiếp: "Cô chẳng qua là một tiện chủng của người phụ nữ lăng lợ cùng kẻ khác, có tư cách gì để giáo huấn tôi? Cô thật sự cho rằng cô là thiên kim đại tiểu thư? Cho nên ba chán ghét cô như vậy...cô biết tại sao không? Cô ở nhà chúng tôi ăn uống chùa nhiều năm như vậy, còn phải chia đi tình thương của mẹ tôi, tại sao? Mẹ tôi căn bản không nghĩa vụ đối tốt với cô như vậy, cô ở nhà chúng ta, từ vừa mới bắt đầu chính là dư thừa! Cô không xứng với Dương Hàn Mặc, càng không có tư cách cùng tôi tranh giành, nhưng tại sao anh ta thích cô mà không phải là tôi? Tại sao?"

Quý Nghiên ngây dại.

Bạn đang đọc truyện *Bạch Thiếu Gia, Cung Chiều Vợ Như Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 155: 110. Phải tin tưởng anh

"Nghiên Nghiên, con đừng nghe con bé nói càn. Tiểu Nhu là bị kích thích, cho nên mới không lựa lời nói, cảm xúc hiện tại của con bé rất không ổn định, con đừng trách nó." Lữ Mỹ tranh thủ thời gian nói với Quý Nghiên.

Quý Nghiên hỏi: "Mẹ, đây là sự thực sao?"

"Đĩ nhiên không phải." Lữ Mỹ phủ nhận. "Con là con gái của mẹ với cha con, ngoan, đáng về Tiểu Nhu bây giờ, mình nói cái gì chính mình cũng không biết. Con ngàn vạn đừng để ở trong lòng, con nghĩ, nếu như con không phải là con gái Anh Bình, lấy tính tình của ông ấy, làm sao có thể cam nguyện nuôi con nhiều năm như vậy?"

Quý Nhu còn muốn nói điều gì, lại bị Lữ Mỹ lạnh tay lẹ mắt bịt miệng.

Quý Nghiên suy nghĩ một chút cũng có thể, lời nói Quý Nhu có rất nhiều chỗ sơ hở. Lại không nói Quý Anh Bình cũng sẽ không thay người khác nuôi con gái người ta, huống chi. . . . .

"Nghiên Nghiên, Tiểu Nhu con bé giằng co lâu như vậy, cũng mệt mỏi. Nếu không con mang Hàn Mặc cùng bọn họ đi ra ngoài trước, để cho con bé nghỉ ngơi thật tốt đã." Lữ Mỹ thử thăm dò nói.

"Vâng."

Quý Nghiên gật đầu, lời kéo Mộc Tây cùng Dương Hàn Mặc ra cửa.

"Công ty còn có việc, anh đi trước."

Vừa đi ra cửa phòng bệnh, Dương Hàn Mặc dẫn đầu nói. Cũng không đợi Quý Nghiên trả lời, liền hướng hành lang để đi tới.

Quý Nghiên nhìn bóng lưng của hắn, muốn nói cái gì, lại giống như nói gì đều không đúng.

"Hai người các cậu thế nào?" Mộc Tây theo tầm mắt của cô nhìn, không khỏi hỏi.

Quý Nghiên thờ dãi. "Nói rất dài dòng."

"Đúng rồi." Cô quay đầu nhìn Mộc Tây. "Cậu cùng Mẫn Lão Đại như thế nào? Lần trước không phải nói cùng nhau trở về nhà sao? Ông nội Mộc có khỏe không?"

"Không biết, ông nội vẫn không muốn gặp mình." Ánh mắt Mộc Tây hơi tối. "Bác Phúc nói thân thể ông đã khá nhiều, nhưng ai biết. Thời gian trước cô trở lại, ở nhà một thời gian, nghe nói ông nội cố ý để cho bà ta hoặc Mộc Đan tiếp nhận công ty."

"Cô, ở nước Mĩ?"

"Ừ."

"Bà ấy không phải rất thương cậu sao, cậu để cho cô ấy ở trước mặt ông nội Mộc nói một chút lời hữu ích, nói không chừng lão nhân gia sẽ thay đổi tâm ý. Ông nội cậu chắc cũng rất nhớ cậu, dù sao tuổi đã lớn như vậy, bình thường cũng hi vọng con cháu có thể hầu ở bên cạnh mình. Huống chi chuyện kia vốn không phải là lỗi của cậu, Mẫn Lão Đại cũng không thêm đề ý, ông nội Mộc chắc cũng sẽ nghĩ lại." Quý Nghiên rất có lý tính trấn an cô.

Mộc Tây liếc mắt. "Ai nói anh ta không thêm đề ý?"

"Ách. . . . ."

"Tên khốn kia đến bây giờ nhìn mình giống như lão tử thiếu anh ta 180 vạn, mỗi ngày chia đều nói chuyện với mình không hơn được mười câu. Trong lòng cả ngày lẫn đêm đều nhớ về nữ thần của anh ta, choáng nha người này chính là người ông trời đặc biệt phái tới để ngược lão tử." Mộc Tây cắn răng nghiến lợi nói.

Quý Nghiên: "Nữ thần của anh ta rốt cuộc là ai à?"

"Đừng hỏi tó, muốn hỏi cậu đi hỏi Tiểu Bạch đi."

Quý Nghiên yên lặng.

"Được rồi, cách mạng chưa thành công, đồng chí cần cố gắng nhiều hơn nữa. Chúc cậu ở đây dừng cảm theo đuổi Nam Thần như trên con đường thênh thang càng chạy thì càng xa, a, không, là càng đi càng tốt. Sớm ngày đem Tổng giám đốc đại nhân thu vào trong chén thom ngát đi!"

Quý Nghiên nắm quyền, dốc lòng chủ nghĩa lá cờ nhỏ đang quơ múa. Mộc Tây hung hăng giựt giựt khoe miệng. "Mình phát hiện cậu nha càng ngày càng tà ác à?"

"Có sao?" Quý Nghiên cười hắc hắc, điển hình giọng điệu một bộ cười ha ha.

. . . . .

"Cho nên nói, em tin lời Lữ Mỹ?" Trong phòng, nghe xong những chuyện xảy ra sau khi anh đi kia, Bạch Thăng nói như vậy.

Quý Nghiên gật đầu. "Quý Anh Bình quả thật sẽ không thay người khác nuôi đứa bé, huống chi lấy tính cách Quý Nhu mà nói, nếu như em là con của vợ trước của ông ấy cùng kẻ khác sinh ra, vậy thì càng không thể nào. Xảy ra tình huống như vậy, Quý Anh Bình chỉ hận muốn ném em cho dã thú hoặc tự

sanh tự diệt mới đúng, làm sao có thể để tự mình nuôi? Hơn nữa em từng xét nghiệm DNA qua, chứng thật đúng là con gái Quý Anh Bình."

"Vậy thì đúng rồi, đã có phán đoán, còn nghĩ cái gì? Nếu như em thật sự không yên lòng, anh sẽ phái người đi thăm dò một chút."

"Ừ."

Nửa tháng đã qua rất nhanh, Bạch Thắng cũng không có tra ra được tin tức khả nghi gì. Để ngừa ngộ nhỡ anh còn phái người lấy DNA Quý Anh Bình cùng Quý Nghiên tiến hành xét nghiệm, kết quả chứng thật hai người đúng là cha con. Quý Nghiên không biết là may mắn hay là nên đưa đám, là thờ phào nhẹ nhõm hay thế nào. Tóm lại, duy nhất có thể để xác định chính là, như Lữ Mỹ nói, Quý Nhu chỉ bị đá kích quá lớn hơn nữa đối với cô tích oán quá sâu, mới cố ý nói lời này cho cô nghe, đưa tới hoài nghi.

Bạn đang đọc truyện *Bạch Thiểu Gia, Cung Chiều Vợ Như Mộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 156: 110.1

Quý Nghiên cũng không còn nghĩ tới chuyện này.

Cô một lần nữa trở lại đảo đặc công, lượng huấn luyện càng ngày càng tăng, lại không giới hạn với huấn luyện thể lực nữa, còn dính đến một chút phương diện khác. Giống như máy vi tính, có khi còn ký xảo bề khóa của đầu trộm đuôi cướp lúc cần thiết.

Cuộc sống mặc dù đơn độc, nhưng thói quen hình như cũng không có khó khăn như ban đầu vậy. Một ngày mở mắt ra chờ mong đến buổi trưa, đợi được buổi trưa liền chờ mong đến buổi tối, chờ đến buổi tối, ngày nay cũng đã qua.

Nửa năm sau, Quý Nghiên vẫn còn ở đảo đặc công. Đã không cần trông sao trông trăng sáng đêm cuộc sống nữa, đối với nơi này cuộc sống cũng từ từ thích ứng một chút. Thỉnh thoảng huấn luyện viên còn có thể đại phát thiện tâm cho bọn họ một chút thời gian nghỉ ngơi, nói thí dụ như hiện tại.

"Cũng lâu như vậy, thủ lĩnh còn chưa có tính toán đón cô trở về?" Tề Phàm cùng Quý Nghiên ngồi ở trên cỏ, hưởng thụ nhân nhả khó được này.

Quý Nghiên uống một ngụm nước, nói: "Có thể anh ấy muốn tôi tiếp nhận nhiều kinh nghiệm hơn."

"Thật sao?" Tề Phàm lơ đãng nói: "Sao tôi có cảm giác không phải như vậy?"

"Ách. . . . ."

"Mặc kệ nói thế nào, cô là vị hôn thê của anh ấy. Đàn ông nào không hy vọng người phụ nữ của mình ở bên cạnh mình? Ôm ôn hương nhuyễn ngọc trong ngực, dù sao cũng tốt hơn một mình tịch mịch trống không lạnh lẽo. Lại nói, anh ấy đưa cô đến đây lâu như vậy, nhìn cũng không đến xem qua một lần, làm vị hôn phu của cô, cô cảm thấy khoa học sao? Trừ phi anh ấy không thương cô, hoặc căn bản cũng không yêu cô, nếu không. . . . ."

"Sẽ không." Quý Nghiên cắt đứt lời hấn. "Tiểu Bạch không phải là người như thế, anh ấy có nguyên nhân của mình."

"Chỉ mong vậy, nếu không tôi cũng vậy sẽ không vì người như vậy bán mạng." Tề Phàm nhìn phía xa, lạnh nhạt nói.

Quý Nghiên biết hấn là vì mình, quan tâm mình mới nói như vậy. Mặt không khỏi lộ vẻ mỉm cười. "Anh không phải hiểu rõ anh ấy, Tiểu Bạch là người đời này tôi gặp qua, là người tốt nhất. Cũng là cuộc đời này của tôi may mắn lớn nhất. Đời này, sẽ không bao giờ có người giống như anh ấy đối với tôi như vậy, anh ấy sẽ không phản bội tôi."

"Cô tin tưởng anh ấy?"

"Ừ, tôi tin tưởng anh ấy." Quý Nghiên kiên định nói.

"Chỉ cần cô không phải lừa mình dối người là tốt rồi." Tề Phàm làm như nhớ ra cái gì đó, âm thanh cũng có chút bay xa. Hấn quay đầu nhìn về phía Quý Nghiên, trầm thấp mà nói: "Nghiên Nghiên, là người sẽ thay đổi."

Quý Nghiên thừa nhận cô chính là dễ dàng lâm vào rồi rầm.

Còn dễ dàng bị người ảnh hưởng.

Buổi tối nằm ở trên giường, lăn qua lộn lại không ngủ được. Trong đầu đều là những lời nói đó của Tề Phàm.

Cô mở mắt, con ngươi trong suốt ở trong đêm tối có vẻ sáng lóng lánh, vẻ mặt toát ra gãy gục. Tiểu Bạch thật không thương mình sao? Tuy nói cô ở đảo đặc công không có công cụ liên lạc với bên ngoài, ban đầu điện thoại di động cũng không khiến mang vào, nhưng Tiểu Bạch muốn tìm cô, vẫn rất dễ dàng a. Anh có rất nhiều phương pháp, có thể liên lạc với cô, thậm chí nhìn thấy cô. Nhưng toàn bộ cũng không có, nửa năm qua, cô cơ hồ hoàn toàn

mất đi tin tức của Bạch Thắng.

Cô một mực nhớ anh có phải có nguyên nhân gì khác hay không.

Mặc dù rất khôn ngoan, nhưng chưa từng nghĩ tới phương diện không tốt. Hôm nay Tề Phàm nói ra, cô trên miệng nói không thêm đề ý, nhưng nội tâm vẫn nổi lên rung động, không nhịn được thấp thỏm. Quý Nghiên về mặt tình cảm cho tới bây giờ cũng không lòng tin gì, Bạch Thắng mặc dù có thể làm cho cô an tâm, thế nhưng lúc cô ở bên cạnh, anh quá ưu tú, cho nên Quý Nghiên vẫn có một loại cảm giác không chân thực, hình như đây không phải là cô bắt được người đàn ông này.

Huống chi bên ngoài còn có Vân Song Chi, đối với cô ta, Quý Nghiên thủy chung kiên ky.

Đến nay, Quý Nghiên cũng hiểu không rõ Bạch Thắng rốt cuộc đối với cô là dạng tình cảm gì?

"Không cần nghĩ, không cần nghĩ, càng nghĩ càng tối tăm. Không cần tự mình hù dọa mình, chuyện chắc chắn sẽ không phát triển trở thành cái đáng sợ kia, cô phải tin tưởng Tiểu Bạch, anh đã cầu hôn mình rồi, sẽ không giống Mạnh Thiếu Tuyên, trên đường trở quê." Quý Nghiên vỗ vỗ mặt của mình, cố gắng làm cho lòng mình mạnh mẽ. Ngày mai còn có huấn luyện, còn suy nghĩ lung tung nữa, cũng không cần nghĩ. Đến lúc đó không có tinh thần, khẳng định lại bị mắng.

"Nghiên Nghiên, là người sẽ thay đổi." Âm thanh Tề Phàm đột nhiên trong đầu vang vọng.

Ngoài cửa sổ có ánh trăng chiếu đi vào, chiếu vào trên tay Quý Nghiên, chỉ trên chiếc nhẫn phát ra ánh sáng lấp lánh. Quý Nghiên đem bàn tay đến trước mắt, ánh mắt bình tĩnh nhìn chiếc nhẫn trên tay, lầm bầm nói: "Anh đã đồng ý muốn cả đời đối tốt với mình, chắc sẽ không thay đổi, có đúng hay không?"

Không biết giây vò đến mấy giờ, Quý Nghiên mới chậm chạp tiến vào mộng đẹp.

Ngày thứ hai quả nhiên mang hai vòng mắt đen thật to tham gia huấn luyện, lúc chạy bộ buổi sáng sớm ngáp không ngừng, làm chậm một đoạn. Huấn luyện viên ngồi ở trên Hummer của hắn, xuyên thấu qua cửa sổ xe cầm cái loa hướng họ hô to: "Nhanh lên một chút, không có ăn cơm à? Anh cùng với cô kia, cô giống như con nít bú sữa ah, các người có ngại mất mặt hay không? Chạy tốc độ chậm thế này, tất cả đều chạy thêm hai cây số nữa cho tôi."

***!"

Quý Nghiên oán thán một tiếng, dùng hết sức gia tốc.

Tề Phàm chạy ở bên cạnh cô, nhìn bộ dạng mặt cô "Chưa thỏa mãn dự vọng" hỏi "Ngày hôm qua ngủ không ngon?"

"Đừng nói ahhh... Đều do anh làm hại."

"Tôi?"

Quý Nghiên liếc hắn một cái, phát hiện người này cũng không phải giả vờ mờ mịt, có chút nhất thời vô lực nói: "Thôi, chạy bộ đi."

Không biết có phải bị huấn luyện viên kích thích hay không, nửa đoạn sau tốc độ mọi người quả nhiên nâng cao rất nhiều, cho nên cũng không phải chạy thêm hai cây số. Chờ đến địa điểm dự định, cả người Quý Nghiên đã thở không ra hơi, mồ hôi tựa như mưa chảy từ trên trán xuống, tóc ướt nhẹp dính vào trên mặt, quần áo cũng ướt. Cô gỡ bao cát trên chân xuống, cả người nhất thời nhẹ nhõm rất nhiều. "Mặc dù đã thích ứng loại mô thức này, nhưng lập tức không chỉ có chạy thêm lộ trình cự li dài, còn phải tăng thêm sức nặng của bao cát, thật so với tưởng tượng còn khó hơn gánh nặng."

Mới vừa chạy bộ bao cát mãi đến chân đau chết cô rồi.

"Là như vậy, chờ cô. . . . ." Tề Phàm lời còn chưa nói hết, chung quanh đột nhiên truyền đến một trận xô xao, đảo đặc công báo động kéo vang. Các nơi đều có người ra ra vào vào, bước chân hơi có vẻ hốt hoảng, Quý Nghiên cùng Tề Phàm liếc mắt nhìn nhau, đều ngẩn ra. Đưa mắt nhìn lại, chỉ thấy huấn luyện viên về mặt nghiêm túc, nhanh chóng đi về phía bọn họ .

Bạn đang đọc truyện *Bạch Thiếu Gia, Cung Chiều Vợ Như Mộng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 157: Chương 111: Anh tới đón em về nhà

Editor: tuladen

"Đã xảy ra chuyện gì?" Tề Phàm hỏi.

"Có địch tấn công." Huấn luyện viên vừa đi vừa nói: "Chuẩn bị chiến đấu."

Sắc mặt của Tề Phàm và Quý Nghiên đều biến đổi, nhanh chóng đuổi theo bước chân huấn luyện viên. Quý Nghiên không khỏi nghi ngờ nói: "Vị trí đảo đặc công bí mật như vậy, còn tổng hợp nhân tố thời tiết, chung quanh hàng năm bị mây trắng vây quanh. Trên căn bản vệ tinh điều tra sẽ không ra, kẻ địch làm sao tìm được?"

"Không biết, trước mắt đang có vài chiếc máy bay chiến đấu bay về phía đảo." Một vị hơi biết một chút tình hình nghe được lời nói Quý Nghiên, không khỏi trả lời.

Trên sân tụ tập rất nhiều người, tình huống như thế xưa nay chưa từng có, đại đa số người ở đây đều chưa trải qua chiến đấu thực tế, đều chỉ tồn tại ở kỳ huấn luyện. Đảo đặc công cũng chưa từng gặp qua địch tấn công, cũng rất nhiều người có chút hoảng hốt.

Xôn xao là tất nhiên.

Thật may là các huấn luyện viên cũng đủ trấn định, một mặt trấn an lòng người một mặt chỉ huy, mặc dù lực uy hiếp lớn xa hơn lực tương tác, nhưng ít ra vẫn có tác dụng nhất định. Mọi người tạm thời nén hốt hoảng, chờ xuất phát.

"Huấn luyện viên, anh nhìn kia." Đúng lúc ấy thì, một người chỉ lên bầu trời xa xăm hô.

Có lẽ âm thanh của hắn thật sự rất kích động, mọi người nghe được không nhịn được đưa ánh mắt lên.

Làm cho người ta kinh ngạc chính là, xung quanh vài chiếc máy bay đó không biết từ đâu bay tới, đột nhiên lại bay ra rất nhiều máy bay chiến đấu. Giống như được sắp xếp có trật tự, một trận tiếp một trận xuất hiện trên bầu trời, cực kỳ tự động. Trong một vòng bên ngoài một vòng liền đem máy bay ném bom vây quanh thành hình tròn.

"Đó là máy bay của chúng ta." Có người mắt tinh nhìn ra.

"Chuyện gì xảy ra?"

Máy bay chiến đấu khí thế như lũ, máy bay ném bom lập tức yếu đi, nhất thời không thể phách lối được. Tất cả mọi người đối với một màn kịch này ngây ngẩn cả người, đây là một nhóm máy bay chiến đấu mới nhất do Cục Quốc An nghiên cứu ra, mấy năm trước xuất hiện một tay vị thiết kế sư rất trâu bò, cũng do hắn tự mình giám chế, hỏa lực so máy bay chiến đấu bình thường mạnh gấp mấy lần, hướng chỉ là máy bay ném bom.

"Huấn luyện viên huấn luyện viên. . . . ." Một chàng trai cả người mặc đồ rằn ri hóa tốc chạy đến.

Huấn luyện viên nghiêng đầu hỏi: "Là ai đang chỉ huy?"

"Thủ lĩnh. . . . . Thủ lĩnh tới." Chàng trai kia có lẽ chạy rất xa, thở hổn hển, đứt quãng nói.

Thân hình Quý Nghiên dừng lại, không nhịn được lên tiếng nói: "Ở đâu?"

"Ở hướng tây nam trên đảo chúng ta."

"Đúng rồi, đảo đặc công không chỉ có một. Ban đầu chính vì phòng ngừa gặp tập kích, cố ý xây vài đảo đặc công, và lại rất gần đây. Hướng Tây Nam này có cái đảo, so với chỗ ở hiện tại chúng ta còn khó phát hiện hơn, có gì ngoài ý muốn như vậy, cũng có thể kịp thời áp dụng cứu viện. Kẻ địch sẽ không nghĩ tới chúng ta có vài đảo đặc công đều ở đây cùng nhau, cho nên máy bay chiến đấu mới tới kịp thời như vậy. Bọn họ chỉ lo đánh lên chúng ta trên hòn đảo này, căn bản không phát hiện chung quanh còn có trụ sở huấn luyện Cục Quốc An. Và lại đảo hướng tây nam này có lực lượng quân sự tập trung đứng đầu nhất." Tề Phàm trải qua bọn họ vừa nói như thế, trong nháy mắt hiểu, tình táo nói.

Quý Nghiên khẩn trương nhìn không trung.

Mọi người cũng nhất trí nhìn về phía bầu trời.

Nửa năm qua, lần đầu tiên, chúng ta gần nhau như vậy.

Trung tâm chỉ huy đảo đặc công.

Bạch Thắng ngồi ở trước đài chỉ huy, hình ảnh theo dõi trước mặt hiện ra tình hình trên không trung, Phong đứng ở sau lưng anh, không nói một câu.

Trong trung tâm chỉ huy chỉ có vãn vãn mấy người, dụng cụ yên lặng vận hành, trên mặt người đàn ông tuần nhả không giống với người thường bình tĩnh cùng tự tin. Mọi mong khê mở, trong giọng nói lạnh nhạt không gọn sóng lộ ra một cổ thông dong cùng uy tín của cấp trên, rõ ràng truyền tới trong tai mọi người. "Tiêu diệt tất cả."

Gần như không chần chờ chút nào, một ít máy bay chiến đấu vòng trong đồng thời công kích máy bay ném bom. Hỏa lực một đợt lại tiếp nối một đợt, xong rồi, lập tức lui ra vị trí bên ngoài, không thấy chút hoảng hốt nào. Ngay ngắn mà có trật tự khó thể tưởng tượng, mà tất cả máy bay chiến đấu vốn ở vòng ngoài vào bên trong, lại một đợt tấn công kích mãnh liệt về phía máy bay ném bom, bọn họ phản kích giống như lấy trứng chọi đá, trong nháy mắt gặp phải ánh sáng chết. Ánh lửa trên không trung nổ tung một đóa lại một đóa sáng lạng ửng hồng, mãnh liệt lẫn lộn. Máy bay chiến đấu thành công lui thân như lúc tới, nhanh chóng mà tự động lui ra, giống như đẩy tất cả chỉ là một cuộc biểu diễn ngắn ngủi lại đặc sắc, không chút nào lưu luyến.

Tiếng nổ mạnh liên tiếp không ngừng, từng tiếng kích thích màng nhĩ.

Kết hợp tia lửa quay cuồng này, bắn ra bốn phía hải cốt, mãnh liệt đánh thẳng vào thị giác của người ta. Nhưng cuối cùng tất cả thuộc về biển rộng, yên lặng, không tiếng động.

Chỉ còn lại khói dày đặc phiêu tán trên không trung.

Che cản bầu trời trắng noãn, nhuộm một mảnh tối đen.

Mọi người nhất thời hoan hô một trận, kích động cùng hưng phấn mà không lời nói nào có thể miêu tả được. Đồng thời cũng chứng kiến, cái gì gọi là chiến đấu chân chính. Trước kia mọi người ấn tượng với Bạch Thắng phần lớn ở nghe nói, đây là lần đầu tiên bọn họ nhìn thấy anh chỉ huy chiến đấu, tình cảm sung kính quá thật tràn đầy. Đều cảm thấy những lời đồn kia quả nhiên không có nói quá sự thật, thủ lĩnh thật sự quá mạnh mẽ! Điều này cũng càng thêm quyết tâm kiên định bọn họ muốn đi theo anh.

Nhất là khi bọn họ thấy người lãnh đạo Cục Quốc An trên máy bay trực thăng chuyên dụng bay về phía vùng trời hòn đảo thì tất cả mọi người sôi sục, tiếng hoan hô tiếng hét chói tai vang dội cả hòn đảo nhỏ. Quý Nghiên lần đầu tiên chân thực cảm nhận được như thế, hai chữ Bạch Thắng này mang đến sức mạnh. Anh tựa như một vương giả tươi sáng phủ xuống, tất cả mọi người tím tím, bước chân bình tĩnh thông dong bước đến, ánh sáng rực rỡ đi về phía trước. Quanh thân tự nhiên hình thành khí thế cường đại này, mặc kệ đi đến đâu, cũng không có người nào bỏ rơi được.

Lòng của Quý Nghiên đột nhiên yên ổn.

Tất cả lo lắng, thấp thỏm, hoài nghi, đang đối mặt trong nháy mắt, giống như tự tiêu tan. Dáng vẻ anh còn trong trí nhớ của cô, một chút không thay đổi. Cho nên, tâm thay đổi như thế nào đây? Cho dù không có dựa vào ngực của anh, khoảng cách mấy bước như vậy, hình như cũng có thể cảm nhận được, trái tim đập của anh. Đây có tính là một loại từ trường đặc biệt của người yêu?

Bạch Thắng từng bước một đi về phía cô, sau đó đứng lại.

Đối với bọn họ mà nói, người chung quanh chẳng qua giống như là một phong cảnh.

Bạch Thắng lẳng lặng nhìn cô.

Quý Nghiên cũng lẳng lặng nhìn anh.

Ngay cả chung quanh cũng ẩn ý không tiếp tục phát ra âm thanh, tự động vì bọn họ dẹp ra một chút không gian, nặng nề vây xem, tất cả mọi người đang lẳng lặng đang đứng xem đồng thời lẳng lặng nhìn một đôi nam nữ đang nhìn thẳng vào mắt nhau.

Bọn họ, thật đã rất lâu không gặp.

"Sao anh lại tới đây?" Hồi lâu, Quý Nghiên mới mở miệng hỏi.

Dù trước mặt không có gương, cô cũng có thể tưởng tượng đến, dáng vẻ mình giờ phút này nhất định rất ngu.

Bạch Thắng chậm rãi nâng lên một nụ cười mềm mại, gương mặt tuần nhã ở dưới ánh mặt trời khúc xạ không khỏi nhu hòa. Cô nghe giọng nói mát lạnh dù cô vô cùng quen thuộc kia từ từ nói: "Anh tới đón em về nhà."

"Em chờ anh đã lâu." Quý Nghiên lâm bầm nói.

"Anh biết."

Chỉ cần mười ngón tay nắm chặt, giống như có thể cùng đi đến đầu bạc.

Đã bao lâu rồi không có cảm giác kỳ diệu như vậy?

Bạn đang đọc truyện *Bạch Thiếu Gia, Cung Chiều Vợ Như Mạng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 158: Chương 111.1

Quý Nghiên dựa sát vào bên cạnh anh, cảm thấy bầu trời trước mắt thật tươi đẹp lên rất nhiều, đây mới gọi là tình yêu chứ? Nó luôn ảnh hưởng không ý thức được, không bị người ta khống chế. Quý Nghiên chính thức chia tay với đám người Tề Phàm. Bạch Thắng cùng huấn luyện viên có lời muốn nói riêng, Tề Phàm nhìn người đàn ông bên kia vóc người cao lớn nói năng ưu nhã, nghiêng đầu nói với Quý Nghiên: "Chỉ cần cô hạnh phúc là tốt rồi."

Cuộc sống ở đảo đặc công, không hề báo động trước đã kết thúc.

Bạch Thắng đi tới, dặt tay Quý Nghiên: "Đi thôi."

"Ừ." Quý Nghiên gật đầu.

Phong đang ở bên ngoài máy bay trực thăng chờ bọn họ lên.

Quý Nghiên vừa đi vừa nói: "Em muốn ăn tôm hùm nhỏ."

"Được."

"Còn có ăn thật nhiều thịt nướng."

"Được."

"Còn có kem."

"Ừm, làm thế nào ăn hết được?"

Quý Nghiên đương nhiên nói: "Bởi vì em thích."

Cô cười giống như con mèo nhỏ, lôi kéo tay Bạch Thắng đem thân thể lui ngược về phía sau. Ánh mắt nhìn gương mặt của anh, có chút vô lại nói: "Em mặc kệ, anh nhất định phải đồng ý!"

Bạch Thắng nhú mày: "Không đồng ý thì như thế nào?"

"Này!" Quý Nghiên không nhịn được kêu: "Em đến đây lâu như vậy, một bữa ăn ngon cũng chưa từng được ăn, chẳng lẽ anh không nên bồi thường một chút sao?"

Còn nữa, người này dù một lần cũng không có đến thăm cô. Trong lòng cô còn nhớ!

"Ừ, anh nhớ là em tự nói muốn đến, anh không có bắt buộc em."

Lời này ý ở ngoài lời chính là cô có ăn ngon hay không không liên quan đến anh, đây là sự lựa chọn của cô!

Có cần vô si như vậy không?

Quý Nghiên giận. "Trước không phải anh nói muốn cưng chiều em, vẫn đối với em tốt sao?"

"Đó là nói trước khi cầu hôn chứ?"

"Ách. . . . ."

"Lúc đàn ông cầu hôn phụ nữ loại chuyện gì mà không nói được? Nói một cách khác, nếu như cầu hôn không nói điều hay, có thể cưới được bà xã sao?" Bạch Thắng nhìn Quý Nghiên, lộ ra một nụ cười cực kỳ đáng đánh đòn.

Nói xong, liền dẫn đầu đi tới bên trong buồng máy bay.

Lúc Quý Nghiên phản ứng lại nhất thời gương mặt xinh đẹp biến sắc, hướng về phía bóng lưng Bạch Thắng từng chữ từng câu, cắn răng nghiến lợi hô: "Bạch, Thắng!"

Quý Nghiên đuổi theo, vừa đi vừa nói: "Anh nói cái gì? Lặp lại lần nữa!"

"Bạch Thắng, anh đứng lại!"

"Em muốn giải trừ hôn ước với anh. . . . ."

Bạch Thắng cũng không quay đầu lại, thông thả ung dung nói: "Thật xin lỗi, đã đồng ý, tổng thể không trả lại hàng."

. . . . .

"Ồi chào?" Quý Nghiên khiếp sợ tròn to con mắt. "Luyến Y?"

"Ừ."

"Làm sao lại như vậy? Bọn họ là anh em mà!" Quý Nghiên không thể tưởng tượng nổi nói.

Thế nào cũng không thể tin nổi, nữ thần của Mẫn lão đại lại là Mẫn Luyến Y! Ông trời a ~ Tiểu Bạch anh xác định anh không phải đang nói đùa chứ?

Huống chi Tây Tây cũng biết, như vậy. . . . .

"Đừng có đoán mò, bọn họ không phải anh em ruột." Bạch Thắng lạnh nhạt nói.

Quý Nghiên thở phào nhẹ nhõm, hoàn hảo. Nếu là anh em ruột, đó chẳng phải phá hủy tam quan sao!

Nhưng không đúng. . . . .

"Không phải anh em ruột, nói cách khác Mẫn lão đại và Luyến Y trong đó có một. . . . ." Quý Nghiên chợt dừng lại.

Bạch Thắng biết cô định nói gì.

Gật đầu một cái.

Quý Nghiên há miệng, trầm ngâm, lại nói: "Em nhớ di từng nói Luyến Y và Y Hàm là sanh đôi, hơn nữa đều là con của dì, đó chính là Mẫn lão đại. . . .
."

"Lão đại không phải con ruột của gì với chú." Bạch Thắng nói tiếp.

Quý Nghiên ngẩn người.

Trong nháy mắt cảm thấy tam quan lại đã bị phá vỡ!

"Năm đó ông nội anh cùng ông ngoại Luyến muốn tác hợp ba anh cùng gì ở chung một chỗ, gì ấy không muốn, cho nên đào hôn. Vừa lúc chú ở Hàn Quốc, đúng lúc gì lẩn trốn trước hôn nhân nguy tạo một thân phận giả, làm mặt nạ da người của một người khác, sau đó lên đi qua Hàn Quốc tìm chú làm nơi nương tựa. Cũng là ở Hàn Quốc, gì ấy biết được, hai người vừa mới bắt đầu thì đã đối đầu, đều nhìn không vừa mắt lẫn nhau. Có một lần được ở trên đường đụng phải gì ấy cùng người ta đánh nhau, được đi xem cuộc vui, kết quả trùng hợp gặp phải một chiếc xe bánh bao của bọn buôn người. Gì ấy bất bình dùm, không chút suy nghĩ, liền cứu đứa bé kia. Sau gì ấy nhìn đứa bé kia thật đáng yêu, lại không bỏ đứa bé đến cô nhi viện được, coi thành là con trai ruột mang theo bên người." Bạch Thắng từ từ nói .

Quý Nghiên nói: "Đứa bé kia chính là Mẫn lão đại sao?"

"Ừ."

Quý Nghiên: "Ah, Mẫn lão đại là người Hàn Quốc?"

". . . . ." Bạch Thắng im lặng, cô nương này mỗi lần có thể dùng chú ý điểm kỳ quái như thế hay không? "Không phải, anh ấy là người Trung Quốc."

"Làm sao anh biết?"

"Khi đó lão đại đã hai tuổi rồi, biết nói rồi. Em cảm thấy một đứa bé sinh ở Hàn Quốc mở miệng nói không là tiếng Hàn, mà là tiếng Trung sao?" Bạch Thắng liếc cô một cái.

Quý Nghiên nói: "Vây cũng nói không sai! Chỉ là trong lúc vô tình ở nước ngoài có thể cứu một đứa bé, hơn nữa còn cứu người Trung Quốc, xác suất này rất thấp. Dì ấy có thể đi mua vé số!"

Bạch Thắng từ chối cho ý kiến.

"Chờ một chút!" Quý Nghiên đột nhiên phản ứng kịp. "Anh nói gì ấy là vì cái gì đi Hàn Quốc? Mẹ anh cùng ba không phải thanh mai trúc mã sao? Tại sao hai ông không tác hợp ba mẹ của anh ngược lại tác hợp ba anh cùng đi ấy?"

"Ừm, nghiêm khắc trên ý nghĩa mà nói, ba anh cùng đi ấy cũng được tính thanh mai trúc mã."

Quý Nghiên: ". . . . ."

"Huống chi ban đầu mẹ anh coi trọng cũng không phải là ba anh."

Quý Nghiên: ". . . . ."

"Đây đều chuyện của rất nhiều năm về trước, về sau có cơ hội sẽ từ từ nói cho em." Bạch Thắng nói.

Quý Nghiên giựt giựt khoe miệng. "Em cảm thấy em sẽ cần thời gian rất dài để tiêu hóa."

Bạch Thắng mỉm cười.

Chuyện của mấy người lớn trong nhà bọn họ kia, vẫn còn rất phức tạp, thật muốn nói, cũng có thể trở thành một bộ phim tình cảm cầu huyết rồi. Ba ngày ba đêm cũng không nói hết!

"Nói như vậy, Luyến Y thích Mẫn lão đại vài chục năm, vẫn còn vì anh ấy theo đuổi đến nhà lớn, cuối cùng vì một người nữ sinh khác nhúng tay vào mà nhận hết tổn thương, cho đến khi thần thủ hộ của cô ấy xuất hiện, cuối cùng thần thủ hộ làm cảm động được đến trái tim đã chết theo Mẫn lão đại của cô gái kia? Mà Hàn Niệm chính là thần thủ hộ của cô ấy?" Quý Nghiên có hồn hời.

Bạch Thắng: "Đúng"

"Không cách nào tưởng tượng." Quý Nghiên ngón ngang trong gió mà nói: "Trước anh không phải vẫn luôn không chịu nói cho em biết sao? Tại sao đột nhiên nói với em chuyện này?"

Bạch Thắng trầm ngâm một chút, chậm rãi nói: "Cái này, em sẽ rất nhanh biết."

Quả nhiên là rất nhanh sẽ biết.

Ngày mưa đông, Quý Nghiên mở cửa, nhìn ngoài cửa Mộc Tây bị xối thành ướt sũng, cô ấy vây quanh mình, toàn thân đều đang phát run. Nước mưa không ngừng theo tóc đi xuống, Mộc Tây mặc quần áo, vài vốc tất cả đều dính vào trên người, cả người chật vật không chịu nổi.

"Làm sao sẽ lại thành ra như vậy?" Quý Nghiên bị bộ dáng của cô sợ hết hồn, vội vàng đón người vào nhà.

Cảm xúc Mộc Tây cũng có chút có gì không đúng, cả người như tượng gỗ, một đôi mắt mất đi ánh sáng thường ngày, hình như không có tiêu cự, ngoác nhìn Quý Nghiên. Quý Nghiên rất ít thấy dáng vẻ tâm tình cô xuống thấp như vậy, nhất thời trong tim có loại dự cảm xấu. Cô kéo tay Mộc Tây qua nói: "Tớ đi cầm khăn lông lau cho cậu."

Cô đang muốn buông Mộc Tây ra, Mộc Tây lại bắt được cô. "Không cần, tự tớ đi lên tắm."

Bạn đang đọc truyện *Bạch Thiếu Gia, Cung Chiều Vợ Như Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 159: Chương 112: xảy ra tranh chấp

Editor: tuladen

Mộc Tây lại bắt được cô. "Không cần, tự mình đi lên tắm."

"Cũng được." Quý Nghiên đẩy Mộc Tây lên lầu. "Cậu nhanh lên một chút đi, đừng để bị lạnh! Mình đi nấu ít canh gừng giúp cậu."

Mộc Tây giống như rất mệt mỏi, cô hôm nay cực kỳ yên tĩnh. Gật đầu một cái, liền xoay người đi lên lầu.

Quý Nghiên lo lắng nhìn bóng lưng cô, một lát sau, mới đi đến phòng bếp nấu canh.

Cô bưng canh gừng vào phòng vừa đứng Mộc Tây tắm xong ra ngoài. Tóc ướt nhẹ khoác lên trên vai, cũng không lau. Chậm rãi đi về phía Quý Nghiên.

"Làm sao không sấy tóc?" Quý Nghiên để canh gừng xuống, thuận thế hỏi.

Mộc Tây đặt mông ngồi ở trên ghế, miễn cưỡng nói: "Lười phải sấy."

"Như vậy sao được? Tóc ướt sẽ không thoải mái."

"Cậu giúp tớ sấy tóc?" Mộc Tây nhún mày.

Quý Nghiên không do dự, cầm máy sấy, cắm vào ổ điện, nói với Mộc Tây nói: "Ngồi đi."

Mộc Tây ngoan ngoãn ngồi xuống.

Tóc của cô ấy rất dài, lại vừa mịn, một đầu màu đỏ rượu đẹp lóa mắt, chất tóc rất tốt. Đối với tóc cô ấy, Mộc Tây từ trước đến giờ đều rất hào phóng, cũng rất biết được bảo dưỡng. Đường như cô thành một người đại đặc sắc.

"Ai, Quý tiểu Nghiên, cậu nói chúng ta ban đầu làm thế nào không ở cùng một chỗ nhỉ? Rõ ràng cùng ở nhiều năm như vậy, nếu là lão tử cưới cậu, lại có người nấu cơm, giặt quần áo, nói chuyện phiếm, làm ấm giường, còn có người giúp tớ sấy tóc, để cho tớ giày xéo. . . . . Chậc chậc, cuộc sống có cỡ nào vừa lòng!" Mộc Tây hồng đầu hồng nǎo nói.

Quý Nghiên hỏi: "Đã xảy ra chuyện gì?"

"Chuyện gì là chuyện gì?"

"Ít nói nhảm, cậu biết mình nói cái gì."

"Phốc, mình cũng không phải là cậu... cậu nghĩ cái gì lão tử làm sao biết?" Mộc Tây thuận nước đẩy thuyền trả lời.

Quý Nghiên thấy cô nói lảng sang chuyện khác, vì vậy đổi phương thức nói: "Mình mới sẽ không gả cho cậu, không biết làm cơm, giặt quần áo lại không biết làm việc nhà, quá lỗ vốn!"

Mộc Tây giận. "Mẹ kiếp, Tiểu Bạch nhà cậu sẽ nấu cơm sẽ giặt quần áo sẽ làm việc nhà, lão tử đâu gì còn có thể nấu mỳ ăn liền, anh ta ngay cả nấu mỳ ăn liền cũng có thể đem cả phòng bếp nổ tung."

"Cho nên, cậu rất hả hê?"

"Nói nhảm. Không sợ không phân biệt hàng tốt xấu, chỉ sợ hàng so hàng, cậu vừa so sánh lão tử cũng biết tốt bao nhiêu rồi."

". . . ." Quý Nghiên chép chép miệng. "Mình cảm thấy chúng ta mới vừa nói đến tiêu chuẩn này không phải đi tìm đối tượng, là tìm bảo mẫu toàn năng (full-job)."

"Sai !" Mộc Tây nói: "Là vừa đúng kiêm bảo mẫu toàn năng (full-job), một công đôi việc chứ."

"Đó không phải là vừa đúng, Tiểu Bạch nói tài nấu nướng của Mẫn Lão Đại rất tốt. Cậu đi tìm anh ta, tuyệt đối sẽ không đói chết." Quý Nghiên rất tùy ý nói.

Quả nhiên, sắc mặt Mộc Tây thay đổi.

Một hồi lâu, cô mới bủi bủi một cái nói: "Quý tiểu Nghiên, cậu thật mất hứng!"

Quý Nghiên từ chối cho ý kiến.

Cô chậm rãi nói: "Nghe nói người trong lòng Mẫn Lão Đại là Luyến Y."

"Nghe ai nói?"

"Cậu một mực cũng biết có đúng không?"

Mộc Tây làm ra dáng vẻ trầm ngâm. "Bốn năm trước, ông nội mình muốn gả mình cho Mẫn Y Thần, nhưng mà mình khi đó lại cảm thấy anh ta đối với mình tham dự quá nhiều. Khi còn bé trên phương diện học tập cũng thế, trên sinh hoạt cũng thế, hiện tại ngay cả hôn sự cũng muốn trông nom, muốn mình đồng ý anh ta, cả đời sẽ sống bị anh ta nắm trong tay, không có chút tự do ngôn luận nào. Sau đó lão tử không vui, liền công khai cùng anh ta đối chọi, ông nội mình cũng rất quật cường, mình theo anh ta làm ẩm ỉ, dòi trong nhà đi."

"Ừ, mình nhớ cậu đã từng nói qua với tớ. Sau đó mới biết Đường Minh Triết, hẳn đề nghị cậu có thể tìm người giả bạn trai, trước tiên đi lừa ông nội Mộc, khiến chuyện đính hôn hủy bỏ. Hơn nữa tự nguyện "hiến thân", các cậu còn làm bộ ở chung, đúng không?" Quý Nghiên nói tiếp.

Mộc Tây gật đầu một cái, ôm đầu gối rúc vào trong ghế, tư thế rất lười biếng. "Nhưng ông nội căn bản không nghe, mình nhờ bác mình giúp đỡ, bà ấy khuyên bảo rất nhiều. Cũng trải qua lần nói chuyện phiếm này, mình mới ý thức được, mình thích Mẫn Y Thần. Vốn cũng không ghét ở cùng với anh ta, chỉ bởi vì ông nội tự chủ trương, cho nên mới làm phản mà thôi. Chẳng qua nếu như vì thoát khỏi ông nội nắm trong tay, mà buông tha hạnh phúc mình dễ như trở bàn tay, hình như cũng rất không có lời. . . . ."

"Cho nên?"

"Mình đi tìm anh ta." Mộc Tây giương mắt, nhìn Quý Nghiên, cũng không có tiêu cự gì, giống như đang nhớ lại. "Bà nội Diệp nói anh ta đi Hương Cảng tìm người thân thích, sau đó mình cũng vậy đi theo. Sau đó, nhìn thấy anh ta cùng Mẫn Luyến Y ở chung một chỗ, ánh mắt của anh ta nhìn cô ấy không giống như vậy."

"Đó cũng đã là chuyện nhiều năm trước." Quý Nghiên không nhịn được trấn an nói: "Hiện tại Luyến Y có Hàn Niệm, cô ấy quả thật rất hạnh phúc, cũng dễ xuống tất cả, mình tin tưởng Mẫn Lão Đại cũng sẽ dễ xuống. Lại nói, anh ta đối với cậu cũng không phải không có tình cảm, nếu không. . . . ."

"Cậu biết hôm nay tại sao mình trở thành như vậy không?" Mộc Tây cắt đứt lời cô.

"Tại sao?"

"Vốn là tớ chờ Mẫn Y Thần trở về, nhưng anh ta đột nhiên nhận được điện thoại của Mẫn Luyến Y, lúc ấy Mẫn Luyến Y đang bên ngoài. Cô ấy bị hen suyễn, không thể gặp mưa, càng không thể hít thở trong không khí bụi bặm, vì vậy Mẫn Y Thần phải đi đón cô ấy." Mộc Tây bình tĩnh mà nói, nhưng là ai đều cảm giác ra, trong giọng nói của cô có phần khổ sở.

Quý Nghiên tức cười.

Cô biết Hàn Niệm đi Florence còn chưa có trở lại, nhưng Mẫn Luyến Y làm như vậy, có ý gì? Theo lý thuyết, đối mặt với người mình từng yêu, nhưng bây giờ không có ở cùng nhau, có biết bao nhiêu phần lúng túng. Nhất là dưới tình huống bản thân đã có bạn trai, phải nên kiêng dè mấy phần, nếu không đối với anh ta, với mình, với bạn trai mình, cũng không tốt. Huống chi căn cứ vào tình huống Mẫn Luyến Y lúc đó, hoàn toàn có thể gọi điện thoại báo tài xế, cũng có thể gọi cho Tiểu Bạch hoặc Y Nhân đến đón. Cô ấy lại lựa chọn Mẫn Y Thần, chẳng lẽ vẫn chưa hoàn toàn để xuống sao? Hơn nữa đã sớm có thói quen gặp phải chuyện gì cũng tìm anh ta trước?

Làm thế để Hàn Niệm ở chỗ nào?

Quý Nghiên không nghĩ ra, Mẫn Luyến Y vốn là người rất có lí lẽ, không đến nỗi ngay cả điểm này cũng không băn khoăn.

"Tây Tây. . . . ."

"Thôi, mình không muốn nói chuyện của bọn họ, ảnh hưởng tâm tình." Mộc Tây đứng dậy, đi tới bên giường, vừa nói với Quý Nghiên: "Quý Tiểu Nghiên, cậu trước đi ngủ đã. Lão tử cũng mệt mỏi, cả ngày hôm nay giằng co, muốn ngủ ngon một giấc. Nếu không ngày mai sẽ bị coi là phụ nữ chưa thỏa mãn dục vọng."

Trong miệng cô phụ nữ chưa thỏa mãn dục vọng, dĩ nhiên là phù hợp các cô nương tổ biên kịch ban đêm đi tìm quán Ngu Ru Lang.

Quý Nghiên cũng không miễn cưỡng. "Ừ, vậy cậu nghỉ ngơi thật tốt đi, ngày mai mình làm đồ ăn ngon cho cậu."

Bình thường nhà họ Bạch ít khi xuống bếp, hết cách rồi, một nhà bốn người cũng ít khi ở nhà, coi như trở về cũng đi đến nhà họ Y ăn chực. Tài nấu nướng của Y Mạt Thuần tốt vô cùng, có thể nói tiêu chuẩn với đầu bếp cao nhất, Mẫn Luyến Y thừa kế tài nấu nướng mẹ cô, cũng là một tay đầu bếp giỏi. Bình thường các cô luôn làm đồ ăn, cũng ăn rất ngon, cho nên mấy người nhà họ Bạch cũng rất thuận lý thành chương chạy đến nhà họ Y ăn chực.

Nhiều năm như vậy, cũng quen rồi.

Dù sao nhiều người càng náo nhiệt!

Trước kia Quý Nghiên cũng rất thích loại không khí này, rất ấm áp. Nhưng hôm nay, để ý tới có điểm không giống nhau, cô thế nào đều cảm thấy có điểm không đúng.

Mẫn Luyến Y cùng Mẫn Y Thần có thể dừng di chuyển nhiều hay không? Dù gì lúc nào có Mẫn Luyến Y thì Mẫn Y Thần cũng sẽ xuất hiện ở bên cạnh coi như xong, tại sao còn nhiều lời để tán gẫu như vậy? Mặc dù phản ứng Mẫn Y Thần vẫn nhàn nhạt, cũng không còn nhiều cảm giác đâm đầu đưa tình, nhưng Quý Nghiên nhìn rất không tự nhiên. Trước kia còn tưởng bọn họ là anh em thì cũng không động chạm nhiều như vậy chứ? Còn thường duy trì một khoảng cách, nhưng gần đây lại không như thế nữa, lúc ăn cơm Mẫn Luyến Y còn gấp thức ăn cho Mẫn Y Thần, dẫn dõ anh ta ăn nhiều một chút.

Mẫn Y Thần cũng không có cự tuyệt, rất bình tĩnh nói: "Cám ơn."

Mộc Tây mặc dù không có tỏ vẻ gì, nhưng Quý Nghiên nghĩ cũng biết, cô nhất định vô cùng không vui. Mấy ngày nay, Mộc Tây nói cũng không nhiều, về nhà phần lớn vui ở trên ghế sa lon xem TV, lúc ăn cơm cũng không giống như bình thường. Chỉ ngẫu nhiên mới nói tổn hại cô mấy câu. Trong lòng cô ấy vẫn là người kiêu ngạo, kể từ mấy năm trước trận tỏ tình cuối cùng kia diễn biến thành hoàn toàn quyết liệt, lại được biết trong lòng Mẫn Y Thần đã có đối tượng, cô ấy liền không có ở trước người ta ra vẻ thích anh ta. Đoán chừng trừ mình ra, cũng không còn mấy người biết tâm tư của cô ấy. Ngay cả Tiểu Bạch đều cho rằng ban đầu Mộc Tây cự tuyệt đính hôn với Mẫn Lão Đại là bởi vì Đường Minh Triết, cũng đừng nói đến là Mẫn Lão Đại vì chuyện tình này mà rất buồn bực.

Giống với hiện tại, rõ ràng ba người đang trong không khí rất kỳ quái như thế rồi, Mẫn Lão Đại còn giống như chưa tỉnh, từ trong chén cơm ngẩng đầu lên, liếc mắt Mộc Tây nói: "Hôm nay ở tổ biên kịch ăn cơm hộp rồi hả?"

"Làm gì hỏi như thế?" Mộc Tây cũng ngẩng đầu lên, nhìn trở lại.

Mẫn Lão Đại nhú mày. "Ăn ít như vậy?"

"Thế nào, có ý kiến?"

"Ừ, em ở bên cạnh làm một dáng vẻ rất không có khẩu vị, sẽ làm ảnh hưởng đến tôi." Mẫn lão đại rất đương nhiên nói.

Mộc Tây không nhìn được liếc mắt. "Vậy anh cũng trông nom quá rộng rồi, mẹ kiếp lão tử ăn nhiều ăn ít anh cũng muốn trông nom, liên quan có gì đến em anh à?"

Mẫn lão đại rất bình tĩnh nói về: "Em ăn là gạo nhà tôi, ăn ít rất dễ dàng để cho tôi hoài nghi có phải nhà tôi không có làm tốt để xanh xao như vậy, thế nào không quan hệ? Còn nữa, em là một cô gái, có thể nói chuyện văn minh một chút không?"

Rốt cuộc là quan tâm mình xanh xao không hợp khẩu vị hay là đau lòng cô đã đập lên tâm ý của Mẫn Luyến Y? Mặc kệ như thế nào, cô cũng không thể quan tâm được nhiều như vậy.

Mộc Tây nhếch môi, cười nói: "Đó là vật gì? Lão tử không biết."

"Thật sao?" Mẫn Lão Đại ý vị sâu xa nói một câu, không nói tiếp.

Mộc Tây đợi, thấy anh ta không nói lời gì nữa, không khỏi phiền muộn. Dùng sức đâm com trong chén, hận nhất loại cảm giác bị treo ngược khẩu vị!

Không có dứt khoát chút nào.

"Anh cùng Mộc Tây quan hệ giống như rất tốt a!" Yên tĩnh một lúc, Mẫn Luyến Y đột nhiên nói.

Mẫn Y Thần nhàn nhạt liếc cô một cái, Mộc Tây cũng nhìn về phía cô, hai người dường như đồng thời mở miệng.

Mẫn Y Thần: "Em nghĩ quá nhiều."

Mộc Tây: "Mất bị mù rồi?"

Quý Nghiên mấp máy môi, lặng yên nhìn tất cả, tâm tình trong lòng khó mà nói rõ. Sau khi ăn com xong, Mẫn Luyến Y ở phòng bếp rửa chén, Quý Nghiên theo thường lệ ở bên cạnh giúp cô.

"Thật ra thì một mình em làm được rồi, chị không phải giúp đâu." Mẫn Luyến Y nghiêng đầu, nhìn Quý Nghiên cười nói.

Nụ cười của cô vẫn đẹp như thế, một chút tạp chất cũng không có, xinh đẹp giống như một thiên sứ.

Quý Nghiên do dự chốc lát, mới mở miệng hỏi "Em bây giờ. . . . . Còn thích Mẫn Lão Đại sao?"

Mẫn Luyến Y dừng lại động tác, cách một hồi, mới làm như rất tùy ý nói: "Thích, anh trai là người tốt như vậy, dĩ nhiên thích."

"Mặc dù biết nói như vậy có chút mạo muội, nhưng thật xin lỗi, chị muốn hỏi em đối với anh ta có tình cảm giới hạn anh em, hay đã vượt quá tình anh em, giống như lúc em cùng Hàn Niệm ở chung một chỗ vậy, em vẫn thích anh ta chứ?"

Mẫn Luyến Y nhắm mắt, chân mày hơi nhíu lại, lông mi khẽ run, cánh môi đẹp đẽ mím nhẹ. Trên tay còn cầm đĩa, tay đầy bột xà phòng, thân hình của cô ấy hình như dừng một chút. Sau đó mới khôi phục như thường, có chút không sao cả nói: "Chị đã cho là như vậy thì là như thế đi, tình cảm là việc của em, em cũng không cần thiết nói với chị nhiều lời."

"Nhưng em có nghĩ đến Hàn Niệm sao?"

Về mặt Mẫn Luyến Y khẽ thay đổi, ngoài miệng lại nói: "Đúng là rất mạo muội, đó cũng không phải là chuyện chị nên quan tâm."

"Luyến Y, em không nên như vậy."

Bạn đang đọc truyện *Bạch Thiếu Gia, Cung Chiều Vợ Như Mạng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 160: Chương 112: xảy ra tranh chấp 2

"Vậy phải như thế nào?" Mẫn Luyến Y lạnh nhạt nói: "Nghiên Nghiên, xin nói cho Mộc Tây, tình cảm phải dựa vào bản thân mà tranh thủ. Mỗi người đều có quyền lợi theo đuổi tình yêu, nhưng tình yêu chắc chắn sẽ không làm mà hưởng, càng chờ đợi, càng chạy mất nhanh hơn. Mặc kệ như thế nào, cũng không thể dễ dàng buông tha."

"Lời này của em là có ý gì?" Quý Nghiên cau mày hỏi.

Mẫn Luyến không nói gì, cất bát đĩa xong, liền rời khỏi phòng bếp.

Còn một mình Quý Nghiên đứng tại chỗ, nghĩ tới lời nói vừa rồi của em ấy, trong lòng như có một viên đá ném xuống, không khỏi dâng lên gợn sóng. Nếu em ấy nói không thể dễ dàng buông tha, là chỉ Mẫn Y Thần sao? Vậy là em ấy chưa quên được Mẫn Y Thần, bởi vì Mộc Tây xuất hiện, khơi dậy cảm giác nguy cơ của em ấy, cho nên phải lần nữa tranh thủ tình cảm với Mẫn Y Thần?

"Tiểu Bạch, anh nói cho em biết chuyện của Luyến Y cùng Mẫn Lão Đại, là bởi vì đã sớm chú ý tới hành động gần đây của Luyến Y rất không thích hợp có đúng không?" Quý Nghiên ở trên giường lăn qua lộn lại không ngủ được, trong lòng tổng hợp mọi chuyện, cô dứt khoát mở ngọn đèn nhỏ ở đầu giường, ngồi dậy.

Bạch Thắng mới vừa tắm xong ra ngoài, vén một góc chăn lên ngồi vào, thuận miệng hỏi: "Em nhận thấy được điều gì?"

Quý Nghiên không chút nghĩ ngợi nói: "Em cảm thấy cô ấy giống như cố ý chen vào giữa Tây Tây cùng Mẫn lão đại, nhưng cô ấy không phải đã có Hàn Niệm rồi sao? Chẳng lẽ. . . . ." Lại thay lòng?

Bốn chữ phía sau, Quý Nghiên không nói ra miệng.

Nuốt vào trong bụng.

Bạch Thắng nhú mày, quả nhiên, lấy độ mẫn cảm của Quý Nghiên, là anh biết cô sẽ rất nhanh phát hiện.

Bạch Thắng nói: "Chuyện này, em không cần phải lo."

"Tại sao?"

"Nghiên Nghiên, mỗi người đều có tình cảm của mình. Bọn họ cũng không phải là đứa bé, mình phải có chừng mực."

Quý Nghiên không nghĩ như vậy. "Nhưng em không thể trơ mắt nhìn Tây Tây chịu uất ức, Mẫn Lão Đại rõ ràng cũng không phải không có cảm giác với cô ấy, nếu như không có người quấy nhiễu, mặc cho bọn họ tự nhiên phát triển nói không chừng còn có thể một con đường. Nhưng nếu như Luyến Y tới thò một chân vào, chuyện sẽ thành khác rồi."

Cô sẽ không quên ngày mưa đó đáng về Mộc Tây nhếch nhác, Mẫn Luyến Y đang suy nghĩ gì cô không biết, nhưng nếu như tổn thương tới Mộc Tây, Quý Nghiên quyết không thể dễ dàng tha thứ. Mẫn Luyến Y cùng Mộc Tây, mặc kệ nói thế nào, cô nhất định đứng về phía Mộc Tây, điểm này không cần hoài nghi.

"Không có ai muốn khi dễ Mộc Tây, em không cần nghĩ quá nhiều." Bạch Thắng lý trí nói.

"Luyến Y làm chuyện này sẽ giải thích thế nào?"

Có lẽ cô hỏi được quá nhanh, cho nên giọng nói có vẻ có chút cao. Bạch Thắng dè cái trán, nói: "Luyến Y không có làm chuyện gì, hơn nữa có một số việc, không thể kết luận quá sớm."

Quý Nghiên cau mày. "Nhưng Tiểu Bạch, anh không phải cảm thấy, em ấy nếu cùng ở cùng một chỗ với Hàn Niệm, Hàn Niệm cũng không có ở đây, cũng không có việc gì tìm Mẫn Lão Đại. Hơn nữa còn là người đã từng thích như vậy, nói như thế nào đây? Đây rất không khoa học! Hơn nữa đồng thời đem Hàn Niệm, Mẫn lão đại, còn có chính cô ấy đẩy vào một tình cảnh rất lúng túng. Dĩ nhiên còn có Tây Tây. . . . ."

"Đây chính chuyện bọn họ phải tự giải quyết, em cũng không cách nào nhúng tay vào. Ngoan, không cần nghĩ!"

"Anh không lo lắng sao?" Quý Nghiên bật thốt lên.

Dù nói thế nào tất cả đều là người nhà của anh, tại sao Tiểu Bạch có thể làm được đáng về điểm nhiên như không có việc gì vậy? Quý Nghiên trong lòng đột nhiên không khỏi một hồi phiền não.

"Không có gì đáng lo lắng." Bạch Thắng nhẹ nhàng nói.

Quý Nghiên cảm giác trong lòng phiền não càng sâu, nhất thời cảm thấy ở ngực có một cổ tích tụ, xua đi không được. "Nhưng em không nhìn nổi đáng về Tây Tây khổ sở như vậy."

"Luyến Y sẽ không làm gì với cô ấy, em yên tâm đi. Về phần chuyện cô ấy cùng lão đại, cái này phải xem ý tứ của lão đại, em lo lắng cũng không làm được gì. Chuyện tình cảm không thể cưỡng cầu, Mộc Tây cũng hiểu. Chúng ta cũng chỉ là người đứng xem, em dù quan tâm cô ấy thế nào, hạnh phúc của cô ấy, em cũng không thể khống chế được, phải xem vận mệnh của cô ấy."

"Làm sao anh xác định em ấy sẽ không làm cái gì với Tây Tây?" Quý Nghiên hỏi.

Cô cũng không muốn chất vấn Mẫn Luyến Y, dù sao em ấy đã từng giúp mình, hơn nữa cho tới nay, Mẫn Luyến Y giống như thiên sứ rất lý trí. Em ấy có lúc làm cho người ta có cảm giác như một tiên nữ không dính khói bụi trần, Quý Nghiên rất thích em ấy. Nhưng gần đây xảy ra những việc này, lại làm cho cô dao động, đây là do cô tận mắt nhìn thấy, còn theo như lời nói Mẫn Luyến Y ngày đó, lại có ý khác.

Quý Nghiên không khỏi nghĩ đến Tôn Tịch, người phụ nữ có gương mặt thiên sứ thực tế lại giống như ma quỷ, điều này cũng thúc đẩy cô không thể xác định Mẫn Luyến Y rốt cuộc là người như thế nào.

Nhưng trong lời nói Bạch Thắng đều vô tình hay cố ý bảo vệ Mẫn Luyến Y, Quý Nghiên không biết, anh chắc bởi vì Mẫn Luyến Y là người nhà của anh, mà Mộc Tây với cô không quen không biết, cho nên có thể thoải mái nói chuyện Mẫn Luyến Y như vậy, hay là thế nào? Dù sao thời gian dài chung đụng như vậy, cô có thể cảm thấy, người nhà bọn họ cực kỳ bao che cho nhau.

Mặc kệ là Ứng San, Bạch Tinh, Bạch Thắng, còn là những người nhà họ Y nữa, đều là như thế. . . . .

Bạch Thắng khẽ cau mày: "Em không tin tưởng anh?"

Tất cả tâm tư Quý Nghiên đều viết ở trên mặt, cô nghĩ cái gì, Bạch Thắng nhìn một cái cũng biết.

Quý Nghiên cắn môi. "Em không phải không tin anh, chỉ là chuyện này, em từ đầu đến cuối đều cảm thấy Luyến Y làm không đúng. Em ấy biết rõ Mẫn

lão đại thích em ấy, hơn nữa dưới tình huống mình đã có bạn trai, vẫn như thế. . . . . Được rồi, em thừa nhận, em cũng vì Tây Tây mà bất bình. Nhưng nhìn tất cả mọi chuyện, cách làm Luyến Y, làm cho người ta rất khó giải thích không phải sao? Anh một mực nói em ấy không có làm cái gì, không biết làm cái gì, nhưng là cô ấy làm, đã tổn thương tới người khác. Tiểu Bạch, đây không phải là bao che."

"Em cho là anh bao che?"

Bạn đang đọc truyện *Bạch Thiếu Gia, Cung Chiều Vợ Như Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 161: 113. Ôn Ninh Lạc

"Em cho là anh bao che?"

"Chẳng lẽ không đúng sao?"

"Anh không ngờ em sẽ nghĩ như vậy." Bạch Thắng thở dài. "Luyến Y là em của anh, anh so với em hiểu rõ nàng, tin tưởng anh, em ấy sẽ không làm gì với Mộc Tây."

Quý Nghiên không nói.

Bạch Thắng thấy cô vẫn buồn bực như cũ, đưa tay ôm chầm lấy cô nói. "Được rồi, đừng lo lắng. Không nên đem chuyện nghĩ hòng bết như vậy, em cũng đã lâu không có đi đến Thánh Y rồi, ngày mai đi studio của Y Nhân xem một chút đi. Chị ấy đang diễn một bộ kịch mới, biên kịch là Mộc Tây."

Lời này nhìn như là dụ dỗ, nghe vào trong tai Quý Nghiên, làm thế nào có cảm giác nói sang chuyện khác.

Tiểu Bạch đứng là vẫn còn quan tâm đến Luyến Y một chút.

Đây là chuyện thường tình, nhưng không biết vì sao, Quý Nghiên vẫn cảm thấy trong lòng rất không thoải mái. Cô cố gắng thuyết phục mình, đây không phải là chuyện ồn ào gây chia rẽ buộc ai đứng ở bên ai, nhưng vừa nghĩ tới chuyện Mẫn Luyến Y làm, cô theo bản năng cảm thấy không đúng. Đúng sai phải trái, không nên như vậy. Hơn nữa Quý Nghiên cũng rất đau lòng cho Mộc Tây.

Trong lòng buồn phiền tích lại không tiêu tan, tiếp tục như vậy, cô rất có thể cùng Bạch Thắng cãi vã. Quý Nghiên tuyệt không muốn gây gổ với anh, cho nên cũng lười cãi lại cái gì, anh có lòng cho lẫn nhau một cái bậc thang để đi xuống, Quý Nghiên dứt khoát không lên tiếng nữa. Cát phẫn không vui này, yên lặng nhìn hình ảnh trước mắt đen như mực.

Ngày thứ hai, Quý Nghiên cùng Mộc Tây cùng đi studio.

Lại nói Mộc cô nương bây giờ đã chính thức ký hợp đồng biên kịch với Thánh Y rồi, mặc dù chưa có tác phẩm gì ra đời, nhưng ánh hào quang lịch sử của cô ấy ở đó. Lúc đại học vô địch cả nước cuộc thi tranh tài chiều mộ kịch bản, và lại kế thừa văn học Hongkong của bậc thầy giáo sư Tường, thực lực nói thế nào cũng có tiêu chuẩn nhất định.

Lần này cùng Y Nhân hợp tác, là cô ấy từ lúc vào Thánh Y tới nay sáng tác bộ điện ảnh và tác phẩm truyền hình đầu tiên.

Còn được Y Nhân trước sau như một phong cách tình giản biên tập chặt chẽ, chừng mười tập tả chuyện tình yêu xưa của tuổi thanh xuân, nghe nói là vì nâng một vị nam nghệ sĩ đẹp trai anh tuấn mà bình tĩnh suy tính chế tác.

"Là hạng người gì?" Quý Nghiên tò mò hỏi.

Mộc Tây suy nghĩ một chút nói: "Rất đẹp trai, nhìn mặt không có chút nữ tính, nhưng phong cách cực kỳ tốt, toàn thân cũng tản ra một cỗ sức quyến rũ phái nam. Tuyệt sẽ không cho người ta có cảm giác giống mẹ. Ừ, rất có lễ phép, thấy ai cũng chào hỏi, đối với người khác cũng rất được, không có đáng về mình tính. Nói chuyện rất khôi hài, rất biết làm không khí sinh động, năng lực xã giao rất mạnh. . . . ."

Nói đến ưu điểm của hắn thật là cuộn cuộn không dứt, Quý Nghiên nghe nghiêm túc, nhất thời cũng quên mất tối ngày hôm qua không vui vẻ. Thở dài nói: "Có người hoàn mỹ như vậy sao? Là người cấp dưới công ty chúng ta?"

"Không phải."

"Cái gì?"

"Là nghệ sĩ đối đầu của công ty."

"Khụ khụ. . . . ." Quý Nghiên chút nữa bị sặc khoai tây chiên. "Bộ phim này là vì hắn mà chế tạo riêng hay sao?"

"Ừ, vai nam chính là nhân vật vui vẻ, Nam Thần cấp, cộng thêm Y Nhân làm đạo diễn, người nào nhận vai nào nhất định phải hot. Lúc đầu Y Nhân cùng với mình thương lượng kịch bản đã nói nhất định phải làm cho hắn bùng lên như ngọn lửa."

Quý Nghiên 囧囧 có hồn nhìn về phía Y Nhân, người ta Đại Đạo Diễn đang chụp với một vai nữ chính kịch, tư thế rất nhàn nhã, trong tay còn cầm hai mảnh thịt heo khô, ăn rất vui mừng. Quả nhiên vô cùng hài lòng với cuộc sống! Quý Nghiên nói: "Em ấy không phải coi trọng người ta chứ? Y Nhân thấy thế nào cũng không giống biết tôn hết tâm tư đi nâng là một người nghệ sĩ, huống chi là nghệ sĩ đối đầu của công ty."

Em ấy ban đầu làm đạo diễn cũng chỉ là hứng thú, Y Nhân thích chụp ảnh, nhìn tồn kho trong máy vì tính cô ấy cũng biết. Hơn nữa cô ấy chỉ muốn tự mình chụp mấy cái gì đó, dù sao Thánh Y có tiền, Mẫn Y Thần tùy em ấy thích chụp. Y Nhân là người vừa rất có cá tính, không chịu gò bó, trừ phi tự nguyện, nếu không cần bản không có người nào bắt buộc em ấy cái gì!

Mộc Tây nhìn Quý Nghiên, nói: "Quý tiểu Nghiên, mình phát hiện bình thường cậu không có gì, nhưng bản lĩnh ngời bát quái ngược lại hạng nhất, mỗi lần đều siêu chính xác."

Quý Nghiên nhún mày: "Bị mình đoán trúng rồi hả?"

"Không sai, em ấy đang theo đuổi người ta, chỉ là Ôn Ninh Lạc vẫn chưa tỏ thái độ. Không biết là thật không hiểu, hay là đang giả bộ ngớ ngẩn để lừa đảo, cô ý làm người khác khó chịu vì thêm."

"Hắn không phải muốn lợi dụng Y Nhân để nâng cao sự nghiệp của mình chứ?" Quý Nghiên nghe cô nói như vậy, không khỏi kinh ngạc mà nói.

Mộc Tây liếc cô một cái. "Cậu nghĩ hơn nhiều, Ôn Ninh Lạc vốn là ca sĩ đoàn thể cao nhất châu Á, địa vị đã leo lên đỉnh rồi. Lần này diễn kịch do Y Nhân lừa gạt người ta mà đến, giống như Ôn Ninh Lạc trước thiếu một món nợ ân tình của em ấy, em ấy liền mượn cơ hội lừa gạt người ta. Chỉ là Y Nhân cũng từ ý tốt, Ôn Ninh Lạc không biết thôi."

"Hoá ra là như vậy." Quý Nghiên yên tâm.

"Cậu cũng học chụp ảnh, tạp chí giải trí lẫn lộn nhiều năm như vậy, thậm chí ngay cả Ôn Ninh Lạc cũng không biết, quá kém rồi!" Mộc Tây khi dễ cô.

Quý Nghiên cười nói: "Mình lại không đuổi theo mình tinh."

Nhất là ca sĩ, mình tinh diện ảnh cô vẫn còn tương đối biết, bởi vì thích xem điện ảnh. Giống như Y Tịch Nhược cũng bởi vì điện ảnh Hollywood đã thấy nhiều mới có thể đối với cô rất quen thuộc, nếu không Quý Nghiên cũng không biết. Cô không quá chú ý đến làng giải trí.

"Chỉ là bộ kịch này cậu ra có thể đi xem một chút, tình yêu thanh xuân thuần khiết, nữ theo đuổi nam. Nam chính kiêu ngạo thêm phúc hắc, nữ chính âm áp nồng nàn vừa đáng yêu, gian tình nhiều hơn, phần hồng trần đầy. Là cậu thích giọng. . . ." Mộc Tây một chút. "A, đúng rồi, chủ yếu nhất là, xem xong dù là bà lão trong nhảy mắt hồi phục thành một thiếu nữ."

"Thật sao? Vậy tớ nhất định phải đi xem." Quý Nghiên không chút nghĩ ngợi, vinh dự hưởng Mộc Tây nói câu sau cùng kia liền quyết sẽ không bỏ qua? !

Nhất là bản nhân Ôn Ninh Lạc, Quý Nghiên hoàn toàn mong đợi đối với bộ kịch này. Mộc Tây không chút nào khoa trương. Ôn Ninh Lạc diện mạo tính xảo vô cùng, và lại khi giờ tay nhắc chân đều có phong cách không thể nói thành lời, loại thoải mái ưu nhã đó, rất dễ dàng hấp dẫn tầm mắt mọi người đến trên người hắn. Hơn nữa nụ cười kia, nói năng bất phàm, Quý Nghiên nghĩ, nếu như không phải gặp được Bạch Thắng trước, cô nhất định sẽ động lòng với hắn.

Ánh mắt Y Nhân quả nhiên rất tốt!

Bạn đang đọc truyện *Bạch Thiếu Gia, Cung Chiều Vợ Như Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 162: 113. Ôn Ninh Lạc 2

Quan trọng nhất là, hắn đối với người hâm mộ mình rất dụng tâm, Quý Nghiên ít thấy mình tinh quan tâm đến người hâm mộ mình như vậy. Còn lại là đại mình tinh, phần lớn là chuyên gia trang đẹp trai để chơi bời đùa giỡn, người hâm mộ đối với bọn họ mà nói cũng chỉ là một nhóm người mê luyến mình, sẽ không để ở trong lòng..., nhưng Ôn Ninh Lạc không như thế. Quý Nghiên có ấn tượng khắc sâu nhất chính là, có người hâm mộ đến thăm, tặng quà cho hắn, cả nhân viên làm việc cũng có đồ ăn.

Có thể người hâm mộ này trước cũng đã làm chuyện tương tự, nhưng hắn lại còn nhớ người ta, vẫn còn cười rất dịu dàng nói: "Lại tới?"

Lúc ấy người hâm mộ này liền choáng váng thật lâu.

Có cái gì làm cho người ta kích động so với người mình yêu thích nhớ mình? Hơn nữa người này là thần tượng của mình.

Ôn Ninh Lạc nói: "Cảm ơn bạn đến xem tôi, thời tiết nóng như vậy cần thận đừng để bị trúng gió. Về nhà sớm, học tập tốt, đừng làm cho ba mẹ lo lắng. . . ."

Người hâm mộ này đặc biệt ngoan gật đầu.

Đoán rằng còn chưa có từ trong phần rung động phục hồi lại tinh thần.

Ôn Ninh Lạc vẫn đưa mắt nhìn cô bé rời đi khỏi tầm mắt của mình.

Trong lúc còn có rất nhiều người hâm mộ đến studio nhìn hân, dù chụp hình đã rất mệt mỏi, hân cũng vẫn mỉm cười truyền lại năng lượng cho họ, thỉnh thoảng hướng người hâm mộ phát tay, mỉm cười. Ánh mắt thành khẩn mà dịu dàng, một người đàn ông trà trộn ở làng giải trí lâu như vậy, lại còn có thể giữ vững ánh mắt trong suốt như vậy, khiến Quý Nghiên rất kinh ngạc.

Mặc dù hành động, ngôn ngữ rất bình thường, nhưng lại không khỏi làm cho lòng người ảm áp!

"Hân không phải đã là ca sĩ cao cấp châu Á rồi sao? Tại sao còn phải dựa vào Y Nhân chụp hình để nâng hân?" Lúc ăn cơm, Quý Nghiên nghĩ đến vấn đề này, không khỏi hỏi.

Mộc Tây trả lời: "Hiện tại thị trường đĩa nhạc ngày càng tàn lụi, giới âm nhạc cũng một mực đổi mới, đã sớm không còn như ban đầu. Hân bây giờ mặc dù vẫn còn ở trên đỉnh cao, nhưng ai biết qua mấy năm nữa sẽ như thế nào? Điều sẽ từ từ chuyển sang diễn viên, hướng chỉ so với ca hát, diễn một hai tẩu hồng, nhân vật càng có thể nổi tiếng hơn. Đối với sự nghiệp ca xướng cũng trợ giúp cho hân, Ôn Ninh Lạc không phải là người để ý đến dáng vẻ, mình thấy Y Nhân rất quan tâm hân, trước hân cũng nhận một bộ kịch, chỉ là đề tài quá tẻ nhạt, hơn nữa không có kỹ xảo diễn, bị phê bình vô cùng thảm. Lần này Y Nhân quyết tâm giúp hân vẫn hồi cả mặt trong lẫn ngoài, hung hăng đánh những người đó một bạt tai!"

"Không nhìn ra, thì ra Y Nhân có thể vì người ta suy nghĩ như vậy." Quý Nghiên lắc đầu một cái, không nhịn được bật cười.

Sức mạnh của tình yêu, thật thần kỳ!

"Bề ngoài Y Nhân là thân leo, chống cự trái tim. Chẳng qua mình ngược lại không hoài nghi, lấy thực lực Ôn Ninh Lạc, muốn thành công rất dễ dàng. Hân chỉ thiếu thời cơ, tựa như trước đây mình nói, năng lực xã giao hân rất mạnh, thật ra đây mới là người đàn ông rất cường hân. Hân chỉ cần nguyện ý, thì có nhiều phương pháp thành công. Ôn Ninh Lạc cũng không phải là không có chỗ nào chụp hình, mặt xã giao hân như vậy, người muốn nâng hân đâu ít? Cũng chỉ có công ty rách của hân, bởi vì kiêng kỵ thực lực của hân, mới không dám trắng trợn nâng hân, sợ đến lúc thoát khỏi lòng bàn tay, mình đập chân của mình. Nhưng Ôn Ninh Lạc cũng không có câu oán hận nào, có lẽ là cảm giác mình hiện tại có thể dựa vào công ty đi, ban đầu công ty từng bước một bồi dưỡng hân ra, để cho hân làm âm nhạc, giúp hân tuyên truyền mới đi đến bây giờ." Mộc Tây hừ một tiếng, rất khinh thường mà nói: "Dù sao lão tử cũng không thể giải thích vì sao có ý nghĩ này, nếu là mình giúp một cái công ty kiếm tiền thì sống một chết, kết quả nó còn liều mạng chèn ép mình, lão tử không đem cái công ty này mở to mắt ra thì không được. Những thứ khác không nói, Ôn Ninh Lạc vẫn còn vô cùng làm cho người ta bội phục. Một người nghệ sĩ, có thể lăn vào đến chính thương quân tam giới đều có bằng hữu của mình còn rất vững chắc kia... Cũng thật không đơn giản rồi, hơn nữa người nào nhắc tới hân không phải đều rất tán thưởng, hân không được ước cất vào trong túi xách mạng đi."

"Nhìn ra được." Quý Nghiên chống đầu, nói với Mộc Tây: "Vừa nhắc tới hân cậu liền thao thao bất tuyệt, hơn nữa tất cả đều khen ngợi. Tây Tây, cậu chừng nào thì nhìn hơn một người đàn ông tốt như vậy? Như vậy phát triển tiếp, chẳng lẽ đi tình biệt luyến, vứt bỏ Mẫn Lão Đại chuyển qua Ôn tiên sinh đem ôm vào lòng ngực chứ?"

"Biến, lão tử nào có tư tưởng bi ôi như vậy, cậu nghĩ quá nhiều được không? Lại nói, mình muốn xuống tay Ôn Ninh Lạc, Y Nhân không phải chém mình chết sao!"

Quý Nghiên cười khế.

Đúng lúc ấy thì, điện thoại di động vang lên, Quý Nghiên nhìn một chút, không có nhận, lại bỏ lại trên bàn.

Mộc Tây nhìn mặt mà nói chuyện, liếc nhìn cô để ở điện thoại di động trên bàn, rất tùy ý hỏi: "Làm gì không nhận?"

"Ừ, lúc đang ăn cơm, chuyên tâm ăn cơm mới được." Quý Nghiên lòng không yên lòng cô.

Mộc Tây trầm nghĩ, lấy cớ này cũng quá thôi! Cậu nha vừa ăn cơm vừa gọi điện thoại thời điểm còn thiếu sao?

Cô hỏi: "Bạch thiếu gia gọi?"

Quý Nghiên mỉm cười, không lên tiếng.

Mộc Tây dáng vẻ mình biết ngay mà, buông bát xuống, nhìn Quý Nghiên nói: "Trước mình muốn hỏi cậu, cậu hôm nay cả ngày đều không có tinh thần. Nói một chút coi, chuyện gì xảy ra? Cùng Tiểu Bạch nhà cậu cãi nhau?"

"Không có." Không thể nào trả lời rành mạch.

Mộc Tây lườm cô. "Cái rắm! Không có gây gổ cậu hỏi nhiều chuyện Ôn Ninh Lạc đòi đi tầm mắt làm gì? Có phải là anh ta làm cái gì để cho cậu phiền lòng chuyện như vậy?"

"Thế nào, cậu phải giúp mình ra mặt?" Quý Nghiên cười giong hỏi.

Mộc Tây không chút do dự. "Dĩ nhiên, nếu anh ta khi dễ cậu, lão tử thứ nhất xông lên đập bẹp anh ta."

Quý Nghiên rất hiểu tính tình Mộc Tây, cô ấy nói được là làm được. Nếu để cho cô ấy hiểu sai ý, cô ấy thật sẽ chạy đi tìm Bạch Thắng. Người đàn ông của mình, nhất định phải che chở. Huống chi Bạch Thắng vốn cũng không có làm gì với cô, chẳng qua tất cả mình cố chấp, nhất thời không có cách đặt đến điểm chung. Quý nghiên nói: "Không tính là gây gỗ, chỉ là ở chuyện hai người sinh ra khác nhau, mình đến nay còn không cách nào tán thành cách nhìn của anh ấy."

"Chuyện gì?" Mộc Tây hỏi.

Quý Nghiên trầm mặc một chút, nói: "Chuyện của hai chúng mình, không có gì, cậu đừng lo lắng."

Mộc Tây bĩu môi. "Được rồi, chẳng qua nếu như anh ta không quá phận, cậu cũng nghĩ thông suốt đi. Đừng cứng nhắc, hai người ở chung một chỗ, khó tránh khỏi có lúc ý kiến không hợp, thỉnh thoảng chịu thua. Tiểu Bạch nhà cậu như vậy, chỉ cần cậu làm nũng, khẳng định chuyện gì cũng cho qua, đều ổn thỏa."

Cô khó được người chị tri tâm như vậy.

Quý Nghiên không khỏi cười mà nói: "Cậu chừng nào thì hiểu rõ lí lẽ thế này rồi hả? Còn có thể khuyên bảo mình. . . . ."

Mộc Tây đương nhiên nói: "Nói nhảm, nếu như hai người các cậu âm ỉ rồi, chúng ta ở đâu đây? Ở nhà họ Bạch ăn tốt uống tốt còn có người phục vụ, rất thoải mái! Đi ra ngoài chúng ta uống gió tây bắc à? Lão tử mới không có ngu như vậy!"

Bạn đang đọc truyện *Bạch Thiếu Gia, Cung Chiều Vợ Như Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 163: 113. Ôn Ninh Lạc 3

Quý Nghiên: ". . . . ."

Quả Nghiên, trông cậy vào Mộc Tây có thể dụ dỗ sẵn sốc cái gì, cũng chỉ là Phù Vân.

Trừ thường xuyên tới studio thăm dò một chút, cùng Ôn Ninh Lạc thân quen ở ngoài, cuộc sống cũng không có biến hóa gì đó. Mẫn Luyến Y vẫn không có trở lại, giữa Mộc Tây với Mẫn Lão Đại vẫn là dạng ấy, không ai biết Mẫn lão đại đang suy nghĩ gì. Từ đề tài tính nhạy cảm, Quý Nghiên cũng không còn cùng Bạch Thắng nói qua vấn đề giữa bọn họ nữa, không khí giữa bọn họ từ sau đêm đó vẫn bất ôn bất hòa. Nói chiến tranh lạnh, cũng không có. Gây gỗ hơn chưa nói tới, nhưng luôn cách một chút gì.

Mỗi khi không có người Quý Nghiên nghĩ đến Mộc Tây thì đột nhiên ánh mắt âm đạm, mà Mẫn Luyến Y vẫn mỉm cười xuất hiện ở bên cạnh Mẫn Lão Đại, cô cảm thấy rất không thoải mái. Ngay tiếp theo cũng không biết làm sao đối mặt với Bạch Thắng, dù sao từ tình huống lần trước, anh vẫn hơn nghiêng về Luyến Y.

Lần này Bạch Thắng cũng không tỏ thái độ rõ ràng với cô, hoặc tổn tâm tư dụ dỗ cô. Quý Nghiên không cùng anh nói chuyện này, anh cũng xem như chuyện gì cũng không xảy ra, như thường ngày. Thái độ như vậy, càng làm cho trong lòng Quý Nghiên buồn phiền có mà không nói ra được.

Studio.

Mọi người thu dọn đồ, trên miệng Y Nhân ngậm miếng thịt heo khô, vừa ăn vừa đi về phía Ôn Ninh Lạc. Thuận theo tự nhiên nói với hân: "Ôn Ninh Lạc, chúng tôi hôm nay muốn đi quán rượu, anh cũng cùng đi nhé."

"Quán rượu?" Ôn Ninh Lạc xoay người, nhìn Y Nhân, hỏi: "Nhất định phải đi sao?"

"Ừ." Y Nhân rất trịnh trọng gật đầu. "Tất cả mọi người đi, anh cự tuyệt, quá không nể tình rồi."

Ôn Ninh Lạc rất dễ nói chuyện đồng ý. "Vậy cũng được, đợi lát nữa, tôi nói một tiếng với người đại diện."

"Ừ, nhanh lên một chút!" Y Nhân kết thúc, có chuyện cần đi nói.

Bên kia, Quý Nghiên nghi ngờ hỏi Mộc Tây. "Em ấy lúc nào thì nói qua muốn đi quán rượu? Chúng ta lại lúc nào thì đồng ý?"

Còn tất cả mọi người đi!

Mộc Tây rất hiểu giá thị trường nói: "Cái này gọi là chiến lược, có hiểu không? Muốn theo đuổi Nam Thần, không tổn chút tâm tư sao được? Hơn nữa

Ôn Ninh Lạc vừa nhìn thì không phải là người hay đi ra ngoài ."

"Còn có thể như vậy?" Quý Nghiên bày tỏ thêm kiến thức, cô lại hỏi Mộc Tây. "Làm sao cậu không có học một chút?"

Nếu không nói không chừng sớm câu được Mẫn lão đại vào trong chén rồi!

"Phốc, lão tử là người rụt rè, đương nhiên muốn giữ vững một chút hình tượng!"

". . . . ." Quý Nghiên im lặng. "Cậu lúc nào thì có hình tượng, mình thế nào không biết?"

"Đó là cậu không có mắt." Mộc Tây giọng điệu nặng nề. "Kêu cậu sớm sắm một cặp mắt kính đi, cậu còn không nghe! Hình tượng lão tử chói lọi thanh khiết cư nhiên không nhìn ra."

". . . . ."

Được rồi, cô thua.

"Đi nha."

"Cô không phải nói tất cả mọi người đi sao?" Ôn Ninh Lạc nhìn Mộc Tây cùng Quý Nghiên ở bên cạnh, có hai người, vậy cũng là mọi người?

Y Nhân rất thân nhiên nói: "Đúng vậy, tôi, Mộc Tây, chị Tư, ba người, còn chưa đủ? Vậy để tôi gọi cả lão đại bọn họ đến."

Ôn Ninh Lạc. "Tôi cho là tổ diễn kịch tụ tập."

"Tôi cũng không nói, tôi chỉ nói mọi người, mọi người lại không có nghĩa là tổ diễn kịch, gia đình tụ tập cũng có thể nói mọi người, chính anh hiểu nhầm rồi." Y Nhân tựa như sói xám lớn lừa gạt cô bé quàng khăn đỏ, nói năng hùng hồn.

Ôn Ninh Lạc: "Nếu là gia đình tụ tập, người trong nhà các cô tham gia là được rồi, tại sao còn mời tôi?"

"Nói rõ để mắt anh chứ, đi là được, so đo nhiều như vậy làm gì? Dù sao cũng không bán anh." Y Nhân nhìn một chút phía trước nói: "Xe tới rồi, đi thôi."

"Chờ một chút."

Mọi người đang chuẩn bị lên xe, Ôn Ninh Lạc đột nhiên nói. Y Nhân dừng bước lại, nghi ngờ nhìn hấn, Mộc Tây cùng Quý Nghiên cũng nhìn về phía Ôn Ninh Lạc. Chỉ thấy hấn đi tới mấy nữ sinh trước mặt cách đó không xa, cùng các cô nói cái gì. Ôn Ninh Lạc đưa lưng về phía họ, không thấy rõ vẻ mặt của hấn, nhưng sau kết thúc công việc ở studio, giọng nói hấn đặc biệt mềm mại rất rõ ràng truyền đến trong tai đám người Quý Nghiên. "Sắc trời khuya lắm rồi, các em không cần nữa đi theo, về sớm một chút thôi. Muốn không an toàn, bọn tôi muốn đi quầy rượu, sau đó liền trực tiếp về nhà, các em cũng trở về nhà học tập tốt, đừng đi cùng nữa."

Mấy nữ sinh có chút trù trừ đứng tại chỗ, sắc mặt đỏ rực, hình như là xấu hổ.

Họ không ngờ sẽ bị phát hiện, càng không có nghĩ tới Ôn Ninh Lạc sẽ chủ động tới nói với các cô.

Một lòng đã sớm khẩn trương, ngay cả mặt của hấn cũng không dám nhìn thẳng.

Cách thật lâu, mới có một người nữ sinh nói: "Anh cũng phải chăm sóc mình thật tốt, chúng em đi."

"Biết, mau trở về đi." Một nữ sinh kia lưu luyến không rời xoay người, còn cẩn thận mỗi bước đi lui về phía sau nhìn, Ôn Ninh Lạc đứng tại chỗ, đưa mắt nhìn họ, lại tăng thêm một câu: "Chú ý an toàn."

Quán rượu không khí vạn năm như một ngày càng náo nhiệt, mới vừa vào cửa, là có thể nghe được âm thanh nhạc đình tai nhức óc. Đám người đồng đảo, chơi được vô cùng high!

Họ đi tới vị trí một góc nhỏ, cách một khoảng cách, Quý Nghiên chột dừng bước.

Y Nhân quay đầu lại hỏi: "Thế nào?"

Quý Nghiên nhìn ba người ngồi trên sofa kia, không nói gì.

"Hai người đi trước đi." Mộc Tây nói với Y Nhân.

Y Nhân gật đầu, lôi kéo Ôn Ninh Lạc đi về phía trước.

"Các cậu rốt cuộc xảy ra chuyện gì?" Mộc Tây đến bên cạnh Quý Nghiên, rất nghiêm túc nói.

Quý Nghiên mím môi, ánh mắt lóe lên. "Không có gì."

"Đã như vậy, còn không có gì, cậu cho mình ngu à?" Mộc Tây tức giận trừng cô. "Cái người này mấy ngày vẫn trốn tránh anh ta, ngày đó không phải nói chỉ sinh ra một chút bất đồng sao? Thế nào, còn chưa có làm hòa?"

Quý Nghiên không biết làm sao nói với cô ấy, lại không thể nói thật với Mộc Tây, cô ấy gần đây vốn tâm tình đã không tốt, để cho cô ấy biết mình vì cô ấy mới cùng Tiểu Bạch giận dỗi, chỉ ảnh hưởng đến tâm tình Mộc Tây hơn.

"Thật không có việc gì, mình cũng không có tránh anh ấy, chỉ không ngờ anh ấy cũng sẽ ở đây mà thôi." Lầy có như vậy có chút gượng ép, nhưng không có biện pháp, Quý Nghiên nói: "Là cậu gọi bọn họ tới sao?"

"Ừ." Mộc Tây gật đầu, không nhìn được liếc Quý Nghiên một cái. "Cậu cho rằng nhìn các cậu náo như vậy trong lòng lão tử dễ chịu hơn sao? Ồi chết mất, chỉ sợ cậu lúc nào thì động kinh lại thật sự cùng Bạch thiếu gia âm ỉ, đến lúc đó lão tử bị ngủ ngoài đường chắc chắn sẽ không bỏ qua cho cậu."

"Biết biết, vì để cho cậu ăn tốt uống tốt mình có chết cũng phải nương nhờ nhà họ Bạch được chưa?"

"Này còn tạm được." Mộc Tây hài lòng. "Đi thôi, chuyện quá khứ đã qua nếu có việc gì thì cũng đã thay đổi rồi."

Quý Nghiên ngồi vào bên cạnh Bạch Thắng, người sau bưng ly rượu, rất thanh thản uống rượu, hai bên cũng không nói gì. Mộc Tây liếc mành nháy mắt với Quý Nghiên, Quý Nghiên cũng không có phản ứng gì, Mộc cô nương ở một bên thiếu chút nữa hộc máu. Chết tiệt, mới vừa còn nói hay lắm, đảo mắt lại đã chui trong vỏ rồi, cô ấy chủ động một chút sẽ chết sao?

"Giới thiệu một chút, đây là Ôn Ninh Lạc." Y Nhân chỉ vào Ôn Ninh lạc nói.

Bạch Thắng cùng Mẫn Lão Đại ngược mắt, hướng tới hán báo cho biết một cái, Ôn Ninh lạc lễ phép chào hỏi. "Chào các anh."

"Hoan nghênh."

"Vây, các anh từ từ chơi. Ôn Ninh Lạc, chúng ta đi khiêu vũ thôi." Trước nói một câu với bọn Bạch Thắng, một câu sau mới nói với Ôn Ninh Lạc.

Ôn Ninh Lạc cũng là người thông minh, thấy không khí bên này không đúng, không hề cự tuyệt. Cùng Y Nhân bước đến sàn nhảy.

Quý Nghiên đang lo không biết làm sao, thấy bọn Y Nhân đi tới sàn nhảy, không khỏi đưa mắt nhìn trên người Ôn Ninh Lạc. Tay chân hần dài, vóc người tỷ lệ rất tốt, khiêu vũ hết sức đẹp mắt. Đã sớm nghe Mộc Tây nói qua, Ôn Ninh Lạc khiêu vũ hạng nhất, được xưng là Vũ Vương. Hôm nay vừa thấy, đúng thực với danh xưng.

Lúc hán khiêu vũ rất tập trung, cũng rất hưởng thụ, không giống với cảm giác yêu nghiệt bình thường. Giống như bầm sinh, quanh người đều mang một cỗ hơi thở yêu nghiệt không cách nào sao lãng. Thân thể mềm mại thế này, kỹ thuật nhảy đẹp mắt như vậy, dù đối với người vũ điệu không tinh thông của mà nói, trên thị giác cũng là một đại hưởng thụ. Chung quanh quán đã sớm có vô số tiếng than thở cùng tiếng huýt sáo, cho đến Y Nhân tham gia, cùng hán khiêu vũ, trai tài gái sắc, đều là cao thủ khiêu vũ, quả nhiên là một phong cảnh xinh đẹp.

Quý Nghiên nghiêm túc nhìn thẳng, đột nhiên trước mặt bỗng tối sầm, tầm mắt bị người chặn lại.

Bạn đang đọc truyện *Bạch Thiếu Gia, Cung Chiều Vợ Như Mộng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 164: 114. Tôi cung chiều người đàn ông của tôi, anh có ý kiến?

Bên tai chỉ nghe được một tiếng thét chói tai giống như nóc nhà bị nổ tung cùng tiếng ồn ào vang lên, Quý Nghiên cau mày, muốn lấy bàn tay trước mắt ra, thế nhưng người ta lại án binh bất động. Cho đến tiếng thét chói tai dần dần yếu đi, tay trước mắt mới rút cuộc buông ra.

"Anh làm gì thế?" Quý Nghiên bất mãn hỏi.

Nói xong, mới phát hiện lời hỏi ra này không chỉ một mình cô.

Bên kia giọng nói của Mộc Tây cũng phát ra giống như vậy.

Quý Nghiên không nghĩ nhiều, tầm mắt quét qua sàn nhảy, thế nhưng đã không thấy bóng dáng của Y Nhân cùng Ôn Ninh Lạc. Người khiêu vũ muôn hình muôn vẻ nhiều như vậy, vậy mà đều không đủ hấp dẫn lấy một người. Cô nghiêng đầu nhìn về phía kẻ đầu sỏ gây nên, giọng nói thế nào cũng không thân thiện nói: "Làm sao?"

"A, ánh sáng sàn nhảy quá chói mắt, đối với mắt em không tốt."

Bạch Thắng trả lời rất tự nhiên, nét mặt kia giống như là đang nói, em xem, anh cũng vì tốt cho em, anh rất sẵn sàng khéo hiểu lòng người!

Quý Nghiên hưng hăng liếc anh một cái."Anh cảm thấy lý do này tin được không?"

Coi cô như đứa trẻ ba tuổi mà lừa gạt à?

"Ừ, có thể rất đáng tin." Bạch Thắng một thoáng gạt đầu.

Quý Nghiên: ". . . . ."

Bàn về vô si, cô quả nhiên không phải đối thủ của Bạch Thắng.

"Đến đây." Bạch Thắng hướng cô nói.

Quý Nghiên vẫn đang nổi nóng, mặc kệ anh. Chẳng những thiên vị Mẫn Luyến Y coi như xong, bây giờ lại còn ngăn cản cô quan sát trai đẹp khiêu vũ, quá ác liệt rồi !

Không thể tha thứ.

"Còn tức giận?" Cô không đi sang ngồi, thì Bạch Thắng ngồi lại đây. Không nói lời nào đem người ôm vào trong lòng ngực mình, Quý Nghiên tránh thoát hai cái, dứt khoát tùy anh.

Chỉ là gương mặt còn cau có.

"Mặt đừng cau có, tất cả nếp nhăn sẽ hiện ra."

"Nói vậy, con mắt anh nhìn thấy em có nếp nhăn?" Cô 22 tuổi một cành hoa niên kỷ, nếp nhăn cái đầu anh? !

"Ừm, hai con mắt đều thấy được."

"Vậy anh nên đi sắm cặp mắt kiếng đi, thị lực giảm xuống nghiêm trọng."

"Thật sự có." Giọng vô cùng nghiêm túc nói.

Quý Nghiên rất hoài nghi nhìn anh. "Chỗ nào?"

"Khóe mắt, đều có nếp uồn rồi."

"Anh xác định anh không lừa em?" Anh nói tựa như rất thật, trong lòng Quý cô nương mơ hồ có sóng lớn, không phải đâu? Cô còn trẻ như vậy sao có nếp nhăn, ông trời bất công a!

"Xác định."

Trái tim Quý Nghiên tan nát.

"Anh có biện pháp để nó biến mất." Giọng nói mát lạnh vang lên lần nữa.

Quý Nghiên một lòng chỉ nghĩ tới nếp nhăn, ánh mắt nhất thời tỏa sáng, hỏi: "Biện pháp gì?"

"Cười một cái." Người khác hướng dẫn từng bước.

Quý Nghiên: "Ách. . . . ."

"Như vậy, miệng toét ra."

Quý Nghiên hoài nghi làm theo, bắt đầu ý thức được có cái gì không đúng.

"Ừ, quá cứng nhắc, tự nhiên một chút."

". . . . ."

"Đường cong lớn hơn một chút nữa."

". . . . ."

"Đúng, chính là như vậy."

"Bạch Thắng, anh đùa giỡn em!" Quý Nghiên vừa mới làm xong liền phản ứng kịp, trong nháy mắt sắc mặt thay đổi.

Cố gắng trước đó toàn bộ đổ xuống.

Nhưng Bạch Thắng hình như cũng không tiếc nuối, anh nhàn nhạt cười nói: "Cười như thế mới đẹp mắt."

"Ngây thơ." Quý Nghiên không chút khách khí đánh giá.

"Có thể nhìn thấy em cười, ngây thơ cũng nhận." Bạch Thắng rất khẳng khái mà nói.

Quý Nghiên im lặng, không nói ra được từ ngữ gì.

Mộc Tây không hề cười lên, Quý tiểu Nghiên đời này nhất định chạy không thoát khỏi lòng bàn tay của Bạch thiếu gia rồi, thực lực rất cách xa! Nhìn cô ấy mới vừa ngu như vậy, dễ dàng để bị lừa, chỉ là Bạch Thắng trêu chọc cô ấy ngược lại trêu chọc rất vui vẻ. Không khí giữa hai người cũng không còn cứng nhắc như vậy, ài, chuyện thương nhân cao thấp chính là không giống nhau!

"Đừng làm rộn." Quý Nghiên chụp tay của anh. Khóe mắt trong lúc vô tình liếc thấy nụ cười trên mặt của Mẫn Luyến Y, không khỏi sùng sốt một chút.

"Em làm gì ở đây?" Chợt truyền tới tiếng gầm nhẹ kéo suy nghĩ của cô về, bình tĩnh nhìn, trên tay Mẫn Luyến Y cầm ly rượu, mà Mẫn Y Thần bắt được cổ tay của em ấy.

"Em không thể uống rượu." Giọng nói khô khan nhạt nhẽo nói.

Mẫn Luyến Y khẽ mỉm cười. "Anh, hiếm khi ra ngoài một lần, uống một chút không sao."

"Không cần tùy hứng." Mẫn Y Thần cau mày.

Lúc này Mộc Tây lạnh lùng nói: "Đúng vậy, ngộ nhỡ có chuyện gì xảy ra, anh em sẽ đau lòng chết mất!"

Thân thể không tốt đừng cậy mạnh! Mộc Tây ngửa đầu đem ly rượu uống một hơi cạn sạch. Đồng ——, cái ly nặng nề đặt tại trên bàn. "Tôi đi toilet."

Dứt lời liền đứng dậy lẫn vào trong đám người.

"Tây Tây. . . . ." Quý Nghiên lo lắng gọi, theo bản năng muốn đuổi theo cô ấy, thân thể lại bị người khác đè chặt lại. Bạch Thắng nắm tay của cô gia tăng sức lực, Quý Nghiên không hiểu quay đầu lại, lại thấy sắc mặt anh như thường, giống như không có chuyện gì xảy ra.

Trong lòng Quý Nghiên tức giận, đang muốn nổi đóa, chợt nghe Mẫn Luyến Y nói: "Em cũng đi toilet."

Quý Nghiên sững sờ, ánh mắt nhìn theo em ấy. Mẫn Luyến Y vòng qua Mẫn Y Thần đi về phía trước, người sau mặt còn bình tĩnh, không chút nào nhận ra được có cái gì không đúng.

"Buông ra." Quý Nghiên lạnh giọng hướng Bạch Thắng nói.

Mẫn Y Thần đưa ánh mắt nhàn nhạt quét về phía bọn họ.

"Bà xã, hiếm khi ra ngoài một lần, em không thể ở cùng anh được sao?" Bạch thiếu gia lần nữa làm nũng ăn vạ, giọng nói còn mơ hồ mang theo chút buồn bã.

Bạn đang đọc truyện *Bạch Thiếu Gia, Cung Chiều Vợ Như Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 165: 114. Tôi cưng chiều người đàn ông của tôi, anh có ý kiến? 2

Giống như Quý Nghiên lạnh lùng bỏ rơi anh.

Quý Nghiên rất im lặng. "Ngày ngày gặp mặt, ngày ngày. . . . . Ở chung một chỗ, vẫn không tính ở cùng anh sao?"

Toilet.

Mộc Tây đứng trước bồn rửa tay, rửa tay một cái, trong gương đột nhiên xuất hiện một bóng người quen thuộc, ánh mắt cô hơi thu lại, trên mặt không có biểu cảm gì.

Mộc Tây xoay người đi sát qua Mẫn Luyến Y ra phía ngoài, Mẫn Luyến Y gọi cô lại. "Mộc Tây, cô yêu anh tôi có đúng hay không?"

Thân hình Mộc Tây dừng lại, xoay người lại, nhìn chằm chằm cô ấy.

"Tại sao thích không cho anh ấy biết?" Mẫn Luyến Y đi tới phía trước Mộc Tây, cùng với cô nhìn thẳng vào mắt. "Anh tôi từ nhỏ đối với chuyện tình cảm phản ứng tương đối chậm lụt, cô không nói với anh ấy, anh ấy vĩnh viễn đều không biết tâm tư của cô."

"Kỳ lạ, chuyện của tôi tại sao phải nói cho cô biết?" Mộc Tây ôm ngực, ánh mắt lạnh lạnh nhìn Mẫn Luyến Y. "Cô lấy tư cách gì nói với tôi những lời này? Mẫn Luyến Y, tôi thấy cô không phải là nhân rồi không có chuyện gì làm, mà những ngày này quá tịch mịch, cô không phải đã có bạn trai rồi sao? Còn quan tâm tới chuyện Mẫn Y Thân làm cái gì? Nghĩ hồng hạnh xuất tường à?"

"Tôi sẽ không phản bội Hàn Niệm, nhưng, tôi cũng sẽ không tặng anh trai cho cô." Mẫn Luyến Y nói.

Mộc Tây cau mày: "Có ý gì?"

Mẫn Luyến Y nhếch môi nhìn cô. "Tôi rất thích anh trai, không, phải nói, tôi rất thương anh ấy. Đã từng, anh ấy là toàn bộ sinh mệnh của tôi. Tôi có thể cho anh ấy không thừa bất cứ chuyện gì, vậy mà, trong lòng anh ấy, chúng tôi chỉ có thể là anh em. Từ nhỏ anh ấy đã cho rằng chuyện đó là đương nhiên, lớn lên cũng không tự nhiên sẽ nghĩ sang phương diện khác. Cho nên, tôi rất bị tổn thương. Dù có Hàn Niệm, nhưng phần bỏ ra cũng không thu lại được, tôi rất rõ ràng chúng tôi không thể nào ở cùng nhau. Nhưng dù sao tình cảm hơn mười năm, tôi mãi mới chờ được đến lúc anh ấy cũng yêu tôi, tại sao có thể trong thời gian ngắn như vậy, anh ấy lại yêu người phụ nữ khác?"

"Có làm hay không?" Mộc Tây tức giận nói: "Cho nên cô khắp nơi quán lấy Mẫn Y Thân, không để cho anh ấy đi cùng với tôi. Chính vì cô cùng Hàn Niệm tương thân tương ái sống hạnh phúc, làm cho một mình anh ấy công lấy tình cảm khổ sở cả đời đối với cô? Cô rốt cuộc có bao nhiêu ích kỷ? Đây coi là yêu sao? Mẹ, trên thế giới có loại hoa tuyệt thế này sao! Lão tử thật nhìn lầm cô!"

"Vậy thì thế nào? Ít nhất trước mắt, so với cô, địa vị tôi ở trong lòng anh ấy nặng hơn một chút. Người anh ấy yêu cuối cùng là tôi, không phải sao?" Mẫn Luyến Y cười nhìn Mộc Tây trong nháy mắt thay đổi sắc mặt, nói tiếp: "Còn cô có bản lĩnh để cho anh ấy trong thời gian ngắn quên được tôi, tiếp nhận cô sao? Cô cảm thấy cô có thể thay thế vị trí tôi ở trong lòng anh ấy?"

"Khoe khoang? Cô có phải quá tự tin rồi hay không?" Mộc Tây hoàn toàn bị khơi dậy tức giận, giọng nói không tốt nói: "Tôi cho cô biết, dựa vào câu nói này, tôi cũng sẽ không cho phép trong lòng Mẫn Y Thân còn có người phụ nữ ghê tởm này! Không chỉ có hạ thấp anh ấy, ngay cả lão tử cũng nghi ngờ ánh mắt, cô cho rằng cô là ai? Tôi cũng không tin, Mẫn Y Thân không có cô thì không được! Không phải cô cho rằng anh ấy vẫn nhớ kỹ cô sao? Năm mơ! Lão tử còn muốn anh ấy hạnh phúc hàng ngày cho cô xem! Chờ coi, thật sự cho rằng sức quyến rũ lão tử để trưng bày à? Mẹ kiếp. . . . ."

Ở trên mặt Mẫn Luyến Y rõ ràng vui mừng hơn, mặt mày cũng cong lên, cao giọng nói: "Thật sao? Vậy tôi mới mắt mong chờ!"

Mộc tây hừ lạnh một tiếng "Cô chờ bị mất mặt đi!"

Cô tức giận vội vàng nói xong, liền đi ra ngoài.

Mẫn Luyến Y ở sau lưng cô nói: "Mộc Tây, cô phải cố gắng lên!"

"Không cần cô nói!"

Mộc Tây đầu cũng không ngoảnh lại, sải bước lớn rời đi.

Quý Nghiên chạy tới toilet thì đã không thấy bóng dáng của Mộc Tây cùng Mẫn Luyến Y. Cô nghi ngờ nhìn chung quanh một lần, toilet chỉ có mấy người phụ nữ ăn mặc rất còi mỡ ra ra vào vào, nồng đậm mùi nước hoa đập vào mặt, Quý Nghiên không khỏi nhú nhú mày. Cô lại ra bên ngoài nhìn một chút, cũng không thấy người, nghĩ thầm họ có thể đã đi về, Quý Nghiên đang chuẩn bị trở về, trước mắt chợt quét một bóng dáng quen thuộc, bước chân Quý Nghiên ngừng lại một chút.

Là Bạch Thắng.

Anh đứng trước một người phụ nữ, cho dù người phụ nữ kia giờ phút này quay lưng đối với mình, nhưng Quý Nghiên rất nhanh đã nhận ra, Vân Song Chi. Người phụ nữ kia, cho dù hóa thành tro cô cũng nhận ra được.

Kể từ khi Sương gặp chuyện không may, cô ta liền chạy trốn về bên cạnh Ngôn Quyết, Quý Nghiên nằm mơ cũng muốn bắt được cô ta báo thù cho Sương, cô chưa từng hận qua một người như thế. Ngay cả Quý Nhu, ghét thì có ghét, nhưng cũng chưa từng nghĩ tới muốn mạng của cô ta. Nhưng Vân Song Chi là người đầu tiên Quý Nghiên muốn giết!

Tại sao cô ta lại xuất hiện ở đây?

Tiểu Bạch nhìn thấy cô ta, cư nhiên không có ra tay.

Còn mặc cho cô ta yên ổn đứng ở trước mặt mình.

Trong đầu suy nghĩ rất loạn, còn không đợi Quý Nghiên suy nghĩ nhiều, thân thể Vân Song Chi đã tới gần. Ánh mắt Quý Nghiên đột nhiên tròn to, không thể tin nhìn một màn trước mắt này, cô ta, hôn anh.

Thời gian trong nháy mắt dừng lại.

Thân thể Bạch Thắng cũng cứng đờ một chút, nhanh chóng đẩy Vân Song Chi ra, nhưng đã không còn kịp rồi. Khóe mắt anh quét thấy bóng dáng Quý Nghiên đang ngậy người như phồng, không khỏi sùng sốt. "Nghiên Nghiên. . . . ."

Quý Nghiên nhìn anh đi về phía mình, thân thể không tự chủ được lui về phía sau, vậy mà xoay người, chạy thật nhanh cách xa hiện trường.

"Nghiên Nghiên!" Bạch Thắng cũng mau đuổi theo.

Vân Song Chi nhìn bóng dáng bọn họ trước sau rồi đi, nắm tay thật chặt.

Quý Nghiên xuyên qua đám người, vẫn chạy ra bên ngoài. Sau lưng truyền đến tiếng bước chân, rất dồn dập, cô cũng không nghe thấy.

Nước mắt vô ý thức rơi xuống, đảo mắt đã chạy ra khỏi cửa chính Thành giải trí. Ngoài cửa đông nghịt, Bạch Thắng hô hấp căng thẳng, đột nhiên la lớn: "Quý Nghiên, em đứng lại!"

Chung quanh người đi đường đi ngang qua cũng không khỏi bị tiếng la đột nhiên của anh sợ hết hồn, rồi rít dừng bước lại.

Quý Nghiên không muốn nghe anh điều khiển, nhưng thân thể cũng không chịu không chế, giọng nói Bạch Thắng vừa hạ xuống, thân thể cô theo phản xạ dừng lại.

Quý Nghiên đứng ở bên lề đường, đột nhiên cảm thấy vô cùng uất ức.

Tại sao cô nhất định phải theo như anh nói mà làm?

"Anh gọi em, em không nghe thấy sao?" Bạch Thắng đi đến trước mặt Quý Nghiên, quay người cô lại, giọng nói so với bình thường có nhiều nghiêm nghị hơn.

Trong lòng Quý Nghiên uất ức càng sâu.

"Nhiều xe vậy còn chạy loạn, nếu như xảy ra chuyện làm thế nào?" Bạch Thắng cau mày nhìn cô.

Giọng nói Quý nghiên rất cao mà nói: "Anh không phải đang cùng với Vân Song Chi tình chàng ý thiếp sao? Còn trông nom em làm cái gì?"

"Nói những gì đó? Ai nói anh cùng với cô ta tình chàng ý thiếp?" Sắc mặt Bạch Thắng trong nháy mắt trầm xuống.

Quý Nghiên đẩy tay của anh ra, tức giận nói: "Em đều nhìn thấy."

"Đó là do cô ta sát lại gần, anh không ngờ gặp phải cô ta ở chỗ này." Bạch Thắng giải thích.

Quý Nghiên nói: "Cô ta sát lại gần, chẳng lẽ anh không biết đẩy ra? Huống chi cô ta là hung thủ hại chết Sương, anh thấy cô ta thì ít nhất cũng phải nên nghĩ đến thay Sương báo thù, nhưng anh làm cái gì?"

"Anh lúc đó một lòng chỉ nghĩ đi tìm em, căn bản không dự liệu được cô ta đột nhiên lại gần, càng không có nghĩ đến cái khác." Bạch Thắng thở dài. "Nghiên Nghiên, em tỉnh táo một chút! Anh cũng là người, không thể nào vừa tìm em còn có thể vừa dự liệu Vân Song Chi một giây kế tiếp sẽ làm cái gì với anh."

Bạn đang đọc truyện *Bạch Thiếu Gia, Cung Chiều Vợ Như Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 166: 114. Tôi cũng chiều người đàn ông của tôi, anh có ý kiến? 3

Lúc ấy Mộc Tây cùng Mẫn Luyến Y cũng đã trở lại, Quý Nghiên đi toilet tìm các cô, lại nửa ngày không thấy bóng dáng. Quán rượu hỗn loạn như vậy, anh không lo lắng mới là lạ! Ai biết. . . . .

Quý Nghiên nghe được lời của anh, cảm xúc cuối cùng thoáng bình phục một chút. Một khắc kia mới vừa thấy anh cùng Vân Song Chi hôn, đầu óc Quý Nghiên không nghĩ được gì. Bất luận như thế nào cũng không thể nào tin, càng không tiếp nhận nổi, anh thế nhưng cùng Vân Song Chi. . . . . Quý Nghiên cắn cắn môi, nước mắt không tiếng động rơi xuống, theo khóe mắt, chậm rãi lăn xuống.

"Em rất để ý cô ta hôn anh sao?" Bạch Thắng hỏi.

Quý Nghiễn ngược mắt, chảy nước mắt nói: "Nói nhảm, dĩ nhiên để ý!"

"VẬY em giúp anh lau đi."

Vừa dứt lời, môi lạnh lẽo che kín, nhẹ nhàng hôn cô. Quý Nghiễn còn chưa hiểu ý tứ trong lời nói của anh, chỉ thấy gương mặt anh tuấn trước mắt chợt phóng đại lại gần, cô sững sốt một chút. Đôi tay Bạch Thắng ôm hông của cô, vì cúi người, động tác dịu dàng mà thân mật.

Quý Nghiễn nhìn chăm chăm anh, trên trán, là hai hàng lông mi dày, ánh mắt sâu thẳm. Chỉ nhẹ nhàng ôm lấy cô đi về phía trước, tay Quý Nghiễn thoải mái chống đỡ lên lồng ngực của anh.

Quý Nghiễn tuyệt đối không ngờ, Bạch Thắng lại có thể biết dùng phương thức này chứng minh tình cảm của anh với cô, ở trên đường cái phồn hoa, người đi ngang qua nhìn đôi tình nhân đang hôn sâu, không khỏi cảm khái.

Không khỏi thả chậm bước chân.

Cô gái xinh đẹp cùng thiếu niên thâm tình tạo thành một bức họa xinh đẹp.

"Lúc hôn chuyên tâm một chút." Giọng nói mát lạnh từ giữa răng môi lộ ra, mang theo một cỗ nhu hòa.

Quý Nghiễn rất ngoan ngoãn nhắm hai mắt lại, mặc dù một khắc trước cô còn rất tức giận, nhưng vào lúc này trong lòng vô cùng bình tĩnh lại. Hai người hôn thật sâu, lưu luyến như phim kiểu Mỹ.

Cô nghĩ, ừ, cô quả nhiên không phải đối thủ Bạch Thắng!

Chỉ cần vừa đụng anh, đã bị đánh toi bời rồi!

Lại trở về quán rượu thì tất cả mọi người ở đây. Tâm tình Bạch Thắng hình như rất tốt, trên mặt mang ý cười nhợt nhạt, một tay dắt Quý Nghiễn, một tay cầm ở trong túi, bước chân nhàn nhả đi tới chỗ ngồi của bọn họ.

Đến gần mới phát hiện ngoại trừ Mộc Tây Mẫn Y Thần, còn có một người không quen biết, Quý Nghiễn nghi ngờ nhìn về phía Bạch Thắng, Bạch Thắng tùy ý nói: "Chắc là người biết Y Nhân."

Ở quán rượu gặp người quen là rất chuyện thường xảy ra.

Quý Nghiễn cùng Bạch Thắng ngồi xuống, người nọ nhìn qua giống như là người theo đuổi Y Nhân, nhìn ánh mắt của cô ấy đều không giống nhau. Tiếp theo nhìn ánh mắt của Ôn Ninh Lạc cũng không giống nhau, đôi tay Ôn Ninh Lạc cầm túi quần, rất tùy ý đứng ở bên cạnh Y Nhân, trên người có loại phong cách hồn nhiên sẵn có rất dễ dàng đem người khác hạ thấp xuống.

Người nọ nhìn về phía Ôn Ninh Lạc, nói với Y Nhân: "Đây chính là tiểu tử em bỏ ra nhiều tiền để muốn nâng? Còn đặc biệt chế tạo kịch bản cho hắn, em xem trọng hắn?"

"Mắc mớ gì tới anh?"

"Y Nhân, em là thiên kim tiểu thư của Thánh Y quốc tế, thân phận tôn quý. Chỉ cần em nguyện ý, bao nhiêu phú thương quyền quý nguyện ý vì em đi theo làm tùy tùng, đem em nâng niu cưng chiều trong lòng bàn tay, cần gì đem tâm tư đặt vào trên người một tiểu bạch kiểm như vậy? Hắn vừa nhìn chính là người ăn bám, em đi theo hắn, quá thua thiệt rồi!"

Y Nhân giương mắt, ánh mắt lạnh nhạt nhìn người đàn ông một cái, khí phách hết sức ngang ngược nói một câu: "Tại sao chỉ cho đàn ông cưng chiều phụ nữ mà không có phụ nữ sủng người đàn ông của mình? Người đàn ông của tôi, tôi cưng chiều hắn anh có ý kiến?"

"Em . . . ." Sắc mặt người đàn ông kia lúc xanh lúc trắng lần lượt thay đổi.

Y Nhân lười phải nói nhiều với hắn, lôi kéo Ôn Ninh Lạc hướng một bên khác đi.

Mộc Tây huyết sáo, hướng Y Nhân giơ ngón tay cái lên.

Y Nhân mặt không đổi sắc, rất bình tĩnh bụng ly rượu lên cùng cô báo cho đã biết.

Người đàn ông kia thấy rất mất mặt nên bỏ đi.

"Bộ kịch này, là đặc biệt vì tôi mà chế tạo?" Ôn Ninh Lạc nhìn Y Nhân, hơi cau mày.

Y Nhân rất thân nhiên thừa nhận. "Ừ."

"Cô không phải là nói. . . . . Thôi, lần sau muốn cần người đi theo thì phải nói rõ ràng, tránh cho làm cho người ta hiểu lầm."

"Hiểu lầm cái gì?"

"Hiểu lắm quan hệ của chúng ta."

"Quan hệ chúng ta thế nào?" Y Nhân nháy mắt, rất chân thành hỏi.

Ôn Ninh Lạc há miệng, nhất thời hoàn toàn không biết trả lời thế nào. Một hồi lâu, mới hơi lúng túng nói: "Nếu không có quan hệ, người mới phải sợ hãi hiểu lắm thành có quan hệ. Truyền đi đối với danh tiếng cô cũng không tốt."

"Tôi không sợ anh sợ cái gì?" Y Nhân nói tiếp: "Lại nói, chúng ta lúc nào thì không có quan hệ?"

". . . . ."

"Tôi theo đuổi anh lâu như vậy anh không nhìn ra được?"

Cô nói rõ ràng như vậy, kẻ ngu mới nhìn không ra được chứ? Ôn Ninh Lạc vốn muốn dùng giọng điệu uyển chuyển cùng cô làm sáng tỏ là mình không có suy nghĩ về phương diện kia, ai ngờ cô gái nhỏ này không chỉ có xuất bài không theo lẽ thường, da mặt cũng dày vượt qua sức tưởng tượng. Thần nhiên để cho hân sững sờ, ngay cả từ trước đến nay có danh xưng xã giao tốt nhất là Ôn tiên sinh cư nhiên cũng chỉ có thể nói lấp ba lấp bấp: "Tôi không chuẩn bị vào lúc này có bạn gái, hơn nữa tôi cũng không thể bảo đảm có thể chăm sóc tốt cho cô. . . . ."

"Tôi có thể chăm sóc tốt cho anh!" Y Nhân rất tự nhiên nói: "Tôi cũng không phải là đứa bé, muốn anh chăm sóc làm gì? Anh làm chuyện của anh là tốt rồi, tôi sẽ bảo vệ anh!"

". . . . ."

Đối mặt với đối thủ "Quấy nhiễu" như thế, người vạm vỡ đến đâu hiển nhiên cũng không có chỗ dùng. Ôn tiên sinh lưu lại một câu "Còn có việc", liền đứng đững mà chạy.

Quý Nghiên nhìn Y Nhân mặt mày đầy cảnh xuân, hỏi "Không đuổi theo?"

Y Nhân xoay người lại, gác hai chân lên nhau ngồi ở trên ghế sa lon, bụng ly rượu lên. Hết sức nhàn nhã nói: "Không cần, Ninh Lạc nhà em da mặt mỏng, sẽ xấu hổ."

Quý Nghiên: ". . . . ."

Cô rút cuộc biết tại sao Ôn Ninh Lạc bị sợ mà phải chạy!

Nhà họ Y.

Trong đêm đen không có mở đèn, chỉ có ánh trăng nhàn nhạt vung vãi chiếu vào.

Mẫn Luyến Y chuẩn bị lên lầu, chợt bên cạnh cầu thang thấy một bóng dáng đen nhánh, thật cao, rất gầy, quanh thân tản mát ra hơi thở mà cô mấy năm qua này rất quen thuộc.

"Niệm"

"Chuyện gần đây anh đều biết." Hai người lên lầu, hình ảnh ám áp trong phòng ngủ, Mẫn Luyến Y mở đèn, nhìn gương mặt tuấn tú trước mặt như ánh mặt trời.

"Làm sao anh đã trở lại?" Mẫn Luyến Y hỏi.

Hàn Niệm nhìn chăm chăm cô, trong ánh mắt lại mang theo một chút ưu thương: "Em cũng không cần làm như vậy."

"Niệm."

"Luyến Y, em không thiếu anh ấy cái gì". Hàn Niệm cúi đầu nói: "Tại sao luôn luôn lo lắng cho hạnh phúc của anh ấy?"

"Anh ấy là anh trai em." Mẫn Luyến Y cho là chuyện phải làm nói.

"Vậy thì thế nào? "

"Là em hại anh ấy trở thành như bây giờ, em cũng muốn chịu trách nhiệm. " Mẫn Luyến Y vẻ mặt rất đau buồn.

Hàn Niệm nói: "Vi anh ấy, chúng ta đã kéo dài tới bây giờ cũng không có kết hôn. Em không phải nghĩ anh ấy nhìn thấy chúng ta ở chung một chỗ mà khổ sở, cho nên anh ấy dọn ra ngoài cũng không có ngăn cản, mình lại ở nhà ngày ngày âm thầm lo lắng. Em sợ anh ấy không muốn gặp em, cho nên chỉ có thể nhờ Y Nhân giúp em chuẩn bị thuốc bao tử, thuốc tiêu viêm, thuốc cảm một đồng thuốc còn có đồ dùng hàng ngày đi tìm anh ấy. Tồn mấy ngày giúp anh ấy viết mấy tờ giấy dạy nấu ăn cho dinh dưỡng, lại sợ anh ấy sẽ không có thời gian đi làm, cho nên đứng giờ xác định địa điểm giúp anh ấy gọi bữa ăn. Em cái gì đều muốn vì anh ấy mà cân nhắc kỹ, như vậy còn chưa đủ sao? Luyến Y, em còn phải làm đến mức nào?"

"Niệm, anh đừng như vậy." Mẫn Luyến Y muốn kéo hắn. "Nếu như không phải tại em, có lẽ ban đầu anh ấy còn có thể cùng với Phương Di ở chung một chỗ, là em phá hủy hạnh phúc của anh ấy."

"Em cho đến bây giờ không có hiểu rõ sao? Coi như không có em, Mẫn Y Thần cũng sẽ không chọn Phương Di. Anh ấy đối với cô ta căn bản cũng không có tình yêu, chuyện anh ấy phải chịu trách nhiệm, em cũng cùng anh ấy giống nhau phải không? Vì sao phải ngu như vậy? Tại sao mặc kệ ngày trước hay hiện tại, em luôn luôn vì anh ấy mà buông tha cho chính em? Em đem anh để ở đâu?" Hàn Niệm bị thương nói.

Mẫn Luyến Y bị hắn nói làm lòng một hồi chua xót, không phải cái bộ dáng này!

"Niệm"

"Em cho rằng em phá hủy hình tượng của mình ở trong lòng anh ấy, chuyện có thể thay đổi sao? Anh ấy sẽ tin sao? Mẫn Y Thần là thương nhân, nhưng anh ấy không phải là người ngu, em là hạng người gì sao anh ấy không biết? Em như vậy chỉ đẩy anh ấy vào một tình cảnh lúng túng hơn, còn có chúng ta, em đem chúng ta đặt chỗ nào? Em vĩnh viễn đều nghĩ đến hạnh phúc Mẫn Y Thần trước, vậy chúng ta thì sao?" Hàn Niệm khóa thật chặt cô lại, giọng nói chất vấn khiến Mẫn Luyến Y không biết làm thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Bạch Thiếu Gia, Cung Chiều Vợ Như Mạng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 167: 115. Mùa yêu

"Em cho rằng em phá hủy hình tượng của mình ở trong lòng anh ấy, chuyện có thể thay đổi sao? Anh ấy sẽ tin sao? Mẫn Y Thần không phải là thương nhân, nhưng anh ấy không phải là người ngu, em là hạng người gì sao anh ấy không biết? Em như vậy chỉ đẩy anh ấy vào một tình cảnh lúng túng hơn, còn chúng ta, em đặt chúng ta ở chỗ nào? Em vĩnh viễn đều nghĩ đến hạnh phúc Mẫn Y Thần trước, vậy chúng ta thì sao?" Hàn Niệm ôm chặt cô lại, giọng nói chất vấn khiến Mẫn Luyến Y không biết làm thế nào.

"Em không có nghĩ nhiều như vậy, anh ấy không còn nhỏ, em chỉ muốn thấy anh ấy hạnh phúc. Anh cũng đã nhìn ra, anh ấy đối với Mộc Tây là có tình cảm, chỉ là anh ấy đối với tình cảm luôn phản ứng rất chậm, chính anh ấy cũng không ý thức được. Mộc Tây cũng không còn mở ra cõi lòng của mình với anh ấy, giữa bọn họ còn vắt ngang một bà Diệp, tiếp tục như vậy, anh ấy lại một lần nữa bỏ lỡ hạnh phúc của chính mình. Như vậy lần sau thì sao đây? Lại bao lâu nữa, có thể gặp được cô gái để cho anh ấy động lòng? Em không thể trở mắt nhìn anh ấy lại một lần nữa lâm vào khổ sở."

"Nhưng cũng không nhất định phải dùng phương pháp này, Mẫn Y Thần biết, anh ấy cũng không cảm thấy vui vẻ. Em vì anh ấy, đã hy sinh nhiều rồi. Bây giờ lại còn muốn đem đương làm người ác! Nếu như anh ấy tương thật? Cho dù bị Mẫn Y Thần ghét, em cũng không việc gì sao?" Hàn Niệm nặng nề hỏi.

Mẫn Luyến Y kiên định nói: "Em không quan tâm."

"Nhưng anh quan tâm." Hàn Niệm nhắm lại mắt, từ trước đến giờ trên mặt luôn cả lo phát phờ chưa từng xuất hiện nghiêm túc như vậy, hắn nhìn Mẫn Luyến Y, gần từng chữ một: "Em biết không? Anh đến nay cũng không thể xác định, em rốt cuộc yêu anh, hay là anh ấy? Có lẽ ban đầu đi cùng với anh, em vừa bắt đầu muốn ôm lòng cảm ơn, chỉ đồng tình với anh mà thôi. Cộng thêm bị anh ấy tổn thương, cho nên mới lựa chọn ở lại bên cạnh anh, anh đột nhiên nghĩ, nếu như ban đầu anh ấy vẫn hỏi, bảo em quay đầu lại cùng với anh ấy, em có đồng ý hay không? Thật ra thì bản thân em đến cuối cùng, yêu vẫn là anh ấy."

"Không có." Mẫn Luyến Y trong lòng đau xót, vội vàng giải thích nói. "Không phải như vậy, làm sao anh lại nghĩ như vậy?"

Hàn Niệm: "Bởi vì thực tế, để cho anh không thể không nghĩ như vậy."

Mẫn Luyến Y lắc đầu, trên mặt lưu lại hai hàng nước mắt trong suốt. "Em không biết nên làm như thế nào, trừ phương pháp này, em không nghĩ ra làm thế nào tốt hơn để giúp anh ấy. Kích thích Mộc Tây, để cho cô ấy tỏ tình với anh ấy, hi vọng cô ấy không cần bỏ qua anh ấy, đây là điều duy nhất em có thể làm. Em biết rõ anh cảm thấy chuyện này rất ngu xuẩn, nhưng không có biện pháp khác, nhìn anh ấy không hạnh phúc, chúng ta cũng không hạnh phúc không phải sao?"

Hàn Niệm trầm mặc đứng ở trước mặt cô, không nói gì.

Mẫn Luyến Y dịu dàng nói: "Niệm, em cũng không phải mù quáng, trên thực tế, hôm nay đã nhìn thấy hiệu quả rồi. Em tin tưởng, về sau sẽ càng ngày càng tốt, tất cả mọi người đều nhận được hạnh phúc của mình, tất cả chuyện không tốt, cũng sẽ qua đi."

"Chỉ mong vậy." Hàn Niệm lạnh nhạt bỏ lại một câu, liền xoay người rời khỏi phòng.

Niệm . . . . .

Mẫn Luyến Y tiếng kêu ở lại trong lòng, muốn đi giữ lại, lại mất tiếng, thân thể giống như bị người ta giữ lại, một bước cũng không thể động đậy.

Cô chỉ có thể nhìn bóng lưng của hắn từ từ đi xa, một mình sầu não.

Em làm tổn thương tới anh sao?

Rõ ràng không muốn, nhưng mặc kệ như thế nào, cái gì cũng không làm được.

Hàn Niệm sai bước đi ra khỏi cửa phòng, tâm tình hắn không tốt, tự nhiên không phát hiện một bóng người dán chặt ở cạnh tường kia.

Quý Nghiên chờ hắn đi mới đứng ra, như có điều suy nghĩ nhìn về phía trong phòng, chỉ lưu lại một bóng dáng mỏng manh mà gầy nhỏ, ánh trăng chiếu xuống, quanh người quanh quần nhân nhật ưu thương. Làm cho người ta dễ dàng bị cô lây nhiễm!

Quý Nghiên chợt có chút đau lòng. Nhớ lại lúc vừa mới nghe được, cô cuối cùng biết Mẫn Luyến Y tại sao trước sau khác nhau lớn như vậy rồi. Tại sao Bạch Thắng không để cho cô nhúng tay vào chuyện này, còn bảo đảm đi bảo đảm lại Mẫn Luyến Y sẽ không làm cái gì với Mộc Tây. Thì ra anh đã sớm đoán được. Hơn hai mươi năm tình cảm anh em, anh hiểu rõ cô ấy, phải là sâu tận xương tủy. Cho nên mới có thể nghĩ như vậy cũng không muốn kết luận, không ôm ấp chút hoài nghi nào, chỉ có cô, cái gì cũng không biết, vừa nóng nảy làm âm ỉ, lại trách lầm một người tốt.

Còn là người tốt đã từng đã giúp cô!

Khi cô dùng ánh mắt xa lạ nhìn Mẫn Luyến Y thì cô ấy có cảm thấy rất khổ sở không? Tuy nhiên cái gì cũng không thể nói, tình nguyện im lặng.

Quý Nghiên vốn lo lắng Bạch Thắng chưa ăn cơm tối, tới nhà họ Y tìm nguyên liệu nấu ăn, hiện tại, nguyên liệu nấu ăn đã tìm được, nghĩ cũng không nghĩ ra còn biết được một chân tướng. Ủ, tâm tình không thể không nói là nặng nề, nhưng giống như cảm thấy có chút thông suốt. Tình thân, tình bạn, tình yêu, cô gặp nhiều người như vậy, mặc kệ vì một phương diện nào, tất cả mọi người đang dùng phương thức của mình nỗ lực, tự mình bảo vệ một đoạn tình cảm. Khó khăn nữa cũng chưa từng buông tha, dù cuối cùng bất đắc dĩ mất đi. Nhưng cố gắng bỏ ra cũng xóa không mất, nhớ lại cũng xóa không mất, nó thủy chung ở nơi nào, cũng không lưu luyến tiếc nuối.

"Đang suy nghĩ gì?" Giọng nói mát lạnh mê người chợt vang lên, ở ban đêm an tĩnh này, một câu đã kéo suy nghĩ của cô về.

Quý Nghiên bình tĩnh nhìn, chỉ thấy đêm tối lơ mơ, Bạch Thắng ôm ngực tựa vào trên cây khô, ánh mắt tà tà nhìn cô. Đường Quý Nghiên đi đến nhà họ Y, có một con đường mòn nối thẳng đến nhà họ Bạch, hai bên đường nhỏ mọc thành vườn trái cây. Cô lẩm bẩm gọi: "Tiểu Bạch."

Bạch Thắng vừa nhìn cô có lời muốn nói, không có lên tiếng.

"Em đã biết." Quý Nghiên cúi đầu nói.

"Ừ." Bạch Thắng nhàn nhạt đáp một tiếng.

Quý Nghiên cúi đầu, trên mặt thoáng qua một tia áy náy.

Chỉ chớp lát sau, trước mắt bỗng nhiên xuất hiện một đôi giày màu xám tro, Quý Nghiên ngẩng đầu lên, Bạch Thắng mặt bất đắc dĩ đứng ở trước mặt cô, trong mắt lại có khó có thể che giấu được sự cung chiêu.

"Sớm đã nói với em không nên nhúng tay vào chuyện này." Anh giơ tay lên, nhẹ nhàng ờ trên trán cô búng một cái.

Quý Nghiên theo bản năng lui về phía sau hai bước, che cái trán nói lảm bảm: "Đau quá."

Đầu chân mày cô nhíu thật chặt, một dáng vẻ bất mãn, Bạch Thắng khẽ cười nói: "Đáng đời."

"Bạch Thắng, anh không còn thương em nữa rồi." Quý Nghiên uất ức lên án.

Bạch Thắng không chút nào che giấu nói: "Ừ, đuổi tới tận tay rồi cũng không đáng giá tiền nữa."

"Tại sao lại như vậy?" Quý Nghiên giơ chân, nhỏ giọng kêu: "Bại hoại."

"Cho là anh không nghe thấy." Bạch Thắng nhíu mày.

Quý Nghiên hướng anh làm mặt quỷ. "Chính là bại hoại."

Bạch Thắng không nhịn được bật cười, rốt cuộc là ai gây thơ à?

"Tới đây." Anh hướng Quý Nghiên vẫy tay.

Quý Nghiên không để ý tới anh. "Làm gì? Muốn đánh em?"

Lời tuy nói như vậy, bước chân lại không tự chủ được đến gần anh xem chuyện gì xảy ra? Không phải nói không để ý tới anh sao? Quý Nghiên, mày thật không có tiền đồ!

Bạch Thắng cười nói. "Đúng vậy, đánh em."

Thân thể cô đang tiến tới gần phút chốc kia, trực tiếp bị chặn ngang ôm người lên. Quý Nghiên kêu lên một tiếng sợ hãi, toàn bộ thế giới đều ở đây xoay tròn, nhưng một giây kế tiếp, toàn bộ thế giới cũng chỉ có một mình anh. Cô nhìn anh, Bạch Thắng nói tiếp: "Ai cho em không nghe lời như vậy?"

"Chính anh cũng không có nói rõ ràng, tại sao có thể trách em?" Vốn là áy náy bị anh trêu đùa mấy phen, quả quyết biến thành đánh chết cũng không thừa nhận.

Ừ, chính là lỗi của anh.

Bạch Thắng giương môi, nhẹ giọng nói: "Ăn vạ sao?"

"Nào có ăn vạ? Lại nói, tại sao anh lại đi ra ngoài như thế này?"

Còn một thân quần áo ở nhà, khí trời bây giờ cũng không nóng, ban đêm thường có gió lạnh thổi, cũng không sợ bị cảm lạnh.

Bạn đang đọc truyện *Bạch Thiếu Gia, Cung Chiều Vợ Như Mạng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 168: 115. Mùa yêu 2

"Có con tiểu bạch thỏ đi ra ngoài lâu như vậy, còn không thấy trở lại, sợ nó bị sói xám lớn ngậm trong mồm tha đi, cho nên ra ngoài xem một chút."

Bạch Thắng ôm cô, chậm rãi đi về phía trước, ban đêm trên đường mòn, thật dài nhìn không thấy điểm cuối, nhưng lại rất yên tĩnh. Tựa như không khí giữa bọn họ, cũng yên tĩnh, lại tốt đẹp không nói ra được. Quý Nghiên vịn cổ của anh, đem mặt dựa vào ngực của anh, mưa gió nhiều hơn nữa, giờ phút này, cũng cảm thấy vô cùng an tâm.

Cô cười nói: "Nào có sói xám lớn, cho dù có, cũng chỉ có cái người đầu đầy phúc hắc này. Trừ anh ra, ai sẽ tới tha em?"

Bạch Thắng như có điều suy nghĩ một lát, tán thành nói: "Ừ, có đạo lý."

Một con đường rớt cuộc đi tới cuối, đèn bên trong phòng còn mở, Bạch Thắng cũng không có thả cô xuống, mà ôm cô trực tiếp đi lên lầu. Quý Nghiên sững sờ, tránh thoát nói: "Đi sai hướng rồi, phòng bếp ở bên kia, anh không ăn cái gì à?"

"Không muốn ăn."

"Đau bụng làm thế nào? Biết rõ dạ dày mình không tốt, còn không ăn cái gì, lại muốn vào bệnh viện phải không?" Quý Nghiên giờ giờ cái túi trong tay lên.

Bạch Thắng sắc mặt không đổi nói: "Anh đã ăn qua rồi."

"Cái gì?"

"Trước khi đến quán rượu, Luyến Y có làm cơm tối."

Quý Nghiên đỏ mặt hỏi: "Vậy anh nói muốn ăn cái gì, còn nói đói đã lâu rồi?"

Bạch Thắng đương nhiên nhún mày: "Ai nói muốn ăn cái gì là chỉ thức ăn?"

"Vậy là cái gì?"

"Em "

Sắc mặt Quý Nghiên thẹn thùng đỏ lên, một hơi khí nóng đập vào mặt, đốt hai bên má cô đỏ au, như quả táo đỏ chín. Cho nên nói, da mặt mỏng chống lại da mặt dày, luôn phải thua thiệt. Không có thủ đoạn chống lại có thủ đoạn, càng thêm thua thiệt. Mà Quý Nghiên chống lại Bạch Thắng, nhất định thua thiệt cả đời. Vĩnh viễn bị anh ép tới gát gao.

Cô lúng túng từ trên người anh tránh thoát xuống, lần này Bạch Thắng không hề ngăn cản, Quý Nghiên lùi về phía sau mấy bước, Bạch Thắng lại không ngừng tiến tới gần. Nụ cười trên mặt chưa dứt, dưới ánh đèn, đường cong khéo môi càng làm cho tim Quý Nghiên đập loạn như nai con, thân thể đụng phải vòng bảo vệ, không thể lui được nữa. Bạch Thắng một tay chống đỡ bên người cô, hô hấp lại gần, giọng nói mát lạnh ở bên tai cô đầu độc nhẹ nhàng nói: "Em lạnh nhạt anh bao lâu nay, có phải nên bồi thường một chút hay không?"

Nói cô giống như có được tam cung lục viện của Hoàng đế, nhưng mà cũng chỉ nửa tháng không có lật tấm bảng của anh, như vậy đã buồn bã?

Quý Nghiên 囧 囧. "Trừ chuyện này, trong đầu anh không thể nghĩ chuyện gì khác sao?"

"Có a." Bạch Thắng có bộ mặt phớt tỉnh nói: "Chúng ta sinh đứa bé thôi."

Quý Nghiên: ". . . . ."

Cũng không phải cô cự tuyệt, Bạch Thắng vừa dứt lời, liền nghiêng đầu hôn lên. Đầu lưỡi linh hoạt dễ dàng cạy mở hàm răng cô ra, một đường thông suốt, tùy ý càn quét. Thân thể Quý Nghiên không tự chủ được ngửa ra sau, cô sợ cho rằng mình sẽ phải bay qua hàng rào mà té xuống, Bạch Thắng một tay ôm hông của cô, một tay bưng lấy mặt của cô. Quý Nghiên cũng nắm thật chắc quần áo bên người anh, túi đã sớm theo động tác của nhau rơi xuống đất, nguyên liệu nấu ăn xuống, phân tán đầy đất .

Bất tri bất giác chiến trường cũng đã chuyển tới chỗ khác, trên chiếc giường to lớn, người đàn ông ngồi dậy, ngón tay thon dài nhấc lên một góc quần áo. Đầu ngón tay trở mình, ưu nhã làm người ta không chỗ che giấu, trong nháy mắt quần áo đã rũ xuống trên mặt đất. Tóc của anh hơi loạn, cắt ngang chán chận lại tầm mắt, Bạch Thắng lắc đầu, gương mặt tuần nhã cho dù ở trong bóng đêm, cũng giống như sẽ sáng lên. Lấy vè mặt mà nói, đại khái có một vị hôn phu đẹp trai cũng phúc lợi đó chứ? Bất luận anh làm động tác gì, luôn vô cùng đường mắt .

"Đề em." Đang lúc anh chuẩn bị cởi nút áo của cô thì Quý Nghiên ngăn tay anh lại, nói thật nhỏ.

Bạch Thắng mỉm cười nhìn cô, trong con ngươi sâu thẳm hàm chứa một chút ranh mãnh, Quý Nghiên 囧, quả quyết quay đầu đi chỗ khác. Trên mặt không tự chủ hiện lên hai đóa ửng hồng, tay của cô, để trên cúc áo, nửa ngày cũng không cởi ra được. Lần đầu tiên cảm thấy, cởi nút áo, là chuyện phiền toái như vậy.

"Em không nhìn, làm thế nào cởi ra được?" Giọng nói nhạo báng lạnh lẽo vang lên.

Một giây kế tiếp, bàn tay linh hoạt thay tay nhỏ bé vụng về của cô, trong phút chốc hai tay chạm nhau, dòng điện chạy loạn khắp nơi. Cho dù đã qua nhiều lần da thịt thân thiết như vậy, nhưng vẫn không nhịn được khiến tim Quý Nghiên run lên. Ngượng ngùng không nói ra được.

Nhưng ngay sau đó, một chút quần bách kia liền bị anh bao phủ như sóng dậy từ bên trong, liên tiếp, sóng triều cuộn cuộn.

Rèm cửa sổ lặng lẽ vì bọn họ giờ lên tạo thành lá chắn.

Ngăn cản tất cả bên ngoài.

Cho đến màn đêm biến mất, ánh nắng phủ lên đầu, bầu trời biến đổi thành một mảnh sáng trắng.

Lại một ngày mới.

Nên đi làm thì đi làm, du lịch bên ngoài đã du lịch trở về, mà nhân rồi vô sự, vẫn như cũ nhân rồi vô sự. Trong phòng Mẫn Luyến Y, Y Mạt Thuần ngồi ở bên cạnh cô, nhìn chăm chăm cô.

"Làm gì nhìn con như vậy?" Mẫn Luyến Y hỏi. Thật đúng là không có thói quen mẹ nhìn cô bằng ánh mắt như vậy.

Y Mạt Thuần nhú mày. "Nghe nói con gần đây đang làm một việc ngu ngốc."

Quả nhiên, Mẫn Luyến Y nhắm mắt.

Tin tức nhà bọn họ luôn cực kỳ nhạy bén .

Vừa có chút gió thổi cô lay gì, không được bao lâu, ắt phải huyền não cả nhà đều biết.

"Thế nhưng mẹ không có chút nào ngoài ý muốn." Y Mạt Thuần thân nhiên nói.

Giọng nói cũng không khác gì bình thường.

Mẫn Luyến Y nghi hoặc nhìn mẹ. "Tại sao?"

"Bởi vì con do mẹ sinh ra."

Mẹ cô nói chuyện như đương nhiên, Mẫn Luyến Y trầm ngâm chốc lát, bỗng nhiên nói: "Mẹ, con vẫn luôn muốn hỏi mẹ...mẹ có từng tiếc nuôi, con là của con gái của mẹ hay không?"

"Tại sao mẹ phải cảm thấy tiếc nuôi?" Y Mạt Thuần hỏi ngược lại.

"Bởi vì mẹ luôn nói, con bất kể ở phương diện nào cũng không giống mẹ, trừ diện mạo này, còn có di truyền tài nấu nướng của mẹ. Con đều tương đối giống thím, nhất là tính tình. Ngược lại Y Nhân cùng Tịch Nhục tương đối giống mẹ, cả người đều rất tiêu sái bừa bãi, làm việc tự do, không chịu gò bó. Ít nhất tuyệt đối sẽ không để cho mình thua thiệt, con thì ngược lại. Con cuối cùng cảm thấy so với con, mẹ thích tính tình Y Nhân hoặc Tịch Nhục hơn, có một lần mẹ nói giỡn đã nói, nếu như không phải là số tuổi không đúng, mẹ thật hoài nghi ban đầu là có phải báo lầm đứa bé. Khi đó con đã suy nghĩ, thật ra thì ở trong lòng mẹ, có phải cũng cảm thấy nếu như các em ấy là con gái của mẹ sẽ tốt hơn hay không?" Mẫn Luyến Y lẳng lặng nói.

Những lời này của cô chôn ở trong lòng đã nhiều năm, chưa từng nghĩ tới, có một ngày sẽ nói với Y Mạt Thuần.

Mẹ cô hàng năm không có nhà, cơ hội hai mẹ con chung sống là rất ít. Hơn nữa mỗi lần trở lại Y Mạt Thuần đều than thiết với Y Nhân còn có Y Tịch Nhược, hơn nữa lại còn dạy công phu cho các em ấy, công phu của mẹ cô có lúc cha cô chưa hẳn đánh thắng được, có thể thấy được sự cường hãn. Nhưng Mẫn Luyến Y sinh ra đã yếu ớt, cái gì cũng không học được, cô vẫn cảm thấy, ở nhà, cô là cản trở. Trên tính cách cũng không đủ lớn, cho nên Y Mạt Thuần chưa bao giờ trêu chọc cô, chung quy lại chơi đùa với hai chị em nhà họ Y.

"Cho nên mẹ mới nói con ngu ngốc." Y Mạt Thuần liếc cô một cái. "Con là mẹ nhạt được sao? Con gặp qua người mẹ nào không đau cho con gái mình sao? Được rồi, trừ những thứ cận bã xã hội kia. Mẹ không nói, cũng không đại biểu mẹ không thương con. Mặc dù phần lớn thời gian mẹ cũng vậy rất nghi hoặc, mẹ cùng người máy Mẫn Cần Phong, làm sao sẽ sinh ra cái người đồ ngốc này? Dễ dàng làm cho người ta khi dễ như vậy, còn không lên tiếng. Gặp đến độ mẹ hận không đem con nhét trở về sinh lại, quả thật gene biến dị mới có thể sinh ra cái nha đầu này, thật là làm cho người ta quan tâm! Ứng San luôn nói, con là trời cao phải đến nhà chúng ta để kéo cao chỉ số lương thiện của cả nhà, bình thường chúng ta làm quá nhiều chuyện thất đức, cho nên mới phải có con, tránh cho bị thiên lôi đánh! Nhưng Luyến Y cô nương, mẹ cảm thấy thật ra con là trời cao phải tới giày vò mẹ đây, nhất định là lúc mẹ còn nhỏ để cho mẹ của mẹ quá nhục đầu, bà ấy lên trời càng nghĩ càng không cam lòng, sau đó liền phái con tới thay bà ấy đòi nợ. Con ngày ngày để cho mẹ đau lòng! Mẹ chưa bao giờ nói với con, con thật ra không giống thím của con, mà là bà ngoại con, một dạng thiện lương làm cho người ta mặc cảm! Nhưng mẹ muốn nói cho con, đối với mẹ mà nói, con là kiêu ngạo lớn nhất của cả đời mẹ!"

Bạn đang đọc truyện *Bạch Thiếu Gia, Cung Chiều Vợ Như Mộng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 169: 116. Em rất nhàm chán phải không?

Quý Nghiên bây giờ vẫn còn chóng mặt, có cảm giác không trâu bắt chó đi cày. Vì sao cô phải từ người rảnh rỗi nhất nhà, thoáng một cái biến thành người bận rộn? Y Mạt Thuần theo phái hành động, vừa mới nói muốn làm chuyện vui, lập tức bắt đầu làm tiệc cưới. Ngay cả Ứng San cũng nhịn không được nói: "Có phải quá nhanh không?"

"Đâu có nhanh gì? Lão Đại cùng Tiểu Thắng Thắng đều đã trưởng thành, sẽ phải kết hôn, chờ đương thặng nam a?"

"... Em có phần không thích hợp."

Y Mạt Thuần dời tầm mắt đi. "Ứng San, chị đừng ngăn cản em. Em muốn gọi điện thoại cho Duẩn Kỳ. Bà ta lần trước còn đùa cợt em, nói tiến độ mấy người nhà chúng ta quá chậm, hiện tại thì tốt, chúng ta có đến hai con dâu bà ta còn chưa có con dâu, em muốn cười nhạo trở lại."

Ứng San nhú mày nói: "Có phải em với bà ta đánh cuộc cái gì rồi hả?"

Ánh mắt Y Mạt Thuần sáng long lanh. "Oa, chị làm sao mà biết?"

"Đánh cuộc bao nhiêu?"

"Một tỷ." Y Mạt Thuần vươn một ngón tay ra, đắc ý nói: "Bà ta nói lấy kinh nghiệm tình trường phong phú của hai tiểu tử kia, cộng thêm lão đại vút bỏ tình yêu mấy con phở, khẳng định sẽ có con dâu trước chúng ta. Con trai của bà ta sinh sau đẻ muộn hơn với cháu em, lại tràn đầy tự tin, em đương nhiên không thể mất mặt. Nhìn Hàn Quân Vũ đào hoa kia cũng không giống người kết hôn sớm, Hàn Quân lại nham hiểm như thế, dám gả cho hán quả thực là ngại mệnh quá dài, có người phụ nữ ngu xuẩn như vậy sao? Cần nhắc lại, vẫn là gia đình chúng ta có vẻ đáng tin..."

"Em nói nhiều lời vô nghĩa như vậy, kết luận là em dùng một tỷ cùng Viên Duẩn Kỳ đánh cuộc xem con nhà ai sẽ kết hôn sớm hơn đúng không?" Ứng San cắt ngang bà.

Y Mạt Thuần không chút do dự gật đầu. "Đúng."

"Nhàm chán." Về mặt Ứng San bị bà đánh bại. "Chị nhìn em quả nhiên là càng ngày càng rảnh rỗi rồi. Viên Duẩn Kỳ cũng thật là, bà ta còn mong mau chóng ôm cháu sớm hơn cả em? Bà ta nhất định sẽ thắng."

"Vì sao?"

Ứng San lạnh lạnh nói: "Lấy bản lĩnh của Hàn Quân Vũ lưu tình khắp nơi, còn sợ không có biển xanh?"

Y Mạt Thuần: "..."

Quý Nghiên thu hồi tinh thần, gác xuống bàn, nhìn di động trong tay, không hiểu làm vào rồi rắm

Có nên gọi điện thoại cho Lữ Mỹ không?

Chuyện kết hôn tới quá đột ngột, cô một chút cũng chưa chuẩn bị. Trước vẫn gió êm biển lặng, tuy Bạch Thắng đã cầu hôn với cô, nhưng người nào cũng không có đề cập qua chuyện kết hôn, ai biết đột nhiên nói ra như vậy, lại thay đổi hành động.

Không thể không thông báo cho người nhà họ Quý biết, thông báo lại chỉ càng thêm lúng túng.

Nghe Lữ Mỹ nói, tính tình Quý Anh Bình càng ngày càng nóng nảy, từ sau khi Quý Nhu với Mạnh Thiếu Tuyên trở mặt, Thụy Hưng cùng Mạnh Phi cũng hoàn toàn đứng ở phía đối địch. Đừng nói bồi thường, Mạnh Thiếu Tuyên biết được Quý Nhu thuần túy chỉ đùa bỡn tình cảm của hắn, đã hận không thể dóc xương cô ta để nuốt vào bụng. Còn chèn ép Thụy Hưng càng không lưu tình chút nào.

Trên thực lực mà nói, thật ra hai nhà rất tương xứng. Bạn bè hai bên lại không muốn cuốn vào chỗ nước đục, thời thế xưa nay đều như vậy, công ty hai nhà chiến đấu càng thêm kịch liệt. Đầu Quý Anh Bình dường như muốn nổ tung, nhìn Quý Nhu giống như nhìn kẻ thù. Mẹ Mạnh Thiếu Tuyên lại đem những chuyện Quý Nhu đã làm nói ra bên ngoài, không chỉ làm cho Quý Nhu không còn mặt mũi gặp người, cũng làm cho Quý Anh Bình mất hết mặt mũi, ông ta là một người kiêu ngạo như thế, đầu nhẵn nhụi chịu được. Trở về thiếu chút nữa đánh chết Quý Nhu, may có Lữ Mỹ ngăn lại.

Nhưng nghe nói bà cũng bị liên lụy, hai mẹ con sống trong nhà họ Quý trong lòng đều run sợ, chỉ có thể sống thật cẩn thận. Trong lòng Quý Nghiên trăm mối cảm xúc ngổn ngang, một gia đình, đã giống như chia năm sẻ bảy. Mà Quý Anh Bình giống như bom hẹn giờ trong nhà này, một khi nổ tung, ắt phải làm một gia đình lung lay chia năm sẻ bảy phải sụp đổ.

Nhưng, như vậy còn có thể gọi là gia đình sao?

Cô còn đang kiên trì, lại vì cái gì?

"Suy nghĩ gì thế?" Bạch Thắng đi đến bên cạnh Quý Nghiên, vừa hay nhìn thấy dáng vẻ cô không yên lòng, thuận miệng hỏi.

Quý Nghiên giương mắt nhìn anh một cái, vẻ mặt rất oán hận, không nói gì.

Ánh mắt Bạch Thắng không khỏi chuyển qua di động trên tay cô, mím môi, suy nghĩ đến vẻ mặt của cô, đại khái cũng đoán được.

Anh đưa tay rút di động của cô. Quý Nghiên sững sốt, nghi hoặc nhìn anh. Bạch Thắng mở miệng: "Đừng nghĩ, không muốn gọi thì đừng gọi."

"Nhưng..."

"Kết hôn là chuyện làm cho người ta vui vẻ, nếu em bây giờ rối rắm về quyết định sẽ phá hoại phần vui vẻ này, vậy còn phá nó để làm gì?" Quý Nghiên còn chưa nói, đã bị Bạch Thắng cắt đứt rồi.

Cô nói: "Bọn họ vẫn là ba mẹ của em"

"Ba mẹ như vậy, không cần cũng được."

Đúng vậy a, ba mẹ như vậy...

Quý Nghiên cúi đầu xuống.

Tại sao mặc kệ nói bao nhiêu lần để xuống, vẫn sẽ ảnh hưởng đến tâm tình của cô?

"Ngày mai muốn làm gì không?" Bạch Thắng không muốn cô nghĩ đến việc này, vì thế chuyển đề tài.

Quý Nghiên: "Ừ, ngày mai muốn cùng Tây Tây đi dạo phố."

Lễ cưới sẽ cử hành ở nhà, mọi chuyện đều có Y Mạt Thuần, Ứng San, Mẫn Hi Nghiên cùng Viên Duẩn Kỳ thu xếp, trước mắt cô cũng không có chuyện gì phải làm. Nghe Bạch Thắng nói, trưa mai Bạch Tinh cùng tất cả mọi người sẽ trở về, còn có người nhà Hàn Niệm. Mẹ hắn tới trước tiên để hỗ trợ bố trí tiệc cưới, mấy hôn lễ của người lớn lúc trước tất cả đều do bà lo liệu, đã rất có kinh nghiệm rồi. Nghe nói ngày trước Y Phù Tô còn đang ở bên ngoài, Y Mạt Thuần sáng sớm cùng mấy chị em tốt thương lượng hôn sự hắn cùng Bạch Tinh, chuẩn bị chờ hắn trưởng thành một chút trực tiếp sẽ cưới. Kết quả, toàn bộ đều đã chỉ dừng lại ở trong tưởng tượng.

Y Mạt Thuần đến nay còn nhớ rõ tình cảnh Y Phù Tô cười nói lúc trước "Không sao, thế giới kết thúc anh ở bên cạnh em".

Hành động ý hứa hẹn với Bạch Tinh, nhưng cuối cùng không có thực hiện.

"Đi chơi vui vẻ một chút." Ngày hôm sau, Bạch Thắng đưa Quý Nghiên đến chỗ cô hẹn với Mộc Tây. Bởi vì nơi này không thể dừng xe, hơn nữa Bạch Thắng còn có chuyện phải xử lý, cho nên anh cũng không có xuống xe, chỉ xuyên thấu qua cửa kính xe hướng Quý Nghiên nói lời từ biệt.

Quý Nghiên cười để cho anh yên tâm, mãi đến khi xe Bạch Thắng biến mất ở trong tầm mắt, Quý Nghiên mới xoay người, đến cửa hàng bách hoá với Mộc Tây.

Mộc cô nương hiếm khi nổi lên dự định đi dạo phố mua quần áo, Quý Nghiên tự nhiên cũng liêu minh bởi cô gái. Chẳng qua không ngờ đến, đi dạo được một nửa, lại có thể gặp một nhân vật nghĩ cũng không thể tưởng được.

Thân thể Mộc Tây nháy mắt cứng ngắc, bình tĩnh nhìn đứng ở trước mặt người kia. Người nọ cũng nhìn cô, Quý Nghiên nghi hoặc đem tầm mắt chuyển động qua lại ở giữa hai người, không biết Mộc Tây vì sao lộ ra phản ứng như vậy.

"Đã lâu không gặp." Người đàn ông vẫn mở miệng trước.

Mộc Tây neho mắt lại, khoe miệng thâm thúy nhếch lên, ôn hoà nói: "Quả thật đã lâu không gặp."

Về mặt, giọng nói như vậy, Quý Nghiên nhiều năm quen biết với cô, rõ ràng dấu hiệu tức giận.

"Tôi nghĩ anh đã chuẩn bị cả đời không xuất hiện nữa chứ." Quán cà phê, người phục vụ đưa cà phê lên cho ba người, đẩy lùi yên lặng. Ánh mặt trời từ ngoài cửa sổ chiếu vào, vừa lúc chiếu vào trên mặt Mộc Tây, khuôn mặt nhỏ nhắn điểm lệ phủ lên một sắc thái vàng óng ánh.

Quý Nghiên cũng đại khái đoán được, người này hẳn là bạn trai trước của Mộc Tây, Đường Minh Triết.

"Vậy sao." Tay người đàn ông kia để ở trên bàn, giọng nói lạnh nhạt tùy ý.

Mộc Tây từ trước đến nay không phải là người bảo trì bình thân, trực tiếp đi thẳng vào vấn đề hỏi: "Chuyện gì xảy ra với bà nội Diệp? Anh không biết là anh nên cho tôi lời giải thích sao?"

"Em muốn tôi nói như thế nào?"

"Tôi chỉ muốn biết sự thật." Mộc Tây lạnh lùng nói: "Lão tử giúp anh gánh vác oan ức nhiều năm như vậy, bây giờ rất không dễ dàng anh xuất hiện nha, không tính giúp tôi rửa sự trong sạch, cũng phải cho tôi chết được minh bạch chứ."

"Được."

Hắn đáp ứng thẳng thắn như vậy, ngược lại làm cho Mộc Tây cảm thấy kinh ngạc. Cô ngược mắt nhìn Đường Minh Triết, sắc mặt người kia như thường, thân nhiên nói: "Em có phải muốn biết tại sao không? Anh nói cho em."

Mộc Tây vẫn như cũ nhìn hắn, không nói gì.

Bạn đang đọc truyện *Bạch Thiếu Gia, Cung Chiều Vợ Như Màng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 170

Quý Nghiên yên lặng ngồi ở một bên uống cà phê, thức thời cho bọn họ chút không gian, cô chỉ cần xem diễn trò là được.

"Bà nội Diệp trong miệng em, là Đồng Sự Trưởng của Hoàng Triều quốc tế, bà ấy là bà ngoại của anh." Đường Minh Triết thoáng nhìn về mặt kinh ngạc của Mộc Tây, khoe miệng cười nhẹ, về ra độ cong trào phúng. "Không thể tin? Mẹ anh, bởi vì lúc tuổi còn trẻ yêu một người con trai nghèo ở trong mắt bà ấy không có tiền đồ không có tương lai, sau đó bà ấy luôn thúc ép mà vẫn không muốn cùng hắn tách ra, cho nên bị bà ấy đuổi ra khỏi cửa nhà họ Liễu. Con gái của mình, khi vạch rõ giới hạn giống như đồ bỏ đi, một chút lưu luyến cũng không có. Về sau ba anh gặp chuyện không may đã chết, mẹ anh một mình mang theo anh, đi khắp nơi, nhưng không có ai đồng ý nhận một người phụ nữ đã có con vào làm việc. Khi đó anh lại quá nhỏ, mẹ chỉ có thể làm một ít việc cực nhọc, mỗi ngày làm đủ các loại việc, đến khi thân thể của chính mình suy sụp mệt mỏi. Chúng tôi đến ngay cả cơm cũng không có mà ăn, mẹ không có biện pháp, đành phải mang theo anh đi cầu xin bà ngoại. Bà ngoại, à, nói thật dễ nghe. Mẹ anh ở bên ngoài biệt thự bà ngoại quý ba ngày ba đêm, cô hòng bà ấy không một tiếng, cũng không xuất hiện nhìn chỉ một cái liếc mắt. Bà ấy quả nhiên đã thực hiện y theo như đã nói, đoạn tuyệt quan hệ, mẹ anh sống chết cũng không có quan hệ gì đến bà ấy. Coi như có một ngày mẹ anh hối hận, quỳ gối trước mặt bà ấy, bà ấy cũng sẽ không có nửa phần mềm lòng với mẹ anh. Huống chi mẹ anh cũng không phải hối hận, chẳng qua mẹ không đành lòng nhìn anh nhỏ như vậy, lại phải đi theo mẹ chịu khổ, mới ôm một chút hi vọng cuối cùng đi cầu xin bà ngoại. Mẹ của anh đơn thuần, mẹ cho rằng coi như bà ngoại không tha thứ cho mình, nhưng ít ra nhìn nhận cháu ngoại, còn không đến mức thật sự để cho chúng tôi đói chết. Nhưng một ngày lại một ngày chờ đợi, theo hi vọng đến thất vọng, cuối cùng để cho mẹ tuyệt vọng. Mẹ mang anh ra khỏi nhà họ Diệp, cũng dặn anh không cần hận người phụ nữ kia, bởi vì chung quy cũng là mẹ của bà. Về sau, mẹ chết."

"Anh nói vậy, bà nội Diệp không phải là người như thế." Mộc Tây đập bàn, về mặt giận dữ.

Đường Minh Triết cười nhạo. "Em xem, anh nói em sẽ không tin mà."

Mộc Tây hỏi: "Cho nên? Anh mới tiếp cận tôi, để trả thù bà nội Diệp sao?"

"Anh nghe nói anh cùng mẹ anh rời khỏi nhà họ Diệp gia không lâu, bà ấy tìm được cháu trai của con gái nhiều năm thất lạc. Thật buồn cười, bà ấy chỉ có một người con gái, bây giờ xương cốt còn chưa lạnh, bà ấy ở đâu ra có cháu trai? Về sau anh mới biết được, là giúp người khác nuôi dưỡng. Cháu ngoại của con gái mình có thể mặc kệ, tùy đói chết cũng không nháy mắt một cái, còn đối đãi con người khác thì bà ấy dễ tâm như vậy. Cầm như châu như bảo, sau đó còn giao công ty không hề giữ lại, chèn lệch như vậy, đối lại là em, em có thể cam tâm không?" Đường Minh Triết nhìn về phía Mộc Tây,

nói bà nội Diệp khi đó, trong mắt vẫn có chút oán hận không thể che hết.

"Nhưng bà ấy là bà ngoại của anh, mặc kệ như thế nào, anh không nên hại chết bà ấy."

"Tôi chưa bao giờ nghĩ sẽ hại bà ấy." Giọng nói Đường Minh Triết có chút kích động. "Anh chỉ muốn biết, năm đó bà ấy vì sao đối xử với chúng tôi như vậy? Nếu một người không có quan hệ máu mủ mà bà ấy có thể đối đãi như vậy, thì tại sao anh và mẹ anh là người thân của bà, trên người chúng tôi cùng chảy một dòng máu, nhưng bà ấy có thể nhẫn tâm như thế? Anh chỉ muốn hỏi cho rõ ràng, là tại sao? Giống như em bây giờ rất muốn biết chân tướng năm đó."

Mộc Tây yên lặng.

Cô vậy mà không tìm được lời phản bác. Đường Minh Triết nói không sai, nếu là cô, cô cũng sẽ hỏi cho rõ ràng.

"Vậy tại sao..."

"Sau khi bà ấy biết anh là ai, bản thân nhất thời không tiếp nhận được, nên phát tác bệnh tim."

Trên đường trở về, Mộc Tây vẫn không nói gì, trong đầu đều là những lời nói của Đường Minh Triết. Chân tướng này, tất cả mọi người muốn biết, nhưng khi biết rõ, lại có cảm giác khó có thể tiêu hóa.

Quý Nghiên nhìn cô ấy, có thể hiểu tâm tình Mộc Tây lúc này. Cô là một người bàng quan, cũng cảm thấy được rất khó tin, rất chấn động, huống chi là Mộc Tây. Năm đó bởi vì chuyện này, cô ấy chịu nhiều cực khổ. Bị Mẫn Y Thần hiểu lầm, bị ông nội Mộc đuổi ra khỏi nhà, một mình tha hương. Từ thiên kim tiểu thư hồ phong hoán vũ trở thành nữ sinh đại học bình thường, lại còn bởi vì diện mạo thường xuyên bị nam sinh quấy rầy cùng nữ sinh châm chọc khiêu khích. Đã kích liên tiếp phát sinh ở trên người cô ấy, nếu không phải tính tình bản thân cô ấy có vẻ cứng cỏi, tính cách tùy tiện, e rằng rất khó có thể chống đỡ đến bây giờ?

Mộc Tây về đến nhà trực tiếp xui lơ ở trên ghế sofa, đi dạo phố một ngày, đã mệt cái gần chết. Hơn nữa Đường Minh Triết đột nhiên xuất hiện, hằn nói những lời đó, làm cho trong lòng Mộc Tây mệt mỏi. Mắt cũng không muốn mở ra!

Đồ mưa đều rơi trên mặt đất chẳng muốn quan tâm.

Đúng lúc Mẫn Y Thần từ thư phòng đi ra, nhìn dáng vẻ của cô, không khỏi nhíu mày.

Anh đi tới, từ trên cao nhìn xuống Mộc Tây, thần nhiên nói: "Cởi quần ra."

Mộc Tây kinh ngạc thiếu chút nữa từ trên ghế sofa bật dậy, cảm giác mệt mỏi nháy mắt bị khiếp sợ thay thế được, cô mở to mắt, cảnh giác nhìn Mẫn Y Thần, che ngực nói: "Đề làm gì?"

Mẫn Y Thần liếc cô một cái.

Không nói chuyện, trực tiếp hóa thành hành động, chân dài bước đến, trong nháy mắt đi tới trước mặt Mộc Tây.

Mộc Tây phản xạ sợ hãi kêu ra tiếng.

...

Mấy phút đồng hồ sau.

"Mẫn Y Thần, thì ra anh còn biết mát xa." Mộc Tây nằm úp sấp ở trên ghế sofa, về mặt hưởng thụ.

Mẫn Y Thần nhàn nhạt "Ừ" một tiếng.

"Nhưng vì sao mát xa phải cởi hết quần ra? Dọa chết lão tử rồi!" Còn tưởng rằng anh ấy muốn làm gì!

Mẫn Y Thần liếc cô một cái, vô cùng bình tĩnh phun ra ba chữ. "Anh thích thế."

Mộc Tây: "..."

Em thua anh rồi.

Nhà họ Bạch.

Quý Nghiên nằm úp sấp ở trước máy tính, đang nhìn Y Nhân gửi hình ảnh cùng video clip cho cô. Phần lớn là hình ảnh tư liệu bọn Bạch Thắng khi con bé và thời thanh thiếu niên, nội dung rất vui vẻ, Quý Nghiên xem cũng rất vui sướng.

"Oa..." Quý Nghiên đột nhiên dừng chuột, quay đầu gọi Bạch Thắng. "Tiểu Bạch..."

"Ừ?" Bạch Thắng đang ở trên giường đọc sách, không chút để ý đáp.

Quý Nghiên ôm máy tính nằm úp sấp đến bên cạnh anh.

"Cái này cái này, người nam sinh này là ai vậy? Phù Tô sao?" Mắt Quý Nghiên lấp lánh.

Bạch Thắng thấy vẻ mặt cô trong lòng biết không ổn, nhận lấy máy tính của cô, chăm chú nhìn. Khóe miệng bắt gặp co rút. "Ai đưa cho em vậy?"

"Y Nhân." Quý cô nương là đứa bé ngoan thành thực.

Vô tình bán đứng bạn bè!

Bạch Thắng nhú mày, được lắm!

"Anh trả lời em trước, đây là người nào?" Mắt Quý Nghiên tiếp tục lấp lánh, chỉ kém không bốc lên tình yêu.

Ngón tay dài Bạch Thắng cầm chuột, quả quyết tắt đi. Lãnh đạm đáp: "Phù Tô."

"Thật sự..." Quý Nghiên thần phục. "Em cho rằng đáng đáp mấy người các anh cũng đã đẹp rồi, không ngờ Phù Tô càng giật mình hơn! Trách không được là một đôi với Bạch Tinh, thật sự là tuyệt vời."

Quý Nghiên không chút nào keo kiệt tán thưởng.

Y Phù Tô thật sự là người đáng đáp tốt nhất mà cô từng thấy!

Bạch Thắng trầm ngâm, mắt bỗng nhiên trở nên xa xăm. "Đúng, giật nãy mình!"

Tất cả mọi người nói như vậy.

"Đúng rồi, bên trong này còn có rất nhiều chuyện xấu khi còn bé của anh. Ha ha, trong đó bao gồm video clip truyền thuyết anh cùng Mẫn lão Đại. Y Nhân định không muốn cho em, nhưng bây giờ quyết định làm quà tặng kết hôn cho em rồi. Thật sự là sung sướng, anh có muốn xem không?" Quý Nghiên quả quyết lên mặt rồi.

Bạch Thắng đóng sách lại, đau đầu nhìn cô, cắn răng nói: "Quý Nghiên, lá gan em thật sự là càng lúc càng lớn rồi!"

Quý Nghiên lè lưỡi. "Không xem thì thôi, một mình em xem."

"Chờ một chút." Bạch Thắng gọi cô lại.

Quý Nghiên quay đầu.

Khóe miệng người nào đó thoáng tươi cười. "Anh xem cùng với em."

Cả người Quý Nghiên không hiểu sao run lên một cái.

"Qua đây." Bạch Thắng vỗ vỗ bên cạnh giường ngủ.

"Anh có âm mưu gì phải không?" Quý Nghiên cảnh giác hỏi

Bạch Thắng mỉm cười, Quý Nghiên vẫn lo lắng, thật cẩn thận di chuyển qua.

"Ở đâu? Để anh mở." Người nào đó cực kỳ thân sĩ nói.

Bạn đang đọc truyện *Bạch Thiếu Gia, Cung Chiều Vợ Như Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 171

Quý Nghiên cự tuyệt. "Không cần, tự em có thể..."

"Không sao, không cần khách khí."

Nói còn chưa nói hết, chuột đã bị người ta đoạt lấy. Quý Nghiên kinh hãi hô ra tiếng: "Này, không thể như vậy... Bạch Thắng, anh xấu lắm... Ôi chao, ai, ôi ôi chao, ai, ôi, đừng xóa bỏ... Không cần em còn chưa xem..."

Một cuộc đại chiến hỗn loạn đoạt máy tính từ đây triển khai, trong phòng chỉ nghe thấy tiếng Quý Nghiên ầm ĩ, ngay cả âm thanh các đồ vật rơi xuống đất. Người nào đó hoàn toàn phát huy phẩm chất gian trá vô lại của anh ra, cho dù Quý Nghiên đã dùng hết toàn lực, cũng không bằng "Bản lĩnh" của người ta, tro mắt nhìn anh xóa sạch toàn bộ lưu trữ trong máy tính.

Tâm Quý nghiên đều đã nát.

"Em hận anh a a a a..." Tiếng kêu rên liên tiếp bộc phát ra.

Quý Nghiên tức giận vung gối đầu lên đập anh, hơi quá đáng! Cô rất vất vả mới có được!

Bạch Thắng thoải mái tiếp nhận gối đầu cô ném tới, trên mặt mang theo nụ cười đắc ý. Rất đáng đánh đòn nói: "Anh đã cho em cơ hội, chính em không cướp được, không thể trách anh."

"Vô lại, anh biết rõ em đã hết sức cướp đoạt, cũng không nhường một chút." Quý Nghiên bi thương nói: "Đã là vợ chồng già, thấy thì làm sao? Cũng sẽ không mất miếng thịt nào của anh."

Vợ chồng già?

Đổi lại trước kia, đánh chết Quý Nghiên cũng không nói nên lời này.

Xem ra thật sự bị anh quá cung chiều, bây giờ nói chuyện càng ngày càng không có kỵ.

Ngay cả lời lẽ thô tục cũng tự nhiên như gió bão mà nói ra.

Ừ, cái này khẳng định là ảnh hưởng từ Mộc Tây.

Bạch Thắng bình tĩnh nói: "Bọn anh ở ngay trước mặt em, muốn nhìn bao lâu thì cứ nhìn bấy nhiêu, còn cần hình ảnh làm cái gì?"

"Không giống nhau?"

"Chỗ nào không giống nhau? Chẳng lẽ người thật không bằng hình ảnh đặc sắc?" Bạch Thắng nhú mày.

Quý Nghiên: "..."

Cô suy sụp khép máy tính lại. "Thôi, dù sao chỗ Y Nhân vẫn còn. Anh xóa bỏ bản sao, nhưng không xóa bỏ được bản gốc. Em đi tìm cô ấy xin lại là được."

"..." Lần này đổi thành Bạch Thắng không lời nào để nói rồi.

Đối với trình độ cổ chất của cô quả thực làm cho anh đau đầu.

"Tây Tây nói hai ngày nữa cô ấy với Mẫn lão đại mời ăn cơm, bảo chúng ta đừng quên qua đó."

"Ừ."

"Sao ừ xui vậy?"

"..."

"Tức giận?"

"..."

"Tức giận thật sao?"

"..."

"Không phải đã ngủ thiếp đi chứ?"

"..."

"Tiểu..." Ngay lúc cô định một lần nữa chuẩn bị mở miệng, Bạch Thắng đột nhiên xốc lên chần, thân thể cao lớn phủ ở trên người cô. Trong bóng đêm, ánh mắt người đàn ông vừa đen lại thâm sâu, giống như đầm nước sâu, bất cứ lúc nào đều hút người ta đi vào.

Quý Nghiên hoảng sợ, khó hiểu nhìn anh.

"Quý tiểu thư, em rất nhầm chán phải không?" Bạch Thắng nghiêm trang hỏi. Quý Nghiên sùng sốt một chút, con người trông lớn nhìn anh, có ý tứ gì?

Cô thành thành thật trả lời. "Ách... bình thường."

Bạch Thắng gật đầu. "Đó chính là rất nhầm chán, nếu em muốn làm chút gì đó, anh không ngại thỏa mãn em."

"Làm cái gì?"

Quý Nghiên hỏi xong thì hối hận, kẻ ngu ngốc mới có thể hỏi vấn đề này. Dưới thời gian, địa điểm, và tình huống này, trừ bỏ... Còn có thể làm cái gì?

Về mặt Quý Nghiên lúng túng, trong đầu người này quả nhiên đều là hình ảnh không hài hòa.

Cô không còn kịp đổi ý, Bạch Thắng đã có kinh nghiệm lâu luyện cởi cúc áo của cô, giọng nói mát lạnh ở trong màn đêm có vẻ vô cùng đặc biệt. "Làm, người."

...

Ngày đó Mộc Tây cùng Mẫn Y Thần mời ăn cơm vô cùng náo nhiệt, cơ bản tất cả mọi người đi. Ngay cả Ôn Ninh Lạc cũng bị Y Nhân kéo đi, cũng không biết Y Nhân cô nương dùng phương pháp gì đưa người tới đây, từ sau khi ở quán bar lần đó, Quý Nghiên còn tưởng rằng Ôn Ninh Lạc nhìn thấy Y Nhân sẽ trốn thật xa.

Nhưng dù sao vẫn tồn tại một cái studio, Y Nhân lại là đạo diễn, muốn trốn cô ấy rất khó. Trừ khi rời khỏi vở kịch không diễn nữa, nhưng điều này hiển nhiên là không có khả năng.

Mặc dù gả cho người ta, nhưng Mộc Tây vẫn không có một chút phong phạm của bà chủ nhà, hiển nhiên chính cô ấy cũng không cảm thấy vậy. Ngay cả bữa tối đều do Mẫn Lão Đại tự mình xuống bếp, Quý Nghiên cảm thấy được vô cùng kỳ lạ.

Xem ra cuộc sống gia đình của bọn họ không ngờ quá tốt.

Mộc Tây lại còn có thời gian làm tổ ở trên ghế sofa nhàn hạ xem tivi.

Trước Quý Nghiên còn lo lắng Mẫn lão đại sẽ không đến với Mộc Tây, dù sao anh ấy cầu hôn quá đột ngột, mà cảm xúc Mẫn lão đại điển hình hướng nội, cô cũng không biết Mẫn lão đại có thích Mộc Tây không. Cô sợ Mộc Tây sẽ chịu thiệt, bây giờ thấy, chân chính chịu thiệt hẳn là Mẫn lão đại?

Quý Nghiên quả quyết vì Mẫn Y Thần mà đồng tình.

Đồng thời cũng vì anh ta mà lo lắng cuộc sống sau này.

"Tôi đã nói, lão đại mới đúng là người đàn ông tốt nhất thế giới!" Mẫn Y Hàm nhìn đồ ăn trong bát, nhin không được cảm khái.

Bạn đang đọc truyện *Bạch Thiếu Gia, Cung Chiều Vợ Như Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 172

Đoàn người cơm nước xong thì đi về, bọn họ vẫn rất có đạo đức, vợ chồng người ta mới cưới, ăn bữa cơm chùa là đủ rồi, tuyệt không quấy rầy. Như trước nói, Mẫn lão đại nấu cơm, sau khi ăn xong phân thu dọn thuộc về Mộc Tây. Mẫn Y Thần ngồi ở trong phòng khách xem tivi, Mộc Tây dọn dẹp bàn, mang bát đĩa đã ăn vào trong phòng bếp. Làm việc nhà rất không phải là sở trường của cô, trước kia ở cùng Quý Nghiên, việc này đều do Quý Nghiên làm.

Mẫn Y Thần ngồi ở trên ghế sofa, cầm điều khiển từ xa không chút để ý chuyển kênh, từ trong phòng bếp truyền đến âm thanh lớp lớp. Anh quay đầu, nhàn nhạt nhìn thoáng qua về phía cửa phòng bếp, có vẻ đắm chiêu.

Mộc cô nương đang rửa chén, vốn cô là một trong số những người không quen làm việc nhà, không quen là không quen, rất miễn cưỡng vượt qua kiểm tra. Nhưng không ngờ nước cơ nhiên lạnh như thế, rõ ràng thời tiết bây giờ cũng không lạnh, đã không còn mùa đông, nhưng nước lại có cảm giác lạnh thấu xương. Xối ở trên tay, dù đeo găng tay, cũng không chống đỡ được.

Sớm biết vậy cô đã không nói mình sẽ rửa chén rồi!

Mộc Tây cực kỳ oán hận.

"Tránh ra." Giọng nói trong veo mà lạnh lùng ở bên tai vang lên. Mộc Tây quay đầu lại nhìn, không biết từ khi nào Mẫn Y Thần đã đứng ở sau lưng cô,

đang đeo găng tay.

"Ách..." Mộc Tây bị tư thế này của anh làm cho hồ đồ.

"Em ra ngoài phòng khách xem tivi." Mẫn Y Thần nói.

Mộc Tây lúc này mới phản ứng kịp, trong lòng không hiểu dâng lên một chút vui thích, nhưng cô vẫn còn muốn nán lại nói cái gì, Mẫn Y Thần lại nói: "Không nên cản đường."

Mộc Tây bĩu môi. "Anh rửa chén, được không?"

"Ít nhất sẽ không quên nước rửa bát." Mẫn Y Thần mặt không chút thay đổi nói: "Cũng sẽ không đánh vỡ bát."

"..."

Mộc Tây cúi đầu vừa thấy, quả nhiên, cô rửa sạch hồi lâu, trong nước cái gì cũng chưa thả. "Em thích dùng nước sạch tẩy một lần, sau dùng nước rửa bát, không được sao?" Người nào đó lại khai triển ra phong cách vệt chết còn cứng mồm.

Về mặt Mẫn Y Thần lạnh nhạt nói: "Có thể. Nhưng Mộc tiểu thư, em đứng ở chỗ này sẽ ảnh hưởng đến anh, phiền nhường một chút."

"Uy..."

Mộc Tây còn chưa nói xong, cô đã bị cưỡng chế đẩy đi ra ngoài.

"Lão tử nơi nào cản trở chứ? Phòng bếp lớn như vậy." Mộc cô nương bị ghét bỏ mà bất mãn.

Nhưng tốt xấu không cần gội nước lạnh, này có tính là điểm an ủi không?

Mộc Tây bắt đầu làm bộ đi về phía phòng khách, đúng lúc này điện thoại di động vang lên, cô bước nhanh hơn, đi đến bên cạnh bàn trà, cầm lấy điện thoại.

Lúc Mẫn Y Thần ra ngoài, Mộc Tây vẫn duy trì tư thế cầm điện thoại, về mặt cũng có chút suy nghĩ sâu xa. Anh nhú mày hỏi cô: "Chân em bị tê à?"

"A, không có việc gì." Mộc Tây nháy mắt phục hồi tinh thần.

Cầm điện thoại di động xoay người đi vào phòng bếp.

Cô vừa nhớ ra, cô còn chưa rửa tay.

Nước chảy ở trên tay, lạnh thấu tim, nhưng lần này Mộc Tây không có bất kỳ cảm giác gì. Trong đầu đều nghĩ đến cuộc gọi điện thoại kia, Đường Minh Triết tìm cô để làm gì? Hắn nói là chuyện của ông nội, nhưng hắn có chuyện gì về ông nội mà nói với cô? Có nên tin tưởng không?

Dù sao hắn cũng không có thể làm gì, đi đến chỗ hẹn coi như bị Đường Minh Triết lừa gạt đến lúc đó đánh cho hắn một trận. Như vậy còn tốt hơn cô ở nhà một mình đoán mò lung tung, dù bỏ lỡ chuyện quan trọng gì, về sau cô cũng sẽ phải hối hận.

Còn không bằng lập tức rõ ràng.

"Em có biết, ông nội em bị bệnh nặng không?" Nhưng không ngờ, câu nói đầu tiên của Đường Minh Triết là trái bom, Mộc Tây sững sờ ngay tại chỗ.

Tiếp theo sắc mặt đại biến. "Anh có bị bệnh không? Ông nội tôi rất khỏe bị bệnh nặng cái mớ gì? Hai ngày trước Bác Phúc đưa hình của ông cho tôi, rất khỏe mạnh. Đường Minh Triết tôi cảnh cáo anh, anh nói gì cũng có thể, đừng nguyên rủa ông nội tôi! Nếu không Lão Tử không để yên cho anh đâu."

"Anh không lừa em." Đường Minh Triết nói.

Mộc Tây phần nộ đập bàn. "Đủ rồi, cuối cùng anh còn thủ đoạn đùa giỡn gì? Nếu nói năm đó anh là vì chuyện bà nội Diệp tiếp cận tôi, hiện tại bà nội Diệp đã chết, anh còn muốn thế nào? Anh đang ở Hongkong, Mẫn Y Thần sớm hay muộn điều tra ra, anh ấy không có khả năng sẽ bỏ qua cho anh. Nếu không cuốn gói sớm rời đi cho tôi, thì ngoan ngoãn chờ chết đi."

Mộc Tây nói xong, đứng dậy chuẩn bị rời đi. Tức chết cô, đến nghe lời vô nghĩa, Đường Minh Triết nhất định càng ngày càng nhảm chán chuyên môn tìm xui xẻo đến cho cô. Mẹ nó, cũng dám rủa ông nội cô!

"Mộc Tây, em bây giờ đi, sẽ phải hối hận."

Mộc Tây đáp máy bay đi Hạ Môn, cùng đi với Mẫn Y Thần. Vẫn là Mẫn Y Thần nói ra trước, anh nói mặc kệ thế nào cũng cần phải kết hôn, không thể không đi thăm ông nội của cô. Năm đó ông nội Mộc đã nói, điều kiện duy nhất tha thứ cho cô chính là phải lấy được tha thứ của Mẫn Y Thần trước, hiện giờ hai người đã đi tới bước này, ông nội Mộc cũng không có gì lý do không cho Mộc Tây vào cửa.

Trong lòng Mộc Tây lại mơ hồ có chút không yên, cảm thấy được sẽ có chuyện gì phát sinh.

"Các cháu sao lại đến đây?" Bác Phúc nhìn thấy bọn họ cực kỳ kinh ngạc. Nhất là Mẫn Y Thần, từ khi hắn trở lại nhà họ Mẫn, cũng chưa thấy trở về đây.

Nghe nói hàng năm vào ngày giỗ Diệp lão phu nhân anh vẫn trở về tảo mộ.

"Chúng tôi đến thăm ông nội." Mẫn Y Thần nhàn nhạt nói. Đồng thời dặt tay Mộc Tây, Mộc Tây ngẩn người. Bác Phúc tuổi đã già trên mặt cũng dần hiện ra kinh ngạc, lập tức hiểu được, cười tí mắt đón bọn họ vào nhà, vẻ mặt rất vui mừng.

Ông nội Mộc thật sự bị bệnh nặng, mặc dù vẫn ở nhà, nhưng lại đeo chụp bình dưỡng khí, vẻ mặt cũng rất tiêu tụy, ánh mắt cũng không mở to được. Khi thấy Mộc Tây, ông cũng không phải rất bất ngờ. Ngược lại vươn tay ra về phía cô, hốc mắt Mộc Tây trong nháy mắt liền đỏ, trí nhớ ngày xưa cuộn cuộn về trong đầu, giống như là chuyện ngày hôm qua. Đáng vẻ ông nội khỏe mạnh, còn có thể cười đùa với cô, nói với cô "Ai dám khi dễ Tây Tây của chúng ta, ông nội nhất định thay con giáo huấn trở lại". Khi đó ông nội, hình tượng trong lòng ông luôn uy phong sáng suốt, vinh viễn sẽ không già. Nhưng bây giờ ông nằm ở trong này, ngay cả nói chuyện cũng phải cố hết sức, lần đầu tiên Mộc Tây, biết mình bất hiểu như vậy.

Cô đã từng một mực oán giận, ông nội Mộc quản cô quá nhiều chuyện, một chút tự do không gian để hô hấp cũng không cho, thậm chí không tin cô, vô tình đuổi cô ra khỏi nhà. Nhưng hiện tại, ở trước mặt ông cụ hấp hối, cái gì cũng không quan trọng nữa rồi. Cô chỉ biết, đây là ông nội cô, ông nội thân yêu nhất. Thiếu chút nữa, đã không còn được gặp lại.

"Bác Phúc không phải nói người rất khỏe sao? Vì sao lại như vậy?" Mộc Tây chảy nước mắt ngồi ở trên giường ông nội Mộc.

Ông nội Mộc nắm thật chặt tay cô, giống như muốn an ủi cô. Tươi cười trên mặt ông làm Mộc Tây lại đau nhói.

"Lão gia không muốn để cho cô lo lắng, tiểu thư, thật ra ông mỗi ngày đều nhớ cô." Trong mắt Bác Phúc cũng có nước mắt, hơi nghẹn ngào nói.

Mẫn Y Thần đứng ở bên cạnh Mộc Tây, vẻ mặt nhả nhẹn nhìn ông nội Mộc, giọng nói vô cùng chân thành nói: "Thật xin lỗi, chúng cháu đã tới chậm."

Mộc Tây bỗng nhiên ức chế không nén được nước mắt của mình.

Ông nội Mộc hơi há mồm, dường như muốn nói cái gì, nhưng hô hấp ông rất mỏng manh, mọi người khó có thể nghe rõ. Mẫn Y Thần ngồi xổm người xuống, sát vào ông nội Mộc nói: "Ông nội, người muốn nói cái gì?"

Hai mắt Mộc Tây đầm lệ mông lung nhìn miệng ông nội đóng đóng mở mở.

Tầm mắt vì nước mắt mà mờ hồ, cô lau mắt, lại nhìn, ông nội đã ngậm miệng lại, không có nói nữa.

Nhưng Mẫn Y Thần lại gạt đầu, thuận theo nói: "Cháu biết, ông nội, ông yên tâm."

"Gì vậy?" Mộc Tây hỏi.

Cô căn bản không nghe thấy bất kỳ âm thanh gì, Mẫn Y Thần làm sao mà biết ông nội nói gì đó?

Bọn họ ở nhà họ Mộc.

Vài năm không quay về đây, Mộc Tây đi đến phòng mình, toàn bộ không có bất kỳ thay đổi gì, vẫn như lúc cô rời khỏi. Ngay cả sách trước đây cô chưa đọc hết, vẫn duy trì tư thế đó, im lặng nằm ở trên bàn. Phòng được dọn dẹp không dính hạt trần, bác Phúc nói đây là ông nội Mộc đặc biệt dặn dò.

Ông thường xuyên vào trong phòng cô nhìn, giống như cháu gái còn ở ngay bên cạnh mình, lại chưa từng động đến bất kỳ đồ vật gì của cô.

Mộc Tây cho tới bây giờ chưa từng cảm thấy như vậy.

Tối hôm đó, mọi người còn trong giấc mộng, một mình ông nội Mộc, im lặng rời đi rồi.

Bạn đang đọc truyện *Bạch Thiếu Gia, Cung Chiêu Vợ Như Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 173

Người thứ nhất phát hiện là bác Phúc, ông nói ông nội ra đi rất thanh thản, có thể nhìn thấy Mộc Tây, đã không ôm chút tiếc nuối nào.

Bác Phúc trả lại cho Mộc Tây một quyển album ảnh, tất cả bên trong đều là ảnh cuộc sống sinh hoạt của cô vài năm nay, ông nội Mộc tìm thám tử, mỗi

ngày chụp những thứ này, khi nhớ đến cô, sẽ nhìn một cái. Để giải nỗi khổ vì nhớ nhung của mình.

"Nếu không nở như vậy, vì sao lúc trước còn nhăn tâm như thế, chẳng lẽ ông không tin tưởng em một chút nào sao?" Mộc Tây luôn không nghĩ ra.

Mẫn Y Thần nói: "Ông muốn em trưởng thành."

"Trưởng thành cái gì?"

Mẫn Y Thần nhìn cô, giọng nói trong veo mà lạnh lùng chậm rãi nói: "Mộc Tây, em không thể vẫn sống mà làm theo ý mình, như vậy vĩnh viễn sẽ không trưởng thành được. Xã hội có nhiều loại hình thái, có đủ loại người, không phải mọi người đều vây quanh em. Nói không chừng có một ngày, sẽ bị lừa, bị tổn thương, chuyện Đường Minh Triết là một ví dụ, ông nội Mộc chưa chắc không biết chân tướng, ông chỉ muốn để cho em trưởng thành. Mà trưởng thành, tất phải trải qua rèn luyện, cần được xã hội mài dũa, em mới có thể thấy rõ nhiều chuyện hơn. Cũng sẽ không làm việc kích động như thế, như vậy, ông mới có thể yên tâm giao công ty cho em"

"Nói cách khác, anh đã sớm biết, chuyện bà nội Diệp không phải do em làm hại?" Mộc Tây khiếp sợ hỏi.

Đúng.

Lúc xúc động ban đầu đi qua, trầm tĩnh suy nghĩ lại, có chút vấn đề, dường như cũng không phải nan giải như thế.

Ông nội Mộc đã có dụng ý của ông, anh cũng không có thể xem nhẹ mặt mũi của ông cụ.

Mộc Tây không biết mình có tâm tình gì, nhưng cô cũng không muốn truy cứu nữa, chuyện đã qua, vẫn đuổi theo, thật ra cũng không có ý nghĩa gì.

Nhưng mà Mộc Tây thật không ngờ, di chúc ông nội Mộc, còn xác định viết sau khi cô cùng Mẫn Y Thần kết hôn, để cho cô tạm thay xử lý chuyện công ty, đến khi cô có thể một mình đảm đương được. Đương nhiên, nếu Mộc Tây không muốn, công ty sẽ giao cho Mẫn Y Thần toàn quyền phụ trách.

Di chúc vừa xuất hiện, cả nhà đều khiếp sợ.

Mộc Đan đầu tiên nhảy ra kháng nghị, dựa vào cái gì tài sản nhà họ Mộc cuối cùng đều cho người ngoài Mẫn Y Thần này? Ngược lại đứa con chính thống không được nửa phần tiện nghi. Ngay cả bác cả Mộc Văn ngày thường hiểu rõ Mộc Tây nhất lần này cũng không có đứng về phía Mộc Tây, cô cũng không thể lý giải được cách làm của cha, cảm thấy có gì bất thường, thậm chí ám chỉ có phải có người động tay chân từ bên trong không? Cái 'có người' này, không cần nghĩ cũng biết chỉ đích thị người nào.

Mộc Tây còn đang đau xót từ cái chết của ông nội chưa nguôi ngoai, tâm lại lạnh hơn phân nửa.

Đây là người thân của cô.

Mộc Đan thì thôi, Mộc Văn đã từng thương yêu cô như thế, bác cả thân với cô nhất, bây giờ lại giống như hoàn toàn thay đổi. Cô cho đến bây giờ chưa từng thấy bác ấy như thế? Bỗng nhiên cũng có chút lý giải được cách làm của ông nội, đều nói gừng càng già càng cay, có lẽ ông đã sớm thấy rõ, chỉ là vẫn chưa nói.

Nhưng từ trong hành động biểu hiện ra ngoài.

Mẫn Y Thần hiển nhiên không hề nghĩ muốn khiêng trách nhiệm này, trên người anh đã có cái Thánh Y, về sau còn thêm cái Hoàng Triều, hiện giờ còn thêm Mộc thị nữa. Chưa nói đến quy mô của xí nghiệp Khố Quốc, sắp xếp thượng hiệu ở trên quốc tế, hơn nữa Thánh Y còn đứng đầu danh sách, danh tiếng được vang ra trong và ngoài nước. Trọng trách có bao nhiêu nặng, cũng có thể nhìn thấy rồi.

Chẳng qua ông nội Mộc vừa mới qua đời, rất nhiều người chờ thời cơ mà động, chuyện trong công ty cũng có nhiều phát sinh liên tiếp. Mẫn Y Thần chỉ có thể tạm thời ra trận, giúp đỡ xử lý từng vấn đề.

Năng lực của anh có bao nhiêu mạnh mẽ, lần đầu tiên Mộc Tây hiểu rõ ràng đến như vậy.

Bởi vì vẫn còn quen thuộc quy trình hoạt động trong công ty, phương thức kinh doanh, thậm chí một chút chuyện rất nhỏ. Thư phòng nhà họ Mộc cũng bắt đầu bị thường xuyên sử dụng, Mẫn Y Thần đến nay còn chưa nói ra câu oán hận gì, chỉ trầm mặc làm việc. Cũng thường xuyên tìm công nhân kỳ cựu có kinh nghiệm có địa vị trong công ty hỏi một chút, đồng thời thương lượng.

Cửa thư phòng đóng chặt.

Mộc Tây ôm đầu gối ngồi ở bên cạnh cửa, ngẫu nhiên nghiêng đầu lờm cửa phòng yên tĩnh một cái, đầu óc đột nhiên dần hiện ra những lời Đường Minh Triết đã nói ngày đó.

"Mẫn Y Thần vì sao kết hôn với em? Em nghĩ qua chưa? Anh ta ba ngày trước đã nhận được tin tức ông nội của em phải nhập viện, nhưng vẫn không có nói cho em, ngược lại thái độ chuyển biến nhanh như vậy, lập tức cầu hôn với em. Em thật sự cho rằng anh ta có tình cảm với em chứ? Ông cụ Mộc vừa chết, tất cả nhà họ Mộc đều là của em, nhưng em đối với việc thừa kế công ty này một chút cũng không có hứng thú, đến lúc đó thu hoạch lớn nhất chính là người nào? Em suy nghĩ một chút, thì biết anh ta cầu hôn được có bao nhiêu kỳ lạ."

Là rất kỳ lạ, nhưng khẳng định không phải vì tiền bạc.

Mộc Tây nhanh chóng phủ định, với tính tình Mẫn Y Thần cô tin, nếu không rõ thì sao thích anh ấy nhiều như vậy năm? Nhưng anh ấy cuối cùng vì sao cầu hôn với mình? Chẳng lẽ có ước định gì với ông nội, hay nhìn cô đáng thương sao?

Cạch - -

Cửa mở, trước sau có người đi ra ngoài.

Mẫn Y Thần tay cầm nắm cửa, nhìn Mộc Tây ngồi chồm hóm ở bên cạnh cửa, những người khác đã dần dần đi xa, anh hơi nhú mảy lại hỏi: "Sao ngồi chồm hóm ở trong này?"

Tay Mộc Tây chống tường, chậm rãi đứng dậy, ngồi lâu, chân có chút bị tê. Mẫn Y Thần đuổi tay đỡ cô.

"Cảm ơn."

Mộc Tây tự nhiên mà vậy nói.

Mẫn Y Thần ngược mắt, ánh mắt thâm thúy nhìn cô, giữa lông mày tiết lộ ra cảm xúc không giống bình thường.

Dường như không nghĩ tới cô lại có phản ứng này.

"Mẫn Y Thần." Mộc Tây mở miệng, nói gần từng chữ: "Anh tiếp quản Mộc Thị đi."

"Vì sao?" Mẫn Y Thần trầm giọng hỏi.

Mộc Tây rất tùy ý nói: "Không có gì, cảm thấy anh có năng lực này. Lại nói anh là ông xã của em, chuyện này không phải rất tự nhiên sao? Trong di chúc ông nội cũng nói, chỉ cần em không muốn, công ty sẽ giao cho anh quản lý. Làm ông xã, giúp em chia sẻ một chút cũng cực kỳ bình thường."

"Anh chỉ xử lý đến khi cánh em cứng mới thôi." Giọng nói Mẫn Y Thần vẫn như cũ thật bình tĩnh. "Chuyện của mình, tự mình phụ trách. Anh sẽ dạy em, cho cánh em mau chóng cứng. Cho nên, đừng nghĩ lười biếng."

Vậy mà nói vô tình như vậy.

Mộc Tây nói: "Lão tử đối việc này từ đầu một chút đều không có hứng thú, công ty giao cho trong tay em, không phải sụp đổ sao. Anh thật muốn nhìn tâm huyết của ông nội sẽ thua ở trên người em sao?"

"Cho nên mới cho em học. Mộc tiểu thư, anh không chỉ có Thánh Y, còn có Hoàng Triều, bình thường chuyện cũng đã đủ nhức đầu rồi. Em ít nhiều có phần làm vợ người ta, em không phải coi anh làm bằng sắt chứ?" Mẫn Y Thần ôm ngực, khó có được có tâm tình nói đùa với cô.

Mộc Tây ngẩn người.

Vợ?

Lần đầu tiên từ trong miệng anh nghe cái từ này.

Nhưng không chân thật như vậy.

"Mẫn Y Thần, cuối cùng anh vì sao cưới em?" Mộc Tây rốt cục vẫn hỏi ra miệng.

"Vì sao hỏi như vậy?"

"Thì muốn biết, anh trả lời em là được rồi."

Mẫn Y Thần nghiêng người tựa vào trên tường, khẽ cười nói: "Nếu em muốn đổi ý, hiện tại đã không còn kịp rồi."

"Vô nghĩa, em đương nhiên biết." Mộc Tây trợn trừng mắt. "Em nghiêm túc, cho nên anh cũng nghiêm túc trả lời em đi."

Mẫn Y Thần trầm ngâm, vẻ mặt thật sự nghiêm túc. Nhưng anh vừa mới chuẩn bị mở miệng, thì đột nhiên truyền đến tiếng bác Phúc gọi: "Cô gia, có người tìm."

"Tôi..." Mẫn Y Thần ngay cả bắt đầu còn chưa nói ra.

"Chết tiệt!" Mộc Tây nhin không được nói lời thô tục.

Mẫn Y Thần cười rộ lên, ý bảo bác Phúc đi xuống. "Ông ấy nói có người tìm, không liên quan tới anh."

Mộc Tây giận.

Lễ tang ông nội Mộc cũng bắt đầu chuẩn bị, cũng không có làm long trọng, nhưng người đến lại rất nhiều. Mộc Tây cùng Mẫn Y Thần đưa ông an táng ở bên cạnh bà nội Diệp, như vậy ở bên kia ít nhất còn có người làm bạn.

Ở trước mộ phần của hai ông bà, Mộc Tây đột nhiên hỏi: "Trước khi ông nội đi, cùng anh nói câu gì vậy?"

"Câu gì?"

"Thì anh đến gần ông mới nghe được câu nói kia, anh còn nói để cho ông yên tâm."

"A..., ông nói ông giao em cho anh, để cho anh chăm sóc thật tốt."

Mộc Tây nghiêng đầu nhìn anh, người đàn ông này, vẫn như cũ không có biểu tình gì. Giọng nói vẫn bình thường, có thể nói ít thì sẽ nói ít. Cảm xúc trong lòng kỳ cục, cô luôn cảm thấy không hiểu anh.

Dù cho khoảng cách gần như vậy, cũng không xác định anh cuối cùng đang nghĩ gì? Nhưng những thứ này cô không muốn quan tâm. Nghĩ càng nhiều thì đối với mình không tốt, vậy thì quý trọng cái trước mắt.

Mộc Tây vui vẻ cười nói: "Vậy anh nhất định phải nói được thì làm được."

"Ừ."

Lúc này Mộc Tây, vẫn không biết, dù cho cô để xuống tất cả không vui, không cần quan tâm cả cùng lo lắng, cho rằng như vậy ít nhất có thể duy trì tình trạng. Nhưng vẫn không ngăn cản được, hoặc nói là bất ngờ, lại làm cho người ta vĩnh viễn cũng không muốn quay đầu, chuyện cuối cùng sẽ phát sinh.

Bạn đang đọc truyện *Bạch Thiếu Gia, Cung Chiều Vợ Như Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 174

Mộc Tây cảm thấy cuộc đời của cô chia làm hai trường hợp, một loại là trời yên biển lặng, đã từng so với nước lã còn nhạt hơn. Một loại là sóng to gió lớn, chuyện không muốn cứ một đợt lại tiếp một đợt, tập trung phát sinh. Phải nói là cô có vẻ xui xẻo, mỗi lần có chuyện tốt sẽ đụng vào nhau, không phải ông trời có ý chơi đùa cô.

Ai có thể nói cho cô biết vì sao vừa bước vào tổ kịch bát quái đó mọi người đang bát quái đàm luận chuyện siêu sao quốc tế Phương Di về nước không. Được rồi, đàm luận về nước còn chưa tính, dù sao người phụ nữ kia cùng cô không có nửa xu quan hệ. Nhưng tại sao lại kéo cô ta cùng Mẫn Y Thần ở một chỗ rồi hả? Còn bịa đặt ra cô ta cùng Mẫn Y Thần có bao nhiêu tình cảm sâu đậm, lúc trước Mẫn Y Thần dứt khoát rời khỏi cô ta có bao nhiêu ý chí tinh thần, nói một câu thâm tình dào dạt, nếu không sớm biết Mẫn Y Thần có tình cảm với Mẫn Luyện Y, ngay cả Mộc Tây cũng phải tin tưởng.

Mộc Tây càng không ngờ đến, cái người với cô không có nửa xu quan hệ này, nhưng lại dây dưa không rõ với Mẫn Y Thần, vậy mà chủ động đến tìm cô.

Còn lấy tư thái khoa trương giả tạo gặp tình địch.

Tuy nhiên không thể không thừa nhận quả thật là người phụ nữ này phong tình vạn chủng.

Nhưng không chút nào ảnh hưởng đến việc Mộc Tây không thích cô ta.

"Mộc Tây, cô cho rằng Mẫn Y Thần anh ấy yêu cô sao? Anh ấy cưới cô, chẳng qua có thể vì hơi áy náy với Mẫn Luyện Y." Dáng vẻ vô cùng tình địch xuất hiện ở trước mặt cô, tư thái giả tạo đồng tình nói với cô.

Mộc Tây nhìn cô ta dường như xem một truyện cười, vô cùng khinh thường nói: "Cô là cái gì? Dựa vào cái gì đến đây bình luận chuyện tình cảm của tôi."

"Cô..." Phương Di biến sắc, không ngờ Mộc Tây không phải quả hồng mềm, ngược lại còn là cọp mẹ. Sức chiến đấu dồi dào như vậy, so với tính cách của Mẫn Luyện Y kém xa vạn dặm, khẩu vị Y Thần làm sao có thể thay đổi lớn như vậy?

"Cô đến tìm tôi là vì chuyện này?" Mộc Tây không kiên nhẫn nói.

Gần đây làm sao nhiều người đến trêu chọc như vậy? Một Đường Minh Triết còn chưa đủ, bây giờ lại đến cái cô Phương Di nữa. Ông trời không để cô sống tốt sao, nhất định chính ra cô một chút mới cam tâm đứng không? Nhưng cho dù ông muốn chính, có thể tìm người có chút chỉ số thông minh được không? Phương Di nhìn qua là hình tượng nữ N làm vật hi sinh điển hình trong truyện ngôn tình được chứ, trực tiếp đập tắt!

Phương Di thấy Mộc Tây không để cô ta vào trong mắt một chút nào, trong lòng nhảy lên một cổ tức giận. Nhưng bề ngoài cô ta lại cười nói: "Tôi chỉ có lòng tốt đến nhắc nhở cô, nếu cô còn tiếp tục quan hệ với Mẫn Y Thần, cũng chỉ bị tổn thương! Anh ấy không thích cô."

Lời này nghe thật TM chói tai!

Mộc Tây rất muốn ở trước mặt mọi người tát cô ta một cái, nhưng cuối cùng cô cái gì cũng không có làm, chỉ lạnh lùng gằn từng chữ nói: "Vì sao tôi phải tin cô?"

Phuong Nghi nhẹ cười: "Chỉ bằng tôi là một trong những người trong cuộc năm đó, cô đừng không tin, Mẫn Luyến Y cùng anh ấy có tình cảm hai mươi mấy năm, không phải người ngoài như cô có thể so sánh được. Huống chi, anh ấy yêu cô ta. Chỉ một điểm này, cô nhất định thua cuộc. Hay cô cảm thấy địa vị cô ở trong lòng anh ấy quan trọng đến có thể thay thế được tình yêu này sao? A, thật sự là ngây thơ!"

"Y Thần anh ấy là người chỉ làm không nói, anh ấy có thể bỏ mấy giờ lái xe từ thành phố đến một thành phố khác chỉ vì giúp Mẫn Luyến Y mua một chiếc bánh ngọt cô ta thích ăn nhất. Cũng có thể vì cô ta cam tâm tình nguyện chịu thời tiết băng tuyết dưới 0°C thay cô ta tìm món quà sinh nhật mẹ cô ta tặng, cuối cùng còn dẫn đến mình bị lạc đường. Còn cô? Cô có thể làm được sao?"

"Nếu không phải Mẫn Luyến Y vẫn không bỏ xuống được ảnh hưởng của anh ấy để sống cùng với Hàn Niệm, vẫn còn phải quan tâm hạnh phúc của anh ấy, tôi nghĩ, anh ấy đại khái nhìn cũng sẽ không nhìn cô một cái."

"Đu rồi!" Mộc Tây quát chói tai, hận không thể bóp nát cái chén trong tay.

Anh ấy không thích cô, cô biết, vẫn luôn biết.

Bởi vì biết, mỗi lần nhìn anh ấy, tim mới có thể mơ hồ đau. Bởi vì biết, giờ phút này bị người vô tình đẩy ra, mới có thể tuyệt vọng như vậy.

Nhưng cao ngạo của cô không cho phép cô ở trước mặt người khác yếu thế, nhất là ở trước mặt người phụ nữ này. Mộc Tây luôn ngẩng cao đầu, giọng nói lạnh như băng không chút khách khí nói: "Cô tốt ở chỗ nào? Cô nói nhiều như vậy, đơn giản muốn chia rẽ tôi cùng Mẫn Y Thần. Cho rằng lão tử chưa từng trải việc đời sao? Thủ đoạn này của cô, đối với lão tử mà nói, giống như tôm tép nhai nhép, căn bản không đáng giá nhắc tới. Cô không phải thích Mẫn Y Thần sao, còn không có bản lĩnh quang minh chính đại cướp đoạt. Thế nào, sợ không giành được? Cũng đúng, cô như vậy, sợ là Mẫn Y Thần liếc mắt một cái còn cảm thấy bẩn hai mắt của mình. Cô còn không tự mình hiểu rõ, không nên ra ngoài làm người ta ghê tởm! Từ việc cô dùng Mẫn Luyến Y để kích thích tôi có thể thấy được, cô có bao nhiêu thất bại. Có bản lĩnh cô lấy vài chuyện mà Mẫn Y Thần vì cô đã làm đến nói với tôi, rất rõ ràng, là vì cô làm. Nếu không có thì cảm miệng cho tôi. Mặc dù như vậy nói không chừng tôi sẽ BLX một chút, rất có khả năng sẽ thuận theo ý của cô rồi khỏi rồi. Đáng tiếc, cô cũng chỉ xứng đứng làm nắm độc ở trong góc âm u, không có bản lĩnh cũng đừng xuất hiện làm mất mặt! Tôi cảm thấy tôi là đứt gân não mới đến hẹn của cô, thật TM lãng phí thời gian!"

Mộc Tây nói liên tiếp như súng máy, ngay cả tạm dừng cũng không có. Phuong Di bị cô nói làm cho đỏ mặt, vẻ mặt biến hóa muôn màu muôn vẻ. Mộc Tây cuối cùng thở một hơi.

Sắc mặt Phuong Di càng khó coi, cô càng thoải mái!

Em gái, không có việc gì đến tìm lão tử không thoải mái, tôi phun chết cô!

Lúc trở về, Mộc Tây vẫn cực kỳ tức giận, trong lòng buồn phiền không nguôi. Cô ngồi ở trên ghế sofa, không có mục đích xem tv, điều chỉnh kênh một cái lại một cái, cái gì đều xem không vào.

Cho đến phía sau truyền đến tiếng mở cửa, Mộc Tây ra vẻ không nghe, không ngừng ấn điều khiển từ xa trong tay. Tốc độ lực đạo kia, rất giống không ấn nó hòng sẽ không chịu bỏ qua. Vô cùng hung dữ!

"Người nào lại chọc tới em rồi hả?" Mẫn Y Thần thay giày, anh đặt cặp văn kiện ở trên ghế sofa, thả lỏng cà- vạt hỏi.

Mộc Tây bóp một tiếng đặt điều khiển từ xa xuống, nhìn thẳng Mẫn Y Thần, cực kỳ nghiêm túc nói: "Mẫn Y Thần, hỏi lại anh một lần, cuối cùng vì sao anh cưới em?"

Lại là vấn đề này?

"Cái này có quan trọng không?" Mẫn Y Thần hỏi.

Tâm tình Mộc Tây không tốt, khẩu khí tự nhiên cũng không tốt. Nhất là giọng Mẫn Y Thần vẫn vẫn đậm phong khinh, thật giống như kết hôn với anh mà nói chỉ là một chuyện cực kỳ tùy ý, căn bản không cần thận suy nghĩ kỹ. Mộc Tây trong nháy mắt liền nổi giận, vô cùng tức giận nói: "Lời không quan trọng mà anh đã từng nói cho ông nội sao? Vậy anh căn bản không coi em là vợ của anh? Anh chỉ muốn làm cho Mẫn Luyến Y yên tâm, hoặc ông nội của em nhờ anh cái gì, nên anh mới lựa chọn em. Ở trong mắt anh, em luôn chỉ là trách nhiệm mà thôi."

Nếu không, là vì Mẫn Luyến Y; vì ông nội cô; nhưng không phải vì cô, lại càng không phải vì yêu cô.

Sắc mặt Mộc Tây đỏ lên, cô một chút cũng không muốn thừa nhận, nhưng không thể không thừa nhận. Trước vẫn không nghĩ ra, vì sao Mẫn Y Thần đột nhiên câu hôn với cô? Về sau không thêm nghĩ nữa, cảm thấy, suy nghĩ nhiều đối với mình thật sự không tốt. Không biết thì không biết đi, dù sao kết quả vẫn là bọn họ ở cùng một chỗ, những cái này chẳng quan trọng gì, cũng không nghiên cứu quá sâu. Mặc dù có chút bất an, nhưng cô vẫn giấu kín rất tốt. Mãi đến khi Đường Minh Triết cùng Phuong Di xuất hiện, lại một lần nữa đặt vấn đề mà cô không muốn đối diện nhất, làm cho cô không thể không đi đối mặt.

Cô còn muốn, coi như Mẫn Y Thần bây giờ không thích cô cũng không sao. Bọn họ còn có rất nhiều rất nhiều thời gian, cô một chút không sợ cùng anh dây dưa. Trong thời gian này, cô sẽ mỗi ngày ở trước mặt anh lác lác, ở bên cạnh anh lủi thủi nói không ngừng, để cho trong đầu của anh tràn ngập giọng nói của cô. Rồi đến một ngày, nói đến trong lòng anh. Dù sao thế giới không biết không phải sao? Hôm nay vẫn chán ghét, ngày mai nói không chừng sẽ thích, không ai có thể đoán trước được. Cô không thể bảo đảm mình nhất định thành công, nhưng có thể làm được thì bỏ ra trăm phần trăm cố gắng, sau đó chặt chẽ chiếm lấy tim của anh, không để cho bất kỳ kẻ nào tiến vào.

Ai ngờ hiện thực tàn khốc như vậy, ngay cả chạy trốn phòng tránh đều không trốn tránh được, ngay cả lừa mình dối người, đều mất đi năng lực. Cô cực kỳ buồn phiền, đau đầu, nhưng nhiều khả năng như vậy, chỉ có lý do hai người trên nói ra là hợp lý nhất. Cũng thuyết phục của cô nhất!

Ngoài ra, cô thật sự không biết còn có nguyên nhân gì để cho Mẫn Y Thần quyết định làm vậy.

"Em nói hừ nói vượn cái gì thế?" Mẫn Y Thần nhú mày lại, trầm thấp nói. Giọng của anh vẫn như vậy, trầm trầm thấp thấp, như là rượu đỏ trong ly lên men mấy chục năm, thấm vào lòng người. Nhưng sắc mặt bình tĩnh này, nhấp nhệ khỏe mỗi, đều lộ ra cảm xúc biến hóa của người đàn ông này, mang theo bất mãn.

Không biết Mộc Tây đột nhiên nổi điên làm gì?

"Anh là vì yêu em mới kết hôn với em sao? Không phải đâu? Em hỏi qua Quý tiểu Nghiên, Mẫn Luyến Y là muốn bức em chủ động tỏ tình với anh mới có ý tiếp cận anh, anh đã sớm biết có phải không? Em ấy vì thế cùng Hàn Niệm cãi nhau, đồng thời anh cầu hôn với em, toàn bộ không phải rất sáng tỏ sao! Anh không muốn nhìn em ấy không vui, vốn cho rằng hóa giải mâu thuẫn em ấy cùng Hàn Niệm trong lúc đó, lúc này mới lựa chọn em. Còn có, anh vẫn không có nói cho em biết chuyện ông nội sinh bệnh, em không tin anh vì tài sản nhà họ Mộc, đối với anh mà nói không đáng kể chút nào. Trừ khi ông nội của em nhờ anh cái gì, anh không thể cự tuyệt được, vì thế chỉ có thể đáp ứng. Mẫn Y Thần, em có phải nói hừ nói vượn hay không, anh rất rõ ràng!" Mộc Tây nghiêm mặt nói.

Sắc mặt Mẫn Y Thần càng trầm xuống, quả thực có thể dùng tối tăm để hình dung rồi. Anh đè nén tính tình, mở miệng, lãnh lũng nói: "Mộc Tây, không cần cố tình gây sự."

Mộc Tây cười lạnh. "Đây là cố tình gây sự sao? Em chỉ muốn biết nguyên nhân anh sở dĩ cưới của em, nếu như ngay cả lấy chồng cũng lấy không rõ ràng như vậy, cũng quá buồn cười rồi! Mẫn Y Thần, tình cảm của em không có rề như thế! Nếu anh thật là vì nguyên nhân này mới cưới e, chúng ta cũng không cần thiết đi tiếp nữa!"

Mộc Tây nói xong, xoay người đi ra cửa. Mái tóc dài màu đỏ rực rỡ trong không trung lay động theo một độ cung, cô cũng không quay đầu lại, tay Mẫn Y Thần ngừng ở giữa không trung, chỉ có vài sợi tóc lướt qua.

Anh không tự chủ được di chuyển bước chân, nhưng đi được vài bước, rồi ngừng lại.

"A..., đúng rồi. Em còn muốn nói với anh, anh tốt nhất có thể rõ ràng biết tình cảm trong lòng của anh cuối cùng là gì? Tim của anh đặt ở trên người nào. Vĩnh viễn im lặng không lên tiếng, ai biết anh nghĩ như thế nào? Nếu anh xác định anh yêu ai, dù cho không thể cùng một chỗ, ít nhất cũng nói cho cô ấy một tiếng. Cả suy nghĩ thật của mình còn nói không ra miệng, đó là hành vi của người nhu nhược, lão từ nhất định sẽ khinh bỉ anh! Mẫn Y Thần, có vài thứ, không có quyết đoán bất lầy, sẽ vĩnh viễn mất đi. Giống như anh với Mẫn Luyến Y!" Mộc Tây lần này không chút chần chờ, vừa dứt lời, bóng dáng của cô đã biến mất ở trong tầm mắt Mẫn Y Thần.

Mẫn Y Thần nhìn nhà cửa trống không, không biết vì sao, bỗng nhiên cảm thấy, có chỗ nào, đã đi theo mất rồi.

"Quý tiểu Nghiên, ra đây cùng mình uống rượu!" Mộc Tây gọi điện thoại qua, giọng nói trực tiếp ra mệnh lệnh không cho phép cự tuyệt. Mà còn không nán lại để Quý Nghiên nói gì, đã cúp điện thoại.

Quý Nghiên sững sờ nhìn đi động trước mắt, còn không phản ứng kịp.

"Làm sao vậy?" Bạch Thắng hỏi.

"Tây Tây gọi cho em bảo ra ngoài một chuyến." Sững sốt một lúc sau, Quý Nghiên mới nói.

"Bây giờ?" Bạch Thắng nhìn nhìn đồng hồ treo tường, đã rất trễ rồi.

Quý Nghiên: "Ừ, giọng của cô ấy có chút không thích hợp, có thể cãi nhau với Mẫn Lão đại, em đi xem... ẹo..."

Khi nói đến phần sau, ngực Quý Nghiên không biết sao đột nhiên dâng lên cảm giác buồn nôn, chỉ một chút, lại không có việc gì rồi.

Cô hơi nhú mày, tay đặt trên lồng ngực mình vuốt hai lần. Bạch Thắng thấy vậy, lập tức xóc chăn xuống giường, đi đến bên cạnh Quý Nghiên, lo lắng hỏi: "Không sao chứ?"

Quý Nghiên lắc lắc đầu. "Không sao."

Hai ngày này luôn như thế này, đột nhiên cảm thấy buồn nôn, cảm giác giống như có thứ gì đó muốn phun ra, nhưng mỗi lần đến chỗ cổ họng, lại ngừng lại. Phun cũng không phun được, chỉ buồn bực ở ngực, không có khẩu vị gì. Quý Nghiên cũng không để ý.

"Anh đi với em." Bạch Thắng kiên quyết nói.

Nhìn cô như vậy, anh càng không yên tâm để Quý Nghiên ra ngoài một mình.

Quý Nghiên ở bên cạnh cột tóc nói: "Không cần, phụ nữ nói chuyện, anh đi cũng bất tiện. Hơn nữa nói không chừng Tây Tây còn đuổi anh trở về!"

Nếu như quả thật vì Mẫn lão đại làm cô ấy không thoải mái mà nói, thấy Bạch Thắng, cô ấy tự nhiên sẽ nghĩ đến Mẫn Y Thần. Tính tình Mộc Tây, cũng có khả năng giận chó đánh mèo đến trên người anh!

Huống chi còn là Mộc Tây sau khi uống rượu!

Từ lượng của cô ấy không phải là kém.

Bạch Thắng vẫn còn lo lắng.

Đêm khuya, hai cô gái, còn đi quán bar, xảy ra chuyện làm sao bây giờ?

"Anh yên tâm a, với thân thủ của em, không gặp phải cao thủ, tuyệt đối không thành vấn đề. Hơn nữa đặc công đảo huấn luyện không phải là suông, em sẽ chăm sóc mình. Nếu thật sự lo lắng, em vừa đến quán bar sẽ điện thoại cho anh. Anh cũng có thể đi tìm Mẫn lão đại, tìm hiểu tình hình một chút. Nếu thật cãi nhau, thì khuyên một chút. Từ trước đến nay Tây Tây đều là 3 phút sốt, tính tình tới cũng nhanh mà đi cũng nhanh, rượu vừa tỉnh sẽ không có chuyện gì. Anh làm cho Mẫn lão đại bỏ qua đi!" Quý Nghiên vô cùng bảo đảm nói.

Bạch Thắng nhú mày: "Nếu thật gặp được cao thủ thì làm sao bây giờ?"

"Nào có như thế? Anh đừng làm em sợ."

"Em gặp chuyện ngoài ý muốn vẫn ít sao?" Bạch Thắng nói.

Quý Nghiên nhớ một chút, nhất thời khí thế liền yếu đi.

Cô nhún cái mũi nói: "Tiểu Bạch, anh vừa nói như vậy, em cảm giác em là người mà gián điệp thế giới truy lùng, trên lưng mang cơ mật quốc gia. Gặp phải các đường đuổi giết, vừa ra khỏi cửa sẽ bị nguy hiểm mất mạng." Mồ hôi!

"Không cần tự mình dọa mình, bình thường ra ngoài cũng không gặp việc gì, sao có thể vẫn luôn xui xẻo như vậy? Em không thèm nghe anh nói nữa, Tây Tây còn đang tại chờ em, không đi cô ấy lại cầu nhau, anh yên tâm, em nhất định sẽ chăm sóc mình tốt, hơn nữa còn mau chóng khuyên cô ấy trở về, tuyệt không nán lại ở quán bar lâu. Cứ như vậy, đi đây, bái bai!"

Quý Nghiên cầm lấy túi sách ra cửa.

Bạch Thắng nhìn bóng lưng cô vội vàng rời đi, nhú nhú mày, trong lòng biết ngăn cô cũng ngăn không được, anh cầm áo khoác đang chuẩn bị đuổi theo, điện thoại lại vang lên.

Bạch Thắng cầm lấy vừa thấy, là Mẫn Y Thần gọi điện.

"Có thời gian không? Qua đây, cùng tôi uống rượu." Giọng nói trầm thấp mà hơi khàn khàn, mang theo một cỗ áp suất thấp nồng đậm không tan được.

Bạch Thắng nhú mày, rốt cục vẫn cầm chìa khóa đi ra cửa, nhưng cuối cùng hướng xe đi, là nhà trọ Mẫn Y Thần, vừa vặn ngược hướng với quán bar.

"Đồ sáu xa, đầu lão tử là bị cửa kẹp a! Kết với hôn a kết....." Mộc Tây xiêu xiêu vẹo vẹo đi trên đường cái, tới gần nửa đêm, trên đường không có một bóng người, ngay cả xe qua đường cũng rất ít.

Giọng nói Mộc Tây ot trong bóng đêm có vẻ đặc biệt cao vút.

Quý Nghiên đỡ cô, gian nan đi về phía trước. "Cậu cẩn thận."

"Ách..." Mộc Tây vùng vẫy muốn đẩy cô ra.

Người phụ nữ này uống rượu quả nhiên đáng sợ.

Các loại không an phận, Quý Nghiên vô cùng đau đầu. Dưới sự yêu cầu kiên quyết của Mộc Tây, cô cũng uống chút ít rượu, nhưng không nhiều lắm, Quý Nghiên biết từ lượng mình, uống vào hai chén cũng không dám uống lần nữa. Mặc kệ Mộc Tây nháo như thế nào cũng không uống, nói đùa, một con ma men còn có thể, muốn hai người đều uống rượu, các cô hôm nay sẽ không cần trở về.

"Tây Tây, cậu xem mấy giờ rồi, chúng ta gọi xe trở về có được không?" Quý Nghiên dỗ dành nói.

Mộc Tây say rượu là khó hầu hạ nhất, cũng không biết cô ấy đột nhiên lấy hăng hái ở đâu ra, vô cùng ăm ỉ muốn đi bộ về. Hóng gió, giải sầu, tâm tình cũng sẽ tốt trở lại.

Quý Nghiên dờ khóc dờ cười.

Quả nhiên, Mộc Tây nói: "Không gọi xe, buồn muốn chết. Lão tử đi bộ... Đi bộ..."

Nói đến phần sau giọng nói thấp xuống, cả người cũng nghiêng qua một bên, Quý Nghiên thấy thế, khẩn trương ôm lấy cô, không cho Mộc Tây ngã sấp xuống.

"Được, đi bộ..." Quý Nghiên không có biện pháp, đành phải theo cô.

Bên kia, Bạch Thắng một mực gọi điện thoại cho Quý Nghiên, làm thế nào cũng gọi không được. Gương mặt tuần nhả không khỏi phủ lên một tầng ngưng trọng, mày anh vặn thành ngọn núi, trong lòng mơ hồ có dự cảm xấu.

Mẫn Y Thần nhìn anh, sắc mặt cũng không được thoải mái, trên bàn trà rất nhiều chai rượu nghiêng thẳng nằm ở phòng khách, mà đa số đều rỗng, có thể thấy bọn họ uống không ít. Nhưng trên mặt hai người cũng không có chút men say, Mẫn Y Thần trầm giọng hỏi: "Vẫn không gọi được sao?"

Bạn đang đọc truyện *Bạch Thiếu Gia, Cung Chiều Vợ Như Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 175: 119. Muốn cho cô ta phải tận mắt nhìn thấy

"Tắt máy. " Bạch Thắng cầm điện thoại di động, trong trẻo nhưng lạnh lùng nói.

Mẫn Y Thần nhú mày.

Bạch Thắng nói: "Anh cãi nhau với Mộc Tây sao? Sao vậy?"

"Ừ..." Tay Mẫn Y Thần chỉ từ TV, bên cạnh đồng hồ cảnh đêm to như vậy, là di động của Mộc Tây.

"Em đi tìm."

Tầm mắt Bạch Thắng từ trên di động Mộc Tây thu hồi, quyết đoán nói.

Quý Nghiên không có cách nào không nhận thoại của anh, huống chi trước khi ra khỏi cửa anh rõ ràng luôn biểu hiện mình lo lắng. Quý Nghiên cũng bảo đảm với anh, khi cô đến quán bar sẽ gọi điện báo bình an cho Bạch Thắng, làm sao có thể đột nhiên tắt máy?

Bạch Thắng bước nhanh đi ra cửa.

Mẫn Y Thần cũng đứng lên, đuổi theo Bạch Thắng. "Tôi đi cùng cậu."

Trong lòng luôn có dự cảm bất an.

"Đã khuya, từ đây đi về phải đến tận trời sáng. Tây Tây, cậu chẳng lẽ không mệt sao? Ngoan, chúng ta gọi xe có được không?" Đêm càng ngày càng khuya, đường cũng càng ngày càng heo lánh, Quý Nghiên lại không nhớ rõ đường, đành phải lại dụ dỗ Mộc Tây.

Mà ban đêm còn lạnh như vậy, Mộc Tây mặc rất ít, rất dễ bị cảm.

Mộc cô nương đã có vài phần thanh tỉnh, hip mắt nhìn nhìn cảnh vật xung quanh, lại nhìn sắc trời, quả thật không an toàn. Cô gật đầu: "Quý tiểu Nghiên, đêm nay mình muốn đến ở nhà họ Bạch, không cho phép cậu ghét bỏ!"

"Biết rồi, cậu muốn ở bao lâu cũng được." Quý Nghiên tự nhiên theo cô.

Hai người đi về lẽ đường, bên cạnh ngẫu nhiên có xe chạy qua, nhưng lúc này, xe taxi rất ít. Quý Nghiên một bên chờ xe một bên cùng Mộc Tây nói chuyện phiếm, chỉ sợ cô bất cứ lúc nào sẽ ngủ.

"Cậu chú ý nhìn xe đi." Mộc Tây nói với cô.

Cô cũng không phải đưa bé.

Quý Nghiên cười cười, thấy thật sự không có say, nhưng không biết vì sao, cô lại cảm thấy khí lực của mình càng ngày càng yếu. Vừa rồi còn có thể vững vàng đỡ lấy Mộc Tây, hiện tại cảm giác có phần không dùng được sức lực, tứ chi chậm rãi có cảm giác mềm nhũn.

Là ảo giác sao?

Quý Nghiên lắc đầu, lại nhìn về phía đường cái, đột nhiên có xe MiniBus dừng lại trước mắt. Thân xe màu đen, Quý Nghiên sửng sốt, còn chưa phản

ứng kịp, có vài tên du côn lưu manh từ trên xe xuống, không nói hai lời kéo Quý Nghiên cùng Mộc Tây lên xe.

Quý Nghiên kinh hãi, vừa định phản kháng, thân thể đã bị tay của một người đàn ông kiềm chế. Bọn họ dùng sức lớn, nếu đặt ở bình thường, Quý Nghiên cũng có thể tránh thoát, nhưng đêm nay không biết như thế nào, trên tay không dùng được sức lực, phản kháng đều không có tí hiệu quả. Cho nên không phải ảo giác? Quý Nghiên vùng lên, càng vùng vẫy kịch liệt hơn, kết quả vẫn như cũ.

Mộc Tây thấy có người lạ đến bắt bọn họ, rượu đã tỉnh được vài phần, buột miệng liền mắng: "Khốn kiếp, lão tử mà cũng dám bắt, không có mắt à? Các người là ai... Ô ô..."

Rất đáng tiếc, miệng bị che rồi.

Người đàn ông thô lỗ đẩy các cô vào trong xe, "Ầm" một tiếng, cửa xe bị đóng lại.

Cửa quán bar.

Bạch Thắng cùng Mẫn Y Thần nhìn xe nhiều như nước trước mắt, chung quanh đèn nê ông sáng lạn, làm thế nào cũng không thấy hai bóng dáng quen thuộc kia.

"A lô, mẹ, Nghiên Nghiên về nhà chưa?"

"..."

"Vâng, đã biết."

"..."

"Sao rồi?" Mẫn Y Thần nhìn Bạch Thắng cúp điện thoại, hơi thở phì phò hỏi.

Bạch Thắng lắc lắc đầu.

Ánh mắt anh lúc này đặc biệt trấn tĩnh, tóc có chút hỗn độn, trên mặt còn có mồ hôi. Mẫn Y Thần cũng vậy, hai người liếc nhau, vẻ mặt đều lộ ra một cổ nghiêm túc.

Vừa rồi bọn họ tìm đến quán bar, cũng không nhìn thấy Quý Nghiên cùng Mộc Tây. Còn hỏi người ở quán bar, có người nói quả thật nhìn qua hai cô gái kia ngồi cùng một chỗ uống rượu, bởi vì ngoại hình nổi bật hơn nữa Mộc Tây có mái tóc dài màu đỏ rượu bắt mắt, cho nên ấn tượng rất sâu, nhưng về sau không chú ý, có thể là đi rồi. Bạch Thắng cùng Mẫn Y Thần lại đi tìm quản lí quán bar lấy băng theo dõi, quả nhiên thấy Quý Nghiên đỡ Mộc Tây rời khỏi.

Trong lúc đó có mấy người đàn ông đến gần các cô, nếu không bị Quý Nghiên uyển chuyển cự tuyệt, thì cũng bị sự từ hà đông Mộc Tây rống cho sợ đi trở về. Chỉ có một lần âm ỉ có vẻ xấu, vẫn là mấy người đàn ông thật sự quá phận, tay heo đã vươn đến trên bàn tay Mộc Tây nghĩ muốn cọ vào cô, Mộc Tây thấy nói cũng vô dụng, cũng không nói nhiều lời. Trục tiếp lát chai rượu đập đầu người kia, mảnh thủy tinh vỡ vụn trên đất, người đàn ông kia cũng nổi giận, che trán bị thương gọi mấy anh em đến, cuối cùng Quý Nghiên ra tay giải quyết rồi. Mọi người thấy các cô mặc dù chỉ có hai người phụ nữ, nhưng trong đó có một người thân thủ lại tốt như vậy, một người đánh với tám chín người đàn ông đều thành thạo. Hiển nhiên không dễ chọc, cũng thức thời không đến quấy rầy các cô nữa.

"Tìm người đàn ông này thôi." Ánh mắt Mẫn lão đại dừng ở tay người đàn ông định cầm tay Mộc Tây, ánh mắt sắc bén, như muốn đâm thủng hần.

Quản lí có chút khó xử. "Mẫn tổng, tôi..."

"Bây giờ không phải lúc so đo những thứ này, trước tìm người quan trọng hơn." Bạch Thắng trong veo mà lạnh lùng nói.

Mộc Tây đã uống không ít rượu, bước chân cũng không ổn định rồi. Quý Nghiên chăm sóc cô ấy có chút vất vả, nếu lại gặp phải chuyện gì. Bạch Thắng cố gắng không để cho mình nghĩ theo chiều hướng xấu, nhưng Quý Nghiên cũng uống rượu, tuy không nhiều lắm, nhưng lấy tư lượng Quý Nghiên, thì không được bao lâu, chất cồn phát tác, cô ấy khẳng định cảm thấy đầu choáng váng, muốn đi ngủ.

Quan trọng nhất, căn cứ vào thời gian trên hình ảnh theo dõi hiện thị, Quý Nghiên cùng Mộc Tây rời đi đã là chuyện một giờ trước rồi. Lâu như vậy vẫn chưa về nhà, cũng không có bất kỳ cú điện thoại, tuyệt đối không phải với tác phong của Quý Nghiên. Cô sẽ không làm chuyện cho người khác lo lắng, trừ khi là không có biện pháp.

Xe cuối cùng chạy đến một cái ngõ cụt.

Động tác người đàn ông vẫn thô lỗ như cũ, Quý Nghiên cùng Mộc Tây bị hung hăng đẩy xuống.

Lúc này chân hai người đã bị trời lại, chặt vật ngã trên đất, Mộc Tây nhin không được nói lời thô tục!

"Các người là ai? Muốn làm gì?" So ra, Quý Nghiên đã trấn định hơn nhiều.

Xem ra cô nên thật sự nghe lời Bạch Thắng nói, đối với tần suất chuyện mình gặp không may, Quý Nghiên đã không biết dùng bất kỳ từ ngữ nào để hình

dung rồi.

Hơn nữa mình còn mất hết sức lực!

Chẳng lẽ bọn họ đã có âm mưu từ trước, nhưng bây giờ, muốn làm gì cô?

"Chúng ta muốn làm cái gì, cô rất nhanh sẽ biết." Một người đàn ông bí ối trong đó nói.

Bọn họ kéo Mộc Tây đến bên cạnh tường của ngõ nhỏ, có hai người một trái một phải kiềm chế cô, người khác đều ở đây đối diện với Quý Nghiên. Nói là đối diện, thật ra khoảng cách cũng chỉ vài bước chân. Mộc Tây bị che miệng, không phát ra tiếng, mắt cô thấy mấy người đàn ông từng bước đến gần Quý Nghiên, lắc đầu "Ồ ô ô" hồ.

Oanh - -

Một tiếng sấm to vang lên, bầu trời chợt đổ mưa.

Rất lớn, mưa rào, mưa như trút nước xuống.

"Thù linh, anh xem." Phong nhặt một đôi vòng tai lên, đi đến bên cạnh Bạch Thắng, giơ lên trước mắt anh.

Bạch Thắng nhận lấy nhìn chút, anh trầm mặc một hồi, gắt gao đem vòng tai nắm chặt trong tay, một bộ phận đâm vào da thịt.

Gương mặt vẫn không thấy giãn ra, càng lạnh lùng, khí tức bao quanh người.

Mẫn Y Thần vừa thấy phản ứng này của anh, tim cũng không khỏi lộp bộp một cái.

"Mộc Tây." Nhóc con kia tính tình không tốt, lại không hiểu để thay đổi, thường xuyên hành sự kích động. Hơn nữa cô ấy không giống Quý Nghiên, ít nhiều còn có thân thủ, Mộc Tây không có chỉ có khí thế cả vú lấp miệng em, nếu ầu ẩu, nhất định chịu thiệt.

Bạn đang đọc truyện *Bạch Thiếu Gia, Cung Chiều Vợ Như Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 176: Chương 119.2

Anh đột nhiên có chút hối hận, khi cô tông cửa xông ra ngoài, vì sao không có giữ chặt cô?

Nếu lúc ấy đủ quyết đoán, có phải sẽ không có việc bây giờ không?

Hối hận này, sau này mỗi một ngày, tích lũy càng ngày càng sâu.

Hơn 26 năm này, anh chưa bao giờ thử nghiệm qua.

"Chia nhau ra đi tìm." Bạch Thắng nghiêm trang lạnh lùng hạ mệnh lệnh, lục soát quán vỉa hè, chính thức triển khai.

Mưa càng lúc càng lớn, mọi người đều không mang ô, đầu Bạch Thắng cùng Mẫn Y Thần đều ướt, khuôn mặt cũng bị ướt nhẹp vì mưa. Quần áo từ trước đến nay đều gọn gàng sạch sẽ, rốt cục không còn đáng vẻ bình thường nữa, nổi lên nếp uốn, bám bụi, dính mưa, dán chặt trên người. Nhưng mà bọn họ lại hoàn toàn không phát hiện.

Trong ngõ cụt.

Tầm mắt Mộc Tây mơ hồ, nhìn một người đàn ông đột nhiên giơ điện thoại di động lên trước mắt cô.

Hình ảnh còn chưa xuất hiện ra, Mộc Tây lo lắng Quý Nghiên, không ngừng nhìn sang hướng bên kia. Một người đàn ông khác hung hăng vỗ đầu của cô, hung dữ nói: "Nghiêm túc nhìn, cái con đàn bà này, cô đợi khi có thời gian thì nhìn."

"Ồ..." Giận dữ ánh mắt trùng lớn cùng miệng ô ô phát ra âm thanh biểu đạt bất mãn của cô.

"Tốt lắm." Người đàn ông cầm di động mở miệng nói.

Mộc Tây nhìn trên màn hình nho nhỏ dần hiện ra một khuôn mặt mà cô chưa từng nghĩ đến, dù cho tầm mắt không hề rõ ràng, nhưng cô vẫn liếc mắt một cái đã nhận ra.

"Lau mắt cô ta một cái." Người trong màn hình nói.

Người đàn ông hung dữ lập tức lấy tay áo ở trên mắt của cô lau lung tung một chút, Mộc Tây ghét bỏ nhủ mày, tầm mắt trước mắt không khỏi rõ ràng. Mắt cô vừa thấy, khuôn mặt xinh đẹp của Phương Di, người đáng ra không nên xuất hiện ở trước mặt cô. Cô ta cảm ly rượu đỏ, đáng về tự đắc, ngay cả khoe miệng chậm rãi cong lên tươi cười, Mộc Tây đã rõ ràng.

"Mộc Tây, vẫn còn nhớ tôi đã nói rồi cái gì chứ?" Phương Di giống lần đầu tiên gặp mặt cô khi đó, vẫn như cũ là đáng về tự tin lại cao ngạo kia, nhờ yếu được người ta đồng tình nhìn Mộc Tây.

Mộc Tây ra sức vùng vẫy.

Phương Di khẽ lắc rượu đỏ trong ly nói: "Đừng uống phí sức lực, mở to mắt của cô nhìn kỹ một chút, bạn tốt nhất của cô là bởi vì cô mà mất đi hạnh phúc. Tôi nghĩ, làm thế này để cho cô suốt đời khó quên."

"Ôô..." Mộc Tây mắt trừng lớn mắt, đầy phẫn nộ nhìn cô ta. Đồng thời bất an trong lòng càng ngày càng rõ, dường như muốn cắn nuốt cô.

"Tốt lắm, không quá rầy rầy mấy người, hưởng thụ vui vẻ." Giờ phút này Phương Di giống như ác ma, dù cho đang cười, nhưng vẻ mặt của cô ta còn đáng sợ, vụn vụn như vậy. Hoặc là nói, cùng chung vụn vụn, còn có lòng của cô ta. Cô ta thanh thoát nói: "A..., đúng rồi, hai người các anh, đừng quên giúp cô ta lau mắt. Vỡ kịch hay như vậy, không tỉ mỉ thấy rõ, không làm như thế ... thật thất vọng sẽ uống phí tôi sắp xếp?"

"Tất nhiên tất nhiên." Hai người đàn ông cúi đầu khom lưng.

Hình ảnh bỗng tối lại, cùng lâm vào bóng tối, còn có thể giới trước mắt Mộc Tây.

Ngay cả trong lòng trời đất, đều giống như nháy mắt bị đập tắt.

Phương Di ngày đó nói qua, từng cái ở trong đầu xẹt qua.

Cô ta nói: "Mộc Tây, cô cho rằng Mẫn Y Thần yêu cô sao? Anh ấy cưới cô, bất quá là vì có chút áy náy với Mẫn Luyện Y."

Cô ta nói: "Tôi chỉ có lòng tốt nhắc nhở cô, nếu cô còn tiếp tục quan hệ với Mẫn Y Thần, cũng chỉ bị tổn thương! Anh ấy không yêu cô."

Cô ta nói: "Mộc Tây, thật ra tôi là một người rất dễ nói chuyện, nhưng có đôi khi bản thân cũng không chế không nổi hành vi của mình. Cho nên, nếu cô không rời khỏi Mẫn Y Thần, nhất định sẽ hối hận!"

Cô ta nói: "Tôi nhớ rõ cô có một người bạn tốt, cô ấy bây giờ rất hạnh phúc, còn chuẩn bị kết hôn đúng không? Cô nói, nếu tôi tìm vài người thay phiên làm nhục cô ấy, sẽ như thế nào? Cô ấy khẳng định không cách nào đối mặt với vị hôn phu của mình nữa, không làm tốt, còn có thể trong lòng luân luân! Đến lúc đó, là tự tay cô hủy đi hạnh phúc của cô ấy, tôi sẽ làm cho cô tận mắt thấy, một hôn nhân tốt đẹp, ở trước mắt cô tan vỡ. Nhìn bạn tốt của mình bởi vì cô mà luân luân ở trong địa ngục, tôi cũng không tin, cô còn có thể yên tâm thoải mái ở cùng với Mẫn Y Thần."

Cô ta nói: ...

"Mộc Tây, Mộc Tây..." Bên tai truyền đến tiếng gào của Quý Nghiên.

Trái tim Mộc Tây không đè nén được mà phát đau, nước mắt từng hạt từng hạt chảy xuống. Từ trước đến nay chưa từng đau đớn như vậy, ép cô không thở nổi.

Thật xin lỗi. Quý tiểu Nghiên, là mình hại cậu! Là mình hại cậu!

Mình không nên coi như không nghe thấy lời của cô ta, chỉ lo tâm tình của mình, chỉ lo chạy đi tìm Mẫn y Thần lấy đáp án, lại hơn nửa đêm gọi cậu đến đây. Nếu mình không tìm cậu, nếu mình không phải ảm i muốn đi bộ trở về, thì không có việc này rồi! Cũng sẽ không để cậu rơi vào hoàn cảnh như vậy! Mình thật TM khôn khiếp!

"Hu hu hu..."

Nước mắt Mộc Tây như suối trào, cô nhìn những người đàn ông không thể chờ đợi tiến gần Quý Nghiên, nghe thấy âm thanh vãi vốc ở trong không khí bị xé tan, nghe thấy tuyệt vọng, ở khắp nơi trong người lan tràn.

Quý Nghiên không ngừng vùng vẫy cùng chống cự, từng tiếng một từ linh hồn đến chỗ phát ra gào thét đều đâm thật sâu vào tim Mộc Tây.

Tay Mộc Tây liều mạng muốn tránh thoát gông cùm xiềng xích, thân thể muốn đi về phía trước, lại bị bên người người đàn ông nhanh chóng phát giác cùng lúc ngăn lại. Cái người đàn ông hung dữ vung tay tát Mộc Tây một cái ngã xuống đất, hung tợn nói: "Động cái gì mà động, an phận một chút! Còn động lão tử ngay cả mày cũng làm!"

Miệng Mộc Tây có vị ngọt, vết máu đỏ tươi từ khoe miệng chảy xuống, mặt cô dán trên mặt đất, nước mắt cùng mưa dung hợp cùng một chỗ.

Cô vẫn luôn lấy tên lão tử cho mình, lão tử thì sao, lão tử thì sao, nghe ra rất có khí thế lại vô cùng dễ gọi, luôn hù người ta sợ hãi. Bây giờ ở dưới tình huống bị động như vậy, nghe người ta ở trước mặt mình tự xưng lão tử, cô vậy mà hận thấu hai chữ này!

Cô thế, cô nhất định sẽ không bỏ qua những người này, còn có Phương Di. Nhất định!

Tầm mắt lại nhìn Quý Nghiên, Mộc Tây vươn tay, cố gắng hướng về phía cô ấy. Chỉ là khoảng cách rất xa, còn có bất lực tuyệt vọng, đều hiện rõ, máu chảy đầm đìa ở trước mặt cô.

Trên bầu trời tiếng sấm nổ vang, ban đêm này, nhất định bị máu cùng nước mắt rửa sạch.

"Vẫn không tìm được sao?" Y Mạt Thuần hỏi Ứng San.

Ứng San gật đầu.

"Lâu như vậy, trừ khi các cô ấy cố ý trốn đi, nếu không làm sao có khả năng vẫn không tìm thấy người." Bạch Trì bình tĩnh phân tích.

Viên Doãn Kỳ đến hỗ trợ chuẩn bị công việc hôn lễ cũng nói: "Cuối cùng phát sinh chuyện gì rồi hả ? Vì sao hai người cùng lúc không thấy?"

Lại vừa lúc đêm trước hôn lễ.

"Có thể bị bệnh sợ hãi trước khi kết hôn không, hoặc là Mộc Tây dối ý, sau đó lôi kéo Quý Nghiên cùng cô ấy đào hôn rồi." Y Nhân ngược mắt không chút để ý nói.

Chị cô đồng ý gật gật đầu. "Có khả năng."

Y Mạt Thuần liếc các cô một cái. "Hai người các con chó thêm phiền, hiện tại tất cả mọi người nghĩ biện pháp, làm thế nào trong thời gian nhanh nhất tìm được người. Nếu không thì Tiểu Thắng Thắng cùng Lão Đại sẽ rất suy sụp mất!"

Thật là, vì sao nhà bọn họ không một người nào có đường tình thuận lợi một chút?

"A Thắng bây giờ còn ở trong phòng sao?" Mẫn Hi Nghiên ôn nhu mở miệng.

Ứng San đáp: "Ừ, Bạch Tinh ở cùng với nó."

"Đã một tuần, còn không có một tin tức, trách không được tiêu tử này nôn nóng như vậy!" Y Bối Nặc thờ dãi nói.

Nếu là Mẫn Hi Nghiên biến mất lâu như vậy, hấn cũng sẽ nổi điên hơn!

Trong phòng.

Bạch Thắng ôm đầu ngồi ở bên giường, hơi thở áp lực tràn ngập cả căn phòng. Trên đệm bày hàng trang có khung hình ảnh chụp Quý Nghiên, có rất nhiều bình rượu đã trống rỗng hỗn độn nằm trên mặt đất.

Hỗn hợp mùi rượu, làm cho người ta có cảm giác nản lòng.

"Anh." Bạch Tinh chậm rãi đi đến, đứng ở bên cạnh Bạch Thắng, nhẹ giọng gọi.

Bạch Thắng ngẩng đầu nhìn cô một cái, ánh mắt sâu thẳm mang theo chút tan rã.

"Có chuyện gì sao?" Giọng của anh khàn khàn lợi hại.

Bạch Tinh cảm lấy khung hình ảnh đặt ở trên đệm, thuận thế ngồi ở bên cạnh Bạch Thắng, con ngươi xinh đẹp rơi trên khung hình, nhìn người trong hình. Bỗng nhiên nói: "Anh còn nhớ em bị ném đến ngục giam Mexico lần đó không?"

"Ừ." Tuy không biết em ấy vì sao hỏi như vậy, nhưng Bạch Thắng vẫn đáp lại.

"Lần đó thật ra em một chút cũng không sợ, cũng không lo lắng. Bởi vì em biết, có một người, nhất định sẽ đến cứu em." Bạch Tinh nói.

Giọng nói của cô nhàn nhạt, mang theo chắc chắn. Bạch Thắng nhìn cô, biết cô nói đến Phù Tô, cũng không nói. Bạch Tinh tiếp tục nói: "Em vẫn cực kỳ tin tưởng anh ấy. Bởi vì anh ấy đã từng nói, sẽ ở sau lưng em, mặc kệ phát sinh chuyện gì, em chỉ cần đứng lo lắng tiến lên con đường phía trước của em. Những cái khác, anh ấy sẽ giúp em giải quyết. Cho nên em cực kỳ yên tâm, yên tâm ở trong cái thế giới này trưởng thành. Không phải bởi vì bản lĩnh của em đã cường đại đến mức đối mặt với tất cả, mà là vì, dù cho gặp sóng gió lớn hơn nữa, chỉ cần em cần, anh ấy đều ở đây."

Cho dù đối địch với toàn bộ thế giới.

Gương mặt tuấn dật như tiên, có được người đàn ông đẹp mắt nhất trên đời này. Trong đầu Bạch Thắng dần hiện ra khuôn mặt Y Phù Tô, vẫn rõ ràng như thế. Không thể phủ nhận, hấn là kết hợp tất cả ưu điểm Y Bối Nặc cùng Mẫn Hi Nghiên, không thể xoi mói về bên ngoài, còn nụ cười vĩnh viễn như nắng ấm trong mùa đông làm ấm lòng người, bao gồm cả khí chất hồn nhiên như tiên giáng trần, đều không ai bằng!

Đúng vậy, tình yêu của hấn với Bạch Tinh, không ai có thể sánh kịp.

Chương 177: 120. Đi tìm cô

Bạch Thắng nhớ rõ, đó là sau sinh nhật mười sáu tuổi của Bạch Tinh. Em ấy nhất thời sơ suất, rơi vào bẫy của hình cảnh quốc tế, bị bắt sau đó áp giải đến ngục giam "Địa Ngục Ma Thành" trong truyền thuyết ở Mexico.

Làm một vị thanh niên thiên tài tội phạm cấp cao, Bạch Tinh bị bắt, vào lúc ấy mà nói là vô cùng chấn động. Sau khi Y Phù Tô nhận được tin tức, lập tức dẫn đầu lái máy bay chiến đấu bay qua, mục đích của hắn chỉ có một: Đưa Bạch Tinh trở về!

Thương lượng là tốt nhất, không đồng ý vậy thì dùng vũ lực để giải quyết, hắn đã làm xong công tác chuẩn bị bất cứ lúc nào cũng có thể khai chiến, không đưa Bạch Tinh trở về, thì không bỏ qua.

Cho dù tàn sát đầm máu tất cả ở thành phố Mehico!

Mặc kệ chính phủ các nước, còn cả người lãnh đạo cùng nhân viên tổ chức Hình Cảnh Quốc Tế, cũng không ngờ Y Phù Tô vì phụ nữ lại có thể điên cuồng như vậy. Hắn còn công khai khiêu chiến toàn bộ thế giới, hơn nữa còn rất kiên quyết. Chỉ cần Bạch Tinh, cái khác không bàn nữa.

Nếu như Bạch Tinh xảy ra một chút ngoài ý muốn, hắn sẽ giết hết mọi người chôn cùng em ấy.

Khi Y Phù Tô nói những lời này, chấn động tất cả tổ chức Hình Cảnh Quốc Tế, cũng hoàn toàn kích thích lòng phần nộ của bọn họ.

Nhưng nếu bàn về lực lượng quân sự, ai cũng không chiếm được nửa phần tiện nghi của Liên Hợp Hội, cho dù nước Mĩ bị gọi là bá chủ thế giới. Nó đã tồn tại và hình thành một tổ chức rất kinh khủng, do Mẫn Y Hàm cùng Y Phù Tô cầm đầu, khiến cho quân đội các quốc gia vẫn luôn kiêng kị hai người này.

Nhưng mặc cho người lãnh đạo phán đoán thế nào, cho rằng Y Phù Tô chỉ nói hung hăng vậy thôi, nhất định sẽ không dễ dàng khai chiến. Dù sao phía sau còn có chính phủ của thế giới làm hậu thuẫn, nhưng Y Phù Tô lại dùng hành động để chứng minh hắn tuyệt đối không chỉ có nói mà thôi, động đến người của hắn, thì phải chuẩn bị trả giá thật đắt.

Hắn cho tới bây giờ không phải là người gây chuyện, hơn nữa đối tượng còn là Bạch Tinh!

Cho nên, sau khi Bạch Tinh được thuận lợi cứu ra, lúc ấy Y Phù Tô hỏi cô. "Em có sợ không?"

Bạch Tinh cười nói: "Có người đàn ông của em ở phía trước cho em tranh đấu anh dũng, em có gì phải sợ chứ?"

"Anh, tất cả phụ nữ đều giống nhau. Em nghĩ Quý Nghiên cũng không ngoại lệ, gặp phải khó khăn gì không quan trọng, quan trọng là ..., chị ấy biết anh yêu chị ấy, một mực chờ chị ấy, bất kể gặp chuyện gì, anh vĩnh viễn sẽ ở phía trước vì chị ấy ngăn cản. Nếu chị ấy đã tin tưởng như vậy, chị ấy nhất định đang đợi anh. Mặc kệ bởi vì nguyên nhân gì không xuất hiện, trong lòng chị ấy muốn anh ở bên cạnh, khẳng định không nghi ngờ. "Bạch Tinh từ trong ký ức trở về, hết sức nghiêm túc nói với Bạch Thắng.

Bởi vì cô cũng yêu như vậy, mới hiểu càng sâu sắc.

Phụ nữ càng gặp chuyện mình không giải quyết được, thật ra càng cần người yêu ở bên cạnh mình.

Hai tay Bạch Thắng che mặt, nói thật nhỏ: "Nhưng anh không tìm thấy cô ấy."

Nhiều ngày như vậy, một chút tin tức cũng không có.

Người đàn ông từ trước đến nay tôn quý trang nhã như vậy, lần đầu tiên lộ ra dáng vẻ mờ mịt luống cuống như vậy.

Anh thậm chí cũng không biết, vì sao không tìm thấy Quý Nghiên?

Tìm lâu như vậy, mọi phương pháp đều đã thử qua, vẫn không tìm được.

Cuối cùng cô ấy đang ở đâu?

"Có cái gì quan trọng hơn? Từ trước đến nay tình yêu sẽ chịu thử thách, chỉ cần chị ấy còn ở trên đời này, chỉ cần anh còn kiên trì, luôn luôn tìm rồi đến một ngày sẽ tìm được."

"Chỉ cần cô ấy còn ở trên đời này, chỉ cần anh còn kiên trì..." Bạch Thắng trầm thấp lặp lại lời nói.

Chết tiệt, anh đang làm cái gì vậy?

Mấy ngày nay đầu óc mê muội vì Quý Nghiên mất tung tích, đầu óc đều không vận hành. Lại cần Bạch Tinh đến đánh thức anh, chỉ cần một ngày Quý Nghiên không xuất hiện, anh sẽ tìm một ngày. Một tháng không xuất hiện, anh sẽ tìm một tháng. Một năm không hiện ra, anh tìm một năm... Tóm lại, chỉ cần mình vẫn sống trên cõi đời này, thì không buông tha tìm kiếm.

Sợ cái gì, cho dù đến lúc đó tìm ra một cỗ thi thể, anh đi cùng cô là được.

"Bạch Tinh, cảm ơn." Bạch Thắng đứng dậy, ánh mắt trấn tĩnh nhìn về phía Bạch Tinh, giọng nói lạnh nhạt mà chân thành.

Bạch Tinh cười cười. "Hi vọng anh có thể tìm sớm một chút đưa chị dâu của em trở về."

Bạch Thắng kiên định nói. "Nhất định."

Bóng dáng thon dài cất bước, đến khi biến mất phía sau cửa. Bạch Tinh nhìn ánh nắng tươi đẹp ngoài cửa sổ, giống như nhìn thấy ánh sáng trong sinh mệnh cô, đang mỉm cười với cô. "Tinh, em làm rất tốt!"

Quán bar.

Bầu không khí cùng trong nhà hoàn toàn không giống nhau.

Mẫn Luyến Y không ngờ cô còn có một ngày sẽ đến đây uống rượu cùng Mẫn Y Thần, toàn thân người đàn ông mặc đồ Tây đen làm bằng thủ công, chống đỡ ở trên quầy bar, một ly rượu không hề hay biết rót vào nồm.

Mẫn Luyến Y mím môi nhìn, vẫn không ngăn cản.

"Một tuần, đủ để một người nghĩ rõ ràng rất nhiều chuyện rồi."

Mẫn Y Thần quay đầu, tầm mắt nhìn về phía cô, cặp mắt lợi hại mơ hồ mang theo chút sương mù. Nhưng đầu của anh vẫn thanh tỉnh, gương mặt Mẫn Luyến Y mang theo một chút ý cười. "Anh, thừa nhận đi, anh yêu cô ấy rồi."

"Thế thì sao?" Mẫn Y Thần cười nhạo.

Không thừa nhận, cũng không phủ nhận, cứ như vậy hỏi ngược lại. Lại lâm vào trầm mặc, một ly lại rót rượu vào ly.

Mẫn Luyến Y nhìn dáng vẻ này của anh, trong lòng ít nhiều có chút đau lòng. Mẫn Y Thần đối tình cảm từ trước đến nay đều chậm chạp, rất dễ bỏ qua thứ gì đó mình để ý. Hiện tại rất không dễ dàng hiểu rõ lòng mình, chỗ ở của anh lại một lần nữa không thấy người kia.

Nhất định là hiểu suy nghĩ trong lòng, mới có thể dùng giọng như vậy để hỏi ngược lại?

Bạn đang đọc truyện *Bạch Thiếu Gia, Cung Chiều Vợ Như Mạng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 178: 120. Đi tìm cô (tt)

Nếu không thì anh đã hoàn toàn phủ nhận, càng không cần thiết vào lúc này ngồi ở đây uống rượu giải sầu.

"Đi tìm cô ấy đi." Mẫn Luyến Y nói.

Mẫn Y Thần vẫn trầm mặc như cũ.

Cô thờ dài thật sâu. "Anh rõ ràng không muốn mất đi Mộc Tây, thừa dịp bây giờ còn có cơ hội, đi tìm cô ấy về, sau đó nói ra suy nghĩ trong lòng anh cho cô ấy biết. Các anh vẫn có thể vẫn hỏi! Nhưng anh, nếu anh tiếp tục im lặng như vậy, cái gì cũng không nói, Mộc Tây cô ấy cái gì cũng không biết, hai người cũng chỉ có thể bỏ qua."

Đồng - -

Ly rượu bị đặt ở trên bàn nặng nề, tay Mẫn Y Thần nắm chặt thân ly, gân xanh trên cánh tay hiện lên, khớp ngón tay đã trở nên trắng.

Mẫn Luyến Y nhìn sắc mặt anh nháy mắt trầm xuống, cũng không nói thêm cái gì nữa. Quyết định cho anh thời gian suy nghĩ một chút, có một số việc, người ngoài chỉ có thể dẫn dắt, cụ thể quyết định phải làm thế nào, chung quy còn phải xem cách nghĩ. Có thể nghĩ thông suốt không, cô không không chế được, có thể làm, cũng chỉ có những thứ này.

Mẫn Luyến Y đặt túi sách ở trên quầy bar, đứng dậy nói: "Em đi toilet."

Mẫn Y Thần không trả lời.

Đầu cũng không nâng lên

Âm thanh giày cao gót "Đồng đồng" giẫm đạp càng ngày càng xa, anh mới chống đầu lên, tay để ở trên trán, gương mặt tuần mỵ có nản lòng cùng mệt mỏi nói không nên lời.

"Nhìn đi, không phải là tổng giám đốc công ty của các cậu sao? Tình nhân trong mộng của cậu kia!"

"Thật sự là ôi chao, ai, ôi... Cơ hội ngàn năm có một như vậy, Dịch Sơ, cậu tìm được rồi! Trước gọi cậu đến cậu còn không chịu đến, bây giờ phải cảm tạ chúng mình thôi?" Cách đó không xa, ba người phụ nữ hoạt bát đáng yêu vây quanh cùng một chỗ, nhìn về phía Mẫn Y Thần kích động nói.

Mà người phụ nữ tên Dịch Sơ, mặc dù dáng vẻ vẫn chưa đủ trình độ để nói một từ đẹp này, nhưng cũng thuộc vào bậc trung, rất xinh xắn. Trang phục đơn giản tùy ý, mang theo hơi thở học sinh độc thuần và ngây thơ.

Bị bạn tốt trêu chọc, ánh mắt thật cẩn thận nhìn Mẫn Y Thần vài lần, vẻ mặt hơi khó xử.

"Ai nha, cậu không phải vẫn muốn thổ lộ với anh ta sao? Cơ hội tốt như vậy, đừng bỏ lỡ. Hơn nữa bên cạnh anh ta không có ai, ai, ôi, nói không chừng vẫn còn độc thân, nhanh lên đi..." Bạn bè tích cực thúc đẩy cô.

Dịch Sơ còn chìm trong sắc đẹp của Mẫn Lão Đại, hồi thần một lần nữa, người đã bị đẩy tới trước mặt người đàn ông mình ngày nhớ đêm mong kia. Mặt cô càng đỏ rực, hốt hoảng lo sợ nhìn về phía bạn mình ở bên kia, hai bạn tốt cười hi hi hướng cô làm tư thế cổ gắng lên, rồi cùng nhau chạy đi.

Không gian nơi này để lại cho bọn họ, các cô ấy đi chỗ khác chờ tin tức của cô.

Dịch Sơ cắn cắn môi, cả người khản trương không nói nên lời, tay chân cũng không biết phải để đâu. "Em..."

Mẫn Y Thần nhìn một cô gái nhỏ nhất gan đang xấu hổ trước mắt, cũng xấp xỉ tuổi với Mộc Tây, ánh mắt của anh trong trẻo lạnh lùng, giọng nói vô cùng nhạt hời: "Có chuyện gì?"

"Em..." Lấp bắp.

"Cô tên là Dịch Sơ?" Mẫn Y Thần đột nhiên hỏi.

Dịch Sơ kinh ngạc tròn to mắt, không nghĩ tới Tổng giám đốc đại nhân lại nhớ tên của mình. Tim cô nhất thời đập nhanh lợi hại, khó nén kích động gật đầu một cái.

Mẫn Y Thần "Ừ" một tiếng, lại quay đầu đi uống rượu, không nói.

Bạn đang đọc truyện *Bạch Thiếu Gia, Cung Chiều Vợ Như Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 179: 121. Trả thù

"Cô ấy chỉ còn lại một mình tôi, tôi không thể để cho cô ấy ngay cả tôi cũng mất đi." Ánh mắt của người đàn ông có đau đớn không nói ra được, giọng nói trầm thấp mà khàn khàn.

Dịch Sơ không hiểu, cô ấy trong miệng anh, là ai?

Vậy vì sao, để cho một người đàn ông mạnh mẽ như thế, lộ ra một mặt như vậy.

Nhưng giác quan thứ sáu của phụ nữ nói cho cô biết, tuyệt đối có liên quan đến phụ nữ, hơn nữa người phụ nữ này còn chiếm một vị trí rất quan trọng ở trong lòng anh.

"Cô đi đi."

Mẫn Y Thần nói xong, cũng không có liếc nhìn cô một cái, tự rót rượu uống một mình.

Quả nhiên, cô vẫn không được.

Không phải đã sớm biết đáp án rồi sao? Đã sớm không có hy vọng xa vời, đã sớm... Tự nhủ chỉ cần dừng cảm một lần, không để cho trong lòng mình

lưu lại bất cứ tiếc nuối nào. Nhưng tại sao, vẫn cảm thấy mất mát như vậy?

Mẫn Luyến Y đứng cách bọn họ có mấy bước chân, lẳng lặng nhìn cô gái trẻ hoạt bát âm thầm xoay người, lê bước chân cứng nhắc từng bước một rồi đi.

Hình ảnh thường xuyên diễn ra như vậy.

Tồn thương người, chỉ là tình cảm sao?

"Đừng uống nữa." Mẫn Luyến Y đi đến đoạt lấy ly rượu trên tay của Mẫn Y Thần, nói: "A Thằng ở bên kia đã có chút mạnh mẽ, đi thôi."

...

Đêm tối, ngõ nhỏ.

Đồng thời trình diễn một mặt khác.

"Buông tôi ra, các người là ai? Muốn bắt tôi làm cái gì? Tôi nói cho các người biết, tôi là vợ của chủ nhân Thánh Y quốc tế, còn là minh tinh nổi tiếng thế giới, động đến tôi, các người sẽ không có quả tốt mà ăn." Tiếng gào thét bên nhón ở trong bóng tối vang lên.

Làm cho phần yên tĩnh này hơi thờ chừng thêm quý dị.

Xung quanh không có bất kỳ âm thanh nào đáp lại, chỉ có bước chân tăng nhanh kèm theo từng tiếng gào thét của người phụ nữ, đi vào sâu trong bóng tối hơn.

Mất thấy đi đến ngõ nhỏ, giọng Phương Di vẫn đang không ngừng vang lên, thân thể đột nhiên bị người đẩy về phía trước thật mạnh, chặt vật ngã nhào trên đất.

"Tiểu thư, người đã bắt đến rồi." Bên tai truyền đến giọng người đàn ông cung kính.

Phương Di cả kinh, chậm rãi ngẩng đầu lên, chỉ thấy một người phụ nữ đứng ở trước mặt cô ta. Giày cao gót màu đen, chân thon dài thẳng tắp, váy liền áo quá đầu gối, vòng cổ loé sáng... Sau đó, dưới ánh trăng, gương mặt lạnh lùng xinh đẹp hiện ra.

"Mộc Tây." Phương Di lắp bắp lên tiếng, mắt mở to mang theo không dám tin.

Trong lòng không khỏi dâng lên hoảng hốt.

"Là tôi." Mộc Tây lạnh lùng nói.

"Cô làm sao có thể... Cô muốn làm gì?" Phương Di sợ hãi từ dưới đất bò dậy, rất nhanh lại bị người đàn ông ở phía sau đè lại.

Về mặt Mộc Tây đầy giễu cợt. "Không nghĩ đến sao?"

Cô từng bước một đến gần Phương Di, giày cao gót đập trên mặt đất phát ra âm thanh vô cùng rõ ràng, giống như tiếng bước chân đến gần địa ngục, mỗi một bước, cũng giẫm ở trong lòng Phương Di, để cho cô ta đầy hoảng hốt.

"Cô làm ra trò hay kia, tôi còn chưa kịp bày tỏ với cô cái gì? Ít nhiều cũng nên có qua có lại một chút." Giọng Mộc Tây rất mềm mại, trên mặt tươi cười làm cho Phương Di nhìn không được run lên một cái.

"Cô, cô... Đừng làm loạn, đây là phạm pháp." Phương Di lắp bắp nói.

"Phạm pháp? Vậy thì rất tốt, đời này tôi còn chưa từng phạm pháp qua, coi như là làm mới mẻ cuộc sống cũng không tồi. Hơn nữa, cô có phải quá buồn cười không? Trí nhớ Phương tiểu thư kém đến nước này, ngay cả là ai bắt đầu trước, đã quên rồi sao?"

"Tôi..." Phương Di im lặng.

"Nếu cô nói cho tôi biết còn có ai tham dự chuyện lần này, nói không chừng tôi sẽ suy nghĩ lại một chút." Mộc Tây đột nhiên nói.

Phương Di kinh ngạc nhìn cô.

Mộc Tây giễu cợt. "Chỉ bằng cô, cũng có bản lĩnh động đến được Quý tiểu Nghiên. Nói đi, cô là làm sao biết cô ấy có vợ? Lại làm sao biết trên người cô ấy có thiết bị truy tìm? Quan trọng nhất, từ lúc nào cô đã ra tay với cô ấy? Tốt nhất cũng nói thật ra, nếu không..."

"Tôi nói, tôi nói..." Mộc Tây còn chưa nói hết, Phương Di đã vội vàng nói tiếp.

Mộc Tây ôm ngực, ánh mắt lạnh như băng nhìn cô ta, chờ cô ta nói rõ.

"Đúng, là một phụ nữ tìm đến tôi. Cô ta nói cô ta có quen biết với các cô, hơn nữa cô ta đã khó chịu với Quý Nghiên từ lâu rồi, nói Quý Nghiên đoạt

bạn trai cô ta, hỏi tôi có muốn cùng cô ta hợp tác không? Cô ta có thể giúp tôi thuận lợi để cho cô rời khỏi Y Thần, hơn nữa còn có thể để cho Quý Nghiễn rời khỏi Bạch Thắng, vẹn toàn đôi bên. Tôi... Tôi..."

"Tiếp tục."

"Tôi vừa nghe cảm thấy có đạo lý, dù sao mọi người đứng cùng một trận chiến tuyến, mục đích cũng giống nhau. Từng người đều có đối tượng, nên đáp ứng cô ta." Phương Di dường như muốn khóc lên. "Tôi sai rồi, Mộc Tây, tôi thật sai lầm rồi! Cô tha thứ cho tôi đi..."

"Cô vẫn chưa trả lời vấn đề của tôi." Giọng Mộc Tây không mang theo chút tình cảm nào.

"Thông tin của các cô đều do cô ta nói cho tôi biết, người cũng do cô ta tìm, cô ta còn tìm người hạ độc vào trong rượu của Quý Nghiễn, để cho cả người cô ấy vô lực. Tôi chỉ là, chỉ gọi cho cô một đoạn video kia mà thôi..." Phương Di vội vàng nói.

Mộc Tây hỏi: "Người phụ nữ kia tên là gì?"

"Tôi không biết, cô ta không có nói cho tôi." Phương Di giải thích. "Chúng tôi đều dùng điện thoại liên lạc, ngay cả mặt mũi cô ta tôi cũng không thấy. Đầu óc tôi nhất thời bị mê hoặc, Mộc Tây, cô đại nhân đại lượng, bỏ qua cho một lần đi. Bỏ qua cho tôi!"

Cái nên hỏi Mộc Tây cũng hỏi xong, không nói thêm gì nữa, mỉm cười nhìn Phương Di trước mặt.

Phương Di thấy cô cười, cho rằng cô thực hiện cam kết vừa rồi, sẽ không làm cái gì với mình. Nhất thời thở phào nhẹ nhõm.

"Mang máy quay của tôi đến đây."

Mộc Tây lần nữa cất bước, đi đến bên cạnh Phương Di. Phương Di nghi hoặc nhìn cô, chỉ thấy Mộc Tây đi đến cầm một chiếc máy quay đưa về trước, tùy ý mở hai cái, ống kính máy quay, chuẩn xác nhắm ngay Phương Di.

Phương Di đột nhiên trợn to mắt, vô cùng sợ hãi, vẻ mặt không thể tin nhìn về phía Mộc Tây. "Cô..."

"Ra tay." Mộc Tây lạnh lùng hạ lệnh.

"Đừng, Mộc Tây, cô nói không giữ lời. Cô đã đáp ứng với tôi, làm sao có thể đổi ý? Cô kẻ đề tiện này, người phụ nữ ác độc..." Tiếng chửi rủa càng ngày càng ác độc cùng với người đàn ông đến gần, quần áo xé rách, cũng dần dần vỡ vụn ở trong không khí.

Thay vào đó là tiếng kêu thê lương của người phụ nữ.

"Siêu sao quốc tế cùng mấy người đàn ông thay phiên làm, hình ảnh hiện trường xuất hiện ra ánh sáng. Không biết tựa đề tin tức như vậy, có đủ lực hút không? Nhưng tôi nghĩ, sau khi đám ký giả của các tòa soạn báo thấy, bọn họ sẽ có tựa đề thú vị thích hợp hơn cũng không biết chừng, thật là làm người ta mong đợi!" Ánh mắt Mộc Tây rơi ở trên hình ảnh máy quay, lắc đầu nói.

...

"Này, đây không phải là Phương Di sao?"

Sáng sớm hôm sau, Y Nhân theo thường lệ mở ti vi, kết quả nhìn một lúc, liền cất giọng nói.

Hàn Niệm đang cầm máy tính tra tìm tin tức, không ngừng đầu nói: "Cô ta ở trên TV còn thiếu sao? Ngày ngày nhìn thấy, có cái gì mà phải ngạc nhiên?"

"Không phải vậy." Y Nhân đảo cặp mắt trắng dã. "Tự anh nhìn đi."

Đúng lúc này Bạch Thắng cùng Mẫn Y Thần xuống lầu, máy ngày nay anh ở nhà họ Y, mọi người theo thói quen vây quanh ở trên ghế sa lon. Y Nhân vừa kêu, tầm mắt của mọi người cũng bắt gặp nhìn về phía TV.

Y Mạt Thuần há miệng. "Chắc chắn, thật kích thích! Lão Đại, thật may là ban đầu con không có nhìn trúng người phụ nữ này, nếu thành con dâu của mẹ, mẹ khẳng định ngày ngày sẽ đau dạ dày cùng đau trứng mất thôi. Không ép con đuổi cô ta thì cũng phải ép con ra ở riêng!"

Mẫn Ấu quay đầu nhìn mẹ hần liếc mắt một cái. "Mẹ, mẹ có trứng tròn sao?"

Y Mạt Thuần vỗ vào trên đầu hần một cái. "Xú tiểu tử, người lớn nói chuyện, đừng xen nồm vào."

Mẫn Ấu chép miệng, rõ ràng là mẹ nói sai, hần nói lên nghi vấn, vậy mà còn bị ghét bỏ.

"Nhìn góc độ này, còn có phương thức quay chụp, tuyên bố có người cố ý quay chụp. Còn đặc biệt gửi đến tòa soạn báo, hơn nữa mọi người xem, âm thanh rõ ràng đã trải qua xử lý, từ phản ứng của Phương Di có thể nhìn ra cô ta bị cưỡng bức, người phụ nữ này gần đây đắc tội với người nào sao?" Y Nhân ở bên cạnh nhìn ti vi từ từ nói.

Y Bối Nặc đồng ý nói: "Cô ta đắc tội người nào thì có quan hệ gì đến chúng ta? Cũng không cần chúng ta quan tâm, trái lại con gái, con xác định con nhìn cẩn thận như vậy sẽ tốt sao?"

"Có cái gì không tốt?" Y Nhân trừng mắt lên, khẩu khí khinh đạm nói: "Dù sao cũng không phải là con bị cưỡng gian."

Y Bối Nặc: "..."

Mẫn Hi Nghiên che mặt.

Cô con gái này nhất định không phải mình sinh!

"Đúng rồi, A Thằng, ngày hôm qua không phải nói có người nhận được tin tức Mộc Tây sao? Như thế nào? Người tìm được chưa?" Mẫn Hi Nghiên mở miệng hỏi.

Bạch Thằng không lên tiếng, ánh mắt gắt gao nhìn chăm chú vào màn hình TV.

"A Thằng..."

Vẫn không lên tiếng.

Mọi người đưa mắt nhìn nhau.

"Các con phát hiện ra cái gì rồi hả?" Ứng San mở miệng nói.

Mọi người mới phát hiện, vẻ mặt Mẫn Lão Đại giống như Bạch Thằng.

Về mặt đều ngưng trọng nhìn chăm chú vào màn hình TV không nói chuyện.

"Con đi ra ngoài một chuyến." Bạch Thằng nói xong, rất nhanh đi đến cửa.

"Con cũng vậy." Mẫn Lão Đại theo đuôi mà lên.

"Sao lại thế này?"

Lưu lại cho mọi người một làn mờ mịt khó hiểu, mọi người nhìn nhau, cái gì cũng không biết.

"A Thằng kiểm tra người liên hệ gần đây với Quý Nghiên và Mộc Tây, trong đó có Phương Di." Mẫn Luyến Y lẳng lặng mở miệng, giải đáp nghi hoặc của mọi người.

Y Mạt Thuần nhíu mày: "Phương Di đã đi tìm Mộc Tây rồi hả?"

"Ừ." Mẫn Luyến Y gật đầu.

"Nhưng cũng không nói rõ cái gì, hai người đó mất tích cùng Phương Di có quan hệ gì?"

Mẫn Luyến Y: "Mấu chốt là, ngày hôm qua có người thấy Mộc Tây xuất hiện, còn thuê người của Long Bang."

"Long Bang?" Ứng San nhíu mày.

Bà có nghe nói qua về tổ chức này, coi như có tiếng về làm việc, nhưng quy mô không lớn, năm thành lập cũng không lâu. Bọn họ chuyên làm một số việc để nhận tiền sau đó theo yêu cầu của người thuê mà làm việc, nói đơn giản chính là, chỉ cần anh có tiền, mà có thể bảo bọn họ đến làm việc theo như suy nghĩ của anh, cái gì cũng được.

Ứng San nhìn về phía màn hình TV, hình ảnh vừa đúng kéo lại gần, bà thấy rõ ràng, trên cánh tay trái của những người đàn ông, đều có xăm hình con rồng. Giương nanh múa vuốt hiện ra ở trong tầm mắt người nhìn, đó là dấu hiệu của Long Bang.

"Nói cách khác, chuyện này là Mộc Tây làm?" Y Mạt Thuần cũng đã hiểu, hất cằm lên ý bảo chuyện trên TV, hỏi Mẫn Luyến Y.

Mẫn Luyến Y gật đầu. "Con nghĩ chắc là vậy."

"Nhưng Mộc Tây rất nhanh lại biến mất, vẫn như cũ không tìm được người. Chú Bạch nói không sai, các cô ấy muốn trốn đi, không muốn để cho chúng ta tìm được, hơn nữa người chưa chắc vẫn còn ở Hongkong. Chẳng qua ba đường thủy bộ không cũng không có tin tức các cô ấy xuất cảnh, điện thoại di động các cô ấy cũng không có mang ở trên người, muốn tìm được người rất khó khăn."

Bạn đang đọc truyện *Bạch Thiếu Gia, Cung Chiều Vợ Như Mộng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 180: 122. Nói cho tôi biết, Nghiên Nghiên ở đâu?

"Các cô ấy nào có bản lĩnh như vậy, trừ khi có người giúp một tay." Y Mạt Thuần không chút nghĩ ngợi nói.

"Tôi chỉ không nghĩ ra, tại sao Mộc Tây với Quý Nghiên phải trốn chúng ta, các cô ấy đã xảy ra chuyện gì?" Cái này mới là mấu chốt của vấn đề.

Nếu như bị người khác bắt đi, bọn họ có đủ loại phương thức tìm ra người. Nhưng hết lần này tới lần khác là tự mình mất tích, Quý Nghiên ở Bạch gia lâu như vậy, đối với tất cả bọn họ cũng hết sức quen thuộc, nếu cô không muốn để cho bọn họ tìm được, cũng không phải là khó.

"Cái này chờ A Thắng với Lão Đại trở về sẽ biết." Bạch Tri nói xong, nhìn về phía Viên Duẩn Kỳ. "Chuyện hôn lễ tạm thời phải chậm lại, Duẩn Kỳ, cậu nói một chút với hai anh em Hàn Ảnh Dịch và Quân Vũ, tạm thời không cần đến."

"Ừ."

Tất cả công việc cho hôn lễ cũng bị gặp trở ngại, phải nói là bị đột ngột cắt đứt. Tin tức cũng đã báo ra ngoài, ngay cả hai ông bà Bạch Nguyên Năm cùng Y Đình ở trên một hòn đảo nhỏ bên kia đại dương du lịch cũng nhận được tin tức chuẩn bị chạy về, hiện tại lại sinh ra biến cố.

Y Đình hỏi thăm tình hình, Y Mạt Thuần thành thật nói với ba cô, kết quả bị ba cô quả quyết xem thường, ngay cả con dâu cũng không trông được, lại còn có khả năng bị người ngoài khi dễ, quá mất mặt rồi!

Y Mạt Thuần rất im lặng.

Buổi tối lúc Bạch Thắng với Mẫn Y Thần trở về, sắc mặt rất không tốt, rất lo lắng. Nhất là Bạch Thắng, giống như ngâm ở trong hầm băng đi ra, trước đây phát sinh chuyện của Vân Song Chi, bọn họ cũng chưa thấy qua đáng về này của anh.

Làm cho người ta sợ hãi.

"Sao rồi?" Y Mạt Thuần nhíu mày nhìn Bạch Thắng, hỏi Mẫn Y Thần.

Nhìn bộ dạng như vậy, cũng biết tình hình không tốt.

Mẫn Y Thần đại khái nói tình huống ra với bọn họ, giọng của anh rất trầm thấp, không khí càng trầm xuống, mọi người sau khi nghe xong, đều không nói một câu, theo bản năng rơi vào trầm mặc.

Ứng San dẫn đầu đứng dậy, chưa nói hai lời, hùng hổ đi tới ngưỡng cửa.

Y Mạt Thuần khăn trương ngăn bà lại. "Chị định làm gì vậy?"

"Đi giết chết cô ta." Giọng nói Ứng San vô cùng lạnh lùng, một chút nhiệt độ cũng không có, kiên định mà nhanh chóng.

Y Mạt Thuần giương mắt nói: "Cho một phát súng để giải quyết thì quá tiện nghi, em với chị cùng đi. Mẹ nó, đã nói người phụ nữ này không có gì tốt. Bỏ qua cho cô ta một lần còn không biết quý trọng bây giờ lại nhảy vào trong hổ lửa, thật xem chúng ta quá hiền lành sao?"

"Thêm cả con nữa." Y Nhân giọng tay.

Người không bạo lực nhất trong nhà lần này cũng nhịn không được rồi.

Mẫn Luyến Y che ngực, kinh ngạc trong mắt vẫn chưa lui, làm sao có thể?

"Không cần đi." Giọng Mẫn Y Thần trầm thấp lại vang lên.

Mọi người nhìn về phía anh. "Vì sao?"

"Đã giải quyết rồi."

Chẳng lẽ mọi người cảm thấy bọn họ sau khi biết chân tướng, sẽ lại bỏ qua Phương Di hay sao? Tuy lúc Bạch Thắng với Mẫn Y Thần tìm đến Phương Di, thân trí của cô ta cũng đã không được bình thường, bị thay phiên nhau cưỡng bức, lại bị tung lên mạng, tin tức mỗi ngày ở trên báo, sự nghiệp xem như xong rồi, trong một đêm, cô ta mất đi toàn bộ. Không nổi điên mới là lạ! Nhưng cuối cùng, bọn họ vẫn nghĩ biện pháp để hỏi...

Mặc dù đáp án này, thật sự làm cho người khác không thể tiếp nhận.

Mẫn Cẩm Phong bắt chéo hai chân, nhìn sắc mặt hai người, khó có được mở miệng hỏi: "Các con giải quyết như thế nào?"

"Vứt ngoài biển cho cá mập ăn." Mẫn Y Thần ngắn gọn đáp.

Y Mạt Thuần xoay người trở về, tâm tình cuối cùng bình phục một chút. "Vậy không khác là mấy."

Từ đầu đến cuối, Bạch Thắng không nói một câu. Mặc cho ở bên tai bọn họ không ngừng nói, giống như là tách rời khỏi thế giới này, ở vào một khoảng không khác, toàn bộ xung quanh không có quan hệ gì với anh.

Ánh mắt của anh không biết nhìn đâu nào, tối tăm âm trầm để cho người ta không đành lòng nhìn.

Ứng San đi đến bên cạnh Bạch Thắng, vỗ vỗ bờ vai của anh nói: "Chúng ta không muốn như vậy, trước tìm được người rồi nói."

"Nếu không được, gọi điện thoại cho Y Hàm, để cho hắn thử định vị toàn cầu xem, nhìn xem có manh mối hay không."

"Hàn Niệm, còn đập vỡ cả computer của em còn chưa tra ra tin tức hữu dụng gì?" Tầm mắt Y Mạt Thuần chuyển hướng về phía Hàn Niệm.

Thường xuyên nằm trúng đạn Hàn đồng học không nói gì phản bác nói: "Mẹ cũng cần phải có cái gì cho con tra, trên người các chị ấy một không có thiết bị truy tìm, hai không có điện thoại, trừ phi con có Huyền Quang Kính mới biết được các chị ấy ở đâu?"

"Không nhất định phải có Huyền Quang Kính, Mộc Tây với Quý Nghiên muốn né tránh tất cả chúng ta, ắt phải tìm người hỗ trợ, có lẽ xuống tay với người có quen biết các chị ấy." Mẫn Luyến Y nói một câu.

Y Nhân gợn ngón tay cái lên. "Chuẩn."

Trước đây bọn họ đều chú ý ở chỗ vì sao người bị mất tích, còn chẳng có mục đích tìm người. Tựa như Hàn Niệm nói, không có thiết bị truy tìm cùng điện thoại, chỉ dựa vào công nghệ cao tìm người là không thể được. Bọn họ vẫn cho là Quý Nghiên giống như vài lần trước, cũng bị người ta bắt được, chẳng thể thì bị tiện tay vứt bỏ vòng tai ở ven đường là chứng tỏ chuyện gì xảy ra? Nhưng bọn họ căn bản không kết luận được Quý Nghiên là bị người nào bắt đi? Lúc này mới đau đầu! Lần đó bị Ngón Quyết cướp đi tốt xấu còn có cái rõ ràng, biết mục tiêu là người nào, chỉ cần tìm đến Ngón Quyết tự nhiên có thể tìm được Quý Nghiên.

Lần này không giống nhau, chẳng những không hề manh mối, mà không hề tính trước.

Hiện tại có mấy tin tức này, sẽ xử lý tốt hơn.

"Quý Nghiên có quan hệ tốt với người bạn nào lại có bản lĩnh giấu các cô ấy đi sao?"

Không biết người nào đột nhiên nói câu này, con người Bạch Thắng co rút lại, trong đầu trong khoảnh khắc có cái gì chọt lóc lên, anh đột nhiên đứng dậy, không nói một lời đi ra ngoài.

Y Mạt Thuần đá đá Mẫn Y Thần. "Lão Đại, con cùng ra đi xem."

Vì thế Mẫn Lão Đại trầm mặc đứng dậy, theo Bạch Thắng đi ra ngoài.

"Em nghĩ đến một người." Bạch Thắng lấy điện thoại cầm tay ra, đang ấn dãy số, Mẫn Y Thần đi đến bên cạnh anh, hai người nện bước nhất trí, đầu Bạch Thắng cũng không ngừng nói với anh.

Mẫn Y Thần hỏi: "Người nào?"

Vừa lúc Bạch Thắng đưa điện thoại di động đặt ở bên tai, điện thoại không đến một hồi chuông đã được nhận. Anh nhanh chóng nói: "Phong, tra tất cả hành trình của Dương Hàm Mặc, bao gồm tất cả hoạt động trên danh nghĩa của anh ta, lập tức gửi cho tôi."

...

Tầng thứ 34 nhà trọ Minh xương.

Mộc Tây vừa tắm rửa xong, thì nghe thấy cửa truyền đến tiếng đập cửa, vô cùng dồn dập. Cô để khăn mặt vòng ở trên cổ, tóc ẩm ướt chạy đi mở cửa, một bên mở cửa một bên nói: "Người tìm được..."

Trầm mặc, tĩnh lặng, lúc nhìn thấy hai người ở cửa kia trong nháy mắt, tất cả lời nói đều bị mắc ở trong cổ họng.

Được chưa?

Mộc Tây yên lặng nuốt hai chữ sau cùng trở vào.

"Các anh làm sao đến được đây?" Cô thu hồi ánh mắt mất tự nhiên, hết sức tùy ý hỏi.

"Tránh ra." Về mặt Bạch Thắng u ám, trực tiếp phá cửa mà vào, đi qua Mộc Tây vào trong phòng.

Mộc Tây xoay người muốn đuổi theo.

Nhưng còn chưa nhấc chân cổ tay đã bị người khác bắt lấy.

Cô vừa quay đầu, đối mặt với một gương mặt âm trầm. "Làm gì?"

"Em không phải nên giải thích với anh một chút sao?"

"Có cái gì tốt mà phải giải thích?" Sắc mặt Mộc Tây hờ hững, giãy giụa để thoát khỏi tay anh.

Ánh mắt Mẫn Y Thần vọt lên lửa giận, giọng nói từ trong kẽ răng ra, gần từng chữ nói: "Mộc Tây, em được lắm!"

"Nghiên Nghiên ở đâu?" Bạch Thắng tìm một vòng từ trong ra ngoài, cũng không thấy bóng dáng Quý Nghiên, anh hỏi Mộc Tây.

Mộc Tây quay đầu đi, không nhìn bọn họ. Giọng nói dứt khoát mà xa cách. "Không biết."

Ánh mắt Bạch Thắng trầm xuống, tiến lên bắt lấy cánh tay Mộc Tây, giọng nói như từ địa ngục truyền đến. "Nói cho tôi biết, Nghiên Nghiên ở đâu?"

Mộc Tây bị đau, theo bản năng nhủ mày, giọng nói cũng rất lớn.

Lại nói: "Không biết."

"Đừng để cho tôi nói lần thứ ba." Vẻ mặt Bạch Thắng bỗng nhiên nghiêm ngặt.

"Không biết là không biết." Tính tình Mộc Tây cũng cứng rắn, càng ép cô, cô càng không theo như anh muốn.

Mất thấy Bạch Thắng càng ngày càng dùng lực, trong lòng anh chất chứa cảm xúc tiêu cực lâu như vậy, lại bị kích thích lớn, ngay cả Mẫn Y Thần cũng không dám bảo đảm anh sẽ làm ra cái gì.

Mẫn Y Thần chế trụ tay Bạch Thắng, ý bảo anh buông Mộc Tây ra. "Đủ rồi."

Cô ấy không muốn nói, cổ chấp như vậy nữa cũng vô dụng.

Mộc Tây không muốn làm, dù đao ở trên cổ cô cũng sẽ không thỏa hiệp.

Bạch Thắng nhìn chằm chằm Mộc Tây một lúc lâu, vẻ mặt vẫn như cũ, hoàn toàn không có dấu hiệu buông lỏng. Cuối cùng anh vẫn buông lỏng tay ra, lạnh lùng nói: "Cô không muốn nói, tự tôi đi điều tra. Nếu có thể tìm được cô, không sợ không tìm thấy Quý Nghiên."

Ánh mắt Mộc Tây lóe ra một cái không thể nhận ra.

Bạch Thắng thấy được, lại không nói nữa.

Cô tốt nhất là cả đời không gặp mặt với Quý Nghiên nữa, nếu không, chỉ cần Mộc Tây có một động tĩnh, một giây sau anh có thể điều tra ra.

Bạch Thắng đi rồi, trong phòng chỉ còn lại có hai người Mẫn Y Thần cùng Mộc Tây. Mẫn Y Thần nặng nề nói hai chữ với Mộc Tây: "Về nhà."

"Ngại quá, ba mẹ tôi đã chết, ông nội cũng đã chết, ngay cả bác cả cũng đã đoạn tuyệt, xin hỏi còn nhà ở đâu ra?" Mộc Tây không phải giấu cợt nói.

Ánh mắt Mẫn Y Thần tối sầm. "Rốt cuộc em còn muốn âm ỉ cái gì?"

"Tôi hỏi anh trước, hai anh làm sao có thể tìm được tôi?" Lời nói Mộc Tây xoay chuyển, hỏi ngược lại.

"Cái này em không cần biết."

"Tôi đây làm sao anh cũng không cần biết."

"Mộc Tây." Mẫn Y Thần quát.

"Lỗi tại tôi không điếc." Mộc Tây không sợ hãi chút nào nói lại.

Về mặt Mẫn Y Thần u ám.

Mộc tây nói: "Mẫn Y Thần, lần trước tôi đã nói qua, chúng ta chưa từng có các bước sau. Lúc trước không có, hiện tại càng không có, may mắn là bây giờ rất dễ dàng, một tờ giấy thỏa thuận li hôn thì xong rồi. Dù sao anh không yêu tôi, như vậy càng tốt, tất cả mọi người được giải thoát rồi."

Về mặt Mẫn Y Thần đã không thể dùng u ám để hình dung rồi.

Mộc Tây cố nén đáy lòng dâng trào mãnh liệt, nhìn về phía phòng ngủ của cô, hết sức duy trì vẻ hờ hững trên mặt.

Ầm - -

Tiếng đóng cửa vang lên.

Thế giới một mảnh yên tĩnh.

Mộc Tây quay đầu nhìn phòng khách trống rỗng, cả người giống như mệt lã, nháy mắt ngồi trên đất, thật giống như vừa mới kiên cường đánh xong một trận chiến.

Làm sao bây giờ, xem ra mấy ngày nay cô không thể đi chỗ khác chỉ có thể ngẩn ngơ ở trong này rồi.

Mặc dù đã sớm đoán được một khi mình xuất hiện ở Hongkong thì vô cùng có khả năng bị bọn họ tìm đến, nhưng vì báo thù, cô ra làm sao cũng phải đánh cuộc một lần.

Cô bây giờ không có cách nào tha thứ cho Phương Di còn ở đây ung dung sung sướng.

Vốn đang cho rằng có thể may mắn tránh thoát, ai biết... tốc độ bọn họ so với trong tưởng tượng của cô còn nhanh hơn.

Quý Nghiên nói không sai, năng lực những người này đến một mức độ nào đó mà nói, thật sự đã nghịch thiên rồi!

Nhưng như thế này, cô không có biện pháp đi tìm Quý Tiểu Nghiên.

Dáng vẻ bây giờ của Quý Tiểu Nghiên... Lòng Mộc Tây rối bời, cô lo lắng Quý Nghiên, nhưng lại không có biện pháp thoát khỏi tai mắt Bạch Thắng, phải làm thế nào mới có thể thuận lợi đi tìm cô ấy?

Bạn đang đọc truyện *Bạch Thiếu Gia, Cung Chiều Vợ Như Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 181: 123. Chỉ có cậu ấy có thể xoa dịu nỗi đau của cô ấy

Mộc Tây mất ngủ cả đêm, cũng không thể nghĩ ra phương pháp gì có thể thuận lợi thoát thân dưới mí mắt của Bạch Thắng. Lần này cô thật sợ hãi, sớm biết vậy thì đã thay hình đổi dạng một chút cũng được!

Ngày hôm sau, trong nhà trọ lại nghênh đón một vị khách không mời mà đến. Mộc Tây với hai vành mắt thâm đen to, mở cửa nháy mắt ngẩn người, rất nhanh lại bình tĩnh xuống. Nghiêng người nói: "Có việc?"

Mẫn Luyến Y mỉm cười nhìn cô, mở miệng nói: "Không mời tôi đi vào ngồi một chút sao?"

"Tôi không phải đang nhường đường, chẳng lẽ thế này vẫn chưa tính? 'Mời' trong miệng Mẫn tiểu thư chẳng lẽ phải khom lưng cúi đầu nói với cô 'hoan nghênh đến' mới được?"

"Vây cũng không cần." Mẫn Luyến Y đi qua cô vào nhà, đi thẳng đến bên cạnh sofa phòng khách, đặt một cái usb ở trên bàn trà. "Tôi chỉ đến đưa cho cô một số đồ."

"Cái gì?"

Mộc Tây đóng cửa, đi đến trước mặt Mẫn Luyến Y.

Mẫn Luyến Y xoay người, vừa lúc chắn ở trước mặt bàn trà, cùng Mộc Tây mặt đối mặt, Mộc Tây không nhìn thấy cô ấy vừa đặt cái gì.

"Mộc Tây, tôi chỉ nói một câu." Mẫn Luyến Y chăm chú nhìn cô.

Mộc Tây mím môi, cũng nhìn lại Mẫn Luyến Y, nhú mày, chờ cô nói tiếp.

"Xin đối xử tốt với anh trai tôi."

Mộc Tây ôm ngực. "Tôi không rõ, cô đã yêu Hàn Niệm, vậy quan tâm đến chuyện của Mẫn Y Thần để làm gì?"

Nếu nói lúc trước là vì kích thích mình, vậy bây giờ?

"Niệm là người yêu, nhưng anh trai với tôi mà nói, là người rất đặc biệt." Mẫn Luyến Y thành thực nói.

"Rất đặc biệt?"

Mẫn Luyến Y lắc đầu. "Tôi không hình dung được."

"Vượt qua sự tồn tại của người yêu?"

"Không, chỉ là người rất đặc biệt."

Ai cũng không thay thế được, ai cũng không đuổi đi được, anh ấy sẽ vĩnh viễn ở trong lòng cô. Không phải người yêu, không chỉ là người thân, cô nói không ra được từ cụ thể, nhưng không có cách nào mặc kệ anh ấy.

Mộc Tây nói: "Cô rất ích kỷ!"

Mẫn Luyến Y thừa nhận.

"Mẫn Y Thần cũng giống vậy." Rõ ràng trong lòng không có cách nào dứt bỏ sự tồn tại, rõ ràng không người nào có thể thay thế, vẫn còn lựa chọn kết hôn với cô.

Đây đối với cô, với Hàn Niệm, cũng quá không công bằng!

Vì sao cô phải vì phần tình cảm đặc biệt này của bọn họ trở thành kẻ đáng thương?

Vì để làm nổi bật phần tình cảm bị gây làm tám chín khúc này của bọn họ có bao nhiêu vĩ đại sao?

"Anh trai chắc chắn không phải là yêu." Mẫn Luyến Y nói.

Mộc Tây không cách nào hình dung cảm giác đối với Mẫn Luyến Y, đáng về cô ấy luôn luôn điềm tĩnh như vậy, không mãnh mai, cũng không ý lại cứng chiều. Nói cái gì làm cái gì, đều có trật tự. Khí chất của cô ấy, là do từ bên trong mà phát ra, cho người ta chán ghét không đứng dậy được. Dù cho tính cách của cô ấy rõ ràng là loại Mộc Tây ghét nhất, thiện lương có phần thánh mẫu, nhưng cô không cách nào chán ghét cô ấy.

Người phụ nữ thông minh, xinh đẹp, thiện lương, hiểu lòng người, biết đạo lý này... Toàn bộ đều vừa đúng như thế, ngược lại để cho cô không biết nên lấy thái độ gì để đối mặt cô ấy?

Cô cầm lấy usb mà Mẫn Luyến Y đặt ở trên bàn trà, cắm vào máy tính. Usb không có cái gì cả, chỉ có một đoạn video clip. Mộc Tây đoán không ra dụng ý của cô ấy, do dự một lúc, rốt cục vẫn mở đoạn video clip ra xem.

Hình ảnh dần hiện ra, Mộc Tây nhìn không hề chớp mắt, ánh mắt trở nên chuyên chú, một loại cảm xúc khác lặng lẽ nổi lên.

"Tổng giám đốc, trước anh ngồi một chút, em đi nấu cho anh thứ gì đó." Phòng khách quen thuộc, giọng nói xa lạ của một cô gái đỡ Mẫn Y Thần ngồi xuống ở trên ghế sofa, sau đó xoay người vào phòng bếp.

Mẫn Y Thần che bụng, trên trán có mồ hôi chảy ra, đáng về rất khó chịu, chân mày cũng nhíu chặt lại. Cũng không ngăn cản động tác của cô gái.

Một lúc sau, cô gái đi ra.

Bưng một chén mì nóng hổi.

"Tổng giám đốc, nhà anh giống như chỉ có mì, chấp nhận một chút. Trước ăn một chút gì làm ấm dạ dày đã!" Cô ta đặt bát mì trên bàn trà ở trước mặt Mẫn Y Thần, trong giọng nói đầy quan tâm.

Mộc Tây nhìn chăm chăm vào khuôn mặt của Mẫn Y Thần, cảm xúc trong lòng không khống chế nổi cuộn cuộn dâng lên.

Mà trong màn hình, Mẫn Y Thần lại nhìn vào bát mì bốc hơi kia, rất đẹp mắt, hoàn toàn có thể dùng sắc đẹp thay com để hình dung. Trên mặt nước vẫn nổi một chút hành thái, chỉ nhìn, liền nhìn không được làm cho người ta thêm nhỏ dãi.

Nhưng về mặt của anh lại không phải như vậy, phản ứng của Mẫn Y Thần có thể nói là cực kỳ lạnh nhạt, chỉ trầm mặc nhìn vài lần, không có ý động đưa.

"Làm sao vậy? Nhìn qua không ngon sao?" Về mặt cô gái dường như có chút thất vọng.

Mắt Mẫn Y Thần rũ xuống, lại trầm mặc một hồi, mới cầm lấy chiếc đũa, gắp một miếng đưa vào trong miệng.

Về mặt cô gái rõ ràng cho thấy thờ dãi nhẹ nhõm một hơi.

Ngược lại về mặt lại mong đợi nhìn Mẫn Y Thần.

Nhưng Mẫn lão Đại hoàn toàn đem mặt than của anh phát huy đến mức tận cùng, không chút nào nể mặt, rất bình tĩnh ăn một miếng, lại rất bình tĩnh buông đũa xuống, nhìn không ra bất luận cảm xúc dao động gì. Chỉ nói thật nhỏ một câu: "Vẫn là bánh sủi cào căng mềm mỹ ăn liền ngon hơn."

"A?" Cô gái nghe không hiểu.

Mẫn Y Thần đứng dậy, đi thẳng về phía phòng ngủ. "Tôi không sao, cô đi đi."

"Nhưng anh vừa mới ăn được một miếng, không ăn nữa sao? Dạ dày của anh ..." Cô gái lo lắng đứng lên, muốn đuổi theo.

Mẫn Y Thần dừng một chút, vẫn không quay đầu, âm thanh lạnh như băng từ bên môi tràn ra. "Không có liên quan gì đến cô."

Tất cả động tác của cô gái vì một câu này triệt để ngừng lại.

Về mặt trong nháy mắt trở nên cứng ngắc.

Trong mắt lộ ra bị thương, làm cho người ta khó có thể bỏ qua.

Suy nghĩ Mộc Tây không ý thức bay xa, còn nhớ rõ lúc cô lần đầu tiên nấu mì cho anh ăn, anh nhìn một đồng gì đó trộn cùng một chỗ kia, có bánh sủi cảo, chân giò hun khói, còn cả mì ăn liền... Ánh mắt ghét bỏ không nở nhìn, lạnh lùng hỏi cô: "Đây là cho người ăn à?"

"Đương nhiên, Mộc công nương đặc biệt nấu, tuyệt đối có bảo đảm." Mộc Tây vỗ bộ ngực nói: "Lão tử có thể làm cho anh ăn là phúc khí của anh, anh đừng không biết quý trọng! Lại còn ghét bỏ, ghét bỏ cái gì? Nhanh lên, không ăn thì không cho phép rời đi."

"Chỉ mong ăn xong em không cần giúp anh gọi xe cứu thương." Về mặt Mẫn Y Thần lạnh nhạt nói.

Nhưng nói xong vẫn ngoan ngoãn cầm đĩa lên.

Mộc tây nói: "Miếng nhả không ra lời nói thật, chờ anh có ngày ngã vỡ kính mắt đi. Nha, lão tử đã từng nấu qua nên rất tin tưởng tài nấu nướng của mình?"

"Phốc..." Mẫn Y Thần thiếu chút nữa phun, nghiêm trang ngừng đầu nói với Mộc Tây: "Mộc tiểu thư, thời gian ăn cơm, xin không cần nói lời lạnh như vậy."

Cô đã từng nấu nướng sao?

Mộc Tây nửa ngày mới phản ứng được, người này cư nhiên chăm chọc cô. Hé ra khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp nhất thời vụn vỡ, giận!

"... Đồ xấu xa."

Sự thật chứng minh, tự tin của Mộc Tây không phải không có căn cứ, ít nhất sau khi Mẫn Y Thần ăn xong có thể nói "Món thập cẩm", vẫn khỏe mạnh cường tráng, khỏe như vâm, cũng không cần làm phiền đến xe cứu thương.

Về sau, cuộc sống ăn bánh sủi cảo mì ăn liền không thể cứu vãn.

Ít nhất, chỉ cần Mộc cô nương xuống bếp, thức ăn bọn họ vĩnh viễn chỉ giống như vậy.

Mẫn Lão Đại đã ón đến vô lực.

Gần như bị thương tiếp nhận loại này.

Nhưng mà...

Cô cho rằng anh không thích.

Vì sao dưới tình huống như vậy mà nhắc đến?

Có lẽ người một khi đón nhận một loại sắp đặt sẽ thấy khó khăn tiếp nhận những cái khác, cho nên nào sợ mùi hương mê người trước mặt của người khác nữa, ít nhất ở trong lòng tôi, làm thế nào cũng không bằng một bát sủi cảo mì ăn liền kia.

Hình ảnh cuối cùng, cảnh trong màn hình biến thành màu đen đánh lên một nhóm phụ đề như vậy. Chung quanh tĩnh lặng không tiếng động, nó giống như là ghi lại một đoạn. Chỉ là không biết, ghi lại cho tiếng lòng của vai nam chính, hay chỉ cho những người đứng xem mang theo ý thức chủ quan của mình để bịa đặt?

Đầu óc Mộc Tây trong nháy mắt trở nên rối loạn, video clip vẫn chưa kết thúc, cảnh tượng trong giây lát biến thành trong quán bar tiếng động lớn tranh cãi âm ỉ. Một người đàn ông uống rượu một mình, lại vẫn là cô gái kia, cô nghe thấy anh dùng giọng nói đau xót nói với cô gái kia: "Cô ấy chỉ còn một mình tôi, cho nên mặc kệ như thế nào, tôi không thể để cho cô ấy ngay cả duy nhất này cũng mất đi. Tôi có phải cực kỳ hèn hạ không?"

Àm - -

Máy tính vẫn lẳng lẳng đặt ở chỗ cũ, giọng nói người đàn ông trầm thấp vẫn như cũ chậm rãi vang lên. Nhưng mà đột nhiên vang lên tiếng đóng cửa, ánh đèn sáng trong nhà trọ, dĩ nhiên không có một bóng người.

Bên ngoài, Lôi Vũ.

Mẫn Y Thần kết thúc một ngày bận rộn về nhà, còn có thể nghe thấy tiếng sấm từ bên ngoài nổ vang, trên âu phục dính một chút mưa. Anh ra khỏi thang

máy, lấy chìa khóa chuẩn bị mở cửa, nhưng mà toàn bộ động tác trong phút chốc đều dừng lại khi nhìn thấy bóng người ngồi ôm đầu gối ở cửa.

Cả người Mộc Tây đều đã ướt sũng, tóc ướt sũng dính sát ở trên mặt, cô ôm đầu gối ngồi ở trước cửa nhà, cả người phát run, nhìn qua vô cùng chật vật. Nghe thấy tiếng bước chân, cô ngẩng đầu lên, nhìn qua anh có cảm giác yếu ớt chưa từng thấy, có lẽ, chưa từng xuất hiện ở trên người cô.

Tim không tự chủ được đau nhói.

Hai người đều không nói gì, Mẫn Y Thần dừng lại vài giây, sau đó nhìn kỹ rồi đi qua bên cạnh cô.

Chìa khóa cắm lên ổ khóa, chuyển động, cạch - -, cửa mở.

Anh bước đi về phía trước, nhưng bước chân không có tiến lên, anh bị cô ôm lấy từ phía sau, thân thể cũng đột nhiên cứng đờ.

"Anh đợi em với có được không?" Trong giọng nói khốc nức nở từ phía sau truyền đến, bất lực mà vỡ vụn như thế. "Em không thể bỏ lại Quý Tiểu Nghiên, cô ấy vì em mà trở thành như vậy, đều do em làm hại! Lúc cô đi ra, một lần nữa tìm được hạnh phúc của cô ấy trước, thì em không có bất kỳ tư cách gì để đạt được hạnh phúc của mình. Anh bảo em làm sao bây giờ? Em muốn đi cùng với anh, nhưng lại luôn luôn đủ loại phiền phức. Bây giờ còn trực tiếp liên lụy đến Quý tiểu Nghiên, em nhìn cô ấy, trong lòng càng đau. Dưới tình huống như vậy, làm sao còn có thể yên tâm thoải mái trở về bên cạnh anh? Mẫn Y Thần, em không làm được..."

Cô nói mọi áp lực ở trong lòng ra, tất cả đau khổ, sợ hãi, không thể nê hà, đều đã hóa thành ngôn ngữ đơn giản nhất, truyền đạt cho anh.

Cô không biết nên làm cái gì bây giờ?

Nhưng ít ra, bạn tốt nhất từ thời kì tồi tệ của mình đến bây giờ, cô không thể rời khỏi cô ấy.

Cô không thể thay đổi, cũng không thay đổi hiện thực, duy nhất có thể làm, là kiên quyết ở cùng cô ấy. Đến khi quên đi đau đớn, đi ra ánh sáng lần nữa!

Mẫn Y Thần tách vòng tay của Mộc Tây đang ôm anh ra, xoay người, bóng dáng cao lớn đứng ở trước mặt cô, anh nhìn cô, ánh mắt thâm thúy nói không nên lời. "Em thật muốn cô ấy đi ra, nên nói cho Bạch Thắng, Quý Nghiên ở đâu? Chỉ có cậu ấy mới có thể xoa dịu nỗi đau của cô ấy."

Bạn đang đọc truyện *Bạch Thiếu Gia, Cung Chiều Vợ Như Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 182: 124. Em không có cách nào ở cùng với anh

Mộc Tây lắc lắc đầu. "Không được."

"Tại sao không được?"

"Bây giờ Quý tiểu Nghiên không muốn gặp anh ta." Mộc Tây dùng giọng nói trần thuật nói.

"Ngoài miệng nói không muốn, hay thật sự không muốn?" Mẫn Y Thần lời nói sắc bén hỏi.

Mộc Tây ngẩn người, nhất thời không đáp lại được.

"Cô ấy chỉ đang trốn tránh, lúc này, người cô ấy cần, chắc chắn không phải là em." Mẫn Y Thần nói.

Mộc Tây: "Làm sao anh mà biết?"

"Suy đoán theo lẽ thường."

Mẫn Y Thần vào nhà, Mộc Tây đi theo sau lưng anh. Anh vào phòng tắm cầm khăn tắm cho cô, Mộc Tây nhận lấy, một bên lau tóc một bên nghe anh nói ở bên tai: "Nếu em thật nghĩ cho cô ấy, nên biết cô ấy đang cần là cái gì."

"Vì sao em càng cảm thấy anh đang lời kéo em nói ra vậy?"

"Có cần thiết sao?" Mẫn Y Thần đi đến ghế sa lon ngồi xuống, hai chân rất tự nhiên vắt chéo, hai tay mở ra khoác lên trên lưng ghế sa lon, nghiêng đầu nhìn cô. "Coi như em không nói, chỉ cần điều tra Dương Hàn Mặc, không đến 12 tiếng, A Thắng cũng có thể tìm đến chỗ ở của Quý Nghiên. Chẳng qua em mở miệng nói, thời gian sẽ ngắn đi một chút mà thôi."

"Vậy anh làm gì phải cố chấp cho rằng Quý Nghiên có cần Bạch Thắng không?" Mộc Tây hỏi.

Mẫn Y Thần nhún mày. "Đương nhiên, nếu em đồng ý nói, vậy thì không thể tốt hơn."

Mộc Tây hắc tuyến: "Còn không phải vậy."

Nói đi nói lại, vẫn muốn từ trong miệng cô biết được tin tức của Quý Nghiên.

Quả nhiên là anh em tốt cả đời.

"Mộc Tây, tình cảm bị tổn thương, chỉ có thể để tình cảm trị. Tình bạn chỉ có tác dụng an ủi, nhưng không trị hết tổn thương. Trừ phi em dùng thời gian cả đời để ném thù..." Giọng Mẫn Y Thần rất mềm mại. "Em nói để cho anh chờ em, đợi bao lâu? Em nghĩ đến chưa?"

Cuộc nói chuyện này giống một cái búa tạ nện ở trong lòng Mộc Tây, cô không khỏi ngáy ngẩn cả người.

"Được rồi, trước mặt kệ chuyện này. Em đi trước tắm rửa đi, đừng để bị cảm." Mẫn Y thần lời nói xoay chuyển, đứng dậy nói với Mộc Tây.

Vì thế Mộc Tây giống như du hồn đi tắm.

Lúc cô ra ngoài, Mẫn Y Thần đang đứng ở cạnh cửa sổ, trong tay cầm điện thoại. Nghe thấy tiếng bước chân, anh nhìn sang, tóc Mộc Tây rối bù, mày nhíu chặt, vẻ mặt hơi rối rắm. "Em..."

Mẫn Y Thần biết cô muốn nói gì, nhìn Mộc Tây muốn nói lại thôi, anh cắt ngang cô. Nhàn nhạt nói: "A Thắng đã tìm được rồi."

Mộc Tây nháy mắt ngẩng đầu.

Ánh mắt không che dấu được kinh ngạc.

Nhanh như vậy?

Ở trên đảo nhỏ phía Đông Hải, cư dân sống cuộc sống đơn giản chất phác. Nơi này bốn mùa như mùa xuân, chung quanh hết sức xinh đẹp tuyệt trần. Ban ngày nhìn, là một dải trời xanh mây trắng, buổi tối thì bầu trời đầy sao, long lánh mà xinh đẹp.

Bạch Thắng tìm đến chỗ ở của Quý Nghiên, không ngừng gõ cửa. Cửa phòng thật lâu mới mở, mở cửa là Dương Hàm Mặc, vừa thấy Bạch Thắng, trong mắt anh ta nhảy lên con tức giận cực lớn.

"Anh đến đây làm gì?" Dương Hàm Mặc chặn ở cửa, khẩu khí lạnh lùng.

"Tránh ra." Ánh mắt Bạch Thắng cũng nghiêm khắc.

Dương Hàm Mặc chế nạo. "A, đúng lúc, tôi đang lo không thể phân thân đi tìm anh, chính anh đưa đến trước cửa rồi."

Bạch Thắng nghe vậy nhìn về phía anh ta.

Biểu cảm trên mặt Dương Hàm Mặc còn chưa rút đi, lại đột nhiên vung ra một quyền, đánh thẳng về phía Bạch Thắng. Ánh mắt Bạch Thắng chớp lên, dễ dàng né tránh, Dương Hàm Mặc thấy một quyền không trúng, lại vung ra quyền thứ hai, không từ bỏ.

Bạch Thắng né tránh hai lần, thì không né tránh nữa. Hóa bị động thành chủ động, lúc Dương Hàm Mặc vung tay công kích anh, lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tai, kiềm chế tay của anh ta.

"Tôi không có tâm tình chơi đùa với anh." Anh lạnh nhạt bỏ lại một câu, sau đó không nói bất kỳ câu gì nữa. Rút tay về, xoay người, nhanh chóng đi vào bên trong.

"Bạch Thắng, anh đứng lại." Dương Hàm Mặc ôm cánh tay bị làm đau, sắc mặt khó coi đi theo.

Bạch Thắng coi như nghe thấy anh ta nói, tìm một gian lại tìm một gian phòng, đây là một căn nhà có bốn phòng, diện tích rất lớn. Khi anh tìm đến gian phòng thứ ba, ánh mắt vẫn theo bản năng quét một vòng vào trong phòng, cũng không phát hiện cái gì bất thường. Bạch Thắng xoay người muốn đi tìm đến gian tiếp theo, nhưng bị một lực không hiểu kéo lại làm cho trở lại, anh đứng ở cửa, ánh mắt thâm thúy chậm rãi quay lại, dừng lại hình ảnh ở trong phòng.

Lần này, cũng không xoay chuyển nữa, thời gian dừng chân dài.

Bởi vì, bị gió vén lên một góc rèm, có một bóng dáng thon gầy, đang lẳng lặng ngồi ôm đầu gối. Cô nhìn ngoài cửa sổ, người im lặng ngoài hồ hấp đều không cảm giác, giống như là lẻ loi với thế gian này. Cô mặc váy chiffon màu trắng, vừa vặn cùng màu rèm cửa sổ, nếu như không chú ý một đầu đen tóc dài mềm mại kia, cả người dường như cùng rèm hòa làm một thể. Không nhìn kỹ, căn bản không phát hiện.

Tìm Bạch Thắng đột ngột đau nhói.

Anh yên lặng đi về phía cô, bước chân nhẹ nhàng, tốc độ thật chậm.

Mà cô không có một chút phản ứng.

Dù cho anh đi đến trước mặt cô, người ngồi xuống, cô cũng chỉ mở mắt nhìn, ánh mắt nhìn về phía anh. Trong cặp mắt trong suốt sáng ngời kia, chỉ có vô hồn cùng trống rỗng, giống như linh hồn cùng thể xác tách rời, còn vàng sang nhuộm một chút sương mù.

Có nhàn nhạt hơi nước.

"Nghiên Nghiên." Tay Bạch Thắng, cầm lấy cánh tay của cô. Ánh mắt sâu thẳm bình tĩnh chăm chú nhìn cô một lúc lâu, ánh mắt có nhàn nhạt đau đớn. Cô nhìn qua so với trong tưởng tượng của anh càng gay go, sắc mặt tái nhợt, gương mặt vốn hơi gầy, hiện tại càng gầy ngay cả thịt cũng nhìn không thấy, chỉ còn một lớp da bọc xương.

Ngay cả anh cầm lấy tay cô, cũng có cảm giác được xương cốt nhỏ làm cho người ta rất khó chịu.

Mắt Bạch Thắng như muốn nứt ra, một tay ôm cô găt gao vào trong ngực. Quý Nghiên tựa như tượng gỗ, không nói lời nào, không cự tuyệt, không đáp ứng, cũng không phản kháng, ngơ ngác để mặc anh ôm.

Đầu anh vùi thật sâu vào của gáy cô.

Cảm xúc bị đè nén mấy ngày liên tiếp, dường như rốt cục tìm được một chỗ để phát ra.

Mà những cái này một mực cố chấp chống đỡ, cũng nháy mắt sụp đổ.

"Anh buông cô ấy ra!" Giọng Dương Hàm Mặc ở cửa vang lên.

Ngay sau đó, Bạch Thắng có cảm giác thân thể của mình bị người đột nhiên nói này nhấc lên, anh lao đảo vài bước. Lần này Dương Hàm Mặc không có chịu thua, nhanh chóng vùng tay, một quyền hung hăng nện ở nửa bên trái mặt của anh. Bạch Thắng suốt một tuần không có ngủ, có thứ gì đó ăn vào bụng lại càng ít, nếu không phải Ứng San sợ bệnh bao tử của anh phát tác, ép buộc anh mỗi bữa ăn chút gì, sợ là anh chịu đói bụng đến bây giờ rồi. Nhưng mà bản thân lại một chút cảm giác cũng không có, các chức năng giống như thoát khỏi thể xác thành xác không hồn. Một tuần gần ngủ, cả người gầy đi một vòng, muốn nói sắc mặt Quý Nghiên khó coi, thì anh không phải càng tiêu tụy lợi hại hơn sao.

Hoàn toàn dựa vào ý chí mạnh mẽ chống đỡ.

Bởi vì chưa tìm được cô.

Sợi dây buộc chặt trong đầu anh kia, hiện giờ rốt cục nhìn thấy Quý Nghiên, trái tim anh vẫn lơ lửng, cuối cùng buông lỏng xuống. Ngay cả các chức năng của cơ thể cũng cùng nhau tuyên cáo cách mạng! Bạch Thắng cảm giác trong miệng xong lên một tỉnh ngọt, gương mặt nhăn nhó đau đớn, tính cả đầu óc hoa mắt chóng mặt, đều cho thấy anh không không chế nổi thân thể đi lao đảo một bên.

Bạch Thắng lau vết máu bên khoé miệng, nói với Dương Hàm Mặc: "Chuyện giữa chúng tôi, không cần anh nhúng tay."

"Lúc trước anh đã nói như thế nào? Anh nói anh sẽ bảo vệ cho cô ấy. Anh nói tôi không cho được hạnh phúc cô ấy muốn, mà anh sẽ làm cho cô ấy trở thành người hạnh phúc nhất trên thế giới này. Anh đã hứa cho cô ấy một đời không lo, bạch đầu giai lão, để cho trong sinh mệnh của cô ấy không còn cực khổ. Nhưng anh làm được sao? Anh chẳng những không làm cho cô ấy hạnh phúc, ngược lại để cho cô ấy gặp ác mộng như vậy, Bạch Thắng, đây là hứa hẹn của anh? Anh như vậy còn muốn tôi giao cô ấy cho anh? Năm mơ!" Dương Hàm Mặc đầy tức giận, giận dữ quát về phía Bạch Thắng.

Bạch Thắng rũ mắt xuống, giọng nói rất trầm thấp, lại vô cùng kiên định. "Cho dù là như vậy, tôi cũng sẽ không buông cô ấy ra."

"Anh có tư cách gì?"

Bạch Thắng nhú mày. "Tôi có tư cách hay không, không phải anh định đoạt."

"Anh..."

"Đủ rồi!" Đột nhiên có một giọng nói truyền đến làm cho hai người đàn ông đang giương cung bạt kiếm đồng thời sửng sốt, không khỏi nhìn về phía Quý Nghiên.

Nhất là Dương Hàm Mặc, ánh mắt tràn ngập không thể tin.

Ngay sau đó vẻ mặt hưng phấn nói: "Nghiên Nghiên, em rốt cục mở miệng nói chuyện."

Lâu như vậy, cô vẫn ngồi trầm mặc, không phải ngăn người nhìn bầu trời phương xa, thì ngăn người nhìn trần nhà, hơn nữa còn ngăn người nhìn chăm chú thức ăn trước mặt, chưa bao giờ xuất hiện trạng thái thứ hai. Cuối cùng bây giờ đã nguyện ý mở miệng nói chuyện, thật tốt quá!

Quý Nghiên đi đến trước mặt Dương Hàm Mặc, mấp máy môi, trên gương mặt tiêu tụy ngoại trừ cứng nhắc như khúc gỗ, không có bất kỳ một vẻ mặt nào. Cô lẳng lặng nói: "Hàm Mặc, anh đi ra ngoài trước."

Dương Hàm Mặc nhú mày, bất mãn nói: "Vì sao?"

"Em có lời muốn nói với anh ấy."

"Có cái gì cần phải nói với anh ta? Hơn nữa, em nói cái gì không thể để cho anh biết?" Dương Hàm Mặc hiển nhiên không muốn để cho Quý Nghiên ở cùng một chỗ với Bạch Thắng.

Anh ta nghĩ rằng Bạch Thắng không bảo vệ tốt cho Quý Nghiên, mà Quý Nghiên lại là người dễ mềm lòng, nếu Bạch Thắng nói vài ba câu, thì dễ dàng thuyết phục cô ấy trở về cùng anh ta. Đó là điều Dương Hàm Mặc tuyệt đối không muốn thấy!

Quý Nghiên bình tĩnh nói: "Em có lời muốn nói với một mình anh ấy, anh đi ra ngoài trước."

"Nhưng..."

Quý Nghiên cau mày.

Dương Hàm Mặc thấy lòng cô đã quyết, lời đến bên miệng cũng nuốt xuống. Vô cùng không tình nguyện xoay người đi tới ngưỡng cửa, vừa đi vẫn lo lắng nhìn vào trong phòng xem vài lần.

Quý Nghiên kiên nhẫn chờ bóng dáng anh ta hoàn toàn biết mất ở trong phòng.

Cạch - -

Tiếng đóng cửa vang lên.

Bạch Thắng từ trên mặt đất đứng dậy, đi đến bên cạnh Quý Nghiên, mới vừa vươn tay gọi: "Nghiên Nghiên..."

Liền bị Quý Nghiên lên tiếng ngừng. "Đừng đến đây."

Tay Bạch Thắng dừng ở giữa không trung.

Ngay cả vẻ mặt cũng cứng ngắc.

"Bạch Thắng, chúng ta chia tay đi." Ở trong hoàn cảnh yên tĩnh, Quý Nghiên lần nữa lên tiếng.

Giọng nói của cô cực kỳ bình tĩnh.

Bạch Thắng bình tĩnh cho rằng mình nghe lầm rồi.

Cả người Bạch Thắng đều đã cứng ngắc rồi.

Ánh mắt gắt gao nhìn chăm chăm cô, như không thể tin. Thật lâu, mới mở miệng hỏi: "Vì sao?"

"Em không xứng với anh." Quý Nghiên nói.

Bạch Thắng rất nhanh nói: "Nếu là vì chuyện kia, anh không ngại."

"Nhưng em đề ý." Quý Nghiên xoay người, nhìn anh. Gắn từng chữ, vô cùng nghiêm túc nói: "Em không có cách nào ở cùng với anh."

Bạn đang đọc truyện *Bạch Thiếu Gia, Cung Chiều Vợ Như Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 183: 125. Kết thúc hoàn toàn đi

"Nhưng em đề ý." Quý Nghiên xoay người, nhìn anh. Gắn từng chữ, vô cùng nghiêm túc nói: "Em không có cách nào ở cùng với anh."

"Có phải bởi vì anh không bảo vệ em tốt không?"

"Không phải, không liên quan đến anh." Giọng Quý Nghiên vô cùng cứng nhắc.

Bạch Thắng hỏi: "Hay bởi vì anh có chỗ nào làm không tốt, để em thất vọng rồi?"

"Không có."

"Nghiên Nghiên." Bạch Thắng gọi cô.

Về mặt Quý Nghiên vẫn như cũ không chút thay đổi. "Đều không phải, anh không cần đoán."

"Em muốn chia tay với anh, nói cho anh nguyên nhân."

"Em không xứng với anh."

Quý Nghiên trả lời. Ánh mắt Bạch Thắng bỗng nhiên tối lại, nhìn cô thật sâu, khóe miệng rõ ràng có vết máu, ánh mắt Quý Nghiên chỉ cảm thấy đau đớn, mở to mắt không nhìn đến anh. Giọng nói Bạch Thắng rất trầm thấp. "Nói đến cùng, vẫn vì chuyện đêm đó."

Quý Nghiên trầm mặc.

Ánh mắt của anh quá bi thương, đau đớn không bỏ qua được, giống như xuyên thấu qua con đường vô hình, đến trong lòng cô cùng nhau đau. Cho rằng nước mắt đã không còn để chảy, nhưng vì sao giờ khắc này, ánh mắt đột nhiên cảm giác chua xót lợi hại, có chất lỏng dày chảy ra. Cô cuống quýt xoay người, duy trì về mặt trấn định. Nhưng Bạch Thắng lại đột nhiên tiến lên, tay từ phía sau vòng qua ôm cô gần sát vào mình, gất gao nhốt chặt, cầm đặt vào trên vai cô. Giọng nói rất thấp rất thấp. "Thật xin lỗi, anh không nên để một mình em đi ra ngoài. Nếu anh ở bên cạnh em, bất luận làm sao cũng sẽ không phát sinh chuyện như vậy. Quên có được hay không? Đem tất cả những chuyện không vui này quên đi, chỉ để lại vui vẻ. Em còn có anh, mặc kệ phát sinh cái gì, ở trong lòng anh, em vẫn là Nghiên Nghiên của anh như lúc ban đầu quen biết kia. Chưa nói đến xứng hay không, anh nhận định em, cũng chỉ muốn em. Cho nên, không cần rời khỏi anh. Không có em, cuộc sống còn có ý nghĩa gì nữa?"

Mỗi một câu một chữ của anh, dịu dàng mà kiên định. Ở bên tai cô vang lên, hô hấp gần như thế, còn có thể rõ ràng cảm nhận được nhiệt độ thân thể này, nhưng vì sao, trong lòng lại lạnh như vậy?

Ngay cả anh cũng không làm ấm lòng được cô sao?

Có thể hay không, không nên nói nữa?

"Anh nói rồi, anh sẽ không buông em ra. Dù cho thế giới bị tiêu diệt, anh cũng chỉ muốn nắm chặt tay em, cái khác cũng không quan trọng. Anh có thể đáp ứng em làm mọi chuyện, cũng có thể cho em bất cứ cái gì mà em muốn, ngoại trừ buông tha em."

Quý Nghiên nhắm mắt, trên mặt khó nén vẻ đau khổ, chỉ là Bạch Thắng không có nhìn thấy.

Cô ngụy trang hết sức như thế, lại không lừa được mình, chỉ có thể cắn chặt môi, không cho mình khóc ra thành tiếng.

Bạch Thắng chôn ở cửa bên gáy cô nói: "Em cũng đáp ứng sẽ không dễ dàng nói buông tha, đã quên rồi sao?"

Quý Nghiên ngửa đầu, kèm chế nước mắt sắp tràn mi. Cố gắng khôi phục bình tĩnh cùng lạnh nhạt lúc trước, giọng nói bình thường từ trong miệng cô truyền ra. "Em hối hận rồi."

"..."

"Bạch Thắng, anh không phải muốn biết vì sao em muốn chia tay với anh sao? Được, em nói cho Anh." Cô dứt khoát đáp ứng.

Bạch Thắng bỗng nhiên không muốn nghe.

Quý Nghiên không cho anh cơ hội suy nghĩ, nói tiếp: "Từ khi quen biết với anh đến nay, em không có vài ngày sống yên ổn. Thường xuyên không phải bị đuổi giết, thì là bị bắt cóc, nếu không thì phải ứng phó những oanh oanh yến yến quay xung quanh ở bên cạnh anh, em thật sự mệt chết đi, cũng không có tinh lực tiếp tục rồi. Trải qua nhiều chuyện như vậy, em mới rõ ràng, đây không phải cuộc sống mà em muốn. Em luôn hướng đến cuộc sống hạnh phúc đơn giản thật thà, nhưng anh không cho được."

"Em làm sao mà biết anh không cho được?" Bạch Thắng hỏi.

Quý Nghiên nhẹ nhàng cười cười. "Đừng lừa mình dối người, anh có thể cho em, ngoại trừ nguy hiểm, còn có cái gì? Chuyện như vậy không phải chỉ một lần, chỉ cần em còn ở bên cạnh anh, thì vĩnh viễn gặp phải nhân tố bất an. Cũng không đếm được bao nhiêu phiền phức tìm đến cửa, em không muốn để mình vất vả như vậy. Mỗi một lần có chuyện phát sinh, đều phải chịu một lần tổn thương, sau đó lại nghĩ biện pháp, cho nên mỗi một lần đều để cho lòng em lao lực quá độ. Em không biết mình còn có thể thừa nhận bao nhiêu lần, cũng không muốn biết rồi. Hãy để toàn bộ ngừng ở đây, chúng ta kết thúc đi, cho mỗi bên thoải mái, được không?"

"Không được." Bạch Thắng trả lời như đinh chém sắt, cánh tay ôm cô không khỏi chặt thêm. "Anh biết anh đã để cho em rất vất vả, cũng cho em gặp rất nhiều cực khổ. Nhưng như vậy, anh cũng không buông em ra. Chờ một chút nữa, anh sẽ bàn giao mọi chuyện lại, sau đó anh với em đi qua những ngày em muốn."

Quý Nghiên lắc đầu. "Không cần, anh không cần nhân nhượng em như vậy. Anh còn có người nhà, bạn bè của anh, chẳng lẽ cũng không quan tâm sao? Nếu cứ như vậy buông tay bỏ lại, anh cũng sẽ không được vui vẻ. Hơn nữa, anh làm thế nào bảo đảm về sau không có nhiều phiền toái hơn tìm đến chúng ta? Coi như vứt bỏ thân phận kia, Bạch Thắng vẫn là Bạch Thắng, điểm này không phải bởi vì bất kỳ chuyện gì mà thay đổi, bản thân anh cũng đã là một tồn tại không tầm thường, mặc kệ đi tới đâu, đều đã định trước hơn người bình thường rồi."

Bạch Thắng tựa đầu để ở trên hõm vai cô, giọng nói khàn khàn hỏi. "Có phải mặc kệ anh nói cái gì, em đã chuẩn bị không theo anh trở về đúng không?"

"Ừ."

"Nếu anh không thuận theo?"

Quý Nghiên vô cùng bình tĩnh nói: "Bạch Thắng, đừng làm cho em hận anh."

Một câu này so với bất kỳ câu nào cũng hữu hiệu, cô đã hoàn toàn chối bỏ toàn bộ của anh rồi. Bạch Thắng buông tay ra, đột nhiên cười khổ: "Cho dù là như vậy, anh cũng không có biện pháp buông tay, hận thì hận đi."

Trong lòng Quý nghiến chần động, xoay người, về mặt phức tạp nhìn anh. "Anh..."

Cần gì phải?

Bạch Thắng giương mắt, bên miệng có ý cười nhợt nhạt, chuyên chú nhìn cô như vậy. Giống như toàn bộ thế giới này chỉ có một người, anh nói: "Nghiên Nghiên, em không thể ép buộc."

Quý Nghiên nháy mắt liền nổi giận, đây coi là gì? Cô chỉ vào Bạch Thắng nói: "Vậy anh muốn bức em vào chỗ khó? Em không muốn ở cùng với anh, cũng sẽ không trở về với anh. Nếu anh đặt em ở trong lòng anh, xin tôn trọng ý kiến của em một chút."

Tại sao anh luôn như thế, dễ dàng nhiều loạn trái tim cô như vậy? Làm khoảng cách phòng vệ trở nên lung lay sắp đổ mà cô rất không dễ dàng dựng lên, Quý Nghiên, mày có tiền đồ một chút!

Quý Nghiên nắm chặt quả đấm, về mặt phẫn nộ nhìn anh.

Bạch Thắng nói: "Nếu anh không tôn trọng ý kiến của em, thì bây giờ chúng ta đã không đứng ở chỗ này, mà ở trên đường trở về."

"Nếu anh thật sự áp dụng thủ đoạn cứng rắn dẫn em trở về, em bảo đảm, anh mang về nhất định chính là một thi thể."

Sắc mặt Bạch Thắng trở nên hết sức khó coi, anh nặng nề nói: "Anh cũng bảo chứng, có anh ở đây, em không chết được."

Quý Nghiên cười lạnh. "Anh có thể thử xem."

Hai người cứ đứng sòng đôi như vậy.

Không khí rơi vào cứng nhắc trước nay chưa có.

Bạch Thắng đứng tại chỗ, gắt gao nhìn Quý Nghiên, trong ánh mắt lộ ra vùng vẫy cùng thống khổ, rồi sau đó về mặt lạnh lùng.

Cô biết rõ, đến cuối cùng, anh vẫn không nỡ cưỡng ép cô nửa phần.

Cho nên mới không có sợ hãi như vậy.

Tàn nhẫn như dùng dao găm xuyên vào trên ngực anh

"Anh có thể đi, em không muốn gặp anh nữa. Cho nên về sau anh cũng đừng đến nữa tìm em, càng đừng đến quấy rầy cuộc sống của em, chúng ta hoàn toàn kết thúc." Giọng nói Quý Nghiên không có chút nhiệt độ.

Ngôn ngữ có thể đã thương người tới trình độ nào, cuối cùng anh hiểu được rồi. So với biết Vân Song Chi phản bội anh, so với tận mắt thấy Bạch Tinh cùng Phù Tô bị chia cách âm dương, còn đau hàng ngàn hàng vạn lần hơn.

Bạch Thắng gật đầu. "Được, anh cho em thời gian suy nghĩ, nhưng em không cần phải làm cho anh buồn tha. Anh ở bên ngoài, trừ phi em hồi tâm chuyển ý, nếu không anh sẽ một mực nơi này cùng với em."

Quý Nghiên bĩu môi. "Tùy anh."

Bạch Thắng nhìn cô một cái thật sau, che đi nỗi đau trong mắt, một lát sau, rốt cục vẫn cất bước đi đến ngưỡng cửa.

Quý Nghiên vẫn không có nhìn anh.

Đến khi bóng dáng của anh biến mất ở trong phòng, cô mới xoay người, xuyên qua cửa còn có thể nhìn đến bóng lưng mất tinh thần của anh, chậm rãi đi về phía trước. Bạch Thắng giống như có linh cảm, đột nhiên quay đầu lại, Quý Nghiên sững sốt, khẩu trương làm bộ như không có việc gì nhanh chóng đi đến cạnh cửa đóng cửa lại. Âm - -, tầm mắt của anh bị ngăn cách ở bên ngoài, một tiếng vang âm hưởng kia, cũng cách trở trái tim đến gần sát nhau.

Quý Nghiên dựa lưng vào trên cánh cửa, đưa tay che miệng lại, mạnh mẽ cố nén nước mắt, nhưng vẫn không khống chế được mà mãnh liệt chảy xuống.

Trong miệng tràn ra âm thanh "Hu hu hu hu...", cô càng che miệng chặt chẽ thêm, không cho âm thanh này truyền ra xuyên qua ván cửa.

Cả người suy sụp trượt xuống.

Đợi đến khi xác định anh đã đi xa, mới ngã ngồi dưới đất lớn tiếng khóc lên.

Bạch Thắng ngồi ở trên bậc thềm bên ngoài nhà, cả người có vẻ cực kỳ yên lặng. Hai tay tự nhiên đặt lên trên đầu gối mình, ngửa đầu nhìn cảnh sắc tươi đẹp ngoài trời, hôm nay ánh mặt trời rất lớn, có chút chói mắt. Trách không được anh cảm thấy rất gai mắt, giống như có chất lỏng muốn chảy xuống, vừa mới vừa đau.

"Có từng hối hận không, trong cuộc sống sinh hoạt bởi vì anh, mà nhiều nguy hiểm như vậy."

"Nếu em nói có, anh muốn buông ra sao?"

"Sẽ không."

...

"Chim non không quen với sinh hoạt của Hùng Ưng, vậy thì cùng nó lớn lên, cho nó một đôi cánh, cùng bay lượn ở trong trời đất này. Lâu ngày, cũng thành thói quen."

"Nếu không quen được thì sao?"

"Hùng Ưng sẽ bẻ gãy cánh của mình, cùng nó, đi qua cuộc sống nó muốn."

...

"Em sẽ rời đi sao?"

"Chim non đã trưởng thành."

"Cho nên?"

"Nó sẽ dần dần có đôi cánh mạnh mẽ, không cần Hùng Ưng bảo vệ, cũng có thể cùng anh bay lượn ở trong trời đất."

...

Em đã từng đáp ứng, muốn cùng anh bay lượn ở trong trời đất này, sống cuộc sống của hùng ưng cũng được, chim non cũng tốt, đều sẽ không buông tay ra, cùng sát cánh bên nhau.

Chúng ta vĩnh viễn phải ở cùng một chỗ.

Nhưng bây giờ, em nuốt lời rồi.

Đến cuối cùng phải làm như thế nào, em mới có thể nuốt lời một lần nữa?

Chúng ta đồng khởi bẻ gãy cánh, ở trong thế gian này, làm một đôi tình nhân thắm thiết hết mức bình thường, được không?

Thời gian giống như dừng lại ở hình ảnh.

Bạch Thắng lặng lẽ ngồi ở trên bậc thang, ánh mặt trời chiếu ở trên người anh, quanh người phủ lên một tầng ánh sáng vàng ấm áp. Nhưng có lẽ trên người anh phát ra hơi thở quá mức trống trải, ánh mặt trời ấm áp, chiếu rọi xuống, cũng không làm ấm được cả người anh lộ ra trống vắng kia, ngược lại càng tỏ vẻ sâu hơn. Trong phòng, Quý Nghiên cũng duy trì tư thế lúc trước, ngã ngồi dưới đất, xung quanh rộng lớn sáng ngời, ánh mặt trời xuyên thấu qua cửa sổ chiếu vào, trên người cô lộ ra bị thương, cũng rõ ràng như vậy.

Mà Dương Hàm Mặc đứng ở ngoài cửa phòng, giống như pho tượng, vẫn không nhúc nhích.

Chỉ là vẻ mặt phức tạp nhìn cánh cửa phòng đóng chặt kia.

Giờ phút này, thế giới đều là yên tĩnh.

Ban ngày đến màn đêm, nắng ấm dần thay thế bằng đêm tối lạnh lẽo, ba người, ôm ba phần tình cảm, ở dưới ánh trăng nhàn nhạt, vẫn duy trì đáng vẻ lúc ban ngày.

Bạn đang đọc truyện *Bạch Thiếu Gia, Cung Chiều Vợ Như Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 184: Chương 126

"Anh ta còn chưa đi." Dương Hàm Mặc dựa tường đứng ở cửa, hai tay ôm ngực, ánh mắt tự nhiên mà rơi vào trên người Quý Nghiên.

"Ừ." Quý Nghiên nhàn nhạt đáp, nhìn ngoài cửa sổ, cũng không có phản ứng nhiều.

Dương Hàm Mặc nói: "Em không ra đi nhìn chút? Coi như không cùng anh ta trở về, tốt xấu cũng nói rõ ràng. Suốt hai ngày nay anh ta chưa ăn cái gì."

Quý Nghiên mím môi, không nói.

"Nếu không đồng ý với anh ta, thì khiến cho anh ta hoàn toàn hết hy vọng, cứ kéo dài như vậy hai người cũng chẳng tốt. Hơn nữa kéo cũng không kéo được cả đời, em sớm hay muộn cũng phải đối mặt."

Quý Nghiên đứng dậy, đi đến bên giường, xóc chăn nằm xuống giường. Nói với Dương Hàm Mặc ở bên cạnh cô, giọng nói khàn khàn lạnh nhạt nhẽo tự trong miệng truyền ra. "Em mệt rồi."

Dương Hàm Mặc buông tay. "OK, em nghỉ ngơi đi. Anh đi ra bên ngoài xem người kia còn sống không?"

Quý Nghiên nhắm mắt lại, tách rời mọi thứ xung quanh ra, lẳng lặng đi vào giấc ngủ.

Gần tối, Quý Nghiên ra khỏi phòng, đèn phòng khách còn sáng, Dương Hàm Mặc ở phòng bếp bận rộn nấu bữa tối. Quý Nghiên nhìn cửa thật lâu, dừng lại chốc lại, rốt cục vẫn đi tới. Cô đứng ở bên cạnh cửa, từ chuồng mở cửa có thể nhìn một bên mặt. Khuỷu tay tròn không lớn, cảnh tượng mặt trời chiều ngã về tây mờ nhạt hiện ở bên ngoài cửa.

Mà trên bậc thềm trước cửa, lại không có một bóng người.

Quý Nghiên đứng lẳng lặng, không nói tiếng nào, cũng không có động tác, cứ như vậy một cái chớp mắt nhìn chăm chăm vào hình ảnh bậc thang trống không. Đến khi phía sau truyền đến giọng nói của Dương Hàm Mặc: "Đừng nhìn, anh ta đã đi rồi."

Ánh mắt Quý Nghiên rũ xuống, một loại cảm xúc nói không rõ ở trong lòng tràn ra.

Dương Hàm Mặc cầm đồ ăn trong tay bung lên bàn, sau đó nói với Quý Nghiên: "Đến đây ăn cơm đi."

Quý Nghiên giống như con rối, chậm rãi đi về phía anh ta.

Cầm bát đưa lên, không yên lòng lựa cơm vào miệng, máy móc nhai nuốt, ánh mắt Quý Nghiên đều là chạy xe không. Tái nấu nướng của Dương Hàm Mặc không tồi, mùi vị rất ngon, hương vị cũng được, nhưng trong đầu Quý Nghiên lại kim lòng không được hiện ra ngày cô ngã bệnh, đáng về tay chân Bạch Thắng luống cuống nấu cơm cho cô. Để cho Tiểu Bạch bước vào phòng bếp, thật sự là một bi kịch, nhưng rất may mắn ngày đó anh không làm nổ tung phòng bếp, cũng chỉ làm thay đổi hoàn toàn mà thôi. Cô chưa thấy qua đáng về anh chặt vật như thế, trên áo somi sạch sẽ bám đầy bụi, tóc cũng vậy, anh có thói quen xắn tay áo somi đến khuỷu tay, trên mặt ngược lại đã rửa sạch qua, nếu không thì khẳng định cũng không thể may mắn thoát khỏi. Tuy nhiên đáng về anh vẫn lạnh nhạt ưu nhã, nhưng Quý Nghiên cũng không phúc hậu nở nụ cười, cười đến không kèm chế được.

Nhưng rất nhanh, cô vui quá hoá buồn rồi.

Bạch Thắng làm đồ ăn, chỉ có hai chữ có thể hình dung, đó chính là kỳ lạ. Anh có thể đem một bát khoai sọ làm thành thịt kho tàu nhưng lại có hương vị của 'Gan heo', còn có thể cắn ra âm thanh kỳ quái, ai nói không phải thần kỳ? (mùi vị 'Gan heo' chỉ hình dung đồ ăn khó ăn, Quý Nghiên ghét nhất ăn gan heo.)

Nhưng nhìn anh vất vả như vậy, Quý Nghiên hai lời chưa nói, kiên trì bắt đầu giải quyết bàn 'Gan heo'. Về sau Bạch Thắng nhìn không nổi, nói: "Không thể ăn thì cũng đừng ăn, ngộ nhờ ăn mà đau dạ dày càng tệ hơn, để anh gọi điện thoại kêu Luyến Y qua đây."

"Không cần, em được xưng là dạ dày sắt anh không biết sao? Trước kia cùng Tây Tây ăn cơm ở một nhà hàng nhỏ, kết quả xảy ra vấn đề, tất cả mọi người bị tiêu chảy, vội vội vàng vàng đưa lên xe cứu thương, chỉ có một mình em một chút cũng không có việc gì, còn có thể hỗ trợ chăm sóc người gặp chuyện không may. Hơn nữa, những đồ ăn này cũng không tồi, ai nói không thể ăn? Em rất thích."

Bạch Thắng mỉm cười. "Nghiên Nghiên, mảnh khoé bíp người của em một chút tiến bộ cũng không có."

"Em không có lừa anh." Quý Nghiên nháy mắt, hơi nghịch ngợm nói: "Tài nghệ nấu nướng của anh có tiến bộ, Bạch tiên sinh, nên tin tưởng vào chính mình."

Bạch Thắng lắc đầu, bật cười.

Nhưng về mặt sủng nịch nhìn cô.

Quý Nghiên tiếp tục giải quyết 'Gan heo' của cô, trên mặt anh vẫn tươi cười. Cô không có nói dối, mấy thứ này mặc dù không thể ăn, nhưng cô rất thích. Một người vì mình mà làm chuyện anh am hiểu thì cực kỳ dễ dàng, nhưng nếu anh biết rõ chuyện này anh không am hiểu, cũng làm không tốt, nhưng vì mình, anh vẫn không thể chùn bước mà làm, dù biến mình thành rất chặt vật, phần tâm ý này, thì đủ để khiến cô cảm động.

Tiểu Bạch của cô, cho tới bây giờ chưa để cho cô thất vọng qua.

Vẫn ưu tú như vậy, vẫn như vậy, yêu cô.

Đời này chuyện cô làm tốt nhất, cũng may mắn nhất, là gặp được anh, yêu anh, sau đó quyết định giao sống còn của mình cho anh.

Nhưng lại thành bất hạnh của anh.

Cô lại tổn thương anh một lần.

Có lẽ về sau, thật sự cứ như vậy rồi.

Kết thúc, cũng không gặp lại.

Nhưng vì sao tim đau như vậy?

Giống như khoét đi một miếng thịt của mình.

Buồn bực, sinh đau.

"Nước mắt rơi xuống rồi." Dương Hàm Mặc bưng bát, nâng mắt nhìn Quý Nghiên một cái, đột nhiên nói.

Quý Nghiên ngẩn ra, tay theo bản năng chùi nước mắt đi, khô.

"Ngoài miệng nói lời tàn nhẫn như thế, thật ra trong lòng từ đầu đã không muốn anh ta đi, em căn bản không thể rời khỏi anh ta, phải không?" Dương Hàm Mặc một câu nói trúng tim đen hời.

Ánh mắt anh ta gắt gao nhìn chằm chằm Quý Nghiên, không cho cô trốn tránh.

Động tác Quý Nghiên ngừng lại.

"Cần gì phải hành hạ mình như vậy?" Dương Hàm Mặc buông đũa xuống, thật sự nói: "Anh ta tạm thời nhận một cái nhiệm vụ rất quan trọng, bắt buộc đi mới rời đi."

Dương Hàm Mặc nhớ lại cảnh tượng lúc đó.

Bạch Thắng nhận điện thoại xong, cả người đứng ở bên cạnh bậc thang, ánh mắt nhìn cửa thật sâu, tư thế nghiêng người đứng thẳng, nhìn ra được rất gãy gọn. Đúng lúc này Dương Hàm Mặc mở cửa đi mua đồ ăn, anh chỉ liếc mắt nhìn Bạch Thắng một cái, liền đóng cửa lại, đi qua coi như không thấy anh ta ở bên cạnh.

Ai ngờ Bạch Thắng lại gọi anh lại.

"Cảm ơn anh trong khoảng thời gian đã chăm sóc Nghiên Nghiên, bây giờ tôi phải rời khỏi đây một chuyến, lúc trở về, tôi sẽ tới đón cô ấy đi."

"Anh dựa vào cái gì mà tự tin lớn như vậy?"

"Anh không biết sao?"

"Biết cái gì?"

"Bởi vì tôi không thể rời khỏi cô ấy."

Quý Nghiên nhìn Dương Hàm Mặc, khó hiểu hỏi: "Tại sao anh muốn nói cho em những thứ này?"

Anh không phải muốn cô không gặp mặt Tiểu Bạch nữa sao? Anh không phải không hy vọng cô trở về nữa sao? Anh nên hết sức ngăn cản bọn họ tiếp xúc mới đúng, vì sao còn chủ động nói chuyện của Tiểu Bạch với cô?

"Dù sao làm thế nào anh ta cũng sẽ không buồn tay em, em cũng không quên được anh ta, cùng em ở đây, nhìn em không vui. Còn không bằng rõ ràng ít nhất ở bên cạnh anh ta, trên mặt của em tươi cười." Dương Hàm Mặc nói: "Anh cũng muốn ích kỷ điểm, cứ như vậy giữ em ở bên người, coi như tìm em không có ở trên người anh, nhưng tốt xấu chúng ta ở cùng một chỗ. Nhưng Nghiên Nghiên, anh tự hỏi mình, đây là cái anh muốn sao? Đáp án chợt dừng lại rồi. Anh yêu em, nhưng nhìn em bây giờ cúi đầu im lặng, anh càng muốn nhìn Nghiên Nghiên tràn đầy sức sống phóng khoáng luôn tươi cười. Nếu chỉ có anh ta mới có thể cho em một mặt như vậy, anh đây cần gì phải chấp nhận? So với ba người cùng đau khổ, ít nhất hai người các em hạnh phúc, tính ra cũng không thua thiệt như thế."

Quý Nghiên không biết nên nói cái gì.

Tình yêu của Dương Hàm Mặc, để cho cô cảm thấy áy náy.

Nhưng lại thỉnh thoảng mang cho cô cảm giác, còn có cả rung động.

Cô phát hiện mình không hề hiểu anh như trong tưởng tượng.

Dương Hàm Mặc rất nghiêm túc nhìn Quý Nghiên, gần từng tiếng nói: "Nghiên Nghiên, em nên suy nghĩ rõ ràng được không?"

Quý Nghiên há miệng thở dốc, lại không ra tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Bạch Thiếu Gia, Cung Chiều Vợ Như Màng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 185: Chương 126.2

Dương Hàm Mặc nói: "Anh hi vọng em ở lại, nhưng tình cảm là chuyện cả đời. Rời khỏi anh ta, em xác định có thể sống tốt sao? Anh ta? Hoàn toàn không coi thân thể của mình thành chuyện to tát gì, em hi vọng anh ta cứ như vậy hoàn toàn hủy hoại thân thể của mình, hay quên em đi ở cùng một chỗ với người phụ nữ khác, yêu người phụ nữ khác? Em thật sự cảm thấy em có thể tiếp nhận được sao? Nhưng theo anh thấy, tính cách tên "tiểu bạch kiêu" kia, tám phần là người ở phía trên, tình yêu của anh ta so với trong tưởng tượng của em còn yêu em hơn. Nghiên Nghiên, em mới 23, đứa bé về sau còn sẽ có. Không cần phải bởi vậy buông tha hạnh phúc nửa đời sau của mình, coi như đứa bé kia ở trên trời thấy được, cũng sẽ không vui, đứa bé khẳng định hi vọng mẹ bé có thể ở cùng một chỗ với ba ba, thật vui vẻ, như vậy đứa bé mới có cơ hội một lần nữa trở về bên cạnh em. Em cũng có thể đẻ bù lại cho đứa bé!"

"Một lần nữa... Trở lại, bên cạnh em sao?" Quý Nghiên thì thảo hỏi.

Dương Hàm Mặc gật đầu.

Ánh mắt Quý nghiên rũ xuống, nhìn về phía bụng mình. Tay đồng thời nhẹ nhàng an ủi lên, nơi này đã từng có một tiểu sinh mệnh, nhưng bị cô đánh mất, thật sự, còn trở về sao?

Chuông điện thoại di động vang lên.

Dương Hàm Mặc đứng dậy, giúp Quý Nghiên lấy điện thoại ra, đưa tới trước mặt cô. "Mộc Tây gọi."

Quý Nghiên từ trên tay anh ta nhận lấy di động, nhận nghe.

"A lô."

"..."

"Làm sao vậy?"

"..."

"..."

"Àm..."

Âm thanh điện thoại rơi trên đất.

Sắc mặt Quý nghiên trắng xanh, ngu ngơ ngồi ở trên ghế.

Dương Hàm Mặc hỏi: "Đã xảy ra chuyện gì?"

Biến cố luôn luôn phát sinh ở trong một đêm

Dương Hàm Mặc suốt đêm đưa Quý Nghiên trở về Hongkong, bọn họ trực tiếp đến bến tàu, từ rất xa, đã thấy rất nhiều người vây ở nơi đó. Trên mặt biển tụ tập rất nhiều con thuyền, đa số là thuyền cứu nạn, ánh đèn sáng to, chiếu ánh ở trên mặt biển, chói lọi một mảnh.

Quý Nghiên xuống xe, chạy thẳng đến bến tàu.

Mộc Tây liếc mắt đã thấy cô, hiện trường vô cùng hỗn loạn, trên bến tàu tụ tập rất nhiều người, Mộc Tây xuyên qua đám người, rất nhanh nghênh đón về phía Quý Nghiên. "Nghiên nghiên, cậu cuối cùng cũng đến đây?"

Quý Nghiên dừng bước lại, hỏi Mộc Tây: "Như thế nào?"

Sắc mặt của cô vô cùng tái nhợt, vừa mới chạy, khí tức chưa ổn định, gương mặt lộ ra lo lắng.

Dương Hàm Mặc ở phía sau lưng cô, nhìn sắc mặt cũng không tốt.

Ánh mắt Mộc Tây hơi tối lại, do dự, nói: "Còn đang lục soát."

Thân hình Quý Nghiên lay động một cái.

Dương Hàm Mặc khăn trương đỡ lấy cô.

Quý Nghiên đẩy tay anh ta ra, tránh thoát từ trong ngực anh ra, bước chân trông không đi về phía bến tàu. Sắc mặt Mẫn Y Thần lạnh lùng đứng ở một bên, Quý Nghiên nhìn mặt biển, người nhiều như vậy, nhưng không có bóng dáng cô quen thuộc. Cô không tìm thấy...

Mộc Tây đi đến bên cạnh cô, đè nén giọng nói: "Chính phủ dự định ở Đông Hải mở tuyến đường vận chuyển dầu mỏ, nhưng bị tổ chức Y mãnh liệt cản trở, nói cái gì bọn họ phải vòng qua con đường khác mà đi, thậm chí Ngôn Quyết tự mình dẫn người đến cùng đàm phán với chính phủ, kết quả chính phủ không đồng ý, thái độ Ngôn Quyết lại kiên quyết, hai phe giằng co. Chính phủ đành phải để cho Cục Quốc An ra mặt, sau khi Bạch Thắng nhận được tin tức, lúc chạy tới bên này rồi. Tinh thần anh ấy như vậy, đâu thể đầu lại được với Ngôn Quyết mặt dày vô sỉ? Cha mẹ Bạch lo lắng, vẫn muốn ngăn cản anh ấy, nhưng vẫn không có liên lạc được với người. Mẫn Y Thần đuổi tới địa điểm bọn họ đã hẹn, vẫn không kịp, lúc đến bến tàu, đúng lúc nhìn thấy du thuyền nổ tung..."

Mộc Tây ngừng lại.

Mặc dù cô không nói hết, nhưng Mộc Tây biết Quý Nghiên biết.

Du thuyền nổ mạnh, xác người văng khắp nơi, ánh lửa cuộn cuộn... Tình cảnh bi thảm như vậy, không cần phải nhìn, càng không cần nói ra, vết thương đã chồng chất trên ngực Quý Nghiên, lại bổ thêm một đao.

Ánh mắt Quý nghiên đau đớn lợi hại, tay nắm chặt thành quyền, ánh mắt của cô vẫn nhìn chằm chằm mặt biển, hai mắt đỏ rực, vẫn không nhúc nhích.

Nhưng trong lỗ tai lại nghe rõ ràng lời Mộc Tây nói.

Ngôn quyết.

Lại là hắn!

Hắn đến cuối cùng muốn thế nào?

Có ý trả thù sao?

Cảnh tượng dữ dội quen thuộc như vậy, lần đó hắn cướp cô đi, trên tức Tiểu Bạch, hình ảnh giống như vậy. Mà đúng lúc ở Đông Hải, cũng ở trên du thuyền, mặc dù cô không nhớ rõ, nhưng về sau Surong nói cho cô, Tiểu Bạch còn cho nổ cả du thuyền, Ngôn Quyết chạy trốn.

Nhưng lần đó hắn gieo gió gặt bão, bây giờ lại dùng phương pháp giống nhau để đối phó với Tiểu Bạch, lại còn chọn lúc tinh thần cùng thân thể anh không tốt, thủ đoạn đề tiện xấu xa như vậy, không chỉ có thắng không phục, cũng thật sự là người quá trơ trên!

Nếu Tiểu Bạch có làm sao, cô sẽ liều cái mạng này cũng sẽ không bỏ qua hắn!

"Anh ta sẽ không có việc gì, em đừng quá lo lắng." Dương Hàm Mặc tiến lên, không nhận được an ủi.

Mặc dù người nào cũng biết, trong lúc nổ mạnh thì tỷ lệ chạy thoát có bao nhiêu nhỏ.

Quý Nghiên nhìn thẳng phía trước, không chút do dự nói: "Em biết."

"Anh ấy đã nói, sẽ cưng chiều em cả đời. Coi như làm em hư, hay gặp nhiều khó khăn hơn nữa, anh ấy sẽ không rời khỏi em." Quý Nghiên nói gần từng chữ.

"Anh ấy đồng ý với em, sẽ không làm mà không suy nghĩ."

Lời này là nói với người khác, cũng là tự nhủ.

Anh đã hứa với cô, chưa từng hứa mà không làm được.

Tất cả đều làm được.

Cho nên lần này cũng giống vậy.

Bạch Thắng chắc chắn sẽ không nuốt lời.

Thời gian lặng lẽ trôi qua, người bên bến tàu càng ngày càng ít, thi thể lần lượt bị mang đưa đi, trong đó bao gồm cả người của Cục Quốc An mà lần này Bạch Thắng mang đi. Một số còn có thể nhận rõ tướng mạo, nhưng có một số, ngay cả mặt mũi cũng không phân biệt được. Cộng thêm thời gian dài ngâm ở trong nước, da cũng thối nát sưng vù, đáng vẻ cực kỳ kinh khủng.

Nhất là ban đêm gió lạnh, còn bên bờ biển, càng làm cho không khí lúc này tăng thêm vài phần cảm giác âm trầm quỷ dị.

Gió càng thổi lạnh.

Tìm Quý Nghiên cũng càng ngày càng lạnh đi.

"Quý tiểu Nghiên, trở về chờ tin tức đi. Đứng nữa như vậy cũng không phải là biện pháp, hướng chi đối với thân thể của cậu cũng không tốt, vừa bị bệnh nặng mới khỏi, cần điều dưỡng cho tốt." Mộc Tây lo lắng cho tình trạng thân thể Quý Nghiên, lên tiếng khuyên nhủ.

Quý Nghiên lắc đầu, kiên định đứng ở bến tàu.

Đội không được Bạch Thắng, cô sẽ không đi.

Mộc Tây rồi rầm nhìn cô ấy, cô không muốn sát muối vào nỗi đau của cô ấy, nhưng lâu như vậy, nên vọt lên cũng đã vọt lên, nếu như chưa có một chút tin tức, tám chín phần mười, chính là đã gặp chuyện bất trắc.

Cho nên cô khuyên cô ấy trở về, một mặt là lo lắng cho thân thể Quý Nghiên, một mặt cũng vì nguyên nhân này.

Mộc Tây không muốn cô chờ đợi mà không có kết quả gì.

Cô sợ cô ấy gửi gắm tất cả hi vọng, nhưng đợi đến cuối cùng, chỉ có dư lại tuyệt vọng.

"Mình tin tưởng anh ấy." Quý Nghiên mở miệng, kiên định nói.

Bạn đang đọc truyện *Bạch Thiếu Gia, Cung Chiêu Vợ Như Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 186: Chương 126.3

"Mọi người trở về trước đi."

Anh ấy nhất định sẽ trở về.

Chắc chắn như vậy.

Mộc Tây thấy Quý Nghiên không nhúc nhích, còn muốn nói điều gì, lại bị Mẫn Y Thần kéo.

Mộc Tây không hiểu nghiêng đầu, Mẫn Y Thần thấp giọng nói: "Nghe theo cô ấy đi."

Cho dù là người hay thi thể, trừ khi để cho chính mắt cô ấy thấy được Bạch Thắng, nếu không Quý Nghiên sẽ không chết tâm.

Người bên cạnh khuyên như thế nào cũng không nghe.

Mẫn Y Thần với Mộc Tây trở về cầm quần áo cho Quý Nghiên, thuận tiện mang chút đồ ăn. Quý Nghiên vội vã ra ngoài, mặc rất ít, bờ biển lại có gió lớn, ban đêm nhiệt độ lại thấp, thân thể cô ấy đã không tốt, rất dễ dàng ngã bệnh. Dương Hàm Mặc đứng ở sau lưng cô, nhìn bóng dáng cô càng yếu ớt, giống như một cây tùng, đứng thẳng tắp, kiên định lại cố chấp yên lặng chờ người yêu của cô trở về.

Đội ngũ tìm kiếm cứu nạn trên mặt biển cũng giảm bớt.

Từ hàng loạt, biến thành tốp ba tốp năm phân tán ở các nơi trên biển, tiếp theo các nơi chỉ còn lại một chiếc hai chiếc, dần dần, cả mặt biển cũng không thấy được mấy thuyền cứu nạn.

Ánh đèn cũng càng ngày càng mờ.

Vẫn còn ít người vẫn kiên trì cứu viện.

Quý Nghiên cất bước đi về phía bờ biển, Dương Hàm Mặc lạnh tay lẹ mắt ngăn cô lại. "Em muốn làm gì?"

"Buông em ra." Quý Nghiên giãy giụa.

Dương Hàm Mặc bắt lấy cô không thả.

"Nghiên nghiên, em bình tĩnh một chút."

"Em muốn đi cứu anh ấy, bọn họ không đi cứu, em đi cứu."

"Em tỉnh táo một chút có được không?" Dương Hàm Mặc la lớn. "Bây giờ trời sắp sáng, cho dù người vẫn ở trong biển, cũng đã sớm mất mạng. Hơn nữa, biển rộng lớn như vậy, em muốn đi tìm như thế nào? Ngay cả đội cứu nạn cũng không tìm được, chỉ bằng em, có thể cứu được anh ta sao? Em nhìn rõ hiện thực một chút, anh ta đã chết, đã chết, dù cho tìm ra, cũng chỉ là một xác chết trôi không nhận ra."

Nhiều lời tàn nhẫn như thế.

Tại sao anh có thể nói ra dễ dàng như vậy?

Quý Nghiên lui về phía sau mấy bước. Nước mắt đã sớm rơi đầy mặt. "Anh không hiểu, anh không quan tâm, dĩ nhiên có thể nói nhẹ nhàng như vậy. Anh ấy là sinh mệnh của em, là nơi chốn của em, là nơi này..." Quý Nghiên tóm lồng ngực của mình. "Vĩnh viễn ở đây, anh ấy sẽ không bỏ lại em. Nếu như anh ấy đi, em cũng không sống được."

"..."

Dương Hàm Mặc trầm mặt, không có nói tiếp.

Ánh mắt u ám nhìn Quý Nghiên.

Mộc Tây và Mẫn Y Thần đứng lúc trở lại, Mẫn Y Thần dừng xe ở một bên, từ xa đã nghe thấy tiếng cãi vã bên này. Mộc Tây cảm áo khoác ngoài chạy đến bên cạnh Quý Nghiên, cảm quần áo khoác lên trên người cô, sau đó nhìn Quý Nghiên một chút, lại nhìn Dương Hàm Mặc một chút, hỏi: "Sao vậy?"

"Hai người lúc này còn cãi nhau ầm ĩ cái gì?" Tầm mắt cô lưu chuyển ở giữa hai người.

Quý Nghiên nghiêng người, lau nước mắt một cái, không trả lời. Dương Hàm Mặc cũng trầm mặt xoay qua một bên, không khí trong lúc nhất thời rơi vào yên lặng.

Mẫn Y Thần nhận điện thoại, sau đó đi đến bờ biển, lên chiếc thuyền cấp cứu.

Thuyền cấp cứu rất nhanh rời bờ, đi về phía biển.

Mộc Tây ở bên cạnh Quý Nghiên, ánh mắt đuổi theo thuyền cấp cứu.

Ánh mắt Quý Nghiên vẫn như cũ nhìn chăm chăm mặt biển.

Dương Hàm Mặc liếc nhìn Quý Nghiên, lại quay trở lại, không nói một lời.

Thời gian dường như cũng chậm lại.

Cho đến chiếc thuyền cứu nạn còn sót lại cũng trở về, tìm Quý Nghiên trong nháy mắt chìm vào đáy cốc, cô dường như nghe được tiếng tim của mình rơi xuống. Mẫn Y Thần lên bờ, đi đến bên cạnh Quý Nghiên với Mộc Tây, trầm giọng nói: "Đi thôi."

Cả người Quý Nghiên chấn động.

Mộc Tây nhìn Quý Nghiên, ánh mắt phức tạp. "Quý tiểu Nghiên."

Quý Nghiên theo bản năng tránh ra mấy bước, không muốn nghe bọn họ sẽ nói gì.

Dương Hàm Mặc thấy đáng vẻ của cô, cuối cùng thở dài. Nhân viên cứu nạn lần lượt từ bên cạnh đi qua bọn họ, mặt Quý Nghiên xám như tro tàn, Dương Hàm Mặc tiến lên, vòng qua nhân viên cứu nạn đi về phía Quý Nghiên, đang muốn nói 'Em hãy chết tâm đi', còn chưa nói ra khỏi miệng, chợt dừng lại.

Trong ánh mắt rõ ràng chiếu rọi ra thân hình Quý Nghiên cứng đờ, nhìn thẳng sang hướng khác không nhúc nhích, giống như tượng sáp.

Mộc Tây và Mẫn Y Thần cũng theo tầm mắt của cô nhìn lại.

Dương Hàm Mặc đương nhiên cũng không ngoại lệ.

Trong bóng đêm, một chiếc xe màu đen nhỏ đang chậm rãi lái về phía bên này, đèn xe chiếu rọi, chỗ tài xế ngồi kia gương mặt tuần nhã như ẩn như hiện, trước mắt lại có bóng người đi qua, trước mắt Quý Nghiên vụt qua một cái, nhìn kỹ lần nữa, vừa đúng thấy anh tắt máy, đèn xe biến mất trong nháy mắt.

đỏ, gương mặt mong nhớ ngày đêm cứ như vậy rõ nét đập vào mi mắt của cô.

Trong nháy mắt như thế, Quý Nghiên còn tưởng rằng mình ảo giác.

Đến khi anh đẩy cửa xe ra xuống xe, thân hình cao lớn khôi ngô từng bước một đi về phía mình, tư thế thông dong trang nhã như vậy, giống như lúc ban đầu anh đi vào sinh mệnh của cô, mang theo tự tin tuyệt đối cùng cường thế. Hốc mắt Quý Nghiên ảm áp, cũng không kìm nén tình cảm nội tâm trào ra, chạy thật nhanh về phía anh.

Áo khoác ngoài rơi xuống, rơi ở trên đất bùn lạnh như băng.

Lại bị gió thổi đến bên chân của Dương Hàm Mặc.

Tìm Dương Hàm Mặc dường như cũng bị gió thổi quá, lạnh như vậy. Anh nhìn Quý Nghiên bay vào trong ngực người kia, mà anh ta cũng đưa tay ôm chặt lấy cô. Tất cả đều hiển nhiên thật giống như vốn nên như thế, bọn họ vốn đã thuộc nhau, ai cũng không chen lọt vào.

Mấy người cũng ă ý không có tiến lên.

Bạch Thắng ôm chặt lấy Quý Nghiên, một tay ở trên tóc của cô khẽ vuốt, nói thật, một khắc kia cô xông đến, anh kinh ngạc. Ôm lấy cô chẳng qua là hành động theo bản năng, đại não cho đến bây giờ mới vận chuyển bình thường. Bạch Thắng nhẹ giọng hỏi: "Nghiên Nghiên, sao em lại đến đây?"

"Tại sao giờ mới xuất hiện?" Quý Nghiên khóc nói: "Làm em sợ muốn chết, làm em sợ muốn chết..."

Nước mắt của cô không chút kiêng kỵ chảy xuống, nhỏ giọt ở trên bả vai của anh, Bạch Thắng nâng mặt của cô lên, nhìn cô thật sâu, cũng không nói gì, nghiêng đầu hôn lên.

Môi của anh trước sau như một mang theo cảm giác lạnh lạnh.

Hai mắt Quý Nghiên nhắm lệ nhắm nghiền lại, hai cánh tay buộc chặt, khéo léo đáp lại anh. Bạch Thắng không tự chủ nhếch môi lên, làm nụ hôn này sâu hơn.

Thiếu hụt trong lòng, dường như cũng ở trong khoảnh khắc được lấp đầy.

Thiên ngôn vạn ngữ, không bằng một nụ hôn có thể biểu đạt cảm nhận của bọn họ giờ phút này.

Hai người hồn nhiên hôn quên mình, tất cả xung quanh mình dường như không tồn tại. Động tác Bạch Thắng hết sức dịu dàng, lưỡi linh hoạt cùng cái lưỡi thơm tho của cô chơi đùa, hết sức lưu luyến. Ngón cái thỉnh thoảng ở gò má cô ma sát, chậm chạp lại nhu thuận, không khỏi tăng thêm mấy phần triền miên thích thú.

Hai người một đường dây dưa thật lâu.

Bạch Thắng mới buông cô ra.

Trán Quý Nghiên蹭 sát vào trán anh, nặng nề thờ hào hển.

"Có phải rất sợ hãi không?" Hai tay Bạch Thắng nâng mặt Quý Nghiên lên, dịu dàng hỏi.

Quý Nghiên gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *Bạch Thiếu Gia, Cung Chiều Vợ Như Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 187: Chương 126.4

"Thật xin lỗi." Anh lần nữa kéo cô vào trong ngực, trong giọng nói thương tiếc cùng thương yêu không thể che giấu.

Quý Nghiên lắc đầu một cái, ôm anh lại. "Nên nói xin lỗi là em, là em quá ích kỷ. Nếu như em không trốn tránh anh, lại tự cho là đúng đẩy anh ra, chuyện cũng sẽ không trở nên như vậy. Tiểu Bạch, thật xin lỗi."

Bạch Thắng nhếch môi, khẽ cười, thấp giọng nói: "Trở về là tốt rồi."

Quý Nghiên cố gắng không để cho nước mắt của mình rơi xuống, trên tay lại đột nhiên chạm đến một vùng ảm áp, trong lòng cô căng thẳng, ở đó sờ qua sờ lại, bên tai đột nhiên truyền đến hít không khí của Bạch Thắng. Quý Nghiên dừng lại động tác, lại nghĩ đến toàn bộ phát sinh trước đó, tim không khỏi chìm xuống.

"Tiểu Bạch." Cô thử thăm dò gọi.

Bạch Thắng nhẹ nhàng đáp lại.

"Có phải anh bị thương đúng không?" Quý Nghiên động cũng không dám động, rất sợ không cẩn thận chạm được vết thương của anh, trong giọng nói mang theo giọng mũi rất nặng.

Bạch Thắng sờ sờ đầu của cô, tựa như trấn an nói: "Không sao, không cần lo lắng."

Làm sao không lo lắng được?

Làm sao có thể không lo lắng?

Nước mắt Quý Nghiên lần nữa rơi xuống, trong lòng tự trách như thủy triều tràn ra, cô cẩn thận đẩy Bạch Thắng ra, ngược lại lôi kéo tay của anh nói: "Đi, chúng ta về nhà."

Sau đó gọi điện thoại kêu chú Joy đến xem một chút.

Hiện tại cô đã không thể kham nổi bất kỳ một chút nguy hiểm nào.

Trong khoảng thời gian này đến bây giờ Bạch Thắng nghe được một câu nói dễ nghe nhất, dễ dàng chữa khỏi tất cả đau đớn trước đây, anh nhếch môi, phụ họa lời của Quý Nghiên nói: "Được, chúng ta về nhà."

Nhà họ Bạch.

Bạch Thắng ngoan ngoãn nằm ở trên giường, Quý Nghiên mới vừa đưa mọi người đi ra ngoài, lại đặc biệt bụng chén cháo đi lên. Đây là trước kia học từ Mẫn Luyến Y làm thuốc cháo, đối với thân thể rất tốt, cũng trợ giúp điều dưỡng bệnh dạ dày của Bạch Thắng, cô thỉnh thoảng sẽ nấu cho anh uống. Lúc mới trở về, Quý Nghiên nhớ tới, thì nhân tiện nấu một nồi.

Cô vừa cho Bạch Thắng uống cháo vừa hỏi: "Anh làm sao có thể lái xe xuất hiện ở bến tàu?"

Lúc du thuyền nổ anh vẫn còn ở trên du thuyền, theo lý thuyết coi như thuận lợi chạy trốn cũng nên là từ trong biển bơi lên mới đúng, không nghĩ tới cuối cùng lại dùng phương thức xuất hiện ngoài dự đoán mọi người như vậy.

Bạch Thắng đáp: "Anh nhảy xuống không bao lâu thì gặp một chiếc thuyền, bọn họ đưa anh lên bờ. Sau đó anh lại dùng nhân cách cùng sức quyến rũ của anh mượn một chiếc xe, thế nào, có phải rất thông minh không?"

Quý Nghiên rất không nể tình liếc anh một cái: "Là lúc nào, còn nói đùa."

"Ừm, anh đâu nói đùa, rõ ràng là nói sự thật."

Trên mặt Bạch Thắng luôn mang theo nụ cười, Quý Nghiên không có cách nắm bắt anh, dường như thỏa hiệp thờ dài. "Sự thật chính là sự thật, em thế nhưng phát hiện anh mỗi lần chỉ cần vừa sinh bệnh, trí lực sẽ trượt một đường thẳng tắp xuống, tất cả đổi thành ngây thơ."

"Thật ra thì thỉnh thoảng ngây thơ cũng không có gì không tốt."

Có cô chăm sóc cẩn thận như vậy, không có chuyện gì còn có thể trêu chọc cô, nhìn cô kính ngạc, cũng là một thú vui.

Quý Nghiên không hiểu. "Sao?"

"Không có gì."

Lần này cô không có tiếp tục hỏi nữa, lời nói xoay chuyển, chợt nói: "Mặc kệ như thế nào, anh có thể trở về bình an là quá tốt, những thứ khác cũng không quan trọng."

Cô nói trắng ra như vậy, Bạch Thắng tự nhiên cũng sẽ không bỏ qua cơ hội đưa tới cửa này.

Anh cong môi nói: "Em đã hỏi xong, đến lượt anh hỏi."

Quý Nghiên: "Cái gì?"

"Em có phải bởi vì chuyện đêm đó cho nên mới rời khỏi anh đúng không?"

Ánh mắt của anh nhìn chằm chằm Quý Nghiên, giọng nói cũng không khỏi nghiêm túc, không cho phép Quý Nghiên trốn tránh.

Nhưng nếu đã tới bước này, trốn tránh thế nào nữa, cũng không làm nên chuyện gì.

Quý Nghiên trầm mặc một lúc lâu, sau đó dưới ánh mắt bức người của anh, đành hoảng gật đầu một cái.

Bạch Thắng thở dài, quả nhiên.

"Đến đây." Anh nói với Quý Nghiên.

Quý Nghiên đề bát xuống, ngoan ngoãn ngồi vào bên cạnh anh.

Vì để tránh chạm đến vết thương của anh, cô chỉ dám cẩn thận ngồi bên cạnh giường, cùng anh giữ vững khoảng cách nhất định.

Bạch Thắng vươn tay, đột nhiên kéo người vào trong ngực.

Quý Nghiên cả kinh, thân thể trong nháy mắt nghiêng đi, đầu không bị khống chế đụng phải lồng ngực của anh.

Giống như hiệu quả đặc biệt trên TV, ngay cả tốc độ gió cũng cảm nhận rõ ràng như vậy.

Tay của cô dán trên ngực anh, phản ứng kịp, câu nói đầu tiên là: "Vết thương của anh..."

Cô va chạm như vậy, ngộ nhờ đụng vào vết thương của anh làm sao bây giờ?

Bạch Thắng nói: "Đồ ngốc, anh đã nói qua, anh cái gì cũng không quan tâm, chỉ cần em còn ở bên cạnh anh là tốt rồi."

Anh ôm cô ôm thật chặt, Quý Nghiên ngừng tất cả động tác, ngoan ngoãn nằm ở trong ngực của anh, động cũng không dám động một cái.

Cô rầu rĩ nói: "Nhưng em để ý."

"Anh không phải đã nói rồi sao, đã quên rồi. Em còn có anh, bất luận phát sinh chuyện gì, em ở trong lòng anh, đều là Nghiên Nghiên thiện lương xinh đẹp như lúc ban đầu. Anh sẽ giúp em xóa sạch tất cả trí nhớ không tốt, chúng ta còn có nhiều thời gian như vậy, chỉ cần phát sinh sau này đều tốt, nhớ kỹ đều là tốt, đã từng phát sinh qua, có cái gì quan trọng hơn? Không nên để cho những chuyện không cách nào thay đổi, trói buộc mình cả đời, nó không cách nào thay đổi bản thân đã làm cho người ta rất đau khổ, nếu như bản thân em còn không chịu bỏ qua cho mình, tình nguyện nắm đau khổ để cho hạnh phúc chạy, những ngày kế tiếp, em muốn đi tiếp như thế nào? Hành hạ mình để tiện nghi cho người khác, là cách làm ngu ngốc, Nghiên Nghiên là ngu ngốc sao?" Bạch Thắng từng câu từng chữ nói với cô.

Ánh mắt của anh sáng ngời, không hề chớp mắt nhìn Quý Nghiên, vẻ mặt chuyên chú.

Trong lòng Quý Nghiên cảm động, không khỏi nói: "Làm sao nói quên là có thể quên? Đó là một sinh mệnh nhỏ, mỗi ngày em nhắm mắt lại, cũng có thể cảm nhận được đứa bé lúc rời đi có bao nhiêu không muốn cùng quyến luyến, là em không bảo vệ được đứa bé. Tiểu Bạch, làm sao anh một chút cũng không quan tâm? Không phải là anh rất muốn có đứa bé sao?"

"Đứa bé?" Bạch Thắng cau mày lại, không có hiểu ý của cô.

Nghĩ lại, cuối cùng hiểu được có cái gì không đúng, dường như bọn họ nói không cùng một chuyện. Còn có cái gì anh không biết sao? Bạch Thắng hỏi: "Em nói lời này, là có ý gì?"

"Không phải em bởi vì cảm thấy bị xâm phạm cho nên không chịu ở cùng với anh sao?" Trong giọng nói của anh mang theo kinh ngạc không dễ bỏ qua.

Quý Nghiên so với anh còn kinh ngạc hơn, trong nháy mắt từ trong ngực anh ngẩng đầu lên, tròn to mắt nhìn anh. Ánh mắt cô trong suốt như thường ngày, há miệng nói: "Ai nói em bị xâm phạm?"

Đây rõ ràng biến thành chuyện cười.

Thông qua Bạch Thắng hỏi, mới biết đêm đó Quý Nghiên quả thật thiếu chút nữa bị người ta cưỡng hiếp, nhưng tình hình phát triển đến phần sau, quay trở lại lúc đó, cuối cùng cái giá phải trả là lấy hy sinh của đứa bé, bảo vệ sự trong sạch của mình. Là lúc Quý Nghiên không còn hy vọng, cả ý thức cũng tan rã theo, chỉ biết cả người đều đau đớn. Nhất là bụng, dường như bị người ta hung hăng nghiền nát, đau đến không muốn sống. Cô cảm nhận được có cái gì từ trong thân thể của mình dần dần mất đi, cái cảm giác vô lực đó, Quý Nghiên đến nay nhớ tới, bị thương trong lòng cũng không nhận được. Những người đó vừa thấy cô chảy nhiều máu như vậy, cho là đã xảy ra án mạng, nhất thời dọa cho sợ tới mức tâm tư gì cũng không có, tất cả đều đều chán nản chạy trốn.

Mặc dù Quý Nghiên được cứu, nhưng tất cả niềm tin cũng âm ỉ sụp đổ theo.

Chuyện phát sinh xoay ngược 180 độ lại như vậy.

Suy nghĩ đầu tiên của Bạch Thắng là may mắn, cũng có chút mừng rỡ, mặc dù anh không quan tâm Quý Nghiên như thế nào, nhưng không có phát sinh cái gì, chung quy vẫn là tốt nhất. Không có người đàn ông nào mong muốn người phụ nữ của mình bị người khác xâm phạm, nói không đề ý là không thể nào. Chẳng qua là anh yêu cô, cho nên bằng lòng tiếp nhận tất cả của cô. Hôm nay nghe cô nói chuyện gì cũng không có, tự nhiên không thể tốt hơn. Nhưng nghĩ đến đứa bé của bọn họ mất đi kia, tim Bạch Thắng lại không khỏi nhói đau một cái.

Tâm tình cũng theo đó mà trầm xuống.

Bọn họ có con.

Con của anh.

Nghiên nghiên, đứa bé.

"Em không biết tại sao, hay em đã làm sai điều gì, trời cao đối với em như vậy. Từ đầu chí cuối, em giống như một tai hoạ, chỉ có thể trở mặt nhìn người khác vì em chịu khổ. Mà em ngay cả con của mình cũng không bảo vệ được. Tiểu Bạch, em rất khổ sở. Em luôn mồm nói muốn để cho mình trở nên mạnh mẽ, nhưng em đã nỗ lực như vậy, tại sao vẫn cái gì cũng làm không được? Em không cứu được Tư ngọc, với Sương, cũng không bảo vệ được Tây Tây, thậm chí bắt lực bị mất con của chúng ta. Hề là người bên cạnh em, dường như cũng vì em gặp tất cả phiền toái lớn nhỏ, nhưng cuối cùng gánh vác tai hoạ cũng không phải em, bọn họ chịu đựng ngay cả em cũng mệt mỏi. Em không muốn có một ngày chuyện như vậy cũng sẽ phát sinh ở trên người anh, em chán ghét cảm giác vô lực như vậy..." Quý Nghiên thương tâm nói với anh.

Bạch Thắng vươn tay, lần nữa ôm cô vào trong lòng ngực mình.

Anh thở dài thật sâu, mang theo bất đắc dĩ "Đồ ngốc."

Quý Nghiên nhắm mắt, mặc cho nước mắt chảy xuôi ở trên mặt.

Trời mới biết, cô có nhiều quyền luyến cái ôm trong ngực này.

Âm áp như vậy.

Nhưng cô không xứng đáng.

"Em làm sao có thể gánh tất cả trách nhiệm lên trên người mình? Nghiên Nghiên không phải là rất thông minh sao, thế nào càng ngày càng đàn?" Anh người ngira ra sau một chút, tay nâng mặt Quý Nghiên lên, nhẹ nhàng lau đi nước mắt trên mặt cô, giọng nói vô cùng dịu dàng. "Chuyện này không liên quan đến em, Nghiên Nghiên không cần tự trách. Không người nào có thể đoán được sau này sẽ phát sinh cái gì, em cũng không ngoại lệ, chỉ có thể nói Nghiên Nghiên rất được hoan nghênh, cả ông trời kia cũng không kiểm chế được. Không phải tự trách mình nữa, ừ?"

"Có phải em rất kém cỏi không?" Quý Nghiên hỏi.

Trong lời nói của anh chỉ số có thể tin là quá thấp, vừa nghe đã biết là an ủi cô.

Bạch Thắng nhún mày. "Em từ lúc nào đã bắt đầu học được phủ định bản thân rồi hả?"

Quý Nghiên rù mắt xuống, không có trả lời.

Bạch Thắng còn nói: "Ngoan, coi như toàn bộ người trong thiên hạ đều kém cỏi, em cũng sẽ không kém cỏi."

Quý Nghiên: "..."

Đây chính là trong mắt người tình đều là Tây Thi trong truyền thuyết sao?

Tiểu Bạch thật không phải người bao che khuyết điểm.

Mặc dù như thế, cô vẫn rất cảm động.

Cuộc sống gặp được một người đàn ông như vậy, được anh yêu mến, còn cần phải cầu gì?

Một tay Bạch Thắng ôm thắt lưng Quý Nghiên, một tay từ vạt áo lạng lẽ dò vào trong quần áo của cô, cả người Quý Nghiên run lên, không tự chủ được co rúm lại, Bạch Thắng vững vàng cố định thân thể của cô, đưa tay phủ ở trên bụng Quý Nghiên.

Nửa ngày cũng không có động tác tiếp theo của anh.

Quý Nghiên dần dần cũng thả lỏng lại, không hề động nữa.

Hiểu được anh muốn cái gì, ánh mắt phủ kín một màu âm u.

Tay Bạch Thắng ở trên bụng cô khẽ vuốt, ngược mắt nhìn cô, ánh mắt chuyên chú mang theo thương tiếc. Khàn khàn hỏi: "Có phải rất đau đúng không?"

Quý Nghiên lắc đầu một cái, lại gật đầu một cái, cuối cùng thành thật mà nói: "Rất đau."

Không những thân thể đau, trong lòng đau hơn.

Giống như trời sụp.

Thế giới một mảnh bóng tối.

"Em rốt cục có thể hiểu tâm tình Tư Ngọc khi đó."

Bạch Thắng không có nói tiếp.

Yên lặng chừng một hai giây. Anh chợt nói: "Chúng ta tái sinh đứa bé đi."

"Ừ?"

"Em không phải nói đứa bé lúc rồi đi không nữa sao? Đứa bé ở bên kia, nhất định cũng rất muốn trở lại bên cạnh ba mẹ. Chúng ta cố gắng một chút, sớm đưa đứa bé trở về một chút."

Bạch Thắng nói xong chặn ngang đẩy ngã Quý Nghiên xuống giường, tiếp theo thân thể cũng nghiêng người phù lên. Quý Nghiên nháy mắt, nhìn anh, lẳng lặng qua một lúc sau.

Cô vươn tay, chủ động leo lên cổ của anh, nghiêng thân thể về phía trước, hôn lên.

Hai tay Bạch Thắng chống đỡ ở hai bên thân thể cô, mặc cho Quý Nghiên trức trắc hôn anh.

Gương mặt tuần nhả phủ lên một tầng ánh sáng dịu dàng.

Cô hôn thật lâu, tay nhỏ rời khỏi của cổ anh, đi đến trước ngực anh, vụng về cời cúc áo ngủ của anh. Bạch Thắng khẽ cười một tiếng, nhìn động tác chậm rãi của cô, rốt cục đưa tay bắt lấy tay Quý Nghiên, hóa bị động thành chủ động, không đến một lúc sau, thì đã cời hết quần áo của hai người, thẳng thắn gặp nhau.

"Không có việc gì chứ?" Lúc đang ý loạn tình mê, Quý Nghiên đột nhiên hỏi.

Cô chỉ vết thương của anh.

Bạch Thắng nhếch môi, gia tăng động tác, giống như trò đùa dai hỏi: "Em cứ nói đi?"

"Ừ..."

Ý thức Quý Nghiên thông qua va chạm, nhất thời linh hồn thất lạc, cô không tự chủ được miệng yêu kiều kêu ra tiếng.

Hai tay ôm lấy chặt lấy người anh, hai người dán sát lại càng gần, có cảm giác phong phú phát sinh lan tràn trong người nói không nên lời. Giống như lưu lạc ở bên ngoài rất lâu, rốt cục trở về nơi thuộc về mình, ôm ấp trong ngực thuộc về mình, loại tâm tình cảm động này muốn khóc, so với bất kỳ khoảnh khắc nào cũng mãnh liệt.

Chẳng qua cô lựa chọn dùng một phương thức khác để diễn tả.

"Lần này, em thật sự thật sự, sẽ không lựa chọn buông tay nữa."

"Ừ." Giọng nói mát lạnh khàn khàn nhàn nhạt ở bên tai cô vang lên. "Vậy em nhất định nói được thì phải làm được."

Nếu không thì, em chạy đến chỗ nào đi nữa, anh cũng sẽ không nề hà ngăn chặn bắt em trở về.

Đã lâu không trở về, nhà họ Bạch vẫn giống trong trí nhớ.

Tất cả mọi người đối với cô rất tốt, tốt đến nỗi làm cho cô sống hơn 23 năm rốt cục cảm nhận được sự ấm áp của gia đình.

Không ai bởi vì chuyện Bạch Thắng bị thương mà trách cứ với cô, mặc kệ là Ứng San, Bạch Trì, hay Y Mạt Thuần, Mẫn Cẩm Phong, thậm chí cả Bạch Tinh, Y Nhân, thái độ đối với cô vẫn giống như trước, Mẫn Luyến Y lại càng đặc biệt điều dưỡng trên thân thể Quý Nghiên.

Cô vừa mới sinh non không lâu, chuyện gì cũng cần phải chú ý, nhất là dinh dưỡng, cũng cần phải nghỉ ngơi tốt.

Quý Nghiên không biết nên nói cái gì cho phải.

...

"Ôn Ninh Lạc, lần sau anh muốn còn dám làm động tác có độ khó cao như vậy lần nữa, có tin tôi phết anh đi không?" Quý Nghiên mới từ trên lầu đi xuống, thì nghe thấy Y Nhân rống to một tiếng.

Cô đi về phía phòng khách nhìn lại, chỉ thấy Y Nhân ngồi ở trên ghế sofa, trên đùi để máy tính, cầm di động trong tay, hẳn là đang gọi điện thoại, toàn thân cô ấy tản mát ra con tức giận kịch liệt. Bình thường Y Nhân rất bình tĩnh, gặp chuyện gì đều có dáng vẻ không sao cả, ít khi thấy cảm xúc cô ấy mất không chế được như vậy?

Quý Nghiên đi qua ngồi bên cạnh Bạch Thắng, đặt cánh tay phải của anh, nhủu mày hỏi: "Y Nhân làm sao vậy?"

Bạch Thắng đang chuyển kênh truyền hình, mỗi ngày vào buổi sáng anh đều xem tin tức quốc tế, nghe Quý Nghiên mà nói, quay đầu nhìn em ấy một cái, không chút để ý nói: "Em ấy đang xem video clip hiện trường Ôn Ninh Lạc biểu diễn."

"Ách?"

"***! Anh cho rằng anh vẫn còn là thiếu niên mười tám mười chín tuổi sao, người yên tĩnh một chút thì sẽ chết sao? Vết thương cũ còn chưa tốt lên lại như vậy ở trên sân khấu lần qua lần lại, ngại chết chưa đủ nhanh phải không?"

"Đừng nói với tôi lại là vì hiện ra một mặt tốt nhất, đối với những fan mà nói, thấy một người trên sân khấu hoàn mỹ không bằng thấy anh khỏe mạnh. Thì anh muốn cạy mạnh!"

"Anh không liều mạng thì sẽ như thế nào a?"

"Chờ, bây giờ tôi đi tìm anh."

"Tức chết tôi rồi."

...

Y Nhân cúp điện thoại đặt máy tính sang bên cạnh rồi dùng ngón tay gõ gõ ra cửa, Quý Nghiên không thể không cảm nhận sức mạnh của tình yêu, từ trong lời nói em ấy cũng đại khái đoán được là chuyện gì rồi. Nhìn ra cuộc sống sau này của Ôn tiên sinh nhất định sẽ không nhàm chán.

"Thiếu phu nhân, bên ngoài có người tìm cô."

"Tìm tôi?" Quý Nghiên nhủu mày, cô quen biết không đến mấy người, người nào lại muốn đến đây tìm cô?

Bạch Thắng ôm ngực, nhìn về phía người làm tiến đến báo, hỏi: "Họ có nói là ai không?"

"Không có."

"Hay là không đi ra, tránh cho lại xảy ra chuyện gì bất ngờ." Quý Nghiên nói.

Cô rất không dễ dàng trở về, cố gắng để cho mình bình tĩnh, nếu phát sinh chuyện gì nữa, bây giờ dằn vò thì cô không dậy nổi.

Người làm chuyển lại lời chỉ tiết nói: "Người nọ nói có chuyện quan trọng muốn nói với thiếu phu nhân, mời thiếu phu nhân cần phải ra ngoài gặp mặt họ."

Quý Nghiên do dự.

Bạch Thắng nhìn cô nhủu mày thật chặt, không khỏi nói: "Nếu thế, anh với em cùng đi."

Như vậy cũng được.

Quý Nghiên nhìn lại Bạch Thắng, gật gật đầu. "Ừ."

Bọn họ ở trong xe dừng ở cửa lớn, lúc Quý Nghiên cùng Bạch Thắng đi đến, người ở bên trong vừa lúc mở cửa xe xuống. Quý Nghiên thế nào cũng không nghĩ tới, tìm đến tìm cô lại có thể là Nguyên Nhạc Thanh.

Từ khi từ biệt ở Bắc Kinh, bọn họ không liên hệ nữa.

Bà ta làm sao có thể đột nhiên tìm đến mình?

"Đã lâu không gặp." Nguyên Nhạc Thanh cười nói, xem ra tinh thần bà ta rất tốt, quần áo cũng rất thời trang, càng hiện ra khí chất cao quý.

Quý Nghiên mỉm cười đáp lại. "Đúng, đã lâu không gặp."

Cô vốn muốn hỏi sao bà lại tới đây?

Lúc này một người đàn ông vòng qua đầu xe đi đến bên cạnh Nguyên Nhạc Thanh, vừa rồi hấn ngồi ở trên ghế lái. Nguyên Nhạc Thanh chỉ vào người đàn ông giới thiệu với Quý Nghiên và Bạch Thắng nói: "Giới thiệu một chút, vị này chính là bạn hợp tác của tôi, tên là Quân Dịch Ninh."

"Xin chào." Quân Dịch Ninh vươn tay, chủ động chào hỏi với hai người.

Quý Nghiên tươi cười, bắt tay với hắn, lễ phép nói: "Xin chào, tên rất êm tai."

"Cảm ơn."

Khách sáo vài câu, Quân Dịch Ninh lại bắt tay với Bạch Thắng.

Nhưng ánh mắt hắn luôn nhìn chăm chú vào trên người Quý Nghiên, từ đầu Quý Nghiên còn không cảm thấy gì, tưởng rằng mình nghĩ quá nhiều. Nhưng dần dần, cô muốn bỏ qua cũng không được, ánh mắt này nhìn cô làm cả người không được tự nhiên. Nhưng đối phương là người Nguyên Nhạc Thanh mang đến, cô khó mà nói cái gì. Quý Nghiên hết sức tránh đi tầm mắt của hắn, trong lòng buồn bực không thôi.

Bạn đang đọc truyện *Bạch Thiếu Gia, Cung Chiều Vợ Như Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 188: Chương 127: Thân thể

Bạch Thắng cũng cảm giác được, so với Quý Nghiên xấu hổ, anh trực tiếp hơn nhiều. Bạch Thắng nghiêng người tiến lên một bước, bắt động thanh sắc bảo vệ Quý Nghiên ở đằng sau, nhàn nhạt hỏi Nguyên Nhạc Thanh. "Bà tới tìm Nghiên Nghiên, có chuyện gì không?"

Chỉ có Quý Nghiên cảm giác được, Bạch Thắng rất không hài lòng.

Nhiệt độ trong giọng nói của anh đã hạ thấp xuống.

Ngược lại sắc mặt Nguyên Nhạc Thanh không thay đổi, cười cười, nói thẳng nói: "Có chút việc, tìm một chỗ thuận tiện nói chuyện được không?"

"Mời vào." Bạch Thắng không có nhiều do dự, nghiêng người dùng tay ra dấu mời vào bên trong cánh cửa.

"Vậy tôi đây không khách khí."

Nguyên Nhạc Thanh cất bước, chân thành đi vào bên trong.

Quân Dịch Ninh theo sau.

Đến khi đi qua người Quý Nghiên, ánh mắt của hắn vẫn chưa dời trên người Quý Nghiên đi.

Bạch Thắng ngược mắt, liếc mắt nhìn hắn một cái, ánh mắt trong veo mà lạnh lùng.

Anh một lúc lâu cũng không có động tác.

Quý Nghiên lôi kéo cánh tay anh, lúc này Bạch Thắng mới rũ mắt xuống, nhìn Quý Nghiên, nói khẽ: "Đi thôi."

Bạch Thắng và Quý Nghiên dẫn bọn họ ngồi xuống trong đình vườn hoa hóng mát, phong cảnh nơi này rất đẹp, không khí cũng mát mẻ, còn có thể thấy cả vườn hoa, làm cho tâm tình người ta tốt lên.

"Tôi sẽ nói thẳng vào vấn đề, lần này tôi đặc biệt tới tìm cô." Nguyên Nhạc Thanh nói với Quý Nghiên.

Quý Nghiên nghi hoặc hỏi: "Rốt cuộc có chuyện gì?"

Nghĩ thế nào, Nguyên Nhạc Thanh cũng không có lý do tìm cô.

Nguyên Nhạc Thanh chỉ chỉ Quân Dịch Ninh, nói: "Là như vậy, gần đây công ty chúng tôi hợp tác với công ty Quân tiên sinh, cho nên cũng thường lui tới. Lần trước sau khi chúng ta ở Bắc Kinh từ biệt, tôi thường xuyên vẫn chú ý tin tức của Quý tiểu thư với Bạch thiếu, xem như một loại cảm kích đi. Thấy hai người bình an vô sự, tôi cũng yên tâm. Không ngờ có một lần vừa lúc bị Quân tiên sinh bắt gặp, ông ấy vốn cầm hợp đồng qua cho tôi ký, kết quả trong lúc vô tình thấy ảnh của Quý tiểu thư, trong khoảng thời gian ngắn thì ngừng lại."

Quý Nghiên khó hiểu. "Ảnh chụp của tôi làm sao vậy?"

Tại sao thấy ảnh chụp của cô thì ngừng lại.

Lại còn đặc biệt đến tìm cô.

Cô xác định cô với vị Quân tiên sinh này không giao tiếp, trước cũng chưa từng gặp ông ta.

Quân Dịch Ninh nói tiếp: "Tôi sẽ nói thẳng, Quý tiểu thư, xin hỏi cô có biết một người tên là Ngải Tú Đan không?"

"Ngải Tú Đan?" Quý Nghiên nhú mi, lắc lắc đầu. "Không biết."

Cô buồn bực nhìn Quân Dịch Ninh.

Bạch Thắng trầm mặc ngồi ở một bên, cũng không lên tiếng.

Chỉ có ánh mắt nhàn nhạt liếc Quân Dịch Ninh một cái.

Giống như đang trầm tư.

Giọng của Quân Dịch Ninh có chút vội vàng, chưa từ bỏ ý định nói: "Cô suy nghĩ cẩn thận lần nữa, thật sự không biết sao?"

Quý Nghiên gật đầu, kiên định nói: "Thật sự không biết, ngay cả tên này tôi cũng chưa từng nghe qua."

"Làm sao có thể?" Về mặt Quân Dịch Ninh nhiễm chút mất mát, ông bình tĩnh nhìn Quý Nghiên, lời nói xoay chuyển, nói: "Quý tiểu thư, có thể mạo muội hỏi một câu không, mẹ cô tên là gì?"

"Lữ Mỹ."

"Là mẹ ruột của cô sao?"

"Đúng."

"Vậy thì thật kỳ lạ." Quân Dịch Ninh gục đầu xuống, đáng vẻ nghĩ mãi không xong.

Nguyên Nhạc Thanh nghiêng đầu hỏi: "Có phải trùng hợp không?"

Quân Dịch Ninh thoáng gật đầu. "Có lẽ vậy, nhưng cũng hơi quá trùng hợp."

Ông vẫn còn chưa tin tưởng.

Quý Nghiên nghe bọn họ nói chuyện, hoàn toàn không hề muốn giải thích, cô cảm thấy vị Quân Dịch Ninh này có phần kỳ lạ, ngay cả Nguyên Nhạc Thanh cũng vậy. Bạch Thắng cau mày, Quý Nghiên hỏi: "Hai người đang nói cái gì vậy?"

Nguyên Nhạc Thanh nhìn Quân Dịch Ninh.

Trầm ngâm một lúc, sau đó từ trong túi áo lấy ra một tấm hình, đặt ở trước mặt Quý Nghiên cùng Bạch Thắng. "Hai người nhìn đi."

"Cái gì?"

Quý Nghiên buồn bực lại gần, nói còn chưa xong, cả người đã ngây ngẩn.

Bạch Thắng cũng ghé đầu liếc mắt nhìn, trong nháy mắt dừng một chút, anh hít mắt lại, ngẩng đầu nhìn về phía Quân Dịch Ninh. "Đây là?"

"Hình chị của tôi." Quân Dịch Ninh nói.

Quý Nghiên kinh ngạc há to mồm, hoàn toàn nói không ra lời.

Làm sao có thể?

Đáng đáp người nọ trên tấm hình giống cô như thế, dường như từ một khuôn mẫu đúc ra, nếu không phải cách ăn mặc của cô ấy, còn có nền ảnh chụp, Quý Nghiên thật sự sẽ cho rằng đó chính là mình. Nhưng cô xác định mình không có chụp tấm hình nào như vậy, kiểu tóc gì gì đó cũng đều không đúng.

Mà giống nhau như thế.

Thật không thể tin nổi.

"Có phải rất khó tin đúng không?" Một câu của Quân Dịch Ninh nói trúng tâm sự của cô.

Quý Nghiên chỉ ngây ngốc gật gật đầu.

Còn chưa từ trong kinh ngạc để tiêu hóa.

"Mới đầu tôi cũng không có thể tin." Quân Dịch Ninh cầm lấy tấm hình, chậm rãi nói: "Đây là chị gái cùng mẹ khác cha của tôi, mẹ tôi hơn ba mươi năm trước, bởi vì tình cảm không hợp đã ly hôn với chồng bà, cũng là ba của chị ấy. Về sau chị gái được ba nuôi lớn, mà mẹ tôi rời quê hương, đến những thành phố khác. Đúng rồi, cô ở Hồ Nam đúng không? Mẹ và chị tôi cũng ở Hồ Nam."

Quý Nghiên mím môi, không có nói tiếp.

Quân Dịch Ninh tiếp tục nói: "Mẹ một thân một mình đến Bắc Kinh, về sau quen biết cha tôi. Hai người bọn họ yêu nhau, cũng thuận lợi kết hôn, sống chết. Nhưng mẹ luôn không yên lòng về chị gái, bà muốn gặp chị, nhưng bà đã đáp ứng với ba chị ấy, sẽ không đi quấy rầy cuộc sống của bọn họ. Thế

cho nên nhớ chị như thế nào, mẹ cũng chỉ có thể đè nén sâu ở trong lòng, nhin đau không tới gặp chị ấy. Chị có hàng năm vào sinh nhật chị ấy, ba chị ấy mới gửi một tấm hình qua, để giải nỗi khổ tương tư của mẹ."

"Cứ như vậy qua vài năm, chị ấy dần dần trưởng thành, lớn lên vô cùng xinh đẹp. Mẹ cũng vui mừng, cũng càng ngày càng đè nén nỗi nhớ trong lòng với chị ấy. Nhưng đúng lúc này, ảnh chụp đột nhiên cắt đứt. Tấm hình hai người vừa thấy, là bức cuối cùng mẹ tôi nhận được. Mẹ không biết nguyên nhân, bà cảm thấy vô cùng kinh ngạc, lại đợi nửa tháng sau, vẫn không nhận được tấm hình chị gái gửi đến. Bà rất cục ý thức được có cái gì không đúng, sai người đi tìm, cuối cùng không tìm thấy tin tức của chị ấy."

"Một chút manh mối cũng không có sao?" Quý Nghiên nhin không được hỏi.

"Không có." Quân Dịch Ninh dừng một chút nói: "Năm đó mẹ cùng bên kia đoạn tuyệt vô cùng sạch sẽ, mà nhiều năm qua như vậy, ba chị ấy trừ gửi ảnh chụp thì tin tức gì cũng không nhắc đến với mẹ. Chuyện chị gái cũng vậy, bà một chút cũng không biết. Cho nên sau khi ảnh chụp chặt đứt, mẹ tưởng rằng ba chị gái không muốn bà có bất kỳ liên lạc gì nữa, cũng không muốn để cho chị gái có dính dáng với bà, cho nên cố ý cắt đứt tất cả tin tức, ngay cả ảnh chụp cũng không gửi, hoàn toàn loại bỏ mẹ ra khỏi cuộc sống bọn họ."

"Cha chị gái của ông cũng quá độc ác." Quý Nghiên cảm thán.

Để cho một người mẹ, vĩnh viễn không gặp con gái của mình, cũng không biết tin tức, không biết cô ở đâu, sống như thế nào, thậm chí đáng về trưởng thành nữa... Những tất cả thứ này cũng không biết. Thậm chí chỉ có thể ở nơi xa xôi, yên lặng chịu đủ nỗi nhớ đến đau khổ, là chuyện tàn nhẫn nhất?

Điểm này Quý Nghiên thấu hiểu rất rõ.

"Chẳng lẽ mẹ ông vẫn không tìm được bọn họ sao?"

Đã nhiều năm như vậy, phải giấu được bao sâu, mới có thể bị người tìm được khó như vậy?

Quân Dịch Ninh lắc đầu. "Không phải, từ đó về sau, mẹ đã không tìm chị gái nữa rồi. Bà nghĩ chị gái có lẽ không muốn gặp bà, nếu hai người bọn họ lựa chọn hoàn toàn cắt đứt, bắt đầu lần nữa, bà cũng không nên lại đi quấy rầy bọn họ. Dù cho mình phải gánh vác đau khổ."

"Mãi đến mấy tháng trước, thân thể mẹ càng ngày càng chống đỡ không nổi. Bà mới nói với tôi việc này, cả đời này của mẹ, tiếc nuối lớn nhất là không thể gặp mặt chị gái lần cuối, bà nói bà mắc nợ con gái cả đời, không muốn đến chết vẫn chưa thể nói với cô ấy một tiếng xin lỗi. Vì thế nhờ tôi cần phải tìm chị gái, sau đó đưa chị ấy tới trước mặt bà, để cho hai người gặp một lần."

"Tấm hình cũng là khi đó mẹ cho tôi, trước đây tôi cũng không biết mình còn có một chị gái. Cho nên khi tôi ở văn phòng đồng sự trưởng Nguyên nhin thấy hình Quý tiểu thư, mới có thể kinh ngạc như vậy." Quân Dịch Ninh nói nguyên nhân hậu quả từng cái ra.

Bạch Thắng nói: "Ông hoài nghi Nghiên Nghiên là con gái của chị ông?"

Quân Dịch Ninh không e dè thừa nhận. "Đúng."

Quý Nghiên khó có thể tin nói: "Làm sao có thể? Tôi có ba mẹ, gia đình rất hoàn chỉnh, hơn nữa chưa từng nghe nói người phụ nữ mà ông nhắc, có lẽ thật sự chỉ là trùng hợp mà thôi."

"Trùng hợp sao?" Quân Dịch Ninh nhếch môi. "Ngược lại tôi cảm thấy có ẩn tình khác."

Sự thật đến cùng là như thế nào ai cũng không rõ ràng lắm.

Chỉ là trùng hợp này có hơi quá lớn rồi.

Mặc cho ai nhìn đến đáng đáp của Ngải Tú Đan với Quý Nghiên, đều không chút nghi ngờ bọn họ là mẹ con.

Quý Nghiên mặc dù bề ngoài bình tĩnh, nhưng nội tâm cũng cuộn trào mãnh liệt.

Bạch Thắng vẫn nắm tay cô.

Nguyên Nhạc Thanh yên tĩnh ngồi ở một bên, không hề nhúng tay vào chuyện của bọn họ.

Chòi nghỉ mát bốn bề thông gió, mùa này gió vẫn rất lớn, cũng thật thoải mái, trong không khí có thể ngửi được mùi hương hoa nồng đậm.

Vẫn không biết làm sao mở miệng Bạch Thắng lúc này lại nói: "Chuyện này vẫn có rất nhiều chỗ cần kiểm chứng. Như vậy đi, hai người đi về trước, chờ chúng tôi điều tra chân tướng của sự tình xong, sẽ thông tin cho mọi người."

"Được rồi." Quân Dịch Ninh nghĩ một chút, nói.

Bây giờ cũng chỉ có thể như vậy.

"Tôi cho rằng sẽ không sai, chỉ là cô đã nói cô có ba mẹ, tôi cũng hi vọng hai người có thể biết gút mắc trong chuyện này. Chị gái của tôi bây giờ như thế nào? Nếu hai người có thể gặp chị ấy, cũng xin nói với chị ấy, mẹ tôi thật sự rất nhớ chị, xin cô đến thăm mẹ ruột một chút, để mẹ tôi gặp mặt một lần."

Bạn đang đọc truyện *Bạch Thiếu Gia, Cung Chiều Vợ Như Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 189: Chương 127.1

"Nhất định." Bạch Thắng đáp.

Cuối cùng Quân Dịch Ninh liếc mắt nhìn Quý Nghiên một cái, lúc này mới cùng Nguyên Nhạc Thanh rời đi.

Quý Nghiên nhìn theo bọn họ đi xa, tâm tình trong lúc này không nói rõ được là cái gì.

Trong lòng phức tạp khó hiểu.

Bạch Thắng đưa bọn họ đưa đến cửa thì trở về, anh đi đến bên cạnh Quý Nghiên, Quý Nghiên ngược mắt, nói: "Ông ấy giống như nghĩ rằng chúng ta là cố ý không thừa nhận."

"Ừ."

Nghe Quân Dịch Ninh nói, năm đó sau khi mẹ ông ly hôn thì rời khỏi quê hương, mà còn kết hôn lần nữa. Có thể theo ý cô, Ngải Tú Đan không có biện pháp tha thứ cho mẹ đã từ bỏ mình, cho nên mới không muốn gặp bà.

Quân Dịch Ninh hiểu lắm như thế cũng không thể tránh được.

Chỉ là Quý Nghiên quả thật không biết sự tồn tại của người này.

Đến cùng là chuyện gì xảy ra?

"Tiểu Bạch, em rất rối loạn." Quý Nghiên nhíu mày, rồi rầm nói: "Trước đây em quả thật hoài nghi mình không phải con gái nhà họ Quý, nhưng kết quả DNA cũng xuất hiện, anh cũng nghiệm chứng qua một lần không phải sao? Cũng không có vấn đề. Nhưng chị gái của Quân Dịch Ninh, em với đáng đáp bà ấy thật sự rất giống, trên thế giới thật sự có chuyện trùng hợp như vậy sao?"

Bạch Thắng sờ đầu cô, như trấn an.

Anh trầm ngâm nói: "Có lẽ ngay từ đầu chúng ta đã đi sai phương hướng rồi."

"Hả?" Quý Nghiên nghi hoặc nhìn anh.

Bạch Thắng nhắm mắt, gằn từng chữ: "Nghiên Nghiên, em chỉ xét nghiệm DNA của ba em, lại bỏ qua mẹ em."

"Mẹ em?" Quý Nghiên kinh ngạc tròn to mắt, làm sao có thể không nghĩ tới Bạch Thắng sẽ nói như vậy?

Nhận thức này thật sự để cho cô khó có thể tiếp nhận.

Ví như nói ở nhà họ Quý nhiều như vậy năm, cô từng hoài nghi mình với mỗi người trong nhà không có quan hệ huyết thống, cũng tuyệt đối chưa từng hoài nghi Lữ Mỹ. Cho dù Lữ Mỹ bất công, nhưng mà bà quan tâm cô cũng không giống như giả. Chỉ là ít mà thôi, vô cùng ít, vẫn có khác biệt.

Huống chi nếu cô là con gái của Quý Anh Bình, cũng không phải Lữ Mỹ sinh, Lữ Mỹ lại là vợ hợp pháp của Quý Anh Bình, bà hận cô còn không kịp, làm sao cần phải dịu dàng như vậy?

Mà trước mặt sau lưng đều như vậy.

Chỉ cần không chạm đến lợi ích của Quý Nhu và Quý Dương, cho dù khi đó, bà vẫn chưa từng nói nặng với cô một câu.

Quang trọng nhất là, nói như vậy, vậy thân thể của mình?

Quý Nghiên đột nhiên không muốn nghĩ nữa.

Từ nhỏ Lữ Mỹ trong lòng cô, đều có địa vị rất đặc biệt. Cô gọi mẹ hai mươi mấy năm, cũng nhận định người mẹ hai mươi mấy năm, bảo cô làm sao tiếp nhận người khác đột nhiên nói bọn họ không phải mẹ con?

"Chị gái? Ai nói cô là chị của tôi?"

"Cô chẳng qua là một tiện chủng do người phụ nữ lẳng lơ cùng người khác sinh, có tư cách gì đến giáo huấn tôi? Cô thật nghĩ rằng cô là thiên kim đại tiểu thư? Sờ đi ba chân ghét cô như thế, cô biết tại sao không? Cô ở nhà của chúng tôi ăn chùa uống chùa nhiều như vậy này, còn phải chia tình thương của mẹ tôi, dựa vào cái gì? Mẹ tôi căn bản không có nghĩa vụ đối với cô tốt như vậy, cô ở nhà của chúng tôi, từ khi bắt đầu đã là dư thừa! Cô chẳng những không xứng với Dương Hàm Mặc, càng không tư cách cùng tôi tranh đoạt anh ấy, nhưng vì sao người anh ấy thích là cô mà không phải tôi? Vì sao?"

Ngày đó Quý Nhu đột nhiên nói ở bệnh viện chợt xuất hiện trong đầu, trong lòng Quý Nghiên run lên.

Vừa mới giữa vững lòng tin nháy mắt lại có chút dao động.

Nhất là những chuyện này đều đã đụng cùng nhau, đầu óc Quý Nghiên càng loạn.

Suy nghĩ cũng phức tạp hơn.

"Không cần nghĩ quá nhiều, chuyện này giao cho anh là được rồi." Bạch Thắng nhìn ra tâm tư của Quý Nghiên, chậm rãi nói.

Quý Nghiên trừ lựa chọn tin tưởng anh, không có biện pháp khác. Anh luôn luôn nói được thì làm được, Quý Nghiên không hề do dự, gật đầu.

Dường như chỉ cần có anh ở đây, cô thành thói quen ý lại.

Cái gì cũng không cần suy tính, chỉ đi theo anh là được.

Trong lòng bỗng nhiên bình yên.

Bạch Thắng trực tiếp đưa Quý Nghiên bay về Trường Sa, chỉ là Quý Nghiên thật không ngờ, biện pháp tra ra chân tướng sự thật theo như lời của anh, sẽ là như vậy.

Quý Nghiên thấy Lữ Mỹ trên hình ảnh theo dõi tay bị trói ra sau lưng ghế tựa ở một gian mật thất, vẻ mặt khiếp sợ khó có thể che dấu, cô xoay người nhìn về phía Bạch Thắng, mặc dù không nói chuyện, nhưng ánh mắt lại mang theo nghi vấn.

Bạch Thắng kéo cô ngồi xuống ở trên ghế, phong đạm khinh vân nói: "Đừng vội, nhìn kỹ hãy nói."

Từ lúc nào thì anh đã trói mẹ mang đến đây?

Tốc độ cũng quá nhanh.

Mà một chút gió cũng không để lộ.

Quý Nghiên kinh ngạc không thôi.

Cô ngơ ngác ngồi xuống, kinh ngạc qua đi, không khỏi có chút lo lắng.

Có lẽ là xuất phát từ thói quen rồi.

Ở trong lòng cô, chung quy vẫn là mẹ cô.

Quý Nghiên nói: "Tiểu Bạch, anh làm làm bộ là được rồi, đừng làm thật cái gì với mẹ em."

Quý Nghiên cũng là cô gái thông minh lanh lợi, lấy tâm tư của cô, nhìn một màn trước mắt này, làm sao có thể không đoán được ý đồ của Bạch Thắng?

Cô chỉ sợ anh sẽ làm thật.

Lấy thể chất của Lữ Mỹ, chưa chắc chịu nổi.

Mà bây giờ chân tướng còn chưa rõ, nếu cô với Ngải Tú Đan thật sự chỉ trùng hợp, mà Lữ Mỹ quả thật là mẹ ruột của cô, chẳng phải sẽ hối hận không kịp?

Bạch Thắng mở miệng, nói: "Yên tâm, anh có chừng mực."

"Ừ."

Quý Nghiên suy nghĩ một chút.

Lo lắng của cô có chút dư thừa rồi.

Nhưng không hiểu cảm giác khẩn trương này là có chuyện gì xảy ra?

Quý Nghiên bình tĩnh nhìn hình ảnh theo dõi trước mắt, ngón tay đan cùng một chỗ, bất giác toát mồ hôi ra.

Phong đứng ở trước mặt Lữ Mỹ, toàn thân tây trang phẳng phiu, từ trên cao nhìn xuống bà, vô cùng có cảm giác áp bách, về mặt Lữ Mỹ cực kì sợ hãi, giọng nói run rẩy rõ ràng truyền lại ở trong không gian không lớn. "Anh, anh là ai?"

"Bà không cần phải biết." Về mặt Phong chất phác nói: "Tôi hỏi cái gì, bà trả lời cái đó. Nếu không, kết cục của bà và người nhà bà sẽ giống như con mèo này, hiểu chứ?"

Phong nói xong, cầm lấy súng nhắm ngay con mèo đen trên mặt đất trực tiếp nổ một phát súng. Bởi vì không có cách âm, không gian mật thất lại là đóng kính, tiếng súng nổ đặc biệt lớn. Lúc này Lữ Mỹ sợ đến mức kêu ra tiếng, ngay cả khi Quý Nghiên qua hình ảnh theo dõi nghe được tiếng súng cả người cũng không khỏi run lên. Máu bắn tung tóe, chảy trên sàn nhà, nhìn thấy mà đặc biệt ghê người.

Lữ Mỹ sợ tới mức sắc mặt trắng bệch, đầu óc trống trơn, vội vàng gặt đầu.

Phong hỏi: "Người Ngải Tú Đan này, bà biết không?"

Mắt Lữ Mỹ đột nhiên tròn to, cả người không ngừng run rẩy, không biết có phải vừa mới bị kinh sợ đến không còn sức lực có hay không? Về mặt của bà rất không thích hợp, liều mạng lắc lắc đầu nói: "Không biết."

"Bà xác định?"

Lữ Mỹ vẫn lắc đầu như cũ, một lúc sau mới phản ứng kịp, lại không ngừng gặt đầu. "Xác định."

Ánh mắt Phong nhất thời sắc bén, lạnh lùng nói: "Bà đang nói dối."

Lữ Mỹ cả kinh, cuống quýt nói: "Không phải... Không phải..."

"Đây là cái gì?" Phong từ trên người lấy ra một tấm hình. Duỗi thẳng cánh tay, giơ ở trước mặt Lữ Mỹ.

Quý Nghiên liếc mắt một cái thì nhận ra, là tấm hình Ngải Tú Đan lúc còn trẻ mà ngày đó Quân Dịch Ninh cho bọn họ xem.

Anh làm sao có thể có?

Quý Nghiên quay đầu hỏi Bạch Thắng. "Anh từ lúc nào thì tìm Quân tiên sinh lấy tấm hình này?"

Bạch Thắng nói: "Thì trước khi đến đây, mượn một chút, đến lúc đó trả lại."

Ngược lại anh lúc này vẫn có tâm tình nói đùa.

Quý Nghiên một khi nhắc đến thì không để xuống.

Cảm thấy, có chuyện gì sắp phát sinh.

Sắc mặt Lữ Mỹ tái mét, sững sờ nhìn tấm hình trước mắt, hoàn toàn đã quên phản ứng.

Phong tiếp tục nói: "Bà ấy và Quý Nghiên có quan hệ gì?"

Lữ Mỹ há miệng thờ dốc, cái gì cũng nói không nên lời.

Ánh mắt Phong trong veo mà lạnh lùng. "Bà tốt nhất nói ra những gì bà biết, nếu không, tôi không thể không thực hiện theo như lời lúc trước nói."

"Không cần!" Lữ Mỹ sợ tới mức hô to.

Tính phản xạ trong đầu hiện lên cái chết con mèo đen kia.

Bên tai giống như còn có dư âm tiếng súng đáng sợ kia.

Bà đấu tranh.

Giọng nói Phong lại vang lên. "Tôi cho bà ba giây."

"Một."

...

"Hai."

...

"Ba..."

'Ba' mới vừa mới mở miệng, Lữ Mỹ đã cắt ngang. "Tôi nói..."

Bà lặp lại: "Tôi nói..."

Về sau giọng nói càng ngày càng nhỏ, Lữ Mỹ tê liệt ngồi trên ghế, cả người giống như thất thần. Bà trầm mặc một lúc, nếp nhăn trên mặt dâng lên đầy thống khổ cùng không thể làm gì, Phong lại hoàn toàn thờ ơ.

Rốt cục Lữ Mỹ vừa nhắm mắt, nhanh chóng mở miệng nói: "Bà ấy là vợ trước của chồng tôi."

...

Trong không khí có một giây đồng hồ yên tĩnh.

Một giây sau.

Phong nheo mắt.

Thu súng.

Quý Nghiền ngừng hít thở.

Sắc mặt Bạch Thắng không thay đổi.

Bạn đang đọc truyện *Bạch Thiếu Gia, Cung Chiều Vợ Như Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 190: Chương 127.2

Qua Lữ Mỹ kể lại, đoạn chuyện cũ đã lâu kia cuối cùng bị người ta vạch trần.

Cũng chậm rãi nói ra.

Đồng sự trưởng trước của tập đoàn Thụy Hưng tên là Ngải Chính, là cha của Ngải Tú Đan. Ngải Chính dựng nghiệp bằng hai bàn tay trắng, chỉ có một con gái Ngải Tú Đan này, ông ly dị từ sớm, mà vẫn không đi bước nữa, cho nên Ngải Tú Đan với ông ta mà nói, không chỉ là hòn ngọc quý trên tay ông, còn là người thân duy nhất của ông. Hơn nữa Ngải Chính làm giàu khá trẻ, đã từng mang theo Ngải Tú Đan qua ngày khổ cực, từ đó yêu và muốn bù lại cho cô ấy, Ngải Chính dường như cưng chiều Ngải Tú Đan đến tận xương tủy.

Chỉ cần là cô muốn, thì không có gì không chiếm được.

Mà Ngải Tú Đan lớn lên trong hoàn cảnh được ba cưng chiều, lại cũng không có ý chiều mà kiêu, trở nên ngang ngược kiêu ngạo. Ngược lại tính cách cực kì dịu dàng hiền thực, có tri thức hiểu lễ nghĩa, lương thiện hiền long người, là tiểu thư nhà giàu có tiếng.

Tâm nguyện lớn nhất của Ngải Chính, là giúp cô tìm người đàn ông tốt để dựa vào, bảo vệ cô cả đời không lo.

Sống hạnh phúc quãng đời còn lại.

Sau đó tìm đến chỗ Quý Anh Bình, Quý Anh Bình khi đó vẫn là tiểu tử nghèo mới ra xã hội không lâu, vừa lúc làm công ở Thụy Hưng. Năng lực anh ta rất mạnh, lại có đầu óc buôn bán, được Ngải Chính coi trọng. Chẳng qua tính cách hơi lạnh nhạt, nhưng Ngải Chính nhìn ra, tương lai anh ta tuyệt đối có năng lực kế thừa công ty từ mình, cho Ngải Tú Đan một hoàn cảnh sinh hoạt đầy đủ. (Đây là mình theo lời kể của Lữ Mỹ nên gọi Quý Anh Bình bằng anh)

Ngải Chính vì tác hợp bọn họ, thường xuyên gọi Quý Anh Bình đến nhà, lấy danh nghĩa bàn chuyện, cố ý tạo ra cơ hội hai người ở chung.

Đúng như ông ta mong muốn, càng gặp gỡ nhiều hơn, Ngải Tú Đan thông minh lanh lợi lại động tâm với Quý Anh Bình đẹp trai cao lớn.

Nhưng Quý Anh Bình cũng không biết.

Ngải Tú Đan cũng dấu phần tâm tư này ở trong lòng, không nói ra với bất kỳ ai.

Nhưng mà cô ấy trời sinh tính cách đơn thuần, tâm tư cô gái nhỏ có chút thẹn thùng, lão hồ ly Ngải Chính làm sao có thể không nhìn ra?

Ông đương nhiên là thích nghe ngóng.

Ngài Chính đang tìm Quý Anh Bình tới để bàn chuyện này, Quý Anh Bình cực kỳ kinh ngạc. Ngài Chính lại lấy Thụy Hưng làm mồi, hứa hẹn chỉ cần Quý Anh Bình cùng Ngài Tú Đan sau khi kết hôn, thì lập tức thăng cấp cho anh ấy, về sau quyền kế thừa công ty cũng là của anh ta. Nhưng trái lại, nếu anh không đáp ứng mà nói, Quý Anh Bình khẳng định sẽ ngóc đầu nên không ở Thụy Hưng nữa, đồng thời phải tìm công việc có thể diện một chút khác cũng sẽ cực kỳ khó khăn. Lấy mặt xã giao của Ngài Chính, muốn chất dứt đường lui của ông, thì là chuyện quá dễ dàng.

Quý Anh Bình căm ghét Ngài Chính đã cưỡng ép cùng dụ dỗ, lấy quyền khinh người. Một mặt lại yên tâm thoải mái tiếp nhận quyền thế cùng địa vị ông ta mang cho của anh, đương nhiên, điều kiện tiên quyết là anh ta thỏa hiệp rồi.

Đổi một người có đầu óc dã tâm, lại yêu mình muốn thắng tất cả những người đàn ông mà nói, hẳn sẽ không bỏ qua một con đường rộng thênh thang, mà đi một con đường nhỏ dính đầy gai.

Quý Anh Bình không bao lâu cầu hôn với Ngài Tú Đan.

Ngài Tú Đan cái gì cũng không biết lúc này lại mừng rỡ không thôi.

Cho rằng tình yêu của cô rốt cục toàn vẹn.

Lòng cô tràn đầy vui mừng nhận lời cầu hôn với Quý Anh Bình.

Ai ngờ qua hôn lễ hoa lệ mà mộng ảo.

Trở về trong cuộc sống thực, thái độ Quý Anh Bình đối với cô ấy lại đột nhiên trở nên cực kỳ lãnh nhạt.

Thậm chí rõ ràng làm như không thấy.

Mới đầu Ngài Tú Đan vẫn cho rằng Quý Anh Bình không có thói quen sinh hoạt vợ chồng, tính cách anh ta vốn không rộng rãi, Ngài Tú Đan mặc dù mắt mắc, nhưng vẫn nhẫn nại.

Cô an ủi bản thân qua một thời gian sẽ tốt.

Không nghĩ tới một đoạn thời gian này còn chưa qua đi, ba cô lại ngã xuống trước. Ngài Chính đối với công việc vẫn luôn liều mạng, nhất là công ty mới đi vào quỹ đạo kia, dường như cả năm không ngừng, 24 giờ chỉ giữ lại bốn giờ ăn uống ỉa đái, thời gian khác toàn bộ dùng trên công việc rồi. Sớm tích lũy toàn thân ốm đau, hiện giờ tuổi tác dần dần cũng lớn, rốt cục chống đỡ không nổi, ngã xuống.

Một khi ngã xuống, thì bệnh đến như núi sập.

Rốt cuộc không qua khỏi.

Ngài Chính vừa chết, tương đương với nửa thế giới của Ngài Tú Đan bị phá hủy.

Cô chịu được đả kích lớn.

Lại không biết, ác mộng của cô mới bắt đầu.

Sau khi Ngài Chính chết, Quý Anh Bình thuận lợi tiếp nhận công ty.

Đồng thời, thái độ anh ta đối với Ngài Tú Đan cũng ác liệt hơn.

Đối với Quý Anh Bình mà nói, Ngài Tú Đan là vết nhơ cả đời này của anh ta trong đó vĩnh viễn không lau được. Chỉ nhìn thấy cô, khiến cho anh ta nghĩ đến đáng về Ngài Chính bức ép anh ta khi đó, đây là sỉ nhục cả đời hẳn cũng không muốn đối mặt nữa. Cũng tuyệt đối không thể bị người khác biết, một khi truyền ra, hẳn tất nhiên không còn mặt mũi.

Từ một trình độ nào đấy mà nói, Ngài Tú Đan tồn tại. không chỉ có thời khắc nhắc nhở hẳn nhớ đến đoạn nhìn mặt người khúm núm ngày đó, cũng có tính nguy hiểm nhất định đối với hẳn.

Giống như quả bom hẹn giờ.

Hẳn trừ bỏ chán ghét với cô ấy, hiển nhiên không cho sắc mặt hòa nhã gì.

Chỉ là Ngài Tú Đan không muốn thừa nhận nỗi đau mất đi ba, lại vẫn phải thừa nhận bị chồng lạnh nhạt mang đến đau khổ, chính cô ấy sớm vỡ nát, lại vẫn ngây ngốc giúp Quý Anh Bình tìm lý do thuyết phục bản thân. Nói với bản thân nhất định là bởi vì Anh Bình mới nhậm chức chuyện công ty quá nhiều cho nên tính tình mới có thể trở nên gắt gỏng như vậy.

Lòng cô chung quy vẫn tốt.

Nhưng cho dù tâm tính tốt cũng chống không lại tổn thương mà Quý Anh Bình mang đến một lần càng sâu.

Chôn cất Ngải Chính không lâu, Ngải Tú Đan đi kiểm tra phát hiện mang thai. Làm cho cuộc sống rơi vào bóng tối mang đến ít nhiều ánh sáng, giống như trong địa ngục đột nhiên một chút ánh mặt trời chiếu vào, loại cảm động này, sự xuất hiện này so với mặt trời chiếu khắp nơi quả thật thêm trăm ngàn bội lần.

Ngải Tú Đan vội vàng nghĩ muốn nói tin tức tốt này cho Quý Anh Bình.

Cô nghĩ, hẳn làm sao có thể lạnh nhạt, con của mình, có lẽ sẽ thích chứ?

Như thế, hẳn dù tâm tình không tốt nữa, có đứa bé của mình, nên sẽ rất vui vẻ?

Ngải Tú Đan trong lòng chờ mong về đến nhà, cũng không ngờ, mở cửa, cô nhìn thấy không phải Quý Anh Bình, mà là một người phụ nữ hoàn toàn xa lạ.

“Xin chào, tôi là Lữ Mỹ.”

Đây là lần đầu tiên gặp mặt của Lữ Mỹ và Ngải Tú Đan.

Lữ Mỹ chủ động nói trước.

Trên tay Ngải Tú Đan cầm túi sách, nghi hoặc nhìn Lữ Mỹ hỏi: “Cô là?”

Cô chỉ nghĩ Lữ Mỹ có quan hệ với người nào trong nhà.

Nếu không một người phụ nữ xa lạ không liên quan gì, đột nhiên xuất hiện ở nhà mình, cho dù là ai cũng cảm thấy kỳ lạ.

“Tôi...”

Lữ Mỹ lấp bắp sau một lúc lâu, vẻ mặt cực kỳ xấu hổ.

Ngải Tú Đan khó hiểu.

Sau đó cô biết được chân tướng, cả người cô sắp tan vỡ.

Quan hệ Lữ Mỹ cùng Quý Anh Bình tóm lại thật rất đơn giản, thanh mai trúc mã từ nhỏ cùng nhau lớn lên, môn đương hộ đối, lúc Quý Anh Bình cưới Ngải Tú Đan, hai người cũng đã nói đến chuyện cưới xin. Kết quả bị Ngải Chính can thiệp, Quý Anh Bình không cưới thanh mai trúc mã, mà cưới thiên kim tiểu thư gia đình giàu có.

Trong một đêm từ người làm công ‘Ta không’ không xe không nhà không có tiền biến hóa nhanh chóng thành ‘Kim đao Phò mã’.

Nhưng hẳn cũng không bởi vậy mà cùng Lữ Mỹ chặt đứt quan hệ, hai người vẫn giống như trước, trừ bỏ tờ giấy chứng nhận kia, luôn ở bên cạnh Quý Anh Bình, điều kiện cũng tốt hơn nhiều so với đã từng ở ngoài, được rồi, biến hóa trong cuộc sống vẫn rất lớn.

Nhưng tóm lại, loại quan hệ nam nữ không thay đổi là được rồi.

Cùng với Lữ Mỹ xuất hiện, Quý Anh Bình lại quăng xuống hai quả bom cho Ngải Tú Đan.

Một là Lữ Mỹ cũng mang thai, mà thời gian cùng Ngải Tú Đan kém không tới một tháng.

Hai là chuyện về Lữ Mỹ, ba của Ngải Tú Đan là Ngải Chính thật ra cũng biết đến. Nhưng lúc trước ông vẫn dứt khoát kiên quyết lựa chọn để Quý Anh Bình cưới Ngải Tú Đan, đồng thời chẳng khác nào để cho hắn vứt bỏ Lữ Mỹ. Có lẽ ở trong lòng Ngải Chính điều kiện nhà họ Ngải tốt như vậy, chỉ cần Quý Anh Bình cưới con gái mình, hẳn muốn lấy đều có thể đạt được. Giống vậy, lấy năng lực Quý Anh Bình, hẳn có thể dẫn dắt Thụy Hưng phát triển tốt hơn, tương đương có thể đảm bảo sinh hoạt Ngải Tú Đan yên ổn giàu có, cho dù tương lai ông có chết, cũng có thể yên tâm.

Ngải Chính đều vì Ngải Tú Đan suy tính tốt, khi còn sống ông không yên lòng cũng là Ngải Tú Đan, cho nên mới hao hết tâm lực vì giúp cô tìm một người chồng tốt như vậy.

Nhưng ông bỏ qua, chồng tốt không phải chỉ dựa vào năng lực cùng điều kiện bên ngoài thì đủ, không có tình yêu, thì cả đời giàu có, Ngải Tú Đan cũng sẽ không cảm thấy hạnh phúc. Không được chồng săn sóc che chở, làm sao có thể xem như chồng tốt đây?

Vậy còn không bằng tìm người bình thường nhưng thật tâm yêu cô.

Chỉ là hiện tại nói những thứ này đều đã không kịp rồi.

Ngải Tú Đan đã từng cho rằng Quý Anh Bình thật tâm yêu cô, hẳn sẽ mang đến hạnh phúc cả đời cho cô.

Ai ngờ hiện thực lại tàn khốc như vậy.

Ngay cả hôn nhân của cô, đều do ba dùng gia sản cùng tài phú đổi lấy giúp cô.

Không có một chút thật lòng.

Tất cả chỉ là giao dịch buồn cười.

Bắt quá mùi tiền đã chồng chất.

Cô như vậy, không khỏi cũng quá buồn rồi.

Sau khi biết chân tướng, suy nghĩ của cô đầu tiên là ly hôn.

Hôn nhân như vậy, cần gì phải tiếp tục nữa?

Dù cho cô không bằng, nhưng cô cũng có kiêu ngạo của mình.

Cuộc sống đều không phi chỉ có tình yêu mà thôi.

Cho dù Ngải Tú Đan vẫn không quên được Quý Anh Bình, nhưng cô tin tưởng mình không có hấn thì không có thể sống nổi.

Nghĩ là nghĩ như vậy, nhưng cuối cùng Ngải Tú Đan không có hành động, nếu chỉ có một mình cô thì thật không sao, nhưng đứa bé làm sao bây giờ? Cô vừa mới mang thai muốn suy tính gì đó so với không mang thai thì rõ ràng có nhiều vấn đề hơn. Cô không chỉ có một mình trôi qua cuộc sống ở bên ngoài, đến lúc đó gắng gượng mang thai, thì ngay cả công việc sẽ không tìm thấy, cô phải làm sao để nuôi sống bản thân? Cũng đừng nói đến nuôi sống đứa bé. Bản thân lại rất mờ mịt đường xá, tương lai sẽ càng gặp nhiều chuyện hơn.

Bạn đang đọc truyện *Bạch Thiếu Gia, Cung Chiều Vợ Như Mạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 191: Chương 127.3

Mọi việc cô cần phải lo cho đứa bé trong bụng mình trước tiên mới được.

Ly hôn, cô cần bản không có biện pháp cho đứa bé một cuộc sống tốt, giáo dục tốt, sẽ chỉ làm đứa bé chịu khổ với mình. Quang trọng nhất là, cô không có biện pháp cho đứa bé một gia đình đầy đủ.

Cũng không thể cho đứa bé vừa sinh ra thì đã không có ba.

Vậy có chút quá tàn nhẫn.

Đối với cuộc sống về sau cũng sẽ tạo thành ảnh hưởng rất lớn.

Cuối cùng để cho Ngải Tú Đan có quyết định dứt khoát, là do cùng Lữ Mỹ nói chuyện.

Lữ Mỹ nói với cô rất nhiều, ngoại trừ bạn bè tốt ở bên ngoài, cũng tuyên bố thái độ của mình. Minh sẽ không tranh đoạt với cô cái gì, chỉ là mọi người cùng yêu một người đàn ông, lại đã có thai, mới có thể hiểu tâm tình lẫn nhau. Lữ Mỹ nói bản thân mình không muốn đến quấy rầy cô, nhưng Quý Anh Bình đã quyết định, bà không có lựa chọn nào khác.

Hơn nữa cũng là vì muốn đứa bé của mình tốt.

Ở thời kì đặc biệt này, bản thân các cô tự đồng ý sẽ không tính toán gì, toàn bộ điểm xuất phát đều vì đứa bé.

Lữ Mỹ phân tích đều có lý.

Cô ta ở thế yếu, lúc nói chuyện biểu hiện ra như là bạn bè tốt, hiền lành, làm cho Ngải Tú Đan thiện lương cảm động. Đúng vậy, đứa bé mới là quan trọng nhất, cô không thể chính ích kỷ chỉ suy nghĩ đến cảm nhận của mình, mà để cho cuộc sống tương lai của đứa bé phải chịu khổ.

Hơn nữa Ngải Tú Đan ngoại trừ bỏ tình cảm bản thân khó có thể chấp nhận ở bên ngoài, hơn nữa có một nguyên nhân quan trọng nhất là lo lắng cô cùng Lữ Mỹ hai người quan hệ tình địch sống dưới một mái hiên, còn cùng mang thai, ở chung với nhau cũng không phải là việc nhỏ. Ngộ nhờ Lữ Mỹ không phải là người yên tĩnh, mà mình cũng không có tâm tư mỗi ngày cùng cô ta bày mưu tính kế.

Hiện tại ít nhất các cô còn có thể sống bình an vô sự.

Thật sự không được, đến lúc đó cô rời đi cũng không phải là không thể.

Ít nhất vì đứa bé, tạm thời ủy khuất mình một chút, điểm này cô cố gắng có thể làm được.

Ngài Tú Đan thuyết phục bản thân ở lại.

Hai người cùng sống trong nhà họ Quý dưỡng thai, mới đầu quả thật là bình an vô sự. Ngày qua ngày cũng rất yên tĩnh, mỗi ngày Ngài Tú Đan đều ngắm trông đứa bé ra đời, cái khác cũng không suy nghĩ nữa.

Mất thấy thời gian trôi qua.

Bụng Ngài Tú Đan đã tám chín tháng, kết quả ở đêm ba mươi ngày đó, vốn dự tính ngày sinh còn có một đoạn thời gian Ngài Tú Đan đang ăn cơm đột nhiên đau bụng sinh, cô lúc này bị đưa đến bệnh viện. Sau một trận lưỡng cổ tay chân, một cô gái nhỏ trắng nõn nà cứ như vậy đón một tiếng chuông đầu năm cùng tiếng pháo nổ đi đến thế giới này.

Từ đầu chí cuối, Quý Anh Bình chưa từng đến nhìn qua một cái.

Ngài Tú Đan đặt tên cho đứa bé là Quý Nghiên.

Trên chữ Nghiên là nữ, bên phải một chữ khai, ngụ ý cô hi vọng con gái mình cả đời có thể vui vẻ, dù cho không giàu sang, cũng nhất định gặp được một người yêu mình thật lòng, cùng nhau hạnh phúc đến già.

Ngàn vạn lần không được giống như cô vậy.

Không bao lâu, Lữ Mỹ cũng sinh.

Cô ta cũng sinh ra một cô con gái.

Tên là Quý Nhu.

Tên này do Quý Anh Bình đặt.

Tiệc đầy tháng của Quý Nghiên cùng Quý Nhu cũng không mời ai, chỉ có ba người nhà họ Dương đến chúc, ăn bữa cơm. Về phần nguyên do, dùng lời của Tạ Tử Kỳ mà nói, một người là không đẻ bụng, một người là không có lập trường.

Nhìn thái độ của Quý Anh Bình đối đãi với Ngài Tú Đan có thể đoán được Quý Nghiên sẽ phải chịu đãi ngộ gì rồi.

Về phần Quý Nhu, không nói đến thân phận nó cùng Lữ Mỹ luôn không thể lộ ra ngoài ánh sáng, lấy cá tính của Quý Anh Bình kia, ngoại trừ trên phương diện làm ăn, thì có cái gì để cho hắn để tâm đây? Một tiệc đầy tháng mà thôi, làm hay không làm với hắn mà nói đều không sao cả.

Không có chút ảnh hưởng.

Ngài Tú Đan đã bị tổn thương đến vô cảm rồi.

Cô dường như đem tất cả trọng tâm cuộc sống của mình đều chuyển dời đến trên người Quý Nghiên.

Mãi đến một ngày, Ngài Tú Đan đột nhiên nhận được điện thoại của Lữ Mỹ, âm thanh của cô ta ở trong điện thoại rất kích động, giọng nói cũng rất nóng lòng, chỉ nói mình bị người ta vơ vét tài sản, hiện tại ở chỗ XX, bảo Ngài Tú Đan mang tiền bạc đến cứu cô.

Trong điện thoại trừ tiếng cầu cứu của Lữ Mỹ, còn có tiếng chửi rủa thô ráp của người đàn ông, cùng âm thanh giống như tranh chấp rơi xuống. Tóm lại rất hỗn loạn, sau cùng, một tiếng ‘Bốp’ vang lớn, tiếng kêu của Lữ Mỹ thảm thiết truyền tới, ngay sau đó điện thoại đã bị cắt đứt.

Âm thanh ‘Đồ đồ đồ’ đột ngột truyền đến.

Ngài Tú Đan ngẩn người, cùng phản ứng kịp, cũng không nghi ngờ gì, dặn bảo mẫu chăm sóc Quý Nghiên, liền vội vàng cầm túi xách đi đến địa điểm Lữ Mỹ nói.

Suy nghĩ đầu tiên của cô chính là những người đó động thủ với Lữ Mỹ.

Nếu như đối phương chỉ đòi tiền, vậy còn dễ.

Ngài Tú Đan chạy tới nơi theo như lời Lữ Mỹ, ở đó chỉ có cô ta cùng một người đàn ông, đáng vẻ người đàn ông vừa thấy đã thấy biết là tên côn đồ đường phố.

Lữ Mỹ trốn ở đằng sau người Ngài Tú Đan.

Ngài Tú Đan vội vàng lấy ra chi phiếu, đưa cho người đàn ông.

Đang chuẩn bị lôi kéo Lữ Mỹ rời đi.

Ai biết người đàn ông lại ngăn cản các cô, hẳn không chỉ muốn tiền bạc, còn muốn cả người.

Ngài Tú Đan xinh đẹp như thế, khí chất lại xuất chúng, để cho tên côn đồ cả đời chưa thấy qua nháy mắt nổi lên sắc tâm.

Thì ra người đàn ông này thường xuyên lưu luyến Lữ Mỹ đã từng sông cùng một khu với tên côn đồ kia, ó một lần Lữ Mỹ về nhà muộn, đi một mình về nhà cần phải đi qua một con đường nhỏ kia, bất hạnh đã bị tên côn đồ gặp được. Hắn thấy Lữ Mỹ tay trái gà không chặt, lại đơn độc một mình, nhất thời nổi lên tà niệm.

Đem đó từ phía sau che miệng Lữ Mỹ kéo cô ta đến một xó xinh không người mà cưỡng bức.

Lữ Mỹ mặc dù bị thua thiệt, cũng không dám nói với bất kỳ ai.

Nhất là Quý Anh Bình.

Khi đó trong quan niệm, phụ nữ không còn trong sạch là một chuyện rất lớn. Trừ khi cô ta muốn cả đời bị người chỉ chỉ chò chò, cuối cùng không góc đầu lên làm người được, mà còn Quý Anh Bình cũng sẽ không muốn cô ta nữa.

Trong lòng hắn có chủ nghĩa đàn ông rất lớn.

Nói cái gì cũng không có khả năng chấp nhận người phụ nữ của mình bị người khác chạm qua.

Lữ Mỹ kinh hồn bạt vía giấu diễm.

Quá một hai tháng sau, dường như có thể nói là bình an vô sự rồi.

Lữ Mỹ vốn cũng cho rằng chuyện này coi như xong.

Nhưng ai ngờ lúc này lại kiểm tra ra cô ta mang thai.

Mà ngày tháng ngày đó cũng ăn khớp.

Lữ Mỹ hoàn toàn không biết nên làm thế nào mới tốt.

Cô ta cũng không biết mình mang thai đứa bé của người nào?

Đúng lúc Quý Anh Bình đã biết được tin tức, còn đó cô đến nhà họ Quý. Lữ Mỹ chỉ có thể đâm lao phải theo lao, nhưng hình như ông trời cố ý chơi đùa cô, cô hiếm khi ra khỏi cửa để dạo phố, cư nhiên lại gặp tên côn đồ tối hôm đó đoạt đi trong sạch của cô kia.

Lữ Mỹ sợ tới mức sắc mặt tái nhợt, tên côn đồ cũng nhận ra cô.

Hắn thấy Lữ Mỹ ăn mặc ngăn nắp, bụng cũng to lên, vì thế tìm chút thuê đoạn mới biết được cô bây giờ có quan hệ với đồng sự trưởng Quý Anh Bình tập đoàn Thụy Hưng.

Tên côn đồ lấy chuyện đêm đó làm uy hiếp, để vợ vét tào sản tiền tài của Lữ Mỹ.

Trong lòng Lữ Mỹ hoảng loạn, căn bản không thể nghĩ ra biện pháp khác, chỉ có thể thuận theo ý ứ của hắn.

Nhưng ai ngờ người này càng ngày càng được một tác lại muốn tiền thêm một thước, một lần so với một lần càng muốn thêm, khi đó Quý Anh Bình cũng chưa cho Lữ Mỹ bao nhiêu sinh hoạt phí, tiền riêng của cô đều đã dùng gần hết rồi. Lữ Mỹ không có biện pháp, cùng nsi chuyện với tên côn đồ, nhưng người ta từ đầu đã không mua sổ sách. Hắn chỉ quen biết tiền bạc, đưa tiền hắn thì hắn sẽ sáng khoái đi, mọi người bình an vô sự. Nếu không, hắn lập tức nói chuyện mình với Lữ Mỹ cho Quý Anh Bình.

Lữ Mỹ biết mình hoàn toàn bị dây dưa, không có biện pháp, đàn phải cầu cứu Ngài Tú Đan.

Bạn đang đọc truyện *Bạch Thiếu Gia, Cung Chiều Vợ Như Mạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 192: Chương 128. Đại Kết Cục (1)

Chỉ là không nghĩ tới người đàn ông này vẫn sắc tâm không thay đổi, lại có thể nhìn tới Ngài Tú Đan.

Hắn muốn dùng sức mạnh, Ngài Tú Đan quá sợ hãi, cùng Lữ Mỹ chạy ra ngoài. Nhưng tên côn đồ đuổi theo rất nhanh, trong tình thế cấp bách, Ngài Tú Đan lựa chọn đẩy Lữ Mỹ ra khỏi cửa, cô vừa hô: "Chạy mau."

Thì cửa 'Àn' một tiếng bị đóng lại.

Ngài Tú Đan cách cửa không quá gang tấc, thì tay tên côn đồ lại chụp ở trên cửa, trong phòng đã không còn bóng dáng Lữ Mỹ.

Ngài Tú Đan nắm chặt túi sách của mình, ngăn chặn trong lòng sợ hãi, từng bước lui về phía sau vừa nói: "Đừng tới đây."

Hai tay tên côn đồ chà xát, nở nụ cười dâm dăng, sau đó từng bước đến gần Ngài Tú Đan.

Về mặt của hắn rất bì ỏi.

Phòng lớn như vậy, Ngài Tú Đan chạy nữa cũng chạy không thoát, hơn nữa thể lực đâu phải là đối thủ của người đàn ông này.

Không bao lâu, Ngài Tú Đan đã bị đẩy ở trên giường.

Cô không ngừng vùng vẫy. "Không phải anh muốn tiền sao? Muốn bao nhiêu tôi đều có thể cho anh, đừng như vậy. Lữ Mỹ đã chạy đi, cô ấy sẽ tìm người tới cứu tôi, đến lúc đó, đừng nói lấy tiền, anh ngay cả chạy trốn cũng đừng mong trốn thoát, người tốt nhất nên nghĩ rõ ràng."

Ngài Tú Đan muốn thuyết phục tên côn đồ.

Ai ngờ tên côn đồ không chút để bụng nói: "Cứu cô? Cô đừng có nằm mơ, cô có biết người đàn bà kia với tôi có quan hệ gì không? Nếu cô ta dám đưa người đến bắt tôi, chính cô ta đừng nghĩ sẽ dễ chịu. Tôi nói cho cô biết, cô ta có thể lừa gạt cô đến đây, thì còn quản cô sống chết sao? Bây giờ đã sớm chạy trốn không biết đi đâu rồi?"

Ngài Tú Đan hoàn toàn ngây ngẩn cả người.

Hai người hết sức giằng co, cửa phòng đột nhiên bị người khác ra sức đá văng, mặt Quý Anh Bình giật giữ đi vào.

Lữ Mỹ đi theo phía sau anh ta chưa hết hoảng hồn. Chuyện phát sinh sau đó hoàn toàn mất khống chế.

Tên côn đồ không ngờ có người sẽ đột nhiên xông đến, thấy động tĩnh, động tác hắn tự nhiên ngừng lại, quay đầu lại nhìn về phía cửa.

Ngài Tú Đan nhìn thấy Quý Anh Bình, chấn động, theo bản năng đẩy tên côn đồ ra. Đúng lúc tên côn đồ có chút buông lỏng, Ngài Tú Đan dùng một lực mạnh, thì thoát khỏi khống chế của hắn.

Cô cuống quýt chạy đến bên cạnh Quý Anh Bình.

Như là tìm được một bến cảng an toàn.

Tất cả hoảng hốt và sợ hãi đều trong khoảnh khắc chuyển hóa thành quẩn luyến người đàn ông này, không ai biết, một giây kia vừa mới nhìn thấy anh ta đến cô mừng rỡ biết bao nhiêu. Ít nhất ở lúc cô nguy hiểm nhất, chồng của cô vẫn đến cứu cô.

Cho đến giờ phút này Ngài Tú Đan mới phát hiện, thì ra bất luận bị anh ta làm tổn thương sâu đậm đến đâu, cũng không thể đè nén tình cảm của mình đối với anh ta, không ngừng nói với mình người đàn ông này không đáng, phải quên anh ta đi. Nhưng ở trong lòng cô, thật ra vẫn luôn không để Quý Anh Bình xuống được.

Dù cho ở ngoài mặt cô nguy trang khá tốt, thậm chí lừa dối cả chính mình.

Nhưng tình cảm trong lòng không lừa được người.

Quý Anh Bình giơ tay lên, giường lên, nhanh chóng trong không trung vẽ ra một đường cong.

Sau đó...

Bốp - -

Âm thanh thanh thúy vang lên. Anh ta dùng lực rất mạnh, cả người Ngài Tú Đan lao đảo vài bước, bên tai chỉ nghe thấy âm thanh ong ong ong ong, một trận đầu văng mắt hoa.

Cô không dám tin bụng mặt mình đã sưng đỏ lên.

Quý Anh Bình lạnh như băng từ trong miệng khạc ra hai chữ. "Tiện nhân."

Sắc mặt anh ta đen như đáy nồi, hơi thở tức giận quanh thân ở cách thật xa cũng có thể cảm giác được, hết sức khiếp người.

Quý Anh Bình đi theo Ngài Chính lâu như vậy, một đường lăn lộn ở trong thương giới, bây giờ lại có địa vị cao, lực uy hiếp cũng rất mạnh.

Trong lòng tên côn đồ biết gặp phải phiền toái, rất sợ Quý Anh Bình trả thù, tìm đúng cơ hội chạy nhanh như làn khói.

Lữ Mỹ ở một bên một câu cũng không dám nói.

Lại càng không dám lúc này đi khuyên Quý Anh Bình.

Ngài Tú Đan đỏ mắt nhìn Quý Anh Bình, nước mắt bắt đầu chảy xuống, lòng cô tràn đầy ủy khuất không chỗ để nói, bây giờ lại còn bị anh ta hiểu lầm. Đau khổ trước nay chưa từng có bao phủ lấy cô, kể cả tất cả vài năm nay.

Ngài Tú Đan chưa từng tuyệt vọng như vậy.

Hơn nữa ở một giây trước còn đang vì anh ta đến mà vui sướng, một giây sau lại bị hấn đối đãi vô tình như vậy, trái ngược to lớn này, cũng làm cho cô khó có thể chấp nhận.

“Không phải như thế, anh hãy nghe em nói... Em không có...” Hai tay cô cầm lấy tay Quý Anh Bình, vô lực giải thích.

Về mặt bất lực như vậy, ánh mắt mang theo khẩn cầu, nước mắt thoe tiếng mà rơi, đầm đìa đáng yêu.

Chỉ hy vọng chồng của cô có thể tin mình một lần.

Không khí yên tĩnh được hai giây.

Ngay sau đó.

Quý Anh Bình vung tay một cái, hung hăng đẩy Ngài Tú Đan ra, “Cút.”

Ánh mắt của anh ta nhìn xuống, chỉ có giá lạnh cùng ghét bỏ.

Thân thể Ngài Tú Đan vốn yếu, sau khi kết hôn với Quý Anh Bình, ngày qua ngày chỉ có uất ức cùng lòng chua xót, cả người dần dần gầy yếu. Bây giờ mỏng manh giống như trang giấy, sắc mặt cũng không tốt, thân thể lại nhẹ. Quý Anh Bình thân thể người đàn ông cường tráng như vậy, khí lực lớn thì thôi, xuống tay cũng không có nặng nhẹ, Ngài Tú Đan lập tức bị anh đẩy ra thật xa.

Không may, trong phòng đơn sơ dơ dáy bẩn thỉu, dưới chân Ngài Tú Đan bị thứ gì đó vấp, thân thể ngã ra đằng sau, đầu thẳng tắp đập vào vật cứng bên cạnh xuống.

Đồng --

Rất nặng nề, âm thanh rất nặng nề.

Ở trong phòng quanh quẩn thật lâu.

Âm cuối thật lâu không tiêu tan.

Giống như một cái rất dài, rất dài mới ngừng lại.

Cảm giác Quý Nghiên như đã qua một thế kỷ, miệng chua xót khó tả, phần nặng nề lan tràn đến trong lòng, cô lại có cảm giác đau lòng đến chân thật.

Trên mặt truyền đến cảm giác lạnh lẽo, Quý Nghiên đưa tay vừa sờ, mới phát hiện mình bắt tri bắt giác mà lại chảy nước mắt giàn giụa.

Cảm giác cả người cũng rất lạnh.

Trên hình ảnh theo dõi, Lữ Mỹ vẫn bị trôi ở trên ghế, cảm giác cả người lập tức già đi nhiều tuổi. Nhớ lại quá khứ bị vạch trần, trên mặt bà cũng hiện ra đau xót.

Phong nói: “Về sau thế nào?”

“Sau khi Tú Đan bị Anh Bình đẩy ra, hơn nửa ngày cũng không đứng dậy, tôi nhận ra có gì không đúng, tiến lên vừa nhìn, thì cô ấy đã tắt thở rồi.” Lữ Mỹ vừa nói vừa nhớ lại cảnh tượng ngay lúc đó, mình lập tức đã bị dọa đến choáng váng. Quý Anh Bình thấy đáng sợ của cô, không khỏi sinh lòng nghi ngờ, anh ta nhú mày, cũng đi lên phía trước.

Sắc mặt Ngài Tú Đan tái nhợt, mắt nhắm chặt lại, hai má vẫn có nước mắt. Mà đầu cô, đang ở trên một vật bên cạnh, máu tươi bốn phía.

Sắc mặt Quý Anh Bình thay đổi lớn.

Lữ Mỹ sợ quá khóc lên, bối rối hỏi: “Làm sao bây giờ?”

Quý Anh Bình trả lời, Quý Nghiên có chết cũng sẽ không nghĩ đến.

Dù cô vẫn biết Quý Anh Bình độc ác, giờ khắc này, vẫn không thể tin tưởng tai mình nghe được.

Quý Anh Bình nói: “Sợ cái gì, chôn người trước đã.”

Khẩu khí nhẹ nhàng lạnh nhạt như vậy.

Giống như một mạng người, trước mắt người này, với hắn mà nói không đáng giá để nhắc đến.

Về mặt Quý Nghiên ngây dại.

Trong lòng dồi dào lấp lánh, cô nắm tay thành quyền rất chặt, móng tay dùng lực cắm sâu vào trong thịt lòng bàn tay, cảm nhận sâu sắc, mất cơ quan cảm giác.

Giọng Lữ Mỹ giống như từ thế giới kia truyền đến.

“Tôi rất sợ hãi, lại không dám báo cảnh sát. Chuyện này nếu bị cảnh sát biết, Anh Bình trốn không thoát được. Tôi lúc ấy không có biện pháp khác...”

“Cho nên hai người tìm chỗ thuận tiện chôn Ngải Tú Đan phải không?”

“Cô ấy còn có Nghiên Nghiên, Anh Bình bị bắt, ai sẽ chăm sóc Nghiên Nghiên? Đến lúc đó chuyện công ty cũng không ai xử lý, một nhà chúng ta cũng xong rồi.”

“Tôi hỏi bà, Quý Nghiên gọi bà là mẹ là chuyện gì xảy ra? Các người không nhắc đến mẹ ruột cô ấy là ai sao?”

“Không có, chuyện này không thể nói cho Nghiên Nghiên.”

“Nghiên Nghiên biết, đến lúc trưởng thành hỏi đến. mẹ của nó ở đâu, đang làm gì? Chúng tôi không có cách nào trả lời, nếu như lừa gạt nó, nó sẽ còn đi tìm mẹ. Vì để tránh cho sinh thêm chuyện, Anh Bình mới nghĩ ra biện pháp này, để Nghiên Nghiên cho rằng tôi chính là mẹ ruột của nó. Dứt khoát như vậy, cũng sẽ không sinh ra phiền phức.”

Cạch --

Cửa bật được mở ra.

Phong nghe được tiếng bước chân, không nói cái gì, ngằm hiểu đứng ở một bên.

Lữ Mỹ theo âm thanh nhìn lại, vừa hay nhìn thấy đôi ngọc bích cùng nhau đi vào.

Sắc mặt bà đại biến.

“Nghiên Nghiên.”

Nhà họ Quý.

Tiếng mở cửa vang lên.

Quý Anh Bình ngồi ở trên sofa, vừa thấy Lữ Mỹ mới trở về, lạnh giọng chất vấn, “Bà đi đâu vậy?”

Về mặt và động tác Lữ Mỹ đều mất tự nhiên.

Bà còn chưa nói gì, cửa lại có hai người đi vào.

Mắt Quý Anh Bình vừa thấy, sắc mặt nháy mắt đen lại.

Ánh mắt hắn sắc bén liếc về phía Lữ Mỹ, giận dữ hỏi: “Sao lại thế này? Bọn họ làm sao lại ở chỗ này?”

“Làm ông kinh ngạc sao?” Quý Nghiên đi vào phòng khách, bình thản nói.

Quý Anh Bình chưa cho cô bất kỳ sắc mặt hòa nhã gì.

“Con nghịch nữ này, trở về đây làm cái gì? Mày không tư cách bước vào cửa nhà họ Quý của tao, cút cho tao.” Quý Anh Bình ngang tay chỉ về phía cửa.

Sắc mặt Quý Nghiên không thay đổi, ánh mắt trong veo mà lạnh lùng nhìn về phía Quý Anh Bình, mở miệng nói: “Không tư cách vào cửa nhà đến cùng là ai? Ông chiếm lấy gia sản nhà họ Ngải, hại chết mẹ tôi, bây giờ còn có thể yên tâm thoải mái đứng ở chỗ này. Quý Anh Bình, ông không sợ gặp báo ứng sao? Ngay cả căn nhà này, đều là của nhà họ Ngải.”

“Mày...”

Ánh mắt Quý Anh Bình hiện ra kinh ngạc, nhìn ngược lại về Lữ Mỹ, Lữ Mỹ gục đầu xuống, nước mắt lăn rơi xuống.

“ Phế vật.” Quý Anh Bình quát lớn một tiếng.

“ Chính ông làm ra chuyện, thì sớm nên dự đoán được có ngày bị vạch trần. Coi như bà ta không nói, ông tưởng cả đời này tôi sẽ không biết sao?” Quý Nghiên trào phúng nói.

Quý Anh Bình làm sao cũng không ngờ được, cô sẽ gặp Nguyên Nhạc Thanh, lại thông qua Nguyên Nhạc Thanh nhìn thấy cậu của mình, do đó dẫn đến xuất hiện ở đây.

Đây là ý trời.

“Mày biết thì thế nào? Tao là ba mày, mày có thể giết ba hay sao? Tao chỉ hỏi hận lúc ấy thế nào không bóp chết ngay cả mày, bây giờ cũng giảm đi nhiều phiền phức.”

“Đúng, tôi còn phải cảm ơn ông, để cho tôi sống đến bây giờ. Nếu không thì làm sao có thể biết được toàn bộ chuyện này?” Quý Nghiên nhin xuống nước mắt tích lũy trào lên, trong lòng chưa từng một khắc lạnh lẽo giống bây giờ.

Tất cả tình nghĩa cha con, đều đã theo từ khi cô biết chuyện Ngải Tú Đan và Quý Anh Bình mà biến mất hầu như không còn.

Cô sẽ không mềm lòng nữa.

“Quý Anh Bình, ông đừng cho là tôi không dám giết ông.”

Quý Như nghe trộm đến giọng nói Quý Nghiên, nhất thời từ phòng chạy ra. Lần trước món nợ để non kia, cô còn nhớ, sớm hay muộn phải tìm Quý Nghiên trả lại. Trong lòng Quý Như bị gọi lên hận ý, gương mặt cũng trở nên hung dữ, cô ta thùng thình xuống lầu, đang chuẩn bị tìm Quý Nghiên tính sổ. Kết quả một tiếng “Quý...” còn ở trong miệng, lại bị một màn trước mắt này làm cho dọa sợ rồi.

Bạn đang đọc truyện *Bạch Thiếu Gia, Cung Chiều Vợ Như Mạng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 193: Đại Kết Cục 2

Quý Nghiên giờ súng, thẳng tắp nhắm ngay Quý Anh Bình.

Về mặt hai người cũng cực kỳ nghiêm túc.

Trong không khí khẩn trương chuyển đến trên người mỗi người.

Lữ Mỹ bị hành động của Quý Nghiên sợ tới mức sắc mặt tái nhợt, trong trí nhớ Nghiên Nghiên luôn luôn trầm mặc cũng rất ngoan nghe lời bất giác đã đi xa, hiện giờ người con gái đứng ở trước mặt bà bỗng nhiên trở nên xa lạ như vậy, Lữ Mỹ kinh hoàng kêu lên: "Nghiên Nghiên, con bình tĩnh một chút, đừng làm chuyện điên rồ. Đây là ba con, con muốn trách thì trách ta đi, mẹ con là vì mẹ mới..."

"Đủ rồi." Quý Nghiên đột nhiên cắt ngang bà.

Lữ Mỹ bị cô làm sợ hãi, nháy mắt im miệng.

"Không cần nhấn mạnh lần nữa những điều bà đã với mẹ tôi, lúc này làm cho tôi nghĩ đến những năm gần đây tôi vẫn gọi bà là mẹ còn đối xử với bà trăm ngàn hiếu thuận. Nghĩ đến các người lừa tôi nhiều năm như vậy, khiến cho tôi ghê tởm." Quý Nghiên từng chữ sắc bén, ánh mắt cô thẳng tắp bắn về phía Lữ Mỹ, gấp gáp bức người nói: "Mỗi khi thấy tôi, lúc nghe thấy tôi thân mật gọi bà là mẹ, bà không cảm thấy được áy náy sao?"

Lữ Mỹ một câu đều nói không nên lời.

Nếu nói Quý Anh Bình làm cho long Quý Nghiên lạnh mà nói, thì Lữ Mỹ mới làm cho cô đau lòng. Đây là người trong cuộc đời cô tập trung nhiều tình cảm nhất, là người mẹ cô yêu hai mươi mấy năm qua, cô hướng về tình thương của mẹ với bà như thế. Vì bà, cam nguyện ủy khuất mình, mọi chuyện để cho Quý Như Quý Dương. Bị cướp đồ yêu thích gì đó cũng chỉ có thể cắn răng một mình yên lặng nuốt vào bụng, ở góc không người ngậm roi lệ.

Nhưng chỉ cần Lữ Mỹ đối xử với cô tốt một chút, cô lại sẽ quên toàn bộ, trong lòng vui sướng giống đứa bé.

Kết quả, toàn bộ này có bao nhiêu buồn cười.

"Quý Nghiên, tôi cảnh cáo cô, cô đừng xằng bậy. Tôi đã báo cảnh sát rồi!" Đột nhiên có giọng nói chen vào.

Quý Nhu lấy di động, đi đến phía sau Lữ Mỹ, ánh mắt cảnh giác nhìn súng trong tay Quý Nghiên.

"Đồ con hoang này, người phụ nữ không biết xấu hổ. Cô cho là mẹ cô có gì tốt? Nếu không bà ta đã không đi theo người khác, bà cũng sẽ không lỡ tay giết lầm bà ta. Đó là bà ta xứng đáng! Nhà của chúng tôi nuôi cô nhiều năm như vậy, cô không những không biết ơn, còn lấy oán trả ơn. Lương tâm cô bị chó ăn rồi sao?"

Lương tâm? Thật sự là buồn cười.

Bọn họ cũng không biết xấu hổ còn nói lương tâm với cô.

Quý Nghiên cười rộ lên, trên gương mặt thanh lệ đột nhiên nở nụ cười yếu ớt, giống như nụ hoa sắp nở, trong nháy mắt tràn ra kia một khắc, lại xinh đẹp kinh tâm động phách. Chỉ là trong giọng nói của nàng không chứa chút tình cảm nào. "Cũng chỉ có cô lấy thân phận là con gái nhà họ Quý làm vinh quang, chỉ là đáng tiếc, không phải hiếm lạ, ngược lại không hiếm lạ muốn thay đổi cũng không được. Có lẽ cô nên hỏi mẹ cô một chút, đến cùng người nào mới đúng là 'Con hoang'? Là ai hại mẹ ta bị người ta oan uổng?"

"Cô nói lời này là có ý tứ gì?"

Sắc mặt Lữ Mỹ nháy mắt trở nên trắng xanh.

Giọng nói Quý Anh Bình lúc này vang lên. "Các người còn nói với nó nhiều như vậy làm cái gì? Đều cút ngay, tao cũng không tin nó hôm nay dám ở trong này nổ súng."

"Vậy thì thử xem." Quý Nghiên bình tĩnh nói tiếp.

Ngón trỏ của cô dòi về phía cò súng, vững vàng đặt ở phía trên.

Hai mắt Quý Nhu tròn to, nắm thật chắc lấy Lữ Mỹ, nín thở.

Lữ Mỹ cũng khẩn trương không thôi.

Sắc mặt Quý Nghiên lạnh lùng, ngón tay bắt đầu ép xuống.

"A..." Quý Nhu nhất thời hét lên một tiếng, cả đầu đều chôn trên lưng Lữ Mỹ.

Lữ Mỹ hít vào miệng hơi lạnh, toàn thân cứng ngắc.

Một giây.

Hai giây.

...

Cũng không có tiếng súng vang lên.

Quý Nhu dần dần ngẩng đầu, không khỏi ngăn người.

Tay Bạch Thắng cầm lấy súng trên tay Quý Nghiên, ngừng động tác nổ súng của cô.

Quý Nghiên nghi hoặc nhìn anh.

Anh vẫn không nói gì, Quý Nghiên còn tưởng rằng anh ngầm đồng ý, ai ngờ ở một khắc sau cùng đột nhiên ngăn cản cô.

Bạch Thắng chậm rãi mở miệng nói: "Để anh."

Giọng nói không nặng không nhẹ.

Vừa lúc truyền tới trong tai mỗi người.

Tìm Lữ Mỹ cùng Quý Nhu vừa mới để xuống lại nhấc lên.

"Ách..." Quý Nghiên cũng không rõ anh muốn bày trò gì ra.

Không khí bỗng nhiên trở nên quỷ dị.

Bạch Thắng nhẹ nhàng nói: "Loại chuyện này không cần em ra tay."

Anh cầm lấy súng trong tay Quý Nghiên, không có do dự, 'Bang bang...' mấy viên đạn bắn vào trên người Quý Anh Bình, vẻ mặt tự nhiên giống như cầm súng đồ chơi trong tay.

Lần này không chỉ Quý Nhu.

Ngay cả Lữ Mỹ cũng nhin không được kêu lên.

Quý Anh Bình té trên mặt đất, kêu rên ra tiếng. Hắn đau đến mồ hôi ứa ra, Lữ Mỹ phản ứng kịp, khăn trương chạy đến.

Bạch Thắng thu súng, dặt tay Quý Nghiên nói: "Đi thôi."

Những người này, Quý Nghiên một khắc cũng không muốn gặp lại.

Đến cửa, bước chân Quý Nghiên không tự chủ được dừng lại, nghiêng đầu nhìn, Lữ Mỹ đang lo lắng che miệng vết thương cho Quý Anh Ninh, trong miệng đóng đóng mở mở đang nói gì đó, vô cùng chật vật.

Cô liếc mắt một cái, thì thu hồi tầm mắt.

Lại giờ chân lên, cùng Bạch Thắng đi ra cửa nhà họ Quý.

"Anh vừa rồi cũng không có bắn trúng điểm yếu của ông ta." Quý Nghiên thuận miệng nói. Bạch Thắng nhếch môi, vô cùng khẳng định nói: "Em không hề muốn ông ta chết."

Yên tĩnh một lúc.

Quý Nghiên mới nói: "Để cho ông ta chết để xong hết mọi chuyện, chẳng bằng tiếp tục sống, chịu trừng phạt ông ta nên có."

Vì thế, Bạch Thắng mới thủ hạ lưu tình, Thụy Hưng đổi chủ, bất động sản bị tịch thu, chỉ là chuyện trong một đêm. Anh định trực tiếp huỷ hoại công ty, nhưng đó là sản nghiệp do ông ngoại Quý Nghiên một tay phát triển lớn mạnh lên, anh muốn bảo lưu lại thì tốt hơn. Ngải Chính dù sao tập trung tâm huyết cả đời vào Thụy Hưng, Quý Nghiên cũng không hy vọng nó cứ như vậy bị huỷ đi.

Chỉ là cứ như vậy, ai đến quản lý công ty mới thành vấn đề.

Quý Nghiên đối với việc làm ăn buôn bán trên thương trường không có bất kỳ hứng thú, Bạch Thắng càng thêm không có khả năng, sau đó bọn họ không hẹn mà cùng đánh chủ ý lên trên người một người.

Buôn bán kỳ tài Mẫn Y Thần.

Cũng chính là lão đại thân yếu của bọn họ.

Bạch Thắng cùng Quý Nghiên tìm cơ hội cùng nói chuyện này với Mẫn Y Thần, Mẫn Y Thần giật bắn lên.

Anh ấy liếc xéo hai người một cái, âm ỉ nói: "Cậu cho rằng tôi là nơi thu nhận các công ty sao?"

Trên tay anh đã có ba gia công ty rồi.

Thêm một cái nữa, có muốn người ta sống không hả?

Thật coi anh có ba đầu sáu tay sao?

Mà còn anh cần phải có bao nhiêu tinh thần mới có thể đồng thời quản lý tốt một công ty giải trí, một khách sạn quốc tế, một xí nghiệp Khóa Quốc, còn có một công ty bất động sản?

Bạch Thắng hiển nhiên là không có nhân tính.

Mặc kệ Mẫn Y Thần có đồng ý hay không, trọng trách này giao tại trên người anh ấy là xong.

Quý Nghiên tìm hành tung của Vân Song Chi, cô nghe Mộc Tây nói, Phương Di lần đó là chịu sai khiến của Vân Song Chi, cũng là cô ta ở sau lưng bày mưu tính kế, mưu toan tính toán hết để hại mình. Món nợ này, cô không thể không tính với Vân Song Chi.

Còn có Sương.

Chỉ cần nghĩ đến Sương cùng đứa bé của mình bị mất đi kia, thiện ý của Quý Nghiên đối với Vân Song Chi không có cách nào tiêu trừ được. Nó giống một cây gai dần dần lớn lên, không ngừng lên cao, sinh trưởng ở trong lòng Quý Nghiên, dường như muốn ra ngoài.

Nhưng ý trời khó lường, Quý Nghiên chưa tìm được Vân Song Chi, thì cô ta chủ động tìm tới cửa.

Quý Nghiên nhận được một cuộc gọi xa lạ.

Là Vân Song Chi.

Cô mới đầu cũng không biết, nhưng vừa nghe giọng nói bên kia truyền đến, mắt Quý Nghiên lập tức nheo lại. Giọng Vân Song Chi, cho dù hóa thành tro cô cũng sẽ không thể quên.

"Đến một chỗ không người." Vân Song Chi nói.

Quý Nghiên đứng ở trước cửa sổ sát đất, đè nén cảm xúc nói: "Hiện tại không có người."

Bên kia trầm ngâm một lúc.

Sáng khoái nói: "Tôi muốn gặp cô."

"Đúng lúc, tôi cũng cần gặp cô." Quý Nghiên nhếch môi, giọng nói vô cùng bình thản.

Các cô hẹn địa điểm xong, Quý Nghiên thừa dịp Bạch Thắng không có ở nhà, một mình ra cửa.

"Đúng rồi, một mình cô đến, không cho phép nói cho A Thắng. Nếu không, cô đừng mong gặp được tôi."

Vân Song Chi đã nói còn quanh quẩn ở bên tai.

Quý Nghiên mặt không chút thay đổi, chạy đến địa điểm chỉ định.

Cô chân trước vừa đến, Vân Song Chi đã xuất hiện ở sau lưng rồi.

"Không tệ, thật đúng giờ." Vân Song Chi khen.

Quý Nghiên lạnh lùng nhìn cô ta, không tâm tư cùng cô ta nói những thứ hư tình giả ý này.

"Cô có biết vì sao tôi gặp cô không?"

"Ừ, biết." Vân Song Chi giương môi, nhẹ cười. "Cô muốn giết tôi."

"Vậy cô có biết tôi vì sao muốn gặp cô không?"

"Không có hứng thú."

Vân Song Chi làm như thờ dãi. "Cô vẫn chán ghét tôi như vậy."

Mỗi lần nói chuyện với cô ta, Quý Nghiên đều không khỏi cảm thán, vật hợp theo loại cách nói kỳ diệu này thật đúng chỗ. Vân Song Chi thật sự không hổ là được Ngôn Quyết nuôi lớn, nói chuyện đều giống nhau.

"Không, tôi không chán ghét cô."

"Tôi hận cô."

Quý Nghiên rat ay mạnh mẽ, không cùng cô ta nói vô nghĩa nữa, công kích đánh thẳng đến chỗ Vân Song Chi.

Động tác của cô hết sức nhanh chóng.

Vân Song Chi cả kinh, khó khăn tránh thoát một quyền của cô, Quý Nghiên lại ra quyền thứ hai, hai người rất nhanh độ sức với nhau.

"Bản lĩnh của cô tiến bộ không ít." Vân Song Chi không khỏi nói.

Quý Nghiên không nói tiếp.

Chiêu thức càng lúc càng nhanh, cũng càng ngày càng ngoan độc, trong lòng cô chỉ có một suy nghĩ, giết cô ta.

Công phu Vân Song Chi do Ngôn Quyết dạy, thân thủ tự nhiên không tệ.

Nhưng cô ta vẫn không thể không kinh hãi ở tốc độ Quý Nghiên.

Cô ra chiêu vô cùng nhanh, Vân Song Chi căn bản không có cơ hội đánh lại, thì đừng nhắc tới chủ động công kích, chỉ có thể không ngừng trốn tránh công kích của cô. Đem đó thuận lợi như vậy, cô cho rằng Quý Nghiên cũng chỉ như vậy, coi như đi đặc công đảo, cũng không phải đối thủ của mình, không nghĩ tới, cô vẫn coi thường cô ấy.

Vân Song Chi dần dần cảm thấy gay go, thể lực dù sao có hạn, cô lại rơi vào bị động, rất dễ dàng rơi vào thế hạ phong.

Quý Nghiên nhìn đúng thời cơ, một khủy tay đánh mạnh vào trên bụng Vân Song Chi, Vân Song Chi nhất thời đau khom lưng, thân thể lui về phía sau vài

bước, sắc mặt tái mét.

Quý nghiên không có dừng lại, nháy mắt vung quả đấm thẳng đến Vân Song Chi, Vân Song Chi kinh hãi. Ai ngờ quả đấm của cô ở nửa đường đột nhiên dừng lại, mắt Vân Song Chi vừa thấy, không tự giác nhẹ nhàng thờ ra.

"Buông ra." Quý Nghiên lạnh lùng nói.

Giọng nói Ngôn Quyết từ bên tai truyền đến. "Bảo bối, con gái bạo lực như vậy không tốt. Em muốn giáo huấn người nào, nói cho anh biết, anh giúp em."

"Không nể mớ đến anh."

"Ai nói? Người nào chọc đến bảo bối của tôi, tức là chọc đến tôi, lâu như vậy không thấy, chẳng lẽ em một chút cũng không nhớ anh?" Ngôn Quyết đến gần vài bước, chặn Quý Nghiên lại vẫn như cũ chặt chẽ cầm lấy tay cô, Quý Nghiên vùng vẫy, không có kết quả. Ngôn Quyết thăm dò ngườ trên cổ cô, khẽ cười nói: "Em hôm nay vậy mà xị nước hoa, thật khó được. Chẳng lẽ biết anh sẽ đến, cố ý chuẩn bị cho anh?"

Quý nghiên nở một nụ cười giả tạo, lạnh lạnh nói: "Tiên sinh, anh quá tự luyện rồi."

Nháy mắt cô đã khôi phục vẻ mặt đến lạnh lùng, cau mày nói: "Buông."

Ngôn Quyết tất nhiên sẽ không nghe cô, lần này hẳn không hoàn theo ý củamình hành sự? Lại làm sao buông cô ra. "Tự luyện có cái gì không tốt?"

Quý Nghiên rất tự nhiên nói tiếp: "Tự luyện là bệnh, phải trị."

Ngôn Quyết im lặng một chút.

Vân Song Chi thờ ơ nhìn dáng vẻ bọn họ "Thần mặt", tiến lên nói: "Người tôi đã giúp anh lừa gạt đến đây, kế tiếp có thể đi được không?"

"Gấp cái gì?" Ngôn Quyết nhiu mày, giọng không có gì dao động nói: "Ai cho cô đi, ngoan ngoãn ngây ngô ở đây."

Nhà họ Bạch.

Bạch Thắng lúc về đến nhà một người cũng không có, trong phòng khách hết sức an tĩnh, anh nghi ngờ nhìn trên lầu, bình thường thời gian này Quý Nghiên ở dưới lầu đọc sách.

Anh lên lầu dạo một vòng, nhưng không thấy người. Bạch Thắng từ cầu thang đi xuống, vừa đi vừa gọi: "Di Lan."

Một người phụ nữ trung niên mặc tạp dề chạy đến: "Thiếu gia, cậu đã trở về."

Bạch Thắng hỏi: "Nghiên Nghiên đâu?"

"Thiếu phu nhân đã đi ra ngoài." Di Lan thành thật đáp.

"Cô ấy đi với ai?"

"Không có ai, thiếu phu nhân đi một mình."

"Một mình..." Bạch Thắng thì thảo nói.

Ánh mắt không khỏi tối xuống.

Chớp mũi đột nhiên truyền đến một mùi hương nhàn nhạt. Bạch Thắng bây giờ mới chú ý đến. Anh quét nhìn phòng khác một vòng, hỏi di Lan: "Trong phòng khách làm sao có mùi nước hoa vậy?"

"Nước hoa là thiếu phu nhân không cẩn thận làm vỡ, tôi vốn chuẩn bị dọn dẹp, nhưng cô ấy nói không cần, chờ anh ấy trở về nói lại. Thiếu gia, tôi thấy thiếu phu nhân lần này trở về thân thể so với trước kia yếu đi rất nhiều, một lọ nước hoa nhỏ như vậy, cô ấy không cầm chắc, còn làm vỡ. Phải bồi bổ nhiều mới được!"

Suy yếu hơn nữa cũng không tới nỗi ngay cả nước hoa cũng không cầm chắc.

Bạch Thắng lại hỏi: "Cô ấy trước khi rời đi, có nói qua cái gì không?"

"Đúng rồi, cô ấy nói cái gì nên để chó ở trụ sở huấn luyện quân sự lực soát đến chỗ muốn diễn tập, còn nói muốn cùng cậu đi xem a. Tôi không hiểu lắm những thứ này, thiếu gia, con chó có diễn tập sao?" Chúng nó không cần.

Di Lan nghĩ lại cảm thấy rất khó hiểu.

Bạch Thắng nói: "Tôi biết rồi, di bạn rợn thì đi trước đi."

Trụ sở huấn luyện?

Quý Nghiên chỉ là đặc công đảo sao?

Nhưng đặc công đảo ở đâu ra có chó quân sự lục soát?

Căn cứ quân sự dùng chó cách tổng bộ không xa.

“Lần này biểu hiện ngoan như vậy, cư nhiên không có chạy trốn. Không phải là em muốn nói em đã yêu anh chứ, không nỡ rời khỏi anh?” Ngôn Quyết ôm ngực, cúi đầu nhìn Quý Nghiên.

Quý Nghiên một chút cũng không thương thức hải hươc của hắn, mặt không chút thay đổi nói: “Chạy cũng là uống phí sức lực, cần chi phải gây khó dễ cho mình?”

“Hiếm thấy em nghĩ thông như vậy, nhưng nếu em mới em yêu anh, anh nghĩ anh sẽ vui mừng.”

“Tôi đây nghĩ khả năng cả đời này tôi sẽ không cho anh vui mừng rồi.”

“Vậy cũng chưa chắc.” Ngôn Quyết tràn đầy tự tin.

Quý Nghiên ý bảo coi trời cho tay mình ở sau người. “Giúp tôi coi trời, tôi sẽ không trốn, trời khó chịu.”

“Yên tâm, em rất nhanh thì được tự do.” Tâm tình Ngôn Quyết dường như rất tốt, giọng nói vẫn thật nhẹ nhàng. “Mà anh còn đảm bảo, rất nhanh em sẽ một lòng đi theo anh, hoàn toàn quên Bạch Thắng.”

“Có ý gì?”

Ngôn Quyết nhướng mày, đúng lúc này, một người đàn ông đi đến, nói với Ngôn Quyết: “Đương gia, đã chuẩn bị xong rồi.”

“Đẫn cô ấy qua đó.”

“Ngôn Quyết quay đầu, chỉ Quý Nghiên.

Quý Nghiên hỏi: “Anh muốn mang tôi đi đâu?”

“Em lập tức sẽ biết.”

Quý Nghiên làm sao cũng không ngờ đến, Ngôn Quyết cũng không phải nói đùa.

Hắn mang cô đến một căn phòng, chất đầy các dụng cụ kì lạ, ở giữa bày ra một cái rất giống chiếc giường, Quý Nghiên nằm ở bên trên. Tay chân bị móc khoá bên cạnh đột nhiên xuất hiện còng lại.

Xuong quanh cô có vài người đàn ông đeo khẩu trang mặt đồ giải phẫu.

“Các người muốn làm gì?” Quý Nghiên thấy bọn họ lục tục đeo bao tay, trong lòng sinh ra một loại dự cảm xấu.

Giọng nói Ngôn Quyết từ bên cạnh truyền đến. “Ng ngoan, ngủ một giấc, chờ em tỉnh lại chuyện gì đều tốt.”

“Cuối cùng anh muốn thế nào?”

“Không muốn thế nào, chỉ muốn em quên một chuyện. Tôi hỏi em, nếu không có Bạch Thắng, em sẽ yêu tôi không?”

“Sẽ không.” Quý Nghiên như đinh đóng cột nói.

“Vô tình như vậy!” Giọng nói Ngôn Quyết luôn tà mị, gần từng chữ: “Nhưng không phải do em. Tôi chẳng những làm cho em yêu tôi, còn có thể để người trong lòng em chỉ có một mình tôi, sau đó lại dung em, đi đối phó với Bạch Thắng.”

“Anh nghĩ cũng đừng nghĩ.”

“Chúng ta có thể thử xem.” Ngôn Quyết nói, giọng nói chuyển hướng, giống như nhớ đến cái gì nói: “A... , đúng rồi, khi đó em không nhìn thấy được, hoặc là nói, khi đó em không phải là em bây giờ, em sẽ không nhớ rõ những thứ này. Thực đáng tiếc, tôi còn muốn em nhìn một chút thấy đáng về bản thân quyết một lòng yêu tôi khi đó, nhưng không thấy rồi.”

Cả hai không có thể cùng tồn tại.

Quý Nghiên tức giận nói: “Cái người điên này!”

Hắn thậm chí ngay cả loại biện pháp này cũng nghĩ ra, quả thật là điên rồ!

“Tuỳ em mắng, dù sao cũng rất nhanh sẽ không được nghe, nói không chừng về sao tôi nhớ đến còn có thể hoài niệm. Đến, mắng thêm cái cái, tha hồ mắng.” Ngôn Quyết chẳng những không tức giận, ngược lại khuyến khích Quý Nghiên.

Quý Nghiên một hơi khó chịu ở trong lòng, phát tức không ra.

Hắn luôn luôn có bản lĩnh để chọc ô giậm chân, đối mặt với người vô liêm sỉ như vậy, lì lợm, mà tài ăn nói hơn đối thủ, cô chỉ có thua.

“Nhớ mắng khắc sâu một chút, tốt nhất xâm nhập vào trong linh hồn, xương cốt, nếu không sợ rằng tôi sẽ quên.”

“Anh có bệnh à?” Quý Nghiên nhìn không được, cùng người như vậy hoàn toàn không cần khách khí, cô nhìn những người này vây quanh ở bên mình, thì cảm thấy rất hoảng loạn.

Đội bọn họ làm gì trên thân thể cô, không đúng, là làm gì với não của cô.

Vào lúc này, Quý Nghiên càng không cho Ngôn Quyết sắc mặt hoà nhã.

“Ngôn Quyết, anh đừng xằng bậy, coi như tôi quyên toàn bộ, quên Tiểu Bạch, tôi cũng không có khả năng sẽ yêu anh.”

“Em làm sao mà biết? Em lại chưa thử qua.”

“Không cần thử, không là chắc chắn không.”

“Làm sao bây giờ, suy nghĩ của tôi vừa vặn trái ngược với em.” Ngôn Quyết không biết từ lúc nào đi đến bên cạnh Quý Nghiên, hắn cúi người, hạ thấp giọng nói.

Quý Nghiên theo bản năng nhú mày, vô cùng kháng cự hắn đến gần.

Ngôn Quyết không chút để ý, đứng thẳng, nhàn nhac nói những người khác: “Bắt đầu đi.”

Hắn đứng cách vài bước.

Mấy người đàn ông mặc đồ giải phẫu kia nhận được mệnh lệnh, lập tức đều bắt đầu đi đến. Bọn họ đã sớm đã chuẩn bị xong. Chỉ chờ Ngôn Quyết ra lệnh một tiếng.

Quý Nghiên lập tức thay đổi sắc mặt, nhưng chưa kịp phản kháng, một người trong số đó lấy một cây kim tiêm đâm xuống. Tiêm chất lỏng mát rượi vào, Quý Nghiên thấy hoa mắt, thế giới trong nháy mắt mờ hồ.

Bạn đang đọc truyện *Bạch Thiếu Gia, Cung Chiều Vợ Như Mạng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 194: Đại kết cục hạ

Thuyền chậm rãi đổ vào bờ.

Người liên tiếp lần lượt không ngừng lên bờ, đi về phía trên đảo.

Hòn đảo này không lớn, giống như rừng mưa nhiệt đới rừng cây tầng tầng lớp lớp, bị mặt trời xích đạo tỏa ra từng trận chán nản. Ngoại trừ người bên ngoài, lên bờ còn có nhiều con chó lớn ngang ngược, gầm rú rất nhanh xông vào trong rừng cây.

Sau đó mọi người đi theo.

Chỉ chốc lát đã tiến vào rừng cây.

Chỉ thấy bóng người trùng trùng điệp điệp không ngừng ở trong rừng qua lại, chỉ chốc lát sau, trước mắt xuất hiện ra một nhà máy chế tạo, những con chó lớn dừng lại ở trước nhà máy chế tạo.

Ở trong rừng cây như vậy, người rất dễ dàng bị lạc phương hướng, nếu không có chó dẫn đường, bọn họ cũng sẽ không ở trong thời gian ngắn như vậy đã tìm tới chỗ này.

Nhà máy chế tạo làm cho người ta cảm giác rất hoang vắng, từ bên ngoài nhìn thì là một tòa nhà kiến trúc lạnh lùng, diện tích cũng không lớn, im lặng, không còn sức sống. Mọi người đã sớm cảnh giác cầm khẩu súng để ở trước người, nhiều năm kinh nghiệm nghề nghiệp, càng yên lặng, thì càng quý giá.

Không ai dám buông lỏng.

Trong không khí truyền đến một tiếng vang nhỏ, trong nháy mắt, tất cả mọi người thần kinh căng thẳng. Nhưng trong giây lát, yên tĩnh đã bị phá vỡ, liên tiếp có tiếng bước chân, Bạch Thắng đi ở phía trước dẫn đầu đội ngũ, về mặt vẫn bình tĩnh như cũ.

Từ trong nhà máy chế tạo lập tức xông ra rất nhiều người, bắn súng thăm dò điên cuồng phóng về phía bọn họ, đạn bắn như nước chảy ở trong không khí xuyên qua, tiếng súng nổi lên bốn phía. Người của Bạch Thắng trong nháy mắt làm ra phản ứng, vừa nhanh chóng né tránh đạn, vừa bắn trả.

Chiến đấu hết sức căng thẳng.

"Thủ lĩnh, anh đi trước."

Bạch Thắng được Phong và Vũ yểm trợ, thuận lợi đến gần nhà máy chế tạo. Bây giờ anh càng thêm xác định, Ngôn Quyết hiện đang ở bên trong này, quả nhiên là hấn mang Quý Nghiên đi.

Bốn phía của anh đạn bay tán loạn, hai phe khai chiến, liều mạng bắn trả, càng thêm chân thực, trong lúc nhất thời bên trong cũng sẽ không kết thúc.

Phong và Vũ ở lại bên ngoài.

Bạch Thắng đi vào nhà máy chế tạo, bên trong chỉ có mấy người ít ỏi, đều bị anh nổ súng bắn chết. Không khí yên tĩnh nhất thời với tiếng động ồn ào lớn bên ngoài nhà máy tạo thành đối lập rõ rệt, Bạch Thắng hô: "Tao biết mày ở bên trong, ra ngoài."

Hình dạng nhà máy chế tạo là lộ thiên, chỉ có bốn tầng. Bạch Thắng vừa dứt lời, trên lầu truyền đến động tĩnh rất nhỏ, anh theo tiếng động nhìn, một người đứng ở bên cạnh lan can lầu hai, tay dựa lan can, đang mỉm cười nhìn anh.

"Bảo bối, đã lâu không gặp." Giọng nói tà tử lại ngả ngón kia, không phải Ngôn Quyết thì là ai.

Đứng bên cạnh hấn còn có Vân Song Chi.

Bạch Thắng giờ súng nhắm ngay Ngôn Quyết, không thay đổi vẻ mặt hỏi: "Nghiên Nghiên đâu?"

"Cô ấy rất tốt, chỉ là một muốn chết rồi... Mày cũng biết, nhu cầu của tao đối với phụ nữ khá lớn, nhưng không ngờ cô ấy không chịu nổi. Chỉ có điều nói thật, Bạch Thắng, tao rất ghen tị với mày, thân thể tuyệt mỹ như thể mày cư nhiên ném đầu tiên..." Giọng Ngôn Quyết kéo dài, có ý nói lời ái muội, còn cố ý không nói hết: "Tao muốn như thế nào cũng không đủ..."

Tay Bạch Thắng cầm chuôi súng không khỏi siết chặt, trên tay nổi lên gân xanh, anh mạnh mẽ áp chế hoảng sợ ở trong lòng trào lên, làm cho mình giữ bình tĩnh.

Lời của Ngôn Quyết hoàn toàn là vì muốn kích thích anh, cũng không phải lần đầu tiên, không nên tin tưởng. Hơn nữa coi như hấn làm vậy với Quý Nghiên, cũng không thể thay đổi được gì, anh yêu Quý Nghiên, sẽ thật lòng tiếp nhận tất cả của cô.

Cho dù cô thất thân dưới tình huống như vậy, anh vẫn trước sau như một.

Nhưng anh sợ Quý Nghiên sẽ nghĩ quần trong lòng, lấy tính cách của cô, nhất định sẽ lại rời khỏi anh, cô sẽ ôm đồm tất cả trách nhiệm đến trên người mình, sau đó một mình gánh vác tất cả đau khổ.

"Không tồi, mày cư nhiên có thể thờ ơ. Hay là Quý Nghiên đối với mày mà nói, cũng chỉ là phụ nữ mà thôi?"

Ngôn Quyết trào phúng nói.

Bạch Thắng đương nhiên không để cho hấn nhìn thấy tâm tư của bản thân, anh hằm đăm nghiêm mặt, lạnh giọng hỏi: "Mày làm cái gì với cô ấy?"

"Mày nói tao còn có thể làm cái gì?" "Tao ngược lại rất bội phục mày, hể tao bắt cô ấy một lần, mày có thể tìm thấy cô ấy một lần, hơn nữa tốc độ vẫn nhanh như vậy. Nói thật, có phải mày thâm mến tao không?"

Khóe môi Ngôn Quyết nhếch lên, ý cười chưa từng vào đáy mắt.

"Nhưng tao nghĩ, đây là lần cuối cùng, về sau mày sẽ không còn có cơ hội này." Hấn gần từng tiếng nói: "Hôm nay, tao sẽ cho mày chôn vùi ở trong này."

"Mày xác định người hôm nay chôn vùi ở trong này, là tao, mà không phải mày?" Giọng Bạch Thắng không hề gọn sóng.

Ngôn Quyết cười lạnh. "Vậy thì thử xem."

Hấn vừa nói xong, thì nhanh chóng lấy súng từ trên người ra, hòng súng nhắm ngay Bạch Thắng, đạn bắn ra. Đồng thời, Bạch Thắng đã bóp cò, cũng nã một phát súng về phía Ngôn Quyết. Mọi chuyện chỉ có vài giây, đạn hai người trong không trung giao nhau, sắc bén bay đến gần mục tiêu.

Vân Song Chi cả kinh.

Ngôn Quyết với Bạch Thắng lại dễ dàng tránh được đạn tập kích.

Một người xoay sang bên trái, một người lác mình sang bên phải.

Phanh ——

Phanh ——

Đạn thẳng tập bắn vào máy móc ở tầng một và vách tường tầng hai.

Ngôn Quyết đi ra mép về phía trước Bạch Thắng nổ súng, Bạch Thắng nhanh chóng tránh né, tiếp theo Ngôn Quyết tung người từ trên tầng nhảy xuống theo sát trên này.

Hai bóng dáng không ngừng di chuyển.

Trên người bọn họ chỉ có một khẩu súng, sáu phát, Ngôn Quyết đã dùng bốn phát. Bạch Thắng nhắm cơ hội, trốn ở đằng sau một cái máy móc, cởi áo khoác vung tay ném về đằng sau Ngôn Quyết. Ngôn Quyết nghe được động tĩnh, quả nhiên xoay người, không chút do dự nả một phát súng về phía đằng sau. Bạch Thắng lại vào lúc này xoay người mà ra, ở trước khi áo khoác rơi xuống đất bắn ra một phát, Ngôn Quyết ý thức được bị mắc mưu, nhưng phản ứng không kịp, trước mắt nhoáng lên một cái, đạn bắn vào trong bụng của hắn, đồng thời áo khoác rơi xuống đất.

Mà Bạch Thắng nhanh nhẹn vọt đến một chỗ khác, đằng sau máy móc.

Anh không cho Ngôn Quyết cơ hội thở dốc, mới vừa đứng lại, liền nghiêng người nả một phát súng về phía Ngôn Quyết. Ngôn Quyết khẩn trương che bụng, xoay người trên mặt đất lăn một vòng, tránh thoát đạn bắn tới, lưng dựa vào rương gỗ xếp chồng lên nhau.

Hai người cũng chỉ còn có một phát.

Trên trán Ngôn Quyết chảy đầy mồ hôi, sợi tóc ướt dán lên trên mặt, máu từ miệng vết thương theo khe hở chảy ra.

Tiếng bước chân của Bạch Thắng tới gần.

Ngôn Quyết ở trong lòng đếm thầm.

Ba...

Hai...

Một...

Hắn đột nhiên đứng dậy, cũng không bận tâm miệng vết thương ở bụng nữa, giờ súng chống lại trước mặt với Bạch Thắng.

Cự ly giữa hai người cách xa nhau mấy mét, hòng súng trực tiếp chỉ đối phương.

“Mày nói xem, phát súng này, là mày thắng hay là tao thắng?” Ngôn quyết khẽ cười nói.

“Mày cảm thấy tao sẽ thua bởi mày sao?”

“A, nếu không chúng ta đánh cuộc.” Hắn đi sang bên cạnh hai bước, nhưng Bạch Thắng di chuyển hướng ngược lại của hắn, hai người giống như Thái Cực xoay tròn, giọng nói Ngôn Quyết lạnh nhạt nói: “Lấy tính mạng cả tao và mày.”

“Tao vẫn muốn hỏi mày, tao đã từng đắc tội với mày ở đâu, mày muốn tao chết như vậy.” Bạch Thắng không trả lời hắn, mà nói xoay sang chuyện khác, bình tĩnh hỏi.

Ngôn Quyết: “Bạch thiếu nhiên quả nhiên quý nhân hay quên chuyện, bản thân làm cái gì, chính mình cũng không nhớ rõ.”

“Có ý gì?”

“Cần tao nhắc nhở mày sao?” Ngôn Quyết làm như nhớ đến cái gì, ánh mắt đột nhiên trở nên rét lạnh, nhưng khoé miệng của hắn vẫn treo nụ cười như cũ. “Giữa chúng ta, còn có một mối thù giết cha.”

“Mày nói tao giết cha mày?”

“Không chỉ như vậy, mày còn phá vỡ hơn nửa cuộc sống của tao.” Ngôn Quyết mở miệng nói: “Nói thì nói đến đây, mày muốn biết, phải nhờ bản thân mà nhớ.”

Bạch Thắng nhú mày, anh tự nhận trí nhớ không kém, nhưng Ngôn Quyết nói những thứ này, mình quả thật một chút ấn tượng cũng không có.

“Nói đi, muốn cược hay không?” Ngôn Quyết lại chuyển tới trọng tâm đề tài lúc trước.

“Không muốn.” Bạch Thắng còn chưa nói, thì một giọng nói chen vào, bóng dáng Vân Song Chi xuất hiện ở trong tầm mắt hai người, rất nhanh chạy đến trước mặt bọn họ, chắn ở giữa hai người.

“Ngôn Quyết, anh đã nói chỉ cần Quý Nghiên, người đã ở trong tay anh, anh không thể nói mà không giữ lời. Tại sao vẫn còn đối phó với A Thắng?” Giọng nói của cô có chút kích động.

Giọng Ngôn Quyết rét lạnh. “Tránh ra.”

“Là cô gọi Nghiên Nghiên ra sao?” Bạch Thắng đột nhiên hỏi.

Nghe giọng điệu của cô ta, anh đã nhận ra một chút không thích hợp.

Cũng đúng, anh thấy kì lạ, nếu Quý Nghiên có ý để lại anh mới, đã nói lên cô ấy biết việc này có nguy hiểm, nếu ngay từ đầu là Ngôn Quyết tìm cô ấy, cô ấy làm sao có thể vẫn đi ra ngoài? Nấu như là Vân Song Chi, thì đã hiểu rồi.

Vân Song Chi bị Bạch Thắng hỏi, trong lòng không khỏi rung lên.

Nhất thời hoảng loạn.

Nhưng đảo mắt nghĩ đến tình hình bây giờ, cô bình tĩnh trở lại, Vân Song Chi nói với Ngôn Quyết: “Trừ khi anh đáp ứng không đánh chủ ý lên A Thắng nữa, nếu không em sẽ không tránh ra.”

Cô ta nghĩ Ngôn Quyết sẽ không nỏ súng với cô ta. Bây giờ hẳn chỉ còn một viên đạn, nếu Ngôn Quyết nỏ súng với cô ta, bấy hẵn lấy cái gì đấu với Bạch Thắng?

Huống chi Ngôn Quyết còn bị thương, nếu như ngay cả một viên đạn cũng không có, Bạch Thắng căn bản không cần tốn sức cũng có thể giải quyết hẵn.

Đã biết làm thế nào thay đổi ấn tượng trong lòng Bạch Thắng, mặc kệ nói như thế nào, cô thực đang giúp anh, Bạch Thắng sẽ ghi nhớ tình cảm, nhất định sẽ không vì chuyện Quý Nghiên mà so đo với mình nữa.

Vân Song Chi một chút cũng không lo lắng.

Bạch Thắng cũng cho rằng Ngôn Quyết sẽ không nỏ súng. Ai ngờ, ‘phanh’ một tiếng súng vang lên, thân thể Vân Song Chi nhất thời cứng đờ. Cô ta không dám tin nhìn Ngôn Quyết, máu tươi từ trên trán rơi xuống, một đường uốn lượn trên đôi môi.

Tiếp theo thân thể của cô ta thẳng tắp ngã về phía sau.

Ngôn Quyết cảm khái một tiếng. “Thực vương vãi.”

Đồng --

Thân thể Vân Song Chi ngã xuống, nằm bên cạnh chân Bạch Thắng.

Ánh mắt Bạch Thắng nhìn xuống, ở trên mặt Vân Song Chi đảo qua. Một phát súng ở giữa mi tâm của cô ta, Vân Song Chi mở to mắt, quả nhiên là chết không nhắm mắt.

Bây giờ anh với Ngôn Quyết, chỉ còn lại một viên đạn trong súng của anh.

“Nếu mày không cần đến sống chết của Quý Nghiên, có thể nỏ súng thử xem.” Ngôn Quyết định liệu từ trước.

Bạch Thắng ngừng lại, tay chế trụ ở cò súng dừng lại.

“Nếu tao chết, tao dám cam đoan, cô ấy lập tức sẽ chôn cùng tao.” Sắc mặt Ngôn Quyết hơi chút trắng xanh, nhưng giọng nói lại vô cùng kiên định.

Con người Bạch Thắng lúc này lạnh xuống. “Đây là bản lĩnh của mày? Lấy người phụ nữ của tao uy hiếp tao, ngoại trừ sử dụng những thủ đoạn hèn hạ này, mày còn biết cái gì?”

“Tao cho tới bây giờ chưa nói tao là Chính Nhân Quân Tử gì, thủ đoạn đề tiện thì làm sao? Cười đến cuối cùng mới là người thắng, không ai để ý quá trình, người khác chỉ quan tâm đến kết quả, được làm vua thua làm giặc, mày không phải không biết chứ?”

Ngôn Quyết vừa dứt lời, thân thể Bạch Thắng đột nhiên cứng đờ, ánh mắt lướt qua Ngôn Quyết nhìn về phía sau hẵn.

Ngôn Quyết ý thức được cái gì, xoay người theo tầm mắt của Bạch Thắng nhìn lại, chỉ thấy Quý Nghiên cầm một con dao găm, đang chậm rãi đi về phía bọn họ.

Sắc mặt Ngôn Quyết không khỏi hiện ra một tia kinh ngạc, không ngờ cô ấy đến đây nhanh như vậy.

Nhìn đáng vẻ là đã thành công rồi?

Ngôn Quyết cẩn thận chú ý đến phản ứng của Quý Nghiên, vẻ mặt cô ấy rất nhạt nhẽo, yên lặng đi đến bên cạnh Ngôn Quyết, sau đó liền dừng bước, ánh mắt nhìn Bạch Thắng giống như người xa lạ.

Bạch Thắng vô cùng giật mình.

"Mày đã làm gì với cô ấy?" Anh hỏi Ngôn Quyết.

Ngôn Quyết rất hài lòng với kết quả như vậy, xem ra hẳn không bỏ nhiều tiền bạc vô ích cho những bác sĩ này, trên cơ thể giới lại có chuyện bóp méo trí nhớ này.

"Không làm cái gì, chỉ cắm vào trong đầu cô ấy một con Chip, để cho cô ấy quên những chuyện liên quan đến mày, ngay cả mày nữa." Giương mặt Ngôn Quyết lộ vẻ đắc ý nói: "Người hiện ở trong ký ức của cô ấy kia, đều là tao."

"Mày nói cái gì?" Bạch Thắng dè dặt giọng, sắc mặt đen lại.

"Làm gì kích động như vậy? Lại không ai quy định chuyện tình cảm này chỉ có thể cả đời quen biết đúng một người, mày nhìn Vân Song Chi, lúc trước yêu tao chết đi sống lại, còn không phải lòng thay đổi liên thay đổi, đi yêu mày, tao cũng không nói gì. Tình hình bây giờ chẳng qua là ngược lại, thế nào? Cho phép Vân Song Chi đi tình biệt luyến với tao, nhưng không cho phép Quý Nghiên xem mày như người lạ?"

Này có thể tính sao?

Bạch Thắng kiềm chế kích thích muốn giết người, ép mình tỉnh táo lại.

Bây giờ Quý Nghiên còn đang ở trên tay hắn, anh không thể hành động thiếu suy nghĩ.

"Đến đây, bảo bối, dùng dao găm trên tay em, đâm vào tim người kia." Ngôn Quyết nhìn Quý Nghiên, dịu dàng nói.

Bạch Thắng gắt gao nhìn Quý Nghiên, không thể tin cô thật sự phải làm như vậy.

Cho dù trí nhớ không có, nhưng cảm giác vẫn còn chứ, cô xuống tay được sao?

Thấy anh, cô thật sự không có một chút cảm giác?

Quý Nghiên nghe vậy, nâng chân lên, từng bước một đi về phía Bạch Thắng.

Cô nâng dao găm ở trước người.

Bạch Thắng cảm thấy hi vọng trong lòng nháy mắt tiêu tan.

"Nghiên Nghiên."

Anh giống như trước gọi cô như vậy.

Khỏe miệng Ngôn Quyết lộ ra ý cười. Thân thể Quý Nghiên đi sát bên cạnh Ngôn Quyết, khi đi đến trước mặt hắn, cô đột nhiên chống lại ánh mắt Bạch Thắng, ánh mắt quen thuộc, tình cảm xúc động lòng người như vậy, sớm xâm nhập vào xương tủy.

Cô cười với Bạch Thắng, Bạch Thắng ngẩn người. Nhưng chỉ trong nháy mắt, Quý Nghiên dừng cước bộ, đột nhiên xoay người, dao găm sắc bén, cắm sâu vào tim Ngôn Quyết.

"Em..."

Ngôn quyết trừng to mắt, không dám tin nhìn cô. "Em không có quên..."

"Chỉ có như vậy, anh mới không phòng bị."

Tay cô buông ra, nhìn máu ở trước ngực hắn chảy ra, bỗng nhiên cảm thấy toàn thân vô lực.

Ngôn Quyết che miệng vết thương luôn chảy máu, hắn vẫn chống đỡ hết sức, một kích của Quý Nghiên này, nhưng ở ngay chỗ hiểm.

"Ha ha ha ha..."

Hắn điên cuồng cười rộ lên, cười không thể dè nén. "Không ngờ, tôi tính kế tính tới tính lui, cuối cùng lại bị em gài vào bẫy... Khụ khụ..."

Nói xong lời cuối cùng, đột nhiên phun một búng máu ra, Ngôn Quyết rút cục chống đỡ không nổi, ngã xuống đất chết.

Ngay sau đó đằng sau lại truyền đến một tiếng trầm đục, Quý Nghiên cả kinh, cuống quýt xoay người nhìn về phía sau.

Bạch Thắng quỳ một gối xuống đất, đầu cúi xuống, tay che ở trước ngực, có vẻ nén tiếng ho khó chịu truyền ra, dần dần ho ra máu, phun trên mặt đất.

Quý Nghiên chạy đến trước mặt anh, ngồi xổm xuống, khẩn trương hỏi: "Tiểu Bạch, anh làm sao vậy?"

Bạch Thắng không nói gì.

Quý Nghiên vội vàng xem xét một chút, là miệng vết thương trước của anh lại bị nứt ra. Vốn cách khi đó không được bao lâu, động tác anh mạnh như vậy, hơn nữa nhất định cố nén thật lâu, mới có thể kim nén khạc ra máu.

Quý Nghiên đau lòng không biết nói cái gì.

Bạch Thắng lại ôm cổ cô, giọng khàn khàn nói: "Không được rời khỏi anh."

"Tại sao em phải rời khỏi anh? Em đã nói rồi, đời này dựa vào anh, tuyệt đối sẽ không buông tay nữa."

"Ừ."

Anh nhớ lời Ngôn Quyết trước nói, xem ra thật là lừa gạt anh, nếu không thì Quý Nghiên sẽ không có phản ứng này.

"Em gọi điện thoại cho chú Joy, chúng ta trở về trước rồi hãy nói, chuyện ở đây giao cho bọn Phong xử lý."

Quý Nghiên lấy điện thoại di động ra, bắt đầu gọi điện thoại.

Một tháng sau, Trường Sa.

Quý Nghiên và Bạch Thắng đứng ở trước hai bia mộ mới lập, nhìn qua rất hạnh phúc.

"Mẹ, con muốn kết hôn. Người biết sẽ rất vui mừng chứ? Xin lỗi, trước đây con vẫn không biết người tồn tại, cũng chưa từng hiểu kính với người, đứng rồi, con đã gặp bà ngoại, thân thể của bà đã dần dần có chuyển biến tốt, nếu điều kiện cho phép, con sẽ mang bà đến gặp người. Người nhất định sẽ rất vui!" Quý Nghiên chậm rãi kể rõ, trong giọng nói lộ ra tưởng niệm.

"Mẹ, đây là Bạch Thắng, cũng là chồng tương lai của con. Rất ưu tú đúng không? Chúng con từng có một đứa bé, nhưng bây giờ bé đang ở cùng một chỗ với người, cho nên người gặp bé, có thể giúp con chăm sóc tốt cho bé được không? Đừng cho bé bị khi dễ."

"Con biết mẹ yêu con như vậy, nhất định sẽ đồng ý." Quý Nghiên nói xong, nước mắt bất tri bất giác chảy ra. Cô lau khô nước mắt, bên miệng mỉm cười, nói: "Mẹ, con rất nhớ mẹ!"

Nếu người còn ở bên cạnh con thật tốt biết bao?

Nhớ đến vài năm qua cô vẫn gọi Lữ Mỹ là mẹ, cố gắng ở trước mặt bà ta sắm vai người con gái tốt, Quý Nghiên cảm thấy lòng chua xót.

Nếu mẹ ở bên kia thấy, mẹ nhất định sẽ rất khổ sở?

Bạch Thắng ôm bà vai Quý Nghiên, nhìn bia mộ Ngải Tú Đan, nói: "Mẹ, xin chào, con là Bạch Thắng, là con rể người. Rất tiếc không thể nghe chính mồm người đồng ý, nhưng con hứa, con sẽ chăm sóc tốt cho Nghiên Nghiên, cho cô ấy hạnh phúc. Xin ngài yên tâm! Hơn nữa cũng rất cảm kích người mang người con gái tốt như vậy đến thế gian này, để cho con có được cô ấy."

Anh nói rất đơn giản, nói ra những câu từ thật lòng, trong giọng nói nhàn nhạt có thể nghe ra thái độ kiên định của anh.

Hai người hàn huyên với Ngải Tú Đan một lúc, lại đi đến trước mộ bia bên cạnh kia. Đây là vì đứa bé vô duyên của bọn họ mà lập bia, để tưởng niệm.

Hi vọng bé ở bên cạnh Ngải Tú Đan, cho dù là đến thế giới kia, cũng có người che chở, làm bạn, không đến mức cô đơn.

Sau đó hai người chính thức tạm biệt, Quý Nghiên dẫn Bạch Thắng dạo chơi ở thành phố Trường Sa. Cô vẫn rất muốn cùng Bạch Thắng đi trên đường phố Trường Sa, từ ban ngày đến đêm tối, để cho thành phố cô sống từ nhỏ chứng kiến hạnh phúc của mình.

Cô có tình cảm rất sâu ở quê nhà, giống như là giới thiệu một nửa kia của mình cho cha mẹ xem, Trường Sa đối với cô mà nói, cũng là một thành viên giám hộ.

Tất cả hành trình Bạch Thắng đều rất phối hợp.

Quý Nghiên dẫn anh đến trường học cũ của mình, lúc này không phải ngày nghỉ, khi bọn họ đến đó là giữa trưa, đúng lúc thời gian tan học. Phóng tầm mắt nhìn, tất cả học sinh đều mặc đồng phục trào ra, có về nhà, có ở trong quán nhỏ trước cửa trường học ăn cơm.

Hai người Bạch Thắng và Quý Nghiên từ bên ngoài đến đã rất được chú ý, huống chi hôm nay toàn thân Bạch Thắng còn mặc tây trang. Cả người âu phục màu trắng càng nổi bật lên cao lớn đẹp trai, hoàn toàn tôn lên khí chất cao quý, muốn không bị vây xem cũng không được. Quý Nghiên hôm nay

cũng ăn mặc vô cùng xinh đẹp, trải qua nhiều chuyện như vậy, cô sớm không giống như trước, gặp chuyện theo thói quen trốn tránh, sợ hãi ở chung với người lạ.

Cô bây giờ, dù cho có nhiều ánh mắt nhìn như vậy nữa, cũng vẫn như cũ có thể bình thản ung dung.

Nhìn thì nhìn đi, dù sao bọn họ quang minh chính đại yêu đương, còn sợ người nhìn hay sao?

Đôi tình nhân ân ái trên đường cái cũng không ít, bọn họ như vậy đã rất kín đáo.

"Là nơi này." Quý Nghiên chỉ vào một cửa hàng rất náo nhiệt, trước kia cô rất thích đến đây ăn.

Nhưng cái bàn ở đây đều đặt ở bên ngoài, bàn rất thấp bé, vốn cửa trường học trên một con phố, đều là học sinh buôn bán. Người đi làm giống bọn họ còn cô ý đến ăn cơ bản là không có, hơn nữa nhìn cách ăn mặc quần áo bọn họ còn giàu có như vậy, thì càng thuộc loại ngoại tộc.

"Hình như không tệ."

Bạch Thắng từ trước đến nay quen bị người nhìn, đối với ánh mắt như vậy tự nhiên là tự động che dấu.

Bọn họ chọn một cái bàn nhỏ ngồi xuống, Quý Nghiên giơ tay hô: "Ông chủ, hai chén ốc nước ngọt, một bát không cay, một chút cũng không được! Còn một bát đậu hũ cay."

"Ốc nước ngọt không cay thì ăn không ngon như vậy đâu, một chút cũng không được sao?"

"Ừ."

Nước ốc rất nhanh đặt trên bàn, Quý Nghiên nhìn bát trước mặt mình này, lại nhìn bát của Bạch Thắng kia, quả thực là sự chênh lệch giữa thơm ngon của lẩu cay với nồi không cay.

Cô nói: "Xem ra em phải tốn thêm nhiều tâm tư để điều dưỡng dạ dày anh cho tốt mới được, anh Bạch, toàn bộ cuộc sống của anh trước đây không có màu sắc!"

"Ừm, anh còn chưa đủ 'sắc' 'thái' sao? Xem ra 'nhu cầu' của Nghiên Nghiên so với trong tưởng tượng lớn hơn, để cho anh 'thụ giáo' rồi. Yên tâm, về sau anh nhất định sẽ càng cố gắng 'thỏa mãn' 'nhu cầu' của em, ra sức thực hiện để cho Nghiên Nghiên 'hài lòng'." Bạch Thắng tươi cười đầy mặt nói.

Quý Nghiên nghe thấy ý tứ mặt chữ, quả thật rất hài lòng.

Ông xã nghe lời bà xã đều là ông xã tốt. Quý Nghiên chủ động bụng bát Bạch Thắng nói: "Em giúp anh chọn rau thơm."

Bạch Thắng thuận miệng khen nói: "Bà xã thật tốt!"

"Vốn là vậy." Lòng Quý Nghiên lập tức nở hoa, trên mặt lộ ra chút đắc ý, rất vui vẻ bắt đầu chọn đồ ăn.

Bạch Thắng nhìn cô, tâm tình không khỏi vui vẻ. Khóe miệng cong lên, ánh mắt cũng cong cong, hiện ra ý cười.

Buổi tối, bọn họ nắm tay tản bộ ở công viên hình cây quyết. Dòng người đến và đi từ bên cạnh sát qua nhau, còn có rất nhiều đứa nhỏ chơi trò đuổi bắt, vui lại náo nhiệt.

"Đã lâu không đến đây, không khí thật tốt." Quý Nghiên đón gió, vui vẻ nói.

Bạch Thắng nhẹ cười, hiếm khi có tâm tình nói đùa. Anh nói: "Đài tưởng niệm chủ tịch nước lớn như vậy đặt ở đây, không khí dám không tốt?"

"Phốc."

Quý Nghiên châm chọc: "Chủ tịch còn có thể quản khí tượng?"

Cô đang nói, xung quanh đột nhiên truyền đến giọng nói rất lớn, giọng rất hung dữ, phun ra lời khó nghe, chốc lát hấp dẫn rất nhiều ánh mắt người. Quý Nghiên nghi ngờ nhìn nơi phát ra tiếng, xuyên qua quần chúng vây xem, mơ hồ thấy một người đàn ông trắng kiện chửi ầm lên với người phụ nữ gầy yếu trên mặt đất kia. Từ những câu hăm dọa, còn có cách ăn mặc của phụ nữ đứng nhìn, bà hẳn là người ăn xin.

Miệng người đàn ông đầy từ vũ nhục, quả thực giẫm nhàn cách người phụ nữ dưới chân, hơn nữa khinh thường với thân phận của bà ta. Người phụ nữ cúi thấp đầu, một câu cũng không dám nói, cũng không ai đi ra giúp đỡ. Quý Nghiên thật sự nhìn không nổi, lôi kéo Bạch Thắng đi đến.

Khi đi qua quần chúng vây xem, Quý Nghiên nói với Bạch Thắng: "Anh chờ em một lúc, đừng đi ra!"

Anh không lo lắng cho Quý Nghiên sẽ chịu thiệt, Bạch Thắng tương đối hiểu kỳ Quý Nghiên đi qua sẽ nói cái gì. Người đàn ông cao lớn kia vẫn nói giọng địa phương, Bạch Thắng nghe không hiểu, nhưng từ phản ứng của bọn họ cũng có thể đoán ra tình huống.

Tiếng Trường Sa có khí thế rất mạnh, cũng rất tùy ý, ầm ĩ lên thì càng hung hãn, không biết từ trong miệng Quý Nghiên nói ra sẽ thế nào?

Quý Nghiên mở miệng, quả nhiên nói lưu loát tiếng Trường Sa, cô dùng dùng đến người đàn ông to lớn kia nói ra, ngón tay chỉ người phụ nữ trên đất, nhìn dáng vẻ cô đang biểu dương chính nghĩa. Nhưng người đàn ông cao lớn chẳng thèm nghe, cũng cò lên với Quý Nghiên, Quý Nghiên rất tức giận, âm lượng cũng trở nên to hơn, sung mặt lên để cho người đàn ông cao lớn nói xin lỗi.

Ừ, một câu này anh nghe đã hiểu.

Bạch Thắng nhin không được cười rộ lên, lần đầu tiên anh thấy cô cùng người khác cãi nhau như vậy, lại có cổ thú vị khác.

Trong mắt Quý Nghiên sao đáng yêu đến thế.

Về phần người đàn ông cao lớn vừa nhìn là loại quen phách lối, miệng nói không được muốn động thủ với Quý Nghiên, Quý Nghiên lắm bả câu gì, cũng chẳng muốn khách khí với hắn nữa, trợn tiếp dung vũ lực để cho người phụ tùng.

Chuyện giải quyết xong, Bạch Thắng mới từ từ đi tới.

Hai người đối mặt với nhau.

Bạch Thắng bật cười.

Quý Nghiên hỏi: “Anh cười cái gì?”

“Lần đầu tiên nghe em nói tiếng địa phương.” Anh thành thật nói.

Quý Nghiên □ □ , không khỏi hỏi: “Có phải rất khó nghe không?”

“Cũng được.”

“...”

Ánh xác định?

Quý Nghiên không nhiều lời với anh, đi qua nâng người phụ nữ kia ngã dưới đất kia dậy.

“Cảm ơn.” Người phụ nữ nói tự đáy lòng.

Quý Nghiên quan tâm hỏi: “Bà không sao chứ?”

Lúc này người phụ nữ ngẩng đầu, vừa muốn nói gì, đột nhiên dừng lại.

“Nghiên Nghiên.”

“Bà...” Quý Nghiên thấy rõ ràng dáng vẻ của bà, kinh ngạc mở to mắt.

“Bà làm sao có thể trở thành như vậy?” Cô quét nhìn người trước mắt một cái, vẫn không thể tin vào hai mắt mình.

Người này, thật sự là Lữ Mỹ.

Bạch Thắng cũng hơi chút kinh ngạc.

“Đây là báo ứng...” Lữ Mỹ bi thương giá lạnh nói, nhìn Quý Nghiên, nước mắt nhin không được liền rơi xuống. “Nghiên Nghiên, tôi có lỗi với con!”

Quý Nghiên mím môi, không biết nói cái gì.

Cô biết bọn họ mất đi tất cả, chuyện Quý Anh Bình sát hại Ngải Tú Đan cũng bị lộ ra ngoài, còn có những chuyện không sạch sẽ khi ông ta quản lý Thụy Hưng. Quý Anh Bình đã bị ngồi tù. Lữ Mỹ và Quý Nhu không nhà để về, lại không có năng lực gì, Quý Nghiên không cố gắng đi hỏi thăm cuộc sống của bọn họ bây giờ, nhưng nghĩ cũng biết, chắc chắn họ sống không tốt.

Nhưng cô thật không ngờ, cuộc sống Lữ Mỹ đã nghèo túng thành như vậy.

Nhiều oán giận, nhiều không cam lòng như vậy, ở một phút này khi thấy dáng vẻ này của bà ta bỗng nhiên trở nên vô lực. Thiên ác có báo, cô không cho phép mình mềm lòng. Dù sao chuyện cũ của mẹ đặt ở kia, cô không có bất kì lí do gì, thuyết phục mình tha thứ cho Lữ Mỹ.

Không có độ lượng lớn như vậy.

Chỉ là nhớ lại ký ức ập vào lòng, lý trí và tình cảm Quý Nghiên ở trong đầu điên cuồng lôi kéo, trong lòng cô không dễ chịu.

Lữ Mỹ nhìn ra sự giãy giụa của cô, nói: “Tôi biết con không có cách nào tha thứ cho tôi, đây là bản thân tôi tạo nghiệt, Tội bằng lòng gánh vác. Hôm

nay, coi như con không gặp qua tôi, tiếp tục cuộc sống của con, về sao tôi sẽ không xuất hiện trước mặt con nữa, quấy nhiễu con. Cho nên nhất định phải hạnh phúc...”

Bà ta nói xong, Quý Nhiên vẫn chưa trả lời, liền xoay người rời đi.

Quý Nhiên không ngăn cản, không có cảm giác vô cùng thoải mái, chỉ cảm thấy lúc này trong lòng cảm khái muôn vàn.

Cô nhìn về phía Bạch Thắng, người nọ vẫn đứng ở chỗ cũ, lẳng lặng, rất kiên nhẫn chờ cô.

Trong lòng không khỏi ảm áp.

Lữ Mỹ vốn đã đi lúc này chợt quay trở lại, bà đi đến trước mặt Quý Nhiên, thật lòng nói với cô: “Nghiên Nghiên, đời này tôi hổ thẹn với mẹ con. Lúc trước ba con dọn dẹp đồ của mẹ con, tôi cố ý để lại một chút, đã chôn ở vườn hoa phải dưới xích đu sau nhà, nếu con nhớ mẹ con, có thể lấy ra nhìn.”

Quý Nhiên ngẩn người.

Lữ Mỹ lại đi xa.

Cô mới phản ứng kịp, không tự chủ hướng về phía bóng lưng bà ta gọi: “Chờ một chút.”

Lữ Mỹ dừng bước lại.

Quý Nhiên nói: “Dì, cảm ơn bà, ít nhất về chuyện này.”

Lữ Mỹ trầm mặc.

Quý Nhiên cảm giác được bờ vai bà ta giật giật, qua thật lâu sau, bà mới lại lần nữa bước đi, rất nhanh rời khỏi nơi này.

“Em chỉ có thể làm đến như vậy.” Cảm nhận được Bạch Thắng đến gần, Quý Nhiên chậm rãi mở miệng nói.

Bạch Thắng đáp lời: “Như vậy là tốt rồi.”

Nghiên Nghiên của anh, đã càng ngày càng hiểu được làm sao để buồn xuống một chuyện, để cho mình sống càng vui vẻ.

Sau đó mới phát hiện mình bất luận đối mặt với cái gì, đều càng thoải mái tự tại.

“Ừ.” Quý Nhiên cười rộ lên, thân thể tiến lên dựa vào trong lòng Bạch Thắng.

Bạch Thắng rất tự nhiên ôm ấp cô.

Trên bầu trời đột nhiên vang lên tiếng pháo hoa, trước mắt đột nhiên sáng 91 lạn. Quý Nhiên ngẩn người, nâng cổ tay nhìn đồng hồ. Cho thấy thời gian đã là tám giờ.

“Hôm nay là thứ bảy sao?”

“Hình như là vậy.”

“Khó trách.”

Liên tiếp tiếng vang pháo hoa nổ ở phía chân trời, nổ tung vô số ánh sáng rực rỡ, vô cùng đẹp.

Xung quanh truyền đến tiếng hoan hô của bọn nhỏ, công viên cây quýt náo nhiệt, tiếng vào lòng người ảm áp.

“Phóng pháo hoa ở đây là tiết mục cố định sao?”

“Ừ, mỗi tuần vào thứ bảy đều có, rất nhiều du khách còn đặt biệt thích đến Ái Văn Đình xem, bởi vì nơi đó tầm nhìn rất tốt.”

Bạch Thắng kéo tay cô: “Đi.”

Quý Nhiên nghi hoặc: “Đi đâu?”

“Ái Văn Đình.”

Anh lôi kéo cô chạy đi, tốc độ rất nhanh, gió thổi bên tai, Quý Nhiên cảm giác được âm thanh gió, cả người cũng không chịu theo mình khổng chế.

“Cô lớn tiếng hỏi: “Đi vào trong đó để làm gì?”

“Bạch Thắng: “Xem pháo hoa.”

“Ồ đây cũng có thể xem mà!”

“Ánh nói rồi, muốn cho em thứ tốt nhất.”

-END-

Bạn đang đọc truyện *Bạch Thiếu Gia, Cung Chiều Vợ Như Mạng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.